ЛИТОВСКІЙ СЛОВАРЬ

А. Юшкевича

СЪ ТОЛКОВАНІЕМЪ СЛОВЪ

НА РУССКОМЪ и ПОЛЬСКОМЪ ЯЗЫКАХЪ.

ВЫПУСКЪ ВТОРОЙ.

ИЗДАНІЕ ОТДѢЛЕНІЯ РУССКАГО ЯЗЫКА И СЛОВЕСНОСТИ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.

САНКТПЕТЕРБУРГЪ, 1904.

ПРОДАЕТСЯ У КОМИССІОНЕРОВЪ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ:

И. И. Глазунова, М. Эггерса и Комп. и К. Л. Риккера въ Санктпетербургѣ; **Н. П. Карбасникова** въ Санктпетербургѣ, Москвѣ и Варшавѣ; **М. В. Клюкина** въ Москвѣ; **Н. Я. Оглоблина** въ Санктпетербугѣ и Кіевѣ; **Н. Киммель** въ Ригѣ; **Фоссъ (Г. Гессель)** въ Лейпцигѣ.

Цѣна II-му выпуску Словаря 2 руб.

Напечатано по распоряженію Императорской Академіи Наукъ.
Февраль 1904 г.

Непремѣнный Секретарь, Академикъ *Н. Дубровинъ.*

ТИПОГРАФІЯ ИМПЕРАТОРСКОЙ АКАДЕМІИ НАУКЪ.
(Вас. Остр., 9 лин., № 12).

E, e; Ė, ė.

E, *междометіе, выражающее удивленіе, укоризну, угрозу; wyraża zadziwienie, naganę, wątpliwość, groźbę.* E, kañ (ką) tu kalbì? Sẽne supỹkusi ìštare: «E, tu vélnių kẽkše». E, tu kìnka. E, eĩk šen.

Éda, -os, f. *ѣда; jedzenie.* Bùva piř-šlui ėda, pìja *(попойка)* ir léba *(шумное веселье).*

Ėdaĩ, *imper., ѣшь; jedz.* Nu, šuniẽ, ėdaĩ, ėdaĩ. *v.* ėsti.

Ėdailóti, -lóju, -lójau, *ѣсть часто понемногу; jeść często po trochu. v.* ėdinėti.

Ẽdałas, -ła, m. *кормъ, ѣда; pokarm. jadło.*

Ėdėjis, -ja, m.; -ja, -jos, f. *ѣдокъ (всякій, кто садится за столъ, чтобы ѣсть); jadacz.* Pas jumìs daũg ėdėjų.

Ėdýbos, -bų, f. plur. *ѣда (дѣйствіе); jedzenie (czynność).* Kad dvi asabì ėda keĩmarį, bus ėdýbos.

Ėdìkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *ѣдокъ; притѣснитель, угнетатель; jadacz; ciemięźca, gnębiciel.* Tas põnas tìkras ėdìkas sàva žmonių̃.

Ėdinėti, -nėju, -nėjau, *ѣсть часто понемногу; jeść często po trochu. v.* ėdailóti.

Ẽdinti (= ėdìnti), -nu, -nau, *давать ѣсть, кормить; dawać jeść, karmić.* Ar žirgẽlį ėdinai? Bałañdis sàva vaĩkus ėdin. *v.* ėsti.

Ẽdis, ẽdžia, m. *ѣда, пища; jadło, pokarm.* Koks ẽdis gavẽnio. Prie ẽdžia lõznas, lẽpnas sẽnis, t. y. maż teváłga.

Ėdlỹvas, -va, *сварливый, брюзгливый; swarliwy, gderliwy.* Sẽnis ėdlỹvas kìtą ėda.

Ėdmenẽ, -nẽs, f. *съѣстные припасы (въ дорогу); wiktuały, zapas jadła (na drogę).* To skrỹnio sudėta màna ėdmenẽ: dũna, sũrei, sviéstas, mẽsa ant kẽla (=kelionei).

Ẽdra, -rõs, f. *всё съѣдобное, яства; wszystko, so się daje zjeść, jadło.* Ẽdra ỹra váłgomas dáiktas. Rudenóp ỹra ẽdros dėl piemeñs ant łaũka — žìrnei, pùpos.

Ėdrýnas, -na, m. *родъ растенія; gatunek rośliny.* Ėdrynẽlei gełtonaĩ žýdi.

Ėdrinėti, -nėju, -nėjau, *ходить ища корма, добычи; пастись; żerować; paść się.* Stìrna ėdrinė.

Ėdrõ, *междометіе, выражающее побуждніе къ ѣдѣ (извѣстный припѣвъ пастуховъ); wyraża zachętę do*

jedzenia. Ėdrõ, karvùtės, ėdrõ, dũste pienùka, daugiaũ dũste. *v.* ẽdra, ėdrinė́ti, ėdrùs.

Ėdrùs, -rì, *неразборчивый въ ѣдѣ; прожорливый; niewybredny, niepowściągliwy w jedzeniu, żarłoczny*. Kurs žmõgus, gývolis daug ė́da, tas ėdrùs. Kas ėdrùs, tas rajùs.

Ėdũ, ėdeñs, m. *костоѣда; ногтоѣда; próchnienie kości; zanogcica. v.* łandũnis, liėžũnis.

Ė́džia, -os, c. *тунеядецъ, дармоѣдъ; pasożyt, darmozjad*. Žmõgus, kurs ė́da svẽtimą prõcią, vadìnas ė́džia. *v.* ė́sti.

Ė́džios, ė́džių, f. plur. *ясли; jasła*. Dė́k į ė́džias šiẽna arkláms.

Ėdžiótis, -ójũs, -ójaus, *тужить, горевать; gryźć się*. Brólis ėdžiójas ne turiñs šiẽna kelỹje ir ne drens prašýti.

Ẽgle, -lės, f. *ель; świerk. v.* ãgle.

Eglė́šake, -kės, f. *еловая вѣтвь; gałęź świerkowa*.

Eglýnas, -na, m. *ельникъ; gaj lub las świerkowy*.

Eglìnis, -ne, *еловый; świerkowy*.

Ẽglus, -laus, m. *можжевельникъ (juniperus communis); jałowiec. v.* kadagỹs.

Eĩ, *междометie*, выражающее угрозу; wyraża groźbę. Eĩ, gáusi tu už vogìmą.

Eidauniñkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *ходокъ, иноходецъ; mogący daleko i prędko chodzić, stępak*. Žiřgas (žìrgas) tas gẽras eidauniñkas.

Eĩdina, *adv. иноходью; stępą*. Ašviė́nei eĩna eĩdina kėlu akmenũtu.

Eidinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *ходить мелкимъ шагомъ; chodzić drobnym krokiem*.

Eĩdinti, -nu, nau, *заставлять итти; zmuszać iść*. Tu eĩdini tìnginius ant dárba. —

Ejè, *adv., da; tak, tak jest*. Ar põteriams zvãnija? Ejè. *v.* gi (taĩgi).

Ėjė́ti, -ė́ju, -ė́jau, *итти (не далеко); iść (nie daleko)*. Aš ėjė́jau, ir tu paėjė́k.

Eigà, -õs, f. *ходъ, походка; chód*. Waikìnas nūsaĩkios eigõs, t. y. tur dìdelus žiñgsnius.

Eĩgastis, -sties, f. = eigà.

Eikłùs, -kłì, *охотникъ, -ница ходить; lubiący chodzić*. Sẽsers ne eĩklos ỹra, t. y. ne tur ukãtos eĩti kur. 2) *ходкій, прыткій, быстрый (о ногѣ, шагѣ); bystry, prędki, lekki (o nodze, kroku)*. Ta mer̃ga eiklũjų žingsnẽlų. Eĩklos kojẽlės.

Eikštẽ, -tẽs, f. *бродъ; bród*. Čia mũsų eikštẽ par ùpę, t. y. mẽs vis če eĩname. 2) = ejkštìs, -tiẽs. *v.* bràstva.

Eikštìs, tiẽs, f. *поляна (въ лѣсу); pole czyste lub łąka w lesie*. Eikštìs ỹra łaũkyme tarp miškũ. Išnèšk šiẽną eikštiñ.

Eikvóti, -óju, -ójau, *расточать, тратить; trwonić, marnować, tracić*. Ne eikvók sàva tur̃tų, t. y. ne kleĩsk.

Eiłà, łõs, f. = aiłà, ailà, eilẽ.

Eilesỹs, -sia, m. = aiłà, ailà, eilẽ.

Eilìnis, -ne, *очередной, рядовой; kolejny, szeregowy. v.* ailìnis.

Eilũti, -ũju, -avaũ, *ставить въ ряды; stawić w szeregi*.

Eĩmata, -tos, f. *шалость, баловство; swawola*. Par linũ mỹnes visókių eĩmatų ỹra, t. y. savãlų.

Eimatótis, -ójůs, -ójaus, *шалить, баловаться; swawolić.* Vaĩkei su meřgėmis eimatójas, t. y. grùmas, kùłas, gnıáužůjas, čiupójas, jódos.

Éinis, -nıa, m. *родъ большой птицы; gatunek wielkiego ptaka.* Dìdele kárve, kaĩp baisıáusis éinis, stóvi ant káłna.

Eĩrosas, -sa, m. *шёлковая матерья (камка); adamaszek. v.* árosas.

Eĩsena, -nos, f. *походка; chód.* Iš lytıẽs, iš eĩsenos kìta nesijůk. Gražıõs eĩsenos vaĩkis. *v.* eigà, eĩgastis.

Eisłùs, -slì, *охотникъ, -ница итти; chętny do pójścia.* Bóba eisłì, kurì ne véngıa eĩti. *v.* eikłùs.

Eismẽ, -ẽs, f. *ходьба, движеніе; chodzenie, ruch.* Trỹps, trỹps ant vıẽtos, kókıa marčıõs eismẽ.

Eĩti, einù (eitù), ėjaũ, *итти; iść.* Eidamiẽm(?) výrams prıė jaunõsıos par vesélijas reĩkıa dainũti. Eĩna sẽnis bambė́damas bañ, bañ, bañ. Kėlu ẽjint (=be-eĩdamas) sutikaũ ùbagą. *v.* brúškinti, bìzdinti, cangũti, drúžinti, dùčkinti, dujũti, dúmšinti, dúmšlinti, grìdyti, gūžũti, gužė́ti, kaivitinıũti, kaustė́ti, kẽbrinti, kebzdinė́ti, kẽbžlinti, kłumpinė́ti, kłùmpinti, kõburti, krỹpšlinti, kudė́nti, kũdinti, kuñpti, kuzũti, kvẽšinti, łatužıóti, łelũtis, mùžinti, pẽžinti, ráiloti, rutũti, rùzlinti, slimpinė́ti, sliñpinti, slùkinti, strıũginti, šłatarũti, šlitinıũti, šlitũti, šlùmpınti, šlũminti, šturtũti, švẽtrinti, typénti, týsinti, váikščıoti, vañplinti, vimzdinė́ti, viñzdinti, zùiti, žiřglinti, žirglıóti.

Eĩtıs, eĩnas, ė̃jos, *impers.*, *итти, везти, спориться; powodzić się.* Nesieĩna, t. y. nesìseka. *v.* sė̀ktis, kłótis.

Ėjùte, -tės, f. *ходьба; chodzenie.* Prastà ėjùte, kad šłãpıa ir dérgıa.

Éiženóti, -óju, -ójau, *трескаться, лопаться; rozpadać się, pękać.* Nukiřstas (=nùkirstas) mẽdis ir nutašýtas nů sáulės éiženója, t. y. płáišıo. *v.* ìžti, płáišıoti, skìlti.

Eĩžti *(жем.* ėĩžti, *лит.* jıẽžti), -žù *(лит.* -žıù), -žıaũ, *шелушить; łuszczyć.* Aš žìrnıus eĩžiau (=*жем.* ėižıáu, *лит.* jıė̀žıaũ) iš ánkščių. Pẽlės mıẽžius eĩža.

Ekė́čıos, -čių, f. plur. *борона; brona. v.* akė́čıos.

Ekẽja, -jõs, f. *боронъба; bronowanie.* Užstója ekẽjos łaĩkas, ekė̃k diřvas. *v.* akė̃jimas.

Ekė́ti, -ė̃ju, -ė̃jau, *боронить; bronować. v.* akė́ti.

Eketỹs, -čıa, m. *прорубь; przerębel.* Lė̀de ìškirstas eketỹs. *v.* aketẽ.

Ekė́tvirbalis, -la *(и* akė́tvirbalis), m. *зубъ у бороны; ząb u brony.*

Ekmũ, -meñs, m. *камень; kamień. v.* akmũ.

Ełdavóti, -óju, -ójau, *гулять (проводить время въ попойкахъ и увеселеніяхъ); hulać.*

Eĩdija, -jos (=aldijà, -jõs, acc. aĩdiją) f. *челнокъ; лодка; czółno; łódź.* Brólis su eĩdija płaũkıa par Łẽvą (=Łėvenį), par ùpį. Eĩdija žẽrıa vándenį į šãlis. *v.* łaĩva, łũtas, váltis.

Eĩgimos (=elgìmos), *нескл. сущ.* (отъ глаг. *eĩgtis),* особенно у жем., *поведеніе; prowadzenie się, sprawowanie się.*

Eĩgtis, -gıũs, -gıaũs, *поступать, вести себя; zachowywać się, sprawować się*. Põnas su žmonimìs eĩgıas geraĩ.

Elmýderis, -rıa, m. *суматоха, тревога; harmider, zgiełk, trwoga*. Kad susìmuša, bus elmýderis. *v.* ermýdelis, armìdelis, armìderis.

Élnis, -nıa, m.; -ne, nės, f. *олень, лань; jeleń, łania*.

Ėmìkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *тотъ (та), кто беретъ; ten (ta), co bierze*. Ėmìkas kurs ìma (jẽma). *v.* imti.

Éndra, -ros, f. *гульба, попойка; hulanka, pijatyka*.

Endravóti, -óju, -ójau, *гулять (проводить время въ попойкахъ и увеселеніяхъ); hulać*. Endravóti ỹra gérti słũgai, šokinėti, lėbauti. Gaspadìne endravó, kaip põnai išvažiũ kur. *v.* lėbauti, ełdavóti.

Éngti, -gıu, -gıau, *драть, сдирать, обдирать; настойчиво требовать, безсердечно поступать, притѣснять; drzeć, zdzierać, obdzierać; natarczywie wymagać, okrutnie postępować, uciskać*. Vaĩkis éngıa skũrą su gauraĩs. Kám tu éngi pažičıótą dáiktą. Skõlininkas (=skoliniñkas) éngıa màne, t. y. łùpa. 2) *refl., тереться; приводить въ порядокъ, убирать; ocierać się; porządkować, uprzątać*. Ką tu če éngıės be dárba, ìngiau, t. y. trinıės? Aš éngıũs: vałaũs, šłũnũs, płáunũs. *v.* drẽksti, gáldyti, grándyti, grémžti, grénsti, valýtis.

Engtùvas, -va, m.; -ve, -vės, f. *грабитель, притѣснитель (-тельница); łupieżca, zdzierca, gnębiciel*. Kas éngıa žmónis, tas engtùvas.

Ẽras, -ra *(жем.?) и demin.* erẽlis, -la, m. *орелъ; orzeł*. Trįs eraĩ àtlėke gáudyti vìštas. Erẽlis smarkùs paukštẽlis. *v.* ãras, arẽlis.

Eřčıa, -čıõs, f. *видное, открытое мѣсто; widne, odkryte miejsce*. Padėk ràktus eřčıo (=erčıõ), t. y. ant stãło, o ne ankštõ viẽto. *v.* ertmẽ, árčıa.

Érdėti, -dėju, -dėjau, *пороться; próć się*. Sıũlẽ kailinıų́ érdėti pràded. *v.* ìrti.

Eřgelũtis, -ũjũs, -avaus, *возбуждаться, раздражаться; wzniecać się, rozjątrzać się*. Kraũjis výriška eřgelũjas prıė mótriškos, kad pràdeda lytėtis. Ko tu eřgelũjıės, t. y. pykstì?

Erglũtis, -ũjũs, -avaũs, *чудить, шалить, дурачиться; swawolić, dokazywać, dziwaczyć się*. Bùdelis erglũjas ant vesėlijos (sõdvos), ant ùžgavėnıų, t. y. čiũdijas, maitójas.

Érgti, -gu *(лит.* érgıu), -gıau, *ударять (въ лицо); uderzać (w twarz)*. Aš snùkį ergù (=érgu), t. y. dũdu par snùkį. 2) *сдирать, сцарапывать, соскребать; zdzierać, zdrapywać, zeskrobywać*. Pijùkas érgti nusìerge (=nusiérge) nósį, t. y. dideleĩ nubrãzdina, nugrénde. *v.* éngti, grénsti.

Ẽrintis, -nũs, -naus, *шалить, рѣзвиться; swawolić, dokazywać*. Vaĩkai, ką jų̃s ẽrinatės, t. y. kùlatės. *v.* jódytis, kùltis.

Érke, -kės, f. *клещъ (насѣкомое); kleszcz (owad)*. Érke įsìsega, įsisıuřb į mẽsas, į ãpaugą. Vaĩkas pa-

pam̃pa, kaĩp érke, priẽdęs. Prirỹja arıeĩkos, kaip érke. *v.* árke.

Erlũtis, -ũjůs, -avaũs, *шалить, проказить; swawolić, dokazywać.* Sẽnis erlũjas su mótriškoms. *v.* jódytis, kùltis, máltis, ẽrintis.

Ermegà, -gos, f. *ссора; kłótnia. v.* barnı̃s.

Ermenà, -nõs, f. *камешекъ; kamyk.* Er̃menas mečiaũ iš dar̃ža, t. y. akmenıùkus, ravẽdama. *v.* akmũ, kũlis.

Ermýdelis, -la, m. = elmýderis. *v.* jáibis, lérma, maĩštas.

Ermótis, -ójůs, -ójaus, *чудить, проказить; dziwaczyć się, figlować.* Jauniškẽ par ùžgavėnıas kárdami pir̃šlį, par vesélijas su lyčỹnomis ermójas. *v.* čiúdytis.

Erškėtýnas, -na, m. *терновище (мѣсто, поросшее терномъ); ciernisko.*

Erškėtìnis, -ne, *терновый; cierniowy.* Erškėtı̃nis vainı̃kas, kẽlis.

Erškẽtis *(жем.* éršketis), -čıa, m. *тернъ, терновый кустъ; cierń, krzak cierniowy.* Tas kéłmas erškẽčių prasìkėte łabaĩ.

Erškėtrõže, -žės, f. *шиповникъ; dzika róża.* Ũgũtas mẽdis, apáugęs akstinaĩs, vadı̃nas erškėtrõže. *v.* erškẽtis, rõže.

Erškėtũtas, -ta, *тернистый; ciernisty.* Erškėtũtas kẽlis.

Er̃tas, tà, *обширный, широкій, просторный; obszerny, szeroki, przestronny.* Ertì var̃tai, kur šešeĩs ašviẽneis važiũja. Ertà stebulẽ išdvẽrusi. *v.* ar̃dvas, płatùs.

Ertéti, -ẽju, -ẽjau, *расширяться, растягиваться; rozszerzać się, rozciągać się.* Apsıaũstas ertéti išertẽja, o skylẽ išpłatẽja.

Er̃tinti, -nu, -nau, *расширять; rozszerzać.* Er̃tink sprãgą, kad galétůs išvažıũti.

Er̃tis, -čıa, m. *обширность; просторъ, пространство; obszerność; przestwór, przestrzeń.* Koks če er̃tis spragõs. *v.* er̃tas.

Ertmẽ, -mẽs, f. *пространство; przestrzeń.* Ertmẽ išsı̃tenka (= išsiteñka) daũgel. *v.* er̃tis, er̃čıa, árčıa.

Erzdẽti, érzdu, -dẽjau, *ворчать (о собакѣ); warczeć (o psu).* Šũ erzdẽdamas kánda. Šuvà érzd ézdamas. *v.* urzdẽti, urzgéti.

Erzelũtis, -ũjůs, -avaũs, *шалить; swawolić.* Bóba su vaikaĩs erzelũjas. *v.* kùltis, máltis, erzdéti.

Er̃žiłas, -ła, m. *жеребецъ; ogier. v.* áržiłas, drigąntas (= drigañtas).

Érzinti, -nu, -nau, *дразнить; drażnić. v.* árzinti, kìršinti, kivir̃čyti.

Es, *междометіе, выражающее понужденіе (о свиньѣ); wyraża przynaglanie (o świni).* «Es kur, es guĩti» — taip vãra kıaũles.

Ẽsa *(жем.),* по смыслу = esą̃. *v.* búti.

Ẽsans *(и* ẽsąs, esą̃s), -anti, *partic., находящійся, присутствующій; znajdujący się, obecny.* Dáiktas ant akių̃ ẽsans. *v.* búti.

Ẽsena, -nos, f. *кушаніе, ѣда; jedzenie.* Ligónıa meñka ẽsena. *v.* ésti.

Ẽsiłas, -ła, m. *оселъ; osioł. v.* ásiłas.

Esỹs, ẽsıa, m. *хвощъ (equisetum, растеніе); skrzyp (roślina).* Žolẽ šiur̃kšta, narũta dėl trýnima šáukštų vadı̃nas esỹs. *v.* asýs.

Ẽskena, -nos, f. *аппетитъ; apetyt.* Sẽnis mažõs ẽskenos. Ligóne lèpna mažõs ẽskenos, t. y. mažaĩ, patikimaĩs te-váłga.

Ẽskus, -ki, *прожорливый; żarłoczny.* Žmõgus ẽskus, t. y. daug ėda. *v.* ėdrùs.

Ësti, ėdu, ėdžiau, *ѣсть, жрать; jeść, żreć.* Jáučei ne ėd remùnių. *О человѣкѣ «ësti» употребляется рѣдко и притомъ съ оттѣнкомъ презрѣнія; o człowieku «ësti» używa się rzadko, tylko pogardliwie.* A! ta rãgana dar ėda *(жретъ, żre). v.* čiaukšnóti, čiaumóti, čiauróti, dekučióti, kernãzyti, knebčióti, kutũti, pankšlóti, paurióti, plum̃pyti, ràkštinti, rýti, runtýti, skałam̃byti, skanėstáuti, skanližáuti, skiĩvyti, smiližáuti, sprangėti, spranklóti, šłamàtyti, šlãminti, švamplóti, válgyti, võbulti, zumplóti, žlaũgti, žlebernóti, žlepnóti, žlõburti, žnabóti, žnagėti.

Esiũklis, -la, m. *родъ растенія (хвощъ); gatunek rośliny (skrzyp).* Trikam̃pe žolẽ esiũklis. *v.* esỹs, asỳs; treĩnis.

Ešerỹs, -ria, m. *окунь; okuń.* Martì sàva ẽšerį šiáušia, t. y. didžiũjas. *v.* ašerỹs.

Ešìs, ešiẽs, f. *ось; сажень (дровъ); oś, sążeń (drzewa).* Gerà ešìs máłkų sukráuta, *v.* ašìs; áktajnis, siẽksnis, šútis, máłka.

Et, *междометіе, выражающее неудовольствіе, презрѣніе; wyraża niezadowolenie, pogardę.* Et! pũsta gãra, ne búsiu če, verčiaũ išeĩti. Et! kąn sẽnis kaĩba niẽkus. Et, dur̃nius, muĩkis!

Evėti, *v.* avėti.

Ẽzdinti, -nu, -nau, *давать ѣсть, кормить; dawać jeść, karmić.* Ne kinkýk, alė ėzdink (=ėdìnk) dar árklį. *v.* ėsti, ėdinti.

Ežẽ, ežẽs, f. *межа; miedza.* Ant ežẽs besiluntũja bóbos. Ežėmìs nuẽja mer̃ga, t. y. pasiléida.

Ežiéna, -nos, f. *ежевина (ежовое мясо); jeżowe mięso.*

Ẽžeras, -ra, m. *озеро; jezioro.*

Ežerýnas, -na, m. *озерище (высохшее озеро); jezierzysko.* Spangùlės (=spañgũlės) áuga ežerýnũse.

Ežinėti, -ėju, -ėjau, *искать, ловить ежей; szukać, łapać jeże.* Brólis eĩna ežinėti, t. y. ežiùs gáudyti.

Ežìnis, -ne, *смежный, порубежный; przyległy, pograniczny.* Músų žẽmės ežìnės, t. y. par ẽžę tribavójas. *v.* ežẽ.

Ežỹs, ẽžia, m. *ежъ; jeż.* Ežỹs dỹgus šniukštinė pašaleĩs.

G, g.

Gãbałas, -ła *и* gãbalis, -la, m. *комъ, кусокъ; kawał, kęs.* Gẽras gãbałas žẽmės. Pavìržių gãbalis žuviẽs, łašinių̃, kẽpałas dũnos.

Gàbałotis, -ojũs, -ojaus, *продолжать жить, существовать, держаться; jeszcze żyć, istnieć, trzymać się.* Aš gàbałojũs, t. y. gývasty turiũs. *v.* gývoti.

Gãbanas, -na, m. *беремя, охапка (сѣна,*

соломы); brzemię, wiązka (siana, słomy). Gãbanas šiẽna, šiaudų̃, linų̃. *v.* Glėbỹs, płúkštas (płũkštas).

Gabéndinti, -nu, -nau, *приказывать или давать нести (что-нибудь); kazać lub dawać nieść.*

Gabénti, -nù, -naũ, *нести, тащить; nieść.* Sẽnis drùską gabéndava į Ùžnemũnį. Gabénk greĩtai pavõgęs tavõrus. *v.* nèšti, bogìnti.

Gabijà, -ìjos, f. *люстра, канделабръ; żyrandola, pająk, świecznik z ramionami (świeca uroczysta).* Par vesėliją (sõdvą) stãłas gabìja užšviẽstas (=ùžšviėstas). *v.* žvãke, rekẽžis.

Gabìke, -kės, f. *злой духъ, бѣсъ; zły duch, djabeł.* Tą ùbagą gabìkės atkaũke (=àtkauke) iš kuriõs Padalìjos, t. y. ans ateĩvis. Kad tàve gabìkės paim̃tum. *v.* nàkšis, jũdàsis, vélnis.

Gabìnti, -nù, -naũ, *вцѣплять, -яться; uczepiać, -ać się.* Vãnagas kójas gabìn į vìštos nùgarą. 2) *заманивать, zwabiać.* Gaspadõrius nor gabìnti sàva skoliniñką, vaĩkį arbà meĩgą, t. y. parvilóti, parvadìnti, įvõbyti. Gabinaũ gývolį į tvártą, t. y. įvõbijau. *v.* vilóti, kabìnti, gabénti.

Gabjáujis, -ja, m. *пирушка по окончаніи молотьбы; uczta po zakończeniu młócby.* Ant gabjáuja, t. y. ant baigtùvių kūlẽs muš gaĩdį iššértą priė vėtyma, pakìšę po pũdu; kad ùžmuš, geraĩ, o kad išbẽgs, sukúłus pũdą, tai gaĩdžia čẽstis, ir palìks gývas. *v.* jáujis, jáuja.

Gãbužas, -ža, m. *куча, свертокъ; kupa, plik, zwój.* Taipjaũ gãbužas gẽras põpieros sudėtas. 2) *горсть, малость* (=*demin.* gabužẽlis); *garść, mała ilość.* Gãbužas žolẽs, šiẽna. Gabužẽlį šiaudų̃ po pãžasče atnèšk. *v.* płúkštas (płũkštas), pãpūžas, gamulỹs.

Gãcnas, -nà, *истый, настоящій; prawdziwy.* Gãcnas vagìs, t. y. vãratnas.

Gačnùs, -nì, *нарядный, нарядно одѣвающійся; elegancki, strojniś.* Žmõgus, kurs visũmet pasirẽdęs, tai gačnùs. *v.* gašùs.

Gadáuti, -áunu *и* -áuju, -avaũ, *жаждать, желать; pragnąć, żądać.* *v.* gedáuti, geidáuti.

Gadýne, -nės, f. *время, времена; czas, czasy.* Šiõ gadýnė maž teisýbės: vándenį bẽgantį àpsuk. Senóvės gadýnių dáiną ringũk. Išaũša gerà gagýne váikščioti po sõdą. *v.* mẽtas, łaĩkas, čẽsas.

Gadìnti, -nù, -naũ, *портить; psuć.* Atžindùlis gál žavėti, gadìnti. Kam gadinì màna kiřvį? *v.* gõnyti, gaišìnti, naikìnti, anũti.

Gãdyti, -iju, -ijau, *мирить, примирять; godzić.* Aš gãdiju su arieĩka sàva kaimýną bìjomą ir mýlimą. Sukìršusius, bãrančius gãdyk. 2) *одолжать, ссужать; pożyczać.* Gãdyti pagãdyk jam kiřvį. 3) *refl., мириться; приходиться; godzić się.* Gãdykis su jũmi, nesibárk. Sẽnis man gãdijas dẽde, tau tetułẽnas.

Gadlỹvas, -va, *мирный, спокойный, тихій; zgodny, spokojny, cichy.* Výras màna ne gadlỹvas, t. y. vis pìktas, vis kéikia, vis blazgãtija.. *v.* taikùs.

Gãdnas, -nà, *достойный; godny. v.* veřtas.

Gãdnastis, -tiės, f. *(и* m.) *достоинство; godność. v.* veřte, vertýbe.

Gagėti, -gù, -gėjau, *гагакать, гоготать; gęgać.* Žañsys eĩdamos gag. *v.* taralũti, tararũti, łalėti, kirkščióti, gagnóti.

Gagiñti, -nù, -naũ, *заставлять гоготать, вызывать гоготанье; zmuszać gęgać, sprawiać gęganie.* Ne dũk gagìntı žañsis, t. y. gnáibyti. *v.* gagėti.

Gagnóti, -nóju, -nójau, *гагакать; gęgać.* Žañsinas gagnó. *v.* gagėti.

Gagõnas, -na, m. *гоготунъ; kto gęgocze.* Gagõnas gagėja, žąñsys łalėja. *v.* žañsinas, gargadõnas.

Gáida, -dos, f. *напѣвъ, мелодія, голосъ; ударенiе; nuta, melodja, głos; akcent.* Gañdras ni-kokiõs gáidos ne tur. Kaĩp pasénst žmõgus, ir gáida prapũł. *v.* giėdóti, baĩsas, žãdas.

Gaĩdas, -da, m. *сильное желаніе, прихоть, страсть, похоть; żądza, zachcianka, pożądliwość, namiętność.* Móters ỹra dìdelis gaĩdas visų̃ nesũmanių, t. y. priė vaĩgių, smiližãvima, visuř, kur paleñkia šìrdį. Páreis vìsas jõsios gaĩdas, kaip ne gaũs, ko geĩdžia. *v.* geidulỹs, į̃gaidas, ùžgaidas.

Gaidinėti, -ėju, -ėjau, *собирать цыплятъ; zbierać kurczęta.* Ùbagas važiũs gaidinėti klebõnui. *v.* gaidỹs.

Gaidỹs, -džia, m. *пѣтухъ; kogut.* Ant trijų̃ karãlų gaĩdžia žiñgsnis diẽna pratiñst, t. y. pribũn diėnõs. Kélau, kaip gaidỹs ant šąnšłavýna išsiriťa.

Gaidkójis (= gaĩdkojis), -ja, m. *родъ ягоды; gatunek jagody.* Gaidkójei (ũgos) rūgštesnì už vištkójus. *v.* ũga.

Gaĩdpirštis, -čia, m. *родъ растенія; gatunek rośliny. v.* gaidkójis.

Gaĩdra, -rõs, f. *вѣдро; piękna, jasna pogoda.* Ródos gaĩdra ant dangaũs. *v.* giẽdra.

Gaĩdrytis, -ijas, -ijos, *ведрѣть, проясняться; wypogadzać się, rozjaśniać się.* Gaĩdrijas łaukė, t. y. prógydrulei ródos, bus gaĩdra. *v.* pratìkti, błaivýtis, šveĩnintis, švaistýtis, giẽdrytis.

Gaidrùs, -rì, *ведреный, ясный; pogodny, jasny.* Koks gaidrùs óras par šiėnpjútį šį̃met.

Gaidũti, -ũju, -avaũ, *произносить съ напѣвомъ; ставить ударенія; śpiewnie wymawiać, akcentować.*

Gaidžiãgystis, -čia, m. *раннее время, когда поютъ пѣтухи; czas poranny, kiedy pieją koguty.* Gajdžiãgysty kėlime šendiẽn. *v.* gaidỹs, gýsti, apýgaidis.

Gaĩgałas, -ła, m. *селезень; kaczor.* Gaĩgałas antlĩpęs ántį pàmin ir apšaũk (apšók?). *v.* zaĩzinas, ántinas.

Gaĩłas, -ła, *demin.* gailẽlis, -la, m. *жалость, сожалѣніе; żal, litość.* Dukteřs dìdelis gaĩłas, kad ỹra gailìnga. Jau gailẽlį pargailėja ir širdẽle parskaudėja. Gaĩłas màne jém, t. y. gailũs, bróla.

Gaiłastìngas, -ga, *жалостливый, сострадательный, милосердый; litościwy, miłosierny.* Jijẽ gaiłastìnga põni.

Gaĩłastis, -čia, m. *жалость, сострадание; litość, żal. v.* gaĩłas.

Gailesỹs, -sia, m., *v.* gaĩlastis.

Gaĩlestis, -čia, m., *v.* gaĩlastis.

Gailė́ti, -la, -lė́jo, *impers.*, *жаль; szkoda.* Man gaĩla tėvẽla, man gailẽs brolužẽla. Man gaĩla jo, rūtų.

Gailė́tis, -lū̃s, -lė́jaus, *жалѣть, сокрушаться, сострадать; żałować, litować się.* Gailẽsis jiẽjiė, kad žéntas išvažiãva. Gailū̃s, t. y. dýžiūs, kremtū̃s, tan padãręs. *v.* dýžtis, gailė́ti, gedė́ti, krim̃stis.

Gailýbe, -bės, f. *жалость, сожалѣніе; litość, żal. v.* gailùs.

Gailìngas, -ga, *жалостливый, сострадательный; чувствительный; litościwy, czuły.* Kas gaĩlisi žmõgaus, tas gailìngas. Sū́nus ne gailìngas, t. y. nesigaĩli mótynos. Brólis gailìngas, kad pamãta ver̃kiantį, pats ver̃kia ir gaĩlisi kìta, kad mùša. *v.* gailùs, gaĩlas.

Gáilinti, -nu, -nau, *возбуждать сожалѣніе; wzbudzać żal, żalić.* Sesū̃ gáilina màne, t. y. kviẽtką róda, o ne dū̃da. *v.* gailė́tis, mãsinti.

Gaĩlis, -la, m. *багунъ, багульникъ (spiraea ulmaria, трава); świnie bagno (ziele).* Gaĩlei áuga tarp vaivórų. Gaĩlų ir dìlgų dū̃k žansiùkams, tai ne dvẽs. *v.* žolẽ.

Gaĩlti, gaĩlsta, gaĩla, *impers.*, *жаль; szkoda, żal.* Gaĩlti pagaĩla man vaĩka, kad jiñjį taĩp žùda. *v.* gailė́ti, pasigaĩlti.

Gailù, n., *жалко; żal.* Gailù žiūrė́ti. *v.* gailùs.

Gailùmas, -ma, m. *ѣдкость (щелока, дыма); ostrość, gorzkość (ługu, dymu).* Gailùmas šárma riẽves jū̃dų marškinių̃ išė́da. Dúmų gailùmas akìs ė́d.

Gailùs, -lì, *жалостливый, сострадательный; litośny, litościwy.* Kurs gaĩlisi bróla, tas gailõs širdiẽs. 2) *заслуживающій сострадания, сожалѣнія; godny politowania, warty ubolewania.* Gaĩla rūtų, dar gailẽsnios jáunosios diėnẽlės. 3) *ѣдкій, острый, терпкій, горькій; gryzący, ostry, cierpki, gorzki.* Šárma gailaũs reĩkia. Gaĩlūs dúmai. Gailì putà muĩla. Rasà gailì akìs ė́da. Sesẽ liė́ja gaĩles ãšaras. *v.* gailìngas; šiaurùs, skurdùs.

Gaimarū́ti, -ū̃ju, -avaũ, *мѣшкать, медлить; mitrężyć, marudzić.* Ne gaimarū̃kite rìdindami smeĩną ãkmenį. *v.* gaišū̃ti, trùkti.

Gaimìnti, -nù, -naũ, *рождать, плодить; растить; заводить, -иться, обзаводиться; rodzić, płodzić; hodować; zaprowadzać, nabywać, zaopatrywać się.* Kū̃dikį, gývolį, gìrią gaimìnti. Gẽrą drabùžį gaimìnti įsigaiminaũ. 2) *refl.*, *расплoжаться, размножаться; rozpładzać się, roz-mnażać się.* Iš grúda sė̃klos gaimìnas, t. y. viñsa, šimtaĩ. *v.* gim̃ti, vìsti.

Gainióti, -óju, -ójau, *гонять; upędzać.* Kám tu gainióji vìštą? gainiók staĩgų ver̃šį. 2) *refl.*, *гоняться; upędzać się, uganiać się.* Vaikaĩ gainiójas viens kìtą. Piėmū̃ kárvę gainiójasi. *v.* giñti, vajóti, vaikýti.

Gáire, -rės, f. *вѣха, тычина; wiecha, tyka, tyczka.* Gáirės (pùkštys) ant piẽvų, kad ne ganýtum. Ùžsmeige brólis gáires, kur gal brìsti par ùpį.

2) *высокое мѣсто, возвышенiе; wyniosłe miejsce.* Gáire ŷra iškėlìmas žẽmės. 3) *тяга, теченiе (воздуха); мѣсто, подверженное дѣйствiю вѣтра; ciąg, przeciąg (powietrza); wydmuch, przedmuch.* Vıẽta, kur vė́jis šviĩpdamas pùčıa, bùs gáire. Ant vė́ja gáirės stóvi namaĩ. Gáire ŷra ãtgaišis vė́ja, t. y. tãkas vė́ja. *v.* àtgara.

Gáirinti, -nu, -nau, *сильно дуть, завывать, выть (о вѣтрѣ); tocno dąć, wiać świszcząc, wyć (o wietrze).* Par łángą vė́jis gáirin, t. y. šviĩpdamas pùčıa. Ant ãtgaros (àtgaišıa) stovė́jau, kur gáirin šıaurŷs, t. y. párpučıa par drabužıùs, kad stýgti ne gal. 2) *расшатывать, поднимать; wzruszać, podnosić.* Gáirin vė́jis žélmenis, t. y. pùčıa, ìškela žẽmę. 3) *уносить, разносить; unosić, roznosić.* Vė́jis gáirin, t. y. nẽša, smìltį. *v.* pũsti, dùmti.

Gaĩsa, -sõs, f. *ходъ, теченiе (дѣйствiя, состоянiя); tok, bieg, ciąg (czynności, stanu).* Ta gaĩsa *(instrum., безостановочно, безпрерывно)* vẽmıa ligónis, t. y. be párstoja. *v.* trũkis, gaĩstas.

Gaĩsas, -sa, m. *свѣтъ, блескъ; światło, blask.* Ve, łùmpi (?) gaĩsas ant dangaũs. *v.* pažarà.

Gaĩsras, -sra, m. *зарево; огненный столбъ (на небѣ); łuna; słup ognisty (na niebie).* Gaisraĩ, t. y. atspinduleĩ ant dangaũs iš vė́ja, šaĩčıa dìdela. Gaisraĩ (stułpaĩ) raudóni ant dangaũs priẽš šaĩtį. Naktiẽs gaĩsre, t. y. mėnesiė́no, važıavaũ į vıẽtą. 2) *пожаръ; pożar.* A, je, koks tẽn gaĩsras matýti, ràsetãs kelì budiñ kai dẽga. Įsigruzdė́ja ugnìs, ir pa kìła gaĩsras. 3) *жаръ; запальчивость, гнѣвъ; pasja, zapał, gniew* Kùnigas spavıednŷčıo į gaisrùs pa šók dėl grıẽkų, t. y. stójas supŷkęs *v.* gaĩsas, gaĩzdras, spindulŷs.

Gaisrùs, -srì, *славный, громкiй; sławny, głośny.* Tolì ŷra gaisrùs mıestẽlis, t. y. garsùs.

Gaisrũti, -ũju, -avaũ, *свѣтить, -иться горѣть; świecić się, błyszczeć.* Aušrì gaisrũja. Par pãmatą gaisrũ, kad kıáuras.

Gaĩstas, -sta, m. *ходъ, теченiе; tok, bieg, ciąg.* Kũdikis ligõ veĩkıa vıẽnu gaĩstu *(безостановочно).* *v.* gaĩsa.

Gaišaiłóti, -óju, -ójau, *v.* gaišałũti.

Gaišałũti, -ũju, -avaũ, *мѣшкать, мѣшкотно дѣлать; marudzić, mitrężyć, powoli robić.* Ne gaišałũk, t. y. ne trùk.

Gáiščıoti, -oju, -ojau, *вдыхать въ себя отъ времени до времени струю воздуха, конвульсивно издавая при этомъ слабый звукъ; всхлипывать; кончаться, умирать; urywczo wdychać powietrze, wydając przytym konwulsyjnie słaby głos; łkać, szlochać; konać, umierać.* Vaĩkas gáiščıoja, t. y. ìšganstį turė́ja, krūpsė́ja ir mìre. *v.* gaĩšti.

Gaišìnti, -nù, naũ, *уничтожать, истреблять; тратить; niszczyć; tracić.* Prũsai gaišìn lıetùvininkus. Ne gaisìnk pinigũ, jaunũ aguĩkų. 2) *задерживать, мѣшать, замедлять; zatrzymywać, przeszkadzać, opóźniać.* Ne gaišìnk jiñį nũ dárba. *v.* gaĩšti, głódyti, vìlbinti.

Gaĩšłus, -łaũs, m. *мѣшканiе, задержка, замедленiе; mitręga, ociąganie się, zwłoka.*

Gaišłùs, -lì, *расточительный; rozrzutny.* Kas išléidžia pìnigus, tas gaišłùs. 2) *мѣшкотный, требующiй много времени, вялый; powolny, mitrężny.* Gaišłùs kẽlis, kad tiži, šłãpia. Sẽnis gaišłùs, t. y. gaĩšlei kalėdó, važiũ, gaišũja namè ilgaĩ. *v.* gaĩšti.

Gaĩšma, -mõs, f. *мѣшкотность; powolność.* Gaĩšma sẽnia ỹra baisùs sugriuvìmas, t. y. kaip ne pasirẽdęs, taip ne pasirẽdęs. *v.* gaĩšti.

Gaĩšti, -štù, -šaũ, *исчезать, пропадать; znikać, ginąć.* Sniẽgas gaĩšta, t. y. nỹksta. 2) *издыхать, околѣвать; zdychać.* Gaĩša kárve, t. y. pàdvėse. Gývolei visì kaimýna gaĩšta. 3) *мѣшкать, терять время; marudzić, tracić czas.* Kur tu gaišaĩ? *v.* gaišũti, dvė́sti, nỹkti.

Gaištìs, -tiẽs, f. *мѣшканiе, потеря времени; mitręga, strata czasu.* Viẽna gaištìs su tókiu dárbu.

Gaišułũti, -ũju, -avaũ, *v.* gaišałũti, gaišũti.

Gaišũti, -ũju, -avaũ, *мѣшкать, тратить время; mitrężyć, tracić czas.* Baudžiáuninkai gaišũ dvarè. *v.* gaĩšti, gaišałũti, gaimarũti.

Gajùs, -jì, *легко заживающiй; prędko gojący się.* Mána rañka gajì. Bróla kũnas gajùs, t. y. greĩtai gỹn, kad įkerta su kir̃viu. 2) *легко принимающiйся, прививающiйся; łatwo przyjmujący się, łatwo dający się zaszczepić.* Tas diẽgas, mẽdis gajùs. *v.* gýti.

Gajùtis, -čia, m. *родъ цѣлебнаго растенiя; gatunek rośliny leczniczej.* Gajùtis, žolẽ, gýda, kad kójos šuñta. *v.* žolẽ.

Gaĩvalotis, -ojũs, -ojaus, *медленно поправляться, начинать поправляться (о здоровьи); powoli przychodzić, zaczynać przychodzić do zdrowia.* Po ìlgai brólis gaĩvalojas, stir̃psta ir véidas jõjo pur̃psta. *v.* gaĩvelė́tis.

Gaĩvelė́tis, -ėjũs, -ėjaus, *медленно поправляться (о силахъ, здоровьи); powoli wzmacniać się (o siłach, zdrowiu).* *v.* gaĩvalotis.

Gaivìnti, -nù, -naũ, *оживлять; ożywiać.* *v.* gývas.

Gajvỹs, -via, m. *толпа, множество; gromada, wielka ilość.* Galvìjų gaivỹs, t. y. bũrỹs. *v.* burýs (bũrỹs), gaũja, gývis.

Gaĩvułotis, -ojũs, -ojaus *и* gajvulũtis, -ũjũs, -avaũs, *медленно поправляться (послѣ болѣзни); powoli przychodzić do zdrowia.* Iš-po drùgia kol prastir̃psti, ilgaĩ reĩkia gaĩvułotis. *v.* gaĩvalotis.

Gaĩzdras, -dra, m. *зарево (отъ пожара); łuna (od pożaru).* Nũ pažarõs gaĩzdras par łángą spiñdi. *v.* žarà, gaĩsras.

Gaizdrė́ti, -drė́ju, -drė́jau, *блистать, сверкать; błyszczeć, błyskać.*

Gáižėti, -žė́ju, -žė́jau, *кричать (о дѣтяхъ); krzyczeć (o dzieciach).* Vaĩkas gáižėti užgáižėja, t. y. užsìrėke, užgarė́ja, uždỹka, kad nũmaris užpũle. *v.* garė́ti, užgarė́ti, pỹpti, uždỹkti, užkatė́ti.

Gaižė́ti, -žė́ju, -žė́jau, *отзываться горечью; быть прогорѣклымъ, прокис-*

лымъ, промозглымъ; czuć gorycz; jełczeć, być jełkim, zgorzkniałym, przekwaśniałym. Nů kartùma gaižė gerklē, o nů sałdùma łaiškė. *v.* gaižùs, łaiškėti.

Gaižulỹs, gaĩžula, m. *непріятное ощущеніе послѣ съѣденія ч.-н. прогорьклаго, промозглаго, прокислаго; nieprzyjemne uczucie po zjedzeniu cz.-k. zgorzkniałego, jełkiego, przekwaśniałego.* Gerklē gaižulỹs nů gaižių̃ bùlvių. *v.* peršulỹs łaiškulỹs, gižulỹs, gaižėti.

Gaižùs, -žì, *прогорьклый, промозглый, прокислый; zgorzkniały, jełki, przekwaśniały.* Gaĩžūs dūmai, obaleĩ, t. y. kártūs, gaĩlūs. Verėnas, sviėstas gaižùs, t. y. pakar̃tęs. Dū́na gaiži̇̀. Bùlbės *(картоф. супъ)* gaĩžios káiłraugiu įrúgusios. 2) *тоскливый (о коровѣ); tęskliwy (o krowie).* Kárve gaiži̇̃ ant ver̃šia, t. y. tů maũdžia ver̃šia. *v.* kartùs, rúgštus, võgus, łaiškùs, gašłùs, gižùs.

Gaksóti, -saũ, -sójau, *стоять, сидѣть (безъ дѣла), торчать; stać, siedzieć (bez roboty), sterczeć.* Bóba gaksója be dárba. Sẽnis gàksa priė pẽčiaus ir kłaũsos, kas ką šnẽka, t. y. stóvi kãktą išstãtęs. Atsisėdusi gàksa už stãła gaspadìne be dárba. *v.* garksóti.

Gàkt, *междометіе, выражающее неожиданность явленія или дѣйствія; wyraża niespodziane zdarzenie lub czynność.* Gàkt dùrise susitìkova. Gàkt bučiū́dams. Gàkt į širdį gedulỹs, širdiẽs skaũsmas. Gàkt, iš netýčių užspėja.

Gaktà, -tõs, f. *головяжки (передняя часть саней вмѣстѣ съ загнутыми полозьями); przednia część sani z zagiętemi płozami.* Užsiriėtìmas rõgių vadìnas gaktà. *v.* kaktà.

Gaktìnis, -ne, *относящійся къ головяжкамъ, передній (о частяхъ саней); przedni (o częściach sani).* Šłãjų gaktìnis gãłas. Brakiùs šłãjůse užkáłk ant gaktìnių *(scil.* gałų̃) dėl užkabìnima rìnkių.

Gałà, -łos (=galà, gãlos), f. *мочь, сила; moc, siła.* Gãłos mažõs tebe-esmù. Ne atėjaũ iš negãłos. Kur valà, ten ir gałà. Nėr gãłos anų̃ pavei̇̃kti. *v.* viéka *(жем.)*, viẽkas *(лит.)*.

Gałabỹła, -łos, c. *понудитель, понукальщикъ; napędzacz, kto nagli (do roboty). v.* gałatà.

Gałabỹłas, -ła, m. *блажь, дурь; szał, szaleństwo, głupstwo.* Párėja vaikìna galabỹłas, t. y. diẽnas savãlas, nebtimpẽs kraũjis. *v.* gałãbytis.

Gałãbyti, -biju, -bijau, *доводить до крайности, черезчуръ мучить; doprowadzać do ostateczności, zanadto męczyć.* Kám tu sū́nų gałãbiji dárbais, t. y. nõgnini, žudaĩ. 2) *refl. напрягать всѣ силы, черезчуръ мучиться; возиться, шалить; męczyć się nad siłę, wytężać siły; dokazywać, swawolić.* Sū́nus gałãbijas vèždamas máłkas, ãkmenis, t. y. skùb be gãła. Vaĩkas gałãbijas, t. y. kùłas, jódos. *v.* gałū́tis, žudýti(s).

Gałãbštyti, -tiju, -tijau, *убивать; zabijać. v.* nudėvéti, priterióti, užmùšti.

Gałãlei, *adv., подробно; szczegółowo.* Gałãlei žẽdną dáiktą surãše põnas, t. y. nūgaleĩ.

Gałánsti, -ndu, -ndau, *точить (ножъ, топоръ); ostrzyć.* Aš gałándu peĩlį, kiřvį su gałánstuvu. 2) *жать, притъснять, мучить; cisnąć, uciskać, męczyć.* Pōnas gałánda žmónis, t. y. várgina néikom, kamũja. 3) *refl. тереться; trzeć się.* Bérnas gałándas, t. y. trĩnas. *v.* trùtyti, kankìnti, kamũti, trìntis.

Gałánstuvas, -va, m. *брусокъ (точильный); brus (do wecowania), osełka. v.* trùtas, gudẽ, bùdė, ũła, pustỹkle.

Gãłas, -ła, m. *конецъ; koniec.* Gałų̃ gãłas, mazgų̃ mãzgas. Priė pẽčiaus gãła pàkała prišãła, o prie kamĩna bařzdą prirakìna. Viėns gałs dẽgans, añtras rúgštus. 2) Gał nũ gãła *(безъ изъятія; bez wyjątku)* visi dũnas ne turẽja, t. y. vìsa kiẽma gaspadõrei. Gał nũ gãła atlìka. 3) gałóp, *къ концу, до крайности; ku końcowi, do ostateczności.* Jijẽ, gaspadìne, gałóp vãra màne, t. y. stramùžija, mitravója. 4) Ant gãła pagałẽs, *въ концѣ концовъ; koniec końcem, k. końców.* Ant gãła pagałẽs visì gývolei išmitìnti pavãsarį ìšdvėse. 5) Be viėna gãła, *слишкомъ, чрезмѣрно; nader, niezmiernie.* Be viėna gãła ta meřga graži, skūpà, šiše *(скряга)*, t. y. be krãšta, be gãła. 6) Gału-pãgal, *подлѣ, возлѣ; podle, obok.* Tvorõs gału-pãgal eĩk į añtrą gãłą. *v.* pabaigà, nũbangos, ùžgalis, nūgałũne, beñgas, baĩgas, seĩna.

Gałatà, -tos, c. *понудитель; napędzacz.* Tas pōnas gałatà ant dárba, t. y. nõgnininkas. *v.* gałabỹła, gałavìta.

Gałatìnės, -nių, f. pl. *борьба; dążki, dążanie się.* Du vaikù eĩna į gałatìnes, katràs kuriñ parìs, párgalės, paveĩks. *v.* imtìnės, ristìnės.

Galáu, *adv., всѣ, всё до (единаго); wszyscy, wszystko co do (jednego).* Galáu viėną išvãre gìrias kiřsti. Gaspadìne žansiukùs pìrmą sỹkį išléidžiant į ganỹkłą stùmia par stẽbulę galáu viėną, kad várna ne nèštum.

Galáusei, *adv., до послѣдняго; do ostatka.* Kiėk galáusei užmokė́jau vìsą skõłą. Kũ galáusei išmokė́jau skõłas.

Galáusis, -se, *послѣдній; ostatni.* Martì nevožója ni galáusių dėdẽlų.

Gałautìnis (gałantìnis?), -ne, *концевой; końcowy.* Paguldýk svẽtį gałautìnio stubõ. *v.* gałutìnis.

Gałavìta, -tos, m. *понудитель, понукальщикъ; napędzacz, kto nagli (do roboty).* Kurs be méilės vãra priė dárba, vadìnas gałavìta. *v.* gałabỹła.

Gáłba, -bos, f. *спасеніе, помощь; ratunek, pomoc. v.* pagáłba.

Gałdãpyti, -piju, -pijau, *истязать, жестоко расправляться; katować, bić okrutnie.* Urẽdas gałdãpija žmõgų su pãgalu, t. y. mùša. *v.* mùšti, dóbti.

Gáldyti, -dau, -džiau, *тереть, стирать, чистить; trzeć, ścierać, szorować.* Gývolei besikasýdami nũ błùsų visùs sàva płáukus gáldyte nugálde. Bérnas gálde, kol nugálde sūdùs, šáukštus, t. y. nuénge, nuvóke. 2) *refl. тереться; trzeć się.* Mẽdis į mẽdį gáldos (kits į kitą), t. y. trìnas. *v.* kraušýtis, kasýti, trĩnti, dìldyti, šveĩsti.

Gałdũnas, -na, m. *пельмень (катышекъ изъ тѣста, начиненный жирнымъ рубленнымъ мясомъ)*; *kołdun (potrawa)*. Ant stalnýčios gałdũnus dìrb svečiáms válgyti.

Galerà, -rõs, f. *обшивка (стѣны тёсомъ)*; *oszalowanie*.

Galeravóti, -vóju, -vójau, *обшивать (тёсомъ)*; *szalować*. Kaimýna nãmas galeravótas, t. y. gùlinčiomis lentõmis apipiẽrytas. *v.* piẽryti.

Galėti, -lù, -lėjau, *мочь, быть въ состоянiи, имѣть возможность*; *móc, być w stanie, mieć możność*. Apvažiõs širdiẽs sẽnis, kad gál válgyti jebką̃. Aš manaũ, kad če taĩp gál bū́ti. Gál atsáldyti, t. y. išbruĩšti iš miẽsta, išgiñti. Ant tur̃gaus gál visì draugáutis. Ne gál visús aptèkti. 2) *refl. мочь, быть въ состоянiи*; *móc, być w stanie*. Kiė̃k galėsiės, tiė̃k dìrbsiės. *v.* gálti, stėngti, valóti.

Gálgis, -gia, m. *чертъ, бѣсъ*; *czart, djabeł, licho*. Eĩk po gálgeis, t. y. po vélneis. Žemaĩti kukùti, kõd ne dainũji. Ko, gálgi, dainū́siu, válgyti nóriu. *v.* biésas, vélnis, nàgšis.

Gałgõnas, -na, m. *негодяй*; *gałgan*. Kurs gãłą gìna(?), baĩgias jaũ, tas žmõgus gałgõnas.

Galýbe, -bės, f. *могущество, мочь*; *potęga, moc*. *v.* gałà.

Galinaĩ, *adv.*, *непремѣнно*; *koniecznie*. Brólis nóri, nóri galinaĩ žãnytis.

Galiñčius, -čiaus, m. *силачъ, властелинъ*; *siłacz, mocarz*. *v.* gałūnas.

Galinėti, -nė̃ju, -nė̃jau, *кое-какъ держаться*; *jako tako trzymać się*. Dẽku Diẽvui, dar lyg šiõlei vis galinė̃ju. *v.* galėti.

Galìngas, -ga, *могущественный, властный*; *potężny, możny*. Žmõgus, kurs vìską gál padarýti, tas galìngas. *v.* gałà.

Galìnis, -ne, *концевой, конечный, крайнiй*; *końcowy, skrajny*. Galìne stubà, kurì patimè galè kiẽma. *v.* gałutìnis.

Galìškis, -ke, *концевой, конечный, крайнiй*; *końcowy, skrajny*. Kurs ant gãła stóvi, tas galìškis. *v.* gałautìnis, galìnis.

Gałõpyti, -piju, -pijau, *брать (взятки)*; *brać (datki)*. Raštinýčio (kancelárijo) gałõpija pìnigus, t. y. ìma pãprikas. *v.* pãprikas.

Gálti, -łstu, -łaũ, *мочь, имѣть достаточно силъ*; *móc, mieć dosyć siły*. Gálte sunegáłstu, t. y. sùsergu. Gálte sunegãła sẽnis, t. y. susinegałãva. *v.* galėti.

Gałtrūkčeĩs, *adv.*, *опрометью (бѣжать)*; *popędliwie, na łeb, na szyję (lecieć)*. Vaĩkas bėga gałtrūkčeĩs. *v.* gałvatrūkeĩs.

Gałūdas, -da, m.; -de, dės, f. *тиранъ*; *okrutnik, -nica*. Põnai gałūdai žùde sàva žmónis iki pat gývastiės gãła, t. y. nýtija iki gãła. *v.* gałvažudýs, gáłžuda, gáłžudis.

Gałùkaimis, -mia, m. *конецъ деревни*; *koniec wsi*. *v.* káima, gãłas.

Gałūnas (galūnas), -na, m.; -ne, -nės, f. *могущественный человѣкъ, вельможа, магнатъ*; *wielki pan, magnat*. Gałūnai žmónis išnaikìntum, kad ne bútų valdžiõs. *v.* galiñčius.

Gałúne, -nės, f. *верхушка; wierzchołek*. Tabõka gałúnes skãba, kad ne išeĩtų į žydùles (=žydũlcs). *v.* viršúne, gãłas.

Gałũnis, -nia, m.; -ne, -nės, f. *шалунъ, -нья; swawonik, -nica*. Žmõgus, kurs gałũjas, tas gałũnis. *v.* gałũtis. —

Gałùs, -lì, *послѣднiй; ostatni*. *v.* gałutìnis, paskutìnis.

Gałutìnis, -ne, *концевой, крайнiй; końcowy, skrajny*. Gałutìnis kaimýnas atẽja. 2) *послѣднiй, окончательный, рѣшительный; ostatni, ostateczny, stanowczy*. Mãras *(смерть)* ỹra gałutìnis dáiktas dėl žmõgaus. Priẽja tau gałutinóje. Gałutìnei pasakýk. *v.* paskutìnis, gałautìnis.

Gałũti, -łũju, -łavaũ, *быть сильнымъ, здоровымъ; być silnym, zdrowym*. Tu gałũji, o jijẽ, patì, ne gałũja žẽdną rùdenį. *v.* gálti, galéti. 2) *конать (кого); przyprowadzać do ostateczności*. Gałũdamas nugałũs tàve tenaĩ. 3) *refl. изнемогать, выбиваться изъ силъ, надрываться; wysilać się, nadrywać się*. Aš gałũjũs prie vaĩtyma akmenũ. 4) *refl. дурачиться, шалить; dziwaczyć się, dokazywać*. Vaikiùkas gałũjas su mergìkėmis, t. y. skuĩsta, siaũčia. Piẽmens gałũjas, t. y. ałdavó, jódos. *v.* skuĩsti, siaũsti, ałdavóti, kùltis, gałãbytis.

Gáłva, -õs, f. *голова; głowa*. Vaĩkis šókdams atkrãgin gáłvą aukštỹn. Jãmui gáłva plýša, o tàvei širdìs. Trúksma gáłvą *(v.* galvatrũkeĩs) visì ten, t. y. eĩsma. Iš visõs gałvõs šaũkia, kad àpvoge. Gáłva kopũstų minkštà. *v.* gũge, makaũze.

Gałvadaužỹs, -žia, m.; -žẽ, -zẽs, f. *разбойникъ, -ница, убiйца; zbójca, -czyni, rozbojnik, -nica*. *v.* gałvažudỹs.

Gałvaraĩštis (=gałvãraištis), -ščia, m. *головной платокъ; chustka na głowę*. Su gałvaraĩščiu apsùk gáłvą. *v.* raĩštis, gałvóryšis.

Gałvãsukis, -kia *u* gałvãsuktis, -kčia, m. *головоломъ; łamanie głowy, łamigłówka*. Kas če gałvãsukia prie piẽšìma, prie rãšyma. Bus gałvãsuktis, kad skùdins gáłvą su žõdžeis kłausinė́damas. *v.* terepẽtkas.

Gałvatrũkeĩs *u* gałvatrũkčeĩs, *adv. опрометью, очертя голову (бѣжать); popędliwie, na łeb, na szyję (lecieć)*. Vaĩkas bė́ga gałvatrũkeĩs. Mẽs bė́gome gałvatrũkceĩs, kol atbė́gome. *v.* trúkti, gałtrũkčeĩs.

Gałvãviršis, -šia *u* gałvóviršis, -šia, m. *темя, макушка; ciemię*. Viršúne gałvõs ỹra gałvãviršis arbà gałvóviršis. *v.* viršùgalvis, momũne.

Gałvažudỹs, -džia, m.; -dẽ, -dẽs, f. *убiйца, разбойникъ, -ница; zbójca, -czyni, rozbojnik, -nica*.

Gálvena, -nos, f. *головка (льна, мака); główka (lnu, maku)*. Gálvenas linũ į žárdą sužárdyk. *v.* gałvójis, lìngalvis.

Galvenũtas, -a, *головчатый; głowiasty*. Linaĩ galvenũti, t. y. sėmenìngi. *v.* gálvena.

Galvė́ti, -vė́ju, -vė́jau, *кочаниться; kulisto się zwijać (o liściach kapusty)*. Kopũstai galvė́ti pràded, t. y. siaũsti gáłvas. Stiẽbas sėmens galvė́tas. *v.* gáłva.

Galvìjis, -ja, m. *штука крупнаго рогатаго скота (волъ, корова); bydlę rogate (wół, krowa).* Tu mõglini (mũglini) kaip galvìjis. *v.* gývolis, bandýkštis.

Galvìjiškas, -ka, *скотскiй, свойственный скоту; bydlęcy.* Tàva galvìjiškas apsiėjìmas, dárbas.

Galvìngas, -ga, *головчатый; głowiasty.* Dageĩ dideĩ galvìngi, t. y. tùri daũg gałvų̃.

Galvininkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *поручитель, -ница; poręczyciel, -ka. v.* gałvótis.

Galvìnis, -ne, *головной; głowi.* Káułas galvìnis, rankìnis, kojìnis.

Gałvõčius, -čiaus, m.; -če, čės, f. *(fem.?) умный, способный человѣкъ; мыслитель; człowiek rozumny, zdolny; głowacz, myśliciel.* Jijẽ gałvõče ỹra. Gałvõčius daũg išgałvõs. *v.* gałvùs, pramisliniñkas, gałvótas.

Gałvójis, -ja, m. *конецъ стебля (льна) съ головками; koniec prątka (lnu) z główkami.* Gałvójus linų̃ sukráuk ant žãginia. *v.* gálvena.

Gałvóryšis, -šia, m. *головной платокъ; chustka na głowę.* Su gałvóryšeis mõtės rìše gáłvas. *v.* gałvaraĩštis.

Gałvósukis, -kia, m. *головоломъ, головоломное дѣло; łamanie głowy, łamigłówka.* Didelis gałvósukis piẽšti (rašýti) knỹgas. Kóks man gałvósukis, t. y. rũpesnis, sùsis (= sũsis). 2) *головокруженiе; zawrót głowy.* Avìs gałvósukį gáuna, kad į aũsį įsiliėja vandũ treñkant. *v.* gałvãsukis.

Gałvõtas, -ta, m. *узенькiй головной платочекъ; chusteczka podłużna na głowę.* Su gałvõtu apgób ant gałvõs kũdikiui gìmusiam, o su siaustùve suvýsta. *v.* raĩštis, skẽpeta, párgobtis.

Gałvótas, -ta, *умный, способный; rozumny, zdolny.* Vaĩkas jaunų̃ tėvų̃ gałvotẽsnis (у А. Ю. «gałvutésnis»), t. y. gudrẽsnis.

Gałvóti, -vóju, -vójau, *думать, судить, раскидывать умомъ; myślić, sądzić, rozważać.* Gałvóte išgałvójau, kad ni seĩp ni teĩp išeĩn. Gałvõčuis gałvódams išgałvõs daũg. 2) *refl. ручаться; ręczyć się.* Anũdu už kits kìtą gałvójas, t. y. gáłvas dẽda. *v.* gũgióti.

Gałvótrũkeis, *adv. опрометью, очертя голову; popędliwie, na łeb, na szyję.* Bérnas atbėga gałvótrũkeis. *v.* gałvatrũkeĩs.

Gałvóžis, -žia, m. *головастикъ; kijanka (nowowylęgły płód żaby). v.* varłóžis.

Gałvùs, -vì, *умный, толковый; rozumny, sprytny.* Tas výras gałvùs, o ans dar galvẽsnis.

Gáłžuda, -dos, c. *и* gáłžudis, -džia, m. *разбойникъ, -ница, убiйца, мучитель, -ница; rozbojnik, -nica, zbójca, -czyni, męczyciel, -ka.* Ne mãžas gáłžuda ỹra ir tas žmõgus. Kurs suė̃d žmõgų̃, ne gaĩlis žmõgaus, tas gáłžudis. Tas põnas tìkras gáłžudis, ėdìkas žmonių̃. *v.* gałvažudỹs, žmõgžuda.

Gãmałas, -ła, m. *комъ (снѣга); gałka (ze śniegu), bryła.* Gãmałas sniẽga mérna suvolótas par vaikùs ant kiẽma stóvi. 2) *ломоть, кусокъ (хлѣба, мяса); kawał (chleba, mięsa), gleń.*

Gãmałas dũnos, mėsõs. *v.* gãbužas, šmõtas, gùmułas.

Gamarìja, -jos, c. *горланъ, -нья, горлопай; krzykajło.* Žmõgus, kurs krıõk łabaĩ, tas gamarìja. *v.* rėksnỹs.

Gãmas, -ma, m. *природа, естество; przyroda, natura.* Pavãsarį vìsas gãmas atsìgime, t. y. atgìja. 2) *природное свойство; własność przyrodzona, przyrodzoność.* Sūnaũs gãmas takũse tẽva, t. y. sũnus eĩgıas adìstar kaĩp tẽvas. 3) *пріобрѣтеніе; nabycie, nabytek.* Bus gãmas, kad gamìnsi sáu drabùžıus, čebatùs. *v.* ápgamas, gamìnti, gim̃ti.

Gamašavótis, -vójũs, -vójaus, *приготовлять себѣ; przygotowywać sobie.* Gamašavótis ỹra taisýtis, tıẽktis. 2) *наряжаться; stroić się. v.* rėdýtis, pũštis, reñgtis.

Gamãšytis, -šijũs, -šijaus, *наряжаться; stroić się.* Aš gamãšijũs, t. y. rėdaũs. *v.* pũštis, gãšytis, rėdýtis.

Gamìnti, -nù, -naũ, *оплодотворять, производить; zapładzać, tworzyć.* Výras gamìndamas pagamìna sàva pãčiai vaĩką, t. y. ùžveise. 2) *пріобрѣтать, приготовлять; nabywać, sporządzać.* Jijẽ, słũga, gamìna sáu drabùžį słũžijant, t. y. nùperka. 3) *refl. приготовлять себѣ; sporządzać sobie.* Nusibóda jau vıẽnai gamìntis dũną, t. y. steĩgtis, storótis. *v.* gim̃ti, taisýtis.

Gãmułas, -ła, m., *v.* gãmałas, gãbužas.

Gán *и* ganà, *adv. довольно; dość.* Jau gán skanì putrà, dar ne tìka. Ganà dũnos, pakàks. Gán poterẽju, gán sẽdu ir ne galù užmìgti.

Ganà, -nõs (?), f. *удовлетвореніе; zadośćuczynienie.* Padarýti man gãną (ganà?), t. y. seĩną. *v.* gañdas, ganėti, seĩna.

Ganãbyti, *v.* ganũbyti.

Gãnas, -na, m.; -ne, nės, f. *пастухъ, пастушка; pastuch, pastuszka. v.* pıėmũ.

Gãnıava, -vos, f. *пасево, кормъ (подножный); pasza.* Gerõ gãnıavo gerì gývolei. Žmõgus ten tùri gẽrą gãnıavą, t. y. gẽrą dũną. 2) *пастьба, пасеніе, время пастьбы; pasienie, czas pasienia.* Nũ gãnıavos dáinas dainãva bóba, t. y. ką išmóka ganýdama. Nũ gãnıavos àtmenu dáinas. Man rũpi gãnıava. *v.* ganỹkła, ìšłaida.

Gañdas, -da, m. *удовлетвореніе; zadośćuczynienie.* Gañdas táu, o man ne gañdas. Tókį gañdą išgir̃dusi paréjaũ. Ar gáusıu aš ten gañdą, t. y. ar ỹra ar padir̃bs, ką aš nórıu. *v.* ganà, seĩna (gañdas = *вѣсть, Ред.).*

Gandėti, -ndù, ndějau, *имѣть достаточно; mieć dostatecznie.* Já syłõs gandì, t. y. stavóji, tai grùmkis, sprùdułk nũ gvołtauniñka ir išsigrùmsi, ne pasidũsi. Jágu gandėsi man dárba, aš vis padìrbsıu. Gandėk man dũti, o aš patıẽksıu visókıų vaĩgių táu. Kad šáłta gývolui, tai ėdimu gañda *(довольствуется)* jis, t. y. krùt, jùd, kad ne sušáłtum. 2) *refl. хотѣть (имѣть достаточно); chcieć (mieć dostatecznie).* Aš gandũs pıẽna, t. y. norıu, o tu jau atsigandėjai (у А. Ю. «gundėti», etc.). *v.* norėti, atsigundėti.

Gañdinti, -nu, -nau, *пугать, стра-*

шить; straszyć, lękać. Kam tu màne gañdini? *v.* gañsti, krūpsėti, gõrinti, gañzdinti, bùgštinti, baugìnti.

Gañdras, -ra, m. *аистъ; bocian. v.* gùžas, bùsiłas, stařkas.

Gandrýnas, -na, m. *собранie, стая аистовъ; zebranie, stado bocianów.* Į gandrýną sùlek gandrų̃ daũg piřm išlėkìma svetuř.

Gandrìnis, -ne, *аистовый; bociani.* Gandrìnis lìzdas.

Gandrinỹčıa, -čıos, f. *гнѣздо аиста; bocianie gniazdo.*

Gandũtis, -dũjûs, -davaũs, *быть довольнымъ, довольствоваться; przestawać (na czym), kontentować się (czym).* Tu ne gandũjıės, o aš gandũjûs sàva turtù, t. y. užtenkù. Tu gandũjıės, o aš ne gandũjûs (у А. Ю. «gundũjıės, -jûs») dũti arbãtą šáłtą svečıáms, t. y. ne prıjeñna mán. *v.* gandėti, tèkti, užtèkti, kantóti.

Ganėti, (-na), -nějo, *impers. хватать; wystarczać.* Ba ganẽs táu dũnos ant kẽla? *v.* seinėti, užtèkti, pakàkti.

Gánga, -gos, f. *движенie; ruch.* Kas tat do gánga pıėmeñs, kad márškinıus be ãtkaita padẽvi du nedėlmečıu. *v.* gángytis.

Gañgarıoti, -rıoju, -rıojau, *шататься, нетвердо держаться на ногахъ (отъ слабости, съ голоду); chwiać się na nogach (z osłabienia, z głodu).* Áłkanas gañgarıoja, t. y. nıẽka ne válgęs iš bãda svyrinėja. *v.* kryvũti, svyrinėti.

Gángytis, -gaus, -gıaus, *шевелиться, ерзать; ruszać się, płazać się. v.* krutėti, judėti, kušėti.

Ganýba, -bos, f. *пасенie, пасево; pasienie, pasza.* Meĩtėlis penýbo, o kárve ganýbo tuñka.

Ganỹkła, -łos, f. *пастбище; pastwisko.* Iš mùmsų ganỹkłos dave jıẽms (mãjaknykams) žẽmės. *v.* pãgana.

Ganyklìne, -nės, f. *плата за пастбище; paśne, opłata za pastwisko.* Jau ganyklìnę reĩk suriñkti.

Ganýti, -naũ, -nıaũ, *пасти, беречь, охранять; paść, chować, pilnować.* Ganýbo pıėmũ gãna gývolus. Meřga, ganýk cnãtą. Mõčıa gãna vaikùs.

Ganksóti, -saũ, -sójau, *торчать, стоять; sterczeć, stać.* Raštınỹčıo *(въ канцелярiи)* ganksójau vìsą diẽną. *v.* stovėti.

Ganõvas, -va, m. *погонщикъ, кто гонится; dopędzacz, doganiacz.* Ganõvai, kurıẽ gìnės bẽgantį vãgį. Kurs gẽnas, tas ganõvas, o kurs bėga, tas bėgũnas. *v.* giñti.

Ganóve, -vės, f. *погоня; pogoń, ściganie.* Turějau dìdžıą ganóvę, t. y. ginıaũs tolì.

Gansčıótis, -sčıójûs, -sčıójaus, *бояться, страшиться; bać się, mieć strach.* Kam tu màne gañdini, aš turıù gansčıótis.

Ganslỹvas, -va, *пугливый, робкiй; lękliwy, bojaźliwy.* Kìškis ganslỹvas, t. y. bugštùs.

Ganstáutis, -táujûs, -tavaũs, *бояться, пугаться; bać się, straszyć się.* Ganstáutis ỹra bijótis, skraupstýtis.

Gañsti, ganstù, gandaũ, *трусить, робѣть; tchórzyć, lękać się.* Ko tu ganstì. Ganstè nusigañda brólis. *v.* gañdinti, gansčıóti, skrūpčıóti.

Ganstùs, -tì, *боязный, страшный; straszny, straszliwy.* Ganstù žiūrėti. *v.* nūgansvùs, bugùs, bajlùs, pavõjus.

Gánta, -tos, f. *и demin.* gantẽle, *зубокъ, винтовая нарѣзка; ząbek, nacięcie na szrubie.* Gantẽlės knãtą iš lémpos netráukia.

Ganūbyti (*и* ganùbyti), -biju, -bijau, *уничтожать, истреблять; niszczyć.* Sẽnis ganūbydamas išganūbija visùs svirplùs. *v.* gałãbyti, głódyti, gaišìnti, knàksyti, naikìnti.

Garadà, -dos, f. *жердяной заборъ; płot z żerdzi.* Garadà ỹra tai tvõra iš kelų̃ kárčių ant klúbų užtvérta nů galvìjų. *v.* rìke.

Garãdyti, -diju, -dijau, *городить жердяной заборъ; grodzić płot z żerdzi.* Garãdyti ỹra rikiũti. *v.* tvérti, rikiũti.

Garałáide, -dės, f. *продухъ, продушина; przedech, otwór górny pieca.* Skylẽ kaktõ pẽčiaus vadìnas garałáide. *v.* spelte, gárlinda.

Garanckìnis, -ne, *рослый; rosły, urodziwy.* Meĩga dìdele prakáule garanckìnė. *v.* dìdis.

Garankščiũtis, -čiūjůs, -čiavaũs, *ссучиваться, свиваться въ скрутины; skręcać się w pętelki. v.* gryvenkũtis, garánkštis.

Garánkštis, -tiės, f. *скрутина, колыжка; skręt, pętelka (od skręcenia się nitek, powrozów).* Siũłai, gijà, vir̃ve į garánkštis susìsuka, t. y. į kìłpas. *v.* kìłpa, gurgždùle. 2) *коренной зубъ; trzonowy ząb.* Krūminis dañtis bus garánkštis, t. y. gałutìnis. Žándų gałũse ỹra garánkščei. *v.* krūminis, turgìnis, ìltis.

Gãras, -ra, m. *паръ, испаренiе; para, wyziew.* Gãras eĩna iš žẽmės, iš kãtiła suñkiant bùlves išvìrus. Kar̃štis gãra. 2) *сильное желанiе; wielka chęć.* Gývu garù (у А. Ю. «garú») martì norėja to dastóti ir atsisótina. Garù gẽriau (у А. Ю. «garú gėriaú») tą dáiktą įgýti, t. y. łabaĩ norẽjau gáuti. 3) *pl.* garaĩ (у А. Ю. *sing.*) *угаръ; czad. v.* šałgarỹs, tváiga, smal̃kos.

Gárbana, -nos, f. *кудря, локонъ; kędzior, splot.*

Garbančiuprỹnis, -nia, m., -ne, -nės, f. *съ кудрявымъ чупруномъ, съ кудрявымъ чубомъ; osoba, mająca kędzierzawą czuprynę, kędzierzawy czub.*

Gar̃bas, -ba, m. *уборка (комнаты); uprzątanie.* Reĩk gẽra gar̃ba, mètu svẽtis bùs, t. y. reĩk apsiger̃bti. *v.* ger̃btis.

Gar̃bas, -ba, m. *дубленiе, дубка кожъ; garbowanie.* To garbõriaus gẽras gar̃bas.

Garbavóti, -vóju, -vójau, *хорошо отзываться (о комъ), очень хвалить (отсутствующаго); odzywać się (o kim) zaszczytnie, bardzo chwalić (nieobecnego).* Anýta tàve garbavó. *v.* garbstýti.

Garbavóti, -vóju, -vójau, *дубить кожи; garbować.*

Garbẽ, -bẽs, f. *слава, честь; chwała, cześć.* Garbẽ Diẽvui Tẽvui.

Garbìngai, *adv.*, *съ честью, благоговѣйно; ze czcią, z poszanowaniem.* Ten žmónis garbìngai váikščio pro sàva šventenýbes.

Garbìngas, -ga, *славный, прославленный; sławny, powszechnie chwalony.*

Garbinỹs, -nıa, m. *кудря; kędzior.* Garbìnei (=garbineĩ) ỹra płaukaĩ susivynıóję. Jaũ žãlos rūtẽlės garbinıũse, kaip płaukaĩ susiraĩčıusıos (y А. Ю. «susiraĩtusıos»). *v.* gárbana.

Gárbinti, -nu, -nau, *славить, прославлять; wysławiać, wielbić. v.* gerbti, gìrti, gul̃binti.

Gar̃binti, -nu, -nau, *дубить кожи; garbować.* Garbõrıus gar̃bin skũras, t. y. *išger̃bıa (?), apger̃bıa (?),* apčỹstija.

Garbìnıus, -nıaus, m. *кудряшъ, кудряшка; mający włosy kędzierzawe.*

Garbinıũti, -nıũju, -nıavaũ, *кудрявить; kędzierzawić.* Kam garbinıũji savájam pł́áukus, rūtas?

Garbinıũtas, -ta, *кудрявый; kędzierzawy. v.* garbinỹs.

Garbõrıus, -rıaus, m. *кожевникъ, дубильщикъ; garbarz.* Pons garbõrıus ger̃bıas.

Gar̃bsta, -tõs, f. *восхваленіе, похвальное слово (надъ гробомъ); wychwalanie, mowa pochwalna (pogrzebowa). v.* mastà.

Garbstýti, -staũ, -sčıaũ, *восхвалять, говорить похвальное слово (надъ гробомъ); wychwalać, chwaląc wynosić (nieboszczyka).* Mìrusį súnų mótyna gar̃bsta. Garbstýk mìrusį. *v.* mastýti, gìrti.

Garbùs, -bì, *опрятный, чистый; chędogi, czysty.* Žmõgus, kurs apsìgerb, vıẽžlybai užsiłaĩka, tas garbùs. *v.* ger̃bti, švarùs, vıẽžlybas.

Gar̃čius *u* gor̃čıus, -čıaus, m., *гарнецъ; garniec.*

Gardabõłas, -ła, m. *пряные коренья, пряность; wonne korzenie, przyprawa.* Gardabõłai ỹra visóki prìsmožai prie strõvų. *v.* medauniñkas, gardamõłas.

Gardakùlis, -la, m. *родъ растенія; gatunek rośliny. v.* bújlis (=buĩlis).

Gardamõłas, -ła, m. *пряникъ, конфетка; piernik, cukierek. v.* medauniñkas.

Gar̃das, -da, m.; *dem.* gardùkas, -ka, m. *отгородка (въ хлѣвѣ для мелкихъ животныхъ); ogrodzenie (w chlewie dla drobnych zwierząt).* Gardùkas ver̃šıams užtvértas kũtės kertẽ, kad *gardžıaũ (?)* dũti ėsti. Iš gar̃da penė́tą gývolį tė́vas ìma, jágu apsirãša karšýbą. *v.* gur̃bas, tvártas.

Gárdinti *u* gar̃dinti, -nu, -nau, *дѣлать вкуснымъ; robić smacznym.* Gárdini strõvą dė́damas taukũ, pıė́na, smetõna, svıė́sta, pipìrų, babkõs łãpų. *v.* skãninti, gardùs.

Gardiniñkai, -kų, m. *pl. рѣшетчатая повозка; wóz drabiniasty.* Gardiniñkũse àtveže tàve, t. y. rãtũse. Taĩp vadìnas dė̀ltõ, kad gar̃dys iš šalũ uždė́tos. *v.* brikà, rãtai.

Gar̃dis, -dıẽs, f. *телѣжная рѣшетка; drabina od wozu.* Gar̃dis į ratùs dẽda. Sukum̃pęs mẽdis gar̃dims dìrbti. Priė gar̃džių prìriša ašvıė́nıus. *v.* vežė́čıos.

Gar̃dyti, -diju, -dijau, *городить (заборъ); grodzić. v.* gar̃das, tvérti.

Gardókulis, -la, m., *v.* gardakùlis.

Gardùlis, -la, m.; -le, -lės, f. *лакомка; smakosz, łasun. v.* skánliža, smilìžıus.

Gardumýnai, -nų, m. *pl.* (y A. Ю. «gardumýnas, -na»), *лакомые куски (блюда), лакомства; smaczne kąski (w potrawie), przysmaczki.* Pãtys gardumýnai, t. y. skanìnei, skanẽstai.

Gardùs, -dì *(acc.* gárdų, *жем.* gar̃dų), *вкусный; smaczny. v.* skanùs, srabùs, magùs.

Gardũtis, -dũjůs, -davaũs, *смаковать (вкусное блюдо); smakować sobie.* Gardũte užsigardũk obalų̃, mėsõs, medaũs pavál̃gęs. *v.* užsigardũti, skãnintis.

Garė́ti, -rıù, -rė́jau, *горѣть; gorzeć, palić się.* Garė́te sugarė́ja karčemà, t. y. sùdege. 2) *refl. вспыхивать гнѣвомъ; wybuchać gniewem. v.* dègti, pagarė́ti, sugarė́ti.

Gargadõnas, -na, m. *гоготунъ (о гусакѣ); kto gęgocze, gęga (o gęsiorze). v.* žañsinas.

Gar̃gałas, -ła, m. *узелъ (на веревкѣ); węzeł (na powrozie). v.* gargõłas.

Gargãlus, -laus, m. *хрипъ, хрипѣнье (въ горлѣ); charkot, charchanie (w gardle).* Padùsęs gargalũ, kad gargãlus (gargulỹs) gerklẽ. Gargãlus įpũle į gérklę, mir̃si tũ. *v.* karkulỹs, garstẽklis, gargulỹs.

Gargãlus, -laus, m.; -le, -lės, f. *хрипунъ, -нья; charchoła.* Kas gargalũ, tas gargãlus.

Gargalũti, -lũju, -lavaũ, *булькать (о горлѣ, когда его полощутъ); bełkotać (o płókaniu gardła).* Kad įpili vándens į gérklę, tad gargalũ. Gargalũ, kad prarỹn ir ne gál atkósėti. 2) *токовать, бормотать (о тетеревѣ), клокотать; grać, tokować (o cietrzewiu), warzyć się, wrzeć bełkocąc.* Tẽtirvinas gargalũ. Katilè kõše gargalãva, t. y. vìre. *v.* karkũti, gargė́ti, krıogũti, krıõkti.

Gargamùlis, -la, m., *v.* karkamùlis.

Gar̃garas, -ra, m. *кляча; szkapa.* Saũsas, kũdas, iłgakõjis, iłgakãklis arklỹs vadìnas gar̃garas. *v.* pastıė́bkojis, giñgaras, saũskarkis.

Gargãžei, -žıų, m. *pl. изгарь, шлакъ (въ кузнечномъ горну); żużel.* Kálvėje gargãžei nů gelžıẽs sugargė́ję. *v.* krekułaĩ, gełžũnis (dzìndros).

Gárge, -gės, f. *родъ водяной птицы; gatunek ptaka wodnego.* Gárge ỹra paũkštis ìłgu (y A. Ю. «iłgù») kakłù. *v.* paũkštis.

Gargė́ti, -gù, -gė́jau, *покрываться слоемъ сажи, твердѣть (о сажѣ); okrywać się słojem sadzy, twardnieć (o sadzy).* Pargė́te sugargė́jusıos sũdys ant užłų̃, łùbų, várpų stóga, pakraũčių. 2) *булькать (о горлѣ, когда его полощутъ); bełkotać (o płókaniu gardła).* Gerklẽ gar̃g gargulỹs. Dusulìngas žmõgus begar̃gans gùli. *v.* gargalũti, karkũti.

Gárginti, -nu, -nau, *давить, душить; dusić.* Poñs gałžùda gárgin žmõgų, t. y. dõvija, smáugıa. 2) *наливать производя звукъ «бульбуль-буль», булькать; nalewać bełkocąc, bełkotać (czym).* Pijùkas gárgin į dañtis arıeĩką, t. y. pìła.

Gargõłas, -ła *и* gurgõłas, -ła, m. *утолщеніе, бугорокъ (на пряжѣ,ниткахъ); grube miejsce (na przędziwie, nitce). v.* burbũłas, gùzułas, garánkštis.

Gargolū́ti, -lū́ju, -lavaũ, *прясть неровно, съ бугорками; prząść nierówno.*

Gargóti, -góju, -gójau, *покрываться слоемъ сажи; okrywać się słojem sadzy.* Gargóte apgargójusios várpos gargõžeis ir sū́dimis. *v.* gargė́ti.

Gargõžei, -žių, m. *pl. слой отвердѣвшей сажи; słój stwardniałej sadzy. v.* gargė́ti, gargóti, gargãžei.

Gargulỹs, gar̃gula, m. *хрипъ, хрипѣнье (въ горлѣ); charkot, charchanie (w gardle).* Gerklẽ gargulỹs, kad padùsęs gargalū́. Prieš smer̃tį gargulỹs gerklẽ atsirañda. Sintulìngam gargulỹs įpū́le į gérklę. *v.* garstẽklis, gargãlus.

Gargū́ti, -gū́ju, -gavaũ, *хрипѣть, тяжело дышать; chrapać, ciężko dyszeć.* Ligónis słãbnas mir̃damas nebatkós ir gargū́, kaip žansýtis išsižiójęs. *v.* pūškū́ti, karkčióti, gargalū́ti, kriokū́ti.

Gar̃gždas, -žda, m. *хрящъ, дресва; żwir, drząstwo.* Žẽme prie gar̃gžda ne bìja ni giedrõs ni lietaũs. Cìnkt, cìnkt gar̃gždai į vir̃bałus geležìnius ekė́jant. Ãsei áuga prie gar̃gždų, šaltẽnių, lénkių. *v.* gráužas, žvỹras, žvir̃gždas.

Gargždỹne, -nės, f. *хрящатая почва, хрящатое мѣсто (въ полѣ); grunt żwirowaty, miejsce żwirowate (w polu). v.* graužỹne.

Garìnis, -ne, *паровой, приготовленный съ помощью пара; parowy, sporządzony za pomacą pary.*

Garìnis, -nia, m. *отверстіе (надъ кухонной плитой) для выпуска пара; otwór (nad kuchnią angielską) dla wypuszczania pary.* Iš kùknės gãras eĩn par garìnį. *v.* aukštìnis, gárvilka.

Gãrinti, -nu, -nau, *парить, держать въ пару; parzyć, trzymać na parze.* Gãrink dañtį su drìgniu, kad gél (y A. Ю. «gẽła»), t. y. gãrą léisk. 2) *итти въ вѣтеръ; iść w wiatr (gdy wietrzno).* Par łaukùs gãrinau, t. y. par vė́jį ėjaũ ir ant ãtgara (=atgarõs) stovė́jau. 3) *сжигать; spalać.* Mul̃kis gál gãrinti namùs, t. y. sudẽginti. 4) *refl. париться (въ банѣ); parzyć się (w łaźni).* Výras pirtỹje (y A. Ю. «pìrtyje») gãrinas, t. y. ant gãra stóvi, gãrą léidžia. *v.* gáirinti, àtgara.

Garksóti, -saũ, -sójau, *быть унылымъ, имѣть жалкій, печальный видъ, торчать; być smętnym, smutnie wyglądać, sterczeć.* Áłkanas gývolis gar̃ksa. Plìkas kãkłas arbà plìkas žmõgus pirtỹje (y A. Ю. «pìrtyje») gar̃ksa. Gar̃ksa sausà kepẽne (y A. Ю. «kepìne») po pẽčiumi. Ne àpdengtas numìrėlis garksója stubõ. *v.* gaksóti, barkšóti.

Garksčióti, -sčióju, -sčiójau, *гагакать (понемногу); gęgać (po trochu).* Garksčió žañsys, kad kas pabaĩda, rẽkdamos: «gar, gar, gar». *v.* gagė́ti, gagnóti, kirksė́ti, kirksčióti.

Gárlinda, -dos, f. *продухъ, продушина; przedech, otwór górny (pieca piekarnianego).* Kur gãras iš pẽčiaus leñda, bus gárlinda arbà spel̃te. *v.* šiū́rė, pradū̃kas, gárvilka, garìnis.

Garlỹvas, -va, *усердный, ревностный; gorliwy, żarliwy.*

Garlŷvastis, -tıės, f. *усердіе, ревность; gorliwość, żarliwość.*

Garmałas, -ła, m. *шумъ; hałas.* Garmałas bus, kad garmalìnę (gérklę) paléidęs vis garmãsiji.

Garmalìnis, -ne, *относящійся къ шуму; od hałasu.* v. garmałas.

Garmalűti, -lűju, -lavaũ, *шумѣть, клокотать; hałasować, wrzeć (bełkocąc).* Kad vérda jõvałas, bùlbės garmalű, t. y. burbulű. Pélke kıauróji garmalű, kad anteĩti. v. gargalűti, burbulűti.

Garmãsyti, -siju, -sijau, *шумѣть, кричать; hałasować.* Sẽnis garmalìnę paléidęs vis garmãsija, t. y. šaukó. v. gerklűti.

Garmatìne, -nės, f. *жаба (rana bufo); ropucha.* Pavadinaũ bóbą: «tu, garmatìne», supŷkęs. v. rùpūže, pamatìne.

Garmẽti, -mù, -mẽjau, *толпой, массой итти, бѣжать, лѣзть; hurmem iść, biec, leźć.* Garma gyvãtės, kaip pašviĩpıa žynŷs, t. y. leñda, kavójas. Vıénu ùrmu (ùmata) garmẽja sodviniñkai (veselniñkai), t. y. ẽja į saklŷčıą, subẽga. 2) *глубоко вязнуть, увязать (въ топь); grzęznąc, zatapiac się (w trzęsawisku, topieli).* Tu į pẽkłą garmì, o ans sugarmẽja į smãłą. Ve, kaip akmű įmestas į vándenį garm į ármenis, į dùgną, t. y. eĩn į dùgnus. v. gramẽti, grimsti, marmẽti, klimpti.

Garmizűti, -zűju, -zavaũ, *худо говорить на чужомъ языкѣ; mówic źle obcym językiem.* Vókytē garmizű maskõliškai, t. y. kalba negeraĩ. v. grebezűti.

Garmùlyti, -liju, -lijau, *кормить; karmić.* Mótyna vaĩką garmùlija, t. y. šẽrıa. Martì su kıuĩkeis garmùlija žañsis, t. y. pẽni. Výras begarmùlija su ãkselu ašvıénıus. v. šérti, penẽti.

Garnŷs, -garnıa, m. *цапля (ardea); czapla.*

Garpłukŷs, -kıa, m. *пароходъ; parowiec.* Váltis, kurì garù płaũkıa, vadìnas garpłukŷs. v. garvežŷs.

Garsas, -sa, m. *отголосокъ, эхо, звукъ, вѣсть; odgłos, echo, dźwięk, wieść.* Kad dainű, zvãnija, garsas eĩna. Nė jókıa garsa nẽra apiẽ jiñjį. Àtmuša garsas miškè, t. y. garsas eĩn į mìšką.

Garsìngas, -ga, *громкій, звучный; głośny, dźwięczny.* Gìrıo balsas garsìngas. v. garsùs.

Garsìntis, -nűs, -naũs, *давать о себѣ знать; dawać o sobie znać.* Šuvà už dùrų garsìnas brazdìndamos, kárdinas, t. y. nór, kad jiñjį išgirstum, girdẽtum, ne užmirštum. v. skélbintis.

Garsitniñkas, -ka, m. *кулага (постное блюдо, гуща изъ муки пророс-шей ржи, приправленная горчицею); «sołoduszka» (kaszka postna z mąki przerosłego żyta, zaprawiona gorczycą).* Iš daigų̃ rugių̃ dìrba garsitniñką dėl gavẽnės. v. garstŷčıa.

Garstẽklis, -la, m. *хрипъ, хрипѣнье (въ горлѣ); charkot, charchanie (w gardle).* Kad prıėš smertį atsirañda garstẽklis kaklè, tű mirs ligóne. v. gargulŷs, karkulŷs.

Garstŷčıa *и* garsvŷčıa, -čıos, f. *горчица; gorczyca.*

Garsùs, -sì, *громкій, звучный; głośny, dźwięczny*. Garsùs var̃pas, vãkaras šendıẽn. *v.* garsìngas.

Gar̃šva, -võs, f. *дягель (archangelica officinalis)*; *dzięgiel*. Garšvõs karbū̃ti łãpai, kaĩp mor̃kų. Iš garšvų̃ vérda łapıẽnę. Skurdùtes *(sc.* dūdėles) ir łamzdėles dìrba iš garšvõs pıémens.

Garúkštis, -štıės, f. *(u* garū̃kštis, -štas; gerúkštis, -čıa), *v.* garánkštis (2).

Garū̃tas, -ta, *угарный; swądliwy*. Tróba garū̃ta, t. y. pritráukusi garų̃.

Garū̃ti, -rū̃ju, -ravaũ, *испаряться; parować*. Vandũ vìrdamas garũ. 2) *усердствовать; być gorliwym*. Jijẽ, bóba, ant łaũka ne garū̃ja prıė dárba, t. y. ne skùbina. 3) *сильно желать, жаждать; bardzo chcieć, pragnąć*. Mergà garũ kvıẽsla ir jaunìkıa, t. y. meĩlei łáukıa, geĩdžıa.

Garvežỹs, -žıa, m. *паровозъ; parowóz*. Vežìmas, kurį̃ gãras vẽža, vadìnas garvežỹs. *v.* garpłukỹs.

Gárvil̃ka, -kos, f. *продухъ, продушина; przedech, otwór (górny w piecu) dla ciągu*. Skylẽ, kur tráukıa gãrą iš pẽčıaus, bùs gárvil̃ka arba speĩte. *v.* gárlinda, garìnis.

Gãsas, -sa, m., *dem.* gasùže, -žės, f. *улица, дорога, проходъ; ulica, droga, przejście*. Ant gãsa apsistója, t. y. ant kẽla. Màna mergužẽle, ar gasùžeis váikščıojei? Ne sẽdau į pãtį gãsą bažnýčıo, ale įlindaũ į kam̃pą.

Gaspadà, -pãdos, f. *помѣщеніе для заѣзжихъ; gospoda*. Mẽs prıė kùniga ẽjome gaspãdos. Ten músų gaspadà, stanaũna.

Gaspadinaĩte, -tės, f. *дочь хозяина (въ отличіе отъ батрачки); córka gospodarza (nie służąca)*. *v.* tė̃vainis.

Gaspadináuti, -náuju, -navaũ, *быть хозяйкой; być gospodynią*.

Gaspadìne, -nės, f. *хозяйка; gospodyni*. Bérnas sàva gaspadìnei kẽleis eĩn. Gaspadìnei var̃gu atidėlóti vaĩgį žėdnám ãtdalui (=atdaluĩ, padaluĩ). Augẽsne mótriška, t. y. mẽtůse večẽsne, bus gerẽsne gaspadìne.

Gaspadinìngas, -ga, *бережливый, экономный (о хозяйкѣ); gospodarny (o gospodyni)*. Mótriška gaspadinìnga ỹra varaũna, skūpà. Anà gaspadinìngai eĩgıas. *v.* gaspadìne.

Gaspadoraĩtis, -čıa, m. *сынъ хозяина (въ отличіе отъ батрака); syn gospodarza (nie parobek)*. *v.* namūnaĩtis, tėvynaĩtis, tėvūnaĩtis, tė̃vainis.

Gaspadoráuti, -ráuju, -ravaũ, *быть хозяиномъ, хозяйничать; być gospodarzem, gospodarzyć*.

Gaspadorỹste, -stės, f. *хозяйство, хозяйничанье (мужское); gospodarstwo, gospodarowanie (męzkie)*. Gaspadorỹste jám parũpa, tõdėl gałvãtrūkeis parbėga.

Gãšas, -ša, m. *нарядъ, (женскіе) наряды; strój, stroje*. Mergà pragaĩša su sàva gãšais.

Gašavinà, -vìnos, c. *щеголь, -лиха, франтъ, -тиха; strojniś, -nisia, elegant, -gantka*.

Gašavótis, -vójůs, -vójaus, *наряжаться; stroić się*. Vaĩkis gašavójas kaip gaidỹs sparnaĩs veĩkens aplẽ vìštą. Gašì mergà gašavójas su drabùžeis, marmãlijas su dažývėmis. *v.* pū̃štis.

Gãšytis, -šijůs, -šijaus, *наряжаться; stroić się*. Tojẽ mergà biẽdna viẽn tik gãšijas, kad įtìktum jaunìkiams. *v*. pũštis.

Gašỹvas, -va, *нарядный, щегольской; strojny, elegancki*. Apikulìnis žmõgus nesirẽda gašỹvai. *v*. gašùs, gačnùs.

Gašłùs, -lì, *охочiй, усердный, страстный; ochoczy, gorliwy, namiętny*. Brólis bùva gašłùs ant dárba ir par taĩ trũkį gãva. Kũdikis gašłùs prie pãpa. Gašlì mótyna ant sàva vaĩka. Tojẽ kárve łabaĩ gašlì ant veĩšia sàva, t. y. tũ maũdžia. *v*. ũłùs, stałgùs, gõbus, gõdus, krioklỹs.

Gašùs, -šì, *нарядный, щегольской; strojny, elegancki*. Mergà gašeĩ eĩna įsirénžusi nešdamà (y A. Ю. «nẽšant») dù púru žĩrnių. Kurs ne apsileĩvinęs, apsipraũsęs, apsišukãvęs, sàve gãšija, tas gašùs. *v*. spuktùs, dabšnùs, gašavinà.

Gãtavas, -và, *готовый; gotowy*. Gatavì bãtai, t. y. padìrbti.

Gatãvyti, -viju, -vijau, *приготовлять; przyrządzać*. Aš gatãvyte pagatãvijau válgyti. *v*. tiẽkti, reñgti.

Gatavótis, -vójůs, -vójaus, *приготовляться; sposobić się, przygotowywać się*. *v*. taisýtis, reñgtis, rũštis.

Gatuñkas, -ka, m. *порода, сортъ; rasa, gatunek*. Kárve gẽra gatuñka.

Gaubẽja, -jos, f. *женщина, убирающая на свадьбѣ голову новобрачной; kobieta, ubierająca na weselu głowę panny młodej*. Gaubẽja svõčia gaũbia su nũmetu arba gaubtẽle jáunąją ant vesélijos prie łañstų.

Gaũbka, -kõs, f. *головной платокъ изъ бѣлаго полотна; «namiotka», chustka z białego płótna na głowę*. *v*. gaũbte.

Gaubstýti, -staũ, -sčiaũ, *обертывать, прикрывать; obwijać, okrywać*. Gaubstýk kũdikį į drobùlę, į vystỹkłus výstyk (y A. Ю. «vystýk»), į siaustùves siaustýk. *v*. gaũbte.

Gaũbte, -tės, *dem*. gaubtẽle, -lės, f. *полотняный, продолговатый бѣлый головной платокъ; «namiotka», biała podłużna płócienna chustka*. Gaubtẽle ir nũmetas ỹra gražiáusi našỹsta gałvõs móterų. *v*. kopkẽ, gaũbka, nũmetas.

Gaũbti, -biù, -biaũ, *повязывать платкомъ (голову дѣвушки), убирать (голову) бѣлымъ полотнянымъ платкомъ; obwiązywać (głowę) chustką, ubierać (głowę) «namiotką»*. Su gaubtẽle gaũbk, su skẽpeta góbk, su drobùle głóbk, su apsiaũstu siaũsk, su skraĩste skreĩsk, su sermẽga viĩkis, su skrẽbe skreĩbk. 2) *refl*. *повязывать себѣ, etc.; obwiązywać sobie, etc*. Su skẽpeta gaubiũs, t. y. rišù po žándu, o rišũs ỹra tik apsukù (= apsukuĩ) gałvõs rìštis. 3) *refl*. *коробиться; свертываться; paczyć się, zwijać się*. Į gáłvas gaũbiasi kopũstai, t. y. sùkasi, siaũčia. *v*. góbti, głóbti, keĩpti, siaũsti, skreĩbti, skreĩsti.

Gaubtùvės, -vių, f. *pl*. *обрядъ убиранія головы новобрачной особымъ бѣлымъ платкомъ (чепчикомъ); oczepiny (obrząd weselny)*. Ant vesélijos ẽsta jaunõsios gaubtùvės prie łañstų grãžios. *v*. gaũbti.

Gaudesỹs, gaũdesia, m. *жалобные тоны, отголосокъ (колокола); żałośne dźwięki, odgłos (dzwonu).* Girdė́tis dar gaudesỹs varpũ, nórintãs nustója zvãnyti. *v.* gar̃sas.

Gaudỹkła, -kłos, f. *ловище; łowisko.* Viẽta, kur spánstus, pelãkautus, słastùs, žabángus, ùžnarves statai dė́l gáudyma, vadìnas gaudỹkła. *v.* gáudyti.

Gaudìklis, -kla, m.; -kle, -klė́s, f. *ловецъ, ловчиха; łowiec, łowczyna.* Atvažiãva gaudìklei vaĩkus gáudyti į rèkrūtus (akrũtus).

Gáudinti, -nu, -nau, *возстановлять силы (больного, отощавшаго); przyprowadzać (chorego, wychudłego) do zdrowia, do sił.* Gáudink, kõł atgáudinsi ligónį su piẽnu, kad ne užtrókštum. *v.* gáuti. 2) *refl. давать себя обмануть; dawać się oszukać.* Gáudindamos prisigáudina mer̃ga.

Gáudyti, -dau, -džiau, *ловить, хватать; łowić, łapać, chwytać.* Gáudyk par̃plį, kur̃klį, vė́žius. *v.* gáuti.

Gaudulẽ *и* gaudelẽ, -lẽs, f. *родъ насѣкомаго; gatunek owadu.* Pavãsarį gaũdžia gaũdulės mẽdyje.

Gaũgaras, -ra, m. *вершина горы; szczyt góry.* Šveñtas anžũlýnas bùva ant gaũgara Vilkijõs.

Gaũja, -jõs, f. *ватага, гурьба, множество, полчище; banda, zgraja, tłum, gromada.* Gaũjos gývolų užẽja ir nùneše žõlę kójomis. Susieĩna ant vakarùškų gaũja mergũ, vaikũ, kaip šùja šunũ, rùja vilkũ. *v.* kũpa, rùja, šùja, tūlẽ (=tũlis).

Gaujótis, -jójũs, -jójaus, *собираться толпами, гурьбиться; zbierać się gromadami, zgromadzać się.* Vilkaĩ gaujójas, t. y. reñkas į kũpas. *v.* rujótis, riñktis.

Gaulóti, -lóju, -lójau, *получать, хватать (понемногу); dostawać, chwytać (po trochu). v.* gáuti.

Gauračỹna, -nos, f. *опушенный задній проходъ у животныхъ; otwór odchodowy opuszony (u zwierząt).* Meškõs gauračỹna, t. y. ùžpakalis.

Gaũras, -ra; *dem.* gaurùtis, -čia, m. *волосъ (на тѣлѣ), косма; włos (na ciele), kosmyk.* Kũnas gauraĩs, gałvà płaukaĩs apžė́łusi. Gauraĩ nušiùrę. Gaurùčei łokẽs. 2) *волокно; włókno.* Gauraĩ linũ, kanãprų, plė́šũ gelũja dabar. *v.* płáukas, plẽša, płũštas.

Gaurìnis, -ne, *волосяной, волокняный, волосатый, волокончатый; włosiany, włosaty, włóknisty.* Drabùžei gaurìnei, t. y. ne nuvalýti, kaip gulė́jai tar̃p linũ. *v.* gaurũtas.

Gaurùčas, -ča, m. *свѣтлякъ, ивановскій червячекъ; świetlik, robaczek świętojański.* Gaurùčas ỹra kirmũ, kurs blìzga nãktį krúmůse.

Gaurùčia, -čios, f. *родъ косматаго гриба (волнушка); gatunek grzyba kosmatego.* Gaurùčia arba vilnìke ỹra grỹbas maringavótas su pakraščeĩs gaurũtais. *v.* vilnìke.

Gaurũtas, -ta, *косматый, опушенный; kosmaty, opuszony.* Vil̃ktrasos gaurũta ũdega. Óda kiaũlės gaurũta. Barzdà jo jau gaurũta. Riẽtai ir płõščius gaurũtas.

Gaurůtìne, -nės, f. *косматая шкура; skóra kosmata.* Vil̃ka tūbẽlis, łokẽs (meškõs) gaurůtìne, kas tos dainõs ne mokẽs, ni už stãła ne sė́dẽs.

Gaũsa, -sõs, f. *всё полученное, пріобрѣтенное, имущество; обиліе; to co otrzymano, uzyskano, zdobytek, majątek; obfitość.* Tai màna vìsa gaũsa šiõs dienõs, t. y. tiẽk tik gavaũ dũnos. Vìsą gaũsą àtnešiau, t. y. ką tiktaĩ turiù. *v.* łáime, grõbis, gausùs, gaũsva.

Gausė́ti, -sẽju, -sẽjau, *получать или имѣть въ изобиліи; otrzymywać lub mieć obficie.* Gausẽjau obalų̃ grū́dų, t. y. daũg gavaũ. *v.* łaimė́ti.

Gausìngas, -ga, *вмѣстительный, емкій; obszerny, pojemny, wiele w sobie obejmujący lub mieszczący.* Gausìngas pìlvas to výra, ans tris blũdus suẽs. Koks gausìngas půdẽlis, t. y. ant póvyzia mãžas, o daũg anamè teĩpa piéna. 2) *обильный, плодородный, богатый; obfity, żyzny, bogaty.* Gausìnga žẽme, iš kuriõs daũg galì gáuti javų̃. Gausìngas ùpis *(водная рѣка)*, kurs neišdžiústa. Gausìngas, kurs visadõs tùri vìsa. *v.* našùs.

Gaũsinti, -nu, -nau, *увеличивать, спорить; powiększać, przysparzać.* Gaũsinti ỹra pridė́ti daugiaũ. Rẽgias gaũsei gaũsinau mė́sõs įdė́ti, vienókei ne užtẽka svečiáms. *v.* daugìnti (dáuginti).

Gaũsti, gaudžiù, gaudžiaũ, *жалобно звучать, жалобно отголашивать, жалобно оглашаться, гудѣть; dźwięki żałośne lub odgłos żałośny wydawać, odgłaszać żałośnym echem, huczeć.* Gaũdžia varpaĩ apsistójus zwãnyti. Mer̃gos sùtar dainũdamos, t. y. kaip bìtys gaũdžia dainũdamos, kad miškaĩ gaũdžia. *v.* zir̃zti, ũžti, skambė́ti.

Gaũstis, -sũs, -saũs, *богатѣть; zbogacać się.* Aš gausũs (gaustù?), t. y, bagotỹn einù. *v.* gaũsa. —

Gaustõtas, -ta, m. *кожица, сѣтчатая плева, покрывающая кожу; skórka, błona siatczana (na skórze).* Gaustõtas kúna, kurį̃ kad ir nulùpsi, numáusi, kraũjis ne varvẽs. Par̃ša gaustõtas prišùta, pritvìłka, ne gal atgrándyti, su peilù káišdamas nuvarýti. Su gaustõtu nuvãre skũrą, t. y. nuénge, nułùpa. *v.* óda, pavilnẽ, skūrà.

Gausùs, -sì, *вмѣстительный, емкій; obszerny, wiele w sobie obejmujący lub mieszczący.* Gausùs stõtkas, į̃ katrą̃ daũg galì supìlti. Gausùs iñdas, t. y. skeĩs jis, ne pripìlsi, ne išpìlsi. Gausì kišẽne, kur šmõtas teĩpa. 2) *обильный; obfity.* Vė́jis ne gaũsei pùčia, t. y. ne dìdelei. Sẽnia gausì kałbà, t. y. jis išrañda ką kalbė́ti. Martì dũda gaũsei, t. y. kad žẽdnas gáutum ir žėdnám reĩkałui užtèktum, ganė́tum. *v.* skałsùs, apstùs, dósłus (= dũsłùs), tałpùs.

Gaũsva, -võs, f. *мѣсто изобилія; miejsce obfitości.* Če patì gaũsva (rañstų), t. y. viẽta miškè, kur daug galì gáuti (rañstų). *v.* gaũsa.

Gáutelėti, *v.* gùtelėti (?).

Gáuti, gáunu, gavaũ, *получать, доставать; dostawać, otrzymywać.* Słūgà màna diñgste (nusiuñsta par màne) gãva dóvanas. Jágunt trùks var̃tų (skałų̃) riestùvui, atbė́gk, gáusi. Kad gerklẽ ger̃gždžia, gáusi gérti ałaũs. Ẽsamo viẽto kodẽl negáusi? 2) *refl. оправляться (отъ болѣзни);*

poprawiać się, przychodzić do zdrowia. Iš ligõs gáutis.

Gautìnis, -ne, *незаконнорожденный; nieprawego łoża.*

Gaužulė̃, -lė̃s, f. *родъ насѣкомаго; gatunek owadu.* Gaužulė̃ gaũdžia mẽdyje. *v.* gaudulė̃.

Gaužũti, -žũju, -žavaũ, *киснуть; kwaśnieć.* Ałùs gaužũja, t. y. krùta rúgdamos (=rúgdamas). Dũnos rūgìmas, garstỹčnykas gaužãva. *v.* rúgti, skóbti.

Gãvas, -va, m. *великій постъ; wielki post.* Tu gavì vìsą gãvą, o jis tik pusiáugavį. Gãvą gavė́damas daũg gáusi. *v.* gavẽnia.

Gavẽnia, -nios *и* gavė̃ja, -jõs, f. *великій постъ; wielki post.* Gavẽnio buvaũ tenaĩ. Atė̃ja ir táu gavė̃ja, nebìšputi gùrklį taip, kaip pirmà. *v.* gãvas.

Gavė́ti, -viù, -vė̃jau, *поститься (въ великомъ посту); pościć (w wielkim poście).* Septintõ šį̃met gaviù. Aš gaviù gãvą čỹrai. Nu ỹra gãviams łaĩkas.

Gaznỹčia, -čios, f. *лампа; lampa.* Gaznỹčia dẽga ir šviẽčia geraĩ.

Gẽbene, -nės, f. *волдырь, пузырь (на тѣлѣ), pęcherz, bąbel (na ciele), pryszcz.* Kad pakasýsi (у А. Ю. «pakásis»), bùs gebẽne. Gebẽne su pasõda ant ałkū́nės. Gebẽne užmìłžta ant rankõs (=rañkos), t. y. užsìtvenke. *v.* pūslė̃, pópūkšle, pãpautas, popùte, võtis, pauškulė̃.

Gẽbenė́tas, -ta, *волдырчатый, прыщеватый; pęcherzami, pryszczami osypany.* Gebenė́tas véidas nů to muĩła. *v.* pauškulė́tas.

Gebénti, *v.* gabénti.

Gebė́ti, -bù, -bė̃jau, *имѣть обыкновеніе; mieć zwyczaj.* Aš nè gebu eĩti su kùrpėmis į bažnýčią, t. y. ne turiù pãpročia. Màna výras geb gérti arieĩką. Anýta geb tapnóti ligónį. Anà nè geb kéikti, blazgãtyti. Anà par skūpùmą ne gebė́ja váikščioti. 2) *хотѣть; chcieć.* Ne gebė́jau vidujè brùkti linùs, alè ant łaũka, t. y. ne turė́jau palinkìma, pasłankùma.

Gė́da, -dos, f. *стыдъ, срамъ; wstyd, sromota.* Àkis į šãlį błandaũ iš gė́dos, ne driñsdamas žiūrė́ti. Gė́da, bet sveĩka išbė́gus. Ir šinłù ir šanłù iš gė́dos, ne turiù ni ką̃ sakýti. *v.* àtakis, akìbrokštas, sarmatà.

Giẽdałas, -ła, m. *пѣснь; śpiew.*

Gedáuti, -dáuju *и* -dáunu, -davaũ, *хотѣть; chcieć.* Martì gedãva sū̃ria, t. y. norė́ja. Àtvedžiau tą dainininkę, kuriõs gedavaĩ. 2) *тосковать, чувствовать потерю (утрату), искать (потерянное), спрашивать (о томъ, чего нѣтъ, но что желательно имѣть); tęsknić, odczuwać stratę, tęskliwie szukać (rzeczy straconej), pytać (o rzecz lub osobę pożądaną, której w danej chwili niema).* Bū́č' ne gedãvusi, bū́č' ne rãdusi. Gedáuti ỹra jieškóti, kas bùva, o nẽr. Pasizgèsi, kaip netèksi, gedáusi, bet ne ràsi tu màne. Visì gedàuna, kur dingaĩ, prapū́lei. Brólis pasizgẽdęs tàve gedãva. *v.* gedė́ti, pasizgèsti, siaũbti, geidáuti.

Gedė́ti, -džiù, -dė̃jau, *грустить, скорбѣть (объ утратѣ чего-нибудь или кого-нибудь), терзаться скорбными*

мыслями, отчаяваться (въ возможности найти потерянное); tęsknić (po drogiej osobie lub rzeczy), martwić się smutnemi myślami, tracić nadzieję. Aš gedžıù, t. y. vìs mìslo turıù, širdìs skaũst. Aš gedžıù pýpkės, t. y. ne tikıù (=nè tikıu), kad ràsıu pàmestą, o tu jau nugedėjai. 2) *быть въ жали или траурѣ (по комъ-нибудь), ходить въ жали, въ жаляхъ; żałobę nosić, w żałobie chodzić.* Aš gedė́sıu bernužẽla nors trejùs metèlus, t. y. žalõs (ne bãlintos) dròbės žıùrstą ir raĩščıus dėvė́sıu. *v.* lūdėti, gèsti, gedáuti.

Gė̃dėtis, -džıũs, -dėjaus, *стыдиться; wstydzić się.* Aš gė̃džıũs sakýti blõgą žõdį. Vaĩkei gė̃disi, kad ne gražeĩ padãre. *v.* tvainýtis, drovė́tis, markstýtis.

Gė́dingas, -ga, *стыдливый, застѣнчивый, скромный; wstydliwy, nieśmiały, skromny.* Gė́dingas, kurs ne dransùs. *v.* drovìngas.

Gė́dinti, -nu, -nau, *стыдить; wstydzić.* Kìtą gė́dink ir pats gė́dėkis.

Gıė́dinti, -nu, -nau, *велѣть (кому) пѣть; kazać (komu) śpiewać.* Gıė́dink jũsıus, łai gıė́da, kad ne bútum tỹłu. *v.* gıėdóti.

Gė́diškas, -ka, *постыдный, позорный; haniebny, ohydny, sromotny.* Gė́diškų dárbų sáugokis. *v.* gė́da.

Gė́dlingas, -ga, *стыдливый, застѣнчивый; wstydliwy, nieśmiały.* Jijẽ, martì, łabaĩ gė́dlinga, vožlỹva, ne užsivıė́žıa ateĩti čė. *v.* gė́dingas.

Gėdlỹvas, -va, *стѣсняющійся, застѣнчивый; żenujący się, nieśmiały.* Žmõgus gėdlỹvas, kurs gė́disi žmonı̃ų. *v.* gė́dingas.

Gıė́dlyvas, -va, *пѣвучій, звучный; śpiewny, dźwięczny.* Lıėtùviška kałbà ỹra łabaĩ gıė́dlyva.

Gıėdõlus, -laus, m.; -ĩka, -ĩkos, f. *пѣвецъ, -вица; śpiewak, -czka.* Màna sesẽ dìde gıedoĩka. *v.* gıėdótojis, gıėsmininkas.

Gıėdóti, -gıė́du, -dójau, *пѣть (духовныя пѣсни); śpiewac (śpiewy kościelne).* Kaip nuẽjova, jau bažnýčıo gıėdójo. *v.* saũkti, sũkti, gýsti.

Gıėdótojis, -ja, m.; -je, -jės, f. *пѣвчій, -чая; śpiewak (kościelny), -czka.* To bažnýčıo nẽra gerų̃ gıėdótojų.

Gıẽdra, -rõs, f. *хорошая погода, ясное небо; pogoda, pogodny czas, jasne niebo.* Šeñdıėn nẽr gıẽdros. *v.* gaĩdra.

Gıẽdras, -rà, *ведреный (о погодѣ), ясный (о небѣ); pogodny (o czasie), jasny (o niebie).* Gıẽdra vãsara šiĩta. Taĩ gıẽdras óras. *v.* gaidrùs.

Gıėdrãvalkis, -kıa, m. *бѣльмо (на глазу); bielmo (na oku), katarakta.* Iš kařščıa ir prãkaita gıėdrãvalkį gãva sesũ, t. y. ãkį jájai užviĩka.

Gıėdrė́ti, (-drė̃ju), -drė̃jau, *ведрѣть, разгуливаться (о погодѣ); wypogadzać się, wyjaśniać się (o pogodzie).* Gıẽdra pradė́ja gıėdrė́ti, užgıėdrẽs javùs.

Gıẽdris, -rıa, m. *ведреность; pogodność.* Kas ta kaĩtris, kas ta gıẽdris óra. *v.* gaĩdra, gıẽdra.

Gıẽdryti, -driju, -drijau, *изсушать, засушивать, выжигать (о солнцѣ, засухѣ); wysuszać, zasuszać, wypalać (o słońcu, posuszy).* Gıẽdra gıẽ-

drija žàlas rūtas ir tàva žàlas rūtas gıẽdra pagıẽdrija. 2) *refl. ведрѣть, проясняться; wypogadzać się, rozjaśniać się.*

Gıėdróti, -drójų, -drójau, *стоять (о вёдрѣ, жарѣ); trwać (o pogodzie, upale).*

Giėdrũti, -rũju, -ravaũ (=gıẽdrûti), *просвѣчивать, быть прозрачнымъ; przeświecać, być przezroczystym.* Dóbstys išbliñdę kaip tiñkłas giėdrũ. Gałvà, kad maž płaukų̃, gıėdrũ, t. y. žıorũ. Płaukaĩ gıėdrũ, t. y. retì ir bùs tũ plikà gałvà tàva.

Gedulìngas, -ga, *кручинный, скорбящій, тоскующій; strapiony, żałośny, tęskliwy.* Žmõgus, kas gẽdi, širdıẽs skaũsmą, rūpestį tùri, tas gedulìngas.

Gedulỹs, gẽdula, m. *тоска, скорбь; tęsknota, żal.* Širdıẽs skaũsmas, kad gàkt į šìrdį vis nỹksa, bus gedulỹs. *v.* raudulỹs, gedėti.

Gėdù, *neutr. стыдно; wstyd (komu).* Gėdù ródyti meĩgai meñką výrą. Jũmi ne užsivıéžıu, lyg gėdù, ne nórıu šnekėti, sakýti. Gėdù beẽsa dainũti pìrmą dıẽną Velýkų. Gėdù ỹra kvıẽsti gẽrą svẽtį ne pasireñgus, ne pasitıẽkus. *v.* gėdingas, gėda.

Gegà, -gos *u* gẽge, -gės, *dem.* gegẽle, -lės *u* gegùte, -tės, f. *кукушка; kukawka.* Gẽgos bałsužẽlis. Sėdi gegùte ir kukũ, t. y. sàva výrą šaũkıa. *v.* gegužẽ.

Gẽgne, -nės, f. *стропило; krokiew.*

Gegùtis, -čıa, m. *родъ гриба; gatunek grzyba.* Nutekė́jus už bıẽdna pùpų rẽtį pasisėsıu ir gegùčių prisibraũksıu, kol bùlbių sułáuksıu.

Gegužáuti, -žáuju *u* -žáunu, -žavaũ, *собирать растенія «gegùžis»; zbierać rośliny «gegùžis».* Gegužáusiu ir grybáusiu, kol bùlbıų sułáuksıu.

Gegužẽ, -žẽs, f. *кукушка; kukawka.* Ar gegužẽ, ar vãnagas ant tvorõs sukukãva, po tvorõs vìštą pagãva, bóba nebsužìna. Gegužẽs mė́nů (*«кукушкинъ мѣсяцъ», май).*

Gegùžis, -žıa, m. *родъ растенія; gatunek rośliny.* Gegùžis, žolẽ, ỹra pavìdała eglẽlės. Grãžūs vaikaĩ kaip gegùžei. *v.* drỹžgegužis, gegùtis.

Geĩbti, -bstù, -baũ, *издыхать, падать (отъ слабости), валиться (о растеніяхъ); zdychać, padać (z osłabienia), walić zię (o roślinach).* Pūraĩ, kvıėčıaĩ iš kẽra geĩbsta, t. y. vıı̃sta. *v.* gváibėti, leĩpti, aĩpti.

Geĩdałas, -ła, m. *желаніе, вожделѣніе, похоть; życzenie, żądza, pożądliwość.* Kas jos geĩdałus užgesỹs? *v.* geidulỹs.

Geĩdaloti, -loju, -lojau, *желать, вожделѣвать; chcieć, pożądać.* Móteris geĩdalo výra, t. y. sıaũbıa. *v.* geĩsti, geidáuti.

Geidáuti, -dáuju *u* -dáunu, -davaũ, *сильно желать; usilnie żądać.* Sesũ kadà geidáuna gáuti knỹgą. *v.* geĩsti.

Geĩdis, -de, *похотливый; pożądliwy.* *v.* geĩsti, gìdis. —

Geidulỹs, -la, m. *страсть, похоть; namiętność, pożądliwość.* 2) geidulỹs, -la, m.; -lẽ, -lẽs, f. *похотливый человѣкъ; człowiek pożądliwy.* *v.* geĩsti.

Geinỹs, geĩnıa, m. *основа ткани; osnowa tkaniny.* Geinỹs rıẽčıamas

stãklėse dėl audìma. *v.* drìka, ápmatas.

Geĩsti, -džiù, -džiaũ, *сильно желать, жаждать; usilnie żądać, pragnąć.* Geĩdei výra, žiūrėk, kokiẽ pečeĩ ỹra: visì mė́lyni, ne bùs tos dienõs, kad ne łùptum táu skūrõs. Ko ten dỹksti eĩti, t. y. ko geĩdi? Tas dáiktas geĩstinas ỹra. *v.* geidáuti.

Geĩvelėtis, -lėjũs, -lėjaus, *медленно приходить въ чувство, м. оживать; powoli ocucać się, p. odżywać.* Apaĩpėlis jaũ geĩvelėjas ir ne trùkus atsigeĩvelės iš ligõs, t. y. atsigaivẽs. *v.* geĩvėtis.

Geĩvelinti, -nu -nau, *медленно приводить въ чувство, м. оживлять; powoli ocucać, p. odżywiać.* Geĩvelink, kol atgeĩvelinsi sìłpną kárvę. *v.* gaivìnti.

Geĩvėtis, -vėjũs, -vėjaus, *приходить въ чувство, оживать; ocucać się, odżywać.* Geĩvėte atsigeĩvėja apmérdėjusi bóba. Aš iš drùgia geĩvėjũs. *v.* geĩvelėtís, gáutis.

Geĩvelis, *v.* gė́velis.

Geĩžti, -žiù, -žiaũ (=*жем.* gėĩžti, *лит.* giẽžti), *питать злобу; вымещать злобу (pỹkastį); mieć złość, wywierać swój gniew.* Aš geižiù pỹkastį, o tu jau nùgeižei.

Gẽła, łõs, f. *боль, ломота; ból, suchy ból.* Gẽła gẽla kójose. Łaigūnas tùri dìdžią gẽłą dantų̃. Gẽła gẽla káułus, kuriùs iš narų̃ sukinė. Gẽła ne atstója. *v.* gélti.

Gẽłans, gẽłanti, *comp.* gełantẽsnis, -ne (=gelą̃s, gẽlamas), *больной (о больномъ членѣ, мѣстѣ); bolący.* Gełantẽsne párauga, nekaĩp skaudulỹs. *v.* gélti.

Gė́łas, -ła, *прѣсный; przaśny.* Strõva gė́ła, t. y. prė́ska.

Gełãže (=gelẽžė) -žės, f. *клинокъ (ножа), ножъ не складной; głównia, nóż nie składany. v.* gełãžte.

Gełãžte (=gelẽžte), -tės, f. *клинокъ (ножа); głównia (noża).* Peilùkas su trimìs gełãžtėmis. *v.* gełãže.

Gełãžius (=gelẽžius), -žiaus, m. *кузнецъ; kowal. v.* kálvis.

Gélbėti, -biu (*3-е л.* gélbti), -bėjau, *спасать, подавать помощь; ratować, dawać pomoc.*

Geĩčius, -čiaus, m.; -če, -čės, f. (*fem.* geĩte?), *лошадь буланой масти; koń bułany, kobyła bułana.*

Gė́łda, -dos; *dem.* geldẽle, -lės, f. *корыто; niecka.* Geldẽlė bútum nuskandìnę mãžą 2) *грядка въ цвѣтникѣ; grzędka w ogródku.* Geldẽle daržẽly ketvirtaĩniška apipynikiũta su virbaĩs.

Gełdėti, -du, -dėjau, *итти въ прокъ, къ добру; wychodzić na pożytek, na dobre.* Jãmui tas vaĩgis nè gełd, t. y. ne eĩna ant naudõs, ne tiñka. *v.* płõtyti.

Gėlẽ, -lẽs, f. *піявка, pijawka.* Gẽles statýk, kur skaũsta, t. y. kraũjį léisk surbėlėmis. *v.* surbėlẽ, dėlė́.

Gẽležas, -ža, m. *желѣзная вещь, желѣзный товаръ; żelastwo.* Pãtys geležaĩ prie kãmanų, kiñktų vadìnas branzłaĩ.

Geležėti, -žėju, žėjau, *закаливаться; zahartowywać się.* Bóba geležė́te sugeležė́jusi, t. y. tvirtà senãtvėje. *v.* geležìs.

Geležìs, -žiẽs, f. *желѣзо; żelazo.*

Geležóti, -žóju, -žójau, *оковывать желѣзомъ; okuwać, okowywać żelazem.* Skrỹnia geležóte apgeležóta, t. y. apkáustyta.

Gelìngas, -ga (=gėlìngas,?), *счастливый, удачный; szczęśliwy, pomyślny.* Gelìnga diẽna: gelavaũ (?) geraĩ už javùs (=gelãva geraĩ javaĩ), tai mán gėlùkas. *v.* gẽlis, geliūti.—

Gẽlis, -la *и* gẽłas, -ła, m. *счастье, удача; szczęście, pomyślność.* Mán šeñdien gẽlis patìka: geraĩ gelavaũ (?), t. y. ko norẽjau, to dastójau. *Gelùkas* (=giliùkis) jám: rãda jis pinigų̃. *v.* łáima, gelũti.—

Gelmẽ, *v.* gilmẽ.

Gelnis, -niẽs, f. *плотъ, какъ составная часть (прясло) гонки; gąska, jako część składowa (przęsło) tratwy.* Tas siẽlus tùri penkiólika gelnių̃. *v.* stráipsnis.

Gełõnis, *v.* gełũnis.

Geĩsti, -stù, -taũ, *желтѣть; żółcieć, żółknieć.* Véidas geĩsta, kad señga geĩta.

Geĩsvas, -và, *желтоватый; żółtawy. v.* gełtónas, geĩtas.

Geĩta, -tõs, f. *желтизна (о лицѣ), желтуха; żółtość (o twarzy), żółtaczka.* Jau tau vẽles tẽka, gérk vełãžolų (=vẽlažolų) nů̃ gełtõs. Į sáłdų piẽną utìs suvìrink ir triskart dũk ir išgìs nů̃ gełtõs. Táu vẽlės pripũle nů̃ numìrusia, kad geĩta aptráuke, tapaĩ gełtónas kaip moñka. 2) *pl. желтая пряжа; żółta przędza.* Dėl audìma arbà nárplojima jůstẽlų reikalìngos geĩtos, raũdos, mẽlys. *v.* geĩte.

Geĩtas, -tà, *желтый; żółty.* Apvynių̃ geĩtos spùrgos. Geĩtas arklỹs. *v.* gełtónas, geĩsvas.

Geĩte, -tės, f. *желть, желтая краска; żółcień, żółta farba.*

Gélti, gẽla, gẽle, *impers. болѣть, ломить; boleć.* Nu *(теперь)* kaip priė mìrštančia vaĩka širdìs gẽla põnų, kad žmonių̃ nebteñka. Dañtys mán gẽla ir jau pagélti ištrunẽja. 2) gelù, gẽlau, *жалить (о ядовитыхъ насѣкомыхъ); kłóć żądłem (o owadach jadowitych).* Gylỹs įléistas gẽla, t. y. dùria. *v.* gìlti.

Geltineĩ, -nių̃, m. *желтая пряжа, желтыя нити; żółta przędza, żółte nici.* Aš dažaũ geĩtinius, t. y. gełtónus siúłus. *v.* geĩsti, geĩta, geĩte.

Geĩtlige, -gės, f. *желтуха; żółtaczka.* Geĩtlige arbà džiõva užpũła nů̃ bałtõsios. *v.* geĩta.

Gełtnõsa, -sos, c. *желтоносый (человѣкъ); żółtonosy (człowiek).* Pałaikùtis gełtnõsa iš ligõs *v.* geĩtas, nósis.

Gełtónas, -na, *желтый; żółty.* Nů̃ vẽlų pakánstas gełtónas pasidãra žmõgus, tadà tiẽsk mẽlis ant kãpa. Nů̃ akių̃ gełtóna, sudžiúvusi tráiškana. *v.* geĩtas.

Gełtónyme, -mės, f. *желтое вещество, желтое мѣсто, (желтая) рыбья икра; żółta substancja, żółte miejsce, (żółta) ikra.* Kad žuvys neñšia, gełtónymėmis mẽža (=mę̃ža) patẽłka ant pãtina.

Gełtóninti, -nu, -nau, *желтить, дѣлать желтымъ; żółcić, czynić żółtym.* Srũgas gełtónink, t. y. darýk gełtonaĩ. *v.* gełtónas.

Gełtonìžis, -žıa, m. *родъ (желтой) лозы; gatunek (żółtej) łozy.* *v.* Gùdkarklis.

Gełtónmargis, -ge, *пестрый съ желтыми пятнами или узорами, желто-пёстрый; pstry w żółte plamy lub kwiaty.* Skẽpeta gełtónmarge.

Gełtónpıéne, -nės, *родъ гриба; gatunek grzyba.* Grỹbas su gełtónais viršaĩs vadìnas gełtónpıėne. *v.* pıẽne.

Gełtonū̃ti, -nū̃ju, -navaũ, *желтѣть, казаться желтымъ; wyglądać żółto, być żółtym.* Gełtonū̃te nugełtonãvęs seseĩs véidas. *v.* gełtónas.

Gełtū̃ti, -tū̃ju, -tavaũ, *v.* gełtonū̃ti. Javaĩ gełtū̃ nů svẽrıų, o pıė́vos nů gełtų̃ žıė́dų. *v.* geĩtas.

Gelùkas, -ka, m. *v.* gẽlis, gilùkis, łáime.

Gełumbõ, -bẽs, *сукно (тонкое, фабричное); sukno (cienkie, fabryczne).* *v.* mìłas.

Gełumbìnis, -ne, *суконный; sukienny.* Sermẽga gełumbìne.

Gełū̃ne, -nės, f., gełū̃nis, -nıa, m. *и* gełõnis, -nia, m. (= gełū̃ *или* gełůnìs, -nıẽs, acc. gẽłůnį) *боль, ломота; ból, suchy ból.* Taĩp pìrštai nušãła, kad gelū̃ne užẽja. 2) *стержень чирья, жало; rdzeń (korzeń) we wrzodzie, żądło.* Võtyje drúktas gełtónas, kaip pãšinas sugéłtas ỹra gełū̃nis. Kad gełõnį ištráuksi, tai sugìs skaudulỹs. Gẽła (= géł, gẽla), kad geraĩ gełū̃nį sùgeła (= sùgeł). Gełū̃nis sugéłtas. *v.* gylỹs, géłvanis, lıėžůnìs, łandůnìs.

Gełūnıū̃tas, -ta (= gełůnıū̃tas), *жалистый; żądlisty.*

Gelū̃ti, -lū̃ju, -lavaũ, *быть въ цѣнѣ; popłacać.* Nu javaĩ ir patvãdos gelū̃ja, t. y. geraĩ užmóka. 2) *удаваться, счастливиться; udawać się, szczęścić się.* Gelùku gelãva jám šeñdıėn pardõse javų̃, gývolų, sū̃dų. *v.* kłótis, sèktıs, vỹkti.

Géłvanis, -nıa, m. (= gełū̃, gełůnìs) *стержень чирья; rdzeń (korzeń) we wrzodzie.* Géłvanis kaip kirmū̃ kıė̃tas iš skaũdula arbà võtıės išsitráukıa. Jaguñt ne ištráukęs géłvanį užgýdysi, tai kitõ vıẽto išsikeĩs sópulis. *v.* gełū̃ne.

Gełžãkelis, -la, m. (*и* geležìnkelis, gelžìnkelıs, geĩžkelis) *желѣзная дорога; droga żelazna.* Jau dìrb artì gełžãkelį. *v.* gelžìs, kẽlis.

Gelžė́ti, -žė̃ju, -žė̃jau, *дѣлаться похожимъ на желѣзо, превращаться въ желѣзо; stawać się podobnym do żelaza, przemieniać się w żelazo.* Žẽme gelžė̃ par dìdį įšalìmą, t. y. į gélžį pavìrsta, įkıė́tė̃, įgelžė̃.

Gelžìnis, -ne, *желѣзный; żelazny.*

Gelžìntis, -nũs, -naũs, *дѣлаться похожимъ на желѣзо; stawać się podobnym do żelaza.* *v.* gelžė́ti, geležė́ti.

Gelžìs, -žıẽs (acc. gélžį), f. *желѣзо; żelazo.* *v.* geležìs.

Géłžūnėtis (= géłžůnėtis, gẽležůnėtis), -nėjůs, -nėjaus, *покрываться желѣзомъ; obciągać się żelazem.* Géłžūnė́jos, kol apsigéłžūnėja gałánstuvas, t. y. nů gelžıẽs palìka šlìma ant gałánstuva. *v.* gelžė́ti.

Gełžū̃nis, -nıẽs (= gełžůnìs, acc. géłžůnį), f. *шлакъ; żużel.* Iš kalvẽs gełžū̃nis išmèsti reĩk.

Geñbas, -ba, m. *худерба; chuderlak, chuchrak*. Geñbas ỹra pônas kûdas kaip karõblis. Sesẽle, aurè geñbas važiũ su kẽtverta arklų̃.—

Gémbe, -bės, f. *деревянный гвоздь (для вѣшанья платья), крюкъ, дверной крюкъ; kołek go wieszania odzienia, hak, hak u drzwi*. Drabùžiams kabìnti gémbe iš mẽdžia. Užkabìnk kepùrę ant gémbės. Gémbe, kur dùris dar̃žinės įstãta — vienà aukštaĩ, añtra žemaĩ.

Gembinýčia, -čios, f. *вѣшалка; szaragi*. Gembinýčio drabùžei sukabìnti.

Geñbyti, -biju, -bijau, *угнетать, притѣснять; gnębić, uciskać*. Põnas žmónis geñbija, t. y. dõvija. *v*. várginti, kankìnti.

Gembnõsa, -sos, c. *крючконосый (человѣкъ); (człowiek) mający zagięty nos*. Žmõgus gembnõsa, kurio nósis kaip gémbe.

Gendrõlus, -laus, m. *генералъ; jenerał* (y A. Ю. *niemowlę*). Gìme gendrõlus ir tu sugentaĩ.

Genẽklis, -kla, m.; genẽkle, -klės, f. (= ginẽklis) *любящій отпираться, прекословить; osoba mająca zwyczaj wypierać sie, sprzeczać się*. Genẽklis ỹr žmõgus, kurs gynіójas padãręs ką̃, t. y. sãka: «ne dìrbau, ne sakiaũ».

Genesỹs, gẽnesіa, m. *прогонъ, прогонная дорога; wygon (droga), skotnica*. Į visùs tris łaukùs genesỹs iš žárdiẽnos. Ũlyčia sodõ, kur gẽna gývolus į łaũką, vadìnas genesỹs. *v*. bą́ndtakis, bùrvalkis, varỹkła.

Genỹs, gẽnia, m. *дятелъ; dzięcioł*. Genỹs márgas, o žmonių̃ gyvẽnimas be-margèsnis. Małatà, genỹs plerp, par̃p, teršk drevẽ mẽdžia su snapù, t. y. ker̃ta. *v*. meletà, małatà.

Geñsti, genstù, gentaũ, *родниться; powinowacić się*. Geñste sugeñta anũdu, t. y. mer̃ga su vaĩkiu, ir apsižãnija. Aš genstù su jùma. *v*. gentìs.

Gentáinis, -nіa, m.; -ne, -nės, f. *родственникъ, -ница; powinowaty, -ta*. Jis mànei neb-gentáinis.

Geñtaras, -ra, m.; -re, -rės, f. *праздно-любивый человѣкъ; próżniak, -niaczka* (?). Tas geñtaras dykadũnis łãksta. *v*. ìngis, tinginỹs, sliñkis.

Gentẽ, -tẽs, f. *v*. gentìs.

Geñtinas, -na, *родственникъ, -ница; krewny, -na*.

Géntinti, -nu, -nau, *роднить; powinowacić, spokrewniać*. Reĩkia anũs géntinti, bene susimałonẽs. *v*. geñsti.

Gentìs, -tiẽs, c. *родственникъ, родня; krewniak*. Nũ gentiẽs gavaũ daũg spãsaba. Daũg šunų̃ kalýba kãkła, alè ne visì geñtys. Patì geñte jõsios. Sesũ važiũ į geñtis, t. y. pas giminių̃. *v*. gentáinis, geñtinas, gimináitis, giminẽ.

Gentỹsta, -stos, f. *родство, свойство; pokrewieństwo, powinowactwo*. Ne pargeñsk gentỹstą, t. y. ne atsitõlink nũ gerų̃ geñčių. *v*. gentìs.

Gentũtis (gentũti), -tũjũs, -tavaũs, *родниться; powinowacić się*. Mer̃ga su bérnu gentãva par metùs, kol susigentãva, t. y. susidorója. *v*. dorótis, geñsti.

Genžẽ, -žẽs, f. *цапля; czapla*. Genžẽ ỹra liẽsus paũkštis ant iłgų̃ kójų. Žéntas sudžiúvęs kaip genžẽ. *v*. garnỹs.

Gẹnžinėti, -nėju, -nėjau, *ходить цаплею; chodzić jak czapla*. Gývolis sudžiúvęs ant iłgų̃ kójų kaip genžẽ genžinė, t. y. váikščio.
Geradarỹs, -gẽradarıa, m.; -rẽ, -rẽs, f. *благотворитель, -ница; dobroczyńca, dobrodziejka*.
Geradė́jis, -ja, m.; -dė́je, -dė́jės, f. *благодѣтель, -ница; dobrodziej, -dziejka*. Màna geradė́je atvažiãva.
Geradėjỹsta, -stos *и* geradėjỹste, -stės, f. *благодѣяніе; dobrodziejstwo*.
Gėrailóti (gėralóti), -lóju, -lójau, *попивать; popijać, po trosze wypijać*. Sẽnis gėrailó arıeĩką. *v.* gérti.
Gẽrałas, -ła, m. *пойло; pojło, poidło*. Paršẽlis gẽrale burbulũja. Sutaisýk veršiams gẽrałą. *v.* girà.
Géras, -ra, *dem.* gėrẽlis, -la, m. *ягня, ягненокъ; jagnię, baranek*. Avìs nùtaute gėrẽlį sàva. *v.* jėras.
Gẽras, gerà, *adv.* geraĩ, *хорошій, добрый; dobry*. Eĩk kur atsieĩna geraĩ, gerèsnei. 2) *роскошно живущій, роскошный; rozkosznie żyjący, rozkoszny*. Iš gẽra buvìma derlỹn eĩna kúnas. Ta gerà mergẽle sıaũčia, skuĩsta. *v.* lémtas, łãbas, dóras.
Gẽras, -ra, m. *добро, имущество; dobro, majątek*. Jagù dorũju, jaguñt ant gẽra, ràsetā gaũs ką̃.
Geĩbti, -bıù, -bıaũ, *чистить, очищать, убирать, приводить въ порядокъ; czyścić, chędożyć, ubierać, przyozdabiać*. Aš gerbıù łánga rũtus (*оконныя стекла*) saklỹčıo, visùs pãšalus, t. y. mazgóju, šłũju, apvóku, bùs svečeĩ. Aš gerbıù ligónį. 2) *refl. чиститься, очищаться, наряжаться; oczyszczać się, schludnie, chędogo ubierać się*. Gerbtė̀ nusìgerbe kárve apsiveršıãvusi, t. y. nusivóke, apsıčỹstija. *v.* valýti, lúžti, vókti, pũšti.
Geĩbti, -bıù, -bıaũ, *выдѣлывать (кожи); wyprawiać (skóry)*. Gerbõrıus geĩbıa skũrą bãtams.
Gerbùs, -bì, *опрятный, чистый; chędogi, czysty*. Kas apsìgerb, ne apsiléidžıa, čystaĩ sàve užłaĩka, t. y. nusišłũja, apsipłáun, apsilúžıa, apsirẽda, tas geĩbus. *v.* garbùs. —
Gerdinėti, -nėju, -nėjau, *попивать; popijać. v.* gérti, girsnóti.
Gėrė́jis, -ja, m.; -je, -jės, f. *пьющій, -щая, пьяница; pijący, -ca, pijak*. Didžiáusis gėrė́jis ne išgeĩs pùsgarčıaus. *v.* girtũklis.
Gėrė́jimasis, -mosi, m. *состояніе любующагося; wpatrywanie się w co z upodobaniem. v.* gėrė́tis.
Gerė́ti, (-rė́ju), -rė́jau, *улучшаться, поправляться; lepszeć, poprawiać się*. Ligónis gerė́te pagerė́ja, t. y. pastaĩpa.
Gėrė́tis, -rıũs, -rė́jaus, *любоваться, радоваться, наслаждаться; wpatrywać się z upodobaniem, cieszyć się, rozkosz w czym znajdować*. Ja výras moterìškę mylė́damas tvyłõs, tai gėrẽsis jo širdìs, o jagù paspłazdẽs, pakrutẽs, tũ padvẽs. Kad ineĩsi šiłtą tróbą, gẽrisi širdìs, t. y. džıaũgıas. Kad patiñka kas, tad brólis gẽrisi. Ne gėrẽsis žẽntas ta náuda. Gẽrisi màna širdìs, kad man išẽja geraĩ, t. y. pasikłója. Mergél, ar gėrė́jeis tũmi bernužẽlu?
Gérgėris, -rıa, m. *лучшая, самая цѣнная вещь; najlepsza, najcenniejsza*

rzecz. Če màna gérgėrei sudéti: pinigaĩ, brangenýbes, sviéstas, pyrãgas, smetõnas, t. y. pãtys grynıéjē. *v.* gẽras *(conf. skánskonis, mãžmožis)*.

Gergždéti, -ždžıù, -ždéjau, *хрипѣть, говорить или пѣть хриплымъ голосомъ; mówić lub śpiewać chrapliwie, nie czysto*. Sẽnıa gerklẽ jau gef̃gždi, t. y. pagef̃gždi (jis) gıėdódamas. Kad gerklẽ gef̃gždi, gáusi gérti ałaũs. *v.* kaf̃kti, gvargždéti, girgždéti.

Gerýbe, -bės, f. *доброта, польза; dobroć (serca), dobro, pożytek.* Aš ne ant atkaklýbes, alè ant gerýbes vis dìrbu, t. y. kad bútum vis geraĩ, vis daĩlei.

Gėrìkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *пьющій, -щая; pijący, -ca. v.* gérti.

Gérimas, -ma, m. *питье (дѣйствіе); picie (czynność).*

Gėrimẽne, -nės, f. *попойка, пирушка; pijatyka.* Jũ gerıù, jũ gerıù, jũ gerỹn einú... dainũja gėrimẽnė. Eĩsime į gėrimẽnę, ten atsigérsime ałaũs, midaũs. *v.* gérti.

Gėrinỹs, gérinıa, m. *напитокъ; napój.*

Gẽrinti, -nu, -nau, *улучшать; ulepszać.* Gẽrinti vałgį pridėdama (=prìdedant) taukũ. 2) *refl. ласкаться; przymilać się.* Šuvà savàksytas gẽrinas. 3) *refl. улучшаться, поправляться; lepszeć, polepszać się, poprawiać się.* Ligónis gẽrinas, t. y. eĩn gerỹn, pasiłãbina. *v.* łãbinti(s), viksnóti.

Gẽris, -rıa, m. *наслажденіе, удовольствіе; rozkosz, przyjemność, zadowolenie.* Gẽris bus táu, kad į vándenį šiĩtą įsėsi, t. y. gėrésys (=gėrėsıės). 2) *доброта, добродушіе, (хорошее) обхожденіе; dobroć, dobrotliwość, (dobre) obchodzenie się.* Tik (=týk, tiẽk?) gerù gẽrıu, tik (=týk?) prastù gẽrıu (?) išvažiũsıu, tıẽk tegáusıu, t. y. búsıu prìjemama pas tą põną, kur buvaũ. *v.* gerùmas.

Gẽris, -rıa, m. *питье; napój.* Girà ỹra drúts gẽris par rugpıútį. Gẽris į skrañdį atsìdurıa par steñplę. Ligónis vıẽnu gẽrıu gývas. *v.* gėrinỹs, gẽrałas, girà.

Gerklẽ, -klẽs, f. *горло; gardło.* Į gérklę įšóka trùputis pyrãga ir dėltõ płuñkščıa. Par gérklę kalbì, gıédi iš płaũčıų, o par steñplę vâłgai ir gerì, ir į skrañdį atsìdurıa. *v.* stemplẽ, ryklẽ.

Gerklũti, -lũju, -lavaũ, *горланить; wrzeszczeć co gardła.* Ganà, ką če gerklũji, t. y. léidi gérklę. *v.* rẽkti.

Germẽ, -mẽs, *dem.* germẽle, -lės, f. *лучшая часть, лучшій кусокъ (чего-либо); najlepsza część, najlepszy kawał.* Vagìs bérža gef̃mę pàjėme, o šakàs, viršúnes palìka. Káułą su germẽlėmis mėsõs prilikaũ. Pons dũs táu iš germıũ, t. y. geresnıũ dáiktų. Gerà vıẽta pıévo, dirvà, kur žéł, bus germẽ. Če patì germẽ, t. y. gerıáusi žẽme atáuganti. *v.* gerumà.

Gernõra, -ros, m. *благонамѣренный, доброжелательный, доброхотный человѣкъ; mający najlepsze chęci człowiek, łaskawca.* Kurs gẽrą nórą tùri, tas gernõra.

Gėrõvas, -va, m.; -ve, -vės, f.; *dem.* gėrovẽlis, -la, m.; -le, -lės, f. *могущій много выпить, пьяница; kto*

može wiele wypić, pijak. v. girtũklis, gėrė́jis.

Gerstẽklis, -kla, m. *v.* garstẽklis.

Gérti, gerıù, gḗrıau, *numь; pić.* Aš niẽka nè gerıu, akram̃ tik arbãtos. Kam tu jin rýdai, t. y. dũdi gérti arıel̃kos. Kad aš esmù čẽsnyje, tai išbėgu ne gérus.. Sẽnis nor gérti ir akìs panérti. Móteris jam užgrãgždina gérti arıel̃ką, t. y. užgýne. Miẽlų vamzdẽlis (*sc.* girtũklis) gẽrıa. *v.* trùškulti, pýti, trùnyti, drinkıũti, šler̃pti, rıaũkti, luntũti, pùpyti, plem̃pti, tutũti, drùnyti, smarãčytis, muktũti, płùnyti, kùkınti, plıė́kti, girsnóti, kaũšti, sraũbti.

Gérũge, -gės (*или* gérvũge) f. *ежевика, ожина; jeżyna, ożyna* (у А. Ю. *pijanica*). Gérũges (у А. Ю. gerũgės) mėlynos. *v.* mėlẽne, spal̃gena, vaivóras, gaĩdkojis, girtũkle.

Gerùlis, -la, m.; -le, -lės, f. *добрый человѣкъ; dobry człowiek* (у А. Ю. *rozkosznik*).

Gerulũtis, -lũjũs, -lavaũs, *восхищаться; unosić się (nad czym), zachwycać się.* Brólis pamãtęs grãžų ašviė́nį arbà protìngą mer̃gą, gerulũjas. *v.* gėrė́tis.

Gerumà, -mõs, f. *добро, благосостояніе, хорошее положеніе; dobro, dobrobyt, dobre położenie.* Jiė́ška žuvìs giłumõs, o žmõgus gerumõs. *v.* gẽris (1), gerùmas.

Gerùmas, -ma, m. *доброта; dobroć. v.* gerumà.

Gėrũtis, -rũjũs, -ravaũs, *ягниться; kocić się (o owcach).* Avìs gėrũte apsigėrãva. *v.* gẽras.

Gérve, -vės, f. *журавль; żóraw.* Nurùdem lẽkıa gérvės. Par ùžgavėnes parėdýta gérve, kad pũdą mùša, arbà táiksta su snapù įkir̃sti jebi -kám. 2) *простое приспособленіе, въ которое вставленъ нижній конецъ мелена; prosty przyrząd, dokąd się wstawia rękojeść żarn.* Gérve žemaĩ, kur milìnis įkištas, o aukštaĩ kłapãte *(полúца). v.* łakẽtas.

Ger̃vinas, -na, m. *журавль (самецъ); żóraw (samiec).*

Giẽsena, -nos, f. *пѣніе, пѣснь; śpiewanie, pieśń. v.* giẽdałas, giėsmẽ.

Gesỹkle, -klės, f. *тушило; gasidło.* Šłũta iš virbų̃ pamirkýta bus gesỹkle. *v.* gesýti.

Gesìnti, -nù, -naũ, *тушить, гасить; gasić.*

Gesýti, -saũ, -sıaũ, *тушить, гасить; gasić.* Bérnai geraĩ gaĩsrą gẽsa. 2) *refl. защищаться; bronić się.* Põnai gẽsos nũ vyrıausýbės, kad žmónis banìtyti nor. Gesıaũs nũ apšokìma, nũ bėdõs, t. y. gýnıaus. Gesaũs aš tam sỹkıui, t. y. dabstaũs, bet zõposta (atsargõs, atskałõs) ne turıù iš val̃gıa.

Giė́smẽ, -mẽs, f. *(духовная) пѣснь; pieśń (kościelna).*

Giėsminiñkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *пѣвчій, -чая; śpiewak, -czka (kościelni).*

Gèsti, gendù, gedaũ, *портиться; psuć się.* Spynà jau geñda. 2) *выкидывать, преждевременно рождать; ronić, poraniać, przed czasem rodzić.* Mótriška sãka, gedaũ bènešant (=benešdamà) sùnkas. 3) *надать въ обморокъ, обмирать; mdleć,*

obumierać. Gèste apgeñda ligónis, t. y. apaĩpsta. 4) *refl. чувствовать потерю, замѣчать отсутствіе (того, что должно быть на лицо); odczuwać stratę, spostrzegać nieobecność (osoby lub rzeczy pożądanej).* Gèste pasigedaũ, kad seserš nebẽra ir dejũju. *v.* trèkti, gedáuti, gedéti.

Gèsti, gensù *u* gẽstù (= gęstù), gesaũ, *гаснуть; gasnąć.* Ugnìs gẽsa. 2) *слабѣть, уменьшаться; słabnąć, zmniejszać się (o zdrowiu).* Man sveikatà jau gẽsta (= gę̃sta), t. y. mãžinas.

Gésti, géstu, gédau, *стыдиться; wstydzić się.* Aš géstu ir jijẽ susigéda, kaip pasakıaũ. *v.* gédėtis, tvainýtis.

Gẽsułas, -ła, m. *головешка, обгорѣлое полѣно; głównia (szczepa drzewa niedopalona).*

Gıẽžti, gıẽžtis, *Vel.*, *v.* gỹžti, gỹžtis, geĩžti.

Gıėžulỹs, gıẽžula, m. *Vel.*, *v.* gyžulỹs.

Gėvelis, -la, m. *крестъ изъ двухъ жердинокъ, которымъ, обхватывая гребень соломеной кровли, прижимаютъ солому, чтобы не разнесло вѣтромъ; krzyżak z dwuch polanków na szczycie słomianego dachu.* Sẽnis išdžıúvęs, kaıp gėvelis. Su gėveleis kártį ant šelmeñs prispáudžıa, kad vẽjis ne nunèštų spãlų. *v.* žirglỹs.

Gi, *conj.*, *же, a; zaś, a.* 2) taĩgi *(томо)*, kaĩpgi *(какъ-же)*, nùgi, nùgis *(теперь).*

Giberavóti, -vóju, -vójau, *распоряжаться (своимъ имуществомъ), передавать (по духовной), завѣщать; rozporządzać (majątkiem przez testament), przekazywać (testamentem), zapisywać (w testamencie).* Giberavók lig ne mìrus visùs dáiktus sàva, kad vis bútum gatavà, t. y. susitaisýk. *v.* taisýti.

Gỹbti, -bstù, -baũ, *поправляться (отъ болѣзни); poprawiać się, przychodzić do zdrowia.* Aš gybstù, t. y. taisaũs iš ligõs, łabinũs. 2) *наживаться, богатѣть; dorabiać się majątku, bogacić się.* Sūnùs gybtè pragỹba to pūstýnė, t. y. pratùra, pragyvẽna (=prasigyvẽno), geraĩ eĩnasi, Tu pragybaĩ ir aš gybstù, t. y. einù į tuřtą.

Gycũti, -cũju, -cavaũ (=genéti, genıù, genėjau), *ощипывать, отеребливать, обламывать (съ кйтыны, съ куста листья или сучья); obrywać, oskubywać, obłamywać (zbyteczne liście lub gałązki).* Gycũja sẽnis tabõką, t. y. nułáuža pãłapes. 2) *журить, бранить; gderać (na kogo).* Šauklỹs žmõgus brólį gycũja už màne, t. y. vàksija. *v.* skabýti.

Gỹda, -dõs, f. *лѣченіе; leczenie.* Iš tàva gỹdos nıẽka gẽra ne bùs, t. y. prastaĩ gýdai. *v.* gýdyti.—

Gỹdałas, -ła, m. *пѣніе; śpiew.* Tàva gỹdałas kaip vìštos trỹdałas. *v.* gıẽdałas.

Gydỹkłas, -kła (= gýdykłas), m. *лѣкарство; lekarstwo.* *v.* váistas.

Gýdinti, -nu, -nau, *лѣчить; leczyć.* Reĩks man jį gýdinti iš drùgıa. *v.* gýdyti.

Gìdis, -de (?), *жадный; chciwy.* Tu gìdis, o ans ne gìdis (= nęgidis ?), t. y. tàva mantõs, tàva tuřtų ne geĩdžıa.

Patèks tur̃tai tàva nẽvydems, nẽgidems ir nẽgirdems. *v.* geĩsti.

Gýdyti, -dau, -dżιau, *лѣчить; leczyć.* Gýdyti ligónį iš ligõs. *v.* nõstyti, vaistýti, mùntauti, páitvėtis, gýti.

Gýdytojis, -ja, m.; -je, -jės, f. *лѣкарь, -рка; lekarz, -rka.*

Gìgartas, -ta, m. *гигантъ, великанъ; olbrzym.* Ans áukštas kaip gìgartas žmõgus. *v.* mil̃žinas.

Gijà, -jõs, f. *прядь, вытянутая изъ кудели нить, однопрядная нитка; przędza, nić niekręcona.* Gìja ne sùkta, o sιúłas sùktas. Gìja ỹra mélis. 2) *мотокъ нитокъ, талька; talka.* *v.* sιúłas, srũga.

Gỹła, -łõs, f. *боль, колотье; ból, kłócie.* Kas tas (=tai) gyłõs bùva, kad kóją įkirtaũ. Gỹła įpũle gałvõn. *v.* gẽła.

Giláuti, -láuju *и* -láunu, -lavaũ, *собирать желуди; zbierać żołędzie.* Sūnùs giláuti eĩna į mìšką, t. y. rin̄kti gilų̃. *v.* gilẽ.

Gylavà, -võs, f. *бзыкъ, строка (скота); gilowanie.* Gylavõs nebẽr, t. y. nẽr tokιõs kaitrõs. *v.* gylũti.

Gìldyti, -dau, -dżιau, *причинять боль, огорчать; sprawiać ból, zmartwiać.* Gìłda šìrdį anιẽ sáu mìslydami aplẽ smer̃tį. Kam tu bróla šìrdį gìłdai. Gìłdai akìs pardaũg žιũrėdams. Ne gìldyk màna širdιι̃s, t. y. ne skùdink kad skaudėtum. *v.* gìlti, gélti.

Gilẽ, -lẽs, f. *желудь; żołędź.* Kad gìlės krin̄ta, reĩkιa krẽsti. Iš gilẽs užáuga ánžũłas.

Giléndra, -dros, f. *урожай, уродъ на желуди, орѣхи, ягоды, грибы (въ лѣсу); urodzaj na żołędzie, orzechy, jagody, grzyby (w lesie).* Šį̃met giléndra gerà ant mìška, t. y. uždeřéja gìlės, rιėšutaĩ, obaleĩ, grỹbai, ũgos. 2) *урожай; urodzaj.*

Giléti, -léju, -léjau, *урожать (о дубѣ), приносить желуди (о дубѣ); zradzać (o dębie), wydawać żołędzie.* Anžũłaĩ giléja šį̃met, t. y. uždeřéja gilų̃. Anžũlẽlis pradéja giléti, t. y. išdũd gìles. *v.* gilẽ.

Gilgždéti, gìlgždu, -ždéjau, *скрипѣть отъ тренія (о зубахъ, снѣгѣ); skrzypieć od ścierania się (o zębach, śniegu).* Dan̄tys màna gìlgžd, kad ką kiétą gromulũ. Gìlgžd snιẽgas po kójų, kad šan̄ł. *v.* girgždéti, grιėžti.

Gìlgždinti, -nu, -nau, *производить скрипѣніе, скрипѣть (чѣмъ); sprawiać skrzypienie, skrzyp, skrzypieć (czym).* Sẽnis gìlgždin dan̄tis, kad ne gál įkánsti mėsõs. 2) *скрежетать; zgrzytać.* Ašviẽnis gìlgždin dan̄tis.

Gilýbe, -bės, f. *глубь, глубина; głąb, głębina.* *v.* armũ, ármyja.

Gỹlinti, -nu -nau, *кусать (о насѣкомыхъ), жалить; kąsać (o owadach), żądlić.* Spãvintos gỹlina árklus. 2) *заставлять бзырить, строчиться; sprawiać gilowanie.* Kam gỹlini galvijùs. *v.* gylũti, zylóti.

Gylỹs, gỹla, m. *жало; żądło.* Bìtis įléida gỹlį, var̃mas dỹglį arbà snãpą. 2) *fig.* *носъ; nos.* Kur kišì gỹlį, kur ne reĩk, t. y. kur einì, vaĩki! 3) *оводъ (oestrus); giez, gzik.* *v.* dyglỹs, gełũnis, aklė̃, aklìs.

Gýlyti, -łau, -lau (gỹliju, -jau?) *жалить; żądlić.* *v.* gìlti.

Gilmẽ, -mẽs, f. *глубь, глубокое мѣсто; głąb, głębina.* Po gilmès su płaustù (=pláustu) płaũk, su paramù (=pãramu) kéłk. *v.* giłumà, siėtuvà, siẽtva, dųmburýs, gelmẽ.

Gìlti, ginłù, giłaũ, *становиться глубже, глубенить; stawać się głębszym.* Jaũ upìs giñła nů lıėtaũs ir tů užgiĩs. *v.* tvìnti, giłùs.

Gìlti, -stu, -łaũ, *начинать болѣть (о частяхъ тѣла); zaczynać boleć.* Gìlte pragiĩs táu šónai begùlint ant plikõs žẽmės. Gìłsta širdìs màna ir ãkys sugìła. *v.* gélti, gíldyti.

Gìlti, gilù, gýlau, *жалить; żądlić, kłóć żądłem.* Bìtis į kãktą gìlte įgýle, t. y. įléida gełõnį.

Gìltine, -nės *(в.-лит.* giltinẽ, -nẽs, *acc.* gìltinę), f. *олицетворенie смерти, смерть; uosobienie śmierci, śmierć.* Gìltine ỹra bıésa mótyna, ne smaũgs sàva vaĩką. Iš spūstıẽs léisk, bùs jums gìltine. Kad tàve gìltine papıáutum. Kaũs tàve gìltine. *v.* plýne.

Giltìnis, -ne, *причиняющiй боль, сильный (о желанiи); ból sprawiający, bolésny, wielki (o chęci).* Giltìnis nóras gìlda ant širdiẽs: kad ko nóri, o ne dastóji, tadà širdìs palỹkta (=palıẽkti, paliñka) kaip sukačiùłta. *v.* gìlti.

Gilùkis, -kıa, m. *счастье, удача; szczęście, los szczęścia.* Gilùkis ỹra gèra dalìs. Tai jums, svõtai, ne gilùkis, kad sůlẽlų nẽra.

Giłumà, -mõs, f. *глубокое мѣсто, глубина; głębokie miejsce, głąb. v.* gilmẽ.

Giłùs, -lì, *глубокiй; głęboki.* Atkálne ỹra ne gilì vıẽta èžere. *v.* dubùs.

Giłùs, -lì, *больной, болькiй, прискорбный; bolący, boleśny, przykry.* Giłù širdžei, kad ne gáuni geĩstina. *v.* gìlti (2 и 3), gaiłù, gaiłùs.

Gylũti, -lũju, -lavaũ, *строчиться, бзырить (о скотѣ); gilować, uciekać od owadów (o bydle).* Prıėš lıẽtų pakiñł bim̃bałai, galvìjei gylũ, błãškos nů kañdžių jų̃jų, nů gylıų̃ gìnas. *v.* zylóti, gyzũti, zuimũti.

Gimdýti, -daũ, -džıaũ, *рожать; rodzić.* Móteris nenóri tváipintis gim̃dant (=gimdýdama) kũdikį. *v.* gim̃ti.

Gimdýtojis, -ja, m.; -je, -jės, f. *родитель, -ница; rodzic, -cielka.*

Gimináitis, -čıa, m.; -te, -tės, f. *родственникъ, -ница; krewniak, krewna.* Brólis jau apsìteise iš visų̃ krustulų̃ su gimináičeis. *v.* gentìs.

Giminẽ, -nẽs, f. *родъ, родня, семья; ród, rodzeństwo, rodzina.* Brólis atzũłas dėl giminẽs, t. y. medaĩnis, ne tur sirdỹje małónės. *v.* gentìs.

Gìminiškas, -ka, *свойственный роднѣ, носящiй признаки родства; właściwy rodzeństwu.* Žmónys gìminiški, t. y. svetimì kaimynaĩ kaip gìminės.

Giminỹsta, -stos, f. *родство, сродство; pokrewieństwo.* Tarp mùma *(dual.)* ỹra giminỹsta, t. y. gentỹsta.

Giminıõtis, -čıa, m.; -te, -tės, f. (=giminıũtis), *(дальнiй) родственникъ, -ница; (daleki) krewny, krewna.* Ten ỹra màna giminıõčıų daũgel. *v.* gimináitis.

Giminùmas, -ma, m. *кровность, родственность, родство; pokrewieństwo, spokrewnienie.* Vełùg mũsų giminùma reĩktum łankýtis.

Giminùs, -nì, *родственникъ*, *-ница*, *свойственникъ*, *-ница; spokrewniony*, *-na*, *powinowaty*, *-ta*. Giminùs (?), kurs par žanãtvę inēja į tą gìminę. *v.* giminaítis.

Giminiū̃tis, -niūjûs, -niavaũs, *родниться*, *приходиться сродни; spokrewniać się*, *być w pokrewieństwie*. Anū̃du giminiū̃jas, t. y. tógsta. 2) *поддерживать родственныя связи*, *считать себя чьимъ-либо родственникомъ; utrzymywać stosunki pokrewieństwa*, *mieć się za krewnego*. Jiẽdu giminiū̃jas jiéms, t. y. sãkos ẽsą gìminės jų̃jų. *v.* tógti, géntintis.

Gỹmis, -mia, m. *родъ; ród.* Tẽvas jū̃das ir vìsas jų gỹmis jū̃das. 2) *рожденіе*, *роды; połóg*, *poród*. Priėš gỹmį ìma sópulei. 3) *родина*, *мѣсто рожденія; rodzina*, *miejsce urodzenia*. Anam kiẽme jõsios gỹmis, t. y. ten (ji) gìme. 4) *природное свойство*, *природа*, *характеръ*, *нравъ; przymioty wrodzone*, *charakter*, *natura*. Martì ỹra gẽra gỹmia. Ar toks gỹmis jos, t. y. jijẽ tókia apgìmusi vis jū̃kias. 5) *черты*, *цвѣтъ лица*, *лицо; rysy*, *cera twarzy*, *twarz*. Žmõgus báłta gỹmia. *v.* gim̃tine, gimtùvės, gãmas, àpgamas.

Gim̃ti, gemù, gimiaũ, *родиться; rodzić się*. Gimtóje diẽna tàva. Ar ne čẽsty (*въ счастьи*) gimiaũ, ar ne čẽsty áugau. *v.* gimdýti.

Gim̃tine, -nės, f. *родина*, *мѣсто рожденія; rodzina*, *miejsce urodzenia*. Če màna gim̃tine ir áugtine, t. y. če gimiaũ ir áugau. *v.* gỹmis, gimtùvės.

Gimtìnis, -ne, *природный*, *родной; przyrodzony*, *rodzinny*. Gymulỹs eĩn į gimtìnes viẽtas betvar̃kant (?). Gimtìnei marškineĩ. Gimtìne kal̃ba. *v.* gim̃ti.

Gimtóji, -õsios (*sc.* diėnà), f. *рожденіе*, *день рожденія; urodzenie się*, *urodziny*. Gimtóje diẽna tàva. Nū̃ gimtõsios sẽnis vis dìrba łankùs.

Gimtùves, -vių, f. pl. *родина*, *мѣсторожденіе; rodzina*, *miejsce urodzenia*. Če (tam kiẽme) màna gimtùvės. 2) *роды*, *разрѣшеніе отъ бремени; połóg*. Móteris priėš gimtùves nusipłáuna riẽtus, bùrną, gáłvą šukū̃ja. Móteriška po gimtùvių. 3) *матка (anat.); macica*. Gimulỹs sleñka in gimtùves. 4) *день рожденія; urodziny*. Aš buvaũ ant tàva gimtùvių, arbà pãpelenia ir praustùvių. Tėvaĩ apváikščio gimtùves sū̃naũs. *v.* pãpelenis, gim̃tine, gim̃ti.

Gymulỹs, gỹmula, m. *плодъ*, *зародышъ*, (*въ утробѣ матери*)*; płód*, *zarodek*, (*w łonie matki*). Dvejū̃ (= dviẽjų) mẽnesių gymulỹs, kaip iškẽšta (= iškę̃šta) vandenỹje, mãtos jo visì sąnareĩ. *v.* gim̃ti.

Gỹna, -nõs, f. *кто защищаетъ себя*, *защитникъ; kto się broni*, *obrońca*. Kurs žmõgus gìnas, tas gỹna. *v.* gìntis.—

Gýnagis, -gia, m. *живое подъ ногтемъ*, *рогомъ*, *копытомъ*, *костяной комель*, *на которомъ сидитъ рогъ; część ciała czuła pod paznogciem*, *rogiem*, *kopytem*, *trzonek*, *na którym osadzony jest róg*. Jáučia rãgas nušãła, palìka plìks gýnagis. *v.* gývas, nãgas, gývnagis.

Giñčas, -ča, m. (y A. Ю. ginčas, m. *u* ginče, -ės f.) *упрямецъ; upornik, uparciuch.* Kurs dìrba atbułaĩ, atkakleĩ, ne kaip liẽpta, bet kaip jis nór, tas giñcas 2) *упрямство; upór.* Bóba, kam ginì giñčą. Ginčù syłõs ne įgýsi, strõku Diẽva ne išprašýsi. 3) *споръ; spór, sprzeczka. v.* stìčas, priẽšgina.

Ginčavótis, -vójůs, -vójaus, *поступать наперекоръ, на зло; czynić cc komu na przekor, na złość.*

Giñčyti, -ciju, -čijau, *защищать свое мнѣніе, настаивать на своемъ; dowodzić swego, obstawać przy swoim zdaniu.* Aš giñciju, tai ne tiẽsa ẽsant. Žmõgus, kurs sàva numãnymą gìna, tas giñčija. 2) *перечить; przeczyć.*

Gynéti, (-nẽju), nẽjau, *понукать, понуждать, побуждать; napędzać.* Tìnginį gynė́k, miẽgtantį žãdink. *v.* giñti.

Gingãras, -ra, m.; re, -rės, f. *долоногій, долговязый человѣкъ; człowiek długonogi, długowięzy.*—

Gingarũti, -rũju, -ravaũ, *итти, шагать (о долговязомъ); kroczyć (o długowięzym).*

Giñkłas, -kła, m. *оружіе; broń.*

Ginklinýčia, -čios, f. *оружейня; zbrojownia.*

Ginkłũti, -kłũju, -kłavaũ, *вооружать; uzbrajać.*

Gỹnioti, -nioju, -niojau, *защищать, оборонять; bronić.* Aš gỹnioju sẽnį su łazdà nů šuñs. *v.* gìnti.

Gìnsła, -łos, f. *жила; żyła.*

Giñtaras *u* gintãras, m. *янтарь; bursztyn.*

Giñti, genù, giniaũ, *гнать (скотъ); pędzić (bydło).* Giñk gývolus ganýti.

Gìnti, ginù, gýniau, *защищать; bronić.* 2) *refl. защищаться; bronić się.* Sẽnis gìnasi su ginkłù nů žmõgžudų. 3) *refl. запираться, не признаваться; zapierać się, nie przyznawać się.* Vaĩkas gìnasi, kad pàvoge kiřvį.

Giniúde, -dės, f. *царская милость, пенсія; łaska królewska, emerytura, płaca wyznaczona (komu).* Màna výras nů karãlaus ìma giniúdę už tai, kad kariúmenė (váiske) słũžija. *v.* ałgà.

Giñžinti, -nu, -nau, *итти (о худой лошади); iść (o chudym koniu).* Liẽsus ašviẽnis giñžina, t. y. eĩna. *v.* eĩti.—

Gýpłaukis *u* gývpłaukis, -kia, m. *волосокъ, нѣжный мелкій волосъ (на тѣлѣ человѣка); włosek, miękki króciutki włos.* Gýpłaukei ant rañkos žmõgaus. *v.* gývas, płáukas, óda, gaũras.

Girà, -rõs, f. *квасъ; kwas pitny, kwasiec.* Gerõ gìrio gerà gérve gẽrą gìrą gére. *v.* gérti, ałùs, gẽris.

Gyrà, -rõs, m. *самохвальство, хвастовство; samochwalstwo, chełpliwość.* Gỹros (=gyrõs) maišẽlis ans ỹra. 2) *самохвалъ, хвастунъ; samochwał. v.* gìrti, sáugira.

Gỹrastis, -stiės, f. *похвала; pochwała.* Vaĩkas nů põna gãva gỹrastį, t. y. põnas pagýre anã̧.

Girdéntis, -nas, -nos, *imp. слышаться; słychać.* Girdẽnas *(слухъ идетъ)*, kad bus kãrei (vaĩnos). *v.* girdéti.

Girdė́ti, -džiù, -dė̃jau, *слышать; słyszeć.* Sẽnis tar̃tum negir̃dis (= negirdį̃s *или* negirdỹs, *ср.* nebylỹs). Niẽka ne girdė́ti nů davãtkų, anì čiukš. (Tas ne girdė́styts, ne regė́styts, kaip striktaĩ pramãne). *v.* gir̃sti, gir̃dis, nẽgirdis.

Girdỹkla, -kłos, f. *водопой; wodopój, pojowisko.* Viẽta, kur gývolus gìrda, vadìnas girdỹkła. *v.* gìrdyti.

Gìrdinti, -nu, -nau, *поить, опаивать; poić, spajać.* Pats geriù ir kìtą gìrdinu su alumì. *v.* gìrdyti.

Gir̃dinti, -nu, -nau, *давать возможность слышать, заставлять слышать, сообщать; dawać możność słyszeć, zmuszać słyszeć.* Aš girdžiù ir kìtą gir̃dinu su kója. *v.* gir̃sti, girdė́ti.

Gir̃dis, -džia, m.; -de, -dės, f. (?) *слыханный человѣкъ; słychana osoba.* Seser̃s náudą apturẽs nẽvydei, nẽgirdei, t. y. kuriùs niẽks ne girdė́ja. Nẽvydems, nẽgirdems tàva tur̃tas patèks. 2) *Кто слышалъ; kto słyszał.* Gir̃dis, kurs girdė́ja apiẽ tàve. *v.* girdė́ti, nẽgirdis, nẽvydis (negirdỹs, nevydỹs).

Gìrdyti, -dau, -džiau, *поить (скотъ); poić (bydło). v.* gìrdinti.

Girdùklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *теленокъ, котораго поятъ молокомъ или вообще к.-н. пойломъ, пойный теленокъ; małe cielę, które poją mlekiem lub innym poidłem.* Ver̃šis girdùklis, t. y. kurį̃ reĩkia gìrdyti. *v.* žindùklis.

Girdùkšlis, -kšla, m.; -kšle, -kšlės, f. *вскармливаемый искусственно (о дитяти); dziecko, które się sztucznie (nie piersiami matki) karmi.* Kurs vaĩkas ne žìndomas, ỹra girdùkšlis, t. y. gìrdamas (= gìrdomas) su tuškù.

Gyrė́ti, (-rė̃ju), -rė̃jau, *хвалить; chwalić. v.* gìrti.

Girgė́ti, -gu, gė̃jau, *скрипѣть; skrzypieć.* Pridãre durìs iš-leñgva, kad ne girgė̃tum. Dùrys ne girgė̃s, ja patèpsi vỹrius. *v.* girgždė́ti.

Girgždėlẽ, -lė̃s, f. *скрипѣніе въ суставахъ (болѣзнь); skrzypienie w stawach (choroba).* Įsìmeta girgždėlẽ į̃ nãrį, t. y. narỹs gìrgžd. *v.* ligà.

Girgždė́ti, -ždu, -ždė̃jau, *скрипѣть; skrzypieć.* Gìrgžd naujì bãtai eĩnant. Dùrys, rãtai, var̃tai sušálti dãromis gìrgžda. *v.* gilgždė́ti, girgė́ti.

Gìrgždinti, -nu, -nau, *производить скрипѣніе, скрипѣть (чѣмъ); sprawiać skrzypienie, skrzypieć (czym).* Ką če gìrgždini durìs, kárkles.

Girgždū́ti, -ždū̃ju, -ždavaũ, *скрипѣть; skrzypać.* Grìžas rañko girgždū̃ja.

Girináitis, -čia, m.; -te, tės, f. *лѣсной житель; mieszkaniec leśny. v.* girià.

Girinė́ti (= gėrinė́ti), -nė̃ju, -nė̃jau, *попивать; popijać, pić z przestankami, po trosze. v.* gérti.

Giriniñkas (*и* gìrininkas), -ka, m.; -ke, -kės, f. *кто живетъ среди лѣсовъ или работаетъ въ лѣсу; kto mieszka lub pracuje w lesie.* Aš išléidau girinin̄kus į̃ gìrią kir̃sti.

Girìnis, -ne, *лѣсной; leśny.* Girìnis paũkštis, t. y. mẽdinas.

Gìrinti, -nu, -nau, *хвалить; chwalić. v.* gìrti.—

Gỹris, -rɪa, m. *хвастовство, похвальба; samochwalstwo.* Tit žénta viẽns gỹris, o peĩna nẽr iš jõjo. *v.* gìrti.

Gìriškas, -ka *u adv.* gìriškai, *подобный квасу «girà», квасной; kwasowy.* Gìriškai suráugti pùtrą. *v.* girà.

Girìškis, -kɪa, m.; -ke, -kės, f. *лѣсной, живущій въ лѣсу; leśny, mieszkaniec lasu.* Kurs iš gìrɪos atẽja, tas girìškis. *v.* girɪà.

Gìrkalis, -la, m. *v.* gìrnkalis.

Gir̃kɫus, -li, *хвастливый; chełpliwy.* Kurs gìrɪasi, tas gir̃kɫus.—

Girkséti, -sɪu, -sẽjau, *скрипѣть, хрипѣть; skrzypieć, chrzypieć.* Ligónɪa gérklė (= gerklẽ) gìrksi: gìrkt, gìrkt.

Girkšnóti, -nóju, -nójau, *выпивать, попивать; wypijać po trosze.* Màna výras girkšnó. *v.* gir̃kštulti.

Girkščɪótɪ, -čɪóju, -čɪójau, *пить понемногу; pić po trosze.* Ligóne dar girkščɪó vándenį.

Gìrkšt, *глаг. частица, означающая быстроту глотанія, «глоть»; partykuła, oznaczająca odgłos pijącego duszkiem napój jaki, «łyk».* Gìrkšt išgére stiklìnę aɫaũs. 2) *означ. скрипѣніе; ozn. skrzypienie.*

Gir̃kštulti, -ɫu, -ɫau, *выпивать понемногу; wypijać po trosze.* Žéntas išpaleñgva pradéja gir̃kštulti ir įprãta dìdelei. *v.* gérti, girsnóti, girkšnóti.

Gìrkt, *глаг. частица, означающая скрипѣніе, хрипѣніе; odgłos skrzypienia, chrzypania.* Gìrkt, gìrksi gérklė (= gerklẽ) ligónės. *v.* girkséti.

Gỹrmakis, -kɪa, m.; -ke, kės, f. *хвастунъ, -нья, самохвалъ, -лка; samochwał.* Kurs sàve gìrɪa, tas gỹrmakis.—

Gìrna, -nos, f. *жерновъ; kamień żarnowy.* Gìrnas pirkaũ. 2) *pl.* gìrnos, -nų, *жернова, ручная мельница; żarna.*

Girnãɫovis, -vɪa, m. *жерновой ящикъ; skrzynia żarnowa.* Iš lɪépos dìrba girnãɫovɪus gìrnoms guléti.

Gìrnkalis, -la, m.; -le, -lės, f. *жерноковъ, жерноклюй; ten co kuje żarna.* Žmõgus, kurs gìrnas kãɫa, tas gìrnkalis. *v.* gir̃nɪus. 2) *молотъ, которымъ насѣкаютъ жернова; młot do żarn.* Gìrnkalis su dum gaɫum̃ smaiɫum̃ dėl kaɫkšnójima gìrnų. *v.* kálti, kaɫkšnóti.

Girnókalis, -la, m., *v.* gìrnkalis.

Girnšɫũstis, -sčɪa, m. (= gir̃nšɫũstis) *жерновая метелка (вѣничекъ); miotełka do żarn.* Su girnšɫũsčɪu nušɫũstyk gìrnas čystaĩ. *v.* šɫũstas.

Gir̃nɪus, -nɪaus, m. *жерновщикъ, жерносѣкъ; ten co kamienie młyńskie robi.* Gir̃nɪus dìrba naujàs gìrnas. *v.* gìrnkalis.

Girõkštas, -ta, m. *коновка (деревянная), сосудъ съ двумя ушками; konewka (drewniana).* Girõkštas iš mẽdžɪa su viršù užvóžamas su dvim̃ ansim̃. *v.* kõdis, vogõnas, kìpis, ɫaũknešis.

Gyrpelnỹs, gỹrpelnɪa, m.; -nẽ, -nẽs, f. *хвастунъ, -нья; samochwał.* Kurs gìrɪas daũg peɫna turiñs, tas gỹrpelnis. *v.* gỹrmakis.

Girsčɪóti, -čɪóju, -čɪójau, *попивать; popijać, pić po trosze.* Sẽnis girsčɪó

karčemõ, t. y. po trùputį gẽrıa. *v.* girsnóti.

Girsnóti, -nóju, -nójau, *попивать; popijać.* Martì girsnó, t. y. paleñgva gẽrıa. *v.* giřkštulti.

Giřsti, girstù, girdaũ, *слышать; słyszeć.* Giřste pagirdaũ ir suprataũ, kas dẽdas. *v.* girdéti.

Gìrtas, -tà, *adv.* girtaĩ, *пьяный; pijany.* Bóba to-miřkos vis girtà bùva. Tolì gìrtas be-*bšaũk* (?), t. y. ne greĩt piršleĩ atjõs prıė jaunõs mergõs.

Girtáuti, -táuju, -tavaũ, *пьянствовать, предаваться пьянству; upijać się, oddawać się pijaństwu.* Girtáuti ỹra gérti, alè ne prigérti. Sẽnis dẽde girtáuja, t. y. váikščıo vis gìrtas. *v.* gérti.

Girtenýbe, -bės, f. *пьянство; pijaństwo.*

Gìrti, girıù, gýrıau, *хвалить; chwalić.* 2) *refl. хвалиться, хвастаться; chwalić się, chełpić się.*

Gìrti, -rstu, -raũ, *напиваться до пьяна; upijać się.* Gìrte apgìra jau bóbos ir dainũja. 2) *сдѣлаться пьяницею, начать пьянствовать; stać się pijakiem.* Gìrte pragìra jisaĩ, t. y. tãpa girtũklis žéntas. *v.* gérti, apgìrti, pragìrti.

Giřtis, -čıa, m. *опьяненіе; stan, w którym pijany zostaje, upicie się.* Giřčıu apsìmečıau. Koks jõjo giřtis. Sẽnis dıẽdas vıénu giřčıu, t. y. vis gìrtas. *v.* girtenýbe.

Girtìtelis, -le, *пьянехонькій; pijaniusieńki.* Bòba girtìtele.

Girtùs, -tì, *опьяняющій, хмельной (о напиткѣ); upajający (o napoju).* Če girtaũs dáikta ỹra, t. y. ỹra arbãto ròma pìlta. *v.* gìrtas.

Girtũkle, -klės, f. *пьяница (vaccinium uliginosum); pijanica, borówka łochynia.* *v.* mėlẽne, vaivóras.

Girtũklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *пьяница; pijak.* Kursaĩ gẽrıa, tas girtũklis, kurs ne gẽrıa (= nè gerıa), tas šykštũklis, kursaĩ rẽdos, tasaĩ plùškis, kurs ne rẽdos, tasaĩ sùskis. *v.* gìrtas.

Gỹrıus, -rıaus, m.; -re, -rės, f. *хвастунъ, -нья, тщеславный; samochwał.* Kurs sàve gìrıa, tas gỹrıus. *v.* pagyrà, gyrà.

Gišinéti, -néju, -néjau, *прогуливаться; przechadzać się.* *v.* prasiorũti, prasiváiksčıoti.—

Gišinỹs, gìšinıa, m. *прогулка; przechadzka.*—

Gýsła, -łos, f. *v.* gìnsła.

Gýsloti (= gįsloti), -loju, -lojau, *жилиться, натуживаться; стараться изо всѣхъ силъ; napinać swoje siły, wysilać się.* Gýslok, kol įgýslosi vandeñs vıẽdrus prıėš kálną, t. y. smageĩ reĩk nèšti.

Gysłõčıus (= gįsłõčıus), -čıaus, m. *жилистый, сильный человѣкъ; żylisty, silny.* Tos móters pats ỹra gysłõčıus. *v.* gýsła, gìnsła.

Gỹslus (= gįslus), -le, *хилякъ, у котораго только и есть всего что жилы, у котораго изъ-подъ кожи всѣ жилки сквозятъ; cherlak, człowiek bardzo mizerny.* Gỹslus bùdelu (?), ką tu če padarýsi, pakélsi?

Gysłũtas, -ta (= gįsłotas), *жилистый; żylisty.* *v.* gýsła, gįsła.

Gýsti, gýstu, gýdau, *начинать пѣть, пѣть; zaczynać śpiewać, śpiewać.* Gýsta łakštiñgała. Gaidỹs gýsta jaũ, kélkite, še jaũ pragýda. *v.* giėdóti.

Gýtelėti, -lėju, -lėjau, *нѣсколько оправиться отъ болѣзни; nieco poprawić się na zdrowiu, stawać się nieco zdrowszym.* Gýtelėte pagýtelėja žìrgas (*u* žir̃gas).

Gýti, gynù *u* gyjù, gijaũ, *выздоравливать; zdrowieć.* Jau ligónis gỹja. 2) *приниматься (о растеніяхъ), оживать; przyjmować się (o roślinach), odżywać.* Kaip mãtosi, ar gỹn diė́gas, mẽdis pasodìntas? Mùsis pavãsarį gýte atgỹn. *v.* star̃pti, stir̃pti, sveĩkti.

Gytinà, -nõs, f. *выздоравливаніе, выздоровленіе; zdrowienie, wyzdrowienie.* Ligónas (= ligónis, *жем.* ligóns) po kùnigu ant gytinõs pasidrútina ir pagỹja. *v.* gýti.

Gỹvailoti, -loju, -lojau, *(кое-какъ) пробиваться, поживать; (jako tako) trzymać się, mieć się.* Šeĩp taĩp gỹvailoju, vos válkiojůs. 2) *жить; żyć, mieszkać. v.* geĩvelėti, gỹvelėti, gyvénti.

Gývanis, -nia, m. (gyvůnìs, *acc.* gývůnį), *живое (въ ногтѣ, рогу, копытѣ); czuła część ciała (w paznogciu, rogu, kopycie).* Nãgą su gývaniu ne piáuk, bo skaudė̃s. Numóvus rãgą palỹkta (= paliẽkti, paliñka) gývanis arbà gývragis. *v.* gývnagis, gývonis.

Gyvántorius *u* gyvãtorius, -riaus, m. *житель, сельскій хозяинъ; mieszkaniec, gospodarz wiejski.* Če kìtkart gyvẽna daug gyvántorių (= gyvéntojų). *v.* gyvãtninkas.

Gývas, -và, *adv.* gyvaĩ, *живой; żywy.* Kaip gývai *(увѣряю тебя)* noréja jį pakárti žmõgkarei (karũnei). Ne žinaũ, ba búsi gývas. Gývu Diẽvu reik bė́gti. Iš gyvõsios ver̃čia, t. y. ne apýčiupai, ale tikraĩ jiė́ška, pakõl ras. 2) gývs-gãlis, *всякій кто живъ и здоровъ, рѣшительно всѣ; każdy co żyje i ma zdrowie, każdziuteczki.* Gývs-gãlis nů dvìdešimtiės pirmũ mẽtų tur eĩti į kariúmenę. 3) (kaip) gývs gìmęs, *«какъ я живымъ родился», повѣрьте мнѣ; dajcie mi wiarę.* Kaip gýva gìmusi dar ne buvaũ válgiusi agur̃kłų su medumì. 4) gývs lìkęs, *очень жадный до чего-нибудь); bardzo łakomy, łapczywy.* Bóba gýva lìkusi ant arieĩkos, t. y. dìdelei nóri.

Gývastis, -stiės, m. *u* f. *жизнь, источникъ жизни; życie.* Músų gývastyje tokių̃ svečių̃ ne turė́jova. Šį̃met, kad tik (tiktaĩ) gývastį užłaikýti, t. y. (kad) ne užmùštum (kas). Sàva gývasty pìrmą sỹkį girdė́jau tą žõdį. Į káršatį inė̃jus meñkas tẽra gývastis. *v.* gyvýbe.

Gývata, -tos (= gyvatà, -vãtos), f. *жизнь, образъ жизни; życie, sposób życia.* Kókia jų ten gývata prastà. 2) *жилье, сельбище, селеніе, сельское хозяйство; mieszkanie, siedlisko, osada, gospodarstwo wiejskie.* Ten bùva músų gývata, kur áuga grũšia anà, t. y. ten gyvẽnome. Mažà gývata, t. y. mãža tur̃tų tùri. Bróla ten gerà gývata, t. y. gražeĩ gyvẽna, gerì łaukaĩ, tróbos, gývo-

lei. Sàva gývatą priveizdėk, t. y. sàva gaspadorỹstę. *v.* gyvenà, gyvýbe, gývastis.

Gyvãte, -tės, *змњя, змњй (serpens); żmija, żmij.* Gyvãte ỹra kanapėta, varìne, gelžìne, jũda, bálta, pūkũta, raudóna. Rankà gerà kãsą (lizdą) gyvãčių išmaišaĩ. Gyvãte kad bėga, kumpùs mẽta, šũleis šóka. *v.* žaltỹs, glũdinas, šnypštėlẽ.

Gyvãtgalvis, -ve, *змњеголовый, змњиная голова (о злючкњ); z głową żmiji, żmijowa głowa (o złosniku).* Bóba įpỹkusi pavadìna sàva slũginę gyvãtgalve, gyvãtsnape.

Gyvãtiškas, -ka, *змњиный, змњйчатый, змњеподобный; żmijowy, naśladujący żmiję, podobny do żmiji.* Gyvãtiškai dũti (mùšti), t. y. mùšti su vėzdù kaip gyvãtę.

Gyvãtmušis, -še, *кто убиваетъ или истребляетъ змњй; kto zabija lub tępi żmije.* Bóba, kaip sutrañk, tai sãka į vaĩką: «ganà, ta gyvãtmuše».

Gyvãtninkas, -ka, m.; -ke, kės, f. *житeльница, сельскій хозяинъ, сельская хозяйка; mieszkaniec, -nka, gospodarz wiejski, -dyni wiejska.* Gẽras gyvãtninkas, kur gerà gývata.

Gyvãtsnapis, -pe, *со змњинымъ рыломъ или носомъ; mający paszczę lub nos żmiji. v.* snãpas, gyvãtgalvis.

Gyvãtžole, -lės, f. *родъ растенія (змњйтрава); gatunek rośliny (żmijowiec).* Gyvãtžolų lãpai ilgì. Gyvãtzole kárvės pagẽdusį pienã taĩsa.

Gýveldrekis, -kia, m. *вонючка, вонючая асса (assa foetida); okrzyn, czarcie łajno.* Gýveldrekis smìrdąs. *v.* žolẽ.

Gyveĩnas, -nà, *жилой; mieszkalny.* Gyveĩnas tróbesis, t. y. saklỹčia, gyvẽnimas.

Gỹvelėti, -lėju, -lėjau, *(кое какъ) существовать, (кое какъ) пробиваться, поживать; (jako tako) żyć, trzymać się, mieć się.* Mes dar gỹvelėjame šeĩp taĩp. *v.* gỹvailoti.

Gyvenà, -nõs, f. *жительство, житье, хозяйство; mieszkanie, życie, gospodarstwo.* Pašeĩpk jį pradžiõ gyvenõs. Ant gyvenõs niẽka ne pragyvẽna. Meñka če gyvenà. *v.* gývata.

Gyvénti, -nù, -naũ, *обитать, жить; mieszkać, żyć.* Aptvarũse brólis gyvẽna, t. y. apsitvéręs. Dẽde menkaĩ *(бњдно)* gyvẽna. *v.* amžiáuti, gývoti, gỹvailoti, alėti.

Gýveras, -ra, m. *оружіе, мужской членъ; oręż, członek męzki.* Kam ródai gýverą tu, kūdiki. *v.* stìbis, rỹkas.

Gýveris, -ria, m. *оружіе, палка; oręż, kij.* Kaĩp paimsiu gýverį, tai tu išlẽksi dvìlinkas. *v.* vẽzdas, kùrelis, lazdà, pagalỹs.

Gývyba, -bos *и* gývýbe, -bės, f. *жизнь, силы, здоровье; życie, siły, zdrowie.* Gývybos ne daturẽsiu par žiẽmą, t. y. mirsiu šią žiẽmą. Mažà jos gývýbe, t. y. sveikatà. Menkà gývyba tẽra. *v.* gývastis, gývata, gyvenà.

Gyvjėda, -dos (=gyvėda, gyvėdra), c. *хищный человњкъ, людоњдъ; człowiek drapieżny, ludojad, ludożerca. v.* ėsti, gývas.

Gývinti, -nu, -nau, *кричать (о пигалицњ, чибезњ); krzyczeć (o czajce).*

Pémpe gyvina («gý-vi, gý-vi»), łakstýdama po pélkę.

Gývis, -vıa, m. *живое существо, все живое; istota żyjąca, wszystko co żyje*. Visóks gývis atgìs pavãsarį. Su visù sàva gývıu atėjaũ, t. y. su sàva vaikaĩs. Gývei aptẽka jį, t. y. ùtys. 2) *большое множество; wielka ilość*. Brólis vaikų̃ tur gývį *(видимо невидимо)*, t. y. šmõtą. Gývis žydùičių kušė́ja. Gývis vaikų̃ ir utų̃. *v*. gývolis, gaũja.

Gývnagis, -gıa, m. *живое, чувствит. часть ногтя; czuła część paznogcia*. Mẽsa apıẽ brošnagą vadìnas gývnagis. *v*. gývonis, gýnagis.

Gývolis, -la, m. *(жем.;* gyvulỹs, gỹvulo, *лит.) животное; zwierzę*. Gývolis ỹra: ašvıė́nis, kárve, avìs, óžka, kıaũle. Gývolis gardžıaũ gãvęs ė́sti muĩtijas, t. y. ne nor ė́sti prãstą ẽdalą. Kad muĩtijas pil̃vas, ne liñksmas gývolis. Aš turıù akìvaizde visùs gývolus. *v*. gývis, galvìjis.

Gývonis, -nıa, (=gyvůnìs, -nıẽs *и* gyvůnỹs, gývůnıo) *живое (въ ногтѣ или подъ ногтемъ); czułe miejsce (pod paznogciem lub w paznogciu)*. *v*. gývnagis.

Gývoti, -voju, -vojau, *поживать, жить; mieć się, żyć*. Šeĩp teĩp begývojame če, t. y. gývasty ẽsame. Ką beveĩkiate? Dar sveikì, dar begývojame. Te gývoja dė̃de teñ ilgıaũ.

Gývpłaukis, -kıa, m. *нѣжный, мягкій волосокъ (на тѣлѣ); miękki włosek (na ciele)*. *v*. gýpłaukis.

Gývrungei, -gıų, m. pl. *(передняя) подвижная часть телѣги; (przednia) ruchoma część wozu*. Pirmutìnei rungaĩ rãtůse bùs gývrungei. *v*. rùngas.

Gývsakis, -kıa, m. *древесная смола, живица; żywica*. Gývsakis eĩna iš ẽglės. *v*. sakaĩ.

Gỹžałas, -ła, m. *кислятина, прогорклое или перекислое питье; kwaśny, zgorzkniały napój*. Žẽdnas ne gardùs gẽrałas vadìnas gỹžałas. *v*. gìžti.

Gyžénti, -nù, -naũ, *першить, щекотать, скрести (въ горлѣ); krztusić się, drapać, swędzić (w gardle)*. Kosulỹs gyžén, — vaĩks pràded springė́ti. 2) *журить, браниться; gderać, łajać*. Bóba gyžén be párstoja, t. y. vis bam̃b. *v*. gỹžti, gáižėti, gižùs, kirbė́ti, knitė́ti.

Gyžė́ti, gyžù (=žıù), žė́jau, *отзываться горькимъ, горчить, вызывать непріятное ощущеніе; jełczeć, gorczyć, sprawiać nieprzyjemny smak, nieprz. uczucie*. Gerklẽ gỹž vogùmas nů bùlbės gaižıõs. *v*. gỹžti.

Gizinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *бѣгать; biegać*.

Gižìnti, -nù, -naũ, *безпокоить, надоѣдать, брюзжать, грызть (кому голову); dolegać (kogo), dokuczać, gryźć*. Màne gižìn słõgos. Anýta prisigùłusi gižìn mokýdama (=mókydama) kaip dìrbti. *v*. gyžénti.

Gìzis, -zıa, m. *подмастерье, помощникъ; czeladnik, pomocnik*. Pons su sàva gìzıu nuẽja.

Gižłùs, -lì, *капризный, причудливый, брюзгливый; kapryśny, dziwaczny, gderliwy, zrzędny*. Tas gižłùs, kurıám nıẽks ne tiñka, kurs gỹžıas, kad jam bū́tum, ką užsigeĩdžıa. 2) *нахальный, назойливый; natrętny*.

Kurs tánkei prãša, tas gižłùs. *v.* gižùs.

Gìžtelėti, -lėju, -lėjau, *прокисать немного, прикисать; nieco zakisnąć, przykisnąć.* Pıénas gìžtelėja. *v.* rūgti, gìžti.

Gìžti *(и* gýžti, gỹžti), gįštù, gižaũ, *окисать, прокисать; kwaśnieć, kisnąć.* Pıénas gįšta, verénas skóbsta.

Gỹžti, -žıù, -žıaũ (= gıẽžti), *отзываться горькимъ, щекотать въ горлѣ, вызывать непріятное ощущеніе; jełczeć, sprawiać niesmak lub nieprzyjemne uczucie, drapać (w gardle).* Kosulỹs gỹžia gerklẽ, kaĩp tvõkste tvõksta (= tvõskıa). Man gỹžia gerklẽ nů vaĩgıa pagìžusıa, t. y. nıẽžt. Nů javõs (= jievõs) ũgų, nů svıésta łaiškaũs gỹžıa gerklẽ. 2) *журить, браниться; gderać, łajać.* Aš gyžıaũ šeimýnykštį, kad kas ne tink. 3) *неотступно просить, докучать кому просьбами; natrętnie się domagać, dokuczać (prośbą).* Tu vis gyžì šıẽna gáuti, t. y. vis prìklijıės, daugıaũ nóri, prašaĩ be párstoja. 4) gỹžti ãpmaudą, *питать или изливать (на кого) злобу, вымещать (на комъ) свою досаду; mieć złość, wywierać swój gniew.* Sesũ gỹžıa ãpmaudą ant giminẽs, pỹksta, dãra prìkłastį, jiẽška barnıų̃, nor atmõnyti. 5) *refl. надоѣдать, досаждать; naprzykrzać się.* Anýta gỹžıas, t. y. prìklijas, nor bártis, rýtis (= rıẽtis). *v.* knitėti, kirbėti; geĩžti, gıẽžti.

Gyžùklis *(и* gyžũklis), -kla, m.; -kle, -klės, f. *докучливый, назойливый человѣкъ; osoba dokuczliwa, natrętna.* Kas vìs gỹžıa, prãšà, tas gyžùklis, t. y. sùslis (= sůslỹs).

Gyžulỹs, gỹžula, m. *прогорьклость, перхота; jełkość, nieprzyjemne uczucie, łaskotanie (w gardle).* Gyžulỹs gerklẽ gỹžıa, t. y. kìrba, knìt, krùt. *v.* gaižulỹs, łaiškulỹs.

Gyžũnis, nıa, m.; -ne, -nės, f. (= gyžůnìs, -nıẽs, acc. gỹžůnį, c.), *брюзгливый человѣкъ; osoba zrzędna, gderliwa.* Žmõgus, kurs jiẽška prıékabės, prıéžastıės rýtis (= rıétis), vis gỹžıa «tas ne geraĩ, kits ne geraĩ», — tas gyžũnis. *v.* gỹžti, burgesýła, gyžùklis.

Gižùs, -žì, *окислый, прокислый; skwaśniały, przekwaśniały.* Gižùs pıéns. 2) *назойливый, докучливый, противный; natrętny, przykry.* Gižì bóba vis ùja sàva šeimýną, t. y. įkỹri, piktà. Gižùs kosulỹs vis gỹžıa.

Głabasčıótis, -ójůs, -ójaus, *обниматься; uściskać się.* Głabasčıójas vaikıùkas su mergèle, t. y. kabinėjas prıẽ kits -kìta, głūsnıůjas. *v.* głūsnıůtis, małonėtis.

Głãbintis, -nůs, -naus, *храбриться, черезчуръ полагаться на свои силы; udawać zucha, junaczyć, za wiele ufać w swe siły.* Bobùte, nesigłãbink, bo susırgsi, t. y. nesidrútink, basà šaĩtyje ne eĩk, kad ỹra lẽdas.

Głabóti, -bóju, -bójau, *сберегать, сохранять, прятать; oszczędzać, przechowywać, chować.* Głabók sūrį rytójui, šeñdıén ne válgyk, t. y. kavók. Głabók nů prãpultės. 2) *умилостивлять, упрашивать, умолять; błagać, upraszać.* Kad kas pìktas, tadà

głabók, t. y. gerũju prašýk, kad ne pỹktum. Gułõva (patì) głabó výrą, t. y. táikos jãmui. 3) *refl.*, *подольщаться, заискивать; przymilać się*. Sesũ põnui głabójas, t. y. nor jõjo małónę įgýti. *v.* prašýti, słaibýtis, kłũkti, kváršınti, małdáuti.

Głabótojis, -ja, m.; -je, -jės, f., *спаситель, -ница, охранитель; obrońca, zbawiciel, -ka.*

Głabstýti, -staũ, -sčıaũ, *запахивать (одежду); складывать, сдвигать, смыкать; (jedną połę sukni na drugą) zakładać, składać, zsuwać (do jednego miejsca), stulać (o odzieniu)*. Głabstaũ atvapùs (= ãtv.) márškinıus, kad ne bũtum añtis ãtvıras. Głabstýk drabùžıus į kùpetą, kad ne bũtum išsklìdę, t. y. suimk eĩdamas par šłõpmę, susigłabstýk. 2) *refl. окутать себѣ (грудь), запахиваться; otulać się, stulać się, obwijać się*. Brólis głãbstos añtį, apsıaũstą, drabùžıus, kad ne bútum mãtomas plìkas kúnas, ir tu głabstýkis, t. y. susisègk drabùžıus. 3) *refl. спасаться, укрываться, прятаться; ocalać się, ukrywać się, chować się*. Vaĩkis głãbstos nũ lıètaũs, nũ vėja, nũ akrútų. *v.* dangstýti, głaudýtis, głóbti, sagstýtis, susivỹturti.

Głabùčyti, -čiju, -čijau, *впихать, прятать; wpychać, chować*. Sẽnis dẽde, begłabùčydams pìnigus mašnõ (mašnõn), ìšmete áuksiną. *v.* mùrdyti, slẽpti.

Głaibýtis, -baũs, -bıaũs, *укрываться (о сбѣжавшемъ); skrywać się (o zbiegłym)*. Bėgũnas głaĩbos če vìsą nedėlmetį. *v.* słapýtis.

Głaistýti, -staũ, sčıaũ, *сучить, разсучивать, раскатывать (тѣсто); wałkować, rozcierać, rozcieniać (ciasto)*. Głaistýti tẽšłą į salìs. 2) *помазывать, натирать (масломъ); mazać, nacierać (masłem)*. Anýta pyrãgus kẽpant su báltyme kıaũšių głaĩsta. 3) *refl. льнуть, приставать; lgnąć, przylegać, przylepiać się*. «Ni aš prıė vaikìna głaistaũs», sãka meĩga. Graudì žẽme ne głaĩstos ant žam̃bia ãrıant, alė ìrsta. 4) *refl. склеиваться, оклеиваться, слѣпляться, прилипать; sklejać się, oklejać się, zlepiać się, przylepiać się*. Dũnmaišis ilgaĩ ne grándomas głaĩstos su tešłà. Po dantìs głaĩstos pyrãgas žáls. *v.* głỹti.

Głaižýti, -žaũ, -žıaũ, *сильно желать, рваться (къ чему-нибудь); lgnąć (do czego), mieć chęć gorącą (ku czemu)*. Sẽnis dıẽdas głaĩža prıė arıeĩkos. *v.* glìžti, smìlti, smáiłauti.

Głam̃byti, -biju, -bijau, *итти (по грязи), мѣсить (грязь); iść po błocie, deptać (po błocie)*. Głam̃byte išgłam̃bijau purvùs. *v.* kłampóti, trapõsyti.

Głamonėti, -nėju, -nėjau, *обнимать, обхватывать; obejmować, obłapiać*. Vištà tupėdama głamonė šãką su nagaĩs. Vaikìnas głamonė meĩgą par lıėmenį šókant. 2) *refl. обниматься; uściskać się*. Du draũgu iĩgai nesimãčıusıu susitìkę głamonėjas. *v.* myłũtis, głũsnıũtis, glemesčıótis, glebėkščıótis, graibýtis, mėgłauti, mánkyti, głamžýti, łùngintis.

Głamžinỹs, głam̃žinıa, m.; -nẽ, nẽs,

f., *охотникъ обнимать; lubownik uściskania*. Kurs głam̃ža moterìškas (=mótr.), tas głamžinỹs.

Głamžýti, -žaũ, -žiaũ *u* głámžyti, -žau, -žiau, *обнимать, uściskać*. Šẽšuras prigẽręs girtaĩ nor głamžýti móterišką, t. y. łumžũti. 2) *мять, сминать, ссовывать, спихать (въ кучу), скутывать, закутывать; miąć, gnieść, zsuwać, spychać (do kupy), stulać, otulać*. Łapùs išdrìkusius iš łóvos głamžýk į vietą, į vìdų, kad ne bũtum išdrìkę. Głamžýk, kol apgłamžýsi vaĩką, kad ne sušáłtum. *v*. glem̃žti, łámdyti, łumžũtis.

Głamžũti, -žũju, -žavaũ, *прижимать къ груди, обнимать; przytulać do piersi, uściskać*. Draũgs draũgą głamžũja apsikabìnę, t. y. małonėjas. Výras głamžãva sàva móterį visaĩp, t. y. čiupinėja. 2) *refl. обниматься; rzucać się w objęcia*. *v*. grũžũtis, głùmzdytis.

Głaubstýti, -staũ, -sčiaũ, *прижимать (часто), ласкать (дитя); ściskać, przytulać, tulić do łona, pieścić (dziecko)*. Głaubstýk vaikẽlį, t. y. im̃k ant kẽlų.

Głaũbti, -bių, -biaũ, *прижимать къ груди; tulić do łona*. Głaũbk kũdikį prie sàvens, taĩ ne rẽks. *v*. głóbti, głaũsti.

Głaudýtis, -daũs, -džiaũs, *ласкаться, подлещаться; łasić się, przymilać się*. Sesũ głaũdos apie mótyną. *v*. głaũsti, głaũbti, głúdoti, kabinėtis, šłaistýtis, ũkštauti.

Głaudùs, -dì, *ласовитый, ласкосердый, ласковый; potulny, cichy, łagodny, lgnący, uprzejmy*. Głaudùs vaĩkas, kurs głaũdžias prie mótynos. *v*. głaũsti.

Głaũsti, głaudžiù, głaudžiaũ, *сдвигать (что съ чѣмъ), складывать, прижимать; zsuwać, składać (razem), przytulać*. Głaũsk jeñję, sẽserę, prie sàvęs. *v*. głúdoti, głaudýtis.

Glebėsčiótis, glebėksčiótis, glebėžiótis, -ójũs, -ójaus, *обнимать другъ друга, обниматься; rzucać się w objęcia, uściskać się*. Sesũ glebėsčiójas su seserimìs marčiõs.

Glėbininkas, -ka, m.; -ke, -kės, f., *предметъ толщиною въ обхватъ, охватникъ; przedmiot tak gruby, że go w jedne objęcie ledwo ująć można*. Če bùva pùšys glėbininkai (=-niñkės), t. y. kad glẽbiu vos galẽjei apim̃ti.

Glėbỹs *u* glẽbis, -bia, m. *обхватъ, объятие, бремя, охапка; objęcie, brzemię, naręcze*. Stovẽjau glẽbyje výriška, sãka mergà. Glẽbis šiẽna tar̃p rañkų, gãbana po pãžaste, naštà ant pečių̃ nẽšama. 2) *клубъ (дыму); kłąb (dymu)*. Dúmai eĩna glẽbeis iš kãmina.

Glẽbnas, -nà, *утлый, хилый, слабый, нѣжный, неупругій; wątły, słaby, delikatny, nietęgi*. Glẽbnas audìmas, t. y. nestangùs. Glẽbnas kũdikis, kad ne stóvi, nestìpras. Kúnas glẽbnas, t. y. mìnkštas, nestangùs, nebrandùs. Kúnas mótriškos vienõs brandùs, antrõs glẽbnas. *v*. glẽžnas.

Glèbti, glembù, glebaũ, *терять тугость или упругость, становиться слабымъ, разлагаться; stawać się niesprężystym, słabym, tracić tęgość, rozkładać się*. Plytà nedegtà nũ lie-

taũs glẽba, kol išglẽba, t. y. ištı̃ža. Skūrà pármirkusi glèbte išglẽba, t. y. pardaũg ištı̃ža. Lẽpsta (lem̃p) žmõgus, glem̃b skūrà. Tàva kúnas glem̃b, t. y. drim̃b. Łãpai daržóvės, kad sáule spiñd, glem̃ba, išvýst. *v.* tèžti, drı̀bti, lèpti, plùkšti, glèžti.

Glė́bti, -bıu, -bıau, *обхватывать, обнимать, брать въ свои объятія; obejmować, brać w objęcia.* Sẽnis glė́bte apglė́be bóbą į glẽbį. Glẽbeis glė́bk šıẽną. Glė́bk gẽrą glẽbį, kad apglė́btum visùs pė̃dus, rugıùs, t. y. riñk į glẽbıus. *v.* glem̃žti, glėbıū́ti, głóbti.

Glėbıū́ti, -bıū́ju, -bıavaũ, *обхватывать, обнимать; brać w objęcia.* Sū́nus glėbıū́ja šıaudų̃ kūlį, t. y. ìma į glẽbį. 2) *refl. обнимать другъ друга, обниматься; uściskać się, rzucać się w objęcia.* Jıẽdu, vaĩku, draũgu, besiglėbıū́ja. 3) *refl. бороться; dążać się, mocować się, pasować się.* Glėbıū́kitės, vaikaĩ (=vaĩkai), t. y. eĩkite vı̀łtais. Aurè anũdu pıė́menıu glėbıū́jas. *v.* kùpelū́tis, głamžū́tis, rimavótis, głamonė́tis.

Gléima, -mos f., *слизь (на сыръ, на мясѣ); śluz.* Súrıų gléimas nuskùsk. Vıė́nos gléimos iš jáuna paršẽla, t. y. smùrglei. Suglı̀tusi ir sugléimėjusi mẽsa tur ant sàvęs stórą žı̃łą gléimą. *v.* šlı̀mas, glemẽsa, mūsaĩ.

Gléimėti, -mu *и* -mėju, -mėjau, *покрываться слизью; pokrywać się śluzem.* Rentinỹs šùlinıa gléimėti pràded, t. y. priáug žalẽsų, žalų̃ vórtinklų šulinỹ.

Gleità, -õs, f., *рядъ, шеренга; rząd, szereg.* Sugrẽtink žmónis į gleĩtą, t. y. į grẽtą sustatýk prıė kits-kı̃ta. *v.* eiłà, grẽtas.

Gleizavóti, -vóju, -vójau, *обмазывать; obmazywać, osmarowywać.* Pyragùs su taukaĩs gleizavók, t. y. aptèpk.

Gleiznõrıus, -rıaus, m.; -re, -rės, f., *пачкунъ; bazgracz, bazgrała.*

Gleiznóti, -znóju, -znójau, *пачкать, марать; bazgrać, walać. v.* tèpti, teplóti.

Gleĩžıoti, -žıoju, -žıojau, *мазать, размазывать; mazać, rozmazywać.* Su tešłà, puřvais, smetõnu gleĩžıok, t. y. tèpk. Aš gleĩžıoju torıeĩką su svıéstu. *v.* glỹti, gleiznóti, tèpti.

Gleižùs, -žì, *покрытый слизью, глёзкій, скользкій, гладкій и вмѣстѣ съ тѣмъ мокрый; ślizem pokryty, ślizki, gładki i zarazem mokry* (y А. Ю. *«mazający»*). Nu gleĩžus kẽlis, t. y. glitùs.

Glẽma, -mõs, *об.* pl. glẽmos, -mų̃, f. *слизь (на мясѣ); śluz (na mięsie). v.* gléima, glemẽsa.

Glem̃byti, -biju, -bijau, *мучить, притѣснять; gnębić, nękać.* Põnas sàva žmõgų glem̃bija. Ne glem̃byk žmõgaus, bo jaguñt nuglem̃bysi, bus błogaĩ. *v.* gem̃byti, kankı̀nti.

Glem̃bti, -bıù, -bıaũ, *загребать, захватывать; garnąć, zabierać.* Ne glem̃bk visų̃ obalũ dėl sàvęs iš-po obeĩs, t. y. palı̀k ir mànei — aš kračıaũ. 2) *refl. idem. (для себя);— (dla siebie, do siebie).* Sẽnis dẽde glem̃bte užsiglem̃bęs tur, t. y. užsı̀gule jis, ne dũd naudõs kitám, suglem̃žęs łaĩka. *v.* glem̃žti, glė́bti.

Glemẽsa, -sos, f. *слизь; śluz.* Kókıos

glemẽsos stóvi ant mėsõs, nupłáuk, kad gurgdétum ir vìrk. *v.* gléima.

Glemesčıótis, -čıójůs, -čıójaus, *v.* glemežũtis.

Gleméti, -mù, -mẽjau, *слизнуть, покрываться слизью; pokrywać się ślużem.* Mẽsa glcméte sugleméja pastatýta pàgrabe (sklepè).

Glemežũtis, -žũjůs, -žavaũs, *обниматься; uściskać się.* Vaikìnas su sàva mergà glemežũjas, t. y. glemesčıójas. *v.* głamonétis, glėbıũtis.

Glemùs *u* glėmùs, -mì, *слизистый, покрытый слизью; ślużowy, pokryty ślużem.* Valgis glemùs, t. y. suglemẽjęs, apšlùžęs. Ungurỹs glemùs.

Glemšti, -ždžıù, -ždžıaũ, *v.* glembti, glemžti (glemžıù), gvelbti. Ta bóba glemžde turtus.

Glemžti, -žıù, -žıaũ, *сгребать; zgarniać.* Glemžk į vıéną kùpetą visùs tũs drabùžıus ir nunẽšęs padék į vıẽtą. Aš į glẽbį glemžıù šıẽną, kad ne sklìstum, kad ne bìrtum. 2) *refl. сгребать, прибирать; zgarniać, sprzątać. v.* gvelbti, głamžýti.

Glencıavóti, -vóju, -vójau, *размазывать (fig.); mazać.* Vaĩkas glencıavó, t. y. ne sulýg blũdu kabìna kõšę.

Glérg, *interj., выраж. клокотъ, клокотанье; wyraża klekotanie, bełkotanie.* Glérg, glérg vaĩkas nósį ne iššnarpštęs glergẽja smùrgais. *v.* glergéti, glergasũti.

Glergasũti, -sũju, -savaũ, *v.* glergéti. Rãtai glergasũ, kad išgvẽrusıos stẽbulės.

Glergéti, glérgu, glergẽjau, *клокотать, глухо скрипѣть; bełkotać, głucho skrzypieć.* Verénas, kopũstai tirštì glérg sagõne vìrdamos (=virdamì). Šnarpštýk nósį, kad ne glergétum. *v.* blerbéti.

Glerméti, glérmu, glermẽjau, *клокотать, разваривается въ гущу; bełkotać, zwarzać się.* Glermẽja, kol išglermẽja verénas, t. y. į gléimas pavirta be-glergédamas. *v.* glergéti.

Glérti, glenrù, gleraũ, *расшатываться, разстраиваться; wzruszać się, rozwalniać się.* Iš sánkała glenr ir greĩt išglers visà pãdaryne: rãtpėdžei iš slebulų̃, rungaĩ iš rungininkų. Rãtai glérte išglẽra, ištìža. Blétis prikálta če-jaũ glenra, o tenaĩ jau atglẽrusi. *v.* gvérti, dvérti, klibéti, ertinti.

Glẽžinti, -nu, -nau, *шлепать по грязи; brnąć przez błoto.* Kad purvũta, glẽžina keleĩvis, t. y. eĩn par purvùs. *v.* gleiznóti.

Glẽžnas, -nà, *слабый, вялый; słaby, wątły.* Tas glẽžnas, kurs išglẽžęs, sudrìbęs, sutìžęs, sulurš̃ęs, štyvùma ne tur, ant kójų ne stóvi, kaip verš̃is naujeĩ gìmęs, gìrtas, põpıera šłapià. *v.* reméga, sántižis, lõznas, glẽbnas, laũnas.

Glèžti, glenžù, gležaũ, *терять тугость, крѣпость, силу, не имѣть туг., кр., силы; tracić sztywność, tęgość, siłę; nie mieć szt., tęg., siły.* Nabãštikas glèžte išglẽžęs, be tviraĩnastıės, kaip lẽtėžis. Ligónıa kúnas glenž, kad senka mẽsa, t. y. trõtija stangùmą, dãros laũnas. Kúnas veršıa naujeĩ gìmusıa glenž. Aš glenžù kaĩp veršis tũ turétas, apsiléidžıu. Vıéntinis, vyburỹs jáunas glèžte

išglẽžęs, ne mók dárba dìrbti. *v.* žmùgti, drìbti, laũnintis, glìžti, lur̃šti.

Glìčas, -ča, c. *сопливецъ; smarkacz.* Tas glìčas, kurıõ glìtys var̃va. *v.* glỹtlaiža.

Glidìkš *u* glidìkšt, *interj.*, *выраж. звукъ, издаваемый при глотаніи скользкаго куска или слюны; wyraża odgłos przy połykaniu śliskiego kęsu lub śliny.* Glidìkš séilę nurỹn jaunãvedis, kad tiñka jam jaunóji.

Glìmti, -mstu, -maũ, *превращаться въ слизь; obracać się w śluz.* Išvìrta kõšelyna glìmsta, t. y. teñsıas. *v.* gleméti.

Glìmžt, *глаг. част.*, *выраж. схватываніе и прятаніе схваченнаго; wyraża chwycenie i schowanie.* Glìmžt eĩdamas pro šãlį pàglemže, kas jam patìka.

Glìmžtelėti, -lėju, -lėjau, *схватить и спрятать, похитить; chwycić i schować.* Pro šãlį eĩdamas niẽkdėleis glìmžtelėja sau pinigũ, drabùžıų, t. y. pagãva, pàgrıėbe, pàgvelbe. *v.* gleñžti, gvel̃bti.

Glìnda, -dos, f., *гнида; gnida.*

Glìndėti, -dėju, -dėjau, *покрываться гнидами; pokrywać się gnidami.* Paausėĩ glìndėte priglìndėję, t. y. (ùtėlės) prišìka glìndų.

Glysčıóti, -sčıóju, -sčıójau, *мазать; mazać.* Kẽpant kepẽnę su taukaĩs, pyragùs su báltyme kıaũšių glysčıók, t. y. tèpk, głaistýk. *v.* tèpti, głaistýti, gleiznóti, gliténti.

Glìsti, glintù, glitaũ, *покрываться слизью; pokrywać się śluzem.* Mẽsa sūdè ilgaĩ łaikýta gliñta. Palìjus kẽlis gliñt ir dãros paglìtęs, t. y. slidùs, tižùs. Sémenys nů lıétaũs glìste suglìta. 2) *проходить сквозь (о липкихъ веществахъ); przesiąkać nawskroś (o lepkich materjach).* Medùs glìste párglita į añtrą pùsę drabùžıa, kur užtìška, t. y. pársėda. *v.* tìžti, glitùs.

Glìsti, glįstù, glisaũ, *превращаться въ золу; obracać się w popiół.* Dẽgantys (m. *u* dẽgančıos, f.) añglys, žarìjos glįst, kad plėnės ant žarìjų užsìdeda, t. y. atblésta. Žarìjos glìste atglìsa, t. y. atvésa, atblésa.

Glìtas, -ta, m. *липкая слизь; śluz lepki.*

Glitavótis, -vójůs, -vójaus, *слѣпляться; zlepiać się.* Mólis asłõ glitavóte susiglitavója. *v.* gliténti.

Glitẽsa, -sos (*об.* pl. t.), f. *клейкое вещество, слизь, илъ; rzecz klejka, śluz, szlam. v.* glỹti, glitìs, glemẽsa.

Gliténti, -nù, -naũ, *размѣшивать (грязь); rozmieszać (błoto).* Kaip apłáiste vandenimì prıémenıą, glitẽna, kol susiglitẽna žẽme, t. y. šlùką, purvýną padãre. *v.* glitùs.

Glitėti, (-tėju), -tėjau, *становиться клейкимъ, липкимъ; stawać się kleistym, lipkim.*

Glỹti (*жем.*), glejù, glyjáu (*лит.* glıẽti, glıėjù, glıėjaũ), *мазать, замазывать, залѣплять; mazać, zalepiać.* Sıénas, pẽčıaus plỹšes, skỹles glejù su mólu. 2) *refl. липнуть, прилипать, льнуть; przylepiać się, lgnąć.* Šłàpıa žẽme, bur̃łas mólis, glẽjasi prıė rãtų, tekìnıų, kad ỹra glitù. Gaiłùs šármas glẽjasi tarp pir̃štų. Mergà glỹjos prıė vaikìna. Ne iš-

keptà dũna prie dantų̃ glẽjasi, t. y. limpa. *v.* lìpti, gɫaistýti.

Glitìs, -tiẽs (*u* glýte *или* glỹte, -tės), f. *слизь, сопля; śluz, smark, smarkociny.* Glìtys iš nósiės varva. Bɫandùmas iš sušɫãpusių sėmenų̃ bus glitìs. *v.* glìtas.

Glìtinas, -nà, *слизистый, покрытый слизью; śluzowy, śluzem pokryty.* Žùvinais, glìtinais pirštais bɫakstiénų ne kùšink, gáusi mundavèčkų. *v.* glìtas, glitìs.

Glỹtlaiža (у А. Ю. «glìtɫaiža»), -žos, c. *сопляк; smarkacz.* Kurs sàva glìtis ɫaĩža, jaunỹlis, jáunas, vadìnas glìtɫaiža (glỹtɫaiža). *v.* smùrgɫaiža, glìčas.

Glitùs, -tì, *клейкий, слизистый, скользкий; klejki, śluzowy, ślizki.* Šármas glitùs. Grỹbai (rùdmėse, kazelẽkas) ỹra glìtūs. Kad kẽlis glitùs ỹra, glitì važũti. Glitì dešrà pasidãre, t. y. apglìta. Kad palỹja, tadà glitù ant tãka, t. y. slidù. 2) *водянистый, неразсыпчатый, немучнистый; wodnisty, niemączysty.* Bùlbe glitì, t. y. patìškusi. *v.* gleižùs.

Glìžas, -žà, *искривленный; wykrzywiony. v.* glìžti (2), klìšas.

Glìžinti, -nu, -nau, *приманивать; nęcić.* Glìžina, kol įglìžina veršį gérti su pirštù. *v.* jùnkinti, prãtinti, ɫãginti, mãsinti, glìžti (3).

Glìžti, glįstù, glìžaũ, *превращаться въ слизь, дѣлаться слизистымъ; obracać się w śluz, nabywać klejkości.* Mẽsa glìžte suglìžusi, slidì, sprúst iš nagų̃. *v.* glìžùs.

Glìžti, -įstù, -ižaũ, *искривляться; wykrzywiać się.* Kójos tàva glįšt, t. y. glìžos pėdos. *v.* klìšti.

Glìžti, glinžù, glìžaũ, *пріохочиваться, получать охоту къ чему-либо; нравиться; nabierać ochoty, przyzwyczajać się; przypadać (komu do serca).* Brólis veřpıasi į dárbą, t. y. gliñž. Brólis dẽdei gliñž į šìrdį, t. y. sriñg, tiñka, tógiasi. Veršis glìžte įglìža prie piršta, t. y. įsmìɫa. *v.* smìlti, srìgti, tìkti, nìršti.

Glìžùs, -žì, *слизистый, покрытый слизью; śluzowy, śluzem pokryty.* Kárvės pãpas iš burnõs (= snùkia) veršia ìšimtas ỹra glìžùs. *v.* gleižùs.

Gɫóba, -bos, f. *опека, попеченіе, заботливость, хорошее обхожденіе (съ людьми); opieka, piecza, pieczołowitość, dobre obchodzenie się.* Gɫóba ỹra meiɫùs apsiėjìmas, pãgũda, gẽras dãrymas. *v.* gɫõbinas, pãšaɫpa, págaɫba (pašaɫpà, pagáɫba).

Gɫõbastis, -stiės, f. *заботливость, попеченіе, опека; pieczołowitość, opieka.* Brólis biẽdną pàjėme po (= į) sàva gɫõbastį, t. y. sugɫóbe aną̃.

Gɫobėjas *u* gɫobėjis, -ja m., -je, -jės, f. *попечитель, опекунъ; -ница, опекунша; opiekun, -ka, kurator, -ka.*

Globėtis, -biũs, -bėjaus, *искать помощи, опеки, защиты; находить защиту; szukać pomocy, opieki, obrony; znajdywać obronę.* Kas prie jõsios gɫobẽsis, ne palìks biẽdnas, t. y. jijẽ, bóba, visùs sàva tuřtus atadũs jãmui. Sesũ prie bróla ne gɫobẽsis, t. y. ne dastõs gɫóbos.

Gɫõbinas, -nà *(adv.* gɫobinaĩ), *заботливый, обходительный; pieczołowity,*

uprzejmy. Głobinaĩ su šeimýna apsieĩti reĩk. *v.* głóba.

Głóbstyti, -stau, -sčiau, *закрывать, заслонять; okrywać, zasłaniać*. Aš głóbstau rañką, gáłvą, kad ne dègtum, t. y. dangstaũ. 2) *охранять (въ цѣлости), спасать; ocalać, zbawiać*. Tėvas głóbsta skoliniñką, t. y. glūsnıū́ja. 3) *refl. закрываться, заслоняться; прибирать; okrywać się, otulać się*. Bóba głóbstos, kad ne pampsótum piłvas, t. y. dañgstos. Anà głóbstos jau drabužiùs išsklìdusıus, kad ne susnìgtum. *v.* głóbti, głūsnıū́ti, dangstýti.

Głóbti, -bıu, -bıau, *закрывать, окрывать; okrywać, otulać*. Głóbk kūdikį, kad skłaĩdos, kad ne sušáłtum. 2) głóbti *и* głõbti, *заботиться, охранять, поддерживать, помогать, ласково обходиться; troszczyć się, ocalać, wspierać, być uprzejmym (dla kogo)*. Aš głóbıu artimą, t. y. meĩlei apsieĩnu. Mótyna sušãłusį głóbıa, t. y. sušìłda, išáłkusį pàšerıa, šeĩpıa bıẽdną, dū́da, ko reĩkıa, gẽra dãra žmõgui. 3) *refl. получать помощь, находить опеку, искать пом., опеки; znajdywać pomoc, opiekę, szukać pom., opieki*. Kaimýnas głóbıasi, t. y. gáuna, ko reikałáuna, ir pasigłóbıa. Kodė̃l ne głóbıatės prıė́ jūjų, ale vis prıė́ músų, vis če. *v.* głaũsti, šeĩpti, gélbėti, dę́ngti, gaũbti, głóbstyti.

Głóda, -dos, f. *гибель, «черти»; zagłada, «djabli»*. Kad jį głóda, koks išsirãda piřkti kùpčıus. Bùs táu głóda, t. y. išnýksi, prapùlsi. *v.* prapultìs.

Głódyti, -dau, -džıau, *истреблять, изводить; niszczyć, tępić*. Jijẽ, martì, głódydama išgłóde visùs vištýčıus, t. y. išgaišìna. *v.* gaišìnti.

Głõdnas, -nà, *гладкій; gładki*. Ne głõdnas audìmas tur dùmžles. Ant galvẽlės głodnõsıos dė́ti vainìką.

Głóras (= klóras), -rà, *adv.* głoraĩ, *открытый; otwarty*. Głoraĩ stóvi ant dvãra pàmestas iñdas, sūdas. Saklýčıo palikaũ išeĩdamas, išvažiū́damas visùs dáiktus głoraĩ, t. y. išsklìdusıus, ne suvaravótus, išmė́tytus, ne sudė́tus. *v.* àtłapas, àtdaras, àtrakas.

Głõrinti, -nu, -nau, *итти нараспашку; iść w rozpiętym ubraniu*. Katruĩ tu głõrini, t. y. eĩni išsiskleĩdęs. *v.* eĩti.—

Głóstelėti, -lėju, -lėjau, *погладить; głasnąć, musnąć*. Głóstelėti płáukus.

Głósti, głóstu, głódau (głódžıu, głódžıau?), *гладить; gładzić*. Głósk, kol sugłósi płáukus visùs. *v.* głóstyti.

Głóstyti, -stau, -sčıau, *гладить, поглаживать; głaskać, muskać*.

Głõtnas, *v.* głõdnas.

Głóza, -zos f. *масляная или клеевая краска; farba (olejna)*.

Głózoti, -zoju, -zojau, *малевать; malować*. Su głóza głózok taĩškų, grãžų ãprisą. Rìsą tu głózodamas, išgłózojai vìsą głózą, kleĩstrą ant nıẽka. *v.* głóza, teplóti, gleiznóti.

Głúda, *adv. прижавшись; przytuliwszy się*. Głúda eĩna anū̃du ašvıė́nıu du, t. y. susigłaũdę, ausìs susisklaũtę. *v.* głaũsti, głúdoti.

Głúdas, -da, m., *полночь; pólnoc*. Bùva naktiẽs głúdas, kad atvažiãva svetỹs,

t. y. bùva gūdrùmas naktiẽs. *v.* gúdas, gūdrùmas, głúdoti.

Głùde, -dės, f. *оселокъ; osełek.* *v.* Bùdė, gùde, gałánstuvas.

Głũdinas (=głũdinas), -na, m. *мѣдяница (anguis fragilis); padalec.* Plìkas głũdinas spiñdans, lỹžans (=lıėžiąs) žmõgų rasõ. *v.* gyvãte, angìs, žaltỹs.

Głúdinti, -nu, -nau, *прижимать; tulić.* Ausìs głúdinti. *v.* głaũsti.

Głúdoti, -dau, -dojau, *стоять или лежать прижавшись; być przytulonym.* Vaĩkas užsislẽpęs, užsigłaũdęs głúda. Kìškis głúda užsigłaũdęs už kęsa. Aš atsigùlęs głúdojau šiltũse perỹnũse, t. y. plývojau, ne užmigaũ.

Głūdùmas, -ma, m., *межень (ночи), полночь; środek (nocy), północ.* Patim̃ głūdumè atvažıãva brólis, t. y. vidùrnakty, patimè įmigy. *v.* gūdrùmas, głúdas.

Głùmas, -ma, m., *умопомраченіе, помѣшательство; pomieszanie zmysłów, warjacja.* Dabar̃ põnams ištìka głùmas, kad ne žìna, ką veĩkti, t. y. susimeñčıa prõtas, nũvoka. *v.* głùmytis, głùmti.

Głum̃byti, -biju, -bijau, *обвязывать (голову); obwiązywać (głowę).* Martì głum̃byte užsigłum̃bija ant gałvõs, ant kaktõs, t. y. užsirìša. *v.* rìšti.

Głùmeris, -rıa, m. *кусокъ (хлѣба); kawał (chleba).* Głùmerį dũnos dãve jinaĩ, anýta, ùbagui. *v.* šmõtas, gãbałas, gniùžas.

Głùmytis, -mijũs, -mijaus, *глупѣть, въ толкъ не брать, не соображать; głupieć, nie rozumieć, tracić rozwagę.* Głùmijas màna gałvà, t. y. głūpà dãros, apsiriñka. *v.* rìkti, kłuĩkti, tuĩkti, głùmti.

Głum̃nas, -nà, *слабоумный, глуповатый; osłabiony na umyśle, głupowaty.* Màna gałvà głumnà. Kurs kłuĩkis, kvailỹs, pùsdurnis, tas głum̃nas.

Głùmsti, głùmzdžıu, głùmzdžıau, *тупить, иступлять (топоръ); tępić, stępić.* Głùmste užgłùmzde ir ne ašrùs kir̃vis. *v.* bùkinti.

Głùmti, -mstu, -maũ, *глупѣть, терять присутствіе духа; głupieć, tracić przytomność.* Głùmte sugłùma màna gałvà, t. y. apkłuĩka, subłũda. *v.* svaĩgti.

Głùmzdytis, -daus, -džıaus, *окутываться, покрываться; otulać się, okrywać się.* Głùmzdytis ỹra susisagstýti, susivaravóti drabùžeis nũ šaĩčıa. *v.* dangstýtis.

Głum̃žas, -ža, m.; -že, -žės, f. *безрогій, комолый (волъ, корова); bezrogi (wół, krowa).* Jáutis głum̃žas, t. y. be ràgų (=ragũ). *v.* šmùłas, łuĩnas.

Głũpas, -pà, *глупый; głupi.* Tas głũpas, kas ỹra lyg papaĩkęs, nıẽka ne àtmena. *v.* głum̃nas, kvaĩłas.

Glurgėti, glùrgu, -gėjau, *урчать, клокотать, издавать звуки «glùrg-glùrg-glurg»; szeleścieć głucho, ruszać się, występować ze szmerem, klekotać, hurgotać.* Lũgnas, kad užeĩni ant jo, glùrg. Cibùkas nečỹstas, priklurmėjęs glùrg pýpkę rũkant.

Glùrginti, -nu, -nau, *производить урчаніе, клокотъ; sprawiać klekot, hurgotanie, szmer.* Kam lũgną glùr-

gini, t. y. marmãliji. *v.* glurgėti, marmãlyti.

Glùrti, -rstu, -raũ, *расплываться, принимать жидкій видъ, продыряться; rozpływać się, przechodzić w stan płynny, dziurawieć.* Lẽdas glùrsta pavãsarį nů sáulės, t. y. pasidãra kıáuras. *v.* klùrti, tir̃pti.

Głūsninỹs, głūsninıa, m. *прижатіе (къ сердцу); uścisk.* Kur bučinỹs, ten głūsninỹs mergõs. *v.* głūsnıũti.

Głusnùs, -nì (=kłùsnas *u* kłusnùs), *съ чуткимъ слухомъ; mający dobry słuch.* Kurs greĩtai išgir̃sta, tas głùsnus. *v.* kłùsnas.

Głūsnıũti, -nıũju, -nıavaũ, *прижимать, обнимать; uściskać, obejmować.* Výrą głūsnıũk, tai ne maũs káilį táu (pãčıai), t. y. ne muš. 2) *refl., обниматься; uściskać się.* Bepį̃gu tam, kas tur su kũmi głūsnıũtis. Vaĩkas su mergèle głūsnıũjas šókant, t. y. apsikabìn kits-kìtą, brólinas, myłũjas. *v.* grūžũtis, myłũtis, brólintis.

Głùst, *глаг. част., выраж. прижатіе себя къ чему-нибудь; partykuła, wyraż. przytulenie się.* Głùst prìgule. Głùst gáłvą nùlenke. Głùst sùgunžėme pałūmù. Głùst ir atsìgule, užsìgłaude už mẽdžıa ir susìgunže, t. y. susitráukęs į kùpetą guñksa, sugleñžęs sàva drabužıùs. 2) *выраж. отдохновеніе или успокоеніе на короткое время; wyraż. uspokojenie lub zaśnięcie na chwilę.*

Głùstelėti, -lėju, -lėjau, *прилечь, лечь на короткое время, уняться; położyć się, przylec, uspokoić się na chwilę.* Budė̃k tu, aš głùstelėsıu. Šopulỹs głùstelėjà, t. y. Ìsterė́ja, apsistója ant vałandõs.

Głùšas, -šà, *глуповатый, потерявшій сознаніе; głupowaty, nieprzytomny. v.* głuñnas.

Głùšinti, -nu, -nau, *приводить въ безсознательное состояніе; przyprowadzać do nieprzytomności. v.* głùšas.

Głušõkas, -ka, m. *глухарь (птица); głuszec (ptak). v.* kurtinỹs.

Głùšti, głųstù, głušaũ, *глупѣть, дурѣть, терять присутствіе духа; głupieć, tracić przytomność.* Głùšte sugłùšusi màna gałvà. *v.* kłuĩkti, tuĩkti.

Głůsnýnas, -na, m. *ивнякъ; wierzbiniec.* Kur vıėni głũsnei áuga, vadìnas głůsnýnas. *v.* głũsnis.

Głũsnis *u* głůsnỹs, -nıa, m. *ива; wierzba. v.* blį̇ndis, kar̃kłas.

Gnáibyti, -bau, -bıau, *щипать, защипать (пирогъ); szczypać, robić zagięcia (na brzegach ciasta).* Anýta gnáiba kleckùs dir̃bdamà iš tešłõs. *v.* žnáibyti, gnýbti, žnýbti, gnybẽklis.

Gnıáubti, -bıu, -bıau, *обхватывать, обнимать; brać, ujmować w objęcia.* Gnıáubdamas šiẽna glẽbį dė́k į kúgį. *v.* Knıáubti, knıaũsti, gnıáužti. 2) *refl. (idem), себѣ, для себя; (idem), sobie, dla siebie.* Sẽnis gnıáubte apsignıáubęs tùri kaip apkándęs, ni pats ne vartó, ne vaĩda, ni kitám ne dũda. *v.* knıaũstis, knıáubtis.

Gnıáužyti, -žau, -žıau, *мять, тискать, сжимать (въ рукѣ); miąć, gnieść, ściskać (w ręku).* Sė́lenas kisıẽlaus gnıáužyk su gnıáužta, t. y. spáudyk, kol išspáudysi. *v.* gnıáužti.

Gnıáužoti, -žoju, -žojau, *v.* gnıáužyti. Skaĩbinıus gnıáužoja płáunant. Mergà rañkoje skarẽlę gnıáužoja.

Gnıáužta, -tos, f. *горсть (ч.-либо); garść.* Su gnıáužtomis snıẽga dãve vaĩkas į gáłvą. Aš tàve turıù sàvo gnıáužto. Kaip gnıáužta apkabìnamas, toks drũkčıa jõjo pir̃štas benãgis. *v.* Gnıúžtis, sáuja, gnıùžułas, gnıáužtas.

Gnıáužtas, -ta, m. *пясть, обхватъ пястью; pięść (miara).* Gnıáužtais gnıaužtũkime łãzdą, kas jõs árklus ganýti.

Gnıáužti, -žıu, -žıau, *мять, жать, сжимать (въ рукѣ); miąć, gnieść, ściskać (w ręku).* Su gnıáužta sàva aš gnıáužıu várškę, o jis mólį. Mar̃tì gnıáužıa gnıùžułą snıẽga, móla, tešłõs. *v.* gnıáužyti, gnıùžteléti.

Gnıaužtiniñkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *толщиною въ одну горсть; garściowy (o grubości).* Šıẽpai (čıẽpai), óbełs gnıaužtiniñkai bùva, t. y. kaip łãzdos. Mẽdis, žolẽ par vãsarą užáuga gnıaužtiniñku, t. y. led galì apgnıáužti. *v.* gnıáužtas.

Gnıaužtũti, -tũju, -tavaũ, *измѣрять пястью; mierzyć kładąc pięść przy pięści.* Gnıáužtais gnıaužtũja łãzdą. 2) *сжимать (въ рукѣ), натирать (рукою); ściskać (w ręku), nacierać (ręką).* Smaukýdama rıẽbıas kójas gnıaužtũk su gnıáužta. Põnas gnıaužtũdamas su gnıáužta tabokeř̃ka išėja į kìtas stùbas. *v.* gnıáužtas, gnıáužta.

Gnebinéti, -nẽju, -nẽjau, *ѣсть нехотя, понемножку (о больномъ); jeść niechętnie, po trosze (o chorym).* Ligónis gnebinẽte pagnebinėja, t. y. mažaĩ vá́łga. *v.* knebinéti, válgyti.

Gnéboti (у А. Ю. «gnıáboti»), -boju, -bojau, *ѣсть нехотя (о больномъ); jeść niechętnie (o chorym).* Ligónis gnẽbo, t. y. vá́łga kaip ne sàva dantimìs, ne nórom, ne norédamas. *v.* válgyti.

Gnéičıoti, -čıoju, -čıojau, *копошить, мѣшкотно дѣлать (ѣсть); dłubać się (w czym), marudnie robić (jeść).* Bóba gnéičıo, t. y. greĩtai ne dìrba. *v.* gnéboti, knebinéti

Gnẽta (?), -tos, f. *пятно (отъ грязнаго пальца); plama (od brudnego palca).* Gnẽta ỹra žìnkłas (žénkłas) nů mur̃zina pir̃šta pàliktas ant knỹgos. *v.* dėmė.

Gnıẽva, -vos, f. *гнѣвъ, немилость; gniew, niechęć.* Aš ne nórıu gnıẽvos. Ni gnıẽvos bóju, ni małónės stóju. *v.* rūstýbe, piktùmas.

Gnıẽvastis, -tıės, f. *гнѣвъ; gniew.* Į gnıẽvastį susiẽja kaimýnai. *v.* rūstýbė, piktùmas.

Gnıẽvotis, -vojůs, -vojaus, *гнѣваться, сердиться; gniewać się.* Girdẽjau, támsta gnıẽvojıės ant mànęs už bereĩkałą. *v.* pỹkti.

Gnýbčıoti, -čıoju, -čıojau, *пощипывать, щемить; szczypać, ściskać (urywczo).* Gnýbčıo mànei po širdıẽs. *v.* gnýbti, gnybinẽti.

Gnybẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *щипунъ, -нья; szczypacz.* Dykũnas, kurs gnýbıa, tas gnybẽklis.

Gnybinéti, -nẽju, -nẽjau, *пощипывать; szczypać (często, zlekka).*

Gnỹbis, -bıa, m. *щипаніе, щипъ; szczypanie, uszczypnięcie.* Skaudùs

tàva gnỹbis. 2) *щипъ*, *щипокъ; szczypta*. Gnỹbį dũnos dũk vìštai. Gnybẽlį mėsõs suválgiau, t. y. kiẽk sugnýba. *v.* gnìmbas, kukulỹs, žiùpsnis (žiupsnỹs), gnýbti.

Gnýblei, -blų, m. pl. *щипцы*, *клешня; szczypce, nożyce (raka)*. Vėžỹs gnýbia (gnýba) su gnýbleis. *v.* gnýbti, gnybtùvai.

Gnýbti, -bu, -bau, *щипать; szczypać*. Su pir̃štais gnýbdamas įgnýba skaũdžei brólui. *v.* žnýbti gnáibyti.

Gnybtùvai, -vų, m. pl. *свѣчные щипцы*, *съемы*; *szczypce*, *nożyczki do świec*. Su gnybtùvais nugnýbk žvãkę. *v.* gnýbti.

Gnỹburti, -ru, -rau, *щипать (понемногу; szczypać (po trosze)*. *v.* gnýbti.

Gnìmbas, -ba, m., *щипъ*, *щипокъ; szczypta*. Martì sviésta gnìmbą, gnimbẽlį dãve mànei. *v.* gnỹbis. —

Gnìmbti, -bu, -bau (=gnìbti, gnimbù, gnibaũ?), *щипать; szczypać*. Žansìs gnìmb. *v.* gnýbti.

Gnýželis, -la, m.; -le, -lės, f. *брюзгливый человѣкъ*, *брюзгунъ; nudziarz, gderacz*. —

Gnyžénti, -nù, -naũ, *журить*, *ворчать*, *брюзжать; gderać*, *zrzędzić*. Patì (gùľova) gnyžẽna be pàrstoja sàva šeimýną, kaip medìnis piúkłas. Gùłovas vis gnyžẽna ant mànęs be reĩkała, t. y. bãras.

Gniùbti, gniumbù, gniubaũ, *терять стойкость*, *осѣдать; tracić sztywność*, *opadać*. Gniùbte sugniùbę mendeleĩ, t. y. nusiléidę ant žẽmės, sukrìtę (ne sugriùvę). *v.* gniùžti, kniaũstis.

Gniũdyti, -diju, -dijau, *дѣлать ч.-л. мѣшкотно*, *копаться; robić marudnie*, *mitrężyć*. *v.* gniúsoti. —

Gniusà (*и* gniũsà), -sos, c., *медленно или вяло работающій*, *дѣлающій ч.-л.; opieszalec*, *niedbalec*. Gniùsa kaip užmìgęs dìrb sutìžusei. Kurs ne sumó kalbéti, ni dìrbti ne móka, tas gniùsa.

Gniũsas, -sa, m. *родъ водяного жука*, *вод. насѣкомаго; gatunek żuka*, *owadu wodnego*. Gniũsai ỹra vabałaĩ jũdi vandenỹje, pažemẽje (y A. Ю. «pažẽmėje») greitì. *v.* vãbałas.

Gniùsis, -sia (*и* gniùsius, -aus), m.; -se, -sės, f. *мѣшкотный*, *вялый человѣкъ; powolny*, *opieszały człowiek*. Žmõgus, kurs ne véikus (y A. Ю. «veikùs»), užmir̃šta ką dìrba, vadìnas gniùsis. *v.* gniusà.

Gniúsoti, -sau, -sojau, *быть мѣшкотнымъ*, *вялымъ; być powolnym*, *opieszałym*. Įsikniaũsęs, įgniùsęs gniúsa tingùs žmõgus.

Gniùsti, gniunsù, gniusaũ, *нерадѣть*, *быть безпечнымъ*, *лѣниться; być opieszałym*, *zapominającym się*, *lenić się*. Tõje gniùse mergà gniuñs tik łóvas taisýdama, t. y. užsimir̃šta nuẽjusi. *v.* gniúsoti, gniũsũti. —

Gniùsti, gniutù, gniutaũ (gniũsti, gniũsiù, gniũsiaũ?), *гнести*, *нажимать; gnieść*, *naciskać*. Su gniùtele gniũsk šiáudus ant stóga. *v.* gniutìs, gniutũti.

Gniũsũti, -sũju, -savaũ, *дѣлать ч.-л. мѣшкотно*, *вяло*, *неохотно; robić marudnie*, *niedbale*, *leniwie*. Brólis gniũsũ, t. y. dìrba sutìžusei. Pasi-

leñkusi jinaĩ gnıũsũ, t. y. knỹbur nẽrinį. *v.* knobũti, gnıùsti (1).

(Gnıutìs, -tıẽs, f.); gnıùtele, -lės, f. *жердинка для прижатія соломы (когда кроютъ крышу); żerdź do przyciskania słomy (przy kryciu dachu).* Su gnıùtele stuñdžei (= stañdžei) priveřžk šıáudus, tai stógas bus stundùs (= standùs).

Gnıùtułas, -ła, m. *кипа (бумагъ); plik (papieru).* Põpıerų gnıùtułą àtneše brólis. *v.* kusulỹs, gùmułas, łùstas.

Gnıutũti, -tũju, -tavaũ, *гнести, прижимать; gnieść, przyciskać. v.* gnıusti (2). —

Gnıúžčıoti, -čıoju, -čıojau, *сжимать въ рукѣ (съ перерывами); ściskać w ręku (urywczo).* Nusitvéręs kıaušıùs ir gnıúžčıo vaikıùkas. *v.* gnıáužyti.

Gnıùžinti, -nu, -nau, *давить, гнести; gnieść.* Nãščei gnıùžina mãžą mergìcą, kurì ne gal jų panèšti. Stãčią žmõgų vežìmas gnıùžinte sugnıùžins.

Gnıũžis, -žıa, m., *горсть ч.-л.; garść.* Mótynos dũžis kaip svıésta gnıũžis, t. y. ką délno palỹkta (= palỹkt, palıẽkti). Gnıũžį pinigũ (gumãškų), varškẽs dãve jam sesũ. *v.* kùtułas, gnıúžtis.

Gnıùžt, *глаг. частица, выраж. сжатие рукою; partyk, wyraż. ściskanie pięścią.* Gnıùžt rañką sugnıáužti. Gnıùžt ir spáuda (= spáud) vaĩkis su sàva gnıáužta màna rañką.

Gnıùžteleti, -lu, -lėjau, *слегка стиснуть, сжать рукою; ścisnąć pięścią zlekka.* Su gnıáužta gnıùžtelėk mergõs rañką. *v.* gnıáužti, gnıùžt.

Gnıùžti, gnıunžù, gnıužaũ, *оседать, гнуться, терять твердость, крѣпость; opadać, zginać się, tracić moc, sztywność.* Aš gnıunžù, t. y. léidžıũs žemỹn. Sẽnis dẽde gnıuñž dẽdamas į vãną. Bóbos kúnas gnıùža iš silpnùma, kol sugnıùža, t. y. sułúža. Słũgà gnıuñž, t. y. susiléidžıa visaĩs káułais į tinginùmą. Žmõgus gnıuñž ant senãtvės, t. y. į kùpetą tráukıas. Kúnas sìlpna žmõgaus gnıuñž. *v.* kum̃pti, žnıùgti, gnıùbti, knıùbti, kũprintis.

Gnıúžtis, -tıės, f. *горсть чего-н., количество, забираемое въ одну горсть; garść, ile garścią objąć można.* Purvų gnıúžtį pakabìnk ir drẽbk. Gnıúžtį snıẽga, tešłõs, varškẽs sugnıáužıau su sàva gnıáužta. 2) *горсть (пясть), кулакъ; garść (pięść).* Brólis gnıúžtyje łaĩka žéntą. Mumìs gnıúžty łaĩka põnas, t. y. kupõ (?) suspáude. *v.* gnıũžis, gnıùžułas, gnıáužta, sáuja.

Gnıùžułas, -ła, m. *горсть (мѣра), жемокъ; garść (miara), rzecz ściśnięta w ręku.* Mùkułas čıuĩkinıa suspáustas vıéname gnıùžule, kad atgnıáuž. Martì gẽrą gnıùžułą ùžkuła, svıésta, varškẽs dãve anýtai. *v.* gnıúžtis, gnıáužti.

Gnıùžulti, -łu, -łau, *сжимать въ рукѣ; ściskać w ręku. v.* gnıáužti.

Gnıũžũtis, -žũjũs, -žavaũs, *прижиматься, обниматься; ściskać się.* Susitìkusıu du draugù gnıũžũjas. *v.* gnıùžti, głũsnıũtis, grũžũtis, glėbıũtis, myłũtis.

Gõbas (*u* gãbas), -ba, m. *жадность, алчность; chciwość, łakomstwo.* Tàva begalìnis gõbas. *v.* gobėtis, gobulỹs.

Gobėtis, -bıũs, -bėjaus, *жадничать,*

жаждать (чего); chciwie żądać, być chciwym. Kaimýnas gõbıas, t. y. nor didelų̃ łõbių, jam nıẽkad ne išteñka. Gobė́tis ỹra im̃tis greĩtai dėl sàvęs, ỹra svẽtima norė́ti. Aš gobıũs ė́sti tų̃s óbalus.

Gobỹne, -nės, f. *покрываніе лица платкомъ; zasłonienie twarzy chustką*. Man ne tiñka gobỹne mergų̃, t. y. kad jõsıos góbıasi su skaromı̀s. *v*. góbti.

Góbstytis, -staus, -sčıaus, *обвязывать себѣ голову платкомъ, связывая концы платка подъ подбородкомъ; okrywać się chustą, związując końce pod szyją*. Su skẽpeta, su kuskelė góbstos mergà. *v*. góbti.

Gõbšas, -ša, c. (y А. Ю. *и* «gõbše, -šės»), *жадный, алчный человѣкъ; chciwiec*. *v*. daugnóra, gobė́tis.

Góbti, -bıu, -bıau, *обвязывать (голову) платкомъ, связывая концы его подъ подбородкомъ; okrywać (głowę) chustką, związując jej końce pod szyją*. Aš góbıu gálvą su nų̃metu, t. y. užčıùčinu. 2) *refl. idem (себѣ); (sobie)*. Su skẽpeta góbıųs, t. y. rišù po žándu (smakrù). Su raištelù góbkis, t. y. po žándu parı̀šk. Góbte užsigóbti. *v*. áurįntis, gaũbti, dęngti.

Gobtų̃ras, -ra, m. *навѣсъ у очага, очажный колпакъ; kaptur u pieca*. Pčẽčius jáujo su gobtų̃ru. 2) *женскій головной уборъ, капаръ; strój głowy u kobiet, kaptur*.

Gobtùvas, -va, m. *продолговатый головной платокъ, гол. покрывало; chusta podłużna do głowy*. Párgobk stı̀prei su gobtuvù gálvą kų̃dikıa, kad ne kledarótum. *v*. góbti.

Gobùklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *жадный, алчный человѣкъ; chciwiec*. Kurs ne priéda, ni prı̀gerıa, ni jam ko ganà, tas gobùklis. *v*. godulỹs, gobė́tis.

Gobulỹs, gõbula, m. *жадность; chciwość*.

Gobùs, -bı̀, *жадный, ретивый; chciwy, gorliwy*. Žmõgus gõbus iš kitų̃ nor. Brólis neĩkom (łabaĩ) gõbus ant dárba. *Gobù* linùs *ráutu* (gebù ráuti?), mė́gstu žõlę pıáutu (=pıáuti?). *v*. gobė́tis.

Gõda, -dõs, f. (*и* gų̃das, -da, m.), *честь, уваженіе, почтеніе, угощеніе; cześć, honor, poszanowanie; uczta, gody*. Aš ten gavaũ gẽrą gõdą, t. y. váišes. *v*. čėsnis, pókelis, pãgų̃da, prašmı̀ntinis, gõdoti.

Gõdas, -da, m. *жадный человѣкъ; chciwiec, łakomiec*. Ganà tu, gõde,— vıẽns ir ė́di, t. y. besótis. 2) *жадность; chciwość*. 3) *репейникъ, лопушникъ; łopuch*. Gõda łãpai, kaip skrỹbėlei, áugą patvoreĩs. *v*. varlerẽšas.

Godė́ti (y А. Ю. «gódėti»), -dė́ju, dė̃jau, *чтить, уважать; czcić, szanować*. Godė́ti arbà godóti ỹra čėnavóti. 2) *угощать, радушно принимать; częstować, gościnnie przyjmować*. Kas godė́te pagodẽs màne sirãtą, kad ne tàmista, t. y. małónei prijims. Godė́k svẽtį. Brólis godė́te išgodė́ja tris naktı̀s, t. y. išváišina. *v*. vıẽšėti, gõdoti.—

Godė́tis, -džıũs *и* -dė́jůs, -dė̃jaus, *жадно желать; chcieć usilnie*. Tu

godiési įsisėti rugių̃. Brólis gõdisi žiémõs sniẽgu mė̃šlą išvèžti, t. y. steĩgias. *v.* gobė́tis, steĩgtis.

Godìngas *(u* gū̃dìngas), -ga (y A. Ю. «gódingas»), *почтенный, достойный уваженія; godny poszanowania, czcigodny. v.* gõda.

Godìngas, -ga, *жадный; chciwy. v.* gõdas, godùs.

Gõdinti, -nu, -nau, *чтить, уважать; czcić, szanować. v,* godė́ti. —

Gõdłapis, -pia, m. *листъ лопушника; liść łopuchu.* Gõdłapeis kad apsitvárstysi błaũzdas, išgýdys błauzdų̃ sprõgius. *v.* gõdas, łãpas.

Godlỹvas, -và, *жадный; chciwy.* Bóba godlỹva bùva. *v.* gõdas, godė́tis.

Gõdoti *(u* godóti), -doju, -dojau *(u* -dóju, -dójau) *чтить; czcić. v.* godė́ti, čenavóti.

Godóti, -dóju, -dójau, *стараться узнать, догадываться, угадывать; starać się dowiedzieć, domyślać się, zgadywać.* Godójau, godójau, led atgodójau, kaip man atsieĩna giminė̃: telułė́nas, šė̃šuras, anýta, ū̃švis, łaigū̃nas, móša, tetà. *v.* štìkailoti, spė́ti.

Godulìngas, -ga, *жадный; chciwy. v.* godulỹs, godùs.

Godulỹs, gõdula, m. *жадность; chciwość.* 2) godulỹs, -la, m. *u* godulė̃, -lė̃s, f. *жадный человѣкъ; chciwiec* (y A. Ю. «godùlis, -la» *u* «godùle, -lės»). *v.* gobùklis.

Godulỹste, -tės, f. *алчность; chciwość. v.* godulỹs.

Godulū̃ti, -lū̃ju, -lavaũ, *жадничать; łakomić się.* Godulū̃ti ỹra łabaĩ norė́ti.

Godùs, -dì, *жадный, алчный; łapczywy, chciwy.* Verš̃is godùs gérti, t. y. stałgùs, gašlùs. *v.* žãbtas (žãptas), godė́tis.

Góge *(u* gòge, gū̃ge), -gės, f. *голова, башка; głowa, «łeb».* Į gógę dū̃k arieĩkos, t. y. į gáłvą. Pijùkas įkìša gógę. *v.* gáłva.

Gogìngas *(u* gū̃gingas), -ga, *головчатый; głowiasty.* Agū̃nos gogìngos. *v.* góge, galvenū̃tas.

Gogióti *(u* gū̃gióti), -óju, -ójau, *кочаниться; rosnąć w główki.* Kopū̃stai jau gogió, t. y. siaũčia, į gáłvas eĩna, áuga. *v.* galvė́ti.

Gõjus, -jaus, m. *роща (изъ лиственныхъ деревьевъ); gaj (z liściowych drzew). v.* kuĩtis (skuĩtis).

Gókčioti, -čioju, -čiojau, *громко рыгать; głośno rzygać.* Vaĩkas gókčio, kad iš vidaũs raugulỹs pakìłsta, o ne gal pravémti. Gókčiosi mùsį rãdęs ir norė́si išvémti. *v.* gókt.

Gõklinti, -nu, -nau, *итти (о разинѣ); iść (o gapiu).* Kur gõklini, t. y. einì išsižiójęs. *v.* eĩti.

Gókšėti, gókšiu, gókšėjau, *рыгать, издавать звукъ, предвѣщающій близкую рвоту; rzygać, wydawać głos człowieka, mającego womitować.* Žéntas gókši, t. y. vémti nor, gókšėdams išė̃ja. Ans pìnigus gókši, nor išvémti. Pársivalgęs gókši, t. y. nor vémti. Kas ne gal išvémti, tas gókši. *v.* gókčioti.

Gókt, *гл. част., выраж. звукъ, слышимый при сильной отрыжкѣ послѣ обильной ѣды; partykuła, wyraż. odgłos, przy głośnym rzyganiu, przy odbijaniu się po sutym pakarmie.*

Gókt, gókt prispranglójęs kałakùtas, priėdęs.

Gõłas (=gū̃łas?), -ła, m. *лежачее положенie; adv.* gõłu (=gū̃łu, gûłù, gûłà), *лежмя; leżenie; adv. płazem, powałem.* Álves (bùtelus) suguldýk gõłu (=gûłù) ant žẽmės, kad ne išsivartalótum, ne susidanžýtum. *v.* gvałù, gū̃łu.

Gólti, -łstu, -łau (=gálti, gáłstu, gałaũ), *мочь; móc.* Ant gãła pagałẽs gólte sunegóła (=gálte sunegãła) sẽnis dė̃de visiškái. *v.* gálti, galéti.

Gomar̃nas, -nà, *жадный; chciwy. v.* gobùs, godùs, gomur̃ys.

Gomù, *adv. прiятно; miło.* Gomù ráutu (ráuti?) linùs itin gerùs.

Gomur̃ys, gómurıa, m. *нёбо; podniebienie.* Gomur̃ys gerklẽje išplìka. 2) *сводъ (въ печи); sklepienie (w piecu).* Gomur̃ys pẽčiaus išgẽda.

Góna, -nos, f. *стадо (коровъ); stado (krów).* Góną kárvių vãra pıėmũ. 2) *множество; mnóstwo.* Gáudyti vaĩkį góna výrų apnìka, t. y. daũg. Vyrìškei gónomis eĩna į tur̃gų. Kas tókią góną žmonių̃ prišer̃s. *v.* gõnıava, burýs (būr̃ys), daugùmas. —

Gõnıava, -vos, f. *сборище, толпа, стадо; tłum, ciżba, gromada, stado.* Kas tókią gõnıavą talkininkų pašer̃s. Cıẽłą gõnıavą galvìjų užvãre ant pıévos ir nugrùžina ikì kiminų̃, net kérpes išėde. *v.* góna.

Gon̄cas, -ca, *цѣлый; cały.* Par gon̄cą nãktį parsikúle veselnin̄kai. *v.* vìsas.

Gon̄čas, -ča, m. *гончая собака; gończy pies.*

Gonýčıa, -čios, c. *изгнанникъ, гонимая тварь; wygnaniec, prześladowana istota.* Visì béga kaip gonýčios žıūréti. Gonýčıa ỹra žmõgus, kurį̃ gén łaũk iš kıẽma.

Gõnyti, -niju, -nijau, *уродовать, увѣчить; szpecić, kaleczyć.* Kam gõniji šùnį nukir̃zdamas ūdegą, ausìs. Vaĩkis gõnyte sugõnija man rañką, t. y. pàžeide, suzdrãmija. 2) *портить; psuć.* Sıuvìke gõnija drabùžį sıúdama. Snıẽgas snìgdams ir gõnija kẽlį, t. y. gadìn. Kareĩvei šıáudus gõnyte sugõnija, o mė̃šła ne padãre. 3) *refl., дурачиться, шалить; dziwaczyć się, swawolić.* Ko tu gõnijıės, t. y. daraĩs ne vèług sàva stõna svẽtimu drabùžıu. Vaikaĩ gõnijas, t. y. durnaĩ eĩgıas. *v.* žeĩsti, gadìnti, bepročıū̃ti, kùltis, sıaũsti, jódytis.

Gorẽ, -rẽs, f. *родъ жидкости, родъ игры; rodzaj płynu, rodzaj zabawy.* Atbulìnis par sàva tar̃pkojį nor gõrę su pãgalu palıėti, o gorinin̄kas (kurs priė gorẽs stóvi) táikina į šãlį gãłą pãgala, kad ne trõpytum.

Gorétis, -rıū̃s, -rẽjaus, *съ трудомъ поправляться (о больномъ); z trudnością przychodzić do zdrowia.* Goréte atsigorẽja ligónis, t. y. atsìgrıėbe, atsigãva. *v.* gáutis.

Gõrgelis, -la, m.; -le, -lės, f. *пьяница, пьянчуга; pijak.* Kar̃čema ỹra staklà gõrgelų, t. y. pijùkų. *v.* girtū̃klis, gorẽ, gérti (gõrgelis=*gõrgeris?).

Gorinéti, -nėju, -nėjau, *ходить часто нагибаясь (о высокомъ человѣкѣ); chodzić często się nachylając (o wysokim człowieku).* Gorinėjau rin̄kdama várpas ant dir̃vos, t. y. pasilen̄kusi buvaũ.

Gõrinti, -nu, -nau, *пугать, страшить;*

straszyć. Kam če gõrinti vaikùs káilį isveřtęs (=išveřtus), t. y. baidýti. 2) *итти, наклонивши голову; iść ze zwieszoną głową*. Gõrinti ȳra eĩti nunẽręs (=nunẽrus) gálvą. *v.* gañdinti, baidýti, glõrinti.

Góvada (=góvėda), -dos, f. *сбродъ, толпа, множество; gawiedź, mnóstwo, gromada*. Pulkas vaikų̃, arklų̃... sùrinktas vadìnas góvada.

Góžtautas, -ta, m. (=góštaũtas, gõštautas, -ta; gostautà, -taũtos), *родъ цвѣтка; gatunek kwiatu*. Góžtautas raudonaĩ žȳdi (žýdi). *v.* gõžti (?), tautà.

Góžtelta, -tos (=gõstelka, góstelta), f. *родъ растенія; gatunek rośliny*. Góželta gõžia, suáuga ir kìtas žõles smeĩkia. *v.* góžtautas.

Gõžti, -žiù, -žiaũ, *широко разрастаться (о растеніи); rosnąć szeroko (o roślinie)*. Gõdas (žolẽ) gõžia, t. y. skleĩdžiasi lãpai, áuga plačeĩ. Łãpai mẽdžia klẽsčia, o bùlbių, burõkų, daržóvės gõžia. Žolẽ viršutìne gõžia, o apatìne spiĩgsta.

Góžti, -žiu, -žiau, *валить; жадно хватать, торопливо брать; walić; chciwie chwytać, pośpiesznie brać*. Úktveris góžia rugiùs piáunant, t. y. praleñkęs kitùs smaĩkei dìrba. Tu vagčeĩ góži svẽtimus dáiktus.

Gràbaloti (*u* grabalóti), -loju, -lojau, *нащупывать, ощупью искать, хватать; szukać po omacku, chwytać*. Gràbalodams sugràbalojau dáiną. Apčiupaĩs gràbalojau patámseis kepùrę. *v.* grabinẽti, graibýti, grabažiũti, greibinẽti, krepesiũti, šebenióti.

Grabánkštelėti, -lėju, -lėjau, *умереть, пасть (говоря съ пренебреженіемъ о большомъ, исхудаломъ человѣкѣ); umrzeć, polegnąć (mówiąc z pogardą o wielkim, wychudłym człowieku)*. Sẽnis dıẽdas grabánkštelėja, t. y. nùmire. *v.* kebérkštelėti.

Grãbas, -ba, m. *гробъ; trumna*. Grãbas, kurs griẽbia (?) žẽdną žmõgų. Łavóną dẽda grãban (=grabañ).

Grabašióti *u* grabaščióti, -šióju, -šiójau *u* -ščióju, -ščiójau, *хватать, красть (понемногу); chwytać, kraść (po trosze)*. Krùčas grabaščió niẽkniekius, t. y. vàg. *v.* võgti, kručáuti, grabstýti, saurankiũti, greibinẽti.

Grabažiũti, -žiũju, -žiavaũ, *нащупывать, искать ощупью; szukać po omacku*. Grabažiũk patámseis, ar sugrabažiũsi kepùrę. *v.* greibinẽti, gràbaloti.

Grabdirbȳs, grãbdirbia, m. *гробовщикъ; trumniarz*. Kurs grabùs dìrba, tas grabdirbȳs.

Grãbe, -bės, f. *ровъ; rów*. Grabkasȳs kãsa grabės, t. y. pañkasus. *v.* griovȳs, pañkasas.

Grabėti, -bù, -bėjau, *итти ощупью, карабкаться; w omacku iść, gramolić się*. Bóba grabė̃te įgrabė̃ja į gãlą brìkos, t. y. įsiléida. Pijùkas grabė̃te išgrabė̃ja, t. y. išvažiãva.

Grabẽzdai, -dų, m. plur. *старая рухлядь, ветхія вещи; rupiecie, stare sprzęty*. *v.* gremẽzdai.

Grabijõšius, -šiaus, m. (у А. Ю. *u* «grabijõše, -ės»), *неуклюжій человѣкъ; niezgrabny człowiek*. *v.* gremẽzdas.

Grabijošiũti, -šiũju, -šiavaũ, *быть не-*

ловкимъ, неловко дѣлать ч.-л.; być niezgrabnym, robić niezgrabnie.

Grabinėti, -nėju, -nėjau, *ощупью искать; szukać po omacku.* Āklas grabinė patámsy. Sẽnis grabinėja vėžius, t. y. gáude. *v.* gràbaloti.

Grabinỹs, grãbinia, m. *хватаемый предметъ; rzecz chwytana.* Gìrtas norėja nečỹstą grãbinį griẽbti, t. y. stribũną (sùbinę).

Grabkasỹs, grãbkasia, m. *копатель (рвовъ), рвовокопъ; kopacz rowów.* Kurs gràbes kãsa, tas grabkasỹs. *v.* griovkasỹs.

Grabnỹčia, -čios, f. *(освященная) вощаная свѣча; gromnica.* Staunìnes žvàkes prie põnų, o pas žmónis gramnỹčias dẽgina (*sc.* žìbina) prie mìrusia.

Grabnùs, -nì (*u* grabùs, -bì), *хваткій, ловкій; chwytny, zgrabny.* Vaĩkas gràbnus prie griebìma.

Grabóti, -bóju, -bójau, *хвататься, нащупывать; chwytać się, obmacywać.* Sẽnis pirštùs išléidęs grabódamas eĩna. *v.* gràbaloti.

Gràbst (=gràbšt), *глаг. част., выраж. быстроту хватанія, «хвать»; part., wyraż. prędkość chwytania, porwania, «cap, łap».* Gràbst, gràbst žebėja ašviénis sniẽgą norėdamas ėsti.

Gràbsterėti (=gràbštelėti), -ru (riu), -rėjau, *хватнуть; chwytnąć.*

Grabstýti, -staũ, -sčiaũ, *хватать, похищать, стаскивать; chwytać, porywać, ściągać.* Tu paprataĩ grabstýti niẽkniekius. *v.* gribišáuti, kručáuti.

Grabštùs, -tì, *хваткій, умѣющій стащить, украсть; chwytki, umiejący ściągnąć, ukraść.* Dur̃nius ỹra grabštùs, tu sáugokis, kad tàve ne apvõgtum. *v.* krùčas, graibštùkas, grabnùs.

Gračavóti (=gracavóti), -vóju, -vójau, *расчищать (мѣсто), удалять ненужныя вещи; rozczyszczać (miejsce), usuwać (niepotrzebne rzeczy).* Anýta gračavó, t. y. nukìlnója dáiktus ir pàded kur kitur̃.

Gragràbšt, *глаг. част., выраж. звукъ, происходящій отъ хватанія (старанія ухватиться) при паденіи; partyk., wyraż. odgłos chwytania się walącego się człowieka.* Gragràbšt, ir išvir̃ta gìrtas. *v.* grabėti, gràbst.

Gragždìnti, -nù, -naũ, *грозить, стращать, возбранять; grozić, zastraszać, zabraniać.* Põnas gragždìna, kad anõ bijótųs. Põnas gragždìn gérti. *v.* draústi (draũsti).

Graibinėti, -nėju, -nėjau, *сгребать; zgrzebywać.* Graibinėjau, kol sugraibinėjau šapùs, pãšarą daržinẽ, kad ne mìntųs po kójų. 2) *ловить, хватать, обхватывать, обнимать; łapać, chwytać, obłapiać.* Vaĩkei graibinė, t. y. merginė. *v.* grabinėti.

Graibýdinti, -nu, -nau, *распоряжаться вытаскиваніемъ, выемкою, добывать; rosporządzać się, żeby było wyjęto, wydobyto.* Graibýdink iš markõs (lìnmarkos) linùs. *v.* graibýti.

Graibýti, -baũ, -biaũ, *хватать, ощупью искать; chwytać, po omacku szukać.* Graibaũ po vándenį jieškódamas vėžių̃. 2) *refl., хвататься, щупать себя или другъ друга; chwytać sie, macać się. v.* maujóti, griẽbti, gràbaloti, gribišáuti.

Graibýtuvės, -vıų, f. pl. *обниманie; obłapianie*. Bus guldýtuvės ir graibýtuvės.

Graibsčióti, -čıóju, -čıójau, *хватать, загребать, ловить (сакомъ); chwytać, zagrabiać, łapać, łowić (czerpakiem)*. Su graĩbštu arbà kẽselu graibsčıók žuvìs. 2) *refl., обнимать, обниматься; obejmować, obłapiać*. Gìrtas nor apıẽ móteriškas graibsčıótis. *v.* graĩbštas, graibstýti.

Graibstinėti, -nėju, -nėjau, *сгребать, снимать (понемногу); zbierać (po trosze)*. Aš graibstinėju smetõną nů pıė́na. *v.* graibstýti, graistýti, grajóti.

Graibstýti, -staũ, -sčıaũ, *хватать, хвататься; chwytać, chwytać się*. Taip ta mergà šóka, kaip gìrtas mıõtus graĩbste. 2) *снимать, сгребать; zbierać*. Martì graĩbsta táukus nů viršaũs, smetõną nů pıė́na, t. y. grajó. 3) *обхватывать, обнимать; obejmować, obłapiać*. Vaikıùkas graĩbste mergẽlę głamonėdamas. 4) *refl., хвататься, шарить, искать ощупью; chwytać się, szukać po omacku*. Ligónis apliñk sàve graĩbstos. *v.* grıẽbti, grajóti, graistýti, čıupóti.

Graĩbštas, -ta, m. *черпакъ, сакъ (рыболовный снарядъ); czerpak, cierzeniec (sak na ryby)*. Su graĩbštu graibsčıóju žuvìs. Su graĩbštu virtìnıus, skrỹlus grıẽbıa išvìrus. *v.* keselỹs.

Graibštùkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *воришка, карманщикъ, -щица; rzezimieszek*. *v.* vagìs, grabštùs.

Graikštáuti, -štáuju, -štavaũ, *быть прихотливымъ (въ ѣдѣ); być wymyślnym, wybrydnym (w jedzeniu)*. Martì graikštáuja, t. y. gedáuja vaĩgıų, kokıũ nẽr.

Graikštùs, -tì (*u* gramùs, -mì), *прихотливый, разборчивый (въ ѣдѣ); wymyślny, wybrydny (w jedzeniu)*. Vıė́na mergà ėdrì, o antrà graikštì, t. y. jebką̃ ne nóri ė́sti, tìs skaneĩ jájai dũti. *v.* lẽpnas, lepùs.

Grajóti, -jóju, -jójau, *снимать (сливки); zbierać (śmietanę)*. Sesũ ne grajótu pıė́nu bãlina barščıùs.

Graistýti, -staũ, -sčıaũ, *снимать (пѣну, сливки); szumować, oczyszczać (z piany), zbierać (śmietanę)*. Graistýk putàs nů vė́rdančıa verė́na. 2) *чертить, измѣрять циркулемъ;* (у А. Ю. «gráistyti») *nakreślać cyrklem, robić (co) pod cyrkiel*. *v.* grỹti, rašýti.

Grãjus, -jaus, m. *игра; gra*. Ženãtve ỹra grãjus (*sc.* žáisłas).

Gráižyti, -žau, -žıau, *разрѣзывать (поперекъ); rozrzynać (wpoprzek)*. Barščıùs, cibùlus gráižyti, t. y. skersaĩ pıáuti, grıė́žti (2).

Graižýti, -žaũ, -žıaũ, *ломать себѣ руки; załamywać ręce*. Graižýti rañkas. *v.* granžýti, łáužyti.

Graižtùvas, -va, m. *рѣзецъ, долотцо; rylec, wątornik, dłótko (snycerskie)*. 2) *бочаръ, обручникъ; bednarz*. Graižtùvas vıẽdrams dugnùs dė̀d. *v.* kubìlus.

Gráižtvos, -vų, f. pl. *уторы; wątory*. Grıė́žk gìłas (=gìlas) gráižtvas, kad dùgnas turė́tųsi. Gráižtvas vıẽdre, kubilė̀ įgrıė́žk, kur dùgną dė́si. Par gráižtvas vė́rpelės ałaũs pabė́gęs šlekẽtas. Su łaĩstais išlìpe jinaĩ,

anýta, kùbiła gráižtvas, kad rasãłas nů kopũstų ne tekė̃tum. 2) *часть ладовъ или клепокъ ниже уторовъ; dolna część klepek poniżej wątorów.* Kùbiła, vıẽdra gráižtvos ȳra ãtbraiła po apačiõs.

Grajavóti, -vóju, -vójau, *таскаться, шляться; wałęsać się, włóczyć się.* Mergà płudùnge grajavó po mıẽstą lig vėłùma, t. y. vadałójas.

Grakštùs, -tì, *прелестный, красивый; śliczny, piękny.* Grakštì mergà, t. y. gražì.

Gramáiła, -łos, c. *проказникъ; swawolnik.* Šũ, kurs kùlas, bùs gramáiła.

Gramalóti, -lóju, -lójau, *каракулить; bazgrać, gryzmolić. v.* pıẽšti, rašýti.

Grãmatas (?), -ta, m. *міръ, общество; gromada.* Vıẽname gràmate ẽsant reĩk teisìngai darýti. *v.* krūvà, kũpa.

Grambýti, -baũ, -bıaũ, *хватать, ощупью искать; chwytać, po omacku szukać.* 2) *соскребывать* (grámbyti?), *сметать дочиста, счищать (острымъ орудіемъ), соскабливать; zeskrobywać, zbierać ze dna.* Grambýk mìłtus iš visų̃ stõtkų, t. y. surińk iš dùgna. Sẽnis grambýte išgram̃be plytèles ir padìrba pečıùką. 3) *refl., хвататься; ощупью забираться (куда-нибудь), метаться (въ разныя стороны); chwytać się; omackiem wkradać się, rzucać się w różne strony.* Vaĩkas ne gram̃bosi, kur ne reĩkıa, t. y. ne łañda po sõdą võgti obalų̃. Martì išálkusi ė́sti gram̃bos, t. y. šen puł, ten puł. *v.* grámdyti, graibýti, gràbaloti.

Gramdinė́ti, -nė̃ju, -nė̃jau, *поскребывать; skrobać (po trosze). v.* grámdyti.

Gramdinȳs, gram̃dinıa *u* grámdinıa, m. *поскребки, поскребышъ; oskrobiny, placek z oskrobin.* Gram̃dinį sugrámdžıau dū́ną kèpdama. *v.* pagramdìnis, grandinȳs.

Grámdyti, -dau, -džıau, *скребать, очищать скребя; skrobać, oskrobywać.* Aš grámdau sagõną, kaip kõšę palẽka (=patıẽkıa, palıẽka?). *v.* kõpti, grándyti.

Gramė́ti, -mù, -mė̃jau, *падать съ шумомъ, грохотомъ (вглубь), проваливаться; padać z trzaskiem (w głąb).* Aš gramė̃jau į dùgną, pélkę, t. y. kritaũ. Kur lipì, kad tu gramė́si žemȳn. *v.* krìsti, pùlti, garmė́ti.

Gramõzdas, -da, m. *старая рухлядь, пожитки; rupiecie, manatki.* Surinkaũ sàva gramõzdus, t. y. krùstulus, báłdus. *v.* báłdas, grabẽzdai, krustuleĩ.

Gramõzdyti, -diju, -dijau, *складывать (рухлядь); składać (rupiecie).* Gramõzdyti ȳra dė́ti gramõzdus.

Gramstýti, -staũ, -sčıaũ, *погружаться, тонуть; pogrążać się, tonąć.* Tu nárstai, o aš gramstaũ. *v.* grim̃sti, klim̃pti.

Gramzdė́ti, -dė̃ju (-dù?), -dė̃jau, *погружаться, опускаться (на дно), тонуть, вязнуть; pogrążać się, opuszczać się na dno, grzęznąć, tonąć.* Graınzdė̃damas nugramzdė̃ja į ẽketį su arkleĩs. Į dùgnus gramzdė́te sugramzdė́si. *v.* grim̃sti.

Gramzdìnti, -nù, -naũ, *погружать; pogrążać.* Ne gramzdìnk jin į prã-

pultį, į bedùgnį. Tu gramzdinì árklus. 2) *fig.*, *губить; gubić.*

Gramzdýti, -daũ, -džiaũ, *погружать; pogrążać.* Kam tu jį gramzdaĩ į vándenį? *v.* grimšti, gramzdìnti.

Grámžti, -žiu, -žiau (=grámžyti, -žau), *скрести, мездрить; skrobać, miezdrzyć.* Kaĩlus avìkailį grámžia. 2) *refl.*, *чесаться; skrobać się.* Žýdas nunìžęs grámžias, t. y. kãsos. *v.* grémžti (3), trìnti, kasýti.

Grandẽklis, -kla, m. *скребокъ; skrobaczka, skrobadło.*

Grandýkle, -klės, f. *скребокъ; skrobaczka.* Su grandýkle grénsk, išgrándyk purvùs nů asłõs. *v.* grándyti.

Grandinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *поскребывать, соскребывать, выскребывать; skrobać po trosze, zeskrobywać, wyskrobywać.* Martì grandinė́ja pirm smetõną iš pãšala pũda (= iš pũda pašalũ).

Grandinýs, grándinia *и* grañdinia, m. *поскребки, поскребышъ; oskrobiny.* Kõšės grandineĩ iš kãtiła. Vaĩkai (у А. Ю. «vaikaĩ»), eĩkite prie grandinių̃, t. y. išgrándyti kãtiła dùgną. Grandineĩ ỹra išgrénsti svilẽsai sagõna. *v.* grándyti, gramdinỹs.

Grandìnis, -ne, *колечный, обручный; kółkowy, obręczny.* Grandìne gelžìs, t. y. grandìms kálti. *v.* grañdis.

Grañdis, -dies, f. *(железный) обручъ, (железное) кольцо, звено въ цепи, колечко; obręcz (żelazna), koło albo kółko (żelazne), ogniwo w łańcuchu.* Ve grañdis dė́l pririšìma ašvienių prie sienos. *v.* žiẽdas, rìnke.

Grándyti, -dau, -dziau, *скребать, оскребывать, саднить; skrobać, oskrobywać, sednić.* Ja prisilìpusi asłà purvaĩs (=prilìpusi, primìnta purvų̃), grándyk su grandýkle, su łópeta puřvus nů asłõs, nů stãła. Grándyk grañdinį kẽpant pyragùs. Tiė výrai ũdegas gránda pasienėis váikščiodami be dárba. *v.* grénsti, grámdyti, gáldyti.

Grandžiũtas, -ta, *покрытый кольцами, звеньями, кольчатый, звенчатый; kółkami lub ogniwami pokryty, z kółek, z ogniw połączonych złożony.* Lenciũgas grandžiũtas. *v.* grañdis.

Grañža, -žõs, f. *остатокъ, сдача; reszta.* Výras išgreñžęs pìnigus atstúme grañžą mán. 2) *возвратъ, поворотъ (солнца); powrót, przesilenie (dnia z nocą).* Darýk grañžą tai meřgai, t. y. granžìnk pas sàve, vadìnk. Sáulės grañža jau párėja, t. y. bus diẽnos strukẽsnės.

Granžailóti, -lóju, -lójau, *возвращаться (по нѣск. разъ); wracać (po kilka razy).* Granžailóti ỹra váikščioti priẽšu-priẽšais. *v.* grinžinė́ti.

Grañžina, -nos (*в.-лит.* grą̃žena), f.; *об. plur.* grañžinos, -nų, *сверловина; świdrowiny.* Nů grenžìma dãros grañžinos. *v.* greñžti, granžýti.

Granžìndinti, -nu, -nau, *требовать, чтобы было возвращено, требовать возвращенія; potrzebować zwrotu, wymagać, żeby rzecz była zwrócona.* Pavõgtus (=pàvogtus) dáiktus granžìndinti. 2) *давать придѣлать новые головки (къ сапогамъ); dawać przyszwy zrobić (do butów).*

Granžìnti, -nù, -naũ, *ломать себѣ (руки); załamywać (ręce).* Martì

rañkas granžìn veřkdama, t. y. sùkina, łáuža. *v.* granžýti, graižýti. 2) (у А. Ю. «gránžinti») *возвращать; zwracać.* Aš tau granžinaũ kepùrę, dėlkõ ne emeĩ (=nè ėmei)? 3) *вращать* (у А. Ю. «gránžinti»); *obracać.* Granžìnti gáłvą. *v.* griñžti.

Granžýti, -žaũ, -žıaũ, *буравить, пробуравливать сверломъ; świdrować, robić dziury wiercąc świdrem.* Su grañžtu granžýti skỹlę (*sc.* skỹles) rañste. 2) *ломать себѣ (руки); załamywać ręce.* Mìrus gułõvai výras grãnža rankàs iš gaĩłasčıa. *v.* greñžti, ùrbinti, graižýti.

Grañžtas, -ta, m. *буравъ, сверло; świder.*

Grasà, -sõs, f. *угроза, строгость, страхъ; groźba, pogróżki, srogość.* Nėr grasõs ant pałaistùvių, t. y. drausmẽs. Ni jokıõs grasõs ne tùri vaikaĩ: ką tik nór, tą dìrba. *v.* drausmė́, grastìs.

Grasìnti, -nù, -naũ, *отбивать охоту (къ чему), отваживать, отучать (острасткой); zrażać, odstraszać, oduczać.* Grasìnk, kol atgrasìnsi če važıũti. Aš gundù ir prigùsıu, jágut tu ne grasìnsi. Aš jį grasinù nů arıeĩkos. Kas prigùdęs, tą grasìnk nů pijukỹstos. 2) *refl., отказываться, отвращаться, острасткой отваживаться (отучаться отъ дурной повадки), чувствовать отвращеніе; wzbraniać się, odwracać się, odstraszać się, mieć lub czuć odrazę.* Mergà ne grasìnas nů bérna, t. y. rústa ne ródos, kad įsimýli anũdu, ne krãpijas, nesìgina. *v.* grìsti, krãpytis.

Grasýti, -saũ, -siaũ, *v.* grasìnti. Grasýk výrą, kad atsigùstum (=atgùstum) gérti arıeĩką. 2) *refl., v.* grasìnti (2). Búdama mergà grasỹsis nů tekė́jima, o nu patì nór tekė́ti. *v.* grìsti, grẽsti.

Grastìs, -tıẽs, f. *острастная угроза, строгій запретъ, острастка; groźba, odstraszający zakaz, surowe napomnienie.* Bùva gràstis ne łaikýti giñkłų, t. y. užgynìmas. *v.* grasà.

Grastýtis, -staũs, -sčıaũs, *отвращаться, чувствовать отвращеніе, не имѣть охоты; odwracać się, zrażać się.* Grãstos širdìs màna nů to. *v.* grìsti.

Grasùmas, -ma, m. *качество, отъ прилаг.* grasùs; *jakość, od przym.* grasùs.

Grasùs, -sì, *противный, прѣдающійся, надоѣдающій, отталкивающій; obrzydły, łatwo naprzykrzający się, obmierzający (o jedzeniu), odrażający.* Kıaũlės ne búdyta mẽsa grasì válgyti, t. y. ne nórıu, priklì. Grasùs žmõgus, nů kurıõ griñs visì, t. y. atgrãsin (=atgrasìn), atitõlin nů sàvęs visùs. 2) *непріятный, свѣжій, холодный; nieprzyjemny, chłodny.* Rýtas grasùs, kad grasì rasà, t. y. šáłtas. *v.* grìsti, àtkragas (ãtkragas), pikrùs.

Grãšis, -šıa, m. *грошъ; grosz;* 2) *копейка; kopiejka.*

Graũdałas, -ła, m. *все, что растрогиваетъ, сокрушаетъ; wszystko, co rozczula, przejmuje skruchą.* Nuvẽja visì graũdałai, t. y. párėja štùntas.

Graudénti, -nù, -naũ, *растрогивать, сокрушать; rozczulać, przejmować*

skruchą. Aš graudenù, t. y. mokýdamas (= mókydamas, mokìndamas) aną̃ atvaraũ ant graudùma. *v.* grústi (1), grùdinti, graudìnti.

Graudìngas, -ga, *трогательный, жалобный, унылый; tkliwy, rzewny, żałośny*. Graudìnga dáina. 2) *мягкосердый, сострадательный; czuły, tkliwy*. Graudìngas žmõgus, graudìngos širdiẽs, ko tik ne veřkia, arba tů veřkia, žlem̃bia. *v.* graudùs.

Graudìnti (y A. Ю. «graũdinti»), -nù, naũ, *растрогивать, сокрушать; rozczulać, rozrzewniać*. Ne graudìnk màna širdiẽs, bo veřksiu. *v.* grùdinti, skùdinti.

Griáudinti, -nu, -nau, *велѣть свалить, разрушить, снести (что-н.); kazać rozwalić, znieść (co)*. Griáudink šútį ir párdėk išnaũja medžiùs, máłkas. *v.* griáuti.

Graũdis, -džia, m. *скорбь, горе, сокрушеніе сердца; ból, żal, rzewność*. Sūnaũs dìdelis graũdis bùva tévui mìrštant. *v.* graudùs, graudulỹs.

Graudýti, -daũ, -džiaũ, *v.* graudìnti. Kùnigas graũde, kol sugraũde žmónis. Aš graudžiaũ, kad jis sugrùstų veřkti.

Graũdmolis, -la, m. *суглинокъ; glina z piaskiem*. Graũdmolis ỹra gerà diřva. *v.* graudùs, mólis.

Graudulỹs, graũdula, m. *скорбь, сокрушеніе сердца; boleść, żal, rzewność*. Graudulỹs (ant verkìma) màne pàjėme. *v.* graũdis.

Graudùmas, -ma, m. *качество, отъ прилаг.* graudùs; *jakość, od przym.* graudùs. Gaĩlestis paeĩna nů graudùma širdiẽs, nů kłaũsyma giésmių gailestìngų.

Graudùs, -dì, *хрупкій; kruchy*. Mẽdis graudùs, kurs nevałkùs. Graudùs pyrãgas, žẽme, mólis. 2) *трогательный, вызывающій слезы, чувствительный, горькій; tkliwy, rzewny, gorzki*. Graũdžios bùva bū́dės, kad vaikaĩ veřke sàva mãtės mìrusios. Sesẽ graudžiõs dū́šios greĩtai veřkia graudžiõms ãšaromis. *v.* gaiłùs, trupùs, gurùs.

Griáumedis, -džia, m. *лежина, валежникъ; leżanina*. Griáumedis traškùs ir ne sugãdnas *ant pãdarynės (=dat.)*. 2) griáumedis, m. *и* griáumede, f. (f.?) *большой, но нескладный (слабый) человѣкъ, валуй; niezgrabjasz (o wielkim, słabym człowieku)*. Žmõgus, kurs ne susivaĩda, eĩdamas greĩt viřsta, tas griáumedis.

Griaũsmas, -ma, m. *громъ; grzmot*. Ne buvaũ girdė́jusi griaũsma. *v.* griaustìnis.

Griáusti, griáudžia, griáude, *гремѣть; grzmieć*. Perkúnija, griaustìnis griáudžia. *v.* grumė́ti, griáuti.

Griaũsti (1), griauzdù (= griauzdžiù, grauzdžiù?), griauzdžiaũ, *пряжить, подсушивать (на огнѣ, въ жаркой печкѣ); prażyć, podsuszać*. Padė́k po káršta pẽčiaus, kad griaũste sugriaũstum kanapiùs, t. y. graudùs te-pasidãra. *v.* grùsti, grùzdinti, gruzdė́ti, graudùs. —

Griaũsti (2), griaustù, griaudaũ, *поджариваться, обсыхать (въ жаркой печи); być podpiekanym, podsychać*. Griaũste apgriaũdusi mẽsa, t. y. ap-

kẽpusi, apdžıúvusi, apskrãbusi. *v.* graudùs, gruzdùs, grudùs.

Grıaustìnis, -nıa, m. *громъ; grzmot.* Grıaustìnis dundén, grumén, bìlda, grıáuna, treñkıa, šáuna. *v.* perkúnija, grıaũsmas.

Grıáutelėti, -lėju, -lėjau, *вальнуть; walnąć.* Šúsnį kũlų grıáutelėk ir išsklìs. *v.* grıáuti.

Grıáuti, grıáuju *и* grıáunu, grıóvıau, *гремѣть; grzmieć.* Perkúnas grıáuna, t. y. grùm. 2) *разрушать, разбирать; walić, rozwalać, burzyć.* Aš grıáunu budiñką. 2) *refl., вламываться, вторгаться; włamywać się, wtargać się.* Kıaũle grıáunas par tvõrą. *v.* grıáusti, gruméti, bráutis.

Grauzdėti, *v.* gruzdėti, grıaũsti (2).

Grıauzdýti, -daũ, -džıaũ, *набирать, наваливать, нахватывать (всякой рухляди); nabierać, narzucać, nazbierać (wszelkich rupieci).* Martì prigrıaũzde gremẽzdų, o tu dar grıauzdaĩ daugıaũ, t. y. gróbstai. *v.* gramõzdyti.

Gráužas, -ža, m. *хрящъ, крупный песокъ; gruby żwir.* Gráužas ỹra stam̃bũs akmenùkai. Kaip gráužas, rugeĩ, t. y. grynì, grãžũs. Gráužu (*sc.* gráuža, graužũ, prıė gráuža) łaukaĩ, kur žẽme su akmenẽleis. *v.* gar̃gždas, žvỹras, žvir̃gždas, graužỹne.

Gráuždinti, -nu, -nau, *велѣть или позволять грызть (что-н.); kazać lub pozwalać gryźć (co).* Gráuždinu sė́tinį, rópę, t. y. lıẽpıu gráužti antrám. *v.* gráužti.

Gráužina, -nos (*в.-лит.* gráužena), f. *кукишъ; figa.* Bóba gráužinas róda, t. y. špỹgas. *v.* špỹga (*и* gum̃bas).

Graužỹne, -nės, f. *мѣсто, состоящее изъ крупнаго песка, хряща; dziarstwisko, miejsce kamyczkowate.* Kur daũg graužũ (*или* gráuža), akmenẽlų, ten graužỹne vadìnas. *v.* gráužas, gargždỹne.

Graužinė́ti, -nẽju, -nẽjau, *грызть (понемногу), огрызать; gryźć (po trosze), ogryzać.* Pelẽ graužinė̃ súrį, łãšinıus. *v.* gráužti, gružinė́ti.

Graužìngas, -ga, *хрящистый, содержащій много крупнаго песку; żwirowaty, dziarstwisty, kamyczkowaty.* Žẽme graužìnga. *v.* gráužas.

Graužinỹs, graũžinıa *и* gráužinıa, m. *то, что грызутъ, грызеніе; to co gryzą, gryzienie.* Tu šìrdį pagráužei ir tàva vis graužinỹs ir bučinỹs. *v.* gružinỹs.

Gráužinti (=graužìnti?), -nu, -nau, *давать (кому-н.) грызть; dawać (komu) gryźć;* 2) *выпасать, вытравливать (?); spasać, wypasać (?).* Gývoleis gráužini (=gráuždini, gruzdinì) pıẽvas. *v.* gráužti.

Gráužti, -žıu, -žıau, *грызть; gryźć.* Ožkà žıẽvę gráužıa. *v.* graũžulti, grũžulti, grukšnóti.

Graužtìnis, -nıa, m., *кусочекъ (съ огрызокъ), огрызокъ; kawałeczek (wielkości adgryzka), ugryzek.* Graužtìnį dũnos atgnıáuže martì dėl pıėmeñs.

Graũžulti, -łu, -łau (*жем.*), *грызть (понемногу); gryźć (po trosze). v.* grũžulti.

Graužũtis, *v.* grũžũtis.

Gravė́łda, -dos, c. *неловкій, неповоротливый человѣкъ; niezręczny, niezgrabny człowiek.* Žmõgus toks

gravéłda. *v.* grevéłda, griáumedis (2).

Gravezűti, -zűju, -zavaũ, *пачкать, марать (пишучи); плохо говорить; barzgrać, gryzmolić; źle mówić*. Gravezűti ỹra keverziškaĩ (=keveȓziškai) šnekéti, t. y. viénas žõdis žemaĩtiškas, kits lénkiškas, trèts łãtviškas. *v.* grebezűti, grevezűti.

Gražéti, (-žéju), -žéjau, *красивѣть, хорошѣть; pięknieć, ładnieć*. Mergà gražéte pagražéja. *v.* gražùs.

Gražýbe, -bės, f. *красота; piękność*. Výras ne atsidžiaũgia gułõvos (pačiõs) gražýbe.

Grãžinti, -nu, -nau, *дѣлать красивымъ, украшать; piększyć, ozdabiać*. *v.* pűšti.

Gražnà (=graznà), -nõs, f. *краса, красота, украшеніе; piękność, ozdoba, upiększanie*. Dėl gražnõs iškaĩše łùbas žolėmìs. Dėl gražnõs dymùčei, šiłkãvyčei. Šalbiẽrką su misingìneis guzikaĩs nešió dėl gražnõs, t. y. dėl gražùma.

Grãžnas (=grãznas), -nà, *прекрасный, красивый; śliczny, piękny*. *v.* gražùs.

Gražóti, -žóju, -žójau, *грозить, стращать; grozić, zastraszać*. Gražódams su rankà pabaidýk. *v.* grūmóti, grasýti.

Grãžultis, -łűs, -łaus, *любоваться (красивою работою); unosić się (nad piękną robotą)*. Tìtis grãžułas, kad gražeĩ padìrbta. *v.* gražùs.

Gražumà, -mõs, f. *красивое мѣсто; piękne miejsce*.

Gražùs, -žì, *красивый, прекрасный; piękny, śliczny*. Į grãžią mergáitę séile sprógst véizdint. Mãte ne baũde (=nèbaude) dukteȓs, alè dãve vãlą, ir pasidãre ne gražù. Gražù ỹra (*красиво*). *v.* dájłus, grakštùs.

Gražiűtis, -žiűjůs, -žiavaũs, *прíубирать домъ, прихорашиваться, прихоливаться; porządkować w domu sprzęty, rzeczy, zdobić się, stroić się*. Gražiűtis ỹra gražeĩ šnekéti, nešióti. Aš gražiűjůs, t. y. priėš šveñtę kiẽmą šłűju, sűłus mazgóju, rėdaũs.

Griẽbdintis, -nůs, -naus, *давать себя уличить, попадаться; dawać się złapać, przeświadczyć*. Vaĩkas griẽbdinte susigriẽbdina, t. y. anǫ̃ sugãva ant vagỹstos. Mełãgis griẽbdinas, kol susigriẽbdina bemełűjant (=bemełűdamas), t. y. susipáiniója ir susigriẽbia, susigáuna, *susigriėbìna (?)*. *v.* griẽbti.

Grẽbe, -bės (*u* grėbẽ, -bẽs), f. *гребля; grabienie (grabianie)*. Lengvà grẽbe, kad šiẽna màž ant piėvos. *v.* grėbti.

Grebesỹła, -łos, c. *неповоротливый человѣкъ; niezgrabjasz*.

Grebẽstas, -ta, m. *(кровельная) решетина; łata (do krokwi przybijana)*. Prebẽstai jau iškirstì. Su grebẽstais grebėstűk, t. y. łotűk. *v.* łõtas.

Grebėstűti, -tűju, -tavaũ, *решетить; łatami pobijać*. 2) *лепетать; paplać*. Kūdikis grebėstű, kol kalbéti pramóksta.

Grėbéti, (-bḗju), -bḗjau, *грабить (недолго); grabić (krótko)*. Šiẽną grėbḗk, pagrėbḗk. *v.* grėbti.

Grebėzdűti, -dűju, -davaũ, *хватать ощупью (о неуклюжемъ человѣкѣ); szukać po omacku (o niezgrabjaszu)*.

Gìrtas apiẽ durìs su rañkomis grebézdůs. *v.* grebẽzdas.
Grėbẽžis, -žia (*u* grebẽžius, -žiaus), m. *скотина, потравившая чужой лугъ или хлѣбъ и захваченная потерпѣвшимъ; залогъ, закладъ; bydło zabrane za stratowanie łąki lub zboża; grabież, zastaw.* Kad susigrẽbsta kits-kìta gývolus, vadìnas grėbẽžis. Eĩnu grėbẽžį išvadů̃ti. *v.* grẽbti.
Grebežióti, -žióju, -žiójau, *брать залогъ; brać zastaw.* Grebežióti ỹra nugrẽbti už skõlą. 2) *похищать, красть; porywać, kraść. v.* gribišáuti, grẽbti.
Grebezů̃ti, -zů̃ju, -zavaũ, *лепетать, кое-какъ говорить; paplać, jako-tako mówić.* Màna výras jau grebezů̃ja vókiškai, t. y. kal̃ba. *v.* garmizů̃ti, gravezů̃ti.
Grėbìkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *грабельщикъ, -щица; grabiarz, -ka. v.* grẽbti.
Grẽbinti (=grėbìnti?), -nu, -nau, *велѣть или давать (кому-н.) грабить (граблями); kazać lub dawać (komu) grabić (grabiami).* Grẽbink (=grẽbdink) šiẽną. *v.* grẽbti.
Grẽbis, -bia, m. *сгребаніе, что гребутъ, гребля; grabienie, co grabią.* Meñkas grẽbis šeñdién tẽra, t. y. mãža siẽna tẽra grẽbti. *v.* grẽbti, grẽbe.
Grėbłãdantis, -čia, m. *грабельный зубъ; ząb u grabi. v.* grėblỹs, dąntis (dantỹs, dantìs).
Grėbłãkotis, -čia, m. *грабловище; grabisko. v.* grėblỹs, kótas.
Grėbłãgalve, -vės, f. *грабельный хребетъ; głowa u grabi.* Sẽnis dẽde prikaĩše pìłną grebłãgalvę dantų̃. *v.* grėblỹs, gáłva.
Grėbłãvinis, -nia, m. *грабельный зубъ; ząb u grabi. v.* grėbłãdantis, vinìs.
Grėblỹs, grėbla, m. *грабли; grabie.*
Grėbióti, -bióju, -biójau, *захватывать (чужое); zabierać (cudze rzeczy).*
Grẽbstės, -sčių̃, f. *сгребки; zgrabki. v.* nů̃grėbos.
Grėbstinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *сгребать (понемногу); grabić (po trosze). v.* grẽbti.
Grẽbstyti, -stau, -sčiau, *сгребать; grabić.* Rugiénas grẽbstyk. *v.* grẽbti.
Grėbstùmas, -ma, m. *мѣсто, отводимое для сгребного навоза; miejsce, dokąd zmiatają nawóz.* —
Grėbstů̃ti, -tů̃ju, -tavaũ, *сгребать (малость); grabić (małą ilość).* Kad mažaĩ — grėbstů̃, kad daug — grẽbia. Atsikė̃łusi ligóne grėbstů̃ jau ant dir̃vos máigus. *v.* grẽbstyti.
Griẽbti (*жем.* greĩbti), -biù, -biaũ, *хватать; снимать (молоко); подбирать (сжатое); chwytac; zbierać (mleko); podbierać (zżęte).* Kam tu griẽbi, kur ne prìder. *v.* greibinė́ti, riñkti.
Grẽbti, -biu, -biau, *грести (граблями), сгребать; grabić.* Šiẽną grẽbti. 2) *брать силою (веществ. обезпеченіе), захватывать, арестовывать (что-н.); przemocą zabierać, aresztować (rzecz).* Grẽbti kiaũles nů̃ łaũka. Grẽbti raĩštį nů̃ vagiẽs. *v.* gróbti.
Grẽdai, -dų, m. pl. *потолочныя жерди, потолокъ изъ жердей; żerdzie pułapowe, strop z żerdzi.* Kũtė̃ retaĩ andė́ti (=antdė́ti) grẽdai (griñdai),

ant kurių šiaudaĩ. *v.* griñdas, łùbos, pãkrautis (pakriaũtis), riékles, ùžłos.

Grėdū́ti, -dū́ju, -davaũ, *настилать потолокъ (изъ жердей); przykrywać stropem (z żerdzi).* Grẽdus grėdū́k, griñdis griñsk, łùbas łubók. *v.* griñsti, łubóti.

Greibinė́ti, -nė̃ju, -nė́jau, *хватать (понемногу); chwytać (po trosze). v.* griẽbti.

Greĩčius, -čiaus, m. *торопыга, скоро работающій человѣкъ; osoba bardzo skwapliwa, człowiek prędko sprawiający się.* Žmõgus tas greĩčius, kurs greĩtai dìrb, rū̃šias.

Greĩsti, -stù, -taũ, *становиться скорѣе, проворнѣе; stawać się prędszym, zwinniejszym.* Greĩsta jau vaĩkas, mataĩ, kaip šónus ìšpėriau, pragreĩta, ne aptìngsta. *v.* greĩtas.

Greĩt, *adv. скоро; prędko.* Atsigùlęs greĩt užmigaũ. *v.* greĩtai.

Greĩta, -tõs, f. *спѣхъ; pośpiech.* Greĩtos (=greitõs) dárbas šiẽną grė́bti, rugiùs piáuti.

Greĩtai, *adv. скоро; prędko. v.* greĩtas.

Greĩtas, -tà, *скорый; prędki.* Mergà smeřčiui siuñsti greità, t. y. truñka iłgaĩ. Greĩtai dìrbau, nes sušiłaũ priė dárba. Ko greitája bė̃gk. *v. v.* nūsaikùs, spė́rus-spėrùs, žã̃gałas, bruzgùs, apšiurmùs, šankùs.

Greitė́ti, (-tė̃ju), -tė̃jau, *быть скорымъ, торопиться; być prędkim, spieszyć się.* Jaũ vaĩkas ne greitė̃s. Kas če greitė̃s.

Greitū́ti, -tū́ju, -tavaũ, *торопиться, скоро дѣлать дѣло; śpieszyć się, prędko sprawiać się.* Žmõgus, kurs ne greitū́ja, tas ne pasłankùs, tas kėverza. *v.* stropū́ti.

Greĩtvabalis, -la, m. *родъ паука; rodzaj pająka (śpiesznik).*

Griẽkas, -ka, m. *грѣхъ; grzech.* Griẽkas žmõgaus ne paleĩs ne płàktas (=nėpłaktas, nėpłakta). Gývas griẽkas, t. y. ne čýstas. Pijùkas norė́ja màne atveĩsti ant griẽka. Mãtomų griekų̃ sérgėtis. Atlýda jo ãpmaudas ir tàva griẽkai. Griẽkas nů Põna Diẽva, gė́da nů svieta—łaũk pìlti sùltį nů siĩkių. *v.* nūdẽtas, kláude.

Griekìngas, -ga, *грѣшный; grzeszny.* Žmõgus griekìngas, t. y. prisiléidęs griekų̃. *v.* griẽkas, kláudingas.

Grekšė́ti, -kšiù, -kšė́jau, *хрустѣть; chruszczeć, sprawować chrzęst.* Dantýse grėkši grỹbas váłgant. *v.* grikšė́ti.

Gremẽzdai, -dų, m. pl. *пожитки, старая рухлядь; rupiecie, stare sprzęty.* Anýta prigriaũzde (*v.* griauzdýti) gremẽzdų pìłną stùbą. 2) *sing., неуклюжій человѣкъ; niezgrabjasz.*

Gremezū́ti, -zū́ju, -zavaũ, *разговаривать, молоть вздоръ; gawędzić, bzdurzyć. v.* gravezū́ti.

Grémšti (1), -ščiu, -ščiau, *собирать въ кучу (съ трудомъ); zbierać do kupy (z trudnością).* Grémšte sugrémščiau pinigų̃, t. y. surinkaũ į krū̃vą. *v.* grémžti. —

Grémšti (2), -ždžiu, -ždžiau, *скрести (хорошенько), выскребывать; skrobać; wyskrobywać.* Aš grémždžiu iš-pat gãła,·t. y. imù. Grémždžiau, grémždžiau, kol sugrémždžiau dū́nos, t. y. vos-vos gavaũ. 2) *погружать (?); сталкивать, спихать*

(порывомъ); pogrążać (?); ztrącać, zpychać (porywczo). Aš tàve grémšiu į vándenį. v. grémžti, grim̃sti, gramzdìnti.

Gremžénti, -ženù, -ženaũ, пособкребывать, соскабливать; skrobać, zeskrobywać. Súrį gremžén anýta, t. y. skùta. v. grémžti.

Grémžti, -žiu, -žiau, сильно тереть, стирать, скрести (хорошенько); журить; mocno trzeć, szorować, skrobać; gderać. Grémžia vežẽčei (drabýnos, gar̃dys) į tekìnius, t. y. grámdos. Tu grémžiės, kad niẽžą turì, t. y. kasaĩs. v. grémšti (2), trìnti, bárti, vàksyti.

Gréndymas, -ma, m. токъ (въ гумнѣ); klepisko. Asłà iš móla mušta kłojimè, asłà kłojìma bus gréndymas (у А. Ю. «gręndimas» и «griąndimas»). v. asłà.

Greñžtelėti, -lėju, -lėjau, подсверлить (чуточку); poświdrować (troszeczkę). Greñžtelėk su granžtù. v. greñžti.

Grénsti, -džiu, -džiau, тереть (хорошенько прижимая), скрести; trzeć, szorować (mocno), skrobać. Grénsk rañką dũniną mìnkius dũną. Aš gréndžiu kaĩvas ãsłos su łópeta. Brólis grénde, kol nugrénde sava pir̃štą tarp akmenũ. Kam tu gréndi nósį. Piemũ grénste pragrénde skũrą su nagaĩs ir tęn susìmete ùtų čiẽłas kùžesis, kìrbinas (= kìrbine), virbždýnas. v. grándyti, gáldyti, trìnti, skùsti.

Grẽñsti, -džiù, -džiaũ, мостить, настилать (полъ); brukować, wykładać deskami. Aš grindimìs greñsiu ãsłą. v. griñsti.

Greñžti, -žiù, -žiaũ, сверлить, буравить; świdrować. Su granžtù greñžk skỹlę. 2) крутить, выжимать (мокрое бѣлье); kręcić, wykręcać (bieliznę). Greñžk grýžtę iš šiaudų̃ ir kūlùs rišk. Skal̃bant drabùžį grenžiù iš vandeñs. 3) поворачивать, возвращать; давать сдачи; zawracać, zwracać; dawać reszty. Greñžk ašviénius, vežìmą atgal̃, t. y. sùk, atsùk. Sẽnis greñžte ìšgrenže pìnigus, t. y. ìškeite, dãve smùlkius. v. granžýti, griñžti, sùkti.

Grêsti, gresiù, grėsiaũ, отвращать, возбуждать отвращеніе; odrażać, wzbudzać wstręt. Aš anął gresiù nů pýpkes rũkyma, kol nugrẽsiu. 2) refl., воздерживаться; wstrzymywać się. Brólis nesìgresia nů arieĩkos, t. y. nesibìja gérti, ne prisìtur. v. grasýti, grìsti.

Grèsti, gręstù, gretaũ, становиться рядомъ; stawać obok. v. grẽtas, grẽtintis.

Griẽšyti, -šiju, -šijau, грѣшить; grzeszyć. Výras myłũdamas sàva pãčią retaĩ griẽšija su jája.

Griẽšnas, -nà, грѣшный; grzeszny. v. griekìngas.

Grèt, gretù (= gretà), рядомъ; obok. Anũdu gyvén grèt viéns-añtra. Tũdu namù stóvi gretù, t. y. šalýmais, gretùmais, gretýmu, gretýmais. Galì medžiùs kráuti grèt tos ašiẽs. v. pagrečiù, pałūmù, gretùmais.

Gretà, -tõs, f., v. grẽtas, -ta, m.

Grẽtas, -tà, рядомъ находящійся, смежный; adv. gretaĩ, рядомъ; obok znajdujący się, przyległy; adv. gretaĩ,

obok. Grẽtas kaimýnas. Gretaĩ budavóti tróbą. *v.* gretýmas, grèt.

Grẽtas, -ta, m. *u* gretà, -tõs, f., *нахожденie рядомъ, смежность; znajdowanie się obok, przyległość*. Mùdu gretè eĩnava. Martì gretè gyvén, t. y. gretýmais. Grẽtink kareĩvius į grẽtą.

Grıẽti, grıėjù (*жем.* grejù), grıėjaũ, *снимать (сметану съ молока, пѣну); ловить (поцѣлуй); zbierać (śmietanę, pianę); odbierać (całusa)*. Vaikìnas grıẽja bùčinį ir su šáukštu smetõną nů pũda pıẽna. 2) *хватать, захватывать; łapać, zagarniać*. Grıėjù su tiñkłu žuvìs vandenŷje. Aš grıėjù visàs bóbas šıẽna grẽbti. Su błakštù (pãgalu) grıėjaũ anũdu. Iš padujų̃ grıėjù visùs iš trobõs łaũkan, t. y. varaũ. Grıẽk anŷdvi (=aniẽdvi) šaliñ nů sàvęs. 3) *итти вокругъ; iść naokoło*. Grıẽte apgrıėjaũ į skridìnį dìdį šmõtą jıėškódamas gývolų. *v.* graistýti, grajóti, grıẽbti, skrŷti (skrıẽti).

Gretýmas, -ma (*u* grẽtimas, -mà), *рядомъ находящiйся, смежный; znajdujący się obok, przyległy*. Dir̃vos músų gretýmos, t. y. ne tólimos. Kits bùva gretýmu mànęs. *v.* priãžnas, šalýmas, grẽtas.

Grıėtinẽ, -nẽs, f. *сливки; śmietanka*. Martì grıėtinẽs dãve válgyti. Grıẽk grıẽtinę nů pıẽna. *v.* grıẽti.

Grẽtinti, -nu, -nau, *ставить рядомъ; stawić obok*. Grẽtink pũdus į grẽtą. 2) *refl.*, *становиться рядомъ, присосѣживаться; stawać obok, podchodzić*. Màna výras grẽtinas prıė mergõs. Ans prıė sàva pačiõs nesigrẽtina, t. y. nesiteĩkıa, ne eĩna. Nesigrẽtinu aš su jũmi, su jája. *v.* grèt.

Gretùmais (*u* gretõmais, grẽčıum, grečıumaĩs), *adv. рядомъ, подлѣ; obok*. Vaĩkis gretùmais sẽdi. Namaĩ jũjų gretùmais stóvi, t. y. gretè. *v.* grèt.

Grevéłda, -dos, c., *v.* gravéłda. Žmõgus, kurs sàve ne susivaĩda, tas grevéłda.

Grẽvelis, -la, m.; -le, -lės, f. (*u* grẽva, -vos, c.), *неряха, замарашка; niechluj, brudas*. Kas sublùręs, tas grẽvelis. *v.* grıóva.

Grevezũti, -zũju, -zavaũ, *читать плохо, кое-какъ; czytać źle, jako tako*. Mergìca jaũ grevezũ, t. y. skaĩta jebi-kaĩp. *v.* gravezũti.

Grıėžinŷs, grıéžinıa *u* grıẽžinıa, m. *круглый, правильный отрѣзокъ (хлѣба, рѣпы, и т. п.); okrągły okrawek (chleba, rzepy, i t. p.)*. *v.* gryžinŷs.

Grıẽžti, -žıu, -žıau (I), *кричать (о дергачѣ); krzyczeć jak dziergacz*. Gryžẽ grıẽžıa rugıũse, pıẽvose. 2) *играть (на скрипкѣ); grać (na skrzypcach)*. Ant smuĩka grıẽžıa pıėmũ, t. y. grãjija. 3) *скрежетать (зубами); zgrzytać (zębami)*. Aš sàva ìltį grıẽžıu ant tàvęs, t. y. pŷkstu.

Grıẽžti, -žıu, -žıau (II), *обрѣзывать (кругомъ), нарѣзывать (уторы); obrzynać (naokoło), robić (wątory)*. Grıẽžk, kol išgrıẽši võtį. Grıẽžk lẽtẽžius (łapùs) burõkų, sẽtinių, mõrkų, dẽdams į rũtį (dũbę). Guĩsčıa mẽdžıa viršúnę grıẽžk. Stõtka gráižtvos nupùva, reĩk grıẽžti su grıėžtuvù dėl dùgna vıẽdrų, t. y. dėl įléidima dùgna kùbiłui. 2) *refl.*,

врѣзываться; wrzynać się, wdrążać się. Pãvaža į puřvą griẽžte įsigriẽže. *v.* gráižyti, briẽžti (=brẽžti, briéžti), grýžtas.

Griėžtùvas, -va, m. *уторникъ; wątornik.* Su griėžtùvu pagriẽžk gráižtvas viẽdrui. Griėžtùvas dùgnui kùbiła įgriẽžti. *v.* griẽžti (II).

Grỹbas, -ba, m. *грибъ; grzyb. v.* grỹbe.

Grybáuti, -báuju (báunu), -bavaũ, *собирать грибы; zbierać grzyby.*

Grỹbe, -bės, f. *грибъ; grzyb.* Baravỹkas gèra grỹbe. *v.* abredėlis, baltìke, baravýkas, gaidẽlis, jáutakis, kazalẽkas, kełmùtis, kùzbezdis, mùsmiris, óžgrybis, pakařkle, pakastẽ, pìlke, raudóngrybis, rùdmėse (rudmėsẽ), sùdikas (sūdìkis?), šìlgrybis, ùmėde (ūmėdẽ, umėdẽ), viłkpaũtis, želvẽ.

Gribešióti, -šióju, -šiójau, *хватать тайкомъ, похищать; chwytać skrycie, ściągać. v.* kručáuti, griẽbti, gribišióti.

Grybýnas, -na, m. *мѣсто, гдѣ много грибовъ; miejsce, gdzie jest dużo grzybów.* Grybýnas, kur grỹbės áug.

Grybinėti, -nẽju, -nẽjau, *искать грибовъ; szukać grzybów. v.* grybáuti.

Gribišáuti, -sáuju (šáunu), -savaũ, *дотрогиваться, ощупывать; dotykać się, macać.* Jauniẽmsiėms pìrmą nãktį ne išpũł gribišáuti, t. y. graibýtis.

Gribišõkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *воришка; rzezimieszek.*

Gribišióti, -šióju, -šiójau, *воровать (исподоволь); kraść (powoli).* Nedõra słũgine, kurì gribišió, t. y. vàg. *v.* kručáuti, grabažiũti, greibinėti.

Gribìšius, -šiaus, m. *воришка; rzezimieszek.* Kurs ìma be pavẽlijima, tas gribìšius. *v.* krùčas.

Grỹbmalis, -la, m.; -le, -lės, f. *неряха; niechluj.* Kurs apsiléidžia kałtũnais, prastaĩ by-kaip apsišmáukštin, apsikuřmuł, apsidãra, tas grỹbmalis.—

Gribščióti, -ščióju, -ščiójau, *похищать (по временамъ); ściągać (od czasu do czasu).* Ùbagas niẽkniekius gribščió, t. y. vàg.

Grìbšnis, -nia, m. *прихватъ, прихватываніе; porywanie, schwytanie.* Vaĩkas viẽnu grìbšniu sùgriėbe visùs riẽšutus, pupàs.

Grìbšt *(и* grýbšt), *глаг. част., выраж. быстроту хватанія; partyk, wyraż. prędkość chwytania.* Grìbšt už nósiės, už paũdres praeĩdamas.

Grìbšterėti *(и* grýbštelėti), -šteru (šteriu), -šterėjau, *задѣть, схватить; zagabnąć, schwycić.* Já su kuĩka (kulìpka) grìbšterės, tai užmùš. Meřgą grìbšterėk, tũ kvikčió. *v.* grìbšt.

Gribušáuti, -šáuju (šáunu), -šavaũ, *заниматься воровствомъ; zajmować się złodziejstwem. v.* gribščióti, gribišáuti.

Grìdyti, -diju, -dijau, *ходить, странствовать; chodzić, wędrować.* Vis grìdyk par diẽną, t. y. eĩk, ir niẽka ne pelniaũ. Grìdyti ỹra eĩti ant ìłga čẽsa tolaũ į ãtłaidas (ãtpuskus). *v.* eĩti.—

Grydýti, -daũ, -džiaũ (grýsti, -džiu *и* grýdyti, -dau,?), *уносить, удалять; wynosić, usuwać.* Martì grydýte išgrỹde visùs dáiktus ìš namũ, t. y.

ìšneše. 2) *refl., бороться, тягаться; walczyc, mocować się.* Artójis su jáučiu, ne mókančiu árti, grỹdos, t. y. žùdos. Jiẽdu grỹdos tarp sàvęs. —

Grìgti, -gstù (= gringù), -gaũ, *разсыпаться, разбрасываться; rozpraszać się, rozrzucać się.* Šáukštai grìgte sugrìgę, t. y. pagrigaĩ, pamestì pakĩumù. *v.* krìgti (krìkti, krinkù, krikaũ), grìkti.

Grigùžas, -ža, m.; -že, -žės, f. *коротконогій; krótkonogi.* Žañsinas grigùžas, o ántys, žañsys grigùžės. *v.* ìùtužis. —

Grikaĩnis, -ne, *гречневый; gryczany.* Grikaĩnis pyrãgas. *v.* grìkas.

Grìkas, -ka, m. *греча, гречиха; gryka.* Grìkai ỹra gẽras jãvas.

Grikiéna, -nõs, f. *гречанище; pole zpod gryki. v.* grìkas.

Grikšẽti, -šiù, -šẽjau, *хрустѣть; chruszczeć.* Par čiùrnį sąnarei grìkši nů velẽjimo drãpanų. *v.* grekšẽti.

Grìkšterẽti, -ru (*и* -riu), -rẽjau, *хрустнуть; chrzęstnąć.* Grìkšterẽja rankà, kad sąnaris į šóną pašóka, káułas pro kits-kìtą prasiskýre. Kója par nãrį grìkšterẽja. *v.* grùkšterẽti.

Grìkti, grinkù, grikaũ, *становиться недоброхотнымъ, терять охоту, запускаться; stawać się nieżyczliwym, tracić ochotę, opuszczać się.* Aš grinkù, t. y. paujamũju tìnginiu tampù, atsirandù, ir tu atgrikaĩ. *v.* atgrìkti, krìgti (krìkti), grìgti.

Grìmba, -bos, c. *своекорыстный, безжалостный человѣкъ; łakomy, nielitościwy człowiek.* Žmõgus, kurs ne mýl kitùs, vadìnas grìmba. *v.* atžúłas, vilkbũdis. —

Grimsti, grimstù, grimzdaũ, *погружаться, итти ко дну, тонуть; grząznąć, iść na dno, tonąć.* Vandenỹje grimsta, purvýnůse klimpsta. Łũtas į vándenį grimsta, t. y. léidžiasi į dùgną. *v.* gramzdìnti, graměti, klimpti.

Grýnas *и (жем.)* grỹnas, -nà, *чистый, безъ примѣси; czysty, bez przymieszki.* Dũna grynà, t. y. čystų rugių. Grynà žẽme bruñgsa, t. y. plikà stóvi, javaĩ prapũle. Grynaĩ *(adv.)* nurinkaũ visàs várpas nů dirvos. Kas grynıaũ *(adv.)*, tas mažiaũ váłga. 2) *бѣдный, голый; biedny, goły. v.* gùdinas, grynýbe, grynùmas.

Griñčia *и* grinỹčia, -čios, f. *изба, хата, черный конецъ; chata, chałupa, czarny koniec.* Tamè rúme ỹra saklỹčia ir griñčia. *v.* trobà.

Griñčpečis, -čia, m. *русская печь; piec piekarniany.* Griñčpečis ỹra pẽčius griñčios.

Griñdas, -da, m. *потолокъ изъ жердей (въ хлѣву); strop z żerdzi (w chlewie). v.* grẽdas.

Grindinỹs, griñdinia, m. *помостъ, настилка; powała, pomost.* Māvà (= máiva, *тонкое мѣсто*) išgriñsta vadìnas grindinỹs. *v.* griñsti.

Griñdinti, -nu, -nau, *велѣть настилать (полъ, мостъ); kazać wkładać podłogę, mościć.* Griñdink (= grįzdink) tìltą, t. y. liẽpk, kad išgriñstum. *v.* griñsti.

Griñdis, -diẽs, f. *половая доска, pl. полъ (изъ досокъ); deska podłogowa, pl. podłoga (z desek).* Griñdis griñsk

ir mazgók, łùbas łubók, grẽdus grėdų̃k. *v.* griñsti.

Grìndyti (=gréndyti), -dau, -džiau (y A. Ю. «grindýti, -daũ»), *настилать (полъ, мостъ); wkładać podłogę, mościć (most).* Aš grìndau ãsłą su grindimìs. 2) *refl., покрываться (твердою корою); pokrywać się (twardą korą).* Vandũ grìndyte apsigrìnde ledù. *v.* griñsti, gréndymas.

Grynėti, (-nė̃ju), -nė̃jau, *бѣднѣть; ubożeć.* Kas pasiplùškins, tas grynẽs. *v.* grýnas.

Grynýbe, -bės, f. *бѣдность, нищета; ubóstwo, nędza.*

Grynitelỹs *(u* gryniñtelis, gryniñtẽlis), -lẽ, *чистенькій, совсѣмъ чистый; czyściuchny.* Gryniteláuse dũna pas tą úkininką. *v.* grýnas.

Grýnyti, -niju, -nijau (*u* grýninti), *очищать, обнажать, лишать, истощать; oczyszczać, ogołacać, pozbawiać, wycieńczać.* Grýniju táukus nů mėsõs. Brólis grýnija łaukùs, dir̃vą ne dė́damas mė̃šła, mė̃žinıa. 2) *refl., лишаться; pozbawiać się.* Grýnijaus, kol nusigrýnijau, t. y. nıẽka nebtekaũ, nebturıù. *v.* grýnas.

Griñstas, -ta, m. *бревешко (въ помостѣ, въ настилкѣ моста); brewno (w pomoście, w moście).* Kẽlis par pélkę storaĩs griñstais griñstas, išgriñstas (=ìšgrinstas). 2) *pl., помолокъ изъ жердей; pl., strop z żerdzi.* Ant tvártų, ant griñstų šiaudaĩ.

Griñsti, grindžıù, grindaũ *(u* grindžıaũ), *настилать (полъ, помостъ, мостъ); kłaść (podłogę), mościć.* Aš grindaũ ant ãsłos griñdis. Ne griñsta asłà, t. y. nẽr padłãgos. Su grindimìs griñsk ãsłą. 2) *refl., покрываться (на подобіе моста); pokrywać się (niby mostem).* Griñste susigriñda Nẽmůnas, tai ledù eĩna žmónys (*u* žmónės). Jau lẽdas griñdžıasi ant vandeñs. *v.* griñdinti, grìndyti.

Grýnšałas (=grynšałà, grinčałà), -ła, m. *морозъ безъ снѣгу; mróz bez śniegu.* Kad ne užsnìgus šañła, bus grýnšałai; kad bus grýnšałas, léisk avìs ant želmenų̃. *v.* pliñkšałas, grýnas, šálti; grũdšałas.

(Grynšałùs, -lì); *adv.* grynšaleĩ (=grynšałaĩ, grinčałaĩ), *замерзшій безъ снѣгу; zamarzły bez śniegu.* Grynšaleĩ užšãłus ant pũrų̃ (kvıė́čių̃) ùžveža mė̃šłą.

Grynùmas, -ma, m. *качество, отъ прилаг. (jakość, od przym.)* grýnas. Baisùs jo grynùmas, t. y. plikùmas, bıednùmas. *v.* grynýbe.

Grỹnıus (*u* grìnıus, ?), -nıaus, m.; -ne, -nės, f. *голякъ, бѣднякъ; gołysz, biedak.* Tu, grỹnıau, ar tu žer̃tų ne nóri? Kampiniñkas ỹra grỹnıus, t. y. bıẽdnas.

Grinžailóti, -lóju, -lójau, *ходить туда и обратно, часто возвращаться; iść i znowu wracać, często powracać.*

Grinžinė́ti, -nė̃ju, -nė̃jau, *v.* grinžailóti.

Grinžóratas, -ta (=gryžórats, grỹža *u* grėĩža ràts, grỹžuła *u* grìžuła rãtai, grìžratis, gryžùla rãtai, grỹžała rãtai, grìžuła rãtas), m. *большая медвѣдица; wielka niedźwiedzica.* Kẽturıos žvaĩgždės su dìšlumi vadìnasi grinžóratas. *v.* sıėtýnas.

Grinžtẽ, -tẽs (=*жем.* grýžte, *в.-лит.* grỹžte *u* gryžtẽ, *acc.* grỹžtę; gryž-

čià, *gen.* grŷžčios), f. *связка льну (отъ 20 до 30 горстей); wiązka lnu (od 20 do 30 garści).* Martì vaĩkiui griñžtę linų̃ dãve páñčiams. *v.* gryžulẽ, griñžtis.

Griñžti, grinštù, grinžaũ, *возвращатся; wracać (się).* Jagù kas tàve skaudìns (=skaũdįs), tai griñžk pas màne. Pabẽga bérnas pabẽgtinai, ne griñžtinai. Nẽr kada čeĩavótis, šnekė́tis, tů grinštù.

Griñžtis (=grŷžtis), -tiẽs, f. *связка; przewiąsło.* Sprãgiła griñžtis, kur gaĩvà prirìšta. Su grinžtimìs suveĩžk pė́dpuses. (Su) ginžtimì surìšk bùnžę (bùnže=bũže) su kéĩtuve sprãgiła. *v.* jùngas, ryšŷs, pãsaitas.

Griñžžole, -lės, f. *подсолнечникъ; słonecznik. v.* Saulė́granžas, saułãžole.

Grìsti, grinsù *u* grįstù, grisaũ, *становиться противнымъ, отталкивающимъ, прѣдаться; obrzydzać, mierznąć, stawać się przykrym, odrażającym.* Grìste dagrìsa búti tęnaĩ, t. y. apkyrė́ja. Kójos ašviénia grìste atgrìsa nů saũsa kiė́ta kẽla. Griñs jau màna širdìs nů tõ vaĩgia. Aš grįstù, t. y. nebnóriu, pabúgsta širdìs màna. *v.* atgrìsti, grasìnti, grasùs, kìrti, bósti.

Grŷti, *v.* griẽti.

Grìvełka, -kos, f. *поперечный чурбанъ (у сохи); poprzecznik (u radła).* Žãgrės grìvełka su trimìs skŷlėmis, par kùrias jiė́nų gaĩaĩ eĩna. *v.* skersìnis.

Grìvena, -nos, f. *гривна, гривенникъ; pieniądz srebrny wartości dziesięciu kopiejek.*

Grìvenka, -kos, f. *пукъ скрутинъ (наниткѣ, веревкѣ); pęk splotów (na nitce, powrozie).* Kad daug garánkščių susisùka, bus grìvenka tõłkos, mìła, virvės.

Grivenkũtis, -kũjůs, -kavaũs, *скручиваться, спутываться; skręcać się w sploty, plątać się. v.* grìvenka, garankščiũtis.

Grìžas, -ža, m. *хрустѣніе, скрипѣніе (въ суставахъ); chrzęst, skrzypienie (stawów rąk).* Nů smarkaũs rovìma, mynìma linų̃ grìžas įsìmeta į nãrą ir gìrgžd nãras su sópulu. Grìžas girgždũja par są̃narį rañkos (čiùrnį). Įpũle grìžas. 2) *рѣзь въ животѣ (около пупка); ból wewnętrzny (około pępka).* Kũdikia grìžas gráužia ir gùrgžd viduriũse jõjo. *v.* nìkstas.

Grižãžole, -lės, f. *рѣзуха (camelinum); judra.* Grižãžole gýda, kad grìžas piáuna.

Gryžẽ (*в.-лит.* griė́žẽ), -žẽs, f. *дергачъ (rallus crex); dziergacz.* Gryžẽ rainà su ìłgu snapù griė́žia rugiũse «čirčir». Meĩgos kaip grŷžes užsigóbusios pasikreĩpdamos véizdi į màne iš pakerẽs. *v.* griė́žti (I), purplŷs, kurklŷs.

Gryžinŷs, grýžinia (*жем.*), m., *v.* griėžinŷs. Dũnos grýžinį atriẽk. Sė́tinia, rópės, mõrka, burõka gryžinŷs atgriė́žtas. *v.* griė́žti (II), apýsukinis.

Grýžtai (*u* griė́žtai), *adv. рѣшительно; stanowczo.* Sẽnis grýžtai pasãke, kad ateĩs.

Grýžtas (*u* griė́žtas), -ta, *рѣшительный; stanowczy.* Tai grýžtas žõdis. *v.* griė́žti (II), grýžtinas.

Grýžterėti, -rıu, -rėjau, *свихнуть (ногу, палецъ), свихнуться; zwichnąć (nogę, palec), zwichnąć się*. Kad pir̃štas iš nãra grýžtereja, bus nìkstas. *v.* grìžas, grıė́žti (II).

Grìžti, grį́štù, grižaũ, *полюбить, влюбиться; pokochać, zakochać się*. Grìžte sugrìža jũdu. *v.* mìlti. —

Grýžtinai (*и* grıėžtinaĩ), *adv. ровно столько; akurat tyle*. Grýžtinai tedãve šıẽna, t. y. àtsvėre (*вм.* «atsvė́re») ni daugıaũ, ni mažıaũ.

Grýžtinas (*и* grıė́žtinas), -nà, *аккуратный, точный; akuratny, dokładny*. *v.* grýžtas, grıė́žti (II).

Grìžtis, -žũs, -žaũs, *(удачно) выпадать на долю, имѣть значенiе; (pomyślnie) nadarzać się, mieć znaczenie lub wartość*. Didẽsne prõva grìžas, kad sodýbą brañgei apčıẽnija. —

Grýžtu-gráižtu, *adv. ровно, въ обрѣзъ; równo, bez ostatku*. Grýžtu-gráižtu lyg su šeimýna tik te-užteñka pıẽna. Grýžtu-gráižtu, t. y. lygıų̃-lýgei ant mõkesnıų dãve man pinigų̃, nıẽka ne lìka. Grýžtu-gráižtu, t. y. ni liks ni trùks, led su gałaĩs susieĩna. *v.* lýgus (lygıų̃-lýgei).

Gryžulẽ, -lẽs (у А. Ю. «grižùle, -lės»), f. *связка льну въ десять горстей; wiązka lnu wielkości 10 garści*. Sùsuktą grižùlę (= grỹžulę) linų̃ dãve kalẽdų. *v.* grinžtẽ.

Gryžũti, -zũju, -žavaũ, *вертѣть, ковырять; wiercić, dłubać*. Pir̃štą įkìsęs į skỹlę ausıẽs ne gryžũk. *v.* grıė́žti (II).

Gróbas, -ba, m. *кишка; kiszka*. Jagù šaũksi iš gróbų gãła, ir võdys táu. Gróbus išłáidyk, kad čỹsti bútum. 2) *pl., внутренности; wnętrzności*. Dvarè płãke jį̃jį, kol gróbai pasiróde. Žárnos, kẽpenos, širdìs, błùžnis, płaũčei ỹra vis gróbai arbà viduréĩ. *v.* dugnólus, žarnà, skį́stgrobis.

Grobẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *воришка; rzezimieszek*. *v.* gróbti, krùčas, vagìs.

Gróbintis, -nůs, -naus, *хвататься, приниматься; chwytać się, imać się*. Gróbinkis mełũti, kad sugróbtum. Duktẽ gróbinas, t. y. paklũn į tókıus nagùs, kad mùša. —

Grõbis, -bia, m. *добыча; zdobycz, łup*. Grõbis ỹra daug-gavìmas. Gáusi grõbį, t. y. gáusi daũg ko pas tą asãbą. *v.* gróbti.

Grobstẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f., *v.* grobẽklis. Grobstẽklis pagróbste, kad ne suė́sti gal (= nė suė́sti gal, nė suė́sti ne gál). *v.* gróbstyti.

Grobstinė́tis, -nẽjůs, -nẽjaus, *щупать вокругъ себя; macać około siebie*. Ligónis grobstinẽjas aplıẽ (= apleĩ, aplẽ) sàve. *v.* gróbti.

Gróbstyti, -stau, -sčıau, *хватать (часто, по временамъ), похищать; chwytać (często, czasami), ściągać*. Savìškei gróbsta nů kits-kìta súrıus, t. y. gáuda. *v.* grıẽbti, grẽbti, gróbti.

Gróbti, -bıu, -bıau, *хватать, захватывать, похищать; chwytać, zachwytać, ściągać*. Šal̃tis gróbıa šìrdį, t. y. šañła. Grobẽklis gróbıa jebiką̃ ir greĩtai bėga. 2) *refl., позволять себя схватить; поймать, поймать себя (на чемъ-нибудь), спо-*

хватываться; dawać się schwycić; złapać się, łapać siebie (na czym), spostrzegać się. Taip gróbte įsigróbiau, t. y. apsigáudinau, trõtą turiù. Aš gróbiûs, t. y. pasijuntù, jog ne geraĩ daraũ, susizgrimbù. *v.* grẽbti, griẽbti, žaptû̃tis.

Grõmata, -tos, f. *письмо; list, pismo.* *v.* piẽšałas, rãštas, łáiškas, łaiškẽlis.

Groménti, -nù, -naũ, *медленно жевать; żuć powoli.* Kūdikis nukeĩpėlis, sudžiúvėlis gromén, t. y. išleñgva váłga. *v.* grõmulti.

Gromulỹs, grõmula, m. *жвачка; żwaczka.* *v.* átrauja.

Grõmulti, -łu, -łau, *жевать (жвачку); żuć (żwaczkę).* Galvìjėi sugùlę grõmuł.

Gromulû̃tas (у А. Ю. «grómulûtas»), -ta, *перистый (объ облакахъ), покрытый перистыми облаками (о небѣ); pierzasty (o chmurach), okryty pierzestemi chmurami (o niebie).* Ne iš dáikta debesỹs, alè gromulû̃tas dangùs, t. y. debesỹs prasiskáide. Dangùs gromulû̃tas bùlbėms sėti gẽras. *v.* debesû̃tas, vobūłû̃tas.

Griõsti, griozdžiù, griozdžiaũ, *перетряхивать, шарить; przetrząsać, szperać.* Griozdžiaũ, griozdžiaũ visuř, o niẽkur neradaũ peĩla. *v.* jiẽškóti.

Grõtos, -tų, f. pl. *рѣшетка; kraty.*

Griõva, -võs, f. *обвалъ, обрывъ; urwisko.* Kur patì griõva, če słañkius, t. y. kur griũn, ten sleñk. *v.* griúti.

Grióva, -vos, c. *неуклюжій человѣкъ; niezgrabjasz.* Žmõgus, kurs eĩdamas griũva, tas vadìnas grióva. *v.* griúti, gravéłda.

Griovẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *грубый, неотесанный человѣкъ, невѣжа; grubjanin, nieokrzesany człowiek, prostak.* Griovẽklis, kas trañkei ir greĩt kaĩb, smařkei łãksta, be ùvogos. Griovẽkle ỹra ne prilìpšni asàba. *v.* grióva, griáumedis.

Griovinéti, -nẽju, -nẽjau, *разрушать исподволь; obalać jedno po drugim.* Griovinéti ỹra griáuti išleñgva.

Griõvis *и* griovỹs, -via, m. *ровъ; rów.* Ülyčio griõvis užgriùvęs. *v.* grãbe, griúti, pařkasas.

Griõvkasis (*и* grioviakasỹs), -sia, m.; -se, -sės, f. *рововкопъ, копальщикъ; kopacz rowów.* Kurs kãsa griõvius, tas griõvkasis.

Grõzdas (*и* griõzdas), -da, m. (*об.* plur.) *старая рухлядь; stare, niezdatne do niczego sprzęty.* Smùlkmės daiktų̃ vadìnas grõzdai. *v.* krustuleĩ, báłdas.

Grõzdinti (*и* griõzdinti), -nu, -nau, *переставлять, переносить съ одного мѣста на другое (со стукомъ); przekładać, przenosić z miejsca na miejsce (z łoskotem).* Stàkles grõzdink į vìdų griñčios, t. y. nèšk.

Grožáutis, -žáujûs, -žavaũs, *украшаться, наряжаться; upiększać się, stroić się.* Priẽš ką̃ tu grožáujiės, t. y. gražù (=gražiù) ródais.

Grožỹbe, -bės, f. *красота; piękność.* *v.* gražỹbe.

Grõžinti, -nu, -nau, *украшать, наряжать; upiększać, ozdabiać.* Grožinti ỹra rėdýti gražeĩ. *v.* grãžinti, dabį̃nti, pũšti.

Grožýtas (*и* grũžýtas), -ta, *узорочный, утканный правильными, ломан-*

ными разводами; «przeplatany gorynq, czerwonemi nićmi». Audìmas grožýtas; grožýtai (=grąžýtas; grąžýtai) áusti su žìčkomis žiùrstą, rankóves, gãłą priẽgalvia. *v.* granžýti *(узорчато ткать).*

Grùbas (*u* grùbłas, grûblẽ), -ba, m. *кочка, бугорокъ; kępka, drobna wyniosłość (na powierzchni ziemi).* Šìlos žẽme prie kalniùkų, kur viẽni grùbai, t. y. kùpstai, kė́sai (=kęsaĩ). *v.* kė́sas (kę́sas), kùpstas, kim̃zras, krumslỹs, grum̃stas.

Grùbe, -bes, f. *яма; jama.* Pûdžius łaĩka mólį grùbėje.

Grubénti, -nù, -naũ, *ѣхать со стукомъ (по замерзшей грязи); jechać z turkotem (po grudzie).*

Grubijõnas, -na, m. *грубіянъ, невѣжа; grubjan, prostak.*

Grubijõniškai, *adv. грубо, аляповато; po grubijańsku, niepięknie.* Jis grubijõniškai kal̃ba.

Grùbinti, -nu, -nau, *давать окоченѣть; dawać zdrętwieć.* Ne grùbink pir̃štų ant šal̃čia, kad ne sugrùbtum, ne sukem̃btum. *v.* grùbti, stìpinti, kem̃bti.

Grubłùs, -lì, *неровный, негладкій (о твердой поверхности); nierówny, niegładki, chropowaty (o twardej powierzchni).* Grubłù eĩti par grùdą (=grũdą). Grubłù važiũtį, kad plìkšałas.

Grùbti, grumbù, grubaũ, *коченѣть (о рукахъ); drętwieć (o rękach).* Tàva pir̃štai nû šal̃čia sugrùba, ir màna jau grum̃b, t. y. kem̃b. *v.* stìrti, stìngti.

Grubùs, -bì, *окоченѣлый; zdrętwiały.* Pir̃štai grùbūs nû šal̃čia, t. y. žiùbrūs. *v.* grùbti.

Grùcia, -cios, f. *ячная крупа; krupy jęczmienne.* Grúsk, grúsk grùcią. Anũdu pasikarčiũdamu grúdžia grùcią (su grūdeklù) iš miẽžių.

Grùčkas, -ka, m. *выскобленная телячья кишка; kiszka cielęca wyskrobana.* Ver̃šia gróbas išskróstas, grudùs, vadìnas grùčkas. *v.* gróbas.

Gručiũti, -čiũju, -čiavaũ, *v.* grutiũti.

Grúdas, -da, m. *зерно; ziarno.* Grúdas: žìrnis, miẽžis (mièžỹs), rugỹs, pũras, kvietỹs.

Grudáuti, -dáuju, -davaũ (grúdauti,?), *горевать, жаловаться; użalać się, narzekać.* Aniẽ grudáun ir mẽs pasigrudáudami gyvénsma če. *v.* grúdoti, grũdulti, dejũti, ũdurauti.

Grūdẽklis, -kla, m. *толкачъ, пестъ; tłuczek, stępor.* Su grūdèklu grúsk kanapiùs, miẽžius grūstùvyje. *v.* grústi, mušẽklis.

Grūdéti, -dẽju, -dẽjau, *расти въ зерно; rość w ziarno.* Sįmet grūdẽję (*sc.* grúdėti) grìkai, t. y. viẽnas stémbas tur daũg grūdũ.

Grūdijà, -dìjos, f. *зерно (собир.), умолотъ; ziarno (zbior.), omłót.* Rugiũ ant šiaudìjos daũg, ant grūdìjos maž šįmet. *v.* grúdas.

Grūdìngas, -ga, *богатый зерномъ, умолотный; obfity w ziarno.* Grūdìngos ãvižos šįmet. *v.* grúdas.

Grūdìnis *u* grúdinis, -ne, *съ зернами, состоящій изъ зеренъ; z ziarnem, złożony z ziarn.* Kanãpės grūdìnės, ne plẽskìnės. *v.* grúdas.

Grùdinti, -nu, -nau, *растрогивать (до*

слезъ); rozrzewniać. Kam màna šìrdį grùdini, t. y. ant verksma varaĩ, piktaĩ kalbėdamas. *v.* grudùs.

Grúdinti (*и* grūdìnti), -nu, -nau, *давать обтолакивать, обивать, очищать; dawać otłukać, obijać, obłupiać, oczyszczać.* Grúdus grúdink (=grúzdink, *pass.-caus. отъ* grústi), vìrsva grùcią. 2) *refl., закаливаться, укрѣпляться; hartować się, wzmacniać się.* Kúnas grúdinas prasiorũdamas. *v.* grùsti (2), grústi, grúdyti, grúzdinti. —

Grúdyti, -dau, -džiau, *закаливать; hartować.* Grúdyti dažýtas gìjas į vérdantį šármą su druskà ant trumpa čẽsa, kad ne błùktum. Užùłusį, pribùkusį kir̃vį pašarpãvęs grúdau kálvė. Kálvis grúde peĩlį, kad bútum ne mìnkštas. *v.* grústi (1), grúzdinti.

Grúdoti, -dau, -dojau, *быть растрогану; być rozrzewnionym.* Kadà sugrúdusi màna širdìs, aš grúdau. *v.* grústi, grùdinti, graudìnti.

Grūdulti *и* grūdurti, -łu (ru), -łau (rau), *растрогиваться; rozczulać się.* Martì grūduł, grūduł, kad šnẽka apıė mãrą sàva mótynos. Kas surúdęs, rūpestìngas, tas grūdur, t. y. dejũ. *v.* grústi, rūdulti, graudùs, grudùs.

Grudùs, -dì, *чувствительный, трогательный; czuły, tkliwy.* Sirdìs seser̃s grudì, t. y. graudì. Ašvıė́nis dantìs gìlgždin, t. y. ne grùdžei te ė́da, kol atgìlgždin. 2) *разсыпчатый, хрупкій; kruchy.* Pyrãgas ant svıė́sta kẽptas grudùs, t. y. trapùs (trupùs). *v.* graudùs.

Grūdvežỹs, grúdvežıa, m.; -žė̃, -žė̃s, f. *кто возитъ хлѣбъ (въ зернѣ); ten, co wozi zboże.* Žmõgus, kurs grúdus, javùs vẽža, àtveža, vadìnas grūdvežỹs.

Grugždė́ti, -ždù, -ždė́jau, *хрустѣть (о звукѣ, издаваемомъ зубами овцы или козы, жующей сѣно, солому, и т. д.); chrzęszczeć (o zębach żującej owcy).* Grùgžd avìs, ožkà, kad ė́da. *v.* grumzdė́ti.

Grujà, -jõs, f. *движущаяся масса людей, толпа; ruszająca się gromada ludzi, tłum.* Kókıa grujà pakìła, t. y. visì ẽme grujótis.

Gruĩlei, -lų, m. *парныя яички (у самцевъ); jądro parzyste (u samców).* Já pažymù dvišakùmas, tai bus gruĩlei: kuĩla, výra, kãtina, šuñs, o ãvina, bùlaus, óžia kolỹta vadìnas. *v.* kulỹs (kulẽ), keĩmaris, pūzrà.

Gruĩlinti, -nu, -nau, *итти (о самцахъ); iść (o samcach).* Kur tu gruĩlini, t. y. eĩni. *v.* eĩti, puñcinti, gruĩlei.

Gruilóti, -lóju, -lójau, *v.* gruĩlinti. Kas ne eĩna ìšžargu žingsnıù, tas gruiló. 2) *refl., возиться, ухватившись другъ за дружку (о дѣтяхъ); szamotać się, uczepiwszy się jeden za drugiego (o dzieciach).* Vaikaĩ susikabìnę gruilójas, t. y. vartalódamis nueĩna, įeĩna į stùbą. *v.* gruĩlei.

Grùkš *и* grùkšt, *глаг. част., выраж. хрустѣнье (въ зубахъ при жеваніи); partyk, wyraż. chrzęszczenie (w zębach podczas żucia).* Grùkš, grùkš vágant óbalį, žalùs žìrnıus, rópę, sė́tinį. Grùkšt, grùkšt kúnas sveĩka žmõgaus išspruñk iš tar̃ppirščių.

Grùkš įlúža dantìs, šùke dañčia, nãras kójos. *v.* grùkštelėti.

Grukščióti, -šcióju, -ščiójau, *хрустѣть (въ зубахъ); chruszczeć (między zębami).* Bùlvės ne išvìrusios grukščió váłgant. Pakastẽ grukščió váłgant, bo graudì anà. Tarp dantų̃ ne išvìrę žìrnei grukščió. Grùdus vaĩgis grukščió tarp dantų̃ kansnójant «grùkšgrùkš». *v.* kramsėti, sprukčióti.

Grukšė́ti, -kšiù, -kšė́jau, *хрустѣть (въ зубахъ); chruszczeć (między zębami).* Grùkši dantysè váłgant dū̃ną su smė̃lu. *v.* sprukčióti, kremžė́ti.

Grukšnoti, -nóju, -nójau, *хрупать, жевать съ хрустомъ; chrustać, żuć z chrzęstem.* Grúdus, grỹbus (grùdžius grỹbus?) váłgant grukšnó dantysè. Súrį, płùtą váłgant, krámsint grukšnó, t. y. grũžuł. *v.* gráužti, kramsė́ti, grekšė́ti.

Grùkštelėti *u* grùkšterėti, -riu, -rėjau, *хрустнуть, щелкнуть (о суставахъ); chrząstnąć, sprawić chrzęst (o stawach).* Grùkštelėja nàris (=narỹs) tráukiant pirštùs. Kója tráukiama grùkšterėja par narùs (=narìùs). *v.* grìkšterėti, nìksterėti.

Grúlis, -la, m.; -le, -lės, f. *чернорабочій, -чая; prosty robotnik.* —

Grulótis (*u* gruilótis), -lójůs, -lójaus, *тереться, икриться (о рыбахъ); trzeć się, ikrzyć się (o rybach).* Žùvys grulójas ant viẽns añtra (=ant vienà-antrõs, kità-*kitõs),* kad anię̃ (=anõs) neĩšia, t. y. gełtónymėmis mę̃ža patė́łka, o pãtinas piẽnais. *v.* gruilóti, płókštautis, grúti.

Grùmada, -dos, f. *сборище, толпа; gromada, tłum.* *v.* puĩkas, grùmułas.

Grumbýtis, -baũs, -biaũs, *хвататься, устремляться съ цѣлью найти или достать; chwytać, zwracać się w celu znalezienia, sięgać (po co).* Kã- tin, kur grumbaĩs, t. y. vienuř puĩs, kituř puĩs jiẽškódamas. Ko tu grumbaĩs po šẽpą ir ne suvóki, ko jiẽškai. Piemũ po kampùs grum̃bos, by jiẽškódamas ką pagáuti, t. y. łañda. Grum̃bos par tvõrą gývolei, t. y. išálkę leñd. Gývolei grum̃bos patvoreĩs, kad ne priẽdę, t. y. smaĩgstos par tvõras, siẽkia. *v.* liñsti, łandýti, jiẽškóti.

Grumdinỹs, grùmdinia, m., *v.* grandinỹs.

Grùmdyti, -dau, -džiau, *мять, гнести, уминать; miąć, gnieść, ugniatać.* Skaĩbinius grùmdau gė́łdoje. Tarp rañkų drãpanas grùmdau, t. y. trenù (*sc.* trinù) pirm skaĩbiant. Výras grùmdyte sugrùmde žmõgų, t. y. sułáuže. 2) *refl., толкаться, пихаться; заигрывать (въ грубой формѣ); szturchać się, pchać się; płatać figle (po prostacku).* Kol dar výras grùmdos, pažymù ỹra, kad gãtavas ant méilės su móterimi. Vaĩkas tamè bũrė (*sc.* bũrỹ) grùmdos, t. y. trainiójas. *v.* grùmtis, mùrdyti, mùrkinti, krùšti, mánkyti.

Grumẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *брюзгунъ, -нья, ворчунъ, -нья; mruk, gderacz.* Žmõgus, kurs grumẽdamas, t. y. pỹkdamas, váikščio, baũdžias ką pìkta padarýti, tas grumẽklis. *v.* grumė́ti.

Grùmeloti, -loju, -lojau, *погремливать; pogrzmiewać.*

Gruménti, -nù, -naũ, *гремѣть, грохотать; grzmieć, huczeć.* Perkúnija grumén, o perkúnas griáuna. *v.* gruměti, dundénti.

Gruměti, -mù, -mějau, *гремѣть, грохотать; grzmieć, huczeć.* Perkúnija po pil̃vą grùm. Griaustìnis grùm, t. y. griáuja. *v.* griáuti.

Grūmóti, -móju, -mójau, *грозить, грозиться; grozić, robić pogróżki.* Brólis grūmója su pirštù: na-na-na, dũsiu aš táu už gérimą arieĩkos. *v.* gražóti, grum̃sti (1).

Grumplỹs, grum̃pla, m. *колѣнце у соломы, соломка; kolanko na słomie, słomka. v.* grumslỹs.

Grumsčióti, -sčióju, -sčiójau, *тереться, обтираться (съ перерывами); trzeć się, ocierać się (z przerwami).* Važiũjant grumsčiója vežěčei į tekiniùs, t. y. trýnės, grum̃zde. *v.* grum̃sti (1), trìntis, grùmstytis (?).

Grum̃słas, -ła, m. *комъ (на пашнѣ); bryła (na roli).* Branzgalỹne ỹra dir̃va, kur viéni grum̃słai, kur ekéčios brañzg. Võlyk su volù grum̃słus. Ne léisk su grumsłù į jiñjį. *v.* krumslỹs, grum̃stas.

Grumslỹs, grum̃sla, m. *чашечка, выпуклая косточка въ колѣнномъ суставѣ; rzepka, kostka wypukła w stawie kolana. v.* grumplỹs.

Grumsłũtas, -ta, *покрытый комьями; pokryty bryłami.* Dir̃va grumsłũta, kur brañzg ekéjant. *v.* grum̃słas.

Grumsnóti, -nóju, -nójau, *хрустѣть (въ зубахъ); chrustać (między zębami).* Mõrkas, sẽtinis grumsnó vál̃gant dantysè. *v.* grukščióti.

Grum̃stas, -ta, m., *v.* grum̃słas. Ekě̃k grum̃stus.

Grum̃sti (1), grumzdžiù, grumzdžiaũ, *тереть, тереться (издавая глухой звукъ); trzeć, trzeć się (z głuchym odgłosem).* Gar̃dis į tekiniùs grum̃zdžia, t. y. trìnas. Bùlvės ne išvìrusios grum̃zd dantysè. 2) *грозить, угрожать местью, стращать; grozić, grozić zemstą, zastraszać.* Výrai grum̃zdžia, kad nẽr trẽčia kùniga, t. y. mìslo pỹksta. Móters grum̃zdžia už tàva negražiùs žõdžius. Grum̃ste sugrum̃s výras tàve, t. y. pastrõšys. Výras grum̃zdžia ant anõs, t. y. kẽta, taĩsos, baũdžias vàksyti, błogaĩ padarýti, smar̃kei dũti. 3) *refl., мутнѣть, становиться непрозрачнымъ, нечистымъ (о водѣ, воздухѣ); stawać się mętnym, nieprzezroczystym, nieklarownym (o wodzie, powietrzu).* Óras grum̃zdžias (*cp.* drum̃zdžias), kad vějis pakį̃l prieš liẽtų, t. y. ũktis pràded. Iš dviejų̃ į̃takų (intakų̃) grum̃ste susìgrumzde, kad susiẽja viẽnkart į viẽną ùpį. *v.* brę́ngsti.

Grum̃sti (2), -sčiù, -sčiaũ, *говорить невнятно, шепелять; mówić niewyraźnie, szeplenić.* Vaĩkas grum̃sčia kalbědamas, t. y. ne áiškei ìštaria.

Grùmšt, *глаг. част., выраж. глухой звукъ, издаваемый зубами при жеваніи твердой, хрупкой пищи; partyk., wyraż. głuchy odgłos od zębów podczas żucia czego-k. twardego a kruchego.* Grùmšt dantysè.

Grum̃šti, grumščiù, grumščiaũ, *v.* grum̃sti (1). Aš grumščiù, kad ne piáutųs, t. y. draudžiù. Arkleĩ grum̃ščia su dantim̀is šiẽną, t. y. tráunydami ė́da. *v.* grumsčióti, grumsnóti, grumzdė́ti.

Grum̃tas, -ta, m. *грунтъ, земля, поле; grunt, ziemia, pole.* Grum̃tas ỹra dỹkžęme, kur̃ šaknẽlės nẽra, iškã-sus mãstą. 2) *основанiе, фонъ; dno, tło.* Marg̀inia uždė́k grum̃tą.

Grumtavóti, -vóju, -vójau, *доставать дно, измѣрять глубину; gruntować, zgłębiać.* Gruntavóti giłùmą ùpia, kaip giłùs, pasiė́kti dùgną. *v.* kakė́ti.

Grumteĩnas, -nà, *основательный; gruntowny.* Žmõgus kurs išmint̀ingas, tas grumteĩnas, t. y. ne plùškis. *v.* rókmonas, rùmtas, statkaũnas, stanaũnas, staunùs.

Grumtỹnės, -nių, f. pl. *борьба, единоборство; pasowanie się, walka.* Eĩva į *grumtỹnes;* piė́mens eĩna į *grumtỹnes* (sc. grumtỹnių, grumtỹnėms), t. y. grùmias. *v.* ristỹnes, grumtùvės.

Grùmtis, -miũs, -grúmiaus, *боротьcя; pasować się, walczyć.* Výrai, kaip jáučei, grùmias. 2) *втискаться, продираться; wciskać się, przedzierać się.* Aš grumiũs į tárpą žmonių̃ ir grùmdaus tarp anų̃.

Grumtùves, -vių, f. pl. *поединокъ (съ собл. извѣстн. правилъ); pojedynek (z zachow. pewnych prawideł).* Kad du výru grùmias, bus grumtùvės. *v.* grumtỹnės.

Grum̃tvagis, -gia, m. *уровень, ватерпасъ; grundwaga, równia.*

Grùmułas, -ła, m. *кусокъ, комъ, катышъ, клубъ (тѣста, снѣга, дыма, и т. п.), вообще кусокъ болѣе или менѣе округлой формы; kawał, bryła, gałka, kłąb (ciasta, śniegu, dymu, i t. p.), wogóle mniej więcej okrągły kawał (czego-k.).* Dúmai iš kãmina eĩna grùmułais, t. y. gubulei̇̃s. Móla, tešlõs grùmułas. Kirmė́lių̃ grùmułas išẽja iš vidurių̃, t. y. šmõtas. 2) *железа; gruczoł.* Pažándyse sus̀imete ir pak̀iła grùmułai pas vaikų̃. *v.* r̀ìtułas, gniùžułas, gum̃bułas.

Grumulótis, -lójũs, -lójaus, *валиться кусками; walić się kawałami.* Ãriant grumulójas, kad sausà dirvà, t. y. grùmułai vir̃sta. *v.* grùmułas.

Grũmultis *и* grùmultis, -łũs, -łaus, *укутываться; obwijać się.* Mar̃tel, grũmulkis geraĩ, kad ne sušáłtumei. *v.* gùmulti(s), gùmuroti(s).

Grùmulũti, -lũju, -lavau, *мять, комкать, свертывать, скатывать; miąć, gnieść, skręcać, zwijać.* Bùlves apipùvusias grùmulũti. Mergà grùmulũte sugrùmulava skẽpetą.

Grùmutas, -ta, *гроздь, кисть; grono (winne), gronko.* Viẽname grùmute riẽšutai suáugę, t. y. viẽname kiàvale. *v.* kekẽ, krũvà.

Grumzd̀inti, -nù, -naũ, *грозить, угрожать местью; grozić, grozić zemstą.* 2) *refl., боротьcя, тягаться; walczyć, iść w zawody.* Vaik̀inai grumzd̀inas (gramzd̀inas?) kvõrtomis par diẽną, t. y. ĩded gileĩ kits-k̀itą. *v.* gramzd̀inti.

Grum̃zdinti, -nu, -nau, *мутить; mącić.* Kam tu vándenį grum̃zdini, t. y. sumaišaĩ su pur̃vais. *v.* grum̃sti (1).

Grumzdùs, -dì, *мутный; mętny.* Grumzdùs vandũ, t. y. susimaĩšęs su puȓvais. *v.* drųmżl̃ùs.

Grumždė́ti, grùmždu, -ždė́jau, *хрупать, хрустать, ѣсть съ хрустомъ; chrustać, jeść z chrzęstem.* Ašvienis grùmžd, t. y. ėda. *v.* grumšti, grumsti (1).

Griúnis, -nia, m.; -ne, -nės, f. *раскислый человѣкъ; osłabły człowiek.* Griúnis ỹra sántiža, sutìžęs žmõgus. *v.* griúti. —

Grun̄tas, -ta, m., *v.* grun̄tas.

Grūnùs, *-nì* (*жем.* grūnus, grūnònti), *непрочный, легко разсыпающійся, крушащійся; nietrwały, łatwo się rozpadający, kruszący się.* Dūna su pełaĩs keptà *grūnì ỹra* (grūnònti). *v.* griúti, irùs. —

Grusmẽ (*и* grūsmẽ?), -mẽs, f. *растроганное состояніе; stan rozczulenia, rozrzewnienia.* Grusmẽ ỹra graudùmas, skurdùmas širdiẽs. *v.* grústi (2).

Grùsti, grųzdù, gruzdaũ, *тлиться, горѣть безъ пламени; tleć, gorzeć bez płomienia.* Aš grųzdù, t. y. ne su liẽpsna dengù (degù), ir jau tàva drabùžei sugrùzda. 2) *пряжиться; prażyć się.* Jau grúdas grų̃zd po kárštu pẽčiumi papìltas. Grùste pagrùs ãvižos po pẽčiumi dėl pràdų ir kvepẽs pagrùzdusios ãvižos. *v.* gruzdė́ti, gruzdìnti, rusė́ti.

Grústi (1), grúdžiu (*и* grúdu), grúdau, *толочь; tłuc.* Su grūdėklu (krušėklu) grúdžiu aš grúdus dėl grùcios grūstùvyje. Grúsk kanapiùs su kruštùviu. 2) *пихать, толкать; pchać, szturchać.* Grúsk pijùką łaũkan pro durìs. 3) *refl., пихаться, толкаться; pchać się, szturchać się.* Ka (*sc.* ko) tu grúdiės če taip. 4) *растрогивать; rozczulać.* Aš tàve grúdžiu, t. y. graũdžeis žõdžeis vedù į graudùmą. *v.* grústyti, grúzdinti, krùšti, kraušýti.

Grústi (2), grústu, grúdau (*и* grùsti, grundù, grudaũ), *растрогиваться, сокрушаться, печалиться; rozczulać się, rozrzewniać się, smucić się.* Grúste sugrúdau, t. y. lūdnà tapaũ. Aš grústu (į veȓksmą), t. y. graudulỹs màne jém. Grústa širdìs màna, t. y. dãros graudì. Vaĩkas grúste įgrúda, įrúda primìnęs apiẽ mãrą sàva tė́va, kad ne gal jiñ numaldýti. *v.* grústi (1), graudulỹs, grūdulti, graudìnti, rústi, skuȓdinti.

Grūstìnis, -nia, m. *родъ (кругового) танца; rodzaj tańca (w koło).* Grūstìnis ỹra šokinė́jimas į ratãną.

Grústis, -tiės, f. *толкотня, давка; tłok, ścisk.* Krõmůse bùva grústis žmoniũ. Kad spáudžia palengvà, t. y. grúdžias priė spaviednỹčios, bus grústis. 2) *закалка; hart.* Dal̃gia ne łaikýk ant sáulės, atsileĩs grústis. Be grústiės peĩlis mìnkstas. Tas kiȓvis gẽrą grústį tur. *v.* grústi (1), grúzdinti.

Grústyti, -stau, -sčiau, *отолакивать (пестомъ); otłukać (stęporem).* Aš grústau po bìškį grùcią. *v.* grústi (1).

Grūstuvỹs, grústuvia (*и* grūstùvis, -via), m., *ступа, ступка; stępa, moździerz.* Kur grúdžia miẽžius grùciai su krušėklu, bus grūstuvỹs. *v.* grústi (1).

Grūšia, -šios (*и* kriáuše, kráuše, -šės),

f. *груша (дерево и плодъ); grusza, gruszka. v.* grūšis.

Grūšis, -šia, m.; *dem.* grūšùkas, *груша (плодъ); gruszka.* Gerì grūšùkai, pùrtink daugiaũ. Vaĩkių čiupnótų grũšių (*u* kriáušių, kráušių) ne nóriu. Žioplỹ, te grũšį, na, imk. Dūlìnis grũšis ỹra ãpskritas, kaip óbalis. *v.* grũšia.

Grùte, -tės, f. *пара; para.* Ašviẽnius sudė́k į grùtes. *v.* grutiũti.

Griúteleti, -lėju, -lėjau, *рушиться, рухнуть, повалиться; zawalić się, runąć, powalić się.* Griúteleti gal mẽdžei sukráuti, ir jau subrazdė́ja.

Griúti, griūvù (*u* griūnù), griuvaũ, *валиться, обрушаться; walić się, obalać się. v.* griáuti, vir̃sti, drúdįntis.

Grutiũti *u* gručiũti, -tiũju (čiũju), -tiaváu (čiavaũ), *соединять въ пару, спутывать въ пару (лошадей); спаривать; łączyć w parę, pętać w parę (konie); dobierać do pary, kojarzyć.* Aš grutiũju ašvýnius, t. y. sùdedu į pórą. Jáugk jáučius į jùngą, o gručiũk árklus į grùtes, t. y. dvìlỹpus. *v.* dveilũti, jáugti, pánčioti. 2) *итти рядомъ въ паръ, вдвоемъ; iść obok w parze, we dwuch.* Mùdu grutiũjava arba gretũjava grùtyje (*sc.* grùtėje), t. y. eĩnava gretùmais susikìbę.

Griúva, -vos, c., *v.* grióva, griúnis. Žmõgus griúva, kas sutìžęs, apsiléidęs. —

Griuvailóti, -lóju, -lójau, *то и дѣло валиться, падать, спотыкаться, шататься (о пьяномъ); ciągle walić się, padać, potykać się, chwiać się (o pijanym).* Aš sargulóju ir griuvailóju tánkei, t. y. vartailóju (vartalójůs). *v.* griúti, vir̃sti, vartailótis-vartalótis, šlūkštailóti.

Griuvinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *v.* griuvailóti. Iš šúsnės griuvinė mẽdžei.

Griùvinti, -nu, -nau, *позволять или допускать обрушаться, распадаться; dawać walić się lub obalać się.* Kam tu griùvini staĩdą, t. y. léidi, kad griútų, sklìstų, kodė̃l ne taisaĩ. *v.* griúti.

Grùzdas, -da, m. *груздь (agaricus piperatus); bedłka gorzka, mleczaj.* Báłtas stóras grỹbas bus grùzdas (*u* grũzdas, -da). Kaip váłgai, krémzda grùzdai (*u* grũzdai) dantysè. 2) *родъ крокетокъ, сушекъ (родъ печенья); chrust (gatunek ciasta).* Grùzdus, gruzdèlus kèpti iš mìłtų ir kiaũšių. 3) *хламъ, мусоръ; gruz.* Grùzdus nů sugriùvusia pẽčiaus išmèsk.

Gruzdė́ti, -zdù, -zdė́jau, *v.* grùsti, grųzdù, gruzdaũ. Ugnìs grùzd ranstè, t. y. be liẽpsnos deñg (dẽga). Mẽdis grùzd, ugnìs rùs, po pẽčiumi ugnìs trolũ. Ãvižos po pẽčiumi gruzdė́ja dėl skanùma.

Gruzdìnti, -nù, -naũ, *отонять, дѣлать тонкимъ (остріе у топора); закаливать; robić ciękim, ostrym przez kucie (ostrze siekiery); hartować.* Aš gruzdinaũ kir̃vį, t. y. papłóninau, pataisiaũ ne pridė̃damas pliẽna arba gelžiẽs. 2) gruzdìnti *u* grùzdinti, *пряжить; prażyć.* Gruzdinù po pẽčiumi ãvižas pradáms, t. y. džiovinù. *v.* grùsti, gruzdė́ti, grúdyti, grúzdinti.

Grúzdinti, -nu, -nau, *закаливать; молочь (въ ступкъ); hartować; tłuc*

(w moździerzu). 2) *нести, тащить, перетаскивать (о громоздкихъ предметахъ); nieść, ciągnąć, przeciągać (o cężkich rzeczach).* Stàkles grúzdink (grõzdink?) į vìdų griñčios. *v.* grústi, grõzdinti.

Gruzdùs, -dì, *хрупкій, ломкій; kruchy.* Pãłazdės (grỹbės) ỹra grùzdžios. Sū́ris, pyrãgas su riėbumù ir smetõnu ỹra gruzdùs, t. y. trupùs. *v.* grudùs, graudùs.

Grùžas (1), -ža, m. *огрызокъ; ogryzek.* Grùžas, kur apgráuži klẽcką, o vidurỹs žãlas, arba bùlbe keptà ne iškẽpusi ir nugráužta. Stóvi vıėni gružaĩ, kur nugráužta, nuėsta pıėva.

Grùžas (2), -žà, *огрызанный, короткій; ogryziony, krótki.* Gružà žolẽ, kur gružaĩ nupıáuta, nuė̃sta. Gružaĩ nukiĩpa płáukus. Audìne (?) ỹra žvė́ris gružù płáuku (grùža płauka). *v.* gráužti.

Gružẽklis, -kla, m.; -kle, -klės, f. *грызунъ, -нья; kto gryzie, zwierz gryzący.* Koks jis gružẽklis súrių, t. y. geraĩ gráužia. *v.* grũžulti.

Gružénti, -nù, -naũ, *грызть (понемногу); gryźć (po trosze).* Grùdų súrį bóba gružén. *v.* grukšnóti, gráužti.

Gružìkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *кто грызетъ, грызунъ, -нья; kto gryzie.* Mužìkas dū́nos gružìkas, bajõras šunų̃ tavõras.

Gružỹne, -nės, f. *выпасенное мѣсто; (на лугу); wypasione miejsce (na łące).* Bus gružỹne, kur nugráužta, nuė̃sta žolẽ. *v.* grùžas (1).

Gružinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *огрызать (понемногу и дочиста); ogryzać (po trosze i ze szczętem).* Káułą aš gráužıau, ir tu gružinė́k, kol nugružinė́si visái káułus. *v.* gráužti.

Gružinỹs, grùžinıa, m. *выглоданный кружокъ (на лугу); wygryzione kółko (na łące).* Gružinỹs ỹra tai išgráužta viẽta pıėvos, kur bùva àpmyžta. Paprãtinai kárves priė gružinių̃. *v.* gráužti, grùžas (1).

Grùžinos *(в.-лит.* grùženos), -nų, f. pl. *осыпавшіяся мелкія частицы, образовавшіяся при грызеньи дерева мышью, червемъ; drobne cząstki, powstałe z drzewa gryzionego przez mysz, robaka.* Ve grùžinos nů kìrmgraužų išbìrusios. *v.* kìrmgraužas.

Grùžinti, -nu, -nau, *позволять, давать грызть, глодать; выпасать; dawać lub pozwalać gryźć, ogryzać; wypasać.* Tu grùžini ganỹkłą arkleĩs. Kam grùžini pristójęs màna pıė́vą gývoleis sàva. *v.* gráužti, grùžas (1 *и* 2).

Gružnóti, -nóju, -nójau, *грызть (съ перерывами); gryźć (z przerwami).* Vaĩkas gružnó grùdų súrį. *v.* gráužti, gružinė́ti.

Grùžterėti, -rıu, -rėjau, *грызнуть; gryznąć.* Grùžterėk su dantimìs *už pir̃šta* (sc. pir̃štą). *v.* gráužti.

Grúžtis, -tıės, f. *грызь, ноющая острая боль; rznięcie, kolka.* Grúžtis įliñda ir baĩgıa žmõgų. Kad grúžtis ant širdiẽs ỹra, kàs jam keñk. Grúžtis ỹra skaudì ligà apliñk šìrdį, bámbą, šóną. *v.* gráužti, grìžas.

Gružùlis, -la, m. *клёцка; klusek.* Sutarkū́tų bùlbių klẽckas bus gružùlis.

Grũžulti, -łu, -łau, *грызть (понемногу); gryźć (po trosze).* Sesũ grũ-

žuł rópę, sẽtinį, súrį. *v.* gráužti, gružinẽti.

Grūžũti, -žůju, -žavaũ, *стирать, обтирать (петли у дверей); ścierać, wycierać (zawiasy).* Mergìca grūžũja vỹrius tánkei várstydama durìs, t. y. dìlina. 2) *refl., бороться до потери силъ, обнимаясь хорошенько прижимать другъ друга; mocować się aż do wycieńczenia sił, ściskać się.* Mačiaũ meřgą su vaikiù besigrūžũjančiu, t. y. apsikabìnę *mylũjas, bučiũjas, głóstos (?).* Pijùkai grūžũjas apsikabìnę ant ũlyčios ir lingũjas į šalìs. *v.* gráužti, bružũti (brūžũti).

Gružùtis (*u* graužùtis), -čia, m. *боярышникъ (crataegus); głóg. v.* gùdobe.

Grũdas, -da, m. *родъ сыпи (на лошадяхъ); krosta (u koni).* Grũdas árklus apteñk nů šaĩčia, kad stóvi ant óra. 2) *замерзшая грязь; gruda.* Grũdas, kad žẽme sustįra.

Grůdijà, -dìjos, f. *замерзшая грязь; gruda. v.* grũdas.

Grůdỹne, -nės, f. *мѣсто, покрытое замерзшей грязью; miejsce, pokryte grudą. v.* grũdas.

Grũdšałas, -ła (*об.* grůdšaleĩ, -lų̃, grũdšalus), m. *морозъ безъ снѣга (осенью); mróz bez śniegu (jesienną porą). v.* grýnšałas, plìkšałas.

Grůdũtas (*u* grũdůtas), -ta, *покрытый замерзшей грязью; pokryty grudą.* Kẽlis grůdũtas. *v.* grũdas.

Gubà, -bõs, f. *копна (жатаго хлѣба, сѣна; сноповъ); stóg (zboża, siana); mędel (zboża). v.* kupetà, kupetỹs, kúgis, rìke.

Gùbałotis, -łojůs, -łojaus, *закутывать себѣ (голову); otulać, okrywać sobie (głowę).* Žiémõs čẽse gùbałote apsigùbałok storaĩ gáłvą skaromìs, kad ne sušáłtumei. *v.* gùmurti, góbti.

Gubélninkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *губитель, притѣснитель, -ница; niszczyciel, gnębiciel, -ka.* Põnas tas dìdis gubélninkas svıéta.

Gubynas, -na, m. *собраніе копенъ; zbiór mędlów, stogów.* Pagrẽbstai rugių̃ gubýnůse. *v.* gubà.

Gũbis (gõbis?), -bia, m. *(головное) покрывало; okrycie (głowy). v.* gaũbti, góbti (*ср.* smõgis *u* smũgis).

Gũbyti, -biju, -bijau, *губить, разорять; gubić, niszczyć.* Tas põnas gũbija žmónis. *v.* éngti.

Gũbras, -bra, m. *курганъ, насыпь; kurhan, sypany pagórek.* Rẽgisi pìłtas tas paìlgas gũbras par mìšką. Plýnas łaũkas be gũbrų. *v.* gaũgaras, kaũkaras, kałvà, kaũpas *u* káupas, káłnas.

Gùbułas, -ła; gubulỹs, gùbula (у А. Ю. «gùbůłas, gùbulis»); *demin.* gubulẽlis, -la, m. *свертокъ, комъ, жемокъ; клубъ (воды); zawiniątko, gałka, ściśnięty lub zgnieciony kawałek; kłąb (wody).* Gùbułą iš pãkułų sugũbułk ir druskà pasúdyk, užkìšk ir nebẽgs kraũjis. Brólis gubulẽlį dũnos dãve, mẽte. Gubuleĩs, t. y. uruleĩs, lek (tek) vandũ upẽleis nů káłna po lıėtaũs. *v.* gãbałas, gãbužas, łuĩtas, urulỹs.

Gũbulti *u* gùbulti, -łu, -łau, *мять, комкать, свертывать въ комокъ; miąć, gnieść, zwijać w kłąb.* Gũbulte sugũbulęs skarẽlę mèsk•anám.

Gũbulte sugũbułk gùbułą šiẽna ir mèsk ant vìskų.

Gubùs, -bì, *ловкій, искусный, смышленый, свѣдущій; zręczny, biegły, wprawny, umiejętny, znający się.* Gubùs ỹra mókans. Gubùs žmõgus, kurs sugubũja, t. y. móka vìską. *v.* guvùs. 2) *бережливый, экономный; oszczędny (Ped.).* Gubì žmonà. *v.* gaũbti.

Gùbužis, -žia, m. *цѣдилка; cedzidło.* Gùbužis ỹra stõtkas iš mẽdžia be ansų̃, be kumpẽla, piénui kóšti. *v.* kìpis, kõdis, iñdas, koštùvis. —

Gubũti, -bũju, -bavaũ, *смыслить, умѣть; umieć, znać się.* Brólis gubũja pataisýti ratùs, t. y. móka, sumãna. 2) *refl., свертываться въ клубокъ, сплетаться; skręcać się, zwijać się w kłęby.* Ant dirvos rugeĩ gerì nů vėja gubũjas, t. y. susìbłašk gubomìs. *v.* gubà, gubùs.

Gùčas, -ča, m. *и* gùče, -čės, f. *хитрый, искусный, умный человѣкъ; chytry, biegły, rozumny człowiek.* Žmõgus gùčas, kurs išgùda ir gudrùs. *v.* gùsti, gudriniñkas.

Gúda, -dos, f., *v.* gũda.

Gùdas (1), -dà, *обыкновенный; zwyczajny.* Gùdas kaf̃kłas vadìnas gùdkarklis. 2) *привыкшій, искусный, опытный; nawykły, wprawny.* Žmõgus gùdas, kurs pagùdęs, prigùdęs dárbus dìrbti. Kurs suguñd su kitskìtu greĩt, tas gùdas. *v.* gùsti. —

Gùdas (2), -da, m. *навыкъ; wprawa.* Ta mergà ne gùdusi dar prie svečių̃, t. y. ne tur gẽra gùda. Gùdas ỹra prigudìmas prie kõ, įgudìmas prie dárba. —

Gùdas (3), -da, m. *и* gùde, -dės, f. *русскій человѣкъ, русскій мужикъ, работникъ; бѣлорусъ, пинчукъ; rossjanin; chłop, robotnik rossyjski; białorus, pińczuk.* Gudaĩ ant sielų̃ płaũkia Nemunaĩs į Rùsnę Prúsůse. Piaũs gùdas mẽšką, důs vaikáms dẽšrą. Parsìvežiau bałtų̃ gudų̃ dukrùžę (dūkrùžę).

Gúdas, -da, m., *v.* gúdus.

Gùde, -dės, f. *оселокъ, брусокъ (камень для точенія); osełka, marmurek (kamień do ostrzenia).* Gúde dėl brìtvos, žìrklų gałàndima. *v.* bùdė, ůłà, gałánstuvas, pustỹkle.

Gudénti, -enù, -enaũ, *пріучать, развивать (въ комъ) изв. привычку; przyuczać, przyzwyczajać.* Viĩkas viłkúkštį gudén. Tos mótriškos gudénte išgudéntos tánkei gérti ir spovedótis (=spaviedótis). *v.* gùdinti.

Gudijà, -dìjos, f. *собраніе русскихъ людей; zbiór rossjan.* Kur daũg gudų̃, ten gudijà. 2) *пинская земля; русская страна, Русь; Piński kraj; ziemia rossyjska, Ruś.* Iš Gudìjos atẽja tas gẽras žmõgus. *v.* gùdas.

Gùdinas, -nà, *чистый, безъ примѣси, хорошій; czysty, bez domieszki, dobry.* Gùdinos, t. y. viẽnos, dìrsės geriaũ dũnai ne kaĩp lìnpelei arbà ãšakos. 2) *настоящій, истый; prawdziwy, istotny.* Gudinà (tikrà) dũna, kad įrúgsta pyrãgai. Sẽnis gùdinas tinginỹs. *v.* gùdnas, grýnas.

Gùdinti (у А. Ю. «gudìnti»), -nu, -nau, *пріучать, упражнять; wprawiać.* Gùdink jį, kol įgùs skaitýti, piẽšti, rašýti. 2) *приманивать; nęcić, przynęcać.* Gùdink ãvį, kurì priguñda

priė rañkų. 3) *refl.*, *привыкать; przyzwyczajać się, nawykać*. Tu nóri gùdintis, t. y. papràsti, gérti. Gùdinkis dárbą dìrbti, t. y. mokìnkis. *v.* gùsti.

Gùdiškas, -ka, *бѣлорусскій, русскій; białoruski, rossyjski* (y A. Ю. «*zwyczajny*»). Gùdiška tvorà, kad vẽja tvõrą kaip vir̃vę apliñk miẽtus. *v.* gùdas (3).

Gùdkarklis, -kla, m. *родъ ивы; gatunek łozy*. Gùdkarkla žiẽve gełtóna. Apskeberdė́ję gùdkarklei klúgoms tiktai áuga. *v.* kar̃kłas, báłtkarklis, jū̃dkarklis, žilvìtis.

Gùdmotere, -rės, f. *мелкая крапива; pokrzywa drobna*. Dilgẽle (*sc.* dilgėlẽ) smùlki bus gùdmotere, gydỹkłas (*sc.* váistas) nů priė́tvariaus, nů gėlìmą pãdų. *v.* gùdnotrėle *u* gùdnotryne.

Gùdnas, -nà, *настоящій; prawdziwy*. Brolẽli, ne sniẽgas, ale gùdnas vandũ kriñta nů dangaũs, t. y. sniẽgas pavir̃tęs į vándenį, tir̃psta tů į vándenį. Sniẽgas į ãtdrėkį gùdnas vandũ. *v.* gùdinas, grýnas.

Gùdnotrėle, -lės *u* gùdnotryne, -nės, f. *мелкая крапива; pokrzywa drobna*. Gùdnotrėle ỹra smulkėsneis łapẽleis ir dygėsne už nõtrėlę. *v.* gùdmotere.

Gùdobe, -bės *(Тельш. жем.)*, f., *v.* gružùtis (*u* graužùtis; y A. Ю. «gudóbe, *trzmielina*»). Gùdobe tur ũgas raudónas su kaulùkais. *v.* káulůge, subinkaũlis; ožẽksnis (ožẽkšnis), šaltẽkšnis.

Gùdobele, -lės, f. *дикая яблонь (pirus acerba); dzika jabłoń*. Gùdobele, kur mažì obaleĩ áuga. *v.* šùnobele.

Gudráuti, -dráuju, -avaũ, *хитрить; używać wybiegów (Ред.)*. 2) *бодрствовать, не спать; czuwać, nie spać* (gúdrauti, gūdráuti?). Aš gudráuju, t. y. ne miẽgtu. *v.* gudrùs, bùdrus (budrùs); gúdrumas.

Gudrė́ti, (-drė́ju), -drė́jau, *становиться хитрѣе, умнѣть, развиваться; stawać się rozumniejszym, przebieglejszym, rozwijać się*. Brólis gudrė́te išgudrė́jęs. *v.* gudrùs.

Gudrinaĩ, *adv.* *умно, мудро; rozumnie, mądrze*. Tylė́k gudrinaĩ, žiūrė́k aklinaĩ. *v.* gudrùs.

Gudriñčius, -čiaus, m. (y A. Ю. *u* «gudriñče, -čės, f.»), *мудрецъ; mędrzec*. *v.* gudriniñkas.

Gudriniñkas, -ka; -iniñke, -kės (*u* gudrūlis, -la, m.; -le, -lės, f.), *хитрый, умный человѣкъ, мудрецъ; chytry, rozumny człowiek, mędrzec*. *v.* gudriñčius.

Gudrìnis, -ne, *особенный; такой, которымъ можно гордиться; osobliwy; taki, z którego można się pysznić*. Łaigũno arkleĩ ne gudrìnei, t. y. prastì. *v.* gudrùs.

Gùdrintis, -drinůs, -inaus, *совершенствоваться, развиваться; udoskonalać się, rozwijać się*. Sūnùs taip gùdrindamos greĩtai išgùs. *v.* gudrė́ti.

Gúdrumas, -ma (*u* gùdrumas, -ma, gúsras, -ra, *жем.*), m. *такое время (середина) дня, ночи, лѣта, и т. д., когда болѣе всего проявляются ихъ отличительныя свойства; taki czas (środek), kiedy najwięcej uwy-*

datniają się pewne właściwości dnia, nocy, pory roku, i t. d. Naktiẽs gúdrumu atẽja brólis. Gúdrumas vãsaros pároja, ir justè ne pajùtome. Tvõra łaikỹs gúdrumą vãsaros. Gúdrumas dienõs, t. y. apliẽ (=apleĩ) dešim̃tą adỹną žiemõs łaĩke gal áusti. *v.* głúdas, gúdus (1).

Gudrùs, -drì, *хитрый, умный, смышленый; chytry, rozumny, przebiegły.* Vagìs išgùdęs vadìnas gudrùs, gùčas.

Gũdurti, -ru, -rau (*u* gũdurúti, -rúju, -ravau), *жаловаться, тужить; uskarżać się, uboleiwać.*

Gúdus (1), -daus (y A. Ю. «gúdas, -a»), m. *середина, глубина (ночи); środek (nocy).* Pačiamè naktiẽs gúdu, t. y. naktiẽs gúdrume, pasiróde ugnìs. Naktiẽs gúdu turì kélti ir tỹkti (=tiẽkti) válgyti. Vagìs naktiẽs gúdu eĩn võgti, pałaistùvas pałaistuváuti. *v.* gúdrumas, głúdas. —

Gúdus (2), -di, *v.* gũdus.

Gudũti, -dũju, -davaũ, *говорить по-литовски съ русскимъ акцентомъ, говорить нечистымъ лит. языкомъ, говорить по-литовски не такъ, какъ въ данной мѣстности говорятъ; mówić z ruska, mówić nieprawidłowie po litewsku, mówić po litewsku nie tak, jak się mówi w danej miejscowości.* Iš jùma *(dual.)* viénas gudũ, o añtras leišiũ kalbédamas lietùviškai. *v.* žvelũti.

Gũdžioti, -oju, -ojau, *v.* gũdžioti.

Gugà, -gõs, f. *выпуклина, горбикъ; wypuklina, garbek.* Kas atsikìšęs guñksa, kýšo, vadìnas gùga. Kuprótas gùgą išstãtęs eĩna. *v.* kuprà, gùzas, gũžỹs, kùkštara.

Gùginti, -inu, -inau, *пучить, горбить; wydymać, garbić.* Kam gùgini pūkùs, płùnksnas, t. y. kám suvaraĩ į viéną gùgą taisýdamas pãtalynę. *v.* gugà, gukšténti.

Gúgis, -gia, m. *стогъ (сѣна); stóg (siana). v.* kúgis.

Gùgyti, -giju, -gijau, *бить (кулакомъ) такъ, что слышны частые удары; bić (pięścią) tak, iż słychać częste uderzenia.* Búdava mõčeka gùgys, gùgys pósūnui su kùmste į kùprą. *v.* mùšti, kùkinti, kùmstavoti, kumšũti.

Guinióti, -nióju, -niójau, *гонять, гоняться; pędzić, upędzać się.* Vaikaĩ kits-kìtą guinió. *v.* gainióti.

Gùire, -rės, f. *очень мелкая рыба; bardzo drobna ryba.* Gùire ỹra mažà, drūktà, striubà žuvìs, po kũleis (y A. Ю. «kuléjs» = kũleĩs) su vėžeĩs. *v.* žuvìs.

Gùiti *u* guĩti, -gujù *u* guinù, gujaũ, *гнать; gnać, pędzić.* Gùik tą gõniavą gývolių nũ javũ, nũ var̃tų tolaũ. Kárvę gùite nugujaũ. 2) *refl., катиться; toczyć się.* Vir̃kščių gùmułas gùjas, t. y. rìtas. *v.* giñti, výti, rìstis.

Guksėti, -ksiù, -ksėjau, *v.* gùgyti.

Gukšténti, -nù, -naũ, *встряхивая пучить, разрыхлять; roztrząsając wydymać, rozruszać.* Gukšténti ỹra płùnksnas į vìdurį priẽgała (=priẽgalvia), pãtała suvarýti. *v.* gùginti.

Gùkt, *глаг. част., означающая ударъ кулакомъ; partykuła, oznaczająca*

uderzenie pięścią. Gùkt į kùpra su kułõku.

Gùkterėti, -rėju (-rıu), -rėjau (rıau), *ударяя кулакомъ, произвести глухой звукъ; uderzając pięścią, sprawić przytłumiony dźwięk.* Su kùmstimi gùkterėk jam į gùgą, į kùprą. *v.* gùgyti, gùkt.

Gùłba, -bos, f. *вязъ; wiąz.* Gùłbos vìłnõni łãpai, kaip gaurũti. *v.* gũbà, vìnkšna.

Gul̃bas (*u* gul̃binas), -ba, m.; gul̃bis, -bıa, m.; gul̃be, -bės, f. *лебедь; łabędź.* Báłtas gul̃bai, kur tu stóvi? Gul̃bas su gul̃bėmis płaũkıa. Gul̃bės atlẽkdamos àtneš snıẽgą, o gérvės ir žañsys šìłumą. Gul̃bis ułdũja lẽkdamas.

Gulbìnis, -ìne, *лебединый, лебяжій; łabędzi.* Dùksmos (dùknos) gulbìnıos. *v.* gul̃bas.

Gul̃binti, -nu, -nau, *славить, прославлять; wysławiać.* Sesũ gul̃bin sàva sẽserį, t. y. kõlija, gárbin. *v.* gìrti, gárbinti.

Guldýti, -daũ, -džıaũ, *укладывать, класть; układać, kłaść.* Kelel̃vıus gułdaũ. Guldýk pãmatus. 2) *толковать, истолковывать; tłómaczyć, objaśniać.* Guldýti žõdžıus. 3) *refl., толковаться, истолковываться; употребляться; tłómaczyć się, objaśniać się; używać się.* Tas žõdis ant vìsko gul̃dasi (=gul̃dosi). *v.* gul̃ti.

Guldýtojas *u* guldýtojis, -ja, m.; guldýtoja *u* -dýtoje, -jos, -jės, f. *толкователь, -тельница; tłómacz, -czka.* Aš ne esmù guldýtojis žõdžıų.

Guldýtuvės, -vıų, f. pl. *обрядъ укладыванія молодыхъ во время свадьбы; obrzęd układania (usypiania) młodych na weselu.* Guldýtuvıų vãkarą ant vesélijos (sõdvos) su dainomìs ir česnimìs nuléidžıa jaunũsıus į gũlį. Ant guldýtuvıų vainìką nùspir par łóvos gãłą jaunıẽjıė. Guldýtuvės, kadà sugul̃da jaunũsıus ant sõdvos. *v.* gułtùvės.

Gulẽdinti (=gùlinti), -nu, -nau, *давать или велѣть лежать; dawać lub kazać leżeć.* Anýta gulẽdina mer̃gą stubõ grèt sàvęs. Kam gulẽdini drabužıùs, dėvẽk. *v.* gulė́ti, gùlinti.

Gulė́ti, -lù, -lẽjau, *лежать; leżeć.* Ligónis blýža, t. y. gùli nũmarıumi (=nũmarıa, nũmarıaus) užpùłtas. Nabãšninkas ne laũbe, t. y. ne gulẽja ant vietos, ale baikójos, vaidìnos. Mẽtas jau gùlimãsis bùva, kaip jıẽjıė atvažıãva. *v.* bibsóti, rungsóti, rinksóti, ringénti, kinksóti, žłaksóti, kėpšóti, rėpsóti, rusóti, tvoksóti, typsóti, kłaksóti, tìnsoti, blýžoti, kėksóti, takšóti, pypsóti, lėgıóti, pėpsóti, plývoti, brunksóti, branksóti, bambsóti, kežė́ti, derksóti.

Gulỹkła, -lỹkłos *u* gulykłõs, f. *логовище, логово; мѣсто, гдѣ лежало животное или человѣкъ; legowisko; miejsce, gdzie leżało zwierzę lub człowiek.* Jinaĩ, ùbage, palìka pùpose tupỹkłas ir gulỹkłas. *v.* gũlis, mìgis, gul̃ta.

Gulinė́ti, -nẽju, -nẽjau, *полеживать; spoczywać często lub od czasu do czasu.* Ligóne iš siłpnùma gulinė́. Ašvıẽnis gulinẽja. *v.* gul̃ti.

Gùlinti, -nu, -nau, *давать или позволять лежать; давать возможность лежать; dawać lub pozwalać leżeć;*

dawać możność leżeć. Martì gùlin vaĩką, mergẽlę ir šùnį su savimì. Dėlkõ tàve ne gùlin kamãro *gulėti?* Aš vãkar gùlinau pìnigus *gulti (?).* Aš svečiùs gùlinu, te pagùli (=te-paguliẽ, te-pagulỹ, te-pàguli) par vãlandą. *v.* gulti.

Guliniũti, -niũju, -niavaũ, *v.* gulinėti. Slũga tìngi, tik guliniũ ir sėdiniũ, t. y. kur bus bùvusi, ir kris ant lóvos.

Gulõva, -vos (*об.* gulõve, -vės), f. *жена; żona. v.* móte (mõte), moterìške, mótriška, patì, žmonà.

Gulõvas, -va, m. *мужъ; mąż; demin.* gulovẽlis, -la, m. Šálta žiėmẽle: jaunà mergẽle, jiėškókis gulovẽla. 2) gulõvas *и* gùlovas, *лежебокъ, лѣнтяй (Ред.); leżuch, leniwiec.*

Gul̃ščias, -ščià, *лежачій; leżący.* Gul̃ščias mẽdis. Gulštì (*и* gulstì) rañstai. *v.* gval̃ščias.

Gul̃ta, -tõs, f. *постель, ложе; pościel, łoże.* Pataĩsęs sáu (=pasitaĩsęs, pasitaĩsęs sáu) gul̃tą, gul̃kis. *v.* lóva, gũlis, gũšta.

Gul̃terėti, -riu, -rėjau, *чуточку прилечь; położyć się na chwilkę.* Gul̃terėk bìskį pógulį, pókaitį, ãtgulį (=pógula, pókaičia, ãtgula). *v.* gul̃ti.

Gul̃ti, -lù, -laũ (*и* gulaũ), *ложиться, лечь; kłaść się, położyć się.* Eĩsva gul̃ti, patìks bėgulint. Aš gulù devintõ adỹno. Vėlaĩ gulù gultinaĩ, o kelù (*в.-лит.* kelù, kelũs) ankstì. *v.* gulėti.

Gultùvės, -vių, f. pl. *обрядъ, исполняемый во время свадьбы, когда женихъ и невѣста въ первый разъ ложатся спать на брачномъ ложѣ; obrzęd weselny, który się zachowuje, gdy młoda para pierwszy raz kładzie się spać na jednym łożu.* Gultùvės jaunũjų bùva su dũdomis. *v.* guldýtuvės, sugultùvės.

Gumãrytis, -rijũs, -rijaus, *изъ жадности стараться много сдѣлать и побольше заработать; przez chciwość starać się wiele zrobić, żeby więcej zarobić.* Kam tu gumãrijiės taip ant dárba begãla, t. y. turì ir dár nóri gáuti, užvir̃šyti. *v.* gobėtis, godėtis.

Gumar̃nas (*v.* gomar̃nas), -nà, *проявляющій усердіе къ труду (для большей наживы); gorliwie pracujący (dla większego zysku).* Žmõgus, kurs gumãrijas vis padìrbti, bus gumar̃nas. *v.* ũlùs, gobùs, godùs.

Gum̃bas, -ba; *demin.* gumbẽlis, -la, m. *шишка, желвакъ, железа; guz, gruczoł.* «E tu, žemės gum̃bas», sãka (jis) ant žmõgaus kéikdamas. Gum̃bas susìmeta kìrkšnėse nũ žar̃gstyma. Susìmeta gumbẽlei po skũra kìrkšnėse, kaklè, pažándyse. 2) *болѣзнь желудка, сопровождающаяся сильными болями (gastritis acuta); choroba żołądka, połączona z wielkiemi cierpieniami.* Gum̃bas várstą, piáuna viduriũse výrų ir móterų. *v.* grúžtis, gum̃bras.

Gumbãžole, -lės, f. *родъ растенія; gatunek rośliny.* Gumbãžole tùri lapùs, kaip šermùkšnių. *v.* gum̃bas, žolẽ.

Gumbelỹs, gum̃bela, m.; gumbelẽ, -lẽs, f. *больной катарромъ желудка или кишекъ; chory na katar żołądka lub kiszek. v.* gum̃bas, gumbõčius. —

Gumbẽlis, -la, m., *v.* gum̃bas.

Gumbìne, -nės, f. *запечекъ; zapiecek.* Vaĩkai, ne sıaũskite, eĩkit į gumbìnę, t. y. į ùžpečkį. 2) *шишковатая дубина (Ред.); guzowaty kij.*

Gumbìngas (=gumbũtas), -ga, *шишковатый, желвастый; guzowaty, gruczołowaty.* Mẽdis gumbìngas. *v.* gum̃bas.

Gumbnõsa, -sõs, acc. gumbnõsą, c. *(человѣкъ) съ орлинымъ носомъ; (człowiek) z orlim nosem.* Žmõgus, kurıõ nósis dìdele, bus gumbnõsa. *v.* kumpanõsis.

Gumbõčius, -čiaus, m. (у А. Ю. *и* «gumbóče, -čės, f.»), *v.* gumbelỹs. Kas gumbù sef̃ga, tas gumbõčius.

Gum̃bras, -bra, m. *желвакъ, наростъ; guz, narost.* Užáugęs gum̃bras ant mẽdžıa, akmeñs. *v.* gum̃bas, augmũ.

Gum̃bti, -bstù, -baũ, *нарастать, выскакивать, появляться (о желвакѣ); narastać, wyskakiwać (o guzie).* Ve, mergẽlei gum̃bst pãpai (krũtys), t. y. jau anà «cibùles vaginė́». *v.* gum̃bas.

Gum̃bułas, -ła, m. *желвакъ, железа; guz, gruczoł.* Nıėžčiója (nıėžė̃ja) toks gumbulẽlis po pãžasčıa. Kìrkšnėse žmõgaus pakìla gumbùłai (*sc.* gumbułaĩ). *v.* spáugas, gùmułas, gum̃bas, gum̃bras.

Gumbũtis, -bũjůs, -bavaũs, *биться палкою такъ, что отъ ударовъ желваки выскакивантъ на тѣлѣ; bić się kijem tak, iż od ciosów guzy wyskakują na ciele.* Gumbũtis ỹra smageĩ daužýtis. 2) *болѣть катарромъ желудка или кишекъ, жаловаться на боли въ желудкѣ; chorować na katar żołądka lub kiszek, uskarżać się na bole w żołądku.* Žéntas vis gumbũjas, t. y. sef̃ga gumbù, *ant gum̃ba* (=sef̃ga gumbù). *v.* gum̃bas.

Gumóti, -móju, -mójau, *окутывать, надѣвать много платья, плотно одѣвать; otulać, grubo lub obcisło ubierać.* Aš gumóju, t. y. daug dedù drabùžių, o vis šáłta. 2) *refl., окутываться, хорошенько или плотно одѣваться; otulać się, grubo lub obcisło ubierać się.* Žıėmõs čẽse gumókis, t. y. storaĩ rėdýkis. Nė́ščıà móteris gumójas, t. y. dañgsta save (=apsidañgsto, dañgstosi). *v.* vỹturtis, gùmułotis, gùbałotis, švarkũti, gaũbtis.

Gùmułas, -ła *и* gumulỹs, gùmula, m. *комъ (снѣга, тѣста), свертокъ, жемокъ; kupa, gałka, zawiniątko, ściśnięty lub zgnieciony kawałek.* Sugniáužęs mérna snıẽga gùmułus mèsk ant jo. Gyvãtės vıė́name gùmule susigłaũdusıos par žiẽmą łaĩkos. Sáujo skarẽle sugùmułta bus gumulỹs. Gį̃słos susìmeta į gùmulį. Gumuleĩs tráukos gį̃słos. Gumulỹs stóvi ant širdiẽs (t. y. vıė́name šmõte susimẽtęs), ne pràvemu. *v.* łuĩtas, gum̃bułas, gnıùtułas, kùkułas, kluf̃mas, gùzułas, guf̃gułas, rùtułas, rutulỹs.

Gùmulti, -łu, -łau, *комкать, мять, свертывать въ комокъ; miąć, gnieść, zwijać w kłąb.* Kam gùmuli raĩštį taf̃p rañkų. 2) *refl., свертываться въ комокъ, образовать складки; zwijać się w kłąb, formować składki.* Gùmulte susigùmuła marškineĩ ant nùgaros, t. y. susiruñguła, susiraũkšloja. 3) *окутываться; otulać się.*

Gùmulkis gálvą storaĩ, kad ne sušáltumei. *v.* kumulótis, kumótis.

Gumułū́tis, -łū́jůs, -łavaũs, *сжиматься въ комокъ; ściskać się, zgniatać się w kłębek. v.* gùmulti.

Gùmuras, -ra, m. *комъ, свертокъ, жемокъ; kupa, gałka, zawiniątko, ściśnięty lub zgnieciony kawałek.* Ne gùmurok skẽpetą į gùmurą, t. y. ne vàtałok. *v.* gùmułas.

Gùmuroti, -roju, -rojau, *комкать, свертывать въ комокъ; miąć, zwijać w kłąb.* Gùmuroti ỹra vàtałoti. 2) *refl., окутываться; otulać się, obwijać sobie (głowę).* Gùmurodamos apsigùmurok, jagù šálta, tu, senà bobùte. *v.* gùmulti, gùmułotis.

Gùmurti, -ru, -rau, *сжимать, мять, свертывать въ комокъ; zgniatać, miąć, zwijać w kłębek.* Gùmurk gumulẽlį iš dū́nos pir̃štůse ir léisk į jį̃. *v.* gùmulti, gniáužti.

Gumū́ti *и* gūmū́ti, -mū́ju, -mavaũ, *итти, переваливаясь съ ноги на ногу; iść, przechylając się z jednej strony na drugą.* Pelė́da gumãva į krúmus, t. y. krutė́ja. 2) *нести (много, большую тяжесть); вяло итти или танцовать (о сгорбившемся старикѣ); nieść (wiele, wielki ciężar); iść lub tańczyć bez życia (o starcu zgarbionym).* Martì gumū́ja, t. y. nẽša daũg. Sẽnis gumū́ja, t. y. šóka išleñgva, pasileñkęs, kùprą išpūtęs. *v.* krutė́ti, nèšti, eĩti.

Gū̃nia, -niõs, f. *покрывало для лошадей или сидѣнія (приготовляемое б. ч. изъ тряпья), попона; okrycie na konie lyb siedzenie (sporządzane z różnych gałganów), czaprak.* Kaip regė́siu, sẽną gū̃nią pridė́siu. Su gū̃nia uždeñgk ašvíenį. *v.* ùžtiesałas.

Gùnda, -dos, f. *соблазнъ, искушеніе; pokusa.* Taikì, lytiẽs gražiõs mergà ỹra gùnda dė̃l berniùka. *v.* gùndinti, pagùnda.

Gundė́ti, gundė́tis, *v.* gandė́ti, gandė́tis.

Gùndinti, -nu, -nau, *побуждать, подстрекать; искушать; podbudzać, poduszczać, podżegać; kusić.* Reik gùndinti jį, kad taip padìrbtum, t. y. kusóti.

Gùndyti, -dau, -džiau, *v.* gùndinti. Jijẽ, vókyte, gùnde sẽseres, kad važiū́tum su anà namũ (=namõ). Aš gùndau, be ne įgùndysiu dū́ti šiẽna.

Gundū́tis, *v.* gandū́tis.

Gūnė̃, -nẽs, f., *v.* gū̃nia.

Gùnga, -gos, f. *горбина, клубъ; garbek, kłąb.* Vaĩkas į gùngą susigùnginęs miėgója. *v.* kuprà.

Gùngi *и* gungì, *глаг. частица, выражающая движеніе сгорбившагося человѣка; partykuła słowna wyrażająca kroczenie człowieka przygarbionego, skurczonego.* Gungì-gungì atgùng sẽnis, t. y. susileñkęs eĩna.

Gunginė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *ходить, похаживать (о сгорбившемся или скорчившемся человѣкѣ); chodzić, przechadzać się (o człowieku przygarbionym, skurczonym).* Ne gunginė́k susitráukusi, eik priė dárba. Sẽnis susiriẽtęs gunginė́, t. y. váikščio.

Gùnginti, -nu, -nau, *медленно итти (о сутуломъ, скорчившемся человѣкѣ); powoli iść (o człowieku przygarbionym, skurczonym).* Gùnginti

ỹra eĩti pečiùs sutráukus. 2) *refl.*, *сутулиться, сгорбливаться; garbić się, zgarbiać się*. Gùnginti susigùngingęs į kùprą, t. y. susitráukęs, miẽga. *v.* gùngi.

Gunglinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *ходить, похаживать аистомъ; chodzić jak bocian*. Vaĩkas gunglinė́, t. y. kaip gañdras váikščio. *v.* váikščioti.

Gungrinė́ti (*и* gangrinė́ti), -nė́ju, -nė́jau, *ходить, похаживать (о человѣкѣ тощемъ, съ пустымъ желудкомъ); chodzić (o człowieku wychudłym, zgłodniałym)*. Žmõgus gungrinė́ páralkęs, niẽka šiandiẽn ne válgęs. *v.* gunglinė́ti.

Gùngti, -gu, -gau (=-giu, -giau), *сутулиться; zgarbiać się*. *v.* gùnga, gùnginti.

Gungulỹs, guñgula, m. *клубъ (воды); kłąb (wody)*. Par tvãną vandũ met guñgulus vagõ ùpia. *v.* kamůlỹs, urulỹs.

Gùnyti, -niju, -nijau, *гнать, выгонять; gnać, wypędzać*. Gùnyk, kol išgùnysi visùs vélnius. *v.* giñti, guĩti (gùiti), varýti, výti. —

Gùnkła, -łos, f. *выпуклина, горбина, желвакъ, неровность (на пряжѣ, веревкѣ, деревѣ); wypuklina, wydęcie się, garbek, guz, nierówność (na przędziwie, powrozie, drzewie)*. Gùnkła susìmete audimè, ir par taĩ ne lýgus. Jůdinýčia (*женскій головной уборъ*) su jũdėmis apliñku tur gùnkłas. Gùnkła ant virṽės, łazdõs. Če lénke, o antrõ pùsė bus gùnkła kreivamè mẽdė (mẽdyje), t. y. mẽdis kreĩvas tur gùnkłas. *v.* guñbas, guñbras, gurgždulẽ.

Gùnkłotas, -ta, *шишковатый, желвастый; guzowaty, gruczołowaty*. Gùnkłotas mẽdis, gùnkłotos skãłos. *v.* gùnkła.

Gunksóti, -saũ, -sójau, *торчать, уныло стоять или сидѣть (ссутулившись, скорчившись); sterczeć, smętnie stać lub siedzieć (o przygarbionym, skurczonym)*. Galvìjei guñksa lỹnanti, į kùprą susitráukę. Výras guñksa tyłomìs į kùprą susimẽtęs. Ko gunksaĩ atsistójęs, kod ne eĩni priė dárba? Sẽnis kùprą išmẽtęs, smãkrą įtráukęs į añtį, susiguñžęs guñksa, t. y. teip sė́di. *v.* gaksóti, garksóti, kiũksóti, kunksóti, kumpsóti, snopsóti.

Gùnkterėti, -riu, -rėjau, *толкнуть, дать тычка, ударить (въ горбъ); szturchnąć, uderzyć (w garb)*. Martì jam į kùprą tùipt gùnkterės. *v.* bų̀mpterėti, riùkterėti.

Gunkšlẽ, -lẽs, acc. gùnkšlę, f. *выпуклина, горбина; wydęcie się, garbek*. Gunkšlẽ ỹra by kuprà, išsidũd nů sutráukima. *v.* gùnkła.

Gũniũti, -niũju, -niavaũ, *покрывать попоною (коня); okrywać (konia) czaprakiem*. Gũniũte apgũniũk ašviénius. *v.* deñgti, kłóti, gũnia.

Gunžė́ti, -žù, -žė́jau, *v.* gũžė́ti.

Gunžì, *v.* gũžì.

Guñžintis, -inůs, -inaus, *v.* gũžinti.

Gunžỹs, gùnžia, m., *v.* gũžỹs.

Guñžti, -žiù, -žiaũ, *v.* gũžti.

Gùras, -rà, *v.* gurùs. Graũdmolis ỹra gurà žẽme.

Guřbas, -ba, m. *отгородка въ хлѣвѣ (для овецъ, козъ, телятъ) или въ погребѣ (для картофеля); odgro-*

dzenie w chlewie (na owce, kozy, cielęta) lub w piwnicy (na ziemniaki). Kertẽ kũtės užrikiũk gur̃bą dėl avių̃, óškų, ver̃šių. Įdė̃k į gurbẽlį šiẽna dėl ver̃šių. Gur̃bai ver̃šių kũtė. Užtvértas gur̃bas bùlbėms supìlti. 2) *помѣщеніе для несущихся и сидящихъ на яйцахъ птичьихъ самокъ; kojec na ptastwo, niosące jaja i siedzące na jajach.* Kur žañsys, vištà pẽria, vadìnas gur̃bas, arba łañstas. Į gur̃bą su vìštomis šešių̃ mẽtų uždãre vaĩką. 3) *(собачья) конура; buda (dla psa).* Gurbè šũ gùli. Šùnį į gur̃bą įvarau. 4) *корзина; kosz.* Pàdavei su visù gur̃bu vỹšnias válgyti. 5) *мотовило (изъ четырехъ столбиковъ, на которые наматывается пряжа); motowidło (ze czterech słupków, na które nawijają przędzę).* Iš vytùvų į gur̃bą gurbũk gìjas. *v.* kũte, pūnẽ, tvártas, ùžtvaras, gar̃das, gardẽlis, búda, łañstas, gũšta, lìzdas.

Gurbė́ti, -bių̀ (-bė̃ju?), -bė̃jau, *приходить въ очень хорошее состояніе; изнѣживаться, портиться отъ слишкомъ благопріятныхъ условій; stawać się bardzo pomyślnym; rozpieszczać się, psuć się od zbyt pomyślnych warunków.* Anýtos gurbė́te išgurbė̃jusi gerklẽ, t. y. susiaurė̃jusi nũ išlẽpinima. *v.* gur̃bti, gurbùs.

Gurbinỹs, gur̃binia, m., *v.* garbinỹs.

Gur̃binti, -nu, -nau, *неровно вить, скручивать, плести; nierówno zwijać, skręcać, pleść.* Vaĩkas vir̃vę gur̃bin, t. y. sùmet į grìvenkas, garánkštis, su gùnkła, guzułaĩs vẽja vir̃vę.

Gur̃bti, -bstù, -baũ, *приходить въ очень хорошее состояніе, оправляться, крѣпнуть; stawać się bardzo pomyślnym, poprawiać się (na zdrowiu), wzmacniać się.* Po lìgai sesũ gur̃bsta, t. y. eĩn stiprỹn, o pur̃psta, t. y. eĩn riebỹn. Kũmi dũšia mė́gsta, tũmi kúnas gur̃bsta, kaip gùrgždis, ne pataĩškęs. 2) *изнѣживаться, баловаться, портиться; pieścić się, rozpieszczać się, psuć się.* Gur̃bte išgur̃busi tàva subinẽ, dėltõ tu ne vá!gai, ne nóri ė́sti, tu išlė̀pai (gur̃bte išgur̃bęs tàva véidas). *v.* gurbė́ti, kùsti, pur̃pti, tar̃pti, taũkti, tùkti.

Gurbùs, -bì (*adv.* gurbeĩ), *роскошный, цвѣтущій, пышный (о природѣ); pyszny, bujny.* Tàva súnus gurbeĩ áuga, t. y. gur̃bsta. *v.* sódrus, tarpùs, gurłùs, gur̃bti.

Gurbū́ti, -bũju, -bavaũ, *мотать, наматывать, навивать (нити, пряжу); motać, nawijać, zwijać (nici, przędzę).* Ant gur̃ba gurbũk gìjas iš vytùvų, o iš gur̃ba ant mastùvų į drìką. *v.* gur̃bas (5).

Gurė́ti, -rù, -rė̃jau, *дробиться, крошиться, становиться рыхлымъ; drobić się, kruszyć się, stawać się pulchnym, kruchym.* Žẽme gùr ãriant, t. y. trùp. *v.* trupė́ti, purė́ti, gurùs.

Gùrga, -gos, f. *ссовъ, скрутина, утолщеніе, неровность (въ веревкѣ, въ ниткахъ); skręt, guz, zgrubienie, nierówność (w powrozie, nitce).* Siúłai, gìjos susismaũkia į gùrgas, arba susìsuka į gur̃gždules, į garánkštis. *v.* bųmbũłas, garánkštis, gum̃bas, gùnkła, gur̃gułas, gurgždulẽ.

Gurgė́ti, gùrgu, -gė́jau, *бурчать (въ животѣ); burczeć (w żołądku).* Pil̃vas gùrg ir klùksi. Gróbůse gurgė́ja pil̃vas (= gróbai pilvè, vidurůsè gurgė́ja).

Gùrginti, -nu, -nau, *давать скручиваться, дѣлать скрутины (въ веревкѣ, виткѣ); dawać skręcać się, skręcać (powróz, nitkę).* Gùrginti gìjas ỹra į bum̃bułus suléisti ver̃piant. *v.* gùrga.

Gurgółas, -ła, m., *v.* gur̃gułas.

Gur̃gioti, -gioju, -giojau, *прясть, вить, скручивать (неровно); prząść, zwijać, skręcać (nierówno).* Gur̃gioti šniũrą, gìją nedaĩlei. *v.* gurgulũti.

Gur̃gti (*и* gur̃kti), -gù, -gaũ (= gurgiù, -giaũ; gurkiù, -kiaũ), *глохтать, пить однимъ глоткомъ, сразу; łapczywie połykać, pić jednym łykiem, odrazu.* Vienu gùrkšniu gur̃gdamas išgur̃ga (= ìšgurge) žéntas ãlų, t. y. išgė́re.

Gur̃gułas, -ła *и* gurgółas, -ła, m. *скрутина, утолщеніе, неровность (въ пряжѣ, въ веревкѣ); skręt, zgrubienie, nierówność (w nitce, w powrozie).* Gìja storaĩ ver̃piama eĩn gurgółais. *v.* bųmbũłas, burbũłas. 2) *нагаръ (отверд. сажа на потолкѣ, подъ крышею), окалина, накипь; osad (z sadzy), żużle, nawar.* Súdys (sũdys, sũdžei) nů dúmų sugargė́ja į gur̃gułus šviẽsius, kaip gelžìs.

Gurgulũti, -lũju, -lavaũ, *бурчать, клокотать, хрипѣть; burczeć, wrzeć, chrapać.* Lúnas gurgulũja, kad einì par jį̃. Pagẽdę, susimuĩtiję vidureĩ gurgulũja. *v.* gargalũti. 2) gurgulũti (*и* gurgułũti), *покрываться желваками, утолщаться, обрастать (въ нѣкот. мѣстахъ) ч.-н. выпуклымъ; pokrywać się guzami, stawać się grubym, obrastać (w pewnych miejscach) cz.-k. wypukłym.* Gurgulũte apgurgulãva kójos bìčių su medumì, su per̃nagiu, t. y. (bìtės) ratũtos (tãpa).

Gurgždė́ti, gùrgždu, -dė́jau, *хрустѣть, скрипѣть; chruszczeć, skrzypieć.* Sniẽgas gùrgžda eĩnant, važiũjant šal̃ty. Kiñktai, bãtai naujì gùrgžd. Sveĩkas kúnas išbur̃kęs, išpur̃pęs gùrgžd, kad nùtveri į žiùpsnį. Gùrgžd, į łángą, į skleinỹčią braũkiant. 2) *говорить поскрипывая, напоминая своимъ голосомъ скрипъ; mówić skrzypliwie, jakby skrzypiąc.* Gùrgždanti bóba. *v.* girgždė́ti.

Gùrgždis, -džia, m., *дудочникъ, зоря (levisticum officinale); lubiśnik, lubczyk; дягиль (archangelica officinalis); dzięgiel.* Iš gùrgždžių dūdelės pasidìrba ir dūdũja piẽmens. *v.* žolẽ.

Gurgždóti, -dóju, -dójau, *говорить поскрипывая; mówić skrzypliwie. v.* gurgždė́ti. —

Gurgzdulẽ, -lẽs, f. (*и* gurgždulỹs, gur̃gždula, m.), *скрутина, колыжка (въ виткѣ, въ веревкѣ); skręt, pętla, pętelka (w nitce, w powrozie).* Į gur̃gždulę susùka virvę, kad sukreĩ ver̃t *(?).* Gijà susisùka į gur̃gždules, kad pardaũg sukreĩ ver̃pe mergà. *v.* garánkštis, gur̃gułas, gùnkła.

Gur̃gždulti, -łu, -łau, *прясть или вить неровно, со скрутинами; prząść lub zwijać nierówno, ze skrętami, w pę-*

telki. Gur̃gždulti ỹra ver̃pti storaĩ, kad į gur̃gždules sueĩn.

Gurgždulũtas, -ta, *со скрутинами, скрученный, петлястый (о нитке); ze skrętami, pokręcony, z pętlami.* Gurgždulũtas ver̃pałas.

Gùrgždžole, -lės, f., *v.* gùrgždis.

Gūriuėti, -nėju, -nėjau, *ходить медленно (сгорбившись, согнувшись, отыскивая ч.-н. на земле); chodzić powoli (zgarbiwszy się, wciągnąwszy szyję, szukając cz.-k. na ziemi).*

Gùrinti, -nu, -nau, *взрыхлять, размягчать, мять; rozpulchniać, robić kruchym, miąć.* Gùrink žẽmę lig ne sė́jus. Išpũrusią łóvą, pãtalynę ne gùrink, t. y. ne rùncink, ne gruáuk. *v.* gurùs, pùrinti.

Gũrinti, -nu, -nau, *итти или бежать мелкимъ шагомъ (согнувшись или сгорбившись); iść lub biec drobnym krokiem (o przygarbionym, schylonym człowieku).* Kur tu gũrini, t. y. bė́gi.

Gurklỹs *и* gùrklis, gùrkla, m., *подбородокъ, часть шеи подъ нижнею челюстью; podgardle, wole pod gardłem.* Drìbsa (drỹbsa) gurklỹs rıė̃baus žmõgaus, t. y. paláukis. Vaĩkas gùrklį pastãtęs eĩna. 2) *зобъ (у птицъ); gardziel (u ptaków).* Vìštos pìłnas gurklỹs grūdų̃. *v.* paláukis, gũžỹs, pagùrklis.

Gurkłótis, -kłójůs, -kłójaus, *подвязывать, перевязывать себѣ шею (толстымъ, большимъ платкомъ); podwiązywać, przewiązywać sobie szyję (grubą, wielką chustką).* Su skẽpeta gurkłókis, t. y. pasirìšk. *v.* gurklỹs.

Gurksóti, -saũ, -sójau, *сидѣть (выставивши подбородокъ); siedzieć (wystawiwszy podbródek, podgardle).* Gur̃ksa susiriẽtusi anýta, t. y. sė̃di. Žéntas atsikõlęs, gùrklį išpūtęs, gur̃ksa. *v.* sėdė́ti.

Gùrkščióti, -oju, -ojau *и* -óju, -ójau, *глотать, пить (производя звукъ при глотаніи, при питьѣ); łykać, pić (sprawując odgłos połykaniem, piciem).* Ar pavãlge darbiniñkas? Ne, dar girdė́ti, kaip gurkščió — gùrkšt, gùrkšt. Žan̄sys gùrkščio.

Gurkšė́ti, gùrkšıu, -šė̃jau, *глотать (издавая звукъ при глотаніи); połykać (wydając odgłos przy połykaniu).* Kad vãłga greĩtai, gùrkši. Aš gùrkšıu, t. y. séilės ne praryjù.

Gurkšnỹs *и* gùrkšnis, gùrkšnıa, m. *глотокъ; łyk.* Sẽnis išgė́re gẽrą gùrkšnį vỹna, ałaũs. Gurkšnỹs ỹra pìłna bùrna. Sẽnis gùrkšneis gẽrıa. *v.* kłukšnỹs, maĩkas.

Gurkšnóti, -nóju, -nójau, *глотать (понемногу, очень часто, наслаждаясь питьемъ); połykać (po trosze, bardzo często, smakując w piciu).* Gurkšnóti ỹra gardžeĩ gérti (ãłų).

Gùrkšt, gùrkšť *и* gùrkš, *глаг. частица, выражающая звукъ, издаваемый при глотаніи; partykuła słowna, wyrażająca odgłos przy połykaniu.* Gùrkšt, gùrkšt, rýdamas dìdelus gùrkšnius. Gùrkšt, išgė́re vìsą (gìrą, ãłų), vìsa *(все).*

Gùrkšterė́ti (*и* gùrkštelė́ti), -rıu, -rė́jau, *глотнуть (производя звукъ глотаніемъ); łyknąć (sprawując przy połykaniu odgłos).* Gùrkšterėk gùrkšnį ałaũs, vỹna. *v.* gùrkterė́ti.

Gùrkt *и* gùrkt́, *глаг. частица, выражающая глотаніе; partykuła słowna, wyrażająca połykanie.* Gùrkt, gùrkt kaklè, kad rỹja vâłgant, gẽriant (=kad rỹja kas válgydamas, gérdamas). *v.* gùrkšt.

Gùrkterė́ti (gùrktelė́ti), -rıu, -rė́jau, *глотнуть; łyknąć. v.* gùrkt, gùrkšt, gùrkšterė́ti.

Gurłùs, -lì, *полный, жирный, цвѣтущій; pełny, tłusty, bujny.* Brólis gurlèsnis sugrĩnža, nekaĩp išė̃ja. Čıópa ỹra neguřłus žmõgus. *v.* gurbùs, dérłus (derłùs, deřłų), derlį́ngas, sódrus, rıėbùs, tukłùs, tukrùs.

Gùrne, -nės, f.; *demin.* gurnìkė, *родъ рыбы; gatunek ryby.* Gurnìkės būreĩs płaujõ po vándenį. *v.* gùire.

Gùrti, gunrù *и* gùrstu, guraũ, *разлѣзаться, разваливаться, расплываться, разсѣдаться; раздуваться, разбухать, вздыматься; rozłazić się, rozpływać się, rozpadać się; pęcznieć, nadymać się, podnosić się.* Mergà guñr, t. y. pluñšk, driñb. Jõsıos kúnas guñr (*sc.* gų̃r, guřn), t. y. kraũjis paseñk, raũmens sukriñt. Snıẽgas gùrsta nũ lıėtaũs. Guñra vandũ pirm váltıės, t. y. gurułaĩs eĩn. *v.* gùras (gurùs), gurė́ti; drìbti, plùkšti; kìlti, kéltis.

Gurù-gurù (*и* gurì-gurì), *част., выраж. убѣганіе (о человѣкѣ, согнувшемся, желающемъ скрыться изъ виду или остаться незамѣченнымъ); partykuła, wyrażająca zmykanie (o człowieku przygarbionym, starającym się ukryć lub zostać niewidzialnym).* Gurù-gurù bė́ga vaĩkas mažù žiñksnıu krypū̃damas.

Gùrułas, -ła, m., *легкая волна (собств. нѣчто вздувшееся); niewielka fala.* Pirm eldijõs, váltıės vandũ eĩna gurułaĩs, t. y. vilnimìs.

Gurùs, -rì, *рыхлый; kruchy. v.* graudùs, gruzdùs, gùras, irùs, ižùs, trapùs, purùs, putnùs.

Gūrū̃ti, -rū̃ju, -ravaũ, *итти поспѣшно (наклонившись впередъ); iść śpiesznie (z głową nachyloną wprzód).* Gūrū̃ti ỹra eĩti greĩtai, kad led užmataĩ. Patì sė́di vežimẽly, pats šalìp gūrū̃ja, t. y. eĩna. Patì gūrū̃ja su kašè grū̃šıų. 2) *хлопотать, безпокоиться; chodzić (około czego), troszczyć się.* Prıė gaspadorỹstės, kad nẽra šeimýnos, gūrū̃k patì, t. y. bė́gk skubreĩ ir suñkei dìrbk: *v.* durū̃ti (dūrū̃ti).

Gū̃sis, -sıa, m. *моментъ, время, урывка; moment, czas, chwila, urywek.* Mán gū̃seis, t. y. ū̃pais, tárpais, gałvà (*и* gáłvą) skaũda. *v.* núgūsis, núguvinės.

Gùsti, gundù, gudaũ, *пріобрѣтать навыкъ, опытность; пріучаться; nawykać, stawać się doświadczeńszym; wprawiać się.* Brólis gùdęs rašýti, keláuti. Sesũ ne gùdusi võgti. Anà vìską gùdusi (darýti). Kurs gùdęs, tai visuř (= nıẽkur) jo ne apgaũs. Vaĩkas dár ne gùdęs prıė to. Aš gundù prıė dárba, t. y. (dárbas) màn patiñka. *v.* bústi (bū̃sti), drį́ngti, kláutis, pràsti.

Gústi, -du, -džıau, *v.* gū̃sti.

Gūsıū̃tas, -ta, *съ перерывами, случающійся по временамъ, отрывочный, не постоянный; z przerwami, zdarzający się chwilami, urywczy, prze-*

chodzący, nie ciągły. Gūsiū̃tas *(стоящій порывами)* vė́jis, kurs tárpais užeĩna. Kad vė́jis gūsiū̃tas, sunkù málti ant vė́jmalūna (= vė́jamalūnia, vė̃malūnia). *v.* gū̃sis.

Gúščiotis, -čiojūs, -čiojaus, *присѣдать; пожиматься; przyginać kolana, dygać; zżymać się, wzruszać się.* Mergẽle gúščiodamos *(съ присѣданьемъ)*, t. y. pasigũžusi, kłõniojas. 2) gúščioti pečeĩs *(Ред.), пожимать плечами (отъ удивленія); wzruszać ramionami (ze zdumienia).* *v.* túpčioti, gũžti (2).

Gúšt *u* gúšť, *глаг. частица, выраж. звукъ, производимый при внезапномъ облитіи большой струею воды; partykuła słowna, wyrażająca odgłos jednorazowo spadającej wody (przy oblewaniu).* Gúšt par gálvą *vandeñs parlýja* (= tik gúšt kibìrą vandens ant galvõs!). *v.* úžt.

Gũšta, -tõs, f. *гнѣздо; жилище (перен.); gniazdo; mieszkanie, chata (przen.).* Kókią gũštą turiù, tokiõš mán užtèks. *v.* lìzdas, gũžti.

Gūštáutis, -táujūs, -tavaũs (*u* gūštáuti, -táuju, -tavaũ) *искать (себѣ) гнѣзда, вить, приготовлять (себѣ) гнѣздо; szukać (sobie) gniazda, słać, budować (sobie) gniazdo* Vištà be nór gūštáutis, t. y. gur̃bą dìrbti (*sc.* dìrbtis). *v.* lizdáuti.

Guvùmas *u* gūvùmas, -ma, m. *ловкость, проворность, оборотливость; zręczność, zwinność, obrotność.* Aš anã̧ numùščiau guvùmu. *v.* guvùs.

Guvùs *u* gūvùs, -vì, *хваткій, ловкій, проворный, бойкій, оборотливый; chwytny, zręczny, zwinny, obrotny.* Kurs greĩtai pagáuna lẽkančią (*в.-лит.* lẽkiančią) skarẽlę, tas gũvus. *v.* gáuti; gubùs, vikrùs.

Gùzas, -za, pl. guzaĩ, m. *шишка, желвакъ; guz, gruczoł.* Gùzas ant kúna, ant mẽdžia. *v.* gum̃bas, gùnkła, kámpa.

Guzénti, -enù, -enaũ, *звать (жеребенка); wołać (źrebię).* Piėmũ guzẽna, t. y. šaũkia, kùmelį. *v.* guzì-guzì.

Guzì-guzì *u* guzỹ-guzỹ (kuzì, kuzỹ), *част., произносимая тѣмъ, кто зоветъ жеребенка; partyk., wymawiana przez człowieka, wołającego źrebię.* «Guzì-guzì (guzỹ-guzỹ)» sãka šaũkdams kùmelį.

Gùzikas, -ka, m. *пуговица; guzik.* *v.* sagà, sagùte.

Gùzułas, -ła, m. *комокъ, шишка, желвакъ, наростъ; gałka, guz, gruczoł, narost.* Par gaĩsrą cidãbras (*u* sidãbras) sukrekė́ja į gùzułą, t. y. į kunkółą. Maišýdama dū̃ną, gùzułus, t. y. kleckùs, iš mìltų išspáudyk. Gùzułas pam̃psa añtyje. Vaĩkas vir̃vę gur̃bin, t. y. su gùzułais vė̃ja. *v.* gum̃bas, gùmułas, gùmuras, gùzas.

Guzū̃ti, -zū̃ju, -zavaũ, *принимать видъ желвака, раздуваться, надуваться; przyjmować kształt guza, rozbrzmiewać, nadymać się.* Žmõgus išálkęs kaip dìdeleis káusneis vál̃ga, burnà guzū̃ja, t. y. ant véida gùzai kiñła. Guzū̃te išguzãva man burnà. 2) *refl.* (*u* guzótis, gū̃zotis), *плотно обвязывать себѣ (голову платкомъ); obcisło obwiązywać sobie (głowę chustką).* Martì guzū̃te užsiguzū̃ja ant galvõs,

t. y. užsigłum̃bija ùžpakaly, apsìriš kaip gùzą. *v.* gùzas.

Gùžas, -ža *u* gužùtis, -čıa, m. *аистъ; bocian.* Gùžas su gužùčeis (*об.* gužùtis su gandrıùkais, gužučıùkais) ìšlėke iš sàva *gū̃štos* (*здѣсь вм.* lìzda). *v.* gañdras.

Gužė́ti, -žù, -žė́jau, *итти или летѣть толпою, собираться со всѣхъ сторонъ; iść lub lecieć gromadą, zbierać się zewsząd.* Výrai gùž, t. y. eĩna dìdelu puĩku. Gùža tik jaunìmas į seklỹčią ir daug sugužė́ja, t. y. suẽja, subė́ga. Gùža vélnıų bìtys, kur Dıẽva medùs. Į tũs namùs gùža vaikaĩ ant vakarùškų. Gužė́tė àtguž žmónys, t. y. atbė́g. Gužė́te įgužė́ja visì výrai vıė́na ùmata į kar̃čemą lė́bauti. Gužė́te prigužė́ja pìłna tróba svečıų̃.

Gū̃žė́ti, -žė́ju (*u* gū̃žıù), -žė́jau *u* gunžė́ti, gunžù, -žė́jau, *лежать или сидѣть (въ теплѣ, подъ крыльями, въ гнѣздѣ); leżeć lub siedzieć (w cieple, pod skrzydłami, w gnieździe).* Žansýtis po žansim̃ì te-gunžiẽ (у А. Ю. «te-gúnžė»), t. y. te-gùl, te-šìłdos. Màna žansýtis jau gū̃žė ir tũ *sugū̃žẽs* (= žąsìs jį sugū̃žẽs, jis bus sugū̃žė́tas), t. y. sustiprẽs. Sẽnis kaip vištà nor gū̃žė́ti su vaikaĩs, t. y. šiłtaĩ gulė́ti. Gū̃žė žansýčei po žansimì. Martì gū̃žė, t. y. gùli, šìłdos, po pãtałais. Gū̃žė́ti ỹra gulė́ti šiłtaĩ susikłósčıus. *v.* gū̃žti (2).

Gū̃žì *u* (у А. Ю.) gunžì, *междом., выражающее убѣганіе согнувшагося, наклонившагося къ землѣ человѣка; wyraża zmykanie człowieka zgiętego, z przodem nachylonym ku ziemi.* Gunžì-gunžì bė́ga susiguñžęs vaĩkas. *v.* gū̃žė́ti, gū̃žti.

Gužỹne *u* gū̃žỹne, -nės, f. *вечернее или ночное собраніе молодежи обоего пола; zebranie wieczorne lub nocne młodzieży obojga płci.* Gužỹne ỹra jaunìmas. Eĩti į gužỹnę, t. y. į jaunìmą. 2) *игра въ жмурки; gra w ślepą babkę* (*собств.* gū̃žinė́jimas).

Gū̃žinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *ходить наклонившись; chodzić z nachyloną głową.* Vaĩkis gū̃žinė, t. y. váikščıo kaip gùžas. 2) gū̃žinė́ti, gužinė́ti *u* gū̃žinė́tis, *играть въ жмурки; grać w ślepą babkę. v.* łauminė́ti, pušinė́ti, gužỹne.

Gū̃žinti *u* guñžinti, -inu, -inau, *итти наклонившись; iść z nachyloną głową.* Gū̃žin senà bóba, t. y. eĩn. 2) gū̃žìnti, *сажать (въ теплое мѣсто, подъ крылья); sadzić (w ciepłym miejscu, pod skrzydłami).* Žansýčıus po sparnų̃ gū̃žìn (*u* gū̃ždina), kad šìłdytųs. 3) *refl., сгибаться, сгорбливаться; ściągać się, zgarbiać się.* Ko tu guñžinies taĩp, ar ne galì štývas búti? *v.* gū̃žti (1 *u* 2).

Gū̃žỹs, gúžio *u* gunžỹs, gùnžıa, m. *зобъ, подзобокъ; gardziel, gardziołka.* Paũkščia gunžỹs ỹra gurklỹs, kur pãšaras (*sc.* lẽsałas). Žansìs pìłną gùnžį prilẽsusi. 2) *адамово яблоко, кадыкъ; jabłko adamowe, grdyca.* Pas výrą gérklės gãłas (*sc.* mãzgas) iššókęs vadìnas gunžỹs. 3) *большой вертелъ бедреной кости; wypukłość wierzchniej kości biodrowej, kość w klębie.* Gúžei (*жем.* gùnžes) ałsikìšę bóbos strė́nose, t. y. kùlšės. 4) *кочанъ; głowa (kapusty).* Gúžei ko-

pūstų (*вост.-лит.* gúžys, gúžės) susìsiaute. *v.* gurklỹs, gálva, skrañ-dis.

Gūžýti, -žaũ, -žiaũ, *сажать (куръ, гусей на яйца, разсаду); sadzić (kury, gęsie na gnieździe, rozsadę).* Gūžaũ žañsį (*sc.* žansìs); gūžaũ, t. y. dė́giu, dáigus. *v.* gūžti (2).

Gùžmis, gùžmia, m. *кусокъ, ломоть (хлѣба); kawał (chleba).* Martì dãve piemẽnei gùžmį dū̃nos. *v.* gùmułas, grùmułas, gãbałas. —

Gúžoti, -žau, -žojau, *сидѣть или стоять скорчившись, согнувшись; siedzieć lub stać skurczywszy się, nachyliwszy się.* Sẽnis gìrtas kaip šuvà gúža po sū̃łu, t. y. susiriẽtęs, susileñkęs (sė̃di, gùli).

Gūžótis, -žójûs, -žójaus, *окутывать себѣ (голову); obwijać sobie (głowę).* Martì gūžóte apsigūžójus, t. y. skẽpetomis apsiriẽtus (*sc.* apsiraĩšius), apsiklẽstusi žiemõs čẽse. *v.* gumóti(s), guzū̃ti(s). —

Gūžti (1), -žù (*и* -žiù), -žaũ (=gūžiaũ), *итти гусемъ; iść jak gęś.* Gūžtè atgūža (=àtgūže) visì penkì. *v.* gūžū̃ti, gužė́ti, gūžė́ti.

Gūžti (2) *и* guñžti, -žiù, -žiaũ, *сажать (подъ крылья, въ теплое мѣсто), согрѣвать (подъ крыльями); sadzić (pod skrzydłami, w cieplym miejscu), ogrzewać (pod skrzydłami).* Aš gūžiù vištýtį, t. y. dedù į pū̃kus, kad sušìltum. Vištà guñž viš-telùs, apguñžusi, apiplė̃tus su spar̃-nais. 2) *refl.*, a) *съеживаться, свертываться въ клубокъ; kurczyć się, zwijać się w kłąb.* Piemũ guñžte susiguñžęs kū̃psa, guñksa, t. y. susitráukęs (stóvi, sė̃di). b) *закутываться (шубою); otulać się (futrem).* Aš gūžiū̃s, t. y. lendù, į káilinius. c) *виться (въ вилки, кочаны); zwijać się (w głowę).* Kopūstų łãpai gūžiasi jau į gáłvas, t. y. siaũčia (gáłvas). d) *присѣдать; przysiadać.* Stãčias gūžkis, kaip vištà sparnùs išskė̃tusi gūžiasi ant žẽmės, kad ją pajim̃tumei. *v.* gūžė́ti, sùkti(s), siaũs-ti(s), sùpti(s).

Gūžū̃ti, -žū̃ju, -žavaũ, *итти гусемъ (переваливаясь, согнувшись); iść jak gęś (przechylając się z jednej strony na drugą, nachyliwszy głowę wprzód).* Gūžū̃ti ỹra eĩti, kaĩp žąsìs. Žãn-sys, vištýčei, žansýčei gūžū̃ja. Dar-biniñkas susileñkęs iš pavargìma gūžū̃, kaip žansìs. Výrai, kad ne tùr žìburia, tamsõ gūžū̃ po kar̃čemą. *v.* gūžti, gūžė́ti.

Gū̃ba, -bos *и* gûbà, -bõs, acc. gū̃bą; *жем.* gûbà, -bõs, gū̃bą, f. *берестъ, илемъ (ulmus campestris); brzost, wiąz zwyczajny.* 2) *карагачъ (ulmus suberosa); brzost korkowy.* Gū̃bos žiẽve dū̃nai kèpti. Iš gū̃bos kar̃nas plė̃šia. *v.* gùłba, vìnkšna.

Gûbýnas, -na, m. *берестнякъ, ильмовникъ; роща изъ карагача; gaj lub las brzostowy, gaik wiązowy.* *v.* gū̃ba.

Gū̃da *и жем.* (у А. Ю.) gúda, -dos, f. *сочувствіе, сожалѣніе; współczucie, litość.* Žmõgus, kas kìtą pagúd (*sc.* pagū̃džia), pats gerõs gúdos (*sc.* gū̃dos) ver̃ts. Vaĩkas gerõs gúdos (*sc.* gū̃dos) ver̃ts, kad čyraĩ, suñkei dìrb. *v.* gū̃sti, pãgûda (pagûdà).

Gū̃dus *и* (у А. Ю.) *жем.* gúdus, -i (*жем.* gúdus, gúdónti, *прич.* отъ

глаг. gústi, gũsti?), *сострадательный; litościwy.* Nuliũdusį kas gúd (*sc.* gũdžia), tas gúdus. *v.* gũsti (*conf.* grūnùs). —

Gũdžioti *и* (y A. Ю.) *жем.* gũdžioti, -džioju, -džiojau, *утѣшать, имѣть сострадание (къ кому); pocieszać, litować się.* Gũdžiok (y A. Ю. «gudžiók») sẽsę, kad apsistótum verkti. Ne niẽks (=niẽks ne?) gũdžio, kad dũda káilį (*sc.* į káilį) vaĩkui. Gũdžiok nuliũdusį, verksmìngą, rūpestìngą, o gúsk pavargusį. 2) *refl.*, *жаловаться, искать утѣшенія; skarżyć się, użalać sie, szukać pociechy.* Sesũ gũdžiojas, kad anų̃ anýta suvàksija, bãre. *v.* gũsti.

Gũlis, -la, m. *ложе, постель; łoże, pościel.* Einù į gũlį guĩti. Kad gũlis vargùs, tadà tir̃psta rankà arbà kója. Aš gẽrą gũlį turė́jau šią nãktį. 2) *логово; łożysko, legowisko.* Če gũlis stìrnos. Ant gũla eĩna medžiõklei, t. y. kur gùli kìškis, pė́das sẽka. 3) *лежание; leżenie.* Koks màna gũlis, tik rymójau par nãktį. *v.* gul̃ta, gulỹkla, lóva, kìnis, pãtalas.

Gũlu (*и* gũlà), *adv. наклонно, вкось; pochyło, ukosem.* Tãškas (*родъ забора*) ỹra tvõra gũlu tvérta, t. y. ne gulščià, ale pùsgulščia. Gũlu sustatýta tvõra, gũlu tvérta. *v.* gulėti, gul̃ščias, gõlas, gvalà *и* gvalù.

Gústi *и жем.* (y A. Ю.) gústi, -džiu *и* (*жем.*) -du, -džiau, *проявлять сочувствіе, утѣшать; okazywać współczucie, pocieszać.* Aš mušù ir gũdžiu (y A. Ю. «gudžiù» *см.* «gúdu»), t. y. tiẽšiju. Aš gúdu rūpestìngą. Gúsk nuvar̃gusį, sušãlusį. Vaĩkis gúd mer̃gą, t. y. jos dárbus padìrb. 2) *refl.*, *искать сострадания, жаловаться; szukać współczucia, użalać się, skarżyć się.* Brólis gúsis (*в.-лит.* gũsis), jagù jį nueĩgs põnas. Aš gũdžiũs (=gúdũs, gũdžiũs), t. y. sàva bė̃das, vargùs pasakóju (*об.* pãsakoju). Kad var̃gus turė́si, gúskis. Brólis gúdžias (=gúdas, gũdžias) gál̃vą skaũstant. *v.* gũdžioti.

Gvagždė́ti, -dù, -dė́jau, *худѣть, хилѣть, дряхлѣть; жаловаться на боли; chudnąć, chyrlać, słabnąć, opadać z sił; skarżyć się na bole.* Gývolis gvàgžd ant sausų̃ šiaudų̃ pastatýtas, kol išgvagždė̃s, t. y. kol sulìs (*жем.* sulýs, *отъ* sulýsti). Sẽnis vis gvàgžd, t. y. gúdžias (=gúdas, gũdžias), kad jam skaũsta. *v.* džiúti, lýsti, sir̃gti, láudegoti, vam̃botis.

Gváibėti, -bu (*и* -bėju), -bėjau, *млѣть, приходить въ безчувствіе, падать (въ изнеможеніи); mdleć, tracić zmysły, padać (z osłabienia lub z przerażenia).* 2) *v.* gvaĩbulůti. Piršlỹs, vẽdamas ant kartùvės (=kártuvių), gváiba, t. y. słabnė, al̃psta. *v.* àlpti, leĩpti.

Gvaĩbti, gvaibstù, -baũ, *млѣть, обмирать; omdlewać, obumierać.* Kad kas kãtuł, tů aš gvaibstù, t. y. al̃pstu.

Gvaibulỹs, gvaĩbula, m. *млѣніе, обомлѣніе, обморокъ; mdlenie, zemdlenie, mdłości. v.* gvaĩbti.

Gvaĩbulůti, -lůju, -lavau, *быть безъ чувствъ, качаться (отъ слабости); być bez zmysłów, być omdlałym, chwiać się (z osłabienia).* Martì

gvaĩbulů váikščiodama. *v.* sar̃guloti (sar̃gulůti), svaĩgulůti.

Gváirinti, -inu, -inau, *v.* gáirinti.

Gvalà *u* gvalù, *adv. лежмя, вповалку, плашмя; leżąc, w leżączki, płazem, napłask.* Ištisaĩ suguldýk bùtelus gvalà prie kits-kìta. Gvalù sušlìja rugeĩ. *v.* guléti, gũlis, gũlu (gůlù).

Gvalbýti, -baũ, -biaũ, *брать (тайкомъ), утаскивать, уносить; присваивать; brać, chwytać, porywać, unosić (potajemnie); przyswajać.* Gvalbýti svẽtimą dáiktą (=svẽtimus dáiktus; *v.* gvel̃bti). 2) *лущить (орѣхи); łuszczyć (orzechy).* Riẽšutus gvalbýk, t. y. gvildýk (gvaldýk).

Gvaldýti, -daũ, -džiaũ, *складывать плотно; składać ściśle.* Drabužiùs gvaldýsi, t. y. gvaldžeĩ dėsi, ale kráukļų ne sugvaldýsi (*v.* gvaldùs). 2) gvaldýti *u* gváldyti (*Ред.*), *лущить (орѣхи, горохъ); łuszczyć (orzechy, groch).*

Gvaldùs, -dì *u adv.* gvaldžeĩ, *складный, плотный, плотно прилегающій; składny, szczelny, ścisły, obciśło leżący.* Martì gvaldžeĩ sudėja dvabužiùs į drabánkubilį, t. y. talpeĩ, daileĩ (daĩlei?) suribãva. *v.* štalpnùs. 2) *легко вылущивающійся; łatwo wyłuszczający się.* Gvaldũs riẽšutaĩ (P.). *v.* gvil̃dis.

Gvaĩščias, -čià, *лежачій, лежмя лежащій; leżący.* Gvaĩščias gùli pėdas, pũdas, álve. *v.* gvalà, gulščias.

Gval̃ta, -tos, f. (*u* gval̃tas, gvõltas, -ta, m.), *насиліе; крайняя надобность; gwałt, przemoc; przyczyna nagląca.* Nėr gval̃tos eĩti. Kókia tęn gval̃ta atsitìka.

Gvaltaũnas, -na, *насильственный, безотлагательный; gwałtowny; nagły.* Šiẽną grébti ỹra gvaltaũnas dárbas.

Gvaltavóti, -vóju, -vójau, *насиловать; gwałcić.* Móteriškos ne gvaltavósi. *v.* ver̃sti, priver̃sti, gėdinti; išanũti, iškoneveĩkti.

Gval̃tinti, -nu, -nau, *торопить, настаивать; naglić, nalegać.* Põnas ne gval̃tina skõlas atdũti. *v.* spìrti, rãginti.

Gvaltpléša (gvalpléša, gvaltapléša?), -šos, c., *кто требуетъ насильно, настоятельно, насильникъ; gwałtem wymagający, gwałtownik.* Põnas tas ỹra gvaltpléša. *v.* gval̃ta, plėšti, akýplėša (akìplėša), nenáuda, nenáudėlis.

Gvalù, *v.* gvalà.

Gvargždéti, -dù, -dėjau, *хрипѣть (въ горлѣ); chrypać, chrypieć.* Gerklẽ gvar̃gžd, ne gál dainũti. *v.* gergždéti, gver̃gšti.

Gvazdìkas (*u* gvaizdìkas), -ka, m. *гвоздика (растеніе); goździk (roślina).*

Gveĩbti, -bstù, -baũ, *v.* gvaĩbti.

Gvel̃bti, -biù, -biaũ, *брать тайкомъ, хватать; присваивать; brać skrycie, chwytać; przywłaszczać.* Ja pritýkosi, gvel̃bk slỹvų, t. y. võgk. Brólis gvel̃bte pàgvelbe visùs pìnigus, t. y. užvaĩde. Kur jis pasìsuk, če gvel̃bia. Ùgnį gvel̃bti. *v.* plėšti, gvalbýti, gróbti.

Gvėra, -ros, c. *неряха; ротозѣй, разиня; mechluj; gap, gamuła, gamoń.* Žmõgus gvėra, kurs išgvẽręs, kaip stebulẽ išvažinėta. Kas išsiskleĩdęs, kam smùrgai nutiñsę, añtys ãtdaros (=añtis ãtdaras, *sc.* ãtlapas),

apsıaũstas ãtvapas, kélnės nusmùkusıos, tas gvėra. *v.* vėpła, gvérti.
Gveřgšti, -ždžiù, -džıaũ, *издавать неясн. звукъ (о горлѣ); хрипѣть; wydawać niejasny głos (o gardle), chrypieć.* Gveřgždžıa gerklẽ, kad nıẽžti. *v.* gvargždėti, gergždėti.
Gvėrỹne *u* gvẽryne, -nės, f. *отверстье; otwór.* Gvẽryne pasidãre, t. y. kiaũryme.
Gvėrinėti, -nėju, -nėjau, *ротозѣйничать, ходить ротозѣемъ; chodzić z rozdziawioną gębą, chodzić gawroniąc, gapiąc się. v.* gvėra, gvérti.
Gvẽrinti, -nu, -nau, *итти (о ротозѣѣ); iść (o gapiu).* Gvėra, kur gvẽrini?
Gvérti, -enrù (*u* gvérstu), -eraũ, *расхлябываться, не въ мѣру расширяться; rozchwiewać się (w różne strony), zbytnie rozszerzać się.* Gerklẽ gvérte išgvẽrusi, kaip daržinẽ. *v.* dvérti, išgvérti, glérti, plẽsti.
Gvildýti, -daũ, -džıaũ *u* gvilbýti, -baũ, -bıaũ, *лущить, шелушить; łuszczyć, obłupiać.* Iš šıóšės (kıãvała) gvildýk rıẽšutus, iš ánkščių aižýk žìrnius. Iš kıãvała gviłbaũ rıẽšutus. *v.* gvaldýti, łukšténti.
Gvil̃dis, -džıa, m. *способность вылущиваться или легко шелушиться; łuszczenie się, wyłuszczanie się, wyłuskność, wyłuszczność.* Kas do gvil̃dis: nùtveri už kẽkės, tů išsigvil̃da rıėšutaĩ.
Gviñta, -tos, f. (*u* gviñtas, -ta, m.), *винтъ; gwint.* Įsùk gviñtas į srìcę ratẽla.
Gvogždėti, gvõgždžıa, -dėja, *щекотать, свербѣть, зудѣть; łechtać, swierzbić, swędzić-świędzić.* Gvõgždžıa man galè gerklẽs nů sałdóka ałaũs, nů łaiškaũs pıėną. Padùs gvõgždžıa nů ėjìma—pãpautus sugráužıa po padù kójos. *v.* gyžėti, knitėti-knıėtėti, peršėti.

I, i; Į, į; Y, y.

I, *interi. эхъ; ej, oj.* I jau, brołaũ! t. y. eĩk jau, brołaũ! I, tu, sliñki! v. e.
I, *coni. и; i.* Aš i añs bùvova vãkar namè (=namıẽ). *v.* iř.
Y, *3 pers. praes., есть, суть; jest, są.* Y daržè iškadẽle. Y ir bernẽlis. *v.* ỹr, ỹra (yrà), ỹrot.
Į *u* iñg, iñ, *praep. c. accus., въ, къ, до, на (на вопр. куда?); do, na (na pyt. dokąd?).* Martì nuẽja į dařžą. Į tėvus išẽja martì. Pačiám mìrus į sàva tėvus sugrįža martì. Eik į stùbą. Jis nuẽja į gìrią. Ribũti drabùžıus į drabánkubilį. Į ãpžadus išvažıãva sesũ. Kad tàve perkúnas į skrádžıas, į dugnùs įmùštum! Ỹra žymẽ į žẽdną skarẽlę (*sc.* įsıúta). Eĩna bóba šveñtą dıẽną į grỹbus, į ũgas, t. y. grybáuti, ůgáuti. Į pãčią

sãke jis. Į susiẽdą kéikiau. Į žmõgų pasakiaũ: «tu, pũlena»! Į màne žiũri ũšvis šnairomìs akimìs. Į-tę̃ eĩnant dũda válgyti, o į-čè—nè. Į piẽtus šilčiaũ, o į šiáurę šalčiaũ. Į laukùs dùrys uždarýtos. 2) Buvaũ tę̃ po Sekmìnių į (*въ; w*) dvi nedėli. Į šv. Jùrą (=par šv. Jùrgį) bus trįs (*об.* trejì) mẽtai. Į šią̃ dienų (=ligi, liki, iki šiai diẽnai *или* šiõs dienõs) aš tęnaĩ búsiu (=buvau?). 3) Į (*до, около*) dẽšimtį sýkių kéikiau. Iš subatõs į (*на; na*) nedėldienį pàvoge man ašvienį. Arklį į (*на; na*) kumẽlę (=ant kumẽlės) mainiaũ. Į smer̃tį (*и* negyvaĩ, mirtinaĩ) užplàkti. Deináuja šũ į rìnkį, t. y. váikščiodams kánsti nor. Į diẽns-diẽną (=diẽn *или* dienà į diẽną) dũk arkláms šiẽna. Į viẽną kur̃kulę suvir̃ta vaikaĩ. Sušãla į mẽdį bãtai. Šal̃tis rugiùs į ìžą ver̃čia, t. y. ìžas ìšmet. Atidũdinti į akrútus. Į žéntą ne nóri jis žãnytis (=į žéntus *или* ũžkuriõms ne nóri jis eĩti). Į (*между, изъ; między, z*) brólus gerẽsnis tas. Į akìs (=po akių̃) pasidėk, tai greĩt pamatýsi pýpkę.

Į-áudrinti *u* ináudrinti, -nu, -nau, *сильно взволновать; разсорить, поссорить; wzburzyć; rozjątrzyć, poróżnić.* Pons žmónis ináudrina, t. y. į áudras, bar̃nis įvãre. *v.* áudra.

Į-áugti *u* ináugti, -gu, -gau. *врасти; wrosnąć.* Du mèdžiu, dvi žõli į viéną kùpetą įáuga.

Į-áušti *u* ináušti, -šiu, -šiau, *отколотить кому бока, задать потасовку; wytatarować, wyloić (komu skórę), nabić się (kogo, czego).* Aš ináušiau skũrą pačiõs už gėrìmą, t. y. įmušiau. —

Į-aũti *u* inaũti, įaunù, į̃aviau (ìnaviau), *собств. вдѣть (ногу въ сапогъ); надѣть (сапоги); właśc. włożyć (nogę do buta); włożyć (buty).* Kóją ser̃gančią (=sópamą) ne galù inaũti į čeverỹką.

Į-baidýti, -daũ, -džiaũ, *напугать (пугливое животное); nastraszyć (lękliwe zwierzę).* Ašvienį taip įbaidžiaũ, kad jis drebėja. *v.* įbáilinti, įbaugìnti.

Į-baĩgti, -giù, į̃baigiau, *истощить (порядкомъ); wycieńczyć (porządnie), zniszczyć.* Įbaĩgti arkleĩ, t. y. įbrũžti. *v.* parbaĩgti, įkáišti.

Į-báilinti, -nu, -nau, *напугать, настрашить (трусливаго человѣка); nastraszyć (człowieka bojaźliwego).* Įbáilink jį, kad bijótum. *v.* įbaidýti, bajlùs, bájlė.

Į-bam̃binti, -nu, -nau, *хорошенько раздражить, уязвить (ворчливаго человѣка), раздражить такъ, что раздраженный долго потомъ ворчитъ, бормочетъ; bardzo rozdraźnić, urazić (gderliwą osobę), rozdraźnić tak, iż rozdraźniona osoba długo potym gderze, mamrocze.* Bóbą įbam̃binai kad eidamà bam̃b.

Į-baugìnti, -nù, -naũ, *запугать, напугать; zastraszyć, nastraszyć.* Martì įbaugìnta nũ šẽšura. *v.* baugùs (*боязливый, пугливый*), įbaidýti, įbáilinti.

Į-biáurinti, -nu, -nau, *загадить, сильно загрязнить; zabrudzić, zbłocić.* Taip įbiáurinai drabùžį.

Į-biáuroti, -oju, -ojau, *сильно замарать, загрязнить; zabrudzić, zbłocić.* Jinaĩ, mergìca, taip įbiáuroja šiùršį, kad ne galì išč̃ystyti.

Į-baũsti, -džiù, ĩbaudžiau, *пробрать (кого-н.); заставить (кого-н. строгостью) смириться или подчиниться; настращать; upokorzyć lub zmusić (kogo srogością) do posłuszeństwa; nabawić strachu.* Ĩbaude tė́vas mumìs (mùs). Tu gražeĩ ĩbaudei jĩjį.

Į-baũžti, -žiù, ĩbaužiau, *войти (смѣло, безцеремонно, тяжело ступая); wejść (śmiało, bez ceremonji, ciężkim krokiem).* Piršlȳs prie mergõs ĩbauže, inė̃ja. *v.* išbaũžti, baužìnti, baúžas (baũžas).

Į-bė́gti, -gu, -gau, *вбѣжать; wbiec.* Kìškis įbė́ga į krúmus.

Į-berbė́ti, -biù *и жем.* ĩberbu, -bė́jau, *окрѣпнуть, возмужать; skrzepnąć, zmężnieć.* Tàva brólis įberbė́ja, t. y. ináuga į kúną (jau nebejáunas).

Į-biesė́ti, -sė́ju, -sė́jau, *разсвирѣпѣть; rozzłościć się.* Įbiesė́ja davatkà, t. y. įpȳka, kaip biésas. *v.* įniršti, įniršti, įsiùsti.

Į-bingė́ti, įbìngu, -gė́jau, *усилиться, застарѣть (о болѣзни, ранѣ); wzmóc się, zastarzeć się (o chorobie, ranie).* Ligà výra įbingė́ja, t. y. įdidė́ja, įsenė́ja, įsibùva. *v.* įbìngti.

Į-bìngti, įbìngstu, įbìngau, *развиться, застарѣть (о болѣзни, ранѣ); wzmóc się, zastarzeć się (o chorobie, ranie).* Ja ne gýdysi, įbiñgs tàva ligà, t. y. įsisenė̃s, pabùs ilgaĩ, įsibùs. *v.* įbingė́ti.

Į-błusė́ti, -sė́ju, -sė́jau, *наполниться блохами, набраться блохъ, получить блохъ; napełnić się pchłami, nabrać się pcheł, dostać pcheł.* Tàva kałdrà įbłusė́ja, t. y. ȳra daug błùsų (jojè). *v.* błusà.

Į-błùzganoti, -noju, -nojau *и* įbłuzgė́ti, ĩbłuzgu, -gė́jau, *покрыться перхотью, шелудивою; dostać łusek.* Arklȳs tàva įbłùzganoja. Arkleĩ įbłuzgė́ja nů dobiłų̃, t. y. błūzgùs įgãva (=błūzgų̃ gãva), pilnì płaukaĩ błūzgų̃. *v.* błùzgana, błúzgas (błūzgs, błōũzgs = błū̃zgas).

Į-bobė́ti, -bė́ju, -bė́jau, *избабиться, перенять бабскія привычки; zbabieć, stać się podobną do baby.* Tàva sesũ įbobė́ja, t. y. tãpa kaip bóba.

Į-bogìnti, -nù, -naũ, *внести, втащить поспѣшно (тяжелую вещь); wnieść, wciągnąć śpiesznie (ciężką rzecz).* Įbogìnk vándenį, t. y. įnèšk.

Į-bósti, įbóstu, įbódau, *сильно надоѣсть; bardzo się naprzykrzyć.* Įbóda sẽnį káršinti. Įžúłas žmõgus, kurs įbósta žėdnám. Įbóda man kalbė́ti. *v.* įgrìsti.

Į-brangė́ti, (-gė́ju), -gė́jau, *сильно вздорожать; bardzo podrożeć.* Nu *(теперь)* mìškas įbrangė́ja. *v.* brą́ngus (brangùs, acc. bráng̨ų).

Į-braũkti, -kiù, ĩbraukiau, *всунуть, всучить; wsunąć, wkręcić.* Sesũ bróliui į rañką ĩbrauke dũnos. 2) *провести (на ч.-н.) черточку; przeprowadzić (na cz.-k.) kreseczkę.* 3) *зажечь (спичку); zapalić (zapałkę).* *v.* įbrùkti, įbriė́žti, įrė́žti.

Į-briė́žti *и* įbrė́žti, -žiu, -žiau, *сдѣлать царапинку (острымъ предметомъ),*

сдѣлать знакъ царапиной, сдѣлать черточку; drasnąć, zadrasnąć, zadraśnięciem zaznaczyć, zrobić kreseczkę. 2) *зажечь (спичку); zapalić (zapałkę).* *v.* įbrũžti.

Į-brìsti, ĩbredu *и вост.* ĩbrendu, įbridaũ, *вбрести, войти, идя бродомъ (въ воду или грязь); wcbrnąć.* Vaĩkas į purvą įbrìda, t. y. įmakója. *v.* įeĩti, įlĩsti.

Į-brùcyti, -ciju, -cijau, *втащить (очень тяжелую вещь); wciągnąć (bardzo ciężką rzecz).* Ar įbrùcysi tą ãkmenį į vìdų, į stùbą. *v.* įnèšti, įtráukti.

Į-brùklinti, -nu, -nau, *втиснуть (съ большимъ трудомъ); wcisnąć (z wielką trudnością).* *v.* įbrùkti, įgrústi.

Į-brùkti, ĩbruku, -kaũ (*вост.* ĩbrukiau), *всунуть, всучить (насильно); wsunąć, wkręcić (siłą, przemocą).* Mótyna įbrùks savo kūdikiui krũtį, kad ne rẽktum, bet prõta ne įbrùks. *v.* įbraũkti, įgrústi.

Į-brũsti, -ūzdù (*жем.*), ĩbruzdžiau, *уговорить (другого) пріобрѣсть или взять себѣ (ч.-н.); namówić (drugiego) do nabycia, nastręczyć (co drugiemu).* Reĩk įbrũsti łaigũnui (*шурину*) gẽrą árklį. *v.* įbrùkti, brúzti.

Į-brũzdinti, -nu, -nau, *v.* įbrũsti. Gẽrą dáiktą įbrũzdinau brólui.

Į-brùzdinti, -nu, -nau, *побудить къ проявленію усердія, дѣятельности (въ теченіе долгаго времени); zachęcić do ruchu, do czynnej pracy (na długi czas).* Úkininkas teip šį-rýt įbrùzdina bérnus, kad ir po piẽtų ne vãromi dìrba. —

Į-brũžti (*и* įbraũžti), -žiù, ĩbrũžiau (*и* įbróžti, -žiu, -žiau), *сдѣлать царапину, взодрать кожицу (твердымъ, шероховатымъ предметомъ); zadrasnąć, nadwerężyć skórkę (rzeczą twardą, chropowatą).* 2) *заѣздить, загнать (лошадей); jazdą znużyć, zajeździć (konie).* Ĩbrũžiau árklus, t. y. įvažinė́jau, ĩbaigiau.

Į-bùbti, įbumbù, įbubaũ, *разболтаться; rozgadać się.* Bóba kaip įbùbs, t. y. įnìks plepė́ti, tai nẽr gãła.

Į-búgti, įbúgstu, įbúgau, *почувствовать сильный страхъ, убояться; uczuć strach wielki, zlęknąć się.* Įbúga súnus žiūrė́ti, t. y. pabijója.

Į-bukštìnti, -nù, -naũ, *напугать; nastraszyć.* Įbukštìnti reĩk, kad bijótų taip dìrbti. *v.* įbaidýti, įbáilinti, įbaugìnti, bugštùs.

Įbùrsas, -sa, m. *подстрекательство, подговоръ; poduszczanie, namowa.* Ar če ne mótynos įbùrsas ir dė̃l tų̃ dárbų. *v.* bùrsas, bursavóti. —

Į-bũsti, įbũstù, įbūdaũ, *перенять, усвоить, научиться дѣлать то, что другіе дѣлаютъ; przejąć, przyswoić sobie, nawyknąć do tego, co drudzy robią, nauczyć się naśladować drugich.* Brólis, pìrmą kartą išgir̃dęs dáiną, tũ įbũda ir dainũ. *v.* bústi (bũsti).

Į-búti, įbũvù (*рѣже* įbúnu, *жем.* įbūnù), įbuvaũ, *пробыть долго (въ извѣстномъ состояніи); przebyć długo (w pewnym stanie).* Kaip iłgaĩ mergosè (*sc.* mergà) įbuvaũ, taip ir paprataũ, ne norė́jau tekė́ti.

Įbuvỹs, ĩbuvıa *u* imbuvỹs, im̃buvıa, m. *беземельный, бѣдный жилецъ (въ крестьянской семьѣ), бобыль; kątnik.* Žmõgus, kurs prisigłaũdęs prıė gaspadõrıaus ỹra kupetõ, t. y. vıėno trobõ gyvẽna, tas vadìnas imbuvỹs arba įnumỹs (įnamỹs), kam̃pininñkas.

Įbuvỹsta *u* imbuvỹsta, -ỹstos (*u* imbuvỹste, -tės), f. *состоянie, положенie бобыля* (*v.* įbuvỹs); *kątnictwo.* Pasidėjau aš ant įbuvỹstos prıė kaimýna. *v.* įnumỹsta.

Ìcas, -ca, m. *искры (отъ раскаленнаго желѣза); iskry (od rozpalonego żelaza).* Raudóną gẽležį kãłant, eĩna ìcas, t. y. płostẽkės, kìbirkštys. *v.* žiẽžerga, žiẽžirba.

Ỹč *u* ìč, *adv. совершенно; zupełnie.* Ič vıėnódas arklỹs, t. y. tóks tàs, tóks añs. *v.* ỹt, ỹtin.

Į-čérpėti, -pėju, -pėjau, *заболѣть молочницею (aphtae); dostać bedłków, spleśniałości w gębie.* Kūdikia burnà įčérpėjusi nů sulpìma pıẽna žãla, t. y. įáugę spūgaĩ (=spũgaĩ) baltì iš pıẽniška ir nasrũse kūdikıa įkérpėję (*sc.* kūdikıa nasraĩ įkérpėję, burnà ir lıežuvẽlis bałtaĩ aptráukti). *v.* įkérpėti.

Į-čìžti, įčįštù, įčižaũ, *прикрѣпиться, прильнуть, срастись (о кострѣ); utwierdzić się, przylgnąć, zrosnąć się (o paździerzach).* Spãlei įčìžę prıė linų̃, kad ne galì išmìnti, atskìrti nů linų̃. *v.* įdìrgti, įžvìgti.

Į-čıùdinti, -nu, -nau, *вызвать чиханie, заставить (другого) чихаться; wzbudzić kichanie, zmusić czchać, kichać.* Su tabõku įčıùdink, t. y. padarýk, kad čıáudėtų.

Į-čıužénti, -nù, -naũ, *вползти; wpełznąć.* Vaĩkas į tróbą įčıužẽna.

Ýda, -dos, f. *порокъ; wada. v.* ýdva.

Įdagas *u* iñdagas, -ga, m. *выжженное пятно, клеймо; wypalone piętno. v.* žymė̃.

Į-dáigyti, -gau, -gıau, *натыкать, посажать; powtykać, powsadzać.* Vaĩkas dagıùs įdáige į drabùžıus, į płáukus, t. y. įkìbe ir įvėle. *v.* dajgį̃nti, dájgyti, įkibýti.

Į-dainũti, -nũju, -navaũ, *хорошо пѣть (народныя пѣсни); dobrze śpiewać (śpiewy ludowe). v.* įłakštũti.

Į-dalýti, -ijù, -ijaũ (*u* įdalìnti, -inù, -inaũ), *надѣлить, дать по раздѣлу; wydzielić, dać dzieląc.* Aš įdalijaũ dalìs žėdnám padaluĩ. *v.* dalìs.

Idañt (*u* ýdant, ydánt), *conı. чтобы; aby, ażeby.*

Į-darýti, -raũ, -rıaũ, *начинить; nadziać.* Įdarýti į vė́darą mìnklę.

Įdarùs, -rì, *приправный, могущiй быть приправленнымъ; требующiй много приправы; który może być krasą zaprawiony; potrzebujący wiele zaprawy.* Kankólyne įdarì, t. y. bìškį ką pridė́k ùždara, ir galì válgyti. *v.* įdarýti.

Į-daũžti, -žıù, ĩdaužıau, *пробить ударяя, образовать пробоину; uderzeniem przebić, przebić dziurę.* Įdaũžk su kirvıù bìškį, spė́rıaũ pałùš. *v.* įdùžti (2).

Į-dẽginti, -nu, -nau, *распалить, разжечь; rozpalić.* Įdẽgink žvãkę, kad įsidègtum. *v.* idègti.

Į-dègti, ĩdegu, ĩdegıau, *загорѣть; ogorzeć, opalić się.* Véidas tàva ĩdegc nů sáulės. 2) *разжечь; rozpalić.*

Įdėlis *u* ìndėlis (*u* įdėlỹs-indėlỹs), -la, m. *запасъ съѣстного (на дорогу); zapas jadła (na drogę).* Nẽr įdėla eĩnant į kelõnę, į škãłą, t. y. nẽr ką (*об.* ko) válgyti įsidėti. Kad kas važiũ į kelẽgą, įdėk įdėlį, t. y. sviẽsta, smetõna, mėsõs. *v.* vãkartis, įdėti.

Įdėmùs -mì, *внимательный; uważny.* Kurs įsidẽmia (=įsìdẽmi) geraĩ, tas įdẽmus. 2) įdėmùs *u* įdomùs (P.), *замѣчательный, интересный; приходящійся кстати; godny uwagi, ciekawy (o rzeczy), zdarzający się na razie.* Įdomùs, įdėmùs dáiktas. Jam bútų łabaĩ įdomù. *v.* įstabùs, įsidėmėti, dėmėtis.

Įdėmnaĩ (*u* įdėm), *adv.* *навѣрное, точно; napewno.* Nežinaũ įdėmnaĩ. 2) *нарочно; umyślnie.* Įdėmnaĩ eĩti į veséliją kviẽsti svečiùs.

Į-dẽmnas, -nà, *положительный, точный; pewny, dokładny.* —

Į-diẽnyti, -niju, -nijau, *назначить день; naznaczyć dzień.* Aš táu įdiẽnijau, kodẽl ne atėjeĩ. *v.* diẽna (diẽnà, *acc.* diẽną).

Įdẽtas -ta, m. *надежда, упованіе; nadzieja.* Aš turiù vìsą įdẽtą ant tàvęs. —

Į-dėti, įdedu, įdėjau, *вложить, включить; włożyć, zaliczyć.* Jis, kaimýnas, ne įdėtas į músų łõgą, t. y. ne įtráuktas į músų draugỹstę. Įdėk savýtus *(двойныя)* lángus.

Įdievis, -via (=*жем.* ìndieve, -vės, *в.-лит.* *ìndėve *или* *ìndieve), *злое божество; bóstwo niedobre.* Koks tàve įdiẽvis (=kurì če tavè ìndieve) sùka, piáuna. *v.* Diẽvas (Diẽvas).

Į-didėti, -dėju, -dėjau, *увеличиться, усилиться; powiększyć się.* Skaũsmas ligónia įdidėja, t. y. įsintėja. *v.* dìdis, įbingėti, įbìngti, įsisenėti.

Į-didžiũti (*u* įsididžiũti), -ũju, -avaũ, *возгордиться; rozpysznieć.* Martì įdidžiãva, t. y. pasikėle į puikýbę. *v.* dìdis.

Į-dìlbti, -bstu, -bau, *напитаться, пропитаться грязью (чѣмъ-либо нечистымъ); nasiąknąć, przesiąknąć nieczystością.* Marškineĩ tàva nũ prãkaita įdìlbę, t. y. įsaĩtę. *v.* įsaĩsti, įjũdũti.

Į-dìlginti, -inu, -inau, *жигнуть, жиганутъ (о крапивѣ), обжечь (крапивою); żgnąć (o pokrzywie).* Brólis su dìłga (nõtryne) įdìlgina sau (=įsidìlgina, susidìlgina) rañką, ir peršti. *v.* įdìlgti.

Į-dìlgti, įdìłgstu, įdìłgau, *обжечься (крапивою); oparzyć się (na pokrzywie;* у А. Ю. *«wkąsić, o pokrzywie»).* Dìłga (nõtryne) įdìłga man rañką (*sc.* rankà įdìłga, įdìłgau rañką). *v.* dìłga, dilgelė (dilgėlẽ).

Į-dìlti, įdìłstu (įdįłù, *жем.* *u* įdełu), įdiłaũ, *нѣсколько поубыть (отъ тренія), истереться; nieco ubyć przez tarcie, wytrzeć się.*

Į-dìrbti, -bu, -bau, *вдѣлать; wprawić.* Įdìrbk pẽčių, įdėk łángus saklỹčio. 2) *отдѣлать; oporządzić.* Įdìrbau aš anã geraĩ, t. y. įskùndžiau.

Įdovùs, -vì, *v.* indovùs.

Į-draskýti, -kaũ, -kiaũ, *прорвать, разорвать (не въ одномъ мѣстѣ или рвануть нѣсколько разъ); rozedrzeć (nie w jednym miejscu lub szar-*

pnąwszy kilka razy). Įdraskiaũ drabùžį eĩdamas pro keñgę (kreñzlį).

Į-drēksti, į̃dreskiu, į̃drėskiau, *царапнуть, сдѣлать царапину, задрать, рвануть и разорвать; drasnąć, zadrasnąć, rozszarpnąć, rozedrzeć.* Į̃drėskiau aš bìškį skā̃rą.

Į-driñsti, įdrinstù (*и жем.* į̃drensu), įdrinsaũ, *стать смѣлѣе, перестать робѣть; nabrać śmiałości, nabrać odwagi.* Kaip pabuvaũ, tai įdrinsaũ tęnaĩ.

Į-drìžti, įdrinžù (*и* įdrįštù), įdrižaũ, *растеряться, потерять присутствіе духа, испугаться; stracić przytomnaść, zlęknąć się.* Įdrìžęs atėjaũ, t. y. įbúgęs, kad błogiaũ man ne stótū̃s. Įdrìžusi atē̃ja pijùke pársiprašyti (*sc.* atsiprašýti) ir prìžada daugiaũ nebgérti. *v.* atidrìžti.

Į-dróžti, -žiu, -žiau, *врѣзать; вкатить (смѣло въѣхать); werznąć; śmiało wjechać.* Įdróžiau stačeĩ į vìdų.

Įdrumbė́ti, -bė́ju (=įdrùmbu), -bė́jau, *войти съ шумомъ (о тяжеломъ человѣкѣ); wejść z łoskotem (o ciężkim człowieku).* Gìrtas žéntas įdrumbė́ja, t. y. įsibálde, įsipýškina.

Į-dùbti, įdumbù, įdubaũ, *осѣсть, стать впалымъ, вдаться; osiąść, stać się wklęsłym, wdać się.* Dùba ir kūtìs tàva įdùba vìsiškai į žẽmę iš senùma. *v.* įgriúti.

Į́dukra, -ros (*и* įdukre, *вост. и* ýšdukra, ìšdukra), f. *названная, пріемная дочь; córka przysposobiona.* Bevaĩkei pàjeme ją už į́dukrą (įdū́krą). *v.* į́sūnis.

Į-dū̃kti, įdūkstù, įdūkaũ, *разсвирѣпѣть, разсердиться до крайности; rozwściec się, rozbestwić się.* Aš įdū̃kaũ jau, mùšiu tàve. Gìrtas įdū̃kęs mùša visùs. *v.* įsiùsti, įšẽlti.

Į-dunksóti, -sóju, -sójau, *врѣзаться, запечатлѣться; utkwić, wrazić się.* Ta mìslis (kad taip bus) įdunksója (*м.-б.* «i dunksója», *т.-е.* ir dunksója?) mán. *v.* dunksóti.

Įdùrmu, *adv. тотчасъ, вслѣдъ за к.-н., по пятамъ; tuż.* Atėjaũ įdùrmu, įkandiñ, pridùrmu, pavijìmu. *v.* pavijimù (pavýmu).

Į-dùrti, į̃duriu, įdúriau, *уколоть (иглою); ukłóć.* Įdùrk su ā̃data.

Į-dùsti, įdųstù (*и* įdunsù), įdusaũ, *получить одышку; stać się dychawicznym.* Įdusaũ, jau kósu, kosulỹs ẽme krežénti, smáugti, (sā̃kos) kad kós dìdelei įdùsęs.

Į-dužė́ti, -žė́ju, -žė́jau, *вырасти въ ширь, стать полнымъ; wyrosnąć wszersz, stać się pełnym lub tęgim («dużym»).* Įdužė́ti ỹra áugti dùžas (=dužỹn áugti). *v.* dùžas.

Į-dùžti, įdųštù, įdužaũ (1), *v.* įdužė́ti.

I-dùžti, įdųštù, įdužau (2), *надтреснуть, треснуть; nadpęknąć, pęknąć.* Stiklìne įdùža. *v.* įdaũžti. +

Į-dū̃ti, įdū̃du, į̃daviau, *дать, вручить; dać, wręczyć.* Aš įdū̃damū̃ju (=*жем.* įdòudamóuju, įdūdamúju), — anà sesũ sā̃ka, t. y. ką man įdū̃da (*sc.* mán kitì tùri, privā̃ła įdū̃ti). Meñks vaĩgis įdū̃dams *(pass.)*, t. y. kad svetimų̃ rañkų̃ véizdi. 2) Įdū̃si nùgarą *(поплатишься спиною);* bet kir̃vіa grėbiamas *(когда силою будутъ брать залогъ)* ne įdū̃siu. Bałtarā̃gis į̃dave *(выдалъ, наклязничалъ)* sõdiškius, búk aniẽ (*sc.* jiẽ)

piaunỹ kir̃tę krúmus; tik ne įdũkit põnui (*молчите, не говорите, не выдавайте барину, Р.*). *v.* išdũti; įkùrstyti.

Ýdva, -vos, f. *порокъ, (тѣлесный) недостатокъ; wada, skaza (fizyczna)*. Tas arklỹs tur ýdvą kójose. *v.* kréisa, kréisva, ýda.

Į-dvẽsti, į̃dvesiu, į̃dvėsiau, *хорошенько похудѣть, наголодаться; porządnie schudnąć, nagłodzić się*. Priė̃ tàvęs búdamas į̃dvėsiau į pùsę, t. y. sulýsau. Įdvẽsti ỹra pùsdvėsu (=pùsdvėsiu) búti.

Ýdvingas (*и* ýdingas), -ga, *съ порокомъ, съ (физич.) недостаткомъ, съ норовомъ; z wadą (fizyczną), skazisty, narowisty*. Ta mergà ỹra ýdvinga, t. y. kréisvinga. *v.* ýdva.

Ýdvinti -inu, -inau, *портить, увѣчить, изноровлять; kaleczyć, narowić*. Kau tu ýdvini árklį mùšdamas par gálvą arbà dúdamas árklui eĩti atbulaĩ (=atbulàm). *v.* ýdva.

Į-džiáuti, įdžiáuju *и* įdžiáunu, įdžióviau, *поставить или положить (что-н.) для сушки или просушки; postawić lub położyć (co) do suszenia*. Įdžiáuk į jáują linùs, kad džiútum.

Į-džiovìnti, -inù, -inaũ, *просушить, поставить для просушки; przesuszyć, postawić do suszenia*. Įdžiovìnk javùs jáujo, kad išdžiútum ir išsikùltum. *v.* įdžiáuti.

Į-džiúti, įdžiūvù (*жем.* įdžiūnù) *и* įdžiústu, įdžiúvau, *засохнуть, ссохнуться; zaschnąć, zeschnąć się*. Dir̃vos kiėtaĩ įdžiúva, kad nebgalì inárti.

Į-eigà *и* ineigà, -õs, f. *вхожденіе, входъ; wchodzenie, wejście*. Kókia màna ineigà! kaip reĩkia ineĩti, širdìs bìjosi. *v.* įeĩti.

Į-eĩti *и* ineĩti (įveĩti), įeinù, ineinù, įveinù (*жем.* įeitù, įẽtù), įėjaũ, inėjaũ, įvėjaũ (*жем.* įejáu), *войти; wejść*. Iš laũka ineĩk (įveĩk) į vìdų. 2) *refl., idem*. Ko če beinẽjetaus (*жем.* beįẽjetaus, *в.-лит.* besiįẽjota) jùdu, šũniu?

Į-ė́sti *и* inė́sti, įė́du (inė́du), įė́džiau (inė́džiau), *быть въ состояніи много сожрать (съѣсть); доѣсть, донять (кого); być w stanie wiele zeżreć (zjeść); dogryźć, dojąć (komu)*. Aš inė́džiau, t. y. įkrimtaũ, į̃bariau.

Į-gabénti, -enù, -enaũ, *втащить, внести (тяжесть); wciągnąć, wnieść (ciężar)*. Įgabénti į vìdų.

Į-gabìnti, -inù, -inaũ, *вцѣпиться (чѣмъ-нибудь), впиться; uczepić się (czym), zatopić się*. Įgabìna kójas vãnagas į vìštos nùgarą. *v.* įkabìnti.

Į-gadìnti, -inù, -inaũ, *попортить; nadpsuć*. Įgadinaũ aš, o tu sugadinaĩ visái.

Į-gãdyti, -diju, -dijau, *угодить; dogodzić*. Pons, įgãdijei dainũti. *v.* įtìnkinti, įtìkinti, įtáikinti.

Ìgaidas, -da, m. *сильное желаніе; wielka chęć*. Ìgaidais (*и* įgaidaĩs) brólis (gaidỹs) eĩna priė pačiõs (vìštos) sàva. *v.* ùžgaidas (úžgaidas).

Į-gáilinti, -inu, -inau, *растрогать; rozczulić*. Súnus įgáilina, t. y. į gaĩlasti įvãre. *v.* gailùs.

Į-gaimìnti *и* įgamìnti, -inù, -inaũ, *врастить, позаботиться, чтобы вросло; sprawić, żeby co wrosło*.

Įgaimìnk dėgą, kad prigýtum; įgamìnk dáigą, kad prigýtų. *v.* įsigaimìnti, įsigamìnti.

Įgaižùs, -žì, *надоѣдливый, капризный; uprzykrzony, kapryśny.* Vaĩkas, kurs prãdėm gỹžia, tas ỹra įgaižùs. *v.* gỹžti (gĩežti), gižlùs, gyžùklis.

Į-galė́ti, ĩgalu, -lė́jau, *мочь, быть въ силахъ, не чувствовать себя слишкомъ слабымъ; móc, być w stanie, nie czuć się zbyt słabym.* Vãkar įgalė́jau dìrbti, o šeñdien toks ne įgalį̃s (ne įgãlis). Ne ĩgalu šeñdien.

Į-galinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *кое-какъ держаться, не прихварывать; jako-tako trzymać sie, nie chorować (często).* Aš ne įgalinė́ju, t. y. sar̃guloju (sar̃gulůju). *v.* įgalė́ti.

Į-gálti, įgálstu (у А. Ю. «įgalu»), -lau, *быть здоровымъ; być zdrowym.* Vãkar ne įgalaũ, t. y. sirgaũ, todė̃l ne atė́jaũ. *v.* įgalė́ti.

Į-gamìnti, -inù, -inaũ, *v.* įgaimìnti.

Į-gaũdinti (у А. Ю. «įgandìnti), -inu, -inau, *напугать; nastraszyć.* Su tũmi dáiktu įgañdinai tu máne.

Į-garũti, -rũju, -ravaũ, *угорѣть (очадѣть); zagorzeć (od czadu).* Tu įgaravaĩ gálvą. *v.* gãras (garaĩ).

Į-gáuti, -gáunu, -gavaũ, *получить, схватить (болѣзнь); dostać, nabawić się.* Súnus lìgą įgãva kelỹ.

Į-gebė́ti, ĩgebu, -bė́jau, *имѣть обыкновеніе; мочь, умѣть; mieć zwyczaj; móc, umieć.* Tánkei dainũti, šokinė́ti, ĩgebame.

Į-giedinti, -inu, -inau, *побудить (кого-н.) пѣть; запѣть, начать пѣть; zachęcić (kogo) do śpiewania; zaintonować, począć śpiewać.* Aš įgiédinau, te-giedy (*и* te-giedię̃) aniẽ.

Į-giedóti, įgiedu, -dójau, *хорошо пѣть, быть хорошимъ пѣвцомъ; dobrze śpiewać, być dobrym śpiewakiem.* Aš įgiedójau, t. y. smageĩ giedójau.

Į-geĩsti, -džiù, ĩgeidžiau, *получить желаемое; dostać pożądane.* Aš ĩgeidžiau, t. y. gavaũ, ko geidžiaũ.

Į-géižėti, -žėju, -žėjau, *закиснуть, скиснуть; zakwaśnieć, skwaśnieć.* Ałùs įgéižėjęs (у А. Ю. «įgéjžęs»), t. y. įrúgęs. *v.* gaižė́ti, gìžti (gýžti—gýštu, gýžau; gỹžti—gyštù, gyžaũ).

Į-gélbėti (у А. Ю. «įgelbė́ti), įgélbu *и* įgélbiu (gélbsčiu, *3-ье л.* įgélbti, įgélbsti), įgélbėjau, *оказать содѣйствіе, помочь; poratować, dopomóc.* Aš didžiaũ įgélbėjau jį, kaip tù.

Į-gérti, ĩgeriu, įgė́riau, *быть въ состояніи много выпить, мочь (вы)пить; być w stanie wiele wypić, móc (wy)pić.* Ni ne ĩgeriu, taip macnì arbatà, ałùs. 2) *выпить, подвыпить (маленько); wypić, podchmielić się (nieco).* Sẽnis įgė́ręs, t. y. daũg gė́ręs. Jagù žãłą įgė́ręs, pageltonũs. *v.* įžlur̃gti, įkaũšti.

Į-gèsti, įgendù, įgedaũ, *попортиться; nadpsuć się.* Įgẽdęs rãtas gùža. *v.* dùžti (2) *и* įdùžti (2).

Igì, *v.* ikì, ik.

Į-gỹlinti, -inu, -inau, *заставить бзырить, строчиться; sprawić, żeby (zwierzęta) gilowały, uciekały od owadów.* Galvijùs įgỹlinai, kad gylũ.

Į-gìlti, ĩgilu, gýlau, *ужалить; ukłóć żądłem.* Bìtis įgýle, t. y. sàva gelõnį (=gẽlůnį) įléida; tau į kãktą

cvángt ir įgiĩs. Gyvãte įgýle vaĩkui kóją (=į kóją?), t. y. įkir̃ta.

Į-gim̃ti, ĩgemu (*u* įgìmti, įgìmstu), ĩgimiau, *уродиться (во что); zrodzić się*. Kūdikis ĩgime į raũples (*когда свирѣпствовала оспа*), ir ne sir̃ga.

Į-giñti, ĩgenu, ĩginiau, *вогнать, загнать (скотъ); wpędzić, zapędzić (bydło)*. Į tą piėvókšlį įgiñk gývolus ir paganýk.

Į-gìrdyti, įgìrdau, įgìrdžiau, *споить; rozpoić*.

Į-gìrti, ĩgiriu, įgýriau, *расхвалить (рекомендуя); wychwalić (zalecając)*. Aš įgýriau brólį dė́dei, t. y. įkōlijau.

Į-gį̃sloti, -oju, -ojau, *втащить, внести (напрягая всѣ силы); wciągnąć, wnieść (bardzo się naprężając)*. Mergà įgį̃slos neščiùs į kálną, t. y. smageĩ neš.

Į-gýti, įgyjù *u жем.* įgynù, įgijaũ, *вырасти, дорасти; wyrosnąć, dorosnąć*. Įgìja į kė̃terą súnus, jau ne suvaldýsi. 2) *пріобрѣсти, получить; nabyć, dostać*. Aš dũdu jums pìnigus dėl įgijìma (=įgijìmui) žė̃mės. Duktė̃ įgìja skė̃petą, t. y. gãva.

Į-gyvénti, -enù, -enaũ, *пожить; pomieszkać*. Įgyvenaũ aš tę̃n vãlandą, t. y. geraĩ ilgaĩ.

Į-gižìnti, -inù, -inaũ, *надоѣсть, раздосадовать; naprzykrzyć się, dokuczyć, rozdrażnić*. Įgižìnti ỹra įpỹkinti.

Į-gìžti, įgįštù, įgižaũ (*вост. u* įgýzti, įgýštu; *жем.* įgỹžti, įgyštù), *закиснуть, скиснуть; zakwaśnieć, skwaśnieć*. Įgìža alùs, t. y. įrúga. 2) *вызвать непріятное ощущеніе; запершить (въ горлѣ); привязаться (о ч.-н. непріятномъ); sprawić nieprzyjemne uczucie, zacząć drapać (w gardle); przyczepić się (o rzeczy nieprzyjemnej)*. Kosulỹs įgìža, kad į gérklę įšóka ašakà (tai atsikrañkšk). Įgìža į gérklę, kad aitrù nů rúgšta (=rūgštaũs) ir súra (=sūraũs) vaĩgia. *v.* gìžti, gỹžti (gıė̃žti).

Į-glìžinti, -inu, -inau, *приманить, возбудить (въ комъ-нибудь) желаніе; przynęcić, przychęcić (do czego)*. Įglìžink brólį, kad jis įglìžtum gérti, válgyti, dìrbti.

Į-glìžti, įglinžù (*u* įglįštù), įgližaũ, *запасть (въ сердце), очень понравиться; przypaść (do serca), bardzo się spodobać*. Mergà įglìža į šìrdį bérna. *v.* įsmìlti.

Į-gnýbti, -bu, -bau *u* į-gnìmbti, -ìmbu, -ìmbau, *ущипнуть; uszczypnąć*. Įgnýba bernė̃lis man eĩdamas pro šãlį. *v.* gnýbti, gnìmbti.

Į-gràmėti, ĩgramu, -mė́jau, *впасть, влетѣть (съ шумомъ); wpaść, wlecieć (z łoskotem)*. Vil̃kas įgramė́ja į mìšką, t. y. įpũle.

Į-gramzdìnti, -inù, -inaũ, *погрузить; pogrążyć*. Įgramzdìnsiu aš tàve ikì dùgna, kaip ãkmenį. *v.* įgrim̃sti.

Į-graudìnti, -inù, -inaũ, *сокрушить, растрогать (увѣщаніемъ); przejąć skruchą, rozczulić (przestrogą)*. Aš jį įgraudinaũ, kad ne gértum, t. y. į graudùmą įvariaũ.

Į-gráužti, -žiu, -žiau, *надгрызть; nadgryźć*. Sė̃nis įgráuže bìškį súrį.

Į-grė̃bti, -biu, -biau, *заграбить, взять (чужое); zagrabić, wziąć (cudzą*

rzecz). Kaimýnas įgrė́be ir ne atidűda rugių̃. *v.* gveĩbti.

Į-greñžti, -žiù, įgreñžiau, *пробуравить (немного); впустить (пробуравивши, открывши кранъ); prześwidrować (trochę); wpuścić (prześwidrowawszy, odkręciwszy kran).* Įgreñžk su grañžtu skỹlę į siẽną. Aš įgreñšiu (y A. Ю. «įgriñšiu») ałaũs, t. y. įpìlsiu (*sc.* įléisiu). *v.* įgriñžti.

Į-grė̃žti, -žiu, -žiau, *нарѣзать (узоры); zrobić (wątory).* Kubilè, viẽdre gráižtvos įgrė̃žtos. 2) *нарѣзать (обводя кругомъ), накроить (во что-н.); (krajając naokoło) nakroić (do czego-k.).* Cibùlų įgrė̃žk į pamiřkałą. 3) *донять (кого), довести до крайности; dogryźć (komu), doprowadzić do ostateczności.* Kur gaspadìnei šeimýna įgrė̃ž, tę̃n ne pastóvi. Įgrė̃žei tu man į pùsę kãkła, t. y. įkrimtaĩ, ĩbarei, ìnurpei.

Į-grim̃sti, įgrimstù (y A. Ю. *и* «įgrimzdù»), įgrimzdaũ, *завязнуть, засѣсть, засосаться (въ чемъ-н.); zagrząznąć, zawiąznąć.* Akmũ įgrim̃zda į žẽmę.

Į-griñžti, įgrinštù, įgrinžaũ, *возвращаясь пройти (извѣстную часть пути); войти (возвратившись); przejść z powrotem (pewną część drogi); wejść (powróciwszy).* Sesũ įgriñža į pùsę kẽla. *v.* įgreñžti.

Į-grìsti, įgrinsù (*и* įgrįstù), įgrisaũ, *надоѣсть; naprzykrzyć się.* Įgrìsa širdìs (=šìrdį?) prãstą dárbą dìrbti (= dìrbant). 2) *Возымѣть, почувствовать отвращеніе (?); zrazić się, odstręczyć się (?).* Aš įgrìsęs nű jos (?), t. y. ne turiù méilės širdỹ dė̃l jos. *v.* atgrìsti, atsigųndė́ti (atsigandė́ti).

Į-grõzdinti (*и* įgriõzdinti), -nu, -nau, *внести, втащить (что-н. громоздкое); wnieść, wciągnąć (rupiecie, rzecz niezręczną).* Stàkles įgrõzdink į vìdų grinčios, t. y. įnė̀šk.

Į-grústi, įgrúdžiu *и* įgrúdu, įgrúdžiau *и* įgrúdau, *впихнуть, втиснуть; wepchąć, wcisnąć, wtłoczyć.* Aš įgrúdau jį į pélkę, į skỹlę.

Į-grùsti, įgrundù, įgrudaũ *и* įgrústi, įgrústu, įgrúdau, *растрогаться; rozczulić się.* Kas įgrùdęs, tas graudùs. *v.* grústi (2).

Į-griúti (*и* įgrúti), įgriūvù *и жем.* įgrūnù (įgriūnù), įgriuvaũ, *обрушиться, провалиться (внутрь); zawalić się (wewnątrz).* Rũtis (*яма*), łùbos įgriùva į vìdų.

Į-grũzdinti, -nu, -nau (*или* įgrúzdinti, *pass.-caus. отъ* įgrústi), *v.* įgrõzdinti. Šendiẽn martì nor stàkles įgrũzdinti į griñčią.

Į-gùiti, ĩguju, įgujaũ, *вогнать, загнать (безцерем. образомъ); wpędzić, wegnać (bez ceremonji).* Įgùik į tvártą gývolus iš łaũka, t. y. įgiñk, įvýk.

Į-guldýti, -daũ, -džiaũ, *(лежмя) положить (во что-н.); (powałem) położyć (do czego-k.).* Į tą gulỹkłą įguldýk šiaudų̃. *v.* įguĩti.

Į-gulė́ti, ĩgulu, -lė́jau, *лежаніемъ образовать (углубленіе); wyleżeć (dołek).* Įgulė́jau dũbę (*вост. и* dũbę) begulė́damas.

Į-guĩti, ĩgułu, ĩgulau, *лечь (во что-н.); położyć się (do czego-k.).* Aš ĩgulau tę̃n.

Į-gùndinti, -nu, -nau, *склонить, побудить, подбить (къ чему-н.); skłonić, pobudzić, skusić.* Ũšvis įgùndina žéntą provótis.

Į-gùsti, įgundù, įgudaũ, *натореть; wprawić się.* Brólis įgùdęs į tą dárbą, t. y. įprãtęs.

Į-gužéti, ĩgužu, įgužéjau, *войти въ безпорядкѣ (о многихъ); wejść bez porządku (o wielu).* Įgužėja výrai visì į saklýčią, t. y. inėja.

Į-gvẽbti, ĩgvebıu, ĩgvėbıau, *втянуть (о газахъ); wciągnąć (o gazach).* Vėjis ùgnį ĩgvėbe į stógą, t. y. įtráuke par gaĩsrą. *v.* įkvẽpti, įsıaũsti. —

Į-imti *и* inimti (*и* įjimti), ĩjemu (*и* ĩimu, ìnimu, ĩjimu), ĩėmıau (ìnėmıau, ĩjėmıau), *набрать, понабрать (въ долгъ); nabrać (na kredyt).* Javų̃ daũg ĩėme ũšvis ant bar̃ga.

Į-ìrti (1), ĩirıu, įýrıau *и* inìrti, ìnirıu, inýrıau, *ввести (лодку греблею); wprowadzić (łódź, robiąc wiosłami).*

Į-ìrti (2) *и* inìrti, įìrstu *и* įįrù, įiraũ (inìrstu, inįrù, iniraũ), *войти (о кораблѣ, лодкѣ); wpłynąć (o okręcie, łodzi).* Váltis, łaĩva įìra (*и* váltį, łaĩvą žmónės įýre) į ĩtaką, į ùžtakį. *v.* įpłaũkti.

Į-jaukìnti, -nù, -naũ, *приручить, привлечь; oswoić, przynęcić.* Žansìs, ántis įjaukìnk prıė namų̃, kad sèktum namùs. *v.* jaukùs (1), įjùnkti.

Į-jẽgti (*и* įjıẽgti), -gıù, ĩjėgıau, *смочь, быть въ силахъ; zdołać, być w stanie.* Sẽnis ne įjẽgıa málti, árti. Bóba įjẽgıa dar kūdikį nešıóti, t. y. tur syłõs, įsténgıa. *v.* įgalėti.

Į-jóti, įjóju, įjójau, *въѣхать верхомъ; wjechać konno.* Žéntas įjója į bãgną (*sc.* bãłą) ir įklim̃pa.

Į-jùnkti, -kstu, -kau, *привыкнуть, повадиться (къ какой-н. пищѣ); przyzwyknąć, przyzwyczaić się (do pewnego jadła).* Ne įjùnkau ėsti agur̃kų. Kıaũlės į bùlbes įjùnka. *v.* įjaukìnti.

Į-jũdýti, -dyjù, -dijaũ, *(сильно) почернѣть, черною покрыться; stać się (bardzo) czarnym.* Įjũdìjęs dùgnas blũda, t. y. įsaĩtęs. *v.* jũdas.

Į-jũdũti, -dũju, -davaũ *(вост.) и* įjũdũti, -dũju, -davau, *v.* įjũdýti. Įjũdãvusıos jo rañkos skir̃sta, płáišė (*sc.* pléišėja).

Į-jũsti, -stu, įjũdau *(рѣже* įjũsti, -stù, įjũdaũ), *v.* įjũdýti. Įjũdęs (įjũdęs) dùgnas blũda, t. y. įsaĩtęs.

Ik, ikì *и* igì, *adv. (въ знач. союза), прежде чѣмъ, пока; pierwiej niż, nim.* Ik ne šérus, padalýk galvìjams váistą. Ik ne ženótas, jis pragẽre, ištrádoja visùs tur̃tus sàva. 2) *praepos. c. dat., до; do.* Motynẽle lydėja ikì aukštám kalnẽlui sàva súnų. Ik žãlai girẽlei lydėk. Ikì šıėnpıútei buvaũ. *v.* likì, lig (lyg), pir̃m. 3) Iki-kõl, *adv. до какихъ поръ, доколѣ; dopókąd, dopóki.* Iki-kõl tu màne taĩp žudýsi. 4) Iki-šıõl, *до сихъ поръ, доселѣ; dotąd, dotychczas.* Iki-šıõl tu mànei nıẽka nè davei. 5) Iki-tõl, *до тѣхъ поръ, дотолѣ; póty, dopóty.* Iki-tõl aš búsıu. *v.* kõl(ei), šıõl(ei), tõl(ei).

Į-kabìnti, -nù, -naũ, *вцѣпить, прицѣпить; uczepić, przyczepić.* Į añsą įkabìnk kõbinį šıẽną vẽžant. *v.* įgabìnti.

Įkaboklis, -kla, m. *крючекъ; (рыболовный) снарядъ; haczyk; przyrząd (na ryby).* Ant žuviẽs ỹra visókiė įkaboklei: vedė̃ja, meškerẽ, pałaidìnis.

Į-káiniоti (*об.* įpáiniоti), -niоju, -niојau, *впутать, запутать; wplątać, zaplątać.* Šẽšuras nor tàve įkáiniоti, t. y. įpáiniоti į liėžuviùs, į provójimus (=į provójimos).

Į-kaišýti, -šaũ, -šiaũ, *воткнуть, всунуть (въ нѣсколькихъ мѣстахъ); wetknąć, wsunąć (w kilku miejscach).* Įkaišýk (=įkìšk) jam, bérnui, ĩkaištį ant kẽla. *v.* įkìšti.

Į-kaĩsti (1), įkaistù, įkaitaũ, *нагрѣться, накалиться; nagrzać się, rozpalić się.* Įkaitaũ aš priėš tą pẽčių.

Į-kaĩsti (2), įkaičiù, ĩkaičiau, *поставить (въ горшкѣ на огонь), поставить въ печь (въ горшкѣ); nastawić (potrawę w rądlu).* Įkaĩsk kiaũšį į pũdẽlį.

Į-káišti, -šiu, -šiau, *измучить, утомить; zmordować, zmęczyć.* Įkáišti árklus prastù kelù važiũjant, t. y. nuveĩkti, nuvárginti. *v.* įbaĩgti, parbaĩgti.

Įkaištis, -ščia, m. *съѣстное (данное въ дорогу); żywność (na drogę).* Įkaištis ỹra ant kẽla vaĩgis. Nė jókia ĩkaiščia įsikìšti ant kẽla ne turiù, t. y. ni sviésta, ni smetõna, ni mėsõs. *v.* vãkartis, įkìšti.

Įkaitas *и* ĩkaitas, -ta, m. *замѣна, замѣститель; zamiana, zastępca.* Įkaitą palikaũ eĩdamas į svečiùs, — sãka słũgà. Aš gavaũ gẽrą ĩkaitą, t. y. kad susikaitalója šeimýna. Įkaite pasilìk nuẽjęs, o anà sesũ teateĩny. Tìkrąjį vaĩkį į kareĩvius atdũs, o įkaitas sugriñš. 2) *залогъ; zastaw.* Įkaitą atkeĩsti, t. y. dáiktus, katrùs buvaũ užstãtęs, keĩsti. Kaimýnas jiėška įkaitus (=įkaitų̃). Aš palỹktu (*sc.* paliėkù) ĩkaitą dvejópai priėš pažìtką, dũk man pinigų̃. *v.* įkeĩsti, ùžstatas.

Į-kaĩtinti, -nu, -nau, *нагрѣть, накалить; nagrzać, rozpalić.* Įkaĩtinai tu pẽčių, kad dũną galì iškèpti. *v.* įkaĩsti (1).

Į-kalavóti, -vóju, -vójau, *вколачивать; wbijać.* Įkalavók súnui, kaip vìnį į kãkłą, kad jis kelõnėje bútų atsargìngas, t. y. įmókyk. *v.* įkálti, įkalinė̃ti. —

Įkałba, -bos, f. *уговариваніе, подговоръ; namowa, wmówienie.* Par ĩkałbą dìdelę ir paviẽrija mergà.

Į-kalbė́ti, ĩkałbu, -bė̃jau, *уговорить, убѣдить, внушить; namówić, wmówić.* Įkalbėk súnui geraĩ, kad supràstum.

Į-kálbinti, -inu, -inau, *ввести въ разговоръ, заставить разговориться, заставить заговорить; wciągnąć do rozmowy, zmósić do przemówienia.* Įkálbink sẽnį, t. y. įvèsk į kałbą, kad kalbė̃tum.

Į-káldinti, -inu, -inau, *позаботиться о томъ, чтобы было вколочено; postarać się o to, ażeby było wbito.* Aš įkáldinau gémbę virvėms výti. *v.* įkálti.

Į-kalinė̃ti, -nė̃ju, -nė̃jau *и (pass.-caus.)* įkaldinė́ti, *вколачивать, вбивать (не одинъ предметъ, многократно); wbijać (nie jedną rzecz, wielokrotnie).* Vìnis viėnur̃, kitur̃ įkalinė́jau

dėl pakabìnima kepùrės. *v.* įkálti, įkáldinti.

Į-kálti, ĩkaľu, ĩkalau (*жем.* įkaľáu), *вколотить, вбить; wbić.* Tą vìnį įkáľk į sıẽną.

Į-kamšýti, -šaũ, -šıaũ, *впихнуть, напихнуть (въ нѣск. мѣстахъ); wepchnąć, napchnąć (w kilku miejscach).* Įkamšýk geraĩ į palépıus šıẽną, gál sutiĩps. *v.* įkim̃šti.

Įkandin *и* įkandiñ, *praep. c. gen., вслѣдъ за, по пятамъ; tuż za.* Įkandiñ mànęs atẽja. Aš parėjaũ ir įkandiñ mànęs atbėga iš anõ bùta. Aš einù įkandiñ jo, t. y. kaip įsikándęs sekù. *v.* įpėdiñ, įkánsti.

Į-kandìnti, -inù, -inaũ, *дать укусить; dać ukąsić. v.* įkánsti, įkánzdinti.

Į-kánsti, įkándu, įkándau, *укусить; ukąsić.* Ůdaĩ, kur įkánda, tů, kur geľõnis (*sc.* geľůnìs), tẽn sóp. Šů eĩna įkanstinaĩ *(такъ, что можетъ укусить; чтобы укусить)*, sáugokis.

Į-kánzdinti, -inu, -inau, *допустить до того или устроить такъ, чтобы (другого) укусили; zezwolić na to lub urządzić tak, ażeby (drugiego) ukąszono.* Įkánzdina bóba màne nuẽjusi. *v.* įkánsti, įkandìnti.

Įkapės *и* ĩkapės, -pıų, f. pl. *облаченіе покойника, погребальная одежда, саванъ; ubiór pogrzebowy, koszula śmiertelna.* Aš pasıuvaũ gràžıas ĩkapes dėl apdãryma ľavóna. *v.* kãpas (kapaĩ).

Į-kapóti, -póju, -pójau, *врубить, надрубить; wrąbać, nadrąbać.* Krẽsľą įkapójei bekapódamas mẽsą.

Įkaras, -ra, m., *v.* iñkaras.

Į-karnapõryti, -riju, -rijau, *отхлестать, отстегать; wychłostać, oćwiczyć.* Įkarnapõrija jam káilį su ľazdà, t. y. ĩmuše.

Įkarpa, -pos, f. *выемка, вырѣзка (сдѣланная ножницами); wykrój, wycięcie (nożycami). v.* kir̃pti (*есть и* įkir̃pti).

Į-kar̃šti, įkaršıù, ĩkaršıau, *начесать; умѣть хорошо чесать (шерсть), быть въ состояніи много начесать (шерсти); naczochrać; umieć dobrze czochrać, być w stanie wiele naczochrać.* Įkaršıau (*об.* prìkar̃šıau) aš vìľnų šmõtą. Linùs šukũja, o vìľnas kar̃šıa (ir linùs kar̃šıa, *P.*)

Įkartais, *adv. по временамъ, иногда; kiedy nie kiedy, czasem.* Viẽns nũľatai, o kits ĩkartais tik gẽrıa. *v.* ĩtarpas (ĩtarpais).

Į-kárti, ĩkarıu, įkórıau, *повѣсить (въ чемъ-нибудь, въ трубѣ); powiesić (w czym-kolwiek, w kominie).* 2) *вставить, приплести (слово); wpleść (słowo).* Anýta įkóre žõdį, t. y. pasãke: «patrıũbyk, pabučıũk į šuñs snùkį».

Į-kartũti, -tũju, -tavaũ (*и* įkartóti, -tóju, -tójau), *уложить (рядами); złożyć (w rzędy).* Kartomìs įkartũk óbalus, pautùs su ľãpais, grúdais bãčkon. *v.* kartà, kar̃tas.

Į-kàsti, ĩkasu, ĩkasıau, *вкопать, зарыть; wkopać, zakopać, zagrzebać.* Įkàsk į žẽmę stuľ̃pą.

Į-kaũšti, -štù, -šaũ (у А. Ю. «-šıù, -šıau»), *выпить (лишнее), подпить, подгулять; wypić (zawiele), podpić, podpić sobie.* Ũšvis įkaũšęs bùva vãkar, t. y. įgėręs.

Į-keĩsti, įkeičiù, ĩkeičiau, *всучить или дать въ обмѣнъ, замѣнить; wkręcić lub dać w zamian, zamienić*. Aš ĩkeičiau kepùrę, dabar̃ nóriu atkeĩsti. Įkeĩsk, t. y. dűk jam ĩkaitą.

Į-keláuti, -láuju *и* láunu, -lavaũ, *пройти, проѣхать, совершить (извѣстную часть пути); przejść lub przejechać, odbyć (pewną część drogi)*. Įkelavaũ jau aš šmõtą kẽla. *v.* kẽlas.

Į-kelóti, -lóju, -lójau, *истаскать, износить (одежду, внѣ дома); zedrzeć, znosić (ubranie, poza domem)*. Kam drabužiùs įkelóji po sõdvas, t. y. kam draskaĩ šókdamas. Žéntas įkelõs, kol «ne prisipìldys nóra gãłas mylė́ti (?)». —

Į-kélti, ĩkelu, įkė̃lau, *поднять вверхъ и положить или вставить (во что-н.); podjąć w górę i położyć lub postawić (do czego-k.)*. Įkéłk maĩšą į vežìmą.

Į-kérpėti, -pėju, -pėjau (у А. Ю. «įkerpė́ti, -più, -pė́jau»), *v.* įcérpėti. Įkérpėjusi burnà kūdikia «su ãmaru (?)», t. y. įcérpėjusi. *v.* kérpe.

Į-keršìnti, -inù, -inaũ (=įkìršinti, -nu, -nau; įker̃šyti, -šiju, -šijau; įker̃šinti, -nu, -nau), *раздражить, разгнѣвить; rozdrażnić, rozjątrzyć*. Kam tu aną̃ įkeršinaĩ (*sc.* įkìršinai), t. y. įpỹkinai. *v.* įkìršinti.

Ikì, *v.* ik.

Į-kìbinti, -inu, -inau, *расшевелить щекоча; rozruchać łaskocąc*. Įkìbinau aš anã, ir pradė́ja jis kùltis.

Į-kibýti, -baũ, -biaũ, *нацѣпить (во многихъ мѣстахъ); naczepić (w wielu miejscach)*. Dàgius į drabùžį, į płáukus įkibaũ. *v.* įdáigyti, įkìbti.

Į-kìbti, įkimbù, įkibaũ, *вцѣпиться; uczepić się*. Aš jam įkibaũ su nagaĩs į čiuprỹną. *v.* įknìbti.

Ĩ-kiłas *и* iñkiłas, -ła, m. *улей (вставленный въ дерево); ul (wstawiony do drzewa)*. Įkiłą įkéłk į mẽdį, tai atlẽks bìtys. *v.* avilýs.

Į-kim̃šti, ĩkemšu, įkimšaũ, *сложить или стиснуть и впихнуть (одинъ предметъ, въ одномъ мѣстѣ); złożyć lub ścisnąć i wepchnąć (jeden przedmiot, w jednym miejscu)*. Įkim̃šk kam̃štį į kãminą. *v.* įkamšýti.

Į-kinkýti, -kaũ, -kiaũ, *впрячь; wprząć*. Įkinkiaũ aš į tą brìką.

Ĩkypas, -pà, *искосный, косой; ukośny; adv.* įkypaĩ, *косо, искоса, наискось; ukośnie, z ukosa*. Ĩkypas kỹlis, kad iš viršaũs płačiaũ, ant dùgna siauriaũ. Sesũ įkypaĩ nukir̃pa, o tu įkypaĩ važiũk prieš kálną. Lentà įkypaĩ susùkta, t. y. viens gãłas į vieną, o añtras į añtrą pùsę parsikreĩpęs, parsimẽtęs (=pársi...). *v.* įžułnùs, įžambùs, ĩstrižas, ĩstrigas, pašlaunùs, pašlaũtinas, pažviłnùs, ĩskypas, ĩkrypas.

Įkypinaĩ, *adv. косо, наискось; ukośnie, z ukosa*. Ketvirtáinišką įkypinaĩ (įskypaĩ) parpiáuk (=párpiauk), ir bus trikam̃pis skẽpetas. Ne stataĩ (=stačeĩ), bet įkypinaĩ kir̃pti, kir̃sti, piáuti. *v.* ĩkypas-įkypaĩ.

Ĩkypis, -pia, m. *искось, уголъ (треугольника); ukos, ukośność, kąt (trójkąta)*. *v.* ĩkypas.

Į-kyrė́ti, ĩkyriu, -rė́jau, *надоѣсть, досадить; naprzykrzyć się, dokuczyć*.

Aš jám, ūšviui, bıaũrei įkyrė́jau, t. y. įsipriklijau. *v.* atbósti, atgrìsti, įgrìsti, įkìrti.

Į-kirmė́ti, -mė́ju, -mė́jau (*и* įkirmýti, -myjù, -mijaũ), *зачервивѣть; zrobaczeć.* Mẽsa įkirmė́jusi. *v.* kir̃mis, kirmýti.

Į-kir̃sti, į̃kertu, įkirtaũ, *врубить, порубить (ногу, палецъ); wrąbać.* Łaigũnas įkir̃ta (=įsikir̃ta) sau kóją su kirvıù.

Į-kìršinti, -inu, -inau, *раздражить, разгнѣвить; rozdrażnić, rozjątrzyć, rozzłościć.* Šẽšuras mar̃čią łabaĩ įkìršina.

Į-kìršti, -štu, -šau, *раздражиться, разгнѣваться; rozzłościć się, rozjątrzyć się.* Tė́vas bùva įkìršęs ant tàvęs, t. y. įpỹkęs. *v.* įnir̃sti.

Į-kìrti, įkįrù *и* įkìrstu, įkiraũ, *v.* įkyrė́ti. Įkìra vaĩkas mànei ikì kãkła.

Įkyrùs, -ì, *надоѣдливый, докучливый; natrętny, uprzykrzony.* Žéntas įkỹrus, t. y. šıõ reikalìngas, tõ reikalìngas, ir nıẽks jam ne tiñk. *v.* įkyrė́ti, pagyžùs.

Į̃kišałas, -a, m., *v.* į̃kaištis. Eĩdamas dáiktas į̃kištas ant kelõnės (=eĩnant arba važıũjant dáiktas į̃kištas kelõnei) bùs į̃kišałas. *v.* įkìšti.

Į-kìšti, į̃kišu, -šaũ (*вост.* į̃kišıau), *всунуть, воткнуть (въ одномъ мѣстѣ); wetknąć, wsunąć (w jednym miejscu).* Peĩlį įkìšk į plỹšį. *v.* įkaišýti.

Įkišũlis, -la (*жем.*), m. *часть пашни, вдающаяся въ лѣсъ; część niwy, wystała w las.* Dir̃vos į mìšką į̃kišũlis (*со от. удар. на* ū), t. y. dirvà įsikìšusi.

Į̃kitas *и* iñkitas, -a, m. *поперечная скрѣпа (у дверей); pas poprzeczny (u drzwi) do umocowania.* Įkitaĩ į dùris įkryžıavóti. *v.* jũsta, skıẽtas. —

Į-klim̃pti, -pstù, -paũ, *завязнуть; zagrzęznąć, zawiąznąć.* Įklimpaũ į snıẽgą. Ašvıénis įklim̃pa į bãłą, į vérsmę, į raĩstą. *v.* įgrim̃sti.

Įkłõde, -dės. f. *рядно (подстилаемое въ телѣгѣ, при свозкѣ хлѣбовъ, подъ снопы); prześcieradło (do podściełania wozu przy zwożeniu zboża).* Įkłók įkłõdę į vežìmą vẽžant rugıùs.

Įkłõtas, -ta, m. *заплата, подложенная изнутри; łata wewnętrzna.* Įkłõtas ỹra, kur nãginės skỹlę užkłója iš vidaũs. Nãginės įkłõtą pakabìn vıẽto kalėdáčių. *v.* łõpas, įkłóti.

Į-kłóti, -óju, -ójau, *постлать, подостлать (въ чемъ-н.); posłać, podesłać (w czym-k.).* Įkłók tą drobùlę į grãbą.

Į-kludýti, -daũ, -džıaũ, *ввязить, увязить, завязить (въ тѣсномъ мѣстѣ); uwięzić, zawięzić (w ciasnym miejscu).* Rãktas įklùde, t. y. apžabìna, kìtą rãktą. *v.* įklúti.

Į-klúti, įklũvù *и (жем.)* įklũnù, įkluvaũ, *попасться, застрять; wpaść, uwięznąć.* Tu įklúsi į kipùngą, į kláudę bełaudýdamas.

Į-knìbti, -imbù, -ibaũ, *уткнуть носъ, уткнуться (во что), вцѣпиться; zatopić się (w przedmiocie), uczepić się.* Įknìba érke kúnan žmõgaus.

Į-knìsti, į̃knisu, įknisaũ (*вост.* į̃knisıau), *врыть (рыломъ); wryć (ryjem).* Kıaũle įknìsa paršẽlį į kìnį, ir nebgalì rąsti.

Į-kópti, -pıu, -pıau, *взлѣзть, взобраться; wleźć (na co)*. Ar įkópsi tẽkinas į káłną, t. y. ar įbėgsi. *v.* iškópti (2).

Į-kóšti, -šıu, -šıau, *вцѣдить; wcedzić*. Įkóšk vandeñs į tą̃ sū̃dą.

(Ìkras, -ra, m.); ìkrai, -rų, m. pl. *икра; ikra*. Ìkrai tos žuviẽs kártūs. Išim̃k ikrùs iš žuviẽs.

Įkrataĩs, *adv. вперемежку; naprzemiany, nie wciąż*. Kad kū̃dikei įkrataĩs áugtum, t. y. tárpe mir̃tų ir tárpe áugtų.

Į̃kratas, -ta *и* iñkratas, -ta, m. *втрушенная (во что-н.) былинка, крошечка; wtrzęsione (do czego-k.) źdźbło, okruszyna*. Į̃kratas płū̃dur ant vandeñs. *v.* krìsłas, šnıùkas, šã-pas, įkrìsti, įkratýti.

Į-kratýti, -taũ, -čıaũ, *втрусить (въ нѣск. мѣстахъ, нѣсколько предметовъ); wtrząść (kilka rzeczy, w kilku miejscach)*. Kam įkrateĩ krisłùs į pıẽną. *v.* įkrẽsti.

Į-kráustyti, -stau, -sčıau, *уложить, вложить (во что-н. нѣсколько предметовъ, не въ одинъ пріемъ); włożyć (do czego-k. kilka rzeczy, nie za jednym razem)*. Aš įkráusčıau į vežìmą vìsus tàva dáiktus. *v.* įkráuti.

Į-kráuti, įkráuju *и* įkráunu, įkróvıau, *уложить, положить, вложить (во что-н., въ одинъ пріемъ); włożyć (do czego-k., za jednym razem)*. Įkróvıau táu taukũ į tą kõšę.

Į-kreĩkti, -kıù, į̃kreikıau *и (вост.)* įkréikti, -kıu, -kıau, *набросать во что-н. copy (сѣна, соломы), насорить; narzucić śmieci (słomy, siana do czego-k.)*. Dė̃de įkréikęs šıáudus į ãslą palìka.

Į-kreĩpti, -pıù, į̃kreipıau, *своротить, направить (во что-н.); skierować (do czego-k.)*. Tvõrą įkreĩpk če. *v.* įleñkti, įkrỹpti.

Į-krẽsti, į̃krečıu, į̃krėčıau, *втрусить, натрясти, положить (во что-н.); wtrząść, nakłaść (do czego k.)*. Įkrẽsk mė̃šłus į dir̃vą.

Į-krim̃sti, į̃kremtu, įkrimtaũ, *надгрызть; угрызть, быть въ состояніи угрызть; nadgryźć, ugryźć, być w stanie ugryźć*. Tókį kıẽtą súrį kaĩp tu įkrimtaĩ. *v.* kramtýti.

Ikrìngas, -ga, *икрянистый, икристый; ikrzasty*. *v.* ìkras (ìkrai).

Ikrìnis, -ne, *икряной; ikrowy*. *v.* ìkras.

Į̃krypas, -pà, *косой, непрямой; ukośny, nieprosty*. Į̃krypa sıẽna. Drobỹna įkrypaĩ *(adv.)* stóvi. Įkrypaĩ kir̃pta kepùre ir rė́žti rūbai svočıõs, t. y. įstrigaĩ. Pakreĩp (=pakreĩpk) įkrypaĩ łóvą, t. y. vıéną gãłą tráuk, o añtrą palìk. *v.* įkrỹpti, į̃strigas, įžambùs, į̃skypas.

Į-krỹpti, -pstù, -paũ (*жем. и* įkrìpti, -impù, -ipáu), *покоситься, наклониться; stać się ukośnym, pochylić się*. Šónas skardìnės *(жестянки)* įkrìpęs (*и* įliñkęs). *v.* į̃krypas, įliñkti.

Į-krìsti, -intù *и* į̃krentu (*жем.* įkrimtù, įkrimstù), -itaũ, *упасть (во что-н., о мелкихъ, легкихъ предм.); wpaść (o drobnych, lekkich rzeczach)*. Krìsłas į ãkį įkrìta. *v.* įpùlti.

Į-kryžıavóti, -óju, -ójau, *вдѣлать крестообразно; wprawić, wstawić nakrzyż*. Inkitaĩ, t. y. jū̃stos, įkryžıavóti į durìs. *v.* krỹžıus.

Į-krūpštinti, -nu, -nau, *войти, втащиться (о слабомъ или ослабленномъ существѣ); wejść, wewlec się (o istotach słabych lub osłabionych).* Ligónis led įkrūpština į vìdų, t. y. inẽja.

Ikrùs, -rì (?), *икряный; ikrorodny.* Sil̃ke ỹra viéna ikrì (= ìkre, *самка*), o antrà piéni (= piẽne, *самецъ*). *v.* ìkras (ìkrai).

Į-krùsti, -untù, -utaũ, *расшевелиться; rozruchać się.*

Į-krùtinti, -nu, -nau, *расшевелить; rozruchać.* Įkrùtink bérnus į dárbą. *v.* įkrùsti.

Į-kiùkti, į̃kiukiu, į̃kiukiau, *быть въ состояніи сдѣлать (что-н., напр. съѣсть); być w stanie zrobić (co-k., naprz. zjeść).* Ne į̃kiukiame dū̃nos daũg, t. y. ne suė́dame.

Į-kūlė́ti, -lė̃ju, -lė́jau, *стать головнистымъ, покрыться изгариною (о колосовомъ хлѣбѣ); zaśniecić się (o zbożu).* Šį̃met ãvižos, miẽžei, kviẽčei ĩkūlė́ję, t. y. įdegulė́ję, grūdaĩ jū̃di. *v.* kūlė̃, kūlė́ti, skalsà, skal̃sgrūdis.

Į-kùlti, į̃kulu, įkúlau, *быть въ силахъ, въ состояніи хорошо молотить; być w stanie dobrze młócić.* Ar dar į̃kuli, senõli, t. y. ar pajiegì, ar drútas. 2) *надбить, сдѣлать трещину; nadbić, zrobić szczerbinę.* Įkúlei tu blū̃dą, todė̃l įplýša. 3) *прибить (к.-н.), побить; zbić (kogo), pobić.* Tráukis, įkul̃s tàve.

Ìku-nàgu *u* ìku-tìt, *едва, чуть-чуть; ledwie, zaledwie.* Ìku-nàgu užspė̃jau ligónį, kurs tū̃ mìre. Ìku-nàgu užsitūrė́jau ne ištãręs žõdį. Ìku-nàgu ne gãva į skū̃rą abù vaikù. —

Į-kúnyti, -niju, -nijau, *сдѣлать тѣльнымъ, тѣлистымъ, толстымъ; zrobić cielistym, otyłym, tłustym.* Įkúnijau aš árklį, par̃šą, t. y. įšė́riau į kúną. *v.* kúnas, įvỹkti.

Įkūnùs, -nì, *тѣльный, тѣлистый, толстый; cielisty, otyły, tłusty.* Įkū̃nus súnus ỹra, t. y. dykaĩ dū̃nos ne ė̃da: eĩna, áuga į kúną. *v.* kūnùs.

Į-kūréndinti, -nu, -nau, *позаботиться о томъ, чтобы развели (огонь), растопили (печку); postarać się, żeby rozpalono (ogień, piec).* Įkūréndink geraĩ pẽčių, kad bútum šil̃ta. *v.* įkūrìnti.

Įkurė̀s, -rių, f. pl., *v.* įkurtùvės. Įkures reĩkia kélti, kad įsìkuria. *v.* įkùrti.

Į-kūrìnti (*u* įkūrénti), -nù, -naũ, *растопить, хорошенько натопить (печку); rozpalić, dobrze napalić (w piecu).* Ikūrìnti pẽčių. *v.* įkùrti.

Į-kur̃sti, -kurstù, -kurtaũ, *оглохнуть; ogłuchnąć.* *v.* apkúrsti (apkur̃sti), užkur̃sti.

Į-kùrstyti, -stau, -sčiau, *разгнѣсти подтопкою, поджигою (огонь), добиться того, чтобы (огонь) распалился, разгорѣлся; rozpalając rozniecić (ogień).* Įkùrstyk ùgnį. 2) *подбить, поджечь, подустить (кого-н.), дѣйствуя постепенно; podszczuć, podżegnąć (kogo), wpływając stopniowo.* Įkùrstyti ỹra *įdū́ti (оклеветать, ?).* *v.* įžiẽbti, įdū̃ti.

Į-kùrti, į̃kuriu, įkúriau, *разгнѣсти, развести, распалить (огонь); rozniecić, rozpalić.* Vos įkúriau ùgnį, mẽdžei šlapì. 2) *водворить, поселить, основать, завести, создать;*

osadzić, założyć, zaprowadzić, stworzyć. Reĩk ant tos žẽmės įkùrti gyvãtą, gyvẽnimą.

Įkurtùvės, -vių, f. pl. *пирушка на новосельи, новоселье; wnosiny, wprowadziny, tudzież uczta z tego powodu.* v. Įkùrti, įkurės, pradėtùvės.

Į-kùsinti, -nu, -nau и įkusýti, -saũ, -siau, *склонить (къ ч.-н.), искушая, дѣйствуя соблазномъ; skusić, pokusą do czego nakłonić.* Įkùsina kaimýnas màne łabaĩ. Įkùsa kits-kìtą gérti. v. įgùndinti.

Į-kùtryti, -triju, -trijau (и įkùtrinti, -nu, -nau), *расшевелить, оживить, возбудить охоту (къ ч.-н.); rozruszyć, ożywić, zachęcić.* Lez (led) įkùtrijau tìnginį dárban, rambų árklį į bėgìmą. 2) *отколотить; wyłoić, wybić.* Geraĩ jam įkùtrys nùgarą su łazdà.

Į-kutū̃ti, -tū̃ju, -tavaũ, *быть въ состояніи изрядно выпить; być w stanie wiele wypić.* Výrai įkutū̃ja arieĩką, t. y. ĩgeria.

Į-kvaĩšti, -štù, -šaũ, *одурѣть; odurzyć się.* Sẽnis įkvaĩšta, kaip arieĩkos ĩgeria.

Į-kvàkinti, -nu, -nau, *влить, налить (во что-н.), производя булькотню; wlać, nalać (do czego-k.), sprawując bulkanie.* Įkvàkinti ỹra įpìlti iš álvės daũg.

Įkvapas, -pa, m. *вдохновеніе; natchnienie.* Jis tùri ĩkvapą, t. y. įkvėpìmą.

Į-kvẽpti, įkvėpiù, ĩkvėpiau, *вдохнуть (въ кого-н.); natchnąć, wlać (ducha).* Kad aš įmanýčiau, įkvẽpčiau sàva vaĩkui prõtą.

Ýła, -os, f. *шило; szydło.* Ýła iš maĩša leñd ir ne kišamà. Kýšt by ýła iš maĩša.

Į-łãbinti, -nu, -nau, *передать (кому-н.) привѣтъ, поклонъ, поздравить; oświadczyć (komu) ukłon, pozdrowić.* Įłãbink jį̃ nů mànęs. v. łãbas.

Į-łãginti, -nu, -nau, *разохотить; zachęcić.* Įłãgink bróli, be ne pir̃ks šukàs.

Įłaida, -dos, f. *оттепель; odwilż* (у А. Ю. «*przedział*»). Šį̃met žiẽma su įłaidomis, t. y. tárpais ỹra sniẽga, tárpais nẽra. 2) *впускъ, врубъ; wpust, wrąb.* Kur mẽdis į mẽdį įłéistas, bus tęn įłaida. v. įléisti.

Įłaidùs, -dì, *съ достаточно широкими отверстіями, удобный для прохода (о предметахъ съ отверстіями); mający dostateczcznie szerokie otwory, łatwo przepuszczający (o przedmiotach z otworami), przepuszczalny.* Skiẽtas įłaidùs, t. y. stórą ir płóną siū́łą įléidžia, galì stórą ir płóną áudekłą dėti, prìjema vìską. Tas bãtas įłaidùs, t. y. kója lengvaĩ įeĩna. Kurs drútas ródos, o ténvas tẽr, tas įłaidùs. 2) *умѣренный (о температурѣ); umiarkowany (o powietrzu).* Kad tarp spéigų ne šáłtas óras, bus įłaidùs. v. léisti, tałpùs, lẽdnas.

Į-łaipìnti, -nù, -naũ, *помочь влѣзть (во что-н.); подсадить; pomóc wleźć (do czego-k.); podsadzić.* Jagù į arū̃dą įłaipinì kiaulýkštį, tai ans geraĩ miñta ir bus riébus. v. įlìpti.

Į-łaižýti, -žaũ, -žiaũ, *образовать углубленіе (въ чемъ-н.) лизучи, слизать; узнать (вкусъ) лизучи; wylizać dołek*

(w czym), wylizać; poznać (smak) liżąc. Įłaižıaũ aš táukus, smetõną, mẽdų su pirštù. Įłaižıaũ aš tą skõmą. *v.* įlıẽžti.

Į-łakštũti, -tũju, -tavaũ, *хорошо пњть, быть хорошимъ пњвцомъ (особенно о пњвчихъ птицахъ); dobrze śpiewać, być dobrym śpiewakiem (szczególnie o ptakach śpiewających).* Jijẽ, mergà, įłakstũja geraĩ, t. y. įdainũja.

Į-łàkti, ĩłaku, ĩłakıau, *опоганить лакая; onieczyścić chłepcąc.* Šũ verẽną ĩłake ir ĩžage.

Įłanda, -dos, f. *лазея, пристанище; schrona, ucieczka.* Vaĩkas gáuna ĩłandą pašaleĩs ir łañda, t. y. słãpstos. *v.* įliñsti.

Į-łandìnti, -nù, -naũ, *помочь или заставить влњзть (чрезъ отверстіе); pomóc lub zmusić wleźć (przez otwór).* Vagìs vãgį įłandìna į klétį. *v.* įliñsti.

Įłanka, -os, f. *вгибъ, вогнутое мњсто, загибъ; wgięcie, zgięcie.* Įłanka į vìdų ĩlenkta. 2) *заливъ; zatoka. v.* įleñkti.

Įłankùs, -kì, *гибкій; giętki.* Žmõgus įłankùs, kurs įłankũjamas visaĩp. *v.* łankùs.

Į-łankũti, -kũju, -kavaũ, *изгибать; wyginać, zginać. v.* łañkas, įłankùs.

Yłasnùkis, -ke, *шилоносый, шиломордый; z szydłowatym nosem lub pyskiem.* Yłasnùke kıaũle, kurıõs snùkis kaip ýła. *v.* ýła, snùkis.

Į-łašétì, ĩłašu, įłašéjau, *вкапаться (влиться по каплњ); wkapnąć.* Par łubàs łašaĩ įłašéja viduñ. *v.* łãšas, łašéti.

Į-łãšinti, -nu, -nau, *вкапать; wlać po kropli.* Įłãšink łãšnį stiprùma į arbãtą. Martì įłãšina pıẽna į verẽną. *v.* įłasėti.

Į-łáužti, -žıu, -žıau, *надломать; nadłamać.* Bìškį mẽdį įłáužk ir tebũny.

Ýłdagtis *u* iłdagtis *(жем.)*, -gčıa, m. *жегало, прожигальникъ; żegadło, szwajca do wypalania dziur.* Iš šėrẽs padãra ýłdagtį, su kurıũ skỹles dẽgina mẽdyje. *v.* ýła, dègti, ýldeginis.

Ýldeginis *u* ìldeginis, -nıa, m., *v.* ýłdagtıs. Su ýldeginıu pradẽgina mẽdį.

Į-léisti *(вост. и* įłáisti), įléidžıu, įléidau *u* įléidžıau, *впустить; wpuścić.* Gylỹs įléistas. Įléisk į vìdų iš óra.

Į-lẽkti, ĩlekıu, ĩlèkıau, *влетњть; wlecieć.* Ĩlèke pelėda į klétį. *v.* įskrìsti.

Į-lémti, ĩlemıu, įlémıau, *предопредњлить, назначить, судить (о судьбњ, божествњ), предречь; przeznaczyć, naworóżyć.* Łáima įléme, kad tas bérnas màna bus, ir taĩp tãpa. *v.* įžósti.

Į-leñkti, -kıù, ĩlenkıau, *вогнуть, надогнуть; wgiąć, nadgiąć.* Gélžį ĩlenkıau į vìdų.

Įlenktùvas, -a, m. *конвертъ; koperta.*

Į-lèpti, įlempù *u* įlepstù, įlepaũ, *изнњжиться, избаловаться; rozpieścić się.* Vaĩkas dideleĩ įlẽpęs, t. y. išsivigãdijęs.

Į-lıéti, ilıéju *(жем.* ĩleju), įlıéjau, *влить; wlać.* Įlıék bìškį vandeñs. 2) *поручить (?); poruczyć, polecić (?).* Dẽde man įlıéja, t. y. pàvede, pìnıgus atìmti nũ jo skoliniñkų.

Į-liẽžti, -žiù, įliėžiau *u* įliėžti, -žiu, -žiau, *лизнуть, запустивши языкъ (во что-н.); liznąć, wsunąwszy (do czego) język.* Į ãkį įliẽžk su liėžuviù, kad krìsłą išliẽžtumei.

Iłgadañtis, -te, *съ длинными зубами; zębów długich. v.* ìłgas, dąntis (dantìs, dantỹs).

Iłgaĩ *u* iĩgai, *adv. долго; długo.* Ba iłgaĩ tu baũsi màne, t. y. bársi. *v.* ìłgas.

Iłgaĩniui *u* iłgaĩniu (*жем.* ìłgainiū *u* ìłgainiòu), *adv. со временемъ, впослѣдствіи; z czasem, później.* Ìłgainiū be pársprogs *mulu* (?) bùlis.

Iłgakiñklis (=iłgakeñklis), -kle, *голенастый, длинноногій; długich goleni, długonogi.* Kiñklina iłgakiñklis výras. *v.* ìłgas, kinklẽ (kenklẽ).

Iłgakìškis, -ke, *съ длинными ляжками, длинноногій; długich ud, długonogi.* Alsėdìškei iłgakìškei. Ilgakìšķe mótriška. *v.* ìłgas, kìškà.

Iłgakõjis, -je, *долгоногій; długonogi.* Gùžas iłgakõjis. *v.* ìłgas, kója.

Iłgarūbis, -be, *въ длинной одеждѣ, носящій длинную одежду; w długim ubraniu, noszący długie ubranie. v.* ìłgas, rūbas.

Ìłgas, -gà, *долгій, длинный, продолжительный; długi. v.* iłgaĩ.

Iĩgastis, -stiės, f. *тоска; tęsknota.*

Iĩgės, -gių, f. pl. *дань натурою, оброкъ; danina w naturze.* Dóvanos: žañsys, vìštos, gaidỹs, linaĩ, veĩpałas, kiaũšei, diẽnos darbýmetė, kuriùs valsčiónys põnui dũda, vadìnas iĩgės. Brólis gyvẽna tęn be jokių̃ iĩgių. *v.* ilgióti, dónis, dóvana. —

Iłgėtis, ilgiũs, ilgėjaus, *тосковать; tęsknić.* Aš ilgiũs, kad nueinù į svẽčią žẽmę, krãštą, t. y. iłgù man ỹra. *v.* nústi, maũsti.

Ilgìnis, -ne, *длинный, прямой, вытянутый (въ длину); długi, prosty, kulowy (o słomie).* Ilgìnei šiaudaĩ stógui stiégti.

Ìlginti, -nu, -nau, *удлинять, оттягивать; przedłużać.* Skoliniñkas tik ìlgina čẽsą, o priėžadų sàva ne išpìłda. *v.* délsti (deĩsti), teñsti, vìlbinti.

Iĩgis, -gia, m. *длинникъ, длина; długość.* Kas če do par iĩgis kártiės, kur smaĩkos (=šmaĩkõs) mẽdžia. *v.* ìłgas (*ср.* ìlgis, -ge, *длинное существо*).

Ilgliėmẽnis, iłgliėmẽnis *u* iłgaliemẽnis (у А. Ю. «iłgliėmenis»), -ne, *съ длиннымъ туловищемъ; z długim tułowiem.* Kurs tùri ìłgą liėmenį, kaip šẽškas, tas ilgliėmẽnis. *v.* ìłgas, ĩiėmũ.

Ilgliėžùvis, iłgliėžùvis *u* iłgaliėžùvis (у А. Ю. «iłgliėžùvis»), -ve, *съ длиннымъ языкомъ; сплетникъ, -ница; języka długiego, długojęzyczny; plotkarz, -rka.* Žmõgus ilgliėžùvis, kurs visùs apłó. *v.* ìłgas, liėžùvis.

Iłgnãgis (*u* iłganãgis), -ge, *съ длинными ногтями, когтями; воришка, у кого длинныя руки; кто нечистъ на руку; długich paznogci, pazurów; kto sięga po cudze (złodziej).* Kurs vãgia, tas iłgnãgis. *v.* ìłgas, nãgas.

Iłgnõsa (iłgnosà), -nõsos, c. *человѣкъ съ длиннымъ носомъ, долгоносый;*

człowiek z nosem długim, długonosy. Výrs toks iłgnõsa. *v.* ìłgas, nósis.

Ilgıóti, -óju, -ójau, *ходить по міру, нищенствовать; żebrać.* Ùbagas ilgió po svıétą, t. y. žebravó. *v.* ilgės.—

Iłgrañkis (*u* iłgarañkis), -ke, *доліорукій; мазурикъ, воришка; długoręki, długich rąk; smyk, złodziej. v.* ìłgas, rankà, iłgnãgis.

Iłgrankõvis (*u* iłgarankõvis), -ve, *съ длинными рукавами; z długimi rękawami.* Apsıaũstas iłgrankõvis. *v.* ìłgas, rankóve.

Iłgstibỹnis (*u* iłgastibỹnis), -ne, *у кою длинныя голени, голенастый, долюногій; długich goleni, długonogi. v.* ìłgas, stibýna.

Iĩgšas, -ša, m. *u* iĩgše, -šės, f. *рослый, высокій человѣкъ (иничиж.); rosły, wysoki człowiek (pogardl.).* Dìdis ìłgas žmõgus vadìnas iĩgšas. *v.* ìłgas, áugałotas.

Ìlgti, ìłgstu, ìłgau, *становиться длиннѣе, дольше, длиннѣть; stawać się dłuższym, dłużeć.* Ìłgsta jau dıẽnos pavãsarop (=pavasarıóp). 2) *тосковать; tęsknić.* Ìłgstu, t. y. iłgù man ỹra če, aš turıù eĩti tęn, kur nórıu. *v.* ìłgas, iłgù, ilgėtis, maũsti.

Iłgù, *жем.* iĩgu, *тоска, скучно; tęskno, nudno.* Ne iłgù bedudnójant, bèkałbant. Iłgù man če łáukti. *v.* ilgėtis.

Iłgûdẽgis *u* iłgavûdẽgis (у А. Ю. «iłgûdegis»), -ge, *длиннохвостый; długoogonowy.* Kárve iłgûdẽge. *v.* ìłgas, ûdegà.

Į-lýdinti (=įlıédinti), -inu, -inau, *позаботиться о томъ, чтобы влито было; postarać się o to, żeby wlano.* Gydyjójis (=gýdytojis) įlýdina váistą į ãkį ligonıui. *v.* įlıėti.

Į-lỹdyti, -diju, -dijau, *уговорить (дѣйствуя ласками); namówić (postępując łagodnie).* Dẽde lỹdija, kol įlỹdija jį ant gẽra dárba. *v.* lỹdytis.—

Į-lykıûti, -kıûju, -kıavaũ (=įlygıûti, *жем.* įlıėkûti), *сдѣлать помѣтки; настроить, наладить; porobić znaczki; nastroić, narządzić.* Reĩk bùnžę (bûžę) įlykıûti, t. y. svarùs, lykıùs įdėti.

Įlinkis, -kıa, m. *вогнутость, вогнутое мѣсто, впалость, впадина; wgięcie, wklęsłość, zapadłość.* Kur žẽme įliñka, t. y. įpûle, vadìnas Įlinkis arba Įpûlis. Įlinkıus kúna kaip nuskùstum *(ср.* įliñkti, -kstù, -kaũ, *вогнуться).*

Į-linksmėti, -mėju, -mėjau, *развеселиться, повеселѣть; rozweselić się.* Kaip atsigeȓs ałaũs, įlinksmẽs. *v.* liñksmas.

Į-liñsti, Įlendu, įlindaũ, *влѣзть (въ отверстіе, куда-н. чрезъ отверстіе); wleźć (do otworu, przez otwór dokąd).* Įliñda dẽde nereikalìngas.

Į-lìpinti, -inu, -inau, *v.* įłaipìnti. Įlìpink vaĩką į óbelę, paskiñs jis obalũ. *v.* įlìpti.

Į-lìpti, Įlipu, įlipaũ (*вост.* Įlipıau), *влѣзть (hineinsteigen), вкарабкаться; wleźć (dokąd), wdrapać się.* Į áukštą mẽdį įlìpa kãtinas. *v.* įliñsti.

Ỹlis, -la, m. *клинчикъ; klinik.* Mãžas kylỹs bus ỹlis. *v.* ýła.

Į-lýti, įlỹja *u жем.* įlỹn, ilìja, *пройти внутрь, промочить (о дождѣ); wlać, wpaść wewnątrz, zlać (o deszczu).* Įlìja dìdelei kúgıus.

Į-łõbinti, -inu, -inau, *замѣтно обогатить; znacznie wzbogacić*. *v.* łõbis.

Įłogas, -ga, m. *навыкъ, повадка, страсть; nałóg*. «Įłogas, kurs įsìłoge bũdą (?)». *v.* bũdas, įprotỹs, įsiłógti. —

Į-łõginti, -inu, -inau, *пріучить, пристрастить; przyuczyć, przyzwyczaić, obudzić (w kim) zamiłowanie*. Įłõgink súnų ant gẽra, t. y. įprãtink. *v.* įłogas. —

Įłomis, -mıa, m. *впадина, впалость; wklęsłość, zapadłość*. Ant pıė́vos płatùs įłomis, kur kłãnas paeĩna. *v.* łomà, slėnỹs, daúba (daubà, *acc.* daũbą), įlinkis.

Į-łóti, -óju, -ójau, *съ лаемъ проводить внутрь (о собакахъ), ze szczekami wprowadzić (o psach)*. Ką če šùnys įłó, t. y. įvãra łódami į vìdų, į stùbą. 2) *быть въ состояніи громко и много, хорошо лаять, брехать (переносно и о человѣкѣ); być w stanie głośno i dużo szczekać (przenośnie i o człowieku)*.

Ilsė́ti, ilsıù *и* ìlsıu, ilsė́jau, *дышать; oddychać*. 2) *refl., отдыхать; odpoczywać*. Ilsė́te atilsė́si (= atsilsė́si) tynaĩ (*sc.* tęnaĩ).

Iĩsinti (*жем.*), -nu, -nau, *дать отдохнуть; dać odpocząć*. Iĩsinu ašviė́nıus, kurıẽ pavar̃ga. Aš ilsıù apiĩsęs ir kìtą iĩsinu apalsìntą. *v.* alsìnti.

Iĩsti, iłstù, iłsaũ, *уставать, утомляться; męczyć się, znużyć się*. Aš iłstù tõli bė́gdamas ir tu paiłsaĩ. *v.* uždỹkti, užtrókšti, alsìnti.

Ìltinis *и* iltìnis, -ne, *клыковый, глазной (о зубахъ); kieł*. Ìltinis dañtis išłúža. *v.* ìltıs.

Ìltis, -tıė̃s, f. *клыкъ; kieł*. Šẽšuras ìltį griė́žıa ant tàvęs, t. y. pỹksta. Šuñs ìltis susmeñga į aũsį par̃ša, kad šũ pıáuna.

Į-łuĩbinti, -nu, -nau, *вкрасться; wkraść się*. Įłuĩbins vagìs ir pavõgs. *v.* łuĩbis.

Į-łúžti, įłúštu, įłúžau, *надломиться; nadłamać się*. Màna kùcinas įłúžęs, o tàva iltìnis dañtis įłúža. 2) *хватить лишку (?); wypić nieco zawiele (?)*. Dė̃de bìškį arıeĩkos įłúžęs, t. y. įgė́ręs, įkaũšęs. *v.* įłáužti, igérti, įkaũšti, įžłùgti.

Į-madavóti, -vóju, -vójau, *v.* įmadũti. Brólis įmadavõs žõdį, t. y. įtaisỹs į mãdą.

Į-madũti, -dũju, -davaũ, *сдѣлать по модѣ, изящно; стараться сдѣлать модно; zastosować się do mody, zrobić podług mody; starać się zrobić modnie*. Anýta pardaũg įmadũ mastýti, raudóti prıė̀ łavóna. *v.* įmudũti.

Ìmai, *ну (его); niėch (go)*. Ìmai (*об.* mà) jį bùdelis, t. y. łai bùdelis jį ìma. *v.* imti.

Įmaišałas, -ła, m. *опара (тѣсто въ квашнѣ); rozczyna*. Dũnos įmaišałas. *v.* įmaišýti, àtmįnkałas (ãtminkałas).

Į-maišýti, -šaũ, -šıaũ, *замѣсить; rozczynić*. Įmaišıaũ dũną.

Į-máitoti, -toju, -tojau (*жем.*) *и* įmaĩtoti, -toju, -tojau, *сдѣлать (что-н.) небрежно, гадко; zrobić (co-k.) niedbale, paskudnie*. Kaimýnas pijùkas įmáitoja mıẽžıus, rugıùs, t. y. pasė́ja ne norė́damas, jab-kaĩp.

Į-makéti, į̃maku, įmakė́jau, *войти (въ тонкое мѣсто); webrnąć, wejść (do błota).* Gývolis įmakė́ja į bãłą, t. y. įbrìda. *v.* įmakóti.

Į-màkinti, -nu, -nau, *всунуть, впихнуть; wsunąć, wepchnąć.* Dıẽdas įmàkina į añtį tabõka pãpužą, t. y. įmùrde.

Į-makóti, -kóju, -kójau, *v.* įmakéti. Į purvýną įmakójau, t. y. įbridaũ.

Įmakùs, -kì (y A. Ю. «imakus, -kì»), *крѣпкій, сильный (о работникѣ); silny, mocny (o robotniku). v.* grúlis.

Į-malìnti (y A. Ю. «įmãlinti»), -inù, -inaũ, *втиснуть (небрежно); wcisnąć niezgrabnie.* Į kišẽnę įmalinaũ jam sū́rį, t. y. įkišaũ. 2) įmãlinti *начать молоть; począć mleć (pass.-caus.).* Įmãlinau *(Ольс. при* įmáldinau) mãlinį, t. y. pradė́jau málti.

Į-mangìnti, -nù, -naũ, *растормошить, расторкать, раскачать, привести въ движеніе; rozruchać, rozkołysać, wprawić w ruch.* Argì aš špū́lę ne įmangìnsıu, t. y. ne įjùdinsıu, kad sùktųs greĩtai. 2) *намуштровать; wyćwiczyć, ćwicząc nauczyć.* Dùkrą įmanginaũ áusti, t. y. pramókıau. Aš nórıu įmangìnti výrą, t. y. išmókyti darbų̃, pałáužti po savimì. 3) *измучить; nadręczyć, namęczyć.* Tu įmanginaĩ kupčıùs, t. y. įžudeĩ su pardavìmu.

Įmanìngas, -ga; *adv.* įmanìngai, *смышленый, понятливый, толковый, неглупый; roztropny, pojętny, niegłupi.* Įmanìngas tas ỹra, prıė prõta. Sū́nus tàva įmanìngai elgıas, t. y. kıė́ktıėk geraĩ. *v.* įmanýti, vidutìnis.

Į-manýti, -naũ, -nıaũ, *сообразить, смыслить; wymiarkować, rozumieć.* Ne gál įmanýti, ar kàsti burõkus, ar bus šaĩtis.

Įmanùs, -nì, *v.* įmanìngas. Žmõgus įmanùs, kurs įmãna vìską padarýti.

Į-markýti, -kaũ, -kıaũ, *хорошенько намочить, промочить; przemoczyć, całkiem zmoczyć.* Įmarkıaũ skarẽlę dė̃l akių̃. *v.* įmeřkti.

Į-matõnyti, -niju, -nijau, *ввести въ разговоръ; wciągnąć do rozmowy.* Įmatõnysıu, t. y. į kaĩbą įvèsıu.

Įmatrùs, -rì, *ловкій, проворный; zwinny.* Kurs visaĩp susìmeta, kad šóka, bus įmatrùs.

Įmautė́s, -čių, f. pl. *натягиванье (одежды), обрядъ натягиванія, надѣванія одежды; obłoczyny.* Kad į kókį drabùžį įmáuna, bus į̃mautė́s. *v.* įmáuti, įvilktùvė́s.

Į-máuti, įmáuju *и* įmáunu, įmóvıau, *всунуть, вдѣть, обуть (во что); wsunąć, wdziać, włożyć.* Brólis įmóve kóją į bãtą. Rañkas įmáuti į rankóves.

Imavótis, -vójůs, -vójaus (*и* im̃tis, imū̃s, ėmıaũs), *бороться; mocować się, dążać się.* Jıẽdu (vaikù-du) imavójas, nor kits-kìtą parìsti. *v.* ìmstytis, im̃ti.

Įm̃čios *и* im̃tys, -čių̃, f. pl. *единоборство (безъ оружія); dążki.* Eĩkime im̃čių, t. y. rìstis. *v.* im̃ti, imtỹnės.

Im̃čıus, -čıaus, m. (y A. Ю. *и* «im̃če, -čės, f.»), *кто охотно беретъ, взяточникъ; kto chętnie bierze, kto bierze kubany.* Kas jẽma pakłànus, pãprikus, tas im̃čıus arba gróbūnis (=grobū́nìs). *v.* im̃ti.

Imdinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *v.* iminė́ti.

Į̃mdinti, -nu, -nau, *заботиться о томъ, чтобы было взято; starać o to, żeby było wzięto.* Į̃mdink pė́dus, kūlùs iš-aũkšta. *v.* im̃ti.

Įmė́ginti, -nu, -nau, *пристрастить, постараться, чтобы (другой) вошелъ во вкусъ; obudzić (w kim) zamiłowanie.* Vaikìną įmė́ginsi *(Ольс.)* šókti, greĩtai jis pasidū̃da. Įmė́gink, t. y. užukãtink, kad pamė́gtum. *v.* mė̃gti, mėgìnti.

Į-mègsti, į̃mezgu, į̃mezgiau, *завязать (узелъ), ввязать (вязя вплести); zawiązać (węzeł), wwiązać (wplątać).* Į̃mezgiau mãzgą.

Į-méigti, įméigiu, įméigiau, *смыслить, умѣть; rozumieć, umieć.* Aš įméigu (=įméigiu), t. y. vìską móku dìrbti ir sẽkas mán. *v.* įmanýti, įgebė́ti, įjiẽgti.

Į-meĩsti, -ldžiù, į̃meldžiau, *просьбами заставить принять; prośbami zmusić do przyjęcia.* Aš į̃meldžiau vosnẽ-vos gývolį į šėrýbas. 2) *умѣть молить; umieć pokornie prosić.*

Į-meñsti, -nčiù, -į̃menčiau, *подболтать (муки); zaprawić (mąką).* Ne įmeñsk į verė́ną daug prýbłandų (mìłtų).

Į-mergė́ti, -gė́ju, -gė́jau, *стать взрослою дѣвицею; stać się dorosłą dziewczyną.* Ir mažóje (mažóji) duktẽ įmergė́ja, t. y. užáuga, ỹra ciẹ̃ła meĩga.

Į-meĩkti, -kiù, į̃merkiau, *замочить, намочить (положить для мочки въ жидкость); namoczyć (zanurzyć w płynie dla moknięcia).* Į̃merkiau linùs.

Į-mèsti, į̃metu, į̃mečiau, *вбросить; wrzucić.* Sėdė́k sė́dęs, niẽks į dantìs ne įmès ne storójusis. Įmèsk į pū̃dą mėsõs šmotẽlį. Sẽnis «į̃met į gáłvą» *(выпиваетъ)*, t. y. įkaũšta.

Į-metė́ti, -tė́ju, -tė́jau, *достичь надлежащаго возраста, быть во всѣхъ годахъ; mieć lata.* Kad bútum įmetė́jusi *(въ лѣтахъ)* mergà, im̃tum brangèsnę aĩgą. *v.* mẽtas (mẽtai).

Į-mė̃žti, -žiu, -žiau, *положить навозъ, унавозить; nawieźć (gnoju), umierzwić.* Įmė̃žk mė́žinį ant dir̃vos, tai aũgs grūdaĩ.

Imì, *бери; bierz.* Imì, vor *(«воруй»)*.

Į-migis, -gia *и* įmigỹs, į̃migia, m. *время перваго и самаго крѣпкаго сна; pora pierwszego i najmocniejszego snu.* Nu pats jo į̃migis, t. y. pirmàsai sałdùsis miẽgas. *v.* mìgti, nū̃migis.

Į-mìgti, imingù (*и* įmiėgù, *собств.* *отъ* įmiėgóti), *разоспаться, заснуть крѣпкимъ сномъ; rozespać się, mocno zasnąć.* Kad diktaĩ įmingì, ir ne juntì niẽka. *v.* miėgóti.

Į-mìłžti (*вост. и* įmélžti), įmélžiu (*жем.* įmėłžu), įmìłžau (*вост. и* įmélžiau), *надоить; wdoić.* Įmìłžau bìškį į mìłžtuvę, kaip kárve spýre, ir tą pãtį paliėja łãšą piėna.

Iminė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *брать многократно; brać często. v.* imstýti, imlóti.

Į-miñti, į̃menu (*жем.* į̃minu), į̃miniau, *отгадать, угадать; zgadnąć.* Aš į̃miniau, kur važiavaĩ Velū̃nõ búdams. Įmiñk, kur žìba žiė́das.

Į-mìnti, į̃minu, įmýniau, *втоптать, попасть ногой (во что, при ходьбѣ);*

wdeptać, wstąpić (w co). Pijùkas su kója įmýne į šúdą. 2) *умѣть хорошо мять; намять; umieć dobrze międlić; namiędlić*. Šmõtą linų̃ įmýniau.

Į-mirkìnti, -nù, -naũ *u* įmirkýti, -kaũ, -kiaũ, *v*. įmarkýti. Įmirkýti drabùžį. Kleckùs įmirkaũ į dãžinį (= dažinyjè). *v*. įmeȓkti, įmiȓkti.

Į-miȓkti, -kstù, -kaũ, *хорошенько намокнуть, промокнуть; całkiem zmoknąć, przemoknąć*. Mẽdis šłopmẽ įmiȓkęs, t. y. įžvìgęs, įžłùgęs, įžluȓgęs, tèkša.

Į-miȓti, įmìrštu, Į̃miriau, *замереть, замертвѣть, вдавиться при замираніи; zamrzeć, wcisnąć się zamierając*. Į̃mire raũplės, t. y. nỹkti pradẽs.

Į-mìšti, įminšù (*u* įmįštù), įmìšaũ, *вмѣситься, примѣшаться; wmieszać się (o rzeczy), przymieszać się*. Če svetimų̃ žõdžių įmìšusių daũg. *v*. maišýti.

Imlóti, -lóju, -lójau, *v*. iminéti. Kelùs kartùs imlósi, ir neblìks sviésta.

Į-mókyti, -kau, -kiau (*u* į-mokìnti, -inù, -inaũ), *научить (наустить), подучить; nauczyć (na co)*.

Į̃moksłas, -ła, m., *наученіе, наука, наущеніе; nauczka, nauczenie (na co)*. Toks bùva į̃moksłas. *v*. móksłas, įmókyti. —

Į̃movas, -va, m. *чехолъ, футляръ; powłoka, pochwa, futerał*. Smuĩka į̃movas iš veršiénos (= veršenõs, veršinõs) pasiútas. *v*. įmáuti, į̃valktis, makštìs.

Imstýti, -staũ, -sčiaũ, *брать многократно; brać niejednokrotnie*. Im̃ste, kol atim̃ste visùs grybùs medliñčius. *v*. iminéti, imlóti, im̃ti.

Ìmstytis, -staus, -sčiaus, *бороться; pasować się*. Vaikaĩ ìmstos, t. y. eĩna imčių̃ (ìmstyti, *вызывать на борьбу*. Tę jiè jáučius-tekiùs ìmsta, *P.*). *v*. glėbiũtis, grùmtis, imstýti.

Im̃ti (jim̃ti), imù *u* jemù, ėmiaũ (jėmiaũ), *брать; brać*. Tas ne gim̃s (*об*. tas nė gìme, nė gim̃s), kurs dũdams (*pass.*) ne im̃s. Tàve ìma žiovuleĩ, o kad tàve ims im̃ti ranžuleĩ, tai tu niẽkur ne tvérsi. Gaileseĩ màne jém žiũrint, kaip jį̃jį žùda. Blũva jẽma meȓgą, kaip pradėja šókti nepadõrei. *v*. iminéti, imstýti, imlóti.

Imtỹnės, -nių, f. pl. *единоборство; dąžki*. Vaikaĩ im̃kites imtỹnes (= eĩkite imtỹnių *u* imtỹneis, imčių̃), katràs katrą̃ pagaléste (*sc*. paveĩksite, párgalėsite). *v*. im̃čios, grumtỹnės, ristỹnės, gałatìnės (= gałãtỹnės, gałėtỹnės *u* gałãtỹnei, gałėtỹnei), lenktỹnės, im̃ti.

Imtinéti (?), -nẽju, -nẽjau, *v*. imlóti, imstýti, iminéti.

Į-mudũti (= įmodũti), -dũju, -davaũ, *умѣть напѣвать, умѣть выразить напѣвъ; umieć dorobić nutę do piosnki, umieć śpiewać na znaną nutę*. Sẽnis giesmẽs ne įmudũ, t. y. ne į̃veda į gáidą, ne sùrenka žõdžių pãgal baȓsa. *v*. įmadũti (módas, móde = madà).

Į-muĩlyti, -liju, -lijau, *намылить (хорошенько); namydlić (porządnie)*. Įmuĩlyk drãpanas geraĩ, kad bútum baltì skalbineĩ. *v*. muĩłas.

Į-mùklinti, -nu, -nau, *всунуть; wsunąć*. Diñkį įmùklinti. *v*. mùkti.

Į-mùrdyti, -dau, -džiau, *внихнуть и погрузить вглубь, въ воду; wepchnąć, pogrążyć w głąb, do wody.* Įmùrdyk álvę, į plẽčką kérpę, kad ne išdūktum ałùs. Aš įmùrdžiau gileĩ drabùžį į vándenį.

Į-mùrti, įmųrù (*и* įmùrstu), įmuraũ, *напитаться влагою, размякнуть отъ влаги; namoknąć, zmięknąć od wilgoci.* Pavãsarį įmùrusi žẽme, t. y. įmiȓkusi. Kur *įmùrusi* žẽme, tę *múras (?)*, ůšvės mūrẽlis. *v.* miȓkti.

Į-mùšti, įmušu, įmušiau (*и жем.* įmušáu), *вбить; wbić.* Stìprei įmùšk mýtą (*sc.* mietą) į žẽmę. 2) *прибить, побить (кого); wybić (kogo).* Sugãvęs vãgį įmušiau, t. y. įkarnapõrijau, įáušiau.

Iñ, *v.* į.

Ýna *(жем.)*, -nos, f., *v.* jiéna (iéna).

Įnagìngas, -ga, *искусный, ручій, умѣющій исполнить всякую работу; zręczny, umiejętny (biegły w robotach ręcznych), umiejący wszystko zrobić.* Martì įnagìnga, t. y. visùs dárbus móka dìrbti, t. y. veȓpia ir áudžia gražeĩ. *v.* įnagùs.

Įnagis, -gia, m. (*u* įnagẽ, *acc.* įnagę — įnagę, f.), *обиходный снарядъ, орудіе (топоръ, кнутъ...); przyrząd do potrzeb domowych, narzędzie (siekiera, bat...).* Ką nagûsè turiù, bus įnagis: pagalýs, vẽzdas, viȓve, kiȓvis, botãgas. Aš tau paiñsiu bruĩkštą arbà kókį įnagį, tai tu bruzgeseĩs išlẽksi. Su įnagiu geraĩ mùšti. *v.* brújkštas, rýkas.

Įnagùs, -gì, *v.* įnagìngas. Įnagùs žmõgus ką pàjem, tą padãra, vìską padìrba. *v.* įmanùs, pajemłùs, monsłùs (*sc.* mansłùs), nãgas.

Įnaras, -ra, m. *рукавица, поддѣваемая подъ другую, варега; wełniana rękawica, wkładająca się pod spód drugiej.* Įnarai įnérti į kitàs piȓštines dėl šiłumõs. *v.* ùžnaras, nérti.

Į-narìnti, -nù, -naũ, *вдѣть (что во что-н.) и сцѣпить; wdziać (jedno w drugie) i złączyć.* Įnarìnk į vìdų rankóvės. *v.* įnérti.

Į-naȓsinti, -inu, -inau *u* įnarsìnti, -nù, -naũ, *расшевелить, разохотить; wzbudzić zapał, rozochocić.* Įnaȓsinti tìnginį prie dárba. *v.* narsùs.

Į-naršìnti, -inù, -inaũ, *раздражить; rozdrażnić. v.* įniȓšti.

Į-narvóti, -vóju, -vójau, *сдѣлать скважистымъ; zrobić dziurkowatym.* Žẽmė įnarvóta nů vabałų̃. *v.* narvẽlis, raũsti, knìsti. —

Įnašałas, -ła, m. *вѣно (приданое); wiano.* Mergõs įnašałas dìdelis, t. y. kraĩtis. *v.* įnèšti.

Indarõkas, -ka, m. *юбка; spodnica.* Jõsios seseȓs gražeĩ darýtas indarõkas. *v.* andarókas, sajõnas, sijõnas.

Iñdas, -da, pl. iñdai, m. *сосудъ; naczynie, statek kuchenny.* Pirkìma iñdų diñgste ėja į Pùmpėnus viẽtos sau jieškóti.

Iñdijà, iñdijõs, pl. iñdijos, iñdijų̃, f. *«Индія» (глубь, глубина земли въ нѣдрахъ); «Indja» (głąb we wnętrzu ziemi).* Bérnas árdamas veȓčia iš iñdijų, t. y. iš giłumõs. Kad tu į iñdijas nugrimštum. (Iš iñdijos jijẽ, bóba, kéikia màne). *v.* gilmẽ, giłumà.

Indovùs (*u* įdovùs), -vì *u adv.* indoveĩ (įdoveĩ), *изысканный, затѣйливый*

(о блюдѣ); wykwintny, wymyślny (o potrawach). Indõvus valgis, indõvei vérda barščiùs, t. y. įvãrei (=įvaĩrei), tai aš neválgau. *v.* keĩstas, įvairùs, įvadùs.

Į-nérti, ĩneriu, įnériau, *вдѣть и зацѣпить; wdziać i zahaczyć.* Virvę įnérk į kõbinį. 2) *нырнуть (въ воду); zanurzyć się (w wodzie).* Płaukýdamas įnérk į vándenį.

Į-nèšti, ĩnešu, ĩnešiau, *внести; wnieść.* Į vìdų įnèšti reĩkia.

Iñg, *v.* į.

Ingėti, ìngiu, ingė́jau, *лѣниться; lenić się.* Ìngis visùmet ìngi. *v.* tingė́ti, slinkū̃ti, ìngis.

Ìngis, -gia, m.; -ge, -gės, f. *лѣнтяй, лѣнтяйка; leniuch, leniwa kobieta.* I, tu, ìngi, niẽkur tàve pasiuñtęs (*sc.* niẽkur nesidžiaũgsi, gẽra ne matýsi tavè pasiuñtęs). Súnus, kaip ìngis, nuniūrina. Ìnge dìrba, kaip ne savẽ (*u* savỹ),—kur pàstumi, tęn stóvi. *v.* tinginỹs, ingė́ti.

Ìngti (1), ìngstu, ìngau, *нищать, бѣднѣть; ubożeć, biednieć.* Jau kaimýnas ìngsta, greĩtai bus nuìngėlis, biẽdnas. *v.* éngti.

Ìngti (2;=éngti), -giu, -giau, *истощать (землю); wyjaławiać, wycieńczać (ziemię).* Ìngte nuìngei (=éngte nuéngei) łaukùs, ne vèždamas mė̃šła, t. y. nułaisinaĩ.

Iñgsti (1), inzgiù, inzgiaũ (у А. Ю. «inzgau»), *нюнить, рюмить, тоскливо кричать, мычать; (тоскливо) припѣвать; wykrzykiwać «hi», mazgaić; porykać, (smętnie) nucić.* Súnus buřlina iñgzdamas. Sesũ iñgzdama váikščio, dìrb. *v.* mỹkti, zeñbti, įzgauti (înzgauti), niuniū́ti, tininiū́ti, tiniprū́ti, dejū́ti.

Iñgsti (2), ingzdù, ingzdžiaũ, *плакаться, горевать; żalić się, ubolewać. v.* iñgsti (1). —

Į-nikìmas, -ma, m. *состояніе или дѣйствіе отъ глаг. (stan lub czynność od czas.)* įnìkti.

Į-nìkti, įninkù, įnikaũ (у А. Ю. «įnykti, įnykstu, įnykau»), *приняться за что-н. съ остервенѣніемъ, проявить особенную настойчивость, увлечься; wziąć się do czego z zaciekłością lub zażarcie.* Įnìkti ỹra ne apsistóti, vis skubė́ti. Nu, pats įnikìmas piė́vų piáuti, t. y. pats įskatìmas be atlỹdos dìrbti. Brólis įnìka žãnytis, o bóba įnìka plepė́ti. Įnikaũ dìrbti ir padìrbau. Baĩtras kaip įnỹksta (=įniñka), jau ne aptìngsta, vìs skùb. Ans įnìka kálbinti põterius, ir anà ne patrõpija. *v.* brùsti, įnir̃sti, įnir̃šti, įskàsti.

Į-nir̃sti, įnirstù, įnirtaũ, *стать завзятымъ; взявшись за что-н., проявить особенное упорство или настойчивость, разохотиться; stać się zawziętym; wziąć się (do czego) zażarcie, rozochocić się.* Įnirtaũ dárbą dìrbti, ne nóriu ni padė́ti. Brólis įnir̃ta, *nir̃tulį atpróvija (?),* dìrbti, grùmtis, žãnytis. Įnirtaũ prašýti, ir turė́ja dū̃ti, ne galė́ja atsisakýti. Šũ įnir̃ta kiaũlę piáuti, ne gál atkratýti. Įnir̃ta výras mùšti, kaip šũ į merliė́ną. *v.* įnìkti, įnir̃šti, nirtulỹs.

Į-nir̃šti, įnirštu, įniršaũ, *горячо приняться (за что-н.), возымѣть сильное желаніе; wziąć się (do czego) zażarcie, zapalić się (na co).* Súnus

įnir̃ša žãnytis, ne łáukıa ni rudeñs. Jis įnir̃ša dìrbti darbą, kad ne gãli jį nů̃ jo nutráukti. Tu įnıršaĩ, t. y. įširdaĩ, įkìršai. *v.* įnìkti, įnir̃sti, įkìršti.

Į-nirtìmas, -ma, m. *состоянiе (stan), отъ глаг. (od czas.)* įnir̃sti. *v.* nirtulỹs, įnir̃sti.

Į-nir̃tinti, -nu, -nau, *возбудить (въ к.-н.) особ. настойчивость или страсти, взбѣсить; uczynić uporczywym, roznamiętnić, rozjątrzyć. v.* įnir̃sti.

Ýnis, -nia, m. (*u* ýnis, -nıės, f.), *иней; szron. v.* šarmà, àpšałas, šir̃kšnas (šer̃kšnas).

Į-nìžti, įnįštù, įnižaũ, *засвербѣть, зазудѣть; zaświerzbieć, zaswędzić.* Tàva skũra įnìža, tu skuĩsti įnirtaĩ. *v.* nıėžė́ti.

Iñkaras, -ra, m. *якорь; kotwica.*

Iñkiras, -ra, m. *боченокъ (въ шесть гарнцевъ); antałek, baryłka (o sześciu garncach).*

Iñkoras, -ra, m., *v.* iñkaras. Iñkorą iš łaĩva nuléisk į vándenį, kad łaĩvas nebeĩtum.

Ìnkstas, -ta, m. *почка (у животнаго); nerka.* Du ìnkstu paiłgútinu (=paiłgũtinu), taukaĩs apáugusıu, gùli slė́psnose prıė nugárkaula.

Inkstìras (*u* inkštìras), -ra, m. *прыщъ, угрь; pryszcz, wągr, węgier. v.* ánkštaras, ankštìra.

Inkstirũtas (*u* inkštirũtas), -ta, *въ угряхъ и прыщахъ, угреватый; węgrowaty.* Inkstirũti gývolei pavãsarį. *v.* inkstìras.

Ìnkščıoti, -oju, -ojau, *гикаться, гикать, взвизгивать, стенать; wykrzykiwać «hi», nawoływać się, wykrzykując «hi», pokrzykiwać, jęczeć.* Ko če ìnkščioji, by šũ kıaušıùs kramtýdamas. Vaikaĩ kùłdamis (=kùłdamıės, kùłdamos) ìnkščıoja, t. y. žvìngauna. *v.* iñgsti (1), dejũti, ĩzgauti.

Įnoreis, *adv. когда бываетъ охота, когда вздумается; kiedy bywa chęć, kiedy się chce.* Martì įnoreis dìrba, t. y. kad nóri — dìrba, kad nór — ne dìrba. *v.* ĩgaidas, nóras.

Į-norė́ti, įnórıu, įnorė̃jau, *возымѣть сильное желанiе; nabrać wielkiej chęci. v.* nóras.

Į-norìngas, -ga, *дѣлающiй или работающiй только тогда, когда бываетъ желанiе; robiący lub pracujący tylko zależnie od ochoty.* Kurs ĩnoreis dìrba, tas įnorìngas. *v.* ĩnoreis. —

(Į-nórti, įnórstu), įnórau, *возымѣть сильное желанiе, многаго пожелать; nabrać wielkiej chęci, wiele zapragnąć.* Žéntas įnóra, t. y. daũg norė́ja. *v.* įnorė́ti.

Įnosės, -sıų, f. pl. *сапъ; nosacizna.* Arklỹs ĩnosėmis ser̃ga. *v.* nósis.

Įnumáuti (*u в.-лит.* įnamáuti), -máuju *u* -máunu, -mavaũ, *не имѣть собственнаго угла и жить въ чужой семьѣ; nie mieć własnego kąta i mieszkać na cudzym kącie. v.* įnumỹs.

Įnumỹs *(жем.)*, ĩnumıa (*u в.-лит.* įnamỹs, ĩnamıa), m; įnumê (įnamê), -mẽs, f. *человѣкъ безъ собственнаго угла, живущiй въ чужой семьѣ, постоялецъ, жилецъ; kątnik, -nica, człowiek najmem u kogo mieszkający. v.* įbuvỹs.

Įnumỹste (*u* įnamỹste), -tės, f. *положенiе человѣка безъ собственнаго*

угла, живущаго въ чужой семьѣ; kątnictwo, życie na kącie. Žéntas pasidė́jęs prie gaspadõriaus aut įnumỹstės. *v.* įnumỹs.

Ýpačei (у А. Ю. «įpačéj»), *compar.* ypačiaũ, *superl.* ypačiáusei, *adv. въ особенности; szczególnie.* Če, pélkėje, teĩškia parpleĩ, vabałaĩ, ypačiáusei pavãsarį. Táu tik ýpačei pakãka. 2) *особо, отдѣльно, на сторонѣ, въ сторону; osobno, na ustroniu, na stronę.* Pūstélninkas, kur viẽns ýpačei nor gyvénti, be žmonių̃. Martì nusigãvusi ýpačei vá!ga. Eĩkiva ýpačei, t. y. į šãlį.

Į-pagirióti, -rióju, -riójau, *опохмелиться; pochmielając się znowu wypić i upić się.* Výras įpagiriójęs sìłpnas, kol išgarė̃s. *v.* pagirióti.

Į-páinioti, -nioju, -niojau, *впутать; wplątać.* Ne įpáiniok ir anã į tas páines, tiñkłus, vaĩdus. *v.* įkáinioti.

Į-paišýti, -šaũ, -šiaũ, *замарать чѣмъ-н. чернымъ, отмѣтить (на чемъ-н.), сдѣлать знакъ (углемъ или сажею); zrobić (na czym-k.) znak (węglem lub sadzą).* Įpaišýti su piẽšomis. *v.* įpiė̃šti.

Ýpas, ýpa, m. *ударъ (нѣм. Hieb), рубецъ (отъ удара); cios, szram.* Kaip dū́siu aš tau par nùgarą, tai šúde ýpas, t. y. rándas, palìks. *v.* kirtis, sỹkis, smõgis.

Į-paškéti, ĩpašku, -škė́jau, *вкапаться (влиться по каплѣ); wkapnąć.* Liė́tus ĩpašk par kiaũrymę. *v.* įłašė́ti.

Ýpatine, -nės, f. (у А. Ю. «įpatìne»), *особое мѣсто, особнякъ; osobne miejsce, osobność.* Mergà tur ýpatinę sàva daiktáms sudė́ti, kur niẽks ne užeĩna. Ũšvis ýpatines *(pl.)* próvija *(дѣлаетъ что-то особнякомъ),* t. y. pats sau viẽns ė́da užsidãręs stubõ.

Ypatùs (у А. Ю. «įpatùs»), -tì, *особый; osobny.* Ypatì tróba svečiáms. Ypatùs arklỹs šẽriamas, t. y. viẽnas skỹriumi. 2) *одинокій, уединенный; sam na sam, samotny.* Nu ans ỹra ypatùs tęnaĩ. 3) *особенный, отличный (отъ другихъ); szczególny. v.* àtskiras.

Į-piáustyti, -stau, -sčiau, *накроить (во что-н.); сдѣлать (на чемъ-н.) надрѣзы; nakroić (do czego-k.); narznąć lub werznąć znaki.* Į łašinių̃ brỹzą įpiáustyk paĩcijas, t. y. užznõčyk (*sc.* įžymė̃k).

Į-piáuti, įpiáuju *и* įpiáunu, -pióviau, *сдѣлать надрѣзъ, надрѣзать; порѣзать; вырѣзать (знакъ); werznąć.* Su peilù įpiáuk žìnkłą.

Įpėdiñ *и* įpėdžiuĩ, *adv. слѣдомъ, по пятамъ; w ślad.* Šùnys kìškį įpėdiñ vẽjas. Eik įpėdiñ paskù anõs. Jį ne pamèsk, alè vis eik įpėdžiuĩ, papėdžiuĩ, pė́domis. *v.* pėdà.

Įpėdinis, -ne, *наслѣдникъ, преемникъ, -ница; następca, -czyni.*

Įpė̃dinti, -nu, -nau, *наслѣдовать (?); войти (пѣшечкомъ); nastąpić (po kim ?); wejść (idąc drobnemi krokami).* Bepė̃dindamas įpė̃dina brólis į bróla gyvãtą, bùtą.

Įpėdžiuĩ, *v.* įpėdiñ.

Į-pelė́ti, -lė́ju (*вост.* ĩpełu), -lė́jau (*и* įpelýti, -lyjù, -lijaũ), *заплѣсневѣть; zapleśnieć.*

Į-pérti, įpérstu, įperaũ, *привыкнуть сидѣть на яйцахъ; zasiąść na jaj-*

kach i zacząć wysiadywać. Kol vištà įpérsta, t. y. pràded peréti, užvóžk. *v.* peréti.

Į-pıẽšti, -sıù, Ĩpıėšıau, *вписать; wpisać*. Įpıẽšk jam štrópą. *v.* įpaišýti, įrašýti.

Į-pìčtyti, -tiju, -tijau, *оклеветать; oczernić, obmówić*. Tu įpìčtytas esì pas jos kaip piktadė́jis. —

Į-pýkinti, -nu, -nau, *сильно разсердить; mocno rozgniewać, rozzłościć*. Łabai įpýkina jis màne. *v.* įpýkti.

Įpykis, kia, m. *сильный гнѣвъ, высшая степень раздраженія; gwałtowny gniew*. Jis bùva patimė Įpyky, kaip mùše sàva pãčią.

Į-piktė́ti, -ktė́ju, -ktė́jau, *разозлиться, разсердиться; mocno rozgniewać się, rozzłościć się*. Žéntas įpiktė vıėns uždarýtas. *v.* įpýkti.

Į-pýkti, -kstù, -kaũ, *сильно разсердиться, разозлиться; mocno rozzłościć się*. Sẽšuras įpýkęs nu, todė̃l ne eĩk dabar̃. *v.* įtràkti, įbıesė́ti, įsitìžti, įtìžti, įšìžti, įtúžti.

Įpiłas *и* im̃piłas, -ła, m. *исподняя наволочка; poszewka*. Pūkùs, płùnksnas supìłk į im̃piłus ir apvil̃k su ánčvałkais. 2) *подливка; podlewa*. Brólis su įpiłaĩs nė geria arbãtą. *v.* įpìlti.

Į-pýlinti, -nu, -nu, *велѣть или дать влить; dać wlać*. Vandeñs įpýlinau aš dėl atsargõs. —

Į-pìlti, Ĩpıłu (*вост.* Ĩpilu), įpýlau, *влить; wlać*. Aš įpýlau pıėna į pùtrą.

Į-piłvóti, -vóju, -vójau, *распузатѣть; brzucha nabrać, stać się brzuchatym*. Vaĩkas įpiłvójęs, t. y. į pil̃vą inė̃jęs, nuskil̃bęs. *v.* pil̃vas.

Įpinas, -na, m. *косоплетка, вплетникъ; wstążka, którą się wplata do warkoczu*. Įpinaĩ galė kasų̃ mergõs. *v.* kãspinas.

Į-pìnti, Ĩpinu, įpýnıau, *вплести; wpleść*. Kasinin̄kus (*косники*) į płáukus kasõs įpýne mergà.

Į-pir̃kti, Ĩperku, įpirkaũ, *быть въ силахъ, въ состояніи купить; być w stanie kupić*. Aš įpirkaũ (*и* pripirkaũ, *накупилъ?*) daug pirkıuų̃, t. y. nutrõtijau (*sc.* išléidžıau, išléidau) daug pinigų̃.

Į-płàkti, Ĩpłaku, Ĩpłakıau, *«всыпать» (высѣчь); nabić, wybić mocno (kogo)*. Su vytimì Ĩpłakıau aš ją̃.

Į-płaũkti, -kıù, Ĩpłaukıau, *вплыть, доплыть; wpłynąć, dopłynąć*. Žansìs Ĩpłauke į pùsę ùpıa.

Į-plė́kti, -kstu, -kau, *затхлѣть, затухнуть (о хлѣбѣ, мукѣ, сѣнѣ); stęchnąć (o chlebie, mące, sianie)*. Nů drėgmẽs, šłopmõ (*locat.*) rugeĩ įplė́ksta greĩtai.

Į-plèpti, įplempù, įplepaũ, *разболтаться; rozpaplać się*. Výrai įplẽpa karčemõ (plepė́ti).

Į-plė́šti, -šıu, šıau, *надорвать, надодрать; nadedrzeć*.

Į-plýšti, -štu, -šau, *надорваться, надодраться; расщелиться, треснуть; nadedrzeć się; (trochę) rozszczepić się*. Ve dùrys įplýšusıos. *v.* įdùžti (2), įplė́šti, plyšõ.

Į-plùpti, įplumpù, įplupaũ, *начать сильно течь; пристраститься къ вину; стать очень неспокойнымъ (о свиньѣ во время течки); począć*

mocno ciec; począć bardzo wiele pić; stać się bardzo niespokojnym (o świni w porze parzenia się; y А. Ю. *«roznamiętnić się»).* Výrai įplùpa gérti karčemõ. Įplùpusi kiaũle (kuilũtis), t. y. nóri kuĩlų.

Įpłustaĩs, *adv. охотно, бѣгомъ, спѣша; chętnie, czwałem, spiesząc.* Įpłustaĩs bėg prie dárba sesũ. *v.* płustéti, płastéti.

Į-płùšti, įpłųštù, įpłušaũ, *разохотиться (работать), стать весьма усерднымъ; rozochocić się (do pracy), stać się bardzo gorliwym.* Bró-lis įpłùšęs į dárbą, t. y. įsigùlęs, įniršęs. *v.* płušėti, įnìkti, įniršti, įniršti.

Į-pràsti, įprantù, įprataũ, *втянуться, привыкнуть, навыкнуть; wciągnąć się, nawyknąć, przyzwyczaić się.* Sú-nus įprãta tęn váikščioti. Tas dárbas jam ĩprastas. *v.* įgùsti.

Į-prãtinti, -nu, -nau, *приучить; przyzwyczaić, nazwyczaić (do czego). v.* įpràsti.

Ĩpravodai, -dų, m. pl. *вводъ (въ церковь); wprowadziny (do kościoła).* Ĩpravodai marčiõs ẽsti po viñčiaus. *v.* įvedýbos.

Į-protỹs *u* ĩprotis, -čia, m. *навыкъ, привычка; wprawa, nałóg, przyzwyczajenie się.* Turiù ĩprotį, kad įprantù ką dìrbti. Toks bóbos ĩprotis kéikti vis. *v.* įpràsti, paprotỹs.

Į-próvyti, -viju, -vijau, *вдѣлать, вложить; издержать, израсходовать; włożyć; wydać (koszt).* Aš įpróvijau į tą drąbùžį daug pinigũ, t. y. įdėjau.

Į-pukšnóti, -šnóju, -šnójau, *вдуть (дуя порывами); wdmuchać (dmuchając lub wiejąc urywczo).* Vėjis ugnį įpukšnója į tróbas, t. y. ĩpūte, ir užsìdege jáuja. *v.* įpũsti, įgvẽbti.

Į-pùlti, įpũłu (*жем.* ĩpułu *u* įpułnù), įpũlau, *впасть; wpaść.* Įpũlis įpũle *(впадина образовалась)* ant kapũ (*sc.* kapaĩ įsliñka, žẽme įpũle). *v.* ĩpũlis, įkrìsti.

Į-pũsti, ĩpučiu, ĩpūčiau, *вдуть (во что-н.), вздуть (огонь); wdmuchnąć, rozdmuchać (ogień).* Įpũsk žìburį. *v.* įžiẽbti.

Į-pustýti, -staũ, sčiaũ, *вздуть (огонь, долго дуя); rozdmuchać (ogień, długo dmąc).* Duktẽ jau įpùste ugnį.

Į-púti, įpūvù *u* įpūnù (*u* įpústu), įpuvau, *загнить, надгнить; nadgnić.* Įpùvęs mẽdis.

Įpũlis, -la, m. *впадина, ямина; zapadlina.* Įpũlis žẽmės pasidãre ant lýgios pievos, t. y. žẽme įkrìta 2) *внезапный находъ, нападеніе; nagłe najście, wpad, napadnięcie.* Įpũleis kiaũlės suėde žìrnius. Lìgos ĩpũleis ponavó, vieną sỹkį vienuř, añtrą sỹkį kituř, kaip kałtũnas.

Ir, *coni. u; i.* Ir uřždamas ir bambėdamas nuẽja šẽšuras. Iš músmų ir júsmų ganỹkłų dìrbsiva dirvàs. Aĩstra užẽja ir šók mùšti. Daug ỹr ir tokių, kur ne keñčiu kaip ožių. Ir łabaĩ *(i owszem).*

Yr, ỹra (yrà), ỹrot, ỹrotės; bẽrot, bẽrotės *(a);* tẽrot, tẽrotės *(b), 3 pers., есть; осталось всего (a); есть всего (b); jest; zostało się (wszystkiego); jest wszystkiego.* Kas tai įpratìms ỹrot su drabùžeis gulėti? Ni šeĩp,

ni taĩp ỹrot, kad be słũžmos: ni kaip piřkti, ni ko válgyti ne tùr. *v.* búti.

Į-rãginti, -inu, -inau, *понудить, умѣть понуждать или понукать; napędzić, umieć zapraszać lub zachęcać, umieć napędzić (do czego).* Aš anã įrãginsiu gérti, tą dárbą greičiaũ dìrbti.

Įraižas, -ža, m. *нарѣзъ, надрѣзъ; wcięcie, nadcięcie.* Viẽni Įraižai to skũrõ, t. y. įrėžìmai. *v.* įrėžti, àtraižas, Įrižis.

Į-raizgýti (*u* įrazgýti), -gaũ, giaũ, *вплести, ввязать (долго работая); wpleść, wwiązać (długo pracując).* Įraizgýk viřvę į rẽzgines. *v.* įrègsti.

Įrajis *u* Įrijis, -ja, m. *проглоченный предметъ; рыбка, цѣликомъ проглоченная другою и находимая внутри другой; rzecz przełknięta; przełknięta rybka, znajdywana w drugiej.* Skrózdama lydẽką atrãda martì Įrają, t. y. žùvį praryta. *v.* įrýti.

Į-rakìnti, -nù, -naũ, *вставить (ключъ) въ замочную скважину; положить (куда-нибудь) подъ замокъ; włożyć (klucz) do zamku; włożyć (do czego) pod klucz.* Įrakìnk raktùs į skrỹnią, t. y. įdė̃k. *v.* rãktas.

Ìrałas, -ła, m. *распаденіе, развалъ, развалина; распорокъ; rozpadnięcie, rozwalenie się, rozwalisko; rozprócie się.* Ìrałas ỹra suirìmas, išskydìmas į visùs pãšalus. Kélnėse pasidãre ìrałas par šõkinį. *v.* ìrti, suìrała.

Į-randũti, -dũju, -davaũ, *сдѣлать рубцы или надрѣзы; zrobić blizny lub nacięcia.* Įrandũk kãdagį, óbelę *ant* vẽzda (= võzdui), t. y. įkapók. *v.* rándas.

Įrangùs, -gì, *дѣлающій (что-н.) охотно или безъ особыхъ приготовленій, охочій; chętnie robiący (co-k.), krótko namyślający się, chętny (у А. Ю. «giętki»).* Jáutis ne įrangùs šókti, t. y. ne sumatùs. *v.* parangùs.

Į-rangũti, -gũju, -gavaũ, *стянуть (не совсѣмъ) или умѣть стянуть, укладывая складками; ściągnąć (nie całkiem) lub umieć ściągnąć, układając warstwami.* *v.* ringũti, išringũti.

Įrankis, -kia, m. *обиходный снарядъ, орудіе; przyrząd do potrzeb domowych, narzędzie.* Įrankis atsigìnti nů šunų̃ (*u* sunìms atsigìnti) ỹra pagalỹs. *v.* rankà, Įnagis.

Įrantas, -ta, m. *нарѣзъ, зарубина; nacięcie, zarąb.* Mẽdžia Įrantas, kad įreñsi. *v.* įreñsti, Įraižas.

Ìras, -ra, m. (*об.* ìros, -rų̃, f. pl.) *развалина; rozwalisko, gruzy.* To sodõ daug irų̃, t. y. suirìmų. *v.* ìrałas.

Įrašas, -ša, m. *запись; zapis.* Toks tẽva bùva Įrašas. *v.* įrašýti.

Įrašýti, -šaũ, -šiaũ, *сдѣлать (на чемъ-н.) узоры; вписать; zrobić (na czym) kwiaty (wzory); wpisać.* Įrašýk ir tą̃ žõdį, t. y. įpiẽšk.

Į-raudìnti, -inù, -inaũ, *хорошенько растроґать и довести до горькихъ слезъ; wzruszyć (kogo) do gorzkich łez.* Tė́vas įraudìna súnų, t. y. įgraudìna, kad ráud. *v.* raudóti.

Į-raudóti, įráudu (*жем. об.* įraudóju), įraudójau, *быть въ состояніи много плакать; наплакаться; być w stanie wiele płakać; napłakać się.* Įraudójei tu vãkar geraĩ.

Į-raugìnti (*u* įrūgìnti), -inù, -inaũ, *выквасить, уквасить; wykwasić, ukwasić* (у А. Ю. «*zakwasić*»; įráugti, *заквасить; zakwasić. Ред.*). Kisielę, ráugą įraugìnk. *v.* ráugas, ráugti, įrúgti.

Į-raũsti, įrausiù, Į̃rausiau, *врыть; быть въ состоянiи прорыть (землю); wryć; być w stanie ryjąc przekopać (ziemę).* Į̃rausė kùrmis žẽmę, t. y. Į̃veike raũsti.

Ìrdinti, -nu, -nau, *дать подвигать (что-н.) гребле́ю; postarać się, żeby popychano lub kierowano wiosłami.* Par lẽdą ìrdink (łaivẽlį) smageĩ. *v.* ìrti (1).

Į̃rėdas, -da, m. *порядокъ, распорядокъ, устройство; porządek, urządzenie, ustrój.* Puikùs tęn Į̃rėdas įrėdýtas. *v.* tvarkà, Į̃taisas.

Įrėdin, *adv. кстати, къ дѣлу; w sam czas, właśnie, gdy potrzeba.* Kõžną žõdį Į̃rėdin, t. y. rẽdnei, parẽdnei, gẽrą pasakaĩ. *v.* įtaikùs. —

Į-rėdýti, -daũ, -džiaũ, *доставить (что) благодаря своей распорядительности; nastręczyć (co) dzięki swej obrótności.* Dẽde įrẽde meĩgą vaikìnui, šeimýnykštį gaspadõriui, gẽrą viẽtą úktveriui. *v.* įtaisýti, įteĩkti (*u* įtiẽkti).

Į-règsti, Į̃rezgu, Į̃rezgiau, *вплести, впутать; wpleść, wplątać.* Žéntas Į̃rezge nagùs į čiuprýną, į płáukus. *v.* įraizgýti.

Į-rẽkinti, -kinu, kinau, *сдѣлать такъ, чтобы (другiе) много кричали; умѣть довести (кого-н.) до громкаго плача; uczynić, żeby (drudzy) wide krzyczeli; umieć doprowadzić (kogo-k.), do głośnego płaczu, krzyku.*

Į-remti, Į̃remiu, Į̃rėmiau, *уперeть, вперeть; oprzeć, weprzeć.* Aš Į̃rėmiau į šóną jam su kárte.

Į-reñgti, -giù, Į̃rengiau, *устроить (что-н., требующее много хлопотъ); устроить должнымъ образомъ; urządzić (po wielu trudach); należycie urządzić.* Dar ne įreñgta tróba naujà. Aš da ne Į̃rengiau seklýčio pẽčiaus, t. y. ne įtaisiaũ. *v.* įsteĩgti, įsteĩgti, įrẽšti.

Į-reñsti, įrenčiù, Į̃renčiau, *нарѣзать (на чемъ-н.), зарубить; naciąć, zarąbać.* Obelìs įreñsta *ant lazdõs* (= lãzdai). 2) *начать строить (изъ бревенъ); срубить, вывести стѣны (изъ бревенъ); zacząć robić wrąb (z bierwion); zrobić wrąb, wyprowadzić ściany (drewniane).* Ũšvis įreñčia iš vidaũs kiáunorę.

Į-rẽplinti, įrẽplinu, įrẽplinau, *войти на четвереньках, вползти; wejść na czworakach; wpełznąć.* 2) *дать вползти; dać wpełznąć.* Įrẽplinai tu vaĩles į vìdų. *v.* rėplóti.

Į-riẽsti, įriečiù, Į̃riéčiau, *накатать (на скалку), навить (что-н. въ другомъ предметѣ), свить, смотать; nawinąć (na wałek, w czym), zwinąć.* Įriẽsk audìmą į stàkles, ant riėstùva. *v.* raitýti.

Į-rẽžti, įrẽžiu, įrẽžiau, *порѣзать надрѣзать (сверху); werznąć, wciąć.* Įrẽžiau į skũrą ne geraĩ. *v.* ráižyti.

Į̃rijis, -ja, m., *v.* Į̃rajis.

Irìkas, -ka, m. *гребецъ; wioślarz. v.* ìrti (1).

Į-rimtėti, -tėju, -tėjau, *остепениться (до извѣстной степени), стать (довольно) солиднымъ; stać się (dość) poważnym, statecznym (do pewnego stopnia).* Súnus įrımtėja, t. y. tãpa tykùs, rìmtas. *v.* rìmtas.

Į-riñkti, ĩrenku, įrinkaũ, *набрать (во что); nabrać (do czego).* Galè rañkšłũščıa rinkineĩ įriñkti.

Į-rìsti, ĩritu, įritaũ (*вост.* ĩričıau), *вкатить; wtoczyć («wkocić»).* Įrìsk kùbiłą į vìdų iš łaũka.

Į-rìšti, ĩrišu, įrišaũ (*вост.* ĩrišıau), *завязать (во что); zawiązać (do czego).* Aš įrišaũ į rỹšį knỹgas.

Į-rýti, įryjù (*жем.* įrynù), įrijaũ, *втянуть въ себя, глотая; połknąć (ość), wprowadzić połykając.* Vaĩkas į gérklę įrìja ãšaką žuviẽs ir spriñgsa (*и* spriñgsi), t. y. negál nurýti.

Ĩrižis (= ĩrėžis), -žıa, m., *v.* ĩraižas. Kóks če ĩrižis įrė̃žtas.

Irkà, -kõs, *acc.* iȓką (*и* jıerkà, jıẽrką), f. *ирха; ircha.*

Ìrkłas, -ła, m. *весло; wiosło.* Su irkłaĩs žẽrıa vándenį į šalìs płaũkdamas ant vàltıės, płáusta, łũta, łaĩva. 2) *лодка, челнокъ; łódź, czółno.* Ìrkle (*sc.* irkłañ) sėdens (*жем.*, *отъ* sėstys; sėdens = sėdęsis, įsisėdęs; *м.-б.* sėdens = sėdinas?) po ẽžerą važıójas. *v.* ìrti (1), vaĩras, mentẽ, prýsas, łũtas, łùge, eĩdija (eldijà), váltis, kéłtuvas (kéłtas), płáustas, łaĩvas.

Ìrkliniñkas, -ka, m. *весельникъ, гребецъ; лодочникъ; wioślarz; łodnik, przewoźnik.* Irkliniñkas kẽla žmónis su ìrkłu par ùpę. *v.* płáustininkas.

Irkũti, -kũju, -kavaũ, *иршить (шкуры), выминать въ замшу; wyprawiać (skórę) na irchę.* Irkũja dẽde skũrą, kaip iȓką. *v.* irkà.

Ìrmėde, -dės, f. *лихорадочное состояніе, ломота въ костяхъ, суставахъ (болѣзнь); stan gorączkowy, łamanie w kościach, stawach (choroba).* Kad ìrmėde ir ranžulỹs jẽma, bus ligà. Ìrmėde łáuža káułus prıėš lìgą, t. y. šaĩtis (krẽčıa), šiłumà (kaȓštis sùima). *v.* mėšłùngis, virpulỹs, ranžulỹs, krūpẽlis, drebulỹs.

Į-rõdyti, -diju, -dijau, *присовѣтовать; doradzić.* Tetà įrõdija tekė́ti už pìkta výra.

Į-rõglinti (*и* įrıõglinti), -inu, -inau, *втащить (громоздкую вещь); wciągnąć (ciężką i niewygodną do ładowania rzecz).* Aš įrõglinau šẽpą į saklỹčią ir rõgsa parõglinta. *v.* rogsóti.

Į-rokũti, -kũju, -kavaũ, *зачислить, поставить въ счетъ; zaliczyć.* Įrokũk pijùkui į aĩga jo sùgaištis. *v.* įskaitýti.

Ỹrot, *v.* ỹr, ỹra (yrà).

Iȓščei (= iȓščıa, riščià), *рысью; поспѣшно, быстро; ryścią; śpiesznie, bystro.* Iȓščei sıautók pałáidą žẽmę iš grıõvıa, grıõvį kàsdamas.

Irštvà, -võs, ìrštvą, f. *зимнее логовище, берлога (медвѣдя); legowisko zimowe (niedźwiedzia).* Kaip łokỹs (meškà) iš irštvõs, kol išsijunins (= išsijùšįs, išsijùdįs?) tingùs žmõgus. *v.* kìnis, gũlis, šìrta (*и* šìrtas), gulỹkła, łáužas. —

Irštvũtis, -tvũjůs, -vavaũs, *устраивать себѣ берлогу; układać sobie legowisko.* *v.* irštvà. —

Ìrti (1), irù, ýrіau, пороть, драть; рыть; próć, drzeć; ryć. Ìrіa žẽmę kãtinas (якорь), kol užłaĩka váltį ant ùpіa. Kùrmis žẽmę ìrіa. 2) грести, гребя подвигать; popychać i razem kierować (mały statek), robiąc wiosłami. 3) refl., грестись (гребя подвигаться), итти греблею; płynąć, robiąc wiosłami, wiosłować. Su łaivù ìrtis ant vandeñs, t. y. płaũkti.

Ìrti (2), inrù (=įrù, irnù) и ìrstu, iraũ, пороться, расползаться; próć się, rozłazić się. Sutapýk dũną, kad iñra kẽpant. Tàva krẽžis, o anõs sіūlẽ jau iñra, t. y. rýkšta. Graudì žẽme ne głaĩstos ant žambіa, alè ìrsta ãrіant, t. y. skleĩdžіas. v. rýkšti, brìgsti, ardýti.

Į-rúgėti, -gėju, -gėjau, v. įrúgti. 2) промокнуть; przemoknąć. Girà įrúgėjusi. Įrúgėję mẽdžei nesikūrẽna, t. y. įmiřkę, supùvę.

Į-rúgti, įrúgstu, -gau, выкваситься, выкиснуть; wykwasić się, ukisnąć. Alùs įrúga jaũ. Dẽde įrúgęs gérti (пристрастился) arіeĩką. v. ráugałas, įraugìnti.

Į-rùkti, įrunkù, įrukaũ, изморщиться, сморщиться; pomarszczyć się, stać się pomarszczonym. Tìtės véidas įrùkęs iš senãtvės.

Irùs, -rì, легко распарывающійся, разлѣзающійся; разсыпчивый, рыхлый, крутной; łatwo się prójący lub rozdzierający; pulchny, kruchy. Irùs áudekłas, t. y. greĩtai ìrsta. Irì žẽme, kurì grīūna (=жем. grūn) kãsant. v. ìrti (2), graudùs, grūnùs, gurùs, ižùs, purùs, putnùs.

Į-rusėti, ĩrusu, -sẽjau, затлѣться; zatleć. Pagalỹs, kéłmas įrusẽjęs nů ugnіẽs. v. įsigruzdẽti.

Įrústi(1), įrústu, įrúdau, разрыдаться; rozszlochać się. Įrúdęs súnus ir ráud.

Į-rústi (2), įrústu, įrúsau (у А. Ю. «įrùsti»), огорчиться, разсердиться; zasmucić się, bardzo zagniewać się. Ùšvis įrúsęs ant tàvęs, t. y. łabaĩ rústas. v. rúsoti, rústi (1).

Į-rústinti, -nu, -nau, огорчить, сильно разгнѣвать; zasmucić, bardzo zagniewać. Brólis tẽtą įrústina, kad ne žìna, kaip be atgáuti. v. rústas.

Į-rũšti, -šіù, -ĩrũšіau, устроить, привести въ порядокъ; urządzić. Pons Tìškus ĩrũše bažnýčią Raudóndvary. v. įreñgti.

Į-saikìnti, -nù, -naũ, вынудить (кого), заставить (кого) дать слово; wymóc (na kim), zmusić (kogo) dać słowo. Įsaikinaũ kaimýną, kad peĩną («речне») žõdį pasãke. v. saikìnti.

Į-saistýti, -staũ, -sčіaũ, вставить и привязать (много предметовъ, не въ одномъ мѣстѣ); wstawić i przywiązać (wiele rzeczy, w wielu miescach; у А. Ю. «wczepiać»). Įsaistýti karũnas į skỹles bažnýčіoje. v. saistýti.

Į-sãkymas, -ma, m., приказъ, повелѣніе; rozkaz. Pasіuntinỹs àtlėke su įsãkymu nů vałdõna (sc. vałdõva), nů valdìmira. v. įsakýti.

Į-sakìnti, -nù, -naũ, дать (другому) или заставить (другого) высказаться; dać (komu) wynurzyć się lub zmusić (kogo) do wynurzenia się (у А. Ю. «wprowadzić do opowiadania»). Põni móka įsakìnti, t. y.

įvèsti kal̃bą, kad išsakýtum vìsas słaptàs. —

Į-sakýti, -kaũ, -kıaũ, *приказать, поручить; kazać, polecić* (y A. Ю. «*wmówić*»). Įsakýk bérnui, kad taĩp padarýtum. *v.* sakýti, įsãkymas.

Į-sãkyti, -kiju, -kijau (*u* įsakũti), *насмолить, пропитать смолою; nasmolić, dać nasiąknąć żywicą.* Šẽpečıa naũja šerıùs įsãkyk sàkais ẽglės. *v.* sãkas (sakaĩ), sakũti.

Įsakmu, *adv.*, *ясно, точно, опредѣленно, вразумительно; jaśnie, dokładnie, wyraźnie, zrozumiale.* Įsakmu sakıaũ súnui: «Ne eik, bo atìm̃s kir̃vį», t. y. teisìngai, tikraĩ, teisìngą žõdį sakıaũ. Įsakmu sãka, kad tàve párkeľs, t. y. lýg žinódams, lýg sakýta jam. Dainavaũ į̃sakmu, t. y. geraĩ, žõdis į žõdį. Įsakmu pasakýk tiẽsą, argì tıė́k yra žẽmės músų łaukůsè.

Įsakùs, -kì, *краснорѣчивый, говорящій убѣдительно; wymówny.* Įsakùs kùnigas, kurs dìdelei įsãka, pamóka, kaip el̃gtis. *v.* įsakýti.

Įsałas (1), -ła, m. *способъ, снарядъ; środek, przyrząd (do rozwikłania).* Tai sudraĩkymas linũ, kad nė jókıa į̃sała ne galì gáuti. Kad ne bútum skıėmeñs, žıodmeñs, ne bútum įsała (áusti). *v.* saistýti, įsaistýti (įsałas = įsãľs, įsaiłas, ?). —

Įsałas (2), -ła, m. *образованіе сахарнаго начала, сладимаго вкуса (въ солодѣ), засолода, засолодѣніе; zajście lub przejście słodyczą (o słodzie). Cp.* įsálti, įsą̃lù, įsałaũ, *засолодѣть, посолодѣть; przybrać smak słodu, zasłodnieć.* +

Į-sáldyti, -dau, -džıau, *засолодить (засластить); «zasłodnić» (zasłodzić).* Įsáldyk dũną geraĩ, kad bútum gẽras ráugas. *v.* į̃sałas (2).

Į-sal̃sti, įsal̃stù, -ĩtaũ, *загрязнѣть, пропитаться грязью, потомъ; stać się nieczystym, nasiąknąć brudem, potem.* Dùgnas blũda įsal̃tęs, t. y. įbùvęs, įsistovė̃jęs. Kareĩvıa marškineĩ (drabùžei) įsal̃tę nů prãkaita, t. y. įjůdãvę, įdìlbę.

Į-sıaũsti, įsıaučıù, į̃sıaučıau, *укутать, закутать, окутать; otulić, obwinąć.* Įsıaučıau aš vaĩką į naũjį apsıaũstą, drabùžį. 2) *v.* įgvė̃bti. Vė̃jas į̃sıaute ùgnį *(P.). v.* įvil̃kti.

Į-sėdė́ti, įsė̃džıu, -dė̃jau, *высидѣть (мѣсто, яму); wysiedzieć; siedzeniem zrobić (jamę, wklęsłość).* Besėdė̃damas įsėdė́jau dũbę ant žẽmės. *v.* įsisėdė́ti.

Į-seikė́ti, į̃seikıu, -kė̃jau, *отмѣрить (о сыпучихъ тѣлахъ); namierzyć.* Gẽrą saĩką aš brólui įseikė́jau, t. y. su kaupù.

Į-sèkti, įsenkù, įsekaũ, *v.* išsèkti.

Į-senė́ti, -nė̃ju *u* į̃senu, -nė̃jau, *состарѣться, обветшать, зачерствѣть; zestarzeć się, zaczerstwieć.* Įsenė̃jusi dũna, įsenė̃jęs drabùžis. *v.* sẽnas.

Į-sénti, įsénstu, įsenaũ, *состарѣться; zestarzeć się.* Įsẽnęs mìre senẽlis. *v.* įsenė́ti.

Į-sė̃sti, įsė̃du, įsė̃dau, *сѣсть (во что-н.); wsiąść (dokąd).* Įsė̃sti į vežìmą. Vaĩkas įsė̃dęs į purvùs palìka pur̃vinas.

Į-sė́ti, įsė̃ju, įsė̃jau, *посѣять (во что-н.); wsiać, posiać.* Kad ir bìškį įsė́k grìkų *dėl veislės* (= veĩslei).

Į-si-baidýti, -daũ, -džiaũ, *напугаться; nastraszyć się*. Słũgine įsibaĩde nů rẽksma piktõs gaspadìnės. *v.* įbaidýti.

Į-si-baisė́ti, -sė́ju, -sė́jau, *настрашиться, напугаться; nastraszyć się*. Įsibaisė́jau aš, kaip pamačiaũ plìką (jũdą) žmõgų šókant. *v.* baisùs.

Į-si-bárdinti, -nu, -nau *(pass.-caus.)*, *набраниться; naswarzyć się (почти то же, что* įsibárti).

Į-si-bárti, įsìbaru, įsìbariau (*жем.* įsibaráu), *разбраниться; naswarzyć się*. Įsìbare pats su pačià ir ne gál sugyvénti su vіėns-antrù.

Į-si-baũsti, -baudžiù, įsìbaudžiau, *напугаться; nastraszyć się, przelęknąć się*. Įsìbaude nů ugniẽs duktẽ ir sefga.

Į-si-bingė́ti (*и* įsibungė́ti), -gė́ju, -gė́jau, *застарѣть, закоренѣть; zadawnieć, zakorzenić się*. Anýtos ligà įsibingė́jusi. Skaũsmas dẽdės šóne nů trejũ mẽtų įsibingė́ja, t. y. įsibùva, įsenė́ja. v. įbingė́ti.

Į-si-bràčyti, -čiju, -čijau *и* į-si-bràklinti, -nu, -nau, *влѣзть (съ трудомъ); wleźć (z trudnością)*. Vagìs įsibràčija, t. y. įliñda par (*об.* pro) łángą. Įsibràklina į łaňką stóra žmóna, t. y. įsigrúda.

Į-si-braũkti, -kiù, įsìbraukiau, *натрепать себѣ (льну); natrzepać sobie (lnu)*. Brólis įsìbrauke (=išsìbrauke, išsibrùko) linũ (šmõtą) sau.

Į-si-bráuti *(жем.)*, -bráunu, -bróviau, *влѣзть (силою), втереться, втиснуться; wleźć (siłą), wcisnąć się, wścibić się*. Kaimýnas nóri įsibráuti į vesėliją, nors nè kviė̀stas. *v.* įsigrústi, įsibràčyti, įsispráusti.

Į-si-brũzdinti, -nu, -nau, *втиснуться, втереться; wtłoczyć się, wcisnąć się*. Martì įsibrũzdina į svečiùs, į jaunìmą. *v.* įbrũzdinti.

Į-si-buksóti *и* į-si-buksvóti, -óju, -ójau, *надѣть штаны поверхъ нижней части рубашки (надѣть рубашку засунутою въ штаны); włożyć koszulę do majtek*. Įsibuksóti ỹra į kélnes įléisti márškimus. Súnus įsibuksvójęs, t. y. įsiãvęs (*об.* susikìšęs, įsiléidęs) márškinius, šiẽną piáuja. *v.* įsiaũti, įsiléisti, įsikričióti.

Į-si-búti, -būnù (*и* -būvù), -buvaũ, *пробыть (гдѣ-л.) долго и свыкнуться; застарѣться; przebyć (gdzie-k.) długo i przyzwyczaić się; zakorzenić się*. Linaĩ ne įsibùvę ant kłõjės, dė́lto įžvìgę. Ligà įsibùva, t. y. įsisintė́ja. *v.* įsibingė́ti, įsisenė́ti.

Į-si-čviẽryti, -riju, -rijau, *подмазаться; pozyskać zaufanie pochlebstwem*. Słũgine, mergà liežuvìnga nor įsičviẽryti (*sc.* įsiteĩkti) anýtai.

Į-si-dabóti, -bóju, -bójau, *почувствовать симпатію, полюбить; upodobać (kogo)*. Vaĩkis tą meĩgą įsidabója ir susidorója.

Į-si-dalbstýti (= išsidalbstýti), -staũ, -sčiaũ, *прошататься, прослоняться (прячась); przetulać się (chowając się)*. Kaip aš įsidalbstýsiu (= išsidalbstýsiu) po Raséinius, t. y. įsikavósiu (= išsikavósiu) par žiẽmą. *v.* dalbstýtis. (Įsidalbstýti, *запрятаться, Ред.*).

Į-si-dègti, įsìdegu, įsìdegiau, *зажечь*

себѣ; zapalić sobie. Įsidėk sau pýpkę. *v.* dėgti.

Į-si-dėmėti, *v.* įsidomėti.

Į-si-dėti, įsìdedu, įsidėjau, *вложить себѣ, взять съ собою; włożyć sobie, wziąć z sobą.* Įsidėk dũnos, súrį, peĩlį ant kela (= kelõnei). 2) *побиться объ закладъ; pobić się o zakład.* Įsidėkim, kaip išeĩs, kaip bùs.

Į-si-dýgti (=įsidiégti), -giu, -giau, *подпереться (руками въ бока), подбочениться; wziąć się (za boki), ująć się (pod boki).* Põnas rankàs į šónus įsidýgęs váikščio, t. y. įsispréndęs. *v.* įsisprę́sti, įsiremti.

Į-si-dìrbti, -bu, -bau, *втянуться въ дѣло; wciągnąć się do roboty.* Įsidìrbti dìdelei ỹra be ãtlydos dìrbti. *v.* dìrbti, įnìkti, įskàsti.

Į-si-domėgavóti, -vóju, -vójau, *замѣтить; zauważyć.* Įsidomėgavók, kaip tìtis dãra. *v.* įsidomėti, įsistebėti. —

Į-si-domėti *u* įsidėmėti, -mėju (*u* įsìdomiu, įsìdėmiu), -mėjau, *всмотрѣться, вглядѣться, присмотрѣться; замѣтить, обратить вниманіе, запечатлѣть себѣ; сильно пожелать, полюбить; przyjrzeć się, zauważyć, wrazić sobie; zapragnąć, upodobać (kogo).* Įsidomėja kits į kìtą (=į viens-añtrą) ir susimìlę (=sumìlę, sumìłusiu) apsižãnija anũdu. Įsidėmėk kẽlį važiũdams, kad galėtumei atsèkti griñždamas. Kad brólis įsidomėja į tą kaĩbą, įtìka jãmui. Įsidėmėti ỹra įsimylėti jeb-kókį dáiktą. Brólis įsidėmėja žãnytis, t. y. įsinorėja. Súnus įsidėmėjęs tũmi žydù, t. y. įsiviẽrijęs, įsimylėjęs. *v.* įsistebėti, įsigalvóti.

Į-si-drẽpinti, -nu, -nau (=*жем.* išsidrẽpinti), *расщедриться; stać się hojnym, dać wiele.* Ũšve ne įsidrẽpins, t. y. daug ne dũs.

Į-si-dūlėti, -łù *u* -lėju, -lėjau, *развестись, разжечься, задымиться (о порохнѣ); rozniecić się, rozpalić się, zacząć się dymić (o próchnie).* Įsidūlėti nór ugnìs, t. y. įsirusėti. *v.* dulėti, trundėti.

Į-si-dùmti, įsìdumiu, įsidúmiau, *стать ухабистымъ; wybić się (o drodze), stać się wyboistym, dołkowatym.* Įsidúme kẽlis (išsidúme (?), išdùmtas kẽlas, kẽlą išdúme), t. y. dũbėtas pasidãre.

Į-si-dūšyti, -šiju, -šijau, *устать, утомиться; znużyć się, zmęczyć się.* Aš įsidũšijau bebėgdamas namõniui iš łaũka, t. y. pailsaũ. —

Į-si-dvõkti, įsidvokiù, įsìdvokiau, *проникнуть (объ огнѣ, запахѣ); dostać się, wejść (o ogniu, zapachu).* Įsìdvoke ugnìs į vìdų par łángą, par durìs (*об.* pro łángą, pro durìs).

Į-si-eĩti, -einù, -ėjaũ, *разойтись (взять ходъ); rozchodzić się.* Aš įsiėjaũ, *t. y. greitai, smarkei ėjaũ, kol nuėjaũ (?).*

Į-si-gaimìnti *u* įsigamìnti, -nù, -naũ, *сдѣлать себѣ, обзавестись, пріобрѣсти; sporządzić sobie, zaopatrzyć się (w co), nabyć.* Įsigaminaũ sau jùpą, t. y. išpróvijau, ìšstygiau (=įsìsteigiau, pasìtiėkiau). 2) *образоваться, разгорѣться; zrobić się, rozpalić się.* Añglys po pẽčiumi įsigaimìna, t. y. įsigaivìna.

Į-si-gaivìnti, -nù, -naũ, *«разжиться, поправиться»; «wżyć się, rozżyć się».* *v.* įsigaimìnti.

Į-si-galéti, įsìgalu, -galė́jau, *быть въ силахъ, получить мало-по-малу силу; być w stanie, nabrać sił* (y A. Ю. «*robić z całą siłą*»). Súnus įsigalė́ja (į dárbą), *t. y. dìrba d'ìdelei (?)*.

Į-si-gałvóti, -vóju, -vójau, *вдуматься, замѣтить; zastanowić się, zauważyć.* Įsigałvók geraĩ, ką skaitaĩ, t. y. įsitė̃myk (*или* įsidėmė́k). *v.* įsimiñti.

Į-si-gamìnti, *v.* įsigaimìnti.

Į-si-ganýti, -naũ, -nıaũ, *отпаститься, отъѣсться, разжирѣть; rozpaść się, roztuczyć się.* Súnus įsigãnęs eržiłũjas, šóka sau po jaunúmenes (*об.* jaunimùs).

Į-si-gañsti (=išsigañsti), -ganstù, -gandaũ, *v.* išsigañsti.

Į-si-gáuti, -gáunu, -gavaũ, *поправиться; poprawić się, przyjść do zdrowia.* Arklỹs po lìgai įsigãva. *v.* atsigáuti.

Į-si-gebė́ti, įsìgebu, -bė́jau, *научиться (практически); nauczyć się (z praktyki).* Súnus ãmatą rãčıaus įsigebė́ja, t. y. išmóka.

Į-si-gim̃ti, įsìgemu (*и* įsigìmti, įsigìmstu) įsìgimıau, *уродиться (въ кого-н.); urodzić się podobnym (do kogo).* Į ką žéntas įsìgime, toks bıaurýbe. *v.* atsigìmti, gimdýti (*и* gìmdyti).

Į-si-girtũti, -tũju, -tavaũ, *запить; rozpić się.* Dıẽdas įsigirtãva (ilgaĩ). *v.* gìrtas.

Į-si-gyžénti, -nù, -naũ, *заперишть (въ горлѣ), начать хорошенько мучить (о кашлѣ); zacząć drapać na dobre (o kaszlu).* Kosulỹs įsigyžẽna, kad į gérklę (*жем. и* gerklę) įšóka ãšaka.

Į-si-glýti, įsìgleju, -glyjaũ (*жем.; в.-лит.* įsiglıẽti, -glıėjù, glıė́jaũ), *прильнуть, прилипнуть; przylgnąć, welgnąć.* Įsiglỹja (=įsrìga, įstrìga) į gérklę (*и* gerklę) akũtas sìlkės, vaĩkas ne gál atsikrañkšti (=atsikruñkšti, atkruñkšti). *v.* įspriñgti, įkìbti.

Į-si-grıẽbdinti *и жем.* įsigreĩbdinti, (įsigrēbdinti), -nu, -nau, *попасться, быть накрыту, уличену; dać się złapać (na gorącym uczynku) lub przeświadczyć.* Įsigrıẽbdina vaĩkas, t. y. nukaĩta, kaĩtas palìka. *v.* grıẽbti, grıẽbdinti, įsigróbinti.

Į-si-grıė́žti, -žıu, -žıau, *врѣзаться; wbić się (w ziemię), werznąć się.* Vẽžės ant kẽla subréndusıa įsigrıė́žusıos.

Į-si-grìžti, -grįštù, -grižaũ, *набраниться; naswarzyć się.* Anýdvi (=anıẽdvi) įsigrìža su viens-antrà, t. y. įsirýja (=įsirıė́ja). —

Į-si-gróbinti (*об.* įsigróbdinti), -nu, -nau, *попасться; wpaść (w ręce), dać się złapać.* Tylė́jau, ne norė́jau įsigróbinti (*sc.* įsigróbdinti) į tókıas rankàs, kad kas ne įmùštum. *v.* gróbti, įsigróbti.

Į-si-gróbti, -gróbıu, -gróbıau, *надорваться; poderwać się.* Tu įsigróbsi suñkei (*ом.* «sunkeĩ») kełdamà, t. y. pasižeĩsi, trũkį gáusi.

Į-si-gruilóti, -lóju, -lójau, *войти, ухватившись другъ за дружку (о возящихся дѣтяхъ); wejść, uczepiwszy się jeden za drugiego (o swawolących dzieciach).* Vaikaĩ kùłdamos įsigruilója iš vıenõs stubõs į añtrą.

Į-si-grústi, -grúdžiu (*u* -grúdu), -grúdau (*u* -grúdžiau), *втиснуться; wcisnąć się*. Įsigrústi į spústį žmonių̃. *v.* įsibrãčyti *u* įsibràklinti.

Į-si-gruzdė́ti, įsìgruzdu, -dė́jau, *разгорѣться (тлѣя безъ пламени); roztleć*. Sámpuvis po pẽčiumi įsigruzdė́ja, t. y. įsìdege. *v.* įrusėti.

Į-si-gùdìnti, -nù, -naũ, *наловчиться, пріучиться; wprawić się, przyzwyczaić się*. Brólis įsigùdina, t. y. įprãta, rašýti. Ans įsigùdina tabõką rūkýti. *v.* įgùsti.

Į-si-gumbė́ti, -bė́ju, -bė́jau, *сильно занемочь желудочною судорогою; mocno zachorować na kurcze w żołądku*. Įsigumbė́ti ȳra įsisir̃gti gumbù. *v.* gum̃bas.

Į-si-gùsti, *v.* įgùsti.

Į-si-gũžinti, -nu, -nau, *закутаться, съежиться и накрыться; otulić się, skurczyć się i okryć się*. Įsigũžinęs į šiũbą mȳgti (=mȳgt, miẽgti) brólis. *v.* gũžinti *u* guñžinti.

Į-si-gũžti, -gũžiù, įsìgũžiau (*жем. u* įsiguñžti, *вост. u* įsigaũžti), *съежиться (и тепло накрыться); skurczyć się (i ciepło okryć się)*. Martì miẽga sàva pierȳnũse įsigũžusi. *v.* gũžti (2) *u* guñžti.

Į-si-jùšinti, -nu, -nau, *расшевелиться, разохотиться; rozruchać się, rozochocić się*. Jau ir lũdnas įsijùšina (*об.* išsijùdina) šókti. —

Į-si-kavóti, -vóju, -vójau, *запрятаться; schować się*. Įsikavóti ȳra įsidalbstýti.

Į-si-kélti, įsìkelu, -kė́liau, *поднять вверхъ и вставить или положить у себя, для себя; подняться и вознестись (куда-н.); podjąć w górę i wstawić lub położyć przy sobie, dla siebie; wznieść się (dokąd)*. Žéntas įsikė́le (=išsikė́le) su gañdrais, nukrìta su várnomis.

Į-si-kieminė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *разгоститься, загоститься; rozgościć się, zagościć się*. Anýta įsikiėminė́ja, t. y. įsiviėšė́ja po kiẽmą (*въ деревнѣ*).

Į-si-kerénti, -nù, -naũ, *войти кое-какъ (о слабомъ или пошатывающемся человѣкѣ); wejść jako tako (o słabym lub chwiejącym się człowieku)*. Kerì, kerì ir įsikerẽna į sàva stùbą bóba. *v.* įeĩti, kẽras.

Į-si-kerė́ti, -kerė́ju (*u* įsìkeriu), -kerė́ju, *вкорениться, укорениться; wkorzenić się, zakorzenić się*. Žõlės, javaĩ įsikerė́ja, t. y. šaknìs įléida. *v.* kẽras.

Į-si-kerióžyti, -žau, -žiau (iš-, įsikeriõžyti, -žiju, -žijau), *расположиться (гдѣ-н.), какъ попало; rozłożyć się (gdzie) byle jak*. Žmónis (*жем. вм.* žmónės) įsikerióžę (=išsikeriõžiję) stóvi, t. y. pasistãtę vežimùs ant riñkos ne taĩpnei.

Į-si-kìbti, -kimbù, -kibaũ, *вцѣпиться и крѣпко держаться; uczepić się i mocno trzymać się*. Pałaipstaĩs lìpa vaĩks, kur įsikìbti gál. Vaĩkas įsikìbdamas eĩn.

Į-si-kiniũti, -niũju, -niavaũ, *вырыть себѣ гайнó и лечь въ немъ (о свиньѣ); urządzić (wyryć) sobie gniazdo i położyć się do niego (o świni)*. Kiaũle įsikiniãva vèsti vaikùs. *v.* kìnis.

Į-si-kìšti, įsìkišu, -šaũ (*вост.* įsìkišiau), *вмѣшаться (во что-н.); wtrącić się, wdać się*. Įžúlas žmõgus įsìkiša visuř.

Į-si-kłausýti, -saũ, -siaũ, *вслушаться; wsłuchać się*. Įsikłausýk geraĩ, ką sãka táu.

Į-si-klepóti (у А. Ю. «įsikłapóti»), -póju, -pójau, *впутаться (въ чужое непріятное дѣло); wplątać się (w cudzą nieprzyjemną sprawę)*. Aš tę̃n ne eĩsiu, ne nóriu įsiklepóti.

Į-si-kniáubti, -biu, -biau, *припасть къ землѣ, на лоно или къ подушкѣ и закрыть лицо руками; przylgnąć do ziemi, piersi lub poduszki i zakryć twarz rękoma*. Bóba įsikniáubusi meĩdžias ir niẽkur nesižvaĩga. *v.* kniùbti.

Į-si-kniaũsti, -siù, įsìkniausiau, *совершенно зарыться (въ дѣлахъ), совершенно предаться (какому-н. дѣлу); zanurzyć się (nad czym), zagrzebać się (w czym)*. Súnus įsikniaũsęs į knỹgą skaĩta. *v.* įsikniáubti, įsiknìsti.

Į-si-kniaustýti, -taũ, -čiaũ (у А. Ю. «įsikniáusti»), *v.* įsikniaũsti. Vaĩkas įsikniaũstęs rãša, o sesũ įsikniaũsčiusi (*см.* «įsikniaũstusi») veřpia, t. y. įsidúrusi (=įsismeĩgusi, įknìbusi) į dárbą, be žvaĩgymos. 2) *v.* įsikniáubti. Výras gáłvą į priẽgalvį (*см.* «priẽgalį») įsikniaũstęs, t. y. įsidúręs, gùli.

Į-si-kneĩbti, -biù, įsìkneibiau, *нагнуться и впиться глазами, предаться очень усердно какой-н. мелкой работѣ; schylić się i oddać się zupełnie jakiej-kolwiek drobnej pracy*. Súnus įsikneĩbęs tãša tãšinį. *v.* įsikniaũsti, įsikniaustýti, įknìbti.

Į-si-knembti, -biù, įsìknembiau *и* įsikneřbti, -biù, įsìknerbiau, *v.* įsikneĩbti. Duktẽ màna įsikneñbusi siùva siùvinį. *v.* kneřbtis.

Į-si-knìsti, įsìknisu, -saũ (*вост.* įsìknisiau), *врыться, зарыться (обыкн. о свиньѣ); wryć się, zaryć się (zwykle o świni)*. Vaĩkas įsiknìsęs į priẽgalį (=priẽgalvį) kniũsta.

Į-si-kreĩpti, -più, įsìkreipiau, *покривиться; провиниться; pokrzywić się; przewinić (się)*. Dìrbk, kad neįsikreĩptum žmõgui, t. y. kad įtìktum.

Į-si-krẽsti, įsìkrečiu, įsìkrėčiau, *допустить къ себѣ; dopuścić się*. Lig smeřčiui jijẽ, duktẽ, ne įsìkrėte motynos sàva, t. y. ne prisiléida. *v.* įkrẽsti. —

Į-si-kričióti (*и* įsikrečióti), -čióju, -čiójau, *надѣть рубашку не на выпускъ; włożyć koszulę wprawiając ją do majtek*. Įsikričióti ỹra márškinius į kélnes sukìšti (*sc.* susikìšti). *v.* kričióti.

Į-si-krúmyti, -miju, -mijau, *разрастись (о кустахъ); rozrosnąć się (o krzakach)*. Krúmai įsikrúmija po vìsą piẽvą, t. y. įvìsa. *v.* krúmas.

Į-si-kúnyti, -niju, -nijau, *воплотиться; wcielić się*. 2) *внѣдриться, вкорениться, зажиться; zakorzenić, wkorzenić się, pozostać (gdzie) długo, stale zamieszkać*. Bérnas įsikúnija, kurs seneĩ įsigyvẽna bùte, iłgaĩ stóvi bùte. 3) *добраться (до чего-н.); zabrać się (do czego; у* А. Ю. «*ośmielić się*»). Viřšininkas jau įsikúnija į pìnigus vaĩsčiaus,

t. y. pradrį̃sa im̃ti, įsibùva, įbìnga. *v.* kúnas.

Į-si-kūrìnti, -nù, -naũ (*Ольс.* įsikũrinti), *разгорѣться; rozpalić się.* Pẽčius įsikũriñs, kaip papũsi.

Į-ši-kùrti, įsìkurıu, -kúrıau, *поселиться, водвориться (гдѣ-н.); wprowadzić się, zamieszkać (gdzie).* Aš įsikúrıau į tróbą, t. y. parsikráuščıau. *v.* įkùrti.

Į-si-kùsoti, -soju, -sojau (*об.* įsigùndinti), *соблазниться; skusić się.* Sẽnis benór įsikùsoti ant šókima.

Į-si-łaikýti, -kaũ, -kıaũ, *удержаться (на мѣстѣ), пожиѳать; wytrwać (na miejscu), mieć się.*

Į-si-lỹdyti,-diju,-dijau, *подольститься (къ кому); przypochlebić się.* Aš įsilỹdijau, t. y. inẽjau į małónę. —

Į-si-ligóti,-góju,-gójau, *расхвораться; rozchorować sie.* Martì įsíligója, t. y. įsisir̃ga, ligà įbìnga. *v.* ligà.

Į-si-liñsti, įsìlendu, -lindaũ, *влѣзть; wleźć.* Pasikárk į šãkalį įsiliñdęs (įsiliñsti *почти то же, что* įliñsti).

Į-si-lizdénti, -nù, -naũ, *устроить себѣ гнѣздо, сѣсть въ гнѣздо; wgnieździć się, urządzić sobie gniazdo, wsiąść do gniazda.* Déti baũdžıas: jau vıštà kerčıõ įsilizdẽna. *v.* lìzdas.

Į-si-lũlinti,-nu,-nau, *пристраститься (мало-по-малу), привыкнуть, втянуться; przywiązać się (do czego), nawyknąć.* Žéntas įsilũlina gérti, t. y. įsmìłgst (=įsmìłst, įsmį̃ła) gérti arıeĩką.

Į-si-lùšyti, -šiju, -šijau, *v.* įsilũlinti, įsijùšinti. Įsilùšija brólis krim̃sti rıẽšutus ir krem̃ta be palovõs. —

Į-si-małonéti,-nẽju,-nẽjau, *влюбиться, полюбить; zakochać się, pokochać.* Súnus įsimałonẽja tą mer̃gą, apsikãva (*и* apsikóve) dėl tõ, kad anà tìka jãmui, ir apsižãnija su anà. *v.* įsimyléti.

Į-si-manýti,-naũ,-nıaũ, *понимать, постигать умомъ, смыслить, знать толкъ; умѣть жить; rozumieć; umieć żyć.* Įsimanaũ ir àš tą dárbą. Súnus ne įsimãna gerõs vıẽtos, gerõs dũnos. Kaimýnas ne įsimãna gerõ vıẽto búdamas, o sãka — ne gerà vıẽta. *v.* įsimiñti.

Į-si-mánkyti,-kau,-kıau, *втиснуться; wcisnąć się.* Įsimánke vaĩkas kur añkšta, t. y. įsispráude.

Į-si-mérginti, -nu, -nau, *войти въ болѣе близкое знакомство съ дѣвицами, войти въ болѣе близкія сношенія съ дѣвицами, пріударить за дѣвками; bliżej poznać się lub wejść w stosunki z dziewczętami, z dziewkami.* Kareĩvis nor įsimérginti. t. y. susinèšti su mergomìs. *v.* mergà.

Į-si-mèsti, įsìmetu, įsìmečıau, *вброситься, внѣдриться, появиться (о болѣзняхъ, о боли); wrzucić się (o chorobach, o bolu).* Skaũsmas įsimẽtęs į nãrį ỹra grìžas. Girgždėlẽ įsimete par (=į) nãrį par linų̃ mỹnę. ir kirkũja.

Į-si-myléti, -mýlıu (*вост. рѣже* įsìmylu, *ср.* mýlu *и* mylù), -myléjau, *влюбиться, полюбить; zakochac się, pokochać.* Výriškas į mótrišką įsimýl. Tũdu įsimylẽję. 2) *понравиться, полюбиться; podobać się.* Põnui Dıẽvui įsimylẽjusi duktẽ, kurì vis meĩdžıas. *v.* įsimałonéti, antsikáuti.

Į-si-miñti, įsìmenu, įsìminıau, *вдуматься, подумать; namyślić się*. Ne turėja dar brólis čēsa įsimiñti, t. y. įsimìslyti. *v.* įmiñti.

Į-si-naršìnti, -nù, -naũ, *возымѣть сильную страсть; разсердиться; rozpalić się (do czego, do kogo); rozgniewać się*. Šẽšuras įsinaršìna, t. y. įpỹka. *v.* įsipỹkinti, įniȓšti.

Į-si-nérti, įsìnerıu, įsinérıau, *вдѣться, одѣться (во что-н.); wdziać (włożyć na siebie)*. Į drabùžį kókį įsinérti. *v.* įnérti.

Į-si-norė́ti, -nórıu, -norė́jau, *возымѣть сильное желанie, захотѣть; powziąć wielką chęć (do czego), zachcieć*. *v.* įstìngti.

Į-si-pátvėti (=įsipáitvėti), -vėju, -vėjau, *усилиться, застарѣть (о болѣзни); wzmóc się (o chorobie)*. Skaũsmas įsipátvėja į dantìs ir skaũsta kaskaȓt daugıaũ. *v.* išsipáitvėti, įsisintė́ti, įsibingė́ti, įvỹkti.

Į-si-pažìnti, -žìnstu, -žinaũ, *хорошенько или ближе познакомиться; dobrze się poznać (z kim), bliżej się zapoznać*. Suvèsk anũdu, łai įsipažìnsta.

Į-si-peȓti, įsìperıu, įsìpėrıau, *v.* išsipeȓti.

Į-si-pỹkinti, -nu, -nau, *v.* įsipỹkti. Įsipỹkinti põnui ne nóri kùnigas.

Į-si-pỹkti, -kstù, -kaũ, *досадить (мало-по-малу); narazić się na gniew*. *v.* įsižúlyti, įsìžti.

Į-si-pleróti (išsipleróti?), -róju, -rójau, *разрастись; rozrosnąć się*. Įsiplerója (*sc.* iškerója, išsikerė́ja), ãvižos ant trąšıõs žẽmės.

Į-si-pũkšti, įsipūkšč̀iù, įsìpūkšč̀ıau, *раздуться, надуться; разсердиться; rozdąsać się; rozgniewać się*. Led priputnójau įsipũškusį (=įsipũkštusį) výrą sàva prıė sàvęs, prıė vaĩgıa.

Į-si-raũsti, -sıù, įsìrausıau, *зарыться (об. о кротѣ), забиться (куда); wryć się (zw. o krecie), zapuścić się (w głąb, ryjąc się)*. Įsiraũsęs į šıẽną gùli žmõgus. *v.* rūsỹs (rūsìs).

Į-si-réižti, -réižıu, -réižıau, *v.* įsirénžti.

Į-si-reñti, įsìremıu, įsìrémıau (*вост. и* įsirémti, įsirémıau), *подбочениться; упереть концомъ (что-н. свое), опереться; wziąć się za boki, ująć się pod boki; oprzeć (swoją rzecz), oprzeć się*. Kaip šúdas įsirẽmęs rıogsaĩ, stóvi. Ałkúnę ant kẽla (*об.* į kẽlį) įsirẽmęs rýma brólis. *v.* įsidýgti.

Į-si-rénžti, įsirénžıu, įsırénžıau *и* įsiréižti, -réižıu, -réižıau, *натужиться, напрячь силы (о лошади, о раб. скотѣ); wyprężyć się, naprężyć siły (o koniu, o wołu)*. Tráukıa jáutis, ašvıė́nis įsirénžęs, t. y. pasistaȓìnęs, kùprą išmẽtęs, gáłvą išstãtęs.

Į-si-rinũti, -nũju, -navaũ, *расшалиться; rozswawolić się*. Du šùnıu jáunu įsirinãva, t. y. įsigrúme, skuĩsta. —

Į-si-rıõglinti (*и* įsirõglinti), -nu, -nau, *войти, сѣсть (во что, о растопырь); wejść, usiąść (dokąd, o ciężkim niezgrabjaszu)*. Į kam̃pą įsirıõglina, stóvi, rıõgsa ùbagas su łazdomìs. *v.* rıogsóti.

Į-si-ruñgulti, -łu, -łau, *забраться (объ извивающемся животномъ); wejść, zakraść się (wywijając się)*. Bıésas įsiruñguł po kójų.

Į-si-rusėti, įsìrusu, -sėjau, *разгорѣться (безъ пламени); roztleć.* Ugnìs įsirusėja mẽdyje, t. y. įsìdege, įsigãva. *v.* įsigruzdėti.

Į-si-samdýti, -daũ, -džiaũ, *разохотиться нанимать (прислугу); rozochocić się do najmowania (czeladzi).* Įsisam̃de, t. y. įsiukãtija brólis šendieñ samdýti šeimýną.

Į-si-sėdėti, -sė́džiu, -sėdė́jau, *разсидѣться, засидѣться; rozsiedzieć się, zasiedzieć się.* Įsisėdė́jei ilgaĩ, kélkis, eik.

Į-si-sègti, įsìsegu, įsìsegiau, *прицѣпить себѣ; вцѣпиться; przyczepić sobie; wczepić się.* Mergà įsìsege puĩkią špilgą į plaukus. Eik įkandin̄, kaip įsisẽgęs. Įsìsege, kaip érke.

Į-si-senėti, -nė́ju *и* įsìsenu, -nė́jau, *застарѣть, вкорениться; zastarzeć, starością się zakorzenić.* Įsisenẽs ligà, t. y. įbiñgs. *v.* įbingėti, įsibingėti, įsibúti.

Į-si-sintėti, -tė́ju, -tė́jau, *застарѣть, вкорениться (о болѣзни); zadawnić się, zastarzeć się (o chorobie).* Drugỹs, akių̃ ligà įsisintė́ja, t. y. įsibùva, įsistovė́ja. *v.* įsisenėti, įsibingėti, įsibúti.

Į-si-sir̃gti, įsìsergu, -sirgaũ, *расхвораться; rozchorować się.* Kaip kar̃ščeis įsisir̃ga sesũ, ir ser̃ga dar jijẽ. *v.* įsiligóti.

Į-si-skõlyti, -liju, -lijau (*и* įsiskõlinti, -nu, -nau), *задолжиться, задолжать; zadłużyć się.* Šienã įsiskõlijau aš jai daũg, t. y. daũg ìnėmiau, skolų̃ padariaũ. *v.* skolà, įsivąšũti.

Į-si-skver̃bti, -biù, įsìskverbiau, *вонзиться, воткнуться, вбиться (винтомъ); utkwić, wszrubować się, wbić się (świdrowato).* Peĩlis, baslỹs (*и* bãslis) mèstas, blõkštas stãčias įsìskverbe į žẽmę. 2) *втереться; włudzić się, wścibić się* (у А. Ю. *«wczepić się»*). Vaĩkas įsiskver̃bęs prie mãtės. *v.* įsismeĩgti.

Į-si-slãvinti, -nu, -nau, *прославиться; wsławić się.*

Į-si-slogũti, -gũju, -gavaũ (*и* įsislogóti, -góju, -gójau), *расхвораться, заболѣвши насморкомъ; rozchorować się, nabawiwszy się kataru.* Įsislogavaũ, t. y. įsisirgaũ slogomìs. *v.* slõgos.

Į-si-smarkavóti, -vóju, -vójau *и* įsismarkũti, -kũju, -kavaũ (*и* įsismárkauti, -kauju, -kavau), *разойтись, разгорячиться, прійти въ азартъ; przybrać groźny ton, stać się bardzo popędliwym.* Kaip įsismarkũ súnus, jém mùšti, niẽks ne gãli po kójų jõjo sùktis. *v.* smarkùs, įnir̃sti.

Į-si-smeĩgti, -giù, įsìsmeigiau (*и* įsmìgti, įsmingù, įsmigaũ), *воткнуться, вонзиться; utkwić, wbić się.*

Į-si-spelėti, -lė́ju, -lė́jau, *всмотрѣться, засмотрѣться; wpatrzyć się, zapatrzyć się.* Ko če taĩp įsispelė́jei į màne, t. y. įsižiūrė́jai, įsistigaĩ. *v.* įsistebėti.

Į-si-spìrti, įsìspiriu, -spýriau, *упереться; weprzeć się, mocno się oprzeć (o co).* Basõmis kójomis įsispýriau į kùrpes.

Į-si-spyriũti, -riũju, -riavaũ, *упереться (напрягая всѣ силы); mocno się oprzeć (naprężając siły).* Įsispyriãvę výrai šõka mélninką. *v.* įsispìrti.

Į-si-spytrė́ti, -trė́ju, -trė́jau, *всмотрѣться (о близорукомъ, подслѣповатомъ); przyjrzeć się (o krótkowidzu).* Aš įsispytrė̃jau išplẽtęs akìs, t. y. įsiveizdė́jau. *v.* įsistìgti.

Į-si-spráusti, -spráudžiu, -spráudžiau, *втиснуться; wcisnąć się.* Mõdis įsispráude tarp šakų̃, t. y. įstrìga.

Į-si-sprengti, -ngiù, įsìsprengiau, *стать поперекъ (въ горлѣ); stanąć wpoprzek (w gardle).* Žuviẽs ãšaka įsìsprenge į gérklę, ir ne galù atkósėti. *v.* įspriñgti.

Į-si-sprę́nsti, -sprę́ndžiu, -sprę́ndžiau, *подбочениться; ująć się w boki.* Įsisprę́ndęs mužìkas kaip šúdas su ansà. Martì įsisprę́ndusi į šónus puikavó (*sc.* puikū̃jas), didžiū̃jas.

Į-si-srìgti, -sringù, -srigaũ, *пристраститься, повадиться; wnęcić się.* Įsisrìga martì eĩti į svečiùs.

Į-si-stalgìnti, -nù, -naũ, *повадиться; wnęcić się.* Taip súnus įsistalgìna priė méilės, kad atgìnti ne gál nů tõ. *v.* įsisrìgti, įsisur̃bti, stałgùs.

Į-si-starìnti, -nù, -naũ, *натужиться, напрячь (силы, голову); wyprężyć się, natężyć (siły, głowę).* Jáutis įsistarìnęs gáłvą eĩna tráukdamas jùngą. *v.* įsirénžti.

Į-si-stebė́ti, įsìstebiu, -bė́jau, *всмотрѣться, замѣтить; wpatrzyć się, zauważyć.* Ar ne įsistebė́jei, koks bùva dáiktas, t. y. ar ne įsidėmė́jei? Brólis nùregia (= nùreg, nùregi), t. y. įsìsteb. *v.* įsispelė́ti, įsižiū̃rė́ti, įsidomė́ti.

Į-si-steĩgti, -giù, įsìsteigiau (*u* įsisleĩgti), *обзавестись, сдѣлать себѣ; sprawić lub sporządzić sobie.* Duktẽ įsìsteige gražiùs drabùžius, t. y. įsigãva, įsigamìna.

Į-si-steĩgti, įsistelgiù, įsìstelgiau, *заохотиться; zaochocić się.* Brólis įsìstelge padìrbti tai ir turė́ja ant sàva pastatýti. *v.* įsteĩgti, įsisteĩgti.

Į-si-sténgti, -giù, -giau, *обзавестись, сдѣлать себѣ (что-н. важное, трудно дающееся); sporządzić lub sprawić sobie (rzecz ważną, rzadko się dającą).* Aš įsisténgiau sau drabùžį, t. y. įsigaminaũ. *v.* įsigamìnti.

Į-si-stìgti, -stingù, -stigaũ (*u* įsistýgti, -gstu, -gau), *начать (что-н. дѣлать) по-своему (и притомъ стараться поставить на своемъ), насѣсть; вперить глаза; uwziąć się, zawziąć się, usadzić się; wlepić wzrok* (у А. Ю. *«natężyć się, wpatrzyć się»*). Sẽnis įsistìga vieną drabùžį dėvė́ti. Ans įsistìgęs žiū̃ri. Kõ tu če taĩp įsistigaĩ į màne, t. y. įsižiūrė́jei? *v.* įsispelė́ti, įsidėmė́ti.

Į-si-stingavóti, -vóju, -vójau *u* įsistìngti, -stìngstu, -stìngau, *заохотиться, возымѣть сильное желаніе; zaochocić się, powziąć wielką chęć (do czego).* Súnus įsistingavója kókį žõdį kłáusti, t. y. be párstojima kłáusia ir kłáusia. Dukrà (*u* dūkrà) įsistingavója skaitýti, kad ją atplė́šti ne galì, t. y. įsìgule. Anū̃du bùva įsistìngę žãnytis, t. y. łabaĩ norė́ja. *v.* įsistìgti.

Į-si-storóti (= iššistoróti, išširúpinti), -róju, -rójau, *выхлопотать (себѣ) позволеніе, выхлопотать (себѣ); wyjednać (sobie) pozwolenie, wy-*

starac się. Brólis įsistorója krỹžių, rúmą pastatýti. *v.* įsisūsti.

Į-si-stovėti, -stóvıu, -stovėjau, *застояться, застарѣть; zastać się, zastarzeć się*. Ligà įsistovė́ja, t. y. įsenė́ja.

Į-si-sıúłóti, -łóju, -łójau (*и* įsisıúlyti, -łau, *вост.* -lıu, -liau), *напрашиваться, навязываться; nastręczać się, narzucać się*. Aš ne nórıu įsisıúłoti, kad im̃tum màne. *v.* įsitei̇̃kti.

Į-si-sur̃bti (*и* įsisıur̃bti), įsisurbıù, įsìsurbıau, *всосаться, впиться, присосаться; wsiąknąć, wpić się*. Érke įsisur̃busi į pautùs bùlaus. Surbėlė̃ įsìsurbe į jos kúną.

Į-si-sūrė́ti, -rė́ju (*и* įsìsūrıu), -rė́jau, *высолиться, насолиться, просолиться; dostatecznie zasłonieć, przesiąknąć solą*. Jau mė̃sa įsisūrė́ja, łai̇̃ks kabìnti. *v.* sūrùs.

Į-si-sū̃sti (= įsisū̃sti), įsisūsù (*жем.*), įsìsūsıau, *нахлопотаться; nakłopotać się*. Brólis įsìsūse, t. y. įsirúpina. Aus įsìsūs su svetei̇̃s (*sc.* įsisū̃sıa su svečei̇̃s).

Į-si-svaigulė́ti, įsisvai̇̃gulu (*и* -lė̃ju), -lė̃ju, *получить головокруженіе, дойти до потери сознанія, проявить въ сильной степени отсутствіе сознанія; dostać zawrotu głowy, stracić przytomność (umysłu), okazać się bardzo nieprzytomnym*. Gìrtas įsisvaigulė́ja (gałvà jo sùkas). *v.* svaigulỹs.

Į-si-svė̃tinti, -nu, -nau *и* įsisvečıū̃ti, -čıū̃ju, -čıavaũ, *разгоститься, загоститься; rozgościć się, zagościć się*. Įsisvečıavaũ aš čıonai̇̃, t. y. įsiviešė́jau. Įsisvė̃tina, t. y. visì svetei̇̃ (svečei̇̃) tebė̃r. *v.* svė̃čıas.

Į-si-taikslóti, -slóju, -slójau, *угодить, сноровить, примѣниться (во многихъ мелкихъ случаяхъ); dogodzić (w wielu drobnych wypadkach)*. Norė́jau įtìkti, visai̇̃p dìrbau, alè ne galė́jau įsitaikslóti. *v.* įtáikinti, įtìkti, įtìnkinti, įtìkinti.

Į-si-taisýti, -saũ, -sıaũ, *завести себѣ или у себя, устроить, построить, сдѣлать себѣ; zaprowadzić sobie, sporządzić, wystawić, sprawić sobie*. Súnus sau įsitai̇̃sc drabùžıus, tróbas, t. y. įsisténge. 2) *пойти сряду (но не сразу), установиться, начаться; nastać, zacząć się*. Lýtotos dıė̃nos įsitai̇̃se.

Į-si-tárpinti, -nu, -nau (*и* įsitarpū̃ti, -pū̃ju, -pavaũ), *найти для себя мѣстечко (тамъ, гдѣ мѣста, повидимому, уже нѣтъ или его очень мало), помѣститься; znaleźć dla siebie miejsce (tam, gdzie o nie już trudno), pomieścić się*. Ir aš vos-nẽ-vos įsitárpinau tarp anų̃. *v.* ištarpū̃ti.

Į-si-tèkti, -tenkù, -tekaũ, *умѣститься, помѣститься; zmieścić się, pomieścić się*. Ar tu neįsitenkì manimì?

Į-si-tėmė̃tyti, -tiju, -tijau *и* įsitė̃mýti, -miju, -mijau, *замѣтить (себѣ), присмотрѣться; zauważyć, postrzec, przyjrzeć się*. Įsitėmė̃tyk gerai̇̃, ką brólis kal̃ba. Įsitė̃myti ỹra į põmıetį įsidė́ti. Dvãra tar̃nu búdamas dvãriškıus bū̃dus įsitė̃mijau, t. y. įsidėmė́jau. *v.* įsidomė́ti.

Į-si-tem̃pti, -più, įsìtempıau, *натянуться (въ одномъ мѣстѣ), вжаться; napiąć się (w jednym miejscu)*,

wcisnąć się. Įsitempe áudekłas į vìdurį riėstùva riẽtant (*sc.* riẽčiant).

Į-si-tèpti, įsìtepu, įsìtepiau, ***намазать***, ***мазнуть себѣ (въ одномъ мѣстѣ)***; *namazać sobie (w jednym miejscu)*. Įsìtepei (*об.* išsìtepei) tu su tepỹłais. 2) *затвердить (дурное слово), замарать себя, осквернить себя; вмѣшаться (во что-н., въ нехорошее дѣло), связаться (съ кѣмъ)*; *wbić sobie w głowę (złe słowo), splamić się, zbrudzić się; wdać się (w co, w sprawę niedobrą; z kim)*. Súnus įsìtepe nereikalìngą žõdį į bùrną, t. y. įsidė́ja. Ne įsitèpk su jeĩs; tik tę̃n ne įsitèpk *(P.)*. Nė žõdį apiẽ tàve ne įsìtepiau (*sc.* išsìtepiau), t. y. burnõs ne sùtepiau (*не проговорился*) apiẽ tàve. *v.* išsitèpti.

Į-si-tikė́ti, įsìtikiu, -kė́jau, *положиться (на кого), довѣриться (кому)*; *zdać się (na kogo), zaufać (komu)*.

Į-si-tỹkti, -kù, įsìtykiau (*жем.; в.-лит.* įsitiẽkti, -kiù, įsìtiėkiau), *завести у себя, заготовить себѣ, сдѣлать себѣ, пріобрѣсть, обзавестись*; *sprawić sobie, sporządzić sobie, nabyć sobie*. Brólis įsìtyke sau visókių gaspadõriškų sũdų. Aš įsìtykiau šùnį pìktą, t. y. pirkaũ arba užauginaũ (*sc.* užsiauginaũ), o tù sau ašvíėnius gražiùs.

Į-si-tìrvinti, -nu, -nau, *стащить себѣ или съ собою*; *wciągnąć sobie lub z sobą*. Įsitìrvina vaĩkas obalų̃, t. y. įsìneše.

Į-si-tỹžti, -tyštù, -tyžaũ, įsitýžti, įsitýštu, įsitýžau *и* įsitìžti, įsitįštù, -tižaũ, *твердо рѣшившись сдѣлать что-н., неотступно добиваться исполненія своего желанія и этимъ сильно надоѣсть или досадить другимъ*; *stanowczo zdecydowawszy się co uczynić, uporczywie starać się dopiąć celu i tym naprzykrzyć się lub dokuczyć innym*. Vaĩkis įsitỹža žãnytis, kad ne gál nů jo atsikõdyti. Bùva įsitìžę výrai im̃ti jį į akrútus, t. y. bùva užgùlę. Vaikìnas įsitýža (y A. Ю. «išsitìža») vèsti mãne šókti, t. y. nůłataĩ ved. 2) *вгѣсться (на кого-н.)*; *zawziąć się (na kogo)*. Urõdas ant mãnęs įsitỹža, t. y. įpỹka.

Į-si-trasióti, -sióju, -siójau, *разрыскаться, разъѣздиться*; *rozpędzić się i biec w różne strony, rozbiec się, rozjeździć się (zasmakować w jeździeniu)*. Súnus įsitrasiója par mer̃gas *(по дѣвицамъ)*, vìs jam nepatiñka dėl ženãtvės. *v.* įtrìsti.

Į-si-trẽnkti, -kiù, įsìtrenkiau, *надтреснуть (отъ удара)*; *nadpęknąć (od uderzenia)*. Iñdas įsitreñkęs nů užgavìma, sugriúti nor. *v.* įdùžti (2).

Į-si-trìnti, įsìtrinu, -trýniau, *втереться*; *wtarć się, wcisnąć się*. Ir įsitrýne į tárpą.

Į-si-tũpti, -tũpiù *и* įsìtupiu, įsìtūpiau, *вгнѣздаться, сѣсть (куда-н., поджавши ноги, по птичьему)*; *wgnieździć się, wsiąść (dokąd, założywszy nogi pod siebie)*. Įsitũpk į vežìmą, pavẽžįsiu tàve.

Į-si-válgyti, -vátgau, -válgiau, *задолжать, ѣдя на счетъ*; *zadłużyć się, jedząc na rachunek*. Esmù skolìngas, kur įsiválgiau, t. y. *ant dũnos* (=dũnai) žìčijau. 2) *ѣдя войти во*

вкусъ; wciągnąć się do jedzenia, znaleźć (w jadle) smak.

Į-si-vąšū̃ti, -šū̃ju, -šavaũ, *войти въ долги (и не быть въ состоянiи выпутаться изъ нихъ), закабалиться; zadłużyć się (i nie móc wybrnąć z dlugów), zaplątać się.* Žỹdas įsivąšãva, t. y. daug pàjėme nů põna. *v.* įsiskõlyti, vaũšas (vą̃šas), iššivąšū̃ti.

Į-si-vẽdinimas (*об.* įsivẽzdinimas), -ma, m. *входъ (собств. самовведенiе) женщины въ храмъ (послѣ родовъ); wprowadzenie się do kościoła, oczyszczenie (po połogu). v.* įsivẽzdinti, įvedýbos.

Į-si-veĩkti, -kiù, įsìveikiau, *утомиться, поработать сверхъ силъ; zmęczyć się, popracować nad siły.* Ne dů̃k suñkų dárbą, kad ne įsiveĩktum. *v.* įveĩkti.

Į-si-veĩsti, -siù, įsìveisiau, *расплодить, развести, завести у себя или для себя; rozpłodzić, rozkrzewić, zaprowadzić u siebie lub dla siebie.* Žéntas avižū̃ norė́ja įsiveĩsti. *v.* veĩsle, įveĩsti.

Į-si-veizdė́ti (*жем.* įsiveizė́ti, įsivẽzė́ti), -véizdžiu, -veizdė́jau, *всмотрѣться; wpatrzyć się.* Vaikiùkas įsiveizdė́ja į tą bóbą, kaip kárve į naujùs vartùs. Įsiveizdė́k geraĩ, kad pažìntumei, t. y. įsistebė́k. *v.* išveizdė́ti, įsižiūrė́ti.

Į-si-vélti, įsìvelu, -vẽlau, *вплестись, впутаться, вцѣпиться; wplątać się, wczepić się.* Kìbis, dagỹs (*и* dãgis) įsivẽle į drabužiùs, į plauku̇s.

Į-si-vierỹti, -riju, -rijau, *v.* įsitikė́ti. Įsivierỹti yra parsitikė́ti.

Į-si-ver̃pti, -più, įsìverpiau, *запрясться, впрясться; впиться (глубоко); zaprząść się, zasklepić się; wpić się (głęboko).* Érke įsìverpe į kúną, į tẽšmenį. *v.* išver̃pti.

Į-si-veržinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *втиснуться (и нажимать то въ одномъ, то въ другомъ мѣстѣ); wcisnąć się (i cisnąć w jednym, w drugim miejscu).* Įsiveržinė́ja man bìškį apìvaros. *v.* įver̃žti.

Į-si-vẽzdinti, -nu, -nau, *дать ввести себя; войти (въ храмъ послѣ родовъ); wprowadzić się, wstąpić (do kościoła po połogu).* Reĩkia moterìškei įsivẽzdinti po kū̃dikiui.

Į-si-výroti, -roju, -rojau, įsivýrauti, -rauju, -ravau *и* įsivýrū̃ti, -rū̃ju, -ravau, *усилиться, начать играть роль взрослаго мужчины или распорядителя, войти въ роль полнаго хозяина, развaжничаться; wzmóc się, począć grać rolę dojrzałego mężczyzny lub osoby, rozporządzającej się w domu (gospodarza), rozkokoszyć się* (у А. Ю. įsivýrū̃ti, «*przestawać z mężczyznami*»). Tas vaikìnas jau įsivýroja, t. y. kaip výras tãpa. Ta mergà įsivýravusi, t. y. *su výriškais parstavójusi (?). v.* vý-ras, įvỹrulti.

Į-si-výsti, -výstu, -výdau, *v.* įsiveizdė́ti. Įsivýdau, t. y. įsižiūrė́jau.

Į-si-výstyti, -výstau, -výsčiau, *ввить, завить себѣ; ввиться, завиться; войти, втереться, вкрасться; wwinąć, zwinąć (sobie); wwinąć się, zawinąć się; wejść, wetrzeć się, wkraść*

się, wścibić się. Kaip błusà įsivýste į bõvełną, taip slūgà į ũšvės gerùmą. *v.* įsiveřpti, įvýstyti.

Į-si-võgti, įsìvagıu, įsìvogıau, *вкрасться, войти украдкою; wkraść się.* Pıėmũ nor įsivõgti į vìdų. *v.* įsprùkti, įsibráuti, įsprústi.

Į-si-žadėti, įsìžadu, -dějau, *давать обѣтъ, обѣщаться (гдѣ-н., сходить куда-н.); ślub uczynić, ślubić (gdzie-k., chodzić dokąd-k.). v.* žadėti, į̃žodis.

Į-si-žàgti, įsìžagu (*вост. и* įsižangù), įsìžagıau (*вост. и* įsižagaũ), *стянуть, украсть; ukraść.* Vaĩks įsìžage obalų̃, t. y. pàvoge bìškį. 2) *опоганиться, осквернитъся; splugawić się.* Duktẽ įsìžage, t. y. pałaĩže ne jùtusis sviėsta (*особ.* neváłgomąją dıẽną). *v.* įžàgti.

Į-si-žıóti (=išsižıóti), -žıóju, -žıójau, *v.* išsižıóti.

Į-si-žúlyti, -liju, -lijau, *сильно надоѣсть, стать въ тягость; bardzo się uprzykrzyć, stać się ciężarem.* Bóba įsižúlija sàva lıėžuvıù kaimýnams, t. y. daug šnẽka, įsiprìklija. *v.* įžúłas, atžùłas (atžúłas, atžúłus), įsitỹžti.

Į-si-žıūrėti, įsìžıūrıu (*рѣдко* įsižıúrau), -rějau, *всмотрѣться, вглядѣться; wpatrzyć się, przypatrzyć się.* Įsižıūrěk, kad paimtumei tą dáiktą. *v.* įsiveizdėti, įsistìgti.

Į-skáldyti, -dau, -džıau, *надколоть (полѣнья); расколоть, наколоть (немного дровъ); nadszczepić (polana); rozszczepać, narąbać (trochę).* Įskáldyk, apvałutaĩnius ne děk į pẽčių. *v.* įskélti.

Į-skàsti, įskantù, įskataũ, *разохотиться, горячо приняться (за работу); rozochocić się, wziąć się żarliwie (do pracy).* Brólis įskãta dìrbti, dìrba be ãtlydos. *v.* įsidìrbti.

Į-skatìmas, -ma, m. *состояніе отъ глагола (stan od czasown.)* įskàsti. Įskatìmas mìnti linùs.

Į-skauduléti, -lěju, -lějau, *покрыться нарывами или болячками; owrzodzieć.* Ligónis įskauduléjęs, t. y. aptẽkęs skauduleĩs. *v.* skaudulỹs.

Į-skélbti, -bıu, -bıau, *вговорить, втолковать (постоянно гласяя); wmówić (ciągle głosząc).* Ką bóba įskélbe, t. y. įkalběja, jau tu nebatskélbsi.

Į-skéldėti, įskéłdu (*и* įskéldėju), -dėjau, *надколоться, истрескаться, излопаться; być nadszczepanym, popękać (się), popadać się.* Įskéldės błaũzdos be žẽkstaibių pavãsarį. *v.* įskiřsti, įskélti.

Į-skélti, į̃skelu, įskélau, *надколоть (полѣно); nadszczepić, nabrąbać (polano).* 2) *высѣчь, выкресить (огонь); wykrzesać (ogień).* Įskéłk ùgnį su skiłtùvu (*и* skìłtuvu) iš tìtnanga (*об.* tìtnaga). *v.* įskìlti.

Į-skìlti, įskįłù (*и* įskìłstu), įskiłaũ, *надколоться, надтреснуть; nadszczepić się, nadpęknąć.* Įskìlęs mẽdis. 2) *задолжать; zadłużyć się.* Aš jam įskiłaũ tris áuksinus, t. y. įsiskõlijau. *v.* skołà, įskélti.

Į̃skypas, -pà, *косвенный, косой; ukośny.* Į̃skypas kirtìmas mẽdžių. *v.* į̃kypas.

Į-skiřsti, įskirstù, įskirdaũ, *начать лопаться, полопаться (о верхнемъ*

слонъ кожи); począć pękać, popękać (o skórce zwierzchniej). Rañkos, *marškinei* (?, у А. Ю. įskiȓsti *знач. и «nasięknąć czarnością»*) įskiȓda, t. y. įjũdava, ne galì nei išpłáuti, išmazgóti. Rañkos įskiȓdusios, kaip skeȓdinas (*в.-лит.* skeȓdenos). *v.* įskéldėti, płáišėti (pléišėti).

Į-skìsti (*об.* iš-skìsti), įskindù, įskidaũ *и (об. о жидкости)* įskýsti, *стать довольно жидкимъ, прозрачнымъ (о полотнѣ); износиться; stać się dość rzadkim, cienkim lub przezroczystym (o płótnie); zużyć się.* Įskìdę marškineĩ pıėmeñs. *v.* išskýsti.

Įsklẽdnas, -nà, įsklėdnùs, -nì *u adv.* įsklėdneĩ, *косой, косвенный; krzywy, ukośny.*

Įskridiñ, *adv. u praepos., кругомъ, вокругъ; naokoło.* Įskridiñ trobõs eĩk, t. y. apliñku. *v.* apsukùrnei, skridìnis.

Ĩskripas, -pà, *v.* ĩskypas.

Į-skrìsti, ĩskrendu, įskridaũ, *влетѣть; wlecieć.* Įskrìda žvırblỹs į prıėmenıą. *v.* įlẽkti, išskrìsti.

Įskroda, -dos, f. *вырѣзка, выемка; желобокъ; żłobek, rowek wydrążony.* Įłáidi įskrodą dėl muštùvų. *v.* skrósti, išskrósti.

Į-skuĩsti, įskuistù, įskuitaũ, *разгорячиться, разбѣситься, расшалиться; rozpalić się, rozszaleć, rozswawolić się.* Įskuĩta šũ, t. y. įdũka.

Į-skùnsti, įskùndžıu, -džıau, *нажаловаться (на кого-н.); naskarżyć (na kogo).* Kaimýnas màne łabaĩ įskùnde põnui. *v.* įdũti.

Į-skveȓbti, -bıù, ĩskverbiau, *проколоть (мѣсто и вставить, втиснуть въ него); przekłóć (miejsce i wstawić, wcisnąć doń).* Įskveȓbk skỹbulus łašinıų̃ į lıė́są kẽpiną (*об.* kepẽnę, kẽpsnį).

Į-sliñkti, ĩslenku, įslinkaũ, *вползти, влѣзть; wpełznąć, wleźć.* Vos įslinkaũ (*u* įslũgıau, ĩslûgıau) į mẽdį prıė paũkščıų.

Į-smègti, įsmengù, įsmegaũ, *вонзиться, воткнуться (глубоко, сильно) и засѣсть; uwięznąć, wbić się (głęboko, bardzo) i utkwić.* Žuviẽs ašakà įsmẽga (*об.* įstrìga) į steñplę. Akmũ įsmẽga į žẽmę, t. y. įsiléida. *v.* įstrìgti, įsrìgti.

Į-smeĩgti, -gıù, ĩsmeigıau (*вост.* įbèsti, ĩbedu, ĩbedžıau), *воткнуть; wetknąć.* Įsmeĩgk smaĩgtį, bãslį, mıẽtą į žẽmę.

Į-smélkti, -kıa, -ke, *сильно болѣть (о колотьѣ, коликѣ), кольнуть, сильно рѣзать (въ животѣ); bardzo boleć (o boku), dać się we znaki (o kolce), mieć rznięcie, ostry ból (w brzuchu).* Móterei ligústai, kaip vis, įsmélkıa jái (*sc.* šóną). *v.* įsmìlkti.

Į-smilgėti, -gė́ju, -gė́jau, *порасти метлицею; porosnąć mietlicą.* Įsmilgė́ja dobiłaĩ, t. y. į smìlgas išẽja. *v.* smìlga, įusnėti.

Į-smìlkti, įsmìlkstu, įsmìlkau, *получить колику; устать* (*Ольс.* įsmiĩkti); *dostać kolki; zdrętwieć.* Lıėžùvis bełójant įsmiĩka, t. y. paiĩsa.

Į-smìlti, įsmìłstu (*u* įsmįłù), įsmiłaũ (*вост. u* įsmálti, įsmąłù, įsmałaũ), *повадиться, пристраститься (къ ч.-н.); wnęcić się, upodobać sobie (co).* Vaĩkis bùva įsmìlęs, t. y. įsinorė́jęs, gérti arıeĩką ir *prıė (?)*

mergų̃ šókti. Výras įsmìľa į arıeĩką ir ne galì jį̃jį atgìnti, nugrasìnti. *v.* įglìžti, įtrìsti, papràsti.

Į-smõgti, į̃smagıu *u* įsmogiù, į̃smogıau, *нахлестать, настегать; nachłostać, nasmagać.* Į̃smogıau aš árklui geraĩ par šóną.

Į-smùkti, įsmunkù, įsmukaũ, *осунуться, запасть (куда), впасть (въ дыру); увязнуть; wsunąć się, osunąć się i zapaść, wpaść (dokąd); uwięznąć.* Iš-netýčių aš įsmukaũ į pélkę, į vérsmę.

Į́snãgas (=*жем.* į́snãgs, *в.-лит.* į̃snaigas *или* f. plur. į̃snaigos, -gų), -ga, m. *снѣжные хлопья (на деревѣ), снѣгъ (покрывающій древесные сучья); śnieg (na gałęziach drzewa).* Į́snãgas ant šakų̃ mẽdžių gìrıoje, t. y. snıẽgs, kurs kim̃b. *v.* įsnìgti.

Į́snauja, -jos (*вост. и* ýsnava, -vos), įsnaujà, -jõs, acc. į̃snaują *u* isnaujà, ìsnaują, f. *сальникъ (перепонка, вся въ комьяхъ жира, прикрывающая спереди брюшныя черева); жиръ, окружающій брюшныя черева; błona brzuchowa, okrywająca trzewa zprzodu; tłustość, otaczającą wnętrzności.* Dvi į̃snauji áuga šónũse meĩtėla. Į́snaujas surıẽčia, sùsıuva ir padìrba ùžkuľą. Taukẽlei žansų̃ bus ìsnauja. *v.* ùžkuľas, pãviľga, taukìne.

Į-snìgti, įsniñga *u* įsnıẽgti (*жем.* įsnýgt, įsnéĩgt), įsnìga, *впасть (во что-н., о снѣгѣ), наснѣжить (немного); zaśnieżyć, wpaść (o śniegu).* Įsnìga į vìdų daržinẽs. Ant mẽdžıa (= į mẽdį) įsnìga ãpskardas, ýnis, šarmà. *v.* snıẽgas.

Į-sodìnti (*жем.* įsvadìnti), -nù, -naũ, *всадить, посадить (во что-н.); wsadzić.* (Žmõgų) sẽnį į vãžį įsodìnk.

Į-sopė́ti, įsópa, -pė́ja, *наболѣть, разболѣться; rozboleć się, wzmóc się (o bolu).*

Į-spáusti, įspáudžıu, įspáudžıau, *втиснуть, вдавить, вжать; wcisnąć.* Įspáusk bìškį varskẽs, svıẽsta į vogõną, į purãgą.

Į-spıáuti, -áuju *u* -áunu, įspıóvıau, *вкинуть силою воздуха слюну изо рта, плюнуть (во что-н.); wplunąć.* Įspıáuk į spıaudỹkłą. *v.* išspıáuti.

Į-spė́ti, įspė́ju, -jau, *отгадать, догадаться; zgadnąć.* Aš įspė́jau, kad tu esì sergánti. 2) *предупредить, остеречь; uprzedzić, ostrzec.* Įspė́jau aš anų̃ besìstebantį (*в.-лит.* besìstebintį) iš gražùma gývolių (į gývolų gražùmą, ?), t. y. párspėjau. *v.* párspėti.

Į-spiñsti, įspinstù, įspindaũ, *засвѣтить, вбросить лучи свѣта (о солнцѣ); zaświecić, wrzucić promienie światła (o słońcu).* Sáule kaip įspiñs, tai giñk gývolus namõlei. Sáule į łángą įspiñda.

Į-spìrgti, -gstu, -gau, *сильно накалиться или нагрѣться, стать очень жаркимъ; запечься; spiec się, stać się spiekłym lub bardzo gorącym; zeskwarzyć się.* Įspìrga tvankà, t. y. dìdis karštis (rãdos).

Į-spìrti, į̃spirıu, įspýrıau, *ударить (въ кого-н.) заднею ногою (задними ногами), брыкнуть (лягнуть) и по-*

пасть (въ кого-н.) ногою; wierzgnąć (kogo), wierzgnąć i uderzyć (kogo) nogą (nogami). Jáutis jãmui įspýre. 2) *вперетъ; всунуть и вперетъ (ногу); weprzeć; wsunąć i weprzeć (nogę).* Sesũ įspiřs kóją į kùrpę.

Į-sprándyti, -dau, -džiau, *втиснуть, вставить (поперекъ чего-н., крѣпко, не одну вещь), переплести (прутиками колья); wprężyć (nie jedną rzecz), poprzeplatać (pręcikami słupki).* Įsprándyk medùkais taĩplenčius vaĩtų, kad ne liñstum paĩšai. *v.* įsprénsti, įspreñgti.

Į-spráusti, įspráudžiu, -džiau, *втиснуть (упругое тѣло въ тѣсное мѣсто), защемить; wcisnąć (ciało sprężyste do ciasnego miejsca).* Įspráusk į vìdų, t. y. įtalpìnk (*вост. и* įtùlpink, įtìlpink). Ans begė̃dis, kaip sũ ũdegą įspráudęs (*поджавши*) bė́ga.

Į-spreñgti, -giù, ĩsprengiau, *напрячь, вогнать или вставить (распорки), натянуть (пряжку); naprężyć, wstawić (rozporki), włożyć na rozporkę, napiąć (sprzączkę).* Sprenglùs įspreñgk áudžiant, kad dùnkšlės ne mèstųs. *v.* įspriñgti, įsprénsti.

Į-sprénsti, įspréndžiu, -džiau, *v.* įspráusti. 2) *впрячь; wprzęgnąć.* Įsprénsk ašvíenį į vãžį, aš važiũsiu. *v.* įsisprénsti, įsprándyti.

Į-sprìgti, ĩsprigu (*в.-лит.* ĩsprigiu), ĩsprigiau (*и* įspriė́gti, -giu, -giau), *щелкнуть (кого-н.) пальцами, ударить щелчкомъ; рѣзнуть, кольнуть, надсѣчь; trzasnąć (kogo) palcami, dać (komu) prztyczka; naderznąć, werznąć (lancetem).* Su skerstù (medijõnu) įsprìga (=ĩsprige, įspriė́ge) kraũleidis.

Į-spriñgti, -gstù, -gaũ, *увязнуть, стать (въ горлѣ); uwięznąć, stanąć (w gardle).* Kánsnis įspriñga gerklė̃, t. y. ni šę̃ ni čè nebìšlenda. Šãpas, ãšaka žuvie͂s įspriñga į gérklę (*жем. и* geĩklę), t. y. įsiglýja (*в.-лит.* įsigliẽja). *v.* įspreñgti, paspriñgti, užspriñgti.

Į-sprógti, -gstu, -gau, *надтреснуть, лопнуть (въ одномъ мѣстѣ); nadpęknąć.* Mẽdis įsprógęs. *v.* įplýšti, įdùžti (2), įskìlti.

Į-sprùkti, įsprunkù, įsprukaũ, *проскользнуть (во что-н.), впасть, влетѣть (мигомъ); wetknąć się, wpadnąć, wlecieć (w oka mgnieniu).* Įsprukaũ į žabarýną, t. y. įbė́gau. *v.* įsprústi, išsprùkti.

Į-sprústi, įsprústu, įsprúdau, *впасть, попасть (въ тѣсное, узкое мѣсто), втиснуться (сразу), вбѣжать; wpaść (w ciasne miejsce), wcisnąć się (odrazu), wbiec.* Įsprúdau aš tę̃n į tókį rasãłą, lérmą, t. y. įsrigaũ. *v.* įsrìgti, įstrìgti, įsispráusti, išsprústi, įsprùkti.

Į-srė̃bti, ĩsrebiu, ĩsrėbiau (*и* įsrũbti, įsraũbti), *хлебнуть, похлебать; siorbnąć, zjeść (trochę zupy).* Kaip ĩsrėbiau bìškį karštìma, palìka man šilčiaũ ir tvirčiaũ. 2) *хорошо хлебать, много ѣсть (супу); wiele jeść, być w stanie wiele zjeść (zupy).* *v.* išsrũbti.

Į-srìgti, įsringù, įsrigaũ (*и* įstrìgti, įstringù, įstrigaũ), *застрять, стать (въ горлѣ); запасть (въ сердце); utkwić, stanąć (w gardle); posiąść*

(czyje serce). Tas vaikìnas įsrìga man į šìrdį, aš ilgiũs be jo. Ta mergèsa (= mergẽse) įsrìga į maŀónę vaikẽsa (= vaikẽsui į šìrdį). *v.* įstrìgti, įglìžti, įsmègti.

Įstabùs, -bì, adv. įstabeĩ, *бросающійся въ глаза, выдѣляющійся, замѣтный, видный, казистый; удивительный; zwracający na siebie oczy (uwagę), odznaczający się, widny, znaczny, postrzeżny, okazały; dziwny.* Įstabù *(neutr.)* jaunái (*и* jáunai) meřgai važinė́tis su bérnu *(весьмъ бросится въ глаза, всѣ обратятъ вниманіе, если дѣвица станетъ ѣздить съ парнемъ),* t. y. svẽtimas tũ pasìsteba (pasìsteb). Man įstabù *(всѣ диву дадутся, если я...)* gaĩdrytis, kur neprìdera, t. y. sukinė́tis, ŀandýti, į mãne stũbas *(жсм.),* véizd visĩ. Žmõgus įstabùs iš drabùžıa, véida, ũgıa, kurĩ véik pamatỹs kõžnas. Įstabùs vežìmas, t. y. ródos dìdelis, o nė̃r dìdelis. Ne rė́dýkis įstabeĩ *(такъ, чтобы бросалось въ глаза),* kad neįsistebė́tum, piřštais neródytum į tàve. Įstabeĩ *(казисто, не такъ, какъ другіе)* áudekŀą išáudei. *v.* įdėmùs, keĩstas, įsistebė́tı; įvairùs. 2) *замѣтливый, примѣтливый, наблюдательный, вдумчивый; baczny, dostrzegający, zastanawiający się (Ред.).* Įstabùs výras, vaĩkas; kas to vaĩka įstabùmas.

Į-stamplìnti, -nù, -naũ, *вдѣть, всунуть (съ трудомъ, въ сапогъ); wdziać, wsunąć (z trudnością, do buta).* Įstamplìnti kóją į bãtą. *v.* įkìšti, įaũti.

Įstarža (= ìštarša, ìštaršas; ìštaržas *и (только о жеребцѣ)* ìšarža, -žos, m. *(односторонній) нутрецъ, самецъ съ вырѣзаннымъ однимъ, именно внѣшнимъ сѣмяннымъ ядромъ, полувыхолощенный; «jednojaj».* Kuĩlis (kuilỹs), eřžiŀas, tẽkis (*и* tèkis, *т.-е.* tekỹs), šũ su vıénu pautù, vıénpaũtis, kurıõ ŀaikè rómijimo (= be rómijant) vıèns paũts palìka vidurıũse, vadìnas ìstarža.

Į-stãtymas, -ma, m. *установленіе, законъ; rozporządzenie, prawo* (įstãtymai, -mų, pl. *уставъ, законы; ustawa, prawo). v.* įstatýti.

Į-statýti, -taũ, -čıaũ, *вставить; приставить (кого къ чему); wstawić; przystawić (kogo do czego).* Tu šeimýnykštį į dárbą, kaip ašvıẽnį į vãgą, įstataĩ. 2) *поставить (правиломъ, закономъ), установить, издать законъ, распорядиться; ustanowić, wydać prawo, rozporządzić się.* Põnas įstãta pagaĩ jo žõdžıa gyvénti.

Į-stıégti, -gıu, -gıau, *вложить (въ крышу), употребить (на покрытіе крыши); użyć (na pokrycie dachu).* Výras tris šimtùs kūlų̃ įstıége į tą stógą. *v.* stógas.

Į-steĩgti, -gıù, ĩsteigıau, *позаботиться (о чемъ-н.), постараться (сдѣлать что-н.), сдѣлать (что-н.); postarać się (o co), postarać się (zrobić lub sporządzić co-k.), zrobić lub sporządzić (co-k).* Duktẽ ĩsteige indarõką sau pasidarýti *(жем. и* ĩstelgės, *т.-е.* įsìstelge, sijõną, *P.). v.* įsisteĩgti, ısstỹgti, įsteĩgti.

Į-steĩgti, -gıù, ĩstelgıau, *замѣтить, обратить вниманіе; postrzec, zwrócić uwagę.* Mergà ĩstelge vãgį tùpintį už kárvės, t. y. pamãte. Sú-

nus ne įstelge màne bažnýčıo, t. y. ne norẽja matýti. *v.* įsteĩgti, įsisteĩgti.

Į-sténgti, -gıu, -gıau, *смочь, быть въ силахъ, быть въ состояніи; zdołać, być w stanie.* Kas įsténgıa, tas uždìrba. Sẽnis įsténgıa dar málti, t. y. įjẽgıa. Kad aš nórıu, tai įsténgıu, t. y. pavalóju, párgalu. *v.* įsisténgti; įgalẽti.

Į-stèrežıoti, -žıoju, -žıojau, *втащить (тяжесть); wciągnąć (ciężar). v.* įstingarũti, įbràklinti.

Į-stigailóti, -lóju, -lójau, *указывать (на кого), бросить или бросать (на кого-н.) подозрѣніе, заподозрить (кого-н.); wskazywać, rzucać podejrzenie (na kogo).* Pàvoge pìnigus, aš įstigailójau ant jõjo, t. y. įstigavójau.

Į-stìgavóti, -vóju, -vójau, *указывать (на кого-н.), всячески поговаривать (о комъ-н.), взводить обвиненіе; wskazywać (na kogo), pomawiać (kogo), obwiniać.* Įstigavóti ỹra vìską pasakýti. *v.* įstigailóti.

Į-stìgti, įstingù, įstigaũ, *упереться или стать (на своемъ), рѣшиться (поставить во что бы то ни стало на своемъ), возымѣть сильное желаніе; naparć się, postanowić (dopiąć czego za jaką-bądź cenę), uparcie zażądać.* Aš įstigaũ padarýti pãgal sàva nora. Anýta įstìga, t. y. įsinorẽja, žẽdną dıẽną dėvẽti vıẽną drabùžį. Anà įstìga žmõgų apgáuti. *v.* įsistìgti, stìgti, stýgti.

Ìstija (ìštija?), -jos, f. *рѣшеніе; postanowienie.* Výrai tą ìstiją vãra, t. y. kurį užlẽme im̃ti į akrútus, tą ir gáuda, nór pajim̃ti. —

Ỹstinas, -na, m. *(Пон. и* ìštisinas, -na, m.; *Сл.* ìščinıa, -nıos, f.; y A. Ю. «ìstina, -nos, f.), *капиталъ безъ процентовъ (истинникъ); kapitał bez procentów.* Atadũk man ỹstiną, t. y. kas įdũta pinigũ, o su ùždu (pałũkomis), kaip nori, galì dũti arba nè.

Įstinga, -gos, f. *напряженіе (силъ), усиліе; natężenie. naprężenie (sił).* Rumùs ašvıẽnis tráukıa vežìmą vıẽna įstinga, t. y. ne trúkčıo, eĩna vıẽnaĩp. *v.* įstìngti.

Į-stingarũti (y A. Ю. «įstingaróti»), -rũju, -ravaũ *и* įstìngloti, -loju, -lojau, *втащить, вкатить (большую тяжесть); wciągnać, wdźwignąć, wtoczyć (wielki ciężar).* Led galẽjome įstingarũti ãkmenį į vežìmą, t. y. įveȓsti. *v.* įstèrežıoti.

Į-stìngti, įstìngstu, -gau, *v.* įstìgti. Anýta bùva įstìngusi važıũti į tuȓgų. Kaip įstìnga súnus į tą vıẽną meȓgą, ir reikẽja léisti žãnytis. Kaip vaĩks blóve, įstìngęs, t. y. įsinorẽjęs, važıótis. Įstìngau pabeñgti rašýti, t. y. įsinorẽjau. *v.* įsistìngtı.

Į-stỹrinti, -nu, -nau, *войти (робко, медленно, дрожа отъ холода); wejść (bojaźliwie, powoli, drząc od zimna).* Vaĩkas týkoja ir įstỹrina pamažù į tróbą, t. y. bijódamos įvẽja. *v.* sustìrti.

Į-stóti, įstóju, įstójau, *вставить ногу, вступить (спускаясь ниже); поступить (куда-н.); wstawić nogę, wstąpić (niżej spuszczając się); postąpić (dokąd). v.* stóti.

Į-stovéti, įstóvıu, -vėjau, ***простоять (мѣсто); wgiąć (miejsce długim staniem lub stopami).*** **Aš įstovėjau vıētą bestóvint (*sc.* bestovédamas), t. y. įliñka žẽme nů stovėjima.**

Į-strámsėti, įstrámsıu, -sėjau, *побранить (кого), сдѣлать (кому) строгое замѣчаніе, поставить на видъ; złajać (kogo), dać (komu) ostrą naganę.* Įstrámsėti súnui pijukỹstę, t. y. išmėtinėti. —

Ĩstrigas, -gà *u adv. (praepos.)* įstrigaĩ, *v.* ĩskypas, ĩstrižas. Árk įstrigaĩ káłną, t. y. įkrypaĩ, įstrižaĩ.

Į-strìgti, įstringù, įstrigaũ, *вцѣпиться, вперется, застрять; wparć się (w co), utkwić.* Pakiřsta ẽgle įstrìga į kìtą ir pasikóre. *v.* įsrìgti.

Ĩstrižas, -žà *u adv.* įstrižaĩ, *косой, косвенный; krzywy, ukośny* (*v.* ĩskypas). Įstrižaĩ nułúžęs šónkaulis brãška. Ant-šę̃ linkai įstrižaĩ eik. Įstrižaĩ ìšdege sõda *(деревня)*, bo vė̃jis pũte įstrižaĩ. Martì áudekłą įstrižaĩ nukiřpa, t. y. nelýgei, įžuĩnei. *v.* ĩstrigas, įžviĩnas, pašlaunùs.

Į-stùmti, ĩstumıu, įstúmıau, *втолкнуть, впихнуть; wtrącić, wepchnąć.* Vaĩkas vaĩką į bãłą įstúme.

Į-súdyti, -dau, -džıau, *посолить; posolić, zasolić.* Su druskà įsúdyk vìrałą. *v.* sūrùs.

Į-sùkti, ĩsuku, ĩsukaũ (*вост.* ĩsukiau), *вкрутить, ввернуть; wkręcić.* Įsùk gviñtas ĩ sriẽę *(об.* į strìcą) ratẽla.

Į-sıúlyti, -liju, -lijau (*u* įsıúłau, -lau), *уговорить (кого-н.) взять (принять, купить); всучить; namówić (kogo) przyjąć (wziąć, kupić co); nastręczyć, wkręcić.* Led įsıúlau jam óbalį. *v.* įbrùkti, įteĩkti, įsisıúłóti.

Įsūnis (*u вост.* ìšsūnis, ýšsūnis, *произн.* ýsūnis), **-nıa,** m. *пріемный сынъ; przybrany syn.* Bevaĩkei pàjėme jĩjį už ĩsūnį. *v.* augìntinis, ĩdukra.

Įsunỹsta, -tos (*u* įsūnỹste, -tės), **f.** *состояніе (положеніе) усыновленнаго лица; stan przybranego syna* (*v.* ĩsūnis). Ant įsunỹstos *(на правахъ сына)* pàimtas.

Į-sūrė́ti, įsúrıu (*u* įsūrė́ju), -rė̃jau, *насолиться, просолиться; zasłonieć (dostatecznie), przesiąknąć solą.* Apsúdyta mẽsa jaũ įsūrė́ja. *v.* sūrùs, įsisūrė́ti.

Į-sùsti, įsuusù (*u* įsųstù), įsusaũ, *запаршивѣть, опаршивѣть; zaparszywieć, oparszywieć.* Vaĩkas įsùsęs, t. y. įniẽ̃ęs.

Į-sıùsti, įsıuntù, įsıutaũ, *разбѣситься, ошалѣть, взбѣситься; rozwścieklić się, rozszaleć, wściec się.* Gìrtas įsıùta ir pradė́ja sūdùs daužýti.

Į-sıúti, ĩsıuvu, įsıuvaũ, *вшить; wszyć.* Įsıúk kabıùs, maksčıùs.

Į-svaĩgti, -gstù, -gaũ, *закружиться (о головѣ), одурѣть; zakręcić się (o głowie), odurzyć się.* Įsvaĩga man gałvà nů tũžõs, nů tváigos. *v.* įsisvaigulė́ti.

Į-svef̃ti, ĩsverıu, ĩsvérıau (*вост. u* įsvérti, įsvėrıau, *много вѣсить, имѣть большой вѣсъ; dużo ważyć, mieć wielką wagę.* Martì ĩsvėre daugiaũ. 2) *прицѣпить, вставить (для большаго вѣса); przyczepić, wstawić (dla wagi).* Įsvė́rıau svir̃tį *(вост.)*, ĩsvérıau svìrtį *(зап., P.). v.* išsvef̃ti.

Į-svıésti (у А. Ю. «įsvìsti, įsvidaũ»), įsvıédžıu, įsvıédžıau, *вкинуть, вбросить; wrzucić.* Su strypù į vìdų pro łángą įsvìda (=įsvıéde), t. y. ĩmete. *v.* sváidyti.

Į-svìlti, įsvinłù (=įsvįłù, *жем.* įsvìłnù, įsvìłstu), įsvìłaũ (*жем. об.* įsvìlti, ĩsvełu, ĩsvilau), *пригорѣть; przysmalić się, przypalić się.* Kõše įsvìła. *v.* įžvìgti, įčìžti.

Į-svỹrinti (*вост. и* įsıũrinti), -nu, -nau, *войти (о слабомъ, пошатывающемся человѣкѣ); wejść (o słabym, chwiejącym się człowieku).* Ligónis led įsvỹrina iš łaũka į vìdų, t. y. inẽja svyrũdamas. *v.* įsvyrũti.

Į-svìrti, įsvįrù (*жем.* įsvirnù *и* įsvìrstu), įsviraũ, *обвиснуть, свѣситься; провиснуть, осѣсть; obwisnąć, zwisnąć; opaść.* Įsvìrusi bùva võtis ant kójos, t. y. *išdrìbusi (?).*

Į-svyrũti, -rũju, -ravaũ, *войти качаясь; wejść chwiejąc się.* Sìłpnas ligónis vos įsvyrãva į seklỹčią. *v.* įsvỹrinti.

Į-svìsti, įsvindù, įsvidaũ, *впасть; вобраться; появиться (сразу); wpaść; wsiąknąć się; pakazać się (odrazu).* Įsvìda jũdùmas į kúną, t. y. (kúnas) įjũdãva. *v.* įsimèsti. —

Į-svóti, įsvóju, įsvójau, *дать, уплатить, осучить; dać, zapłacić, wkręcić.* Aš penkıùs rublùs įsvójau aptıẽko, t. y. davıaũ už váistus. 2) *ударить; uderzyć.* Brólis įsvója su płaktukù, t. y. sùdave.

Iš, *praep. c. gen., изъ, съ (чего); z (czego).* Išeĩti iš namų̃. Pelẽ išbėga iš ùrva. Vėjis pùčıa iš rýtų (*u* rytų̃), iš vakarų̃ (*u* vãkarų). Várna iš vıẽtos, kità į vıõtą. Gréndžıa grúdus iš arũda (*жем.* mygõs, mėigõs), iščeñta (*do szczętu).* Iš sàva buvẽnės (*sc.* buveĩnės) parsìveže tañnas. Vándenį iš pũda išpìlti. Anýta iš mànęs vis pıékabıų jıéška bártis. Iš vidaũs pùsės dùrys dãromos. Súnus tai dãre iš bėdõs. Iš džıaũgsma veřkti. Iš tokiõs veizdésenos, t. y. kad pardaũg véizdi, ãkys geñda. Iš mẽdžıa stãłas; pẽčıus iš móla; peĩlis iš plıẽna. Iš pradžıõs; iš senų̃ gadýnıų; iš šıo čẽsa. Tai iš sàvęs išsimãna. Tai iš sàvęs áuga. Iš-mažeñs. Iš-gẽra. Iš-tóła. Iš-rẽta. Iš-tıẽsõs. Błazgãtytis iš mıẽga, błandýtis iš apsigėrìma. Iš-aurenaĩ (*оттуда; ztamtąd)* įdėk smetõna. Iš-kuř (*откуда; zkąd)* àttrėsc, t. y. atbėga, šũ. Iš-naujõs (*u* išnaũja, *снова; znowu)* sugróbe ligà. Iš-čiñku (=iščiñka, iščiñta, ?) iškirtaĩ gìrıą. Iš-pūstõs (=iš płustõs, *Олс.; изо всѣхъ силъ; z całej siły)* dìrbu, t. y. dìrbu, kaip išsimanaũ (*sc.* płustėdams, kıék įmanýdams), dìdelei. Iš-po (*изъ-подъ; zpod)* tìłta kuñkułas viřsta (=veřčıasi?) vandeñs. Jijẽ, martì, keblinė iš-po (*послѣ)* ligõs. Iš-po smetõna ìšrūgos atsirañda. Dıẽna iš dıenõs (*u* dıẽn iš dıenõs, *каждый день, ежедневно; codzień)* eĩdava jıẽ, žmónis (*жем.),* dvãran. Iš-anàpus (*изъ-за, съ той стороны; z tamtej strony)* ùpıa atvỹka če.

Ìšaiža, žos, f. *шелуха (стручка), лущина; łupina (grochu, bobu), łuszczyna.* Brándžıa (žìrnıų, pùpų) ìšaižas iššłũk. *v.* ižinà.

Iš-aižýti *(Тельш. жем.* išižýti), -žaũ, -žiaũ, *вылущить; wyłuszczyć.* Duktė̃ màna visùs žìrnius išaĩže. *v.* ižýti.

Iš-akė́ti, -kė̃ju, -kė̃jau *(жем.) и* iš-akýti, -kyjù, -kijaũ, *стать пористымъ, ноздреватымъ, взрыхлѣть; stać się dziurkowatym, gąbczastym.* Riė́bus rúgęs piė́nas ỹra išakė̃jęs. Išakė̃jusi dũna *nů svirplų (?),* t. y. išnarvójusi. Lẽdas išakìjęs nů sáulės pavãsarį. 2) iš-akė́ti *и жем.* išekė́ti *(Ред.), разборонить, взборонить; rozbronować, wybronować.* *v.* išekė́ti.

Iš-aɫasũti, -sũju, -savaũ, *выйти (съ трескомъ, съ шумомъ); wyjść (z trzaskiem, z hałasem).* Pijùkas iš-aɫasãva iš namũ, t. y. išė́ja aɫasũ-dams. *v.* áɫasas, iškukũti.

Iš-aɫdavóti, -vóju, -vójau, *разогнать; rozproszyć.* Išaɫdavóti ỹra visùs iš-bɫaškýti nů sàvęs šaliñ. 2) *растратить; roztrwonić.* *v.* išbɫaškýti.

Iš-áldinti, -nu, -nau *(Ольс. и* išáldyti, -diju) *прогнать (безцеремонно, съ трескомъ); wypędzić (bez ceremonji, z trzaskiem).* Mìrus výrui mar̃čią išáldins ɫaũkan iš namũ. *v.* išbrùižti.

Iš-alkìnti, -nù, -naũ, *выголодить; ogłodzić.* Ne išalkìnk tu jį kelõnė. *v.* álkti.

Ìšalkis, -kia, m. *оголодніе, оголодь; wygłodnienie, zgłodnienie.* Į ìšalkį *(об.* išálkęs, iš bãda), ką sugriẽbia, tai suė́da. *v.* bádas.

Į šálti, įšálštu *(и* įšąlù, *жем. об.* įša-ɫu), įšaɫaũ, *замерзнуть, хорошенько промерзнуть; zmarznąć.* Įšãɫusi žẽme gileĩ šį̃met.

Į-šálvė́ti, -vė̃ju *и* -vìù, -vė̃jau, *промерзнуть, проморозиться; przemarznąć, stać się przemrożonym.* Įšalvė̃jusi tàva stubà, pakurà, t. y. pritráukusi šaĩčia. 2) *вымерозиться (?); wymarznąć (o rzeczach, w których jest płyn); wymrozić się (?).* Drãpanas išpɫóvęs padė́k ant šaĩčia ɫaukė, kad įšalvė́tum (= iš-šalvė́tum). *v.* iššál-vė́ti.

Iš-amžiáuti, -žiáuju *и* -žiáunu, -žiavaũ, *провѣковать; извѣковать; przeżyć (długi czas).* Tiė́k mẽtų išamžiavaũ geraĩ. *v.* ámžis.

Iš-añglyti, -liju, -lijau, *прогнать, wypędzić.* Bobą išañglys geñtys, t. y. išgiñs šaliñ. *v.* išáldinti. —

Į-šankìnti (у А. Ю. «įšonkìnti»), -nù, -naũ, *заставить или дать вскочить, впрыгнуть; zmusić lub dać wskoczyć.* Įšankìnk árklį par tvõrą ir paganýsi. 2) *дать распрыгаться, разыграться; dać rozskakać się, rozigrać się (P.).*

Iš-anũti, -nũju, -navaũ, *свахлять; уничтожить, износить, разорить; spartolić; zniszczyć, zużyć, spustoszyć.* Vaikaĩ pɫùnksnas ne plė́ša, alè tik išanũ, t. y. išniẽkniekiů. Martì anýtos drabužiùs išanãva, iš-nešiója ir gyvẽnimą išanãva, t. y. išpũstija. Pė́das išanũk priė spánstų ant sniẽga, kad ɫãpe ne užũstum. Ulaũnas vìsą sàva náudą išanãva. 2) *изнасиловать; zgwałcić* (у А. Ю. «*wymoczyć się*»). Išanũti ỹra išpìsti.

Ìšara, -ros, f. *(сошная) разсоха; rozsocha, rozsochacina.* Ìšara ỹra tai ɫópeta nů žãgrės be norãgų. *v.* árti.

Iš-ardýti, -daũ, -džiaũ, *распороть, ра-*

зобрать; rozpróć, rozebrać (rozwalić). Kad ne tiñka, te-išar̃da. *v.* išìrti.

Ìšaugos, -gų, f. pl., *отпрыски, корневые побѣги; кустарникъ, кусты; wyrostki; krzaki.* Mẽdžıa ìšaugos, kurıõs iš atvašũ išẽja. Ìšaugose pıėmẽne gãna. *v.* áugti (išáugti, *вырасти, P.*).

Iš-auksavódinti (*и* išauksũdinti), -nu, -nau, *вызолотить (pass.-caus.); wyzłocić.* Išauksavódinti šáukštus.

Į-šaũkti, -kıù, įšaukıau, *позвать, призвать (во что-нибудь, въ домъ); wezwać, przyzwać (wewnątrz).* Įšaũk vaĩką į vìdų. *v.* įvadìnti.

Iš-áusti, išáudžıu, -džıau, *выткать, соткать; wytkać.* Austìnę skẽpetą dukrà išáude sáu (*sc.* išsiáude).

Iš-áustyti, -stau, -sčıau, *выткать (много вещей, не сразу), повыткать; wytkać (wiele rzeczy, nie odrazu).*

Iš-aũšti, -šta, -ša, *разсвѣсти; rozświtnąć, rozednieć.* Bebl̃úsũjant ir išaũša mùs karčemõ (= bebl̃úsũjant mums karčemõ, ir išaũša?). Išaũša mums bedainũjant.

Į-šáuti, įšáunu *и* įšáuju, įšóvıau (*жем. и частью вост.* įšaváu-įšavaũ), *стрѣляя попасть (во что-н., въ отверстіе, внутрь); strzelając trafić (w co, wewnątrz).* Brólis stãčei į vìdų įšóve.

Iš-avė́ti, ìšavıu, -vẽjau, *разносить, обносить (обувь); rozchodzić (obuwie).* Nãgines paraũkęs išavė́k prastù ãvał̃u, kad eĩnant į bažnýčıą ne raudonũtum.

Išbãdėlis (*вост. и* išbadė́jėlis), -le, *выголодалый, проголодалый человѣкъ; zgłodniały człowiek.* Kas tą išbãdėlį prišer̃s. *v.* bádas.

Iš-badė́ti, -dė́ju, -dė́jau, *выголодать, выголодиться, изнуриться голодомъ; wygłodnieć* (išálkti, išál̃kstu, -kau, *проголодаться; zgłodnieć, Ред.*). Samdininkai išbadė́ję atẽja, ne galù atšérti jũsius. *v.* bádas.

Iš-bãdinti, -nu, -nau, *v.* išalkìnti.

Iš-badýti, -daũ, -džıaũ, *выколоть (нѣсколько предметовъ, не сразу), выбодать (глаза), выпырять; wybość, wykłóć (wiele miejsc, nie odrazu). v.* bèsti.

Iš-bàgarıũti, -rıũju, -rıavau, *выбрать (все, постепенно); выпырять; wybrać (wszystko, stopniowo); wyszturchać.* Jis kẽta išbàgarıũti visàs dáinas iš to kıẽma, t. y. išriñkti, išrašýti.

Iš-baĩgti (*жем.* išbeñgti), -gıù, ìšbaigıau, *окончить (постепенно все сдѣлать, все вырубить, израсходовать); skończyć (stopniowo wszystko zrobić, wsz. wyrąbać, wydać).* Ìšbaigtas dárbas. Ìšbaige gìrıą (kir̃sti, pardavinė́ti); ìšbaigıau pìnigus, mìl̃tus *(Ред.). v.* pabaĩgti.

Iš-bãyti, išbãiju, išbãijau (*sc.* išbãjyti, -jiju, -jijau), *сбить съ толку, одурачить, изноровить, избаловать; zdurzyć, zbałamucić, zepsuć.* Ta mergà dar ne išbãyta, t. y. ne išbañdžıusi daũg piktũ daiktũ. —

Iš-bal̃ãzyti, -ziju, -zijau, *выбранить, выругать; wyłajać.* Išbal̃ãzyti ýra iškolóti (*и* iškõloti), išvàksyti. *v.* išl̃õjoti. —

Iš-bałdãyti, -dãiju, -dãijau (*sc.* išbaldãjyti, -dãjiju, -dãjijau), *v.* išbãyti. Išbałdãytas šeimýnykštis, t. y. sugadìntas. —

Išbãlėlis, -le, *поблѣднѣвшiй человѣкъ; wybladły człowiek. v.* išbálti, išblỹkšti.

Iš-bałtãyti, -tãiju, -tãijau (*sc.* išbałtãjyti, -jiju, -jijau), *v.* išbãyti (у А. Ю. «*rozhukać*»). Išbałtãyti ỹra vèsti ant atbułùma. —

Iš-bálti, išbanłù (*жем.* išbáłstu), išbałaũ, *выбѣлиться (отъ солнца, поливки, и пр.), стать совсѣмъ блѣднымъ; wybieleć, wybladnąć.* Anýta išbãłusi, kaip strãzda šúdas. Šẽšuras išbãlęs, kaip davatkà bιésą pamãčiusi. *v.* išbłaũkti, išblỹkšti, pabálti.

Iš-bam̃bti, išbambstù, -baũ, *вздуться, раздуться, распузатѣть; stać się wydętym, rozdętym, brzuchatym, pękatym.* Užbar̃bėla pir̃vas išbam̃bęs pam̃psa. *v.* bą́mba.

Iš-bargavóti, -vóju, -vójau, *расхулить (что); zganić (co).* Słũga išbargavója drabùžį. *v.* išnιẽkinti, išnιẽknιekiúti, išpeĩkti. —

Ìšbarstos, -tų, f. pl. *розсыпь; co rozsypane, «wysypki».* Grũdų̃ ìšbarstos, t. y. pãbiros. *v.* išbìrti, išbarstýti.

Iš-barstýti, -staũ, -sčιaũ, *разсыпать (во многихъ мѣстахъ, не сразу); повысыпать, повытрусить; rozsypać (wiele rzeczy, nie odrazu), powysypać. v.* išber̃ti.

Iš-bárti, ìšbaru, -rιau (*жем.* išbaráu), *выбранить; wygderać. v.* pabárti, išbaũsti.

Iš-baukštìnti, -nù, -naũ, *выпугнуть; испугать; wypłoszyć; przestraszyć. v.* baugštį̀nti, išbukštìnti.

Iš-baukščιóti, -óju, -ójau, *повыпугать; powypłaszać.* Išbaukščιóti pèles. *v.* išbaukštìnti.

Iš-bιáurinti, -nu, -nau (*и* išbιáurιoti, išbιáuróti, -rója, -rójau), *изгадить; обезчестить словами, разбранить; zanieczyścić; zbeszcześcić (słowem), wybuzować.* Bóba išbιáurina pijùką, t. y. iškõloja, išnèvėžιoja, ìšpeike.

Iš-baũsti, išbaudžιù, ìšbaudžιau, *v.* išbárti. Martì ìšbaude pιėmẽnę, t. y. ìšbare.

Iš-baũžinti, -nu, -nau *и* išbáužti, -žιu, išbáužιau, *выйти (смѣло, безцеремонно); wyjść (śmiało, bez ceremonji).* Išbaũžinti, išbáužti ỹra išeĩti. *v.* įbaũžti (=įbáužti).

Ìšbėginis, -ne, *тонкiй, стройный и высокiй (о деревѣ); smagły, wybiegły (o drzewie).* Smar̃kos mẽdis ỹra ìšbėginis. *v.* išbė́gti.

Iš-bėgìnti, -nù, -naũ, *дать выбѣжать, вытечь; dać wybiec, wyciec.* Pιėmẽne išbėgìna pιė́ną kaĩtindama arbà miłždamà į kιáurą miłžtùvę. *v.* išbė́gti.

Iš-bė́gti, -gu, -gau, *выбѣжать, убѣжать, вытечь; wybiec, uciec, wyciec.* Ka (*sc.* ką, kur) išbė́gsi, Dιẽvus (*sc.* Dιẽve), kad łõkis (łokỹs, *медвѣдь*) vẽjas. Kad tu łaukaĩs išbė́gtum (kad tù pasιùstum).

Išber̃gždėlis, -le, *растратившiйся, совсѣмъ обнищавшiй человѣкъ; kto wszystko roztrwonił, zubożał.* Kurs be atsargõs gyvẽna, nιẽka ne tùri, tas išber̃gždėlis. *v.* išber̃gžti.

Iš-beřgžti, -gždžiù, ìšbergždžiau (*и* išbergštù, išbergždaũ, *во 2-мъ знач.)*, *растратить (состояніе, деньги)*; *roztrwonić (majątek, pieniądze)*. Aš ìšbergždžiau visùs pìnigus, t. y. ìšdaviau ir nebturiù. Põnas ìšbergžde visùs pìnigus, t. y. dãve žýdams ant prãpultės. 2) *стать безплоднымъ, выяловѣть; wyjałowieć*. Išbeřgždžiusio (*sc.* išbergždusio), t. y. nułaisìnto, žẽmė niẽks ne áuga, nè dera. *v.* bérgždžias (beřgždžias).

Iš-beřti, ìšberiu, ìšbėriau (*вост. и* išbérti, išbėriau), *высыпать; wysypać*.

Iš-bildėti, išbìľdu, -dėjau, *выѣхать, выбѣжать (производя глухой стукъ); wyjechać, wybiec (sprawując stuk głuchy)*. *v.* išdųzgėti, išburzdėti.

Iš-binkiũti, -kiũju, -kiavaũ, *отколотить (ударяя заднюю часть тѣла о землю, о колоду); wybić (uderzając tyłem o ziemię, o kłodę)*. Viẽns už pečiùs, añtras už kójas *(acc. жем. вм. genit.)* pajẽmę žmõgų išbinkiũja, t. y. kùľdamos sùbinę daũža į bìnkį (kałãdą, trìnką).

Iš-bìrti, išbìrstu (*и* išbįrù), išbiraũ, *высыпаться; wysypać się*.

Iš-błaivėti, -vẽju, -vẽjau *и* išbłaivaũ (у А. Ю. *infin.* «išblaĩvti»), *стать блѣднымъ, бѣлесоватымъ, свѣтлосинимъ; wybladnąć, stać się błękitnym*. Duktẽ màna išbłaĩvusi, kad nubáłsta, ir aš išbłaivaũ, iš puikùma išėjaũ, pasenaũ. *v.* błájvas (błaĩvas).

Iš-błaivýti, -vaũ, -viaũ, *отрезвить; истрезвить; разогнать (у кого сонъ); wytrzeźwić; wybić (kogo ze snu)*. Martì iš miẽga išbłaĩva výrą, t. y. išbùdina jį.

Iš-błaivóti, -vóju, -vójau, *v.* išbłaivėti. Žéntas išbłaivója, kaip cigõna vaĩks błogũ mẽtų.

Iš-błandýti, -daũ, -džiaũ, *привести въ чувство, отрезвить; разогнать (у кого сонъ); ocucić, wytrzeźwić* (у А. Ю. *«wytrzeźwieć»*), *wybić (kogo ze snu)*. Ar jaũ tu išbłandeĩ (*sc.* miẽgus, = išsibłandeĩ), t. y. išsipagiriójei. Paváikščiok ir išbłandýsi miẽgus, t. y. nebnorėsi (miẽga). *v.* išbłundýti, išsibłandýti.

Iš-błañkėlis, -le, *поблѣднѣвшій, (сильно) ослабленный (послѣ болѣзни) человѣкъ; człowiek wybladły, (bardzo) osłabiony (po chorobie)*. Po lìgai tu išbłañkėlis (*sc.* išbłañkęs). Ir tas išbłañkėlis če tebegyvẽna *(Ред.)*. *v.* išbãlėlis, išbłañkti.

Iš-błañkti, išbłankstù, -kaũ, *совершенно поблѣднѣть и ослабѣть (послѣ болѣзни); bardzo wybladnąć i osłabnąć (po chorobie)*. Martì išbłañkusi iš ligõs kařščių (*sc.* iš kařščių, iš kařštinės, iš kařštinių). *v.* išblýkšti.

Iš-błaškýti, -kaũ, -kiaũ, *разсѣять, разогнать; разбросать (въ безпорядкѣ); rozproszyć, rozpędzić; rozrzucić*. Vėjis išbłãške dẽbesis. 2) *растратить; roztrwonić*. *v.* išsibłaškýti.

Iš-błazgãtyti, -tiju, -tijau, *v.* išblevezóti. Supýkęs aš pijùką išbłazgãtijau, t. y. išvadinaũ: gyvãte, vélnis, smãkas, žaľminas, žabaltýs, stérva. —

Iš-blėsìnti (у А. Ю. «išblėsinti»), -nù, -naũ, *дать (жару) погаснуть и по-*

крыться золою; dać (żarzewiu) wygasnąć i zapopielić się. Martì išblèsina ùgnį ne sužiẽbus. *v.* išblė́sti.

Iš-blė́sti, išblė́stu, išblė́sau *u* išblẽsti, -stù, -saũ, *погаснуть и покрыться золою (о тлѣющихъ угольяхъ); wygasnąć i zapopielić się (o żarze).* Angly̆s ant žìdinia sùžertos (*вост. u* sužértos) išblė́sa, t. y. išplė̃nėja.

Iš-blẽsti, išblėstù, išblėdáu (*жем.*), *v.* išbly̌kšti. Véidas ligónia išblẽdęs, t. y. išbłaũkęs, išbãlęs.

Iš-blevezóti, -zóju, -zójau, *разругать, всячески обозвать; wybuzować.* Bóba gìrtą sàva vy̌rą išblevezója, t. y. iššandija, išdérge, išbłazgãtija.

Iš-bly̌kšti (*вост. u* išbly̌kšti; *жем. u* išblẽkšti), išblykštù, išblyškaũ, *поблѣднѣть; wybladnąć.* Ligónis išbly̌škęs, t. y. išbłaũkęs. *v.* išbłaũkti, išbálti, išblẽsti.

Iš-bliñsti, išblinstù, išblindaũ, *стать жидкимъ, неплотнымъ (отъ ветхости); истереться (о полотнѣ); stać się rzadkim, nietrwałym (przez zużycie się), zużyć się (o płótnie).* Išbliñdę marškineĩ kiuřs greĩtai. Drabùžis išbliñda, t. y. išsidėvė́ja, kaip dóbstys tik.

Iš-błùkti, išbłunkù, išbłukaũ, *выцвѣсти (о масти, цвѣтѣ); wypłowieć.* Kepùre jo išbłùkusi, t. y. iš jũdõs pasidãre bałtà. *v.* nupłùkti.

Iš-błundýti (*вост.*), *v.* išbłandýti.

Iš-błùnzginti, -nu, -nau, *вытряхнуть, вычистить (платье, мѣшокъ, ударяя о твердое тѣло); wytrzepać, wytrząść (uderzając o twardą rzecz).* Išbłùnzgink miltũtą maĩšą, t. y. išpùrtink maĩšą nů mìłtų.

Iš-blùrti, išblunrù *u* išblùrstu, išbluraũ, *размокнуть; rozmoknąć.* Išblùrusi žẽme rùdenį, t. y. išmiřkusi, kliñpsta kójos. Kẽlis išblùręs, t. y. sniẽgs su vandenimì sumìšęs. *v.* blùrti, bjùrti, pablùrti (*u* pabiùrti), išplùrti.

Iš-bràklinti, -nu, -nau, *вытащить (съ трудомъ, тяжесть); wyciągnąć (z trudnością, ciężar).* Výrai led išbràklina ãkmenį iš dũbės, t. y. ìšėme. *v.* įbràklinti.

Ìšbraukos, -kų, f. pl. *вытрепки; co się odrzuca przy trzepaniu, «wytrzepki».* Tęn ìšbraukos linų̃. *v.* nùbraukos (nũbraukos), brùkti, braúkti (braũkti).

Iš-braũkti, -kiù, ìšbraukiau (*u* išbrùkti, ìšbruku, išbrukaũ, *вост.* ìšbrukiau), *вытрепать (ленъ, коноплю); wytrzepać (len, konopie).* Išbraũkti linùs, kanapiùs. *v.* įbraũkti.

Iš-brìgsti, išbrinzgù, išbrizgaũ, *отрепаться, истеребиться въ мохры; wystrzępić się.* Išbrìzga audìmas ne apsiūlė̃tas.

Išbriudimẽlis, -la, m. *нѣчто созрѣвшее; достигшій полной зрѣлости человѣкъ; rzecz dojrzała; człowiek kompletnie dojrzały.* Žmõgus jáunas, suáugęs į miẽrą, bus išbriudimẽlis. *v.* išbrìnsti.

Iš-brìnkti, išbrìnkstu, -kau, *отечь, разбухнуть; nabrzęknąć, nabrzmieć.* Keleĩviui kójos išbrìnka, o žìrnei, pùpos išbrìnda. *v.* išbuřkti, išpuřpti, išbuřbti, išpuřsti.

Iš-brìnsti, -stu, išbrìndau (*u* išbręsti, išbręstu, išbréndau), *налиться (о*

зернѣ); rozpęcznieć (o dojrzewającym ziarnie). Grúdas várpose jaũ išbrìndęs.

Iš-brìsti, ìšbredu *и (вост.)* ìšbrendu, išbridaũ, *выйти бродомъ; wybrnąć.* Ìšbredi su márška ir viñgulį (žùvį) randì.

Ìšbrizga, -gos, f. *истеребившееся, разлѣзшееся мѣсто (съ краю ткани); растрепокъ; co się rozpróło, rozlazło (z brzegu tkaniny), strzęp.* Mataĩ, kókia ìšbrizga pasidãre, kodė̃l ne apsiūlė́jei? *v.* išbrìgsti.

Ìšbroka, -kos, f. *бракъ (отбросы, выкидки); brak (odrzutki, wyrzutki).* Če ìšbrokos bùlbių, t. y. ìšmatai (*об.* ìšmatos).

Iš-brùižti, -žiu, -žiau, *прогнать, выжить; wypędzić, wyrugować.* Vãgį išbrùižti iš miẽsta, t. y. išgiñti. *v.* brúįkštas (bruĩkštas *и* bruĩžtas).

Ìšbrukos, -kų, f. pl., *v.* ìšbraukos. Linų̃ ìšbrukos.

Iš-brũškinti (*и* išbrũčkinti), -nu, -nau, *выйти (незамѣтно для другихъ, мелкимъ шагомъ); wyjść (niewidzialnie dla innych, drobnym krokiem).* Išbrũškinti ỹra išeĩti. *v.* brùkšt (*и* brúkšt).

Iš-bruzdė́ti, ìšbruzdu, -dė́jau, *поспѣшно уйти, выбѣжать; pośpiesznie wylecieć. v.* išburzdė́ti.

Iš-budavóti, -vóju, -vójau, *выстроить; wybudować.* Jau dū̃ba išbudavóta gatavà, nẽr tik stóga ir skliaũtų. *v.* išstatýti, pastatýti.

Iš-bùdinti, -nu, -nau, *прогнать (у кого) сонъ, разбудить; wybić (kogo) ze snu, rozbudzić. v.* išbùsti, pabùdinti, pažãdinti.

Iš-búdyti, -dau, -džiau, *дать выстояться; выветрить, выкоптить; dać wystać się; wywędzić.* Mė̃sa pakraũty išbúdyta, t. y. išdžiúvusi. 2) *дать отлежаться; выдержать (нѣкоторое время); dać się odleżeć; wytrzymać (pewny czas).* Linaĩ kraikõ išbúdyti, t. y. atsiklojė́ję. *v.* išsistovė́ti.

Iš-budráuti, -dráuju *и* -dráunu, -dravaũ (*и* išbudė́ti, ìšbudu, -dė́jau), *провести (всю ночь) бодрствуя, безъ сна; przepędzić (całą noc) czuwając, nie śpiąc.* Aš vìsą nãktį išbudravaũ, t. y. ne miegójau. *v.* gudráuti, bùdrus (budrùs).

Iš-bukštìnti, -nù, -naũ, *v.* išbaukštìnti; bugštùs.

Iš-bukštýti, -taũ, -čiaũ (išbùkštyti, -tiju, -tijau), *вынести; wynieść. v.* išnèšti. —

Iš-buntãyti, -tãiju, -tãijau (*sc.* išbuntãjyti, -jiju, -jijau), *совратить, испортить, соблазнить; uwieść, zepsuć, zgorszyć.* Pavõju eĩti priė błogų̃ žmonių̃, tů̃ jiė gẽrą žmõgų išbuntãija. —

Išburbti, -bstù, -baũ, *раздуться, разбухнуть; nabrzęknąć.* Girtū̃kla véidas išbuȓbęs, t. y. išpuȓpęs. Išbuȓbęs, išsiė́dęs, riėbùs, kaĩp buȓgelas (buȓgilas, buȓgulas?). *v.* išbrìnkti, išpuȓsti.

Iš-burgė́ti, išbùrgu, -gė́jau, *прорваться и потечь ключемъ, выбрызнуться; wybuchnąć, wytrysnąć.* Iš ẽkečia išbùrga vandũ.

Iš-buȓkti, -kstù, -kaũ, *v.* išbuȓbti. Véidas, łúpos pijùka išbuȓkusios nů̃

ariel̃kos. Rañkos išbuřksta žlùgtą skal̃bant (*sc.* skal̃biant) žiẽmą.

Iš-buřlyti, -liju, -lijau, *измѣсить, истоптать (грязь); wymieszać, wydeptać (błoto).* Buřłas (puřvas) išbuřlytas ant kẽla bus burlỹne. Paršas łovỹ išbuřlija ẽdesį, t. y. su snukiù raũsia. *v.* bùrłas (buřłas).

Iš-bùrti, ìšburiu, išbúriau, *выворожить; wywróżyć.*

Iš-burzdéti, išbùrzdu, -déjau, *выбѣжать, вырваться (производя шумъ); wybiec, wyrwać się (z hałasem).* Svetỹs išburzdéja (*или* išbrazdéja), t. y. išvažiãva greĩt. *v.* brazdéti.

Iš-bùsti, išbundù, išbudaũ, *проснуться, разбудиться; rozbudzić się, wybić się ze snu.* Iš miẽga išbudaũ aš, t. y. miẽgas màna išsibłãške.

Iš-bùžyti, -žiju, -žijau, *разрядить; wystroić.* Anà sàva dùkrą išbùžija puikeĩs drabùžeis, t. y. išpũše, ištaĩse, išrẽde.

Iš-cidabravódinti (*и* išsidabrũdinti, iš-cidabrũdinti), *вызолотить; wysrebrzyć (pass.-caus.).* *v.* sidãbras, pasidabrũti.

Iš-cinkiũti, -kiũju, kiavaũ, *получить насѣчки, испятнаться; stać się cętkowatym, wypiętnowanym.* Iscinkiãvusi burnà, t. y. cìnkeis išmuštà nũ ìšgansčia.

Iš-cinavódinti, -nu, -nau (*и* iš-bál·dyti, -dau, -džiau), *вылудить; wybielić (cyną).*

Iš·čiaũkšti, iščiauškiù, ìščiauškiau, *вычавкать, чавкая выбросить (изъ рыла); ćmiacząc lub cmocząc wyrzucić (z pyska).* Kiaũle ìščiauške avižũ ìščiauškas. *v.* čiaukšnóti.

Ìščiauškos, -kų, f. pl. *остатки пищи послѣ чавканья; resztki pokarmu, wyrzucone przy ćmiakaniu.* Pãčios ìščiauškos val̃gių palìka, t. y. kur belìka (nebẽr). Ìščiauškos, kuriàs kiaũle iššeléjusi, iškansnójusi ìšmet iš *burnõs (?).* *v.* čiaúkšti, sélenos.

Iš-čiaužýti, -žaũ, -žiaũ (*и* iššláužéti, -žu *и* -žėju, -žėjau), *исползать, использить, изслѣдить (мѣсто, ниву); zostawić (na czym) ślady (przy pełzaniu, o ptakach domowych).* Zañsys iščiaũža ãvižas.

Ìščekšnos, -ų, f. pl. *выѣдки (остатки отъ выѣд. простоквашни); wyjadki (kwaszaniny), jadło rozruszone.* Blũde ìščekšnos palìka, t. y. kõsena. *v.* iščẽženoti, ìščiauškos.

Iščėstùžius, -žiaus (*об.* iščėstùzis, -žia, m. *уменьш. отъ* iščẽstis, f. *и* m.), *счастье; szęście.* Aš ne turiù iščėstùžiaus. *v.* łáime.

Iš-čẽženoti *(жем.)*, -noju, -nojau, *разворочать, перебрать, перещупать; «wybrakować».* Pupàs tik iščẽženoja (iščiupinéja, išvar̃te), o jésti niẽka ne jéde *(P.).* Mer̃ge (nũ) visũ vaĩkių iščẽženota, t. y. išbrõkyta, išpeĩkta, ni viéns jaũ ne nór. *v.* čéžena, čéžina (*об. pl.* cẽžinos, čẽženos).

Iš-čirškinti, -nu, -nau, *изжарить (при сильномъ шипѣніи изжариваемаго); wysmażyć, wyskwarzyć (bardzo słychać i samo smażenie).* Martì spìrgus iščìrškina, t. y. ìškepe. *v.* čìrkšti (čiřkšti).

Iš-čiuĩžti, -žiù, ìščiuižiau, *утащить, вытащить; unieść, wywlec.* Piẽmũ ìščiuiže iš veñteria žuvìs, t. y. ìš-

voge. Aš ìščiuižiau pãtaɫus anõs ligónės (*u* ligónıės), t. y. ìšnešıau.

Iš-čiūčiū́ti, -čiū́ju, -čiavaũ *выбаюкать (кого), вынянчить; wyniańczyć, wypiastować.* Iščiūčiū́k, išlingū́k ir į klỹną pabučiū́k. *v.* sūpū́ti (sůpū́ti).

Iš-čiužénti, -nù, -naũ, *выползти (о слабомъ человѣкѣ); wypełznąć (o słabym człowieku).* Sẽnis iščiužẽna iš stubõs, t. y. išẽja.

Iš-dabìnti, -nù, -naũ, *разрядить; wystroić.* Ta põni néikom išdabìnta, išrėdýta. *v.* išpū́šti.

Iš-dàblyti, -bliju, -blijau, *разбранить; wyzłorzeczyć.* Słūgà išdàblija svečiùs visókeis žõdžeis paskù eĩdama ar anų̃ šúdus nèšdama ɫaũkan. *v.* išbaɫãzyti, išbɫazgãtyti. —

Iš-dabóti, -bóju, -bójau, *простороожить (все время); устеречь; wypilnować; upilnować.* Išdabók gývolus nů iškãdos.

Ìšdaga, -gos, f. *выгарь; wypalisko.* Ìšdaga ỹra skridìnis žẽmės išdẽgęs gìrio. Ìšdaga dìde, kóks če ɫáužas bùvęs. *v.* išdègti.

Iš-dáilinti, -nu, -nau, *выгладить и выровнять; красиво выгладить; сдѣлать красивымъ; wygładzić i wyrównać; pięknie wygładzić; uczynić ładnym. v.* dájɫus (dailùs, daĩlų).

Iš-dàkaloti, -loju, -lojau, *v.* išdàkanoti. Martì išdàkaloja drabužiùs, t. y. ištãške, išmė́čioja. Kam išdàkalojei màna drabužiùs, t. y. išnaršeĩ, išdraskeĩ. —

Iš-dàkanoti, -noju, -nojau, *разбросать, разрыть, привести въ безпорядокъ; rozrzucić, rozryć, uczynić (w czym) nieład.* Drabužiùs, ɫóvą daĩlei paklótą išdàkanoti, t. y. išdraskýti. *v.* išnaršýti.

Iš-dàknyti, -niju, -nijau, *измучить, исщипать; wymęczyć, wyszczypać (kogo).* Vaĩkis išdàknija vaĩką, t. y. išgnáibe.

Iš-dakùčioti, -čioju, -čiojau, *v.* išdàknyti. Kad kãčiuɫ, išdakùčioja, kaip ɫaidõką, t. y. išdrãska.

Iš-dalýti, -lijù, -lijaũ (*и ю. в.-лит.* išdalìnti, -nù, -naũ), *раздать, раздѣлить; rozdać, rozdzielić* (у А. Ю. *и «wydzielić»*). *v.* dalìs.

Iš-dàmyti, -miju, -mijau, *выхлебать; wychłeptać, wyłeptać.* Išdàmija pùtrą pats viẽns bérnas, t. y. ìšsrėbe.

Iš-danóti, -nóju, -nójau, *испещрить; wypstrzyć.* Išdanótas drabùžis, t. y. išmárgintas. —

Ìšdarbis, -bia, m. *обработка; wyrób.* Súnus pàjėme pùsę ɫaũka ant ìšdarbıa, t. y. (išdìrbęs ɫaũką) pùsę grūdų̃ sáu ìms, o añtrą atidū́s tám, kanõ ỹra dirvà («pasìjėme ɫaũką ant pùsės», *снялъ поле исполу, Ред.).*

Iš-darbū́ti, -bū́ju, -bavaũ, *обрабатывать; wyrabiać. v.* dìrbti («žẽmę, ɫaũką dìrbti», *обрабатывать землю, поле, Ред.*), išdìrbti.

Iš-dárgyti, -gau, -giau, *разбранить, разругать (всячески, об. многихъ); wybuzować, wyłajać (zw. wielu). v.* išdérgti, išdarkýti, išɫõjoti.

Iš-darinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *выхолостить (нѣск. самцовъ); выпотрошить* (*u* išbérkɫoti); *wywałaszyć (kilku samców); wypatroszyć. v.* išdarýti.

Ìšdaris, -ria, m. *кладеный самецъ; trzebieniec, rzezaniec.* Jáutis išrómytas

bus ìšdaris, o bùlus — tekỹs (*u* tẽkis). *v.* išdarýti.

Iš-darýti, -raũ, -rіaũ, *вычистить (потроша)*, *выпотрошить; wyczyścić (patrosząc)*, *wypatroszyć*. Žárnas išdarýk. 2) *выложить (самца)*, *выхолостить; wytrzebić (samca)*, *wywałaszyć*. Išdarýti kùmelus. *v.* išrómyti.

Iš-darkãčyti, -čiju, -čijau, *выпотрошить; обрядить (убитое животное)*, *освѣжевать (скотину); wypatroszyć; oprawić*, *rozebrać (kurę, prosię)*. Išdarkãčijau paršą, t. y. mẽsas nů káułų àtėmіau rulãdai. *v.* išmėsinėti.

Iš-darkýti, -kaũ, -kіaũ, *привести въ безпорядокъ*, *разбросать; испортить*, *обезобразить; sprawić (w czym) nieład*, *rozrzucić; zepsuć*, *oszpecić*. Gývolei išdarke rugių rìkes, javùs. Kam tu išdarkeĩ mergẽlės visùs pãšalus, t. y. išmẽčіojei. *v.* išdárgyti, anũti, dérkti (=deřkti).

Iš-dasčіóti, -čіóju, -čіójau, *раздать (все, давая понемногу); rozdać (wszystko, dając po trosze)*. Dẽde išdasčіõs mẽdų iš pũda, t. y. išdũs (*sc.* išdavinẽs).

Iš-daužýti, -žaũ, -žіaũ, *разбить (пласты сѣна); rozbić (pokosy)*. Prãdalges šiẽna išdaužýk. *v.* daúžti (daũžti).

Išdavė́jis, -ja, m. *u* -vė̃je (vė̃ja), -vė́jės (vė̃jos), f. *раздатчикъ; предатель* (*u* įdavė́jis); *rozdawca*, *wydawca (pieniędzy); zdrajca*. Kurs išdũda, tas išdavė́jis. *v.* išdũti, įdũti.

Iš-davinėti, -nė̃ju, -nė̃jau (*вост.* *u* iš-dolóti, -lóju, -lójau), *пораздать; powydawać*. *v.* išdũti, išdasčіóti.

Ìšdažos, -žų, f. pl. *остатки отъ красокъ*, *которыми красили; ostatki*, *resztki farb*, *któremi farbowano*. Ìšdažos ỹra ãtlikũlei dažų̃. *v.* dažýti (išdažýti, *вымакать*, *извести всю краску*, *макая въ нее что-нибудь*).

Iš-deblũti, -blũju, -blavaũ, *истереть*, *натереть; wytrzeć*, *natrzeć*. Táu stóri naũji marškineĩ skũrą išdeblũs, t. y. ištriñs.

Iš-dedervinіũti, -nіũju, -nіavaũ, *покрыться лишаями (о тѣлѣ); stać się liszajowatym* (у А. Ю. «*wypęcherzeć*, *okryć się pęcherzami*»). Išdedervinіãvusi skũra ant kãkła. *v.* dedirvìne (dẽdirvine, dedervinẽ).

Iš-dėdinėti (*жем.*; *об.* išdėstinėti), -nė̃ju, -nė̃jau, *повыкладывать*, *пораскладывать (мелкими частями); powykładać (cząstkami)*. 2) *разложить (много предметовъ*, *нѣчто сложное*, *по частямъ; то же*, *что* išdėlóti, išdė́styti *Ред.); rozłożyć (wiele rzeczy*, *rzecz skomplikowaną*, *częściowo)*. Išdėdinėti po vіẽną kіaũšį. *v.* išdė́ti.

Išdẽginti, -nu, -nau, *выжечь*, *прожечь; wypalić*, *przepalić*. Su dagčіù išdẽgin súnus skỹlę par leñtą (*въ знач. вост.* par leñtą kіáurai; *здѣсь б.-м. и вм. обыкн.* lentõ).

Iš-dègti, ìšdegu, ìšdegіau, *выгорѣть; wypalić się*. Staĩgu šókęs akìs išdègsi. Lẽkіa, lyg kad gálvą išdẽgus, musìs į gérklę. Ve mẽdyje kókіa dũbe ìšdege. 2) *выжечь; wypalić*. Ìšdegtos plỹtos (*Ред.*).

Iš-deguléti, -léju, -léjau *u* išdegulũti, -lũju, -lavaũ, *стать спорыньистымъ, повредиться головнею, изгариною (о хлѣбѣ, хлѣбныхъ зернахъ); zaśniecić się (o zbożu)*. Kad arklỹš inẽjęs paẽda, tad išdegulũja kvıečeĩ. Išdegulũja grūdaĩ pũrų, mıẽžıų, avižų̃, t. y. išeĩna į jũdus dẽgulus, várpos į pıẽšas, į jũdus mìltus, añglis, kaip degẽsai. *v.* degulýs (degulỹs), įkūléti.

Išdėjìmas, -ma, m. (*u* ìšlaida, -dos, f. *об.* plur.), *расходъ; rozchód*. Pinigų̃ užtẽka ant išdėjìma (*sc.* išdėjìmui, ìšlaidoms, ìšlaidai). *v.* išdéti.

Iš-dıėnáuti, -náuju *u* -náunu, -navaũ, *прожить (дни, лучшие дни); отбыть (дни), отработать (положенное число дней); przeżyć (dnie, lepsze dnie), odrobić (dnie, pracując w ciągu określonej liczby dni)*. Dıẽnas išdıėnavaũ, vaĩkus išvadžıójau, výrą (?) gavaũ, sãka *sénmerge (старая дѣва)*. *v.* dıéna (dıėnà), išeĩti.

Iš-deréti, ìšderu, -réjau (*u* išlýgti, -gstu, -gau), *выторговать, выговорить (при договорѣ); wytargować, zawarować*. Išderéjau sáu dıẽnas.

Iš-der̃glavoti, -voju, -vojau, *расхулить; bardzo zganić*. Martì išder̃glavoja sàva šeimýnykštį, t. y. ìšpeike. *v.* išdárgyti.

Iš-dérgti, -gıu, -gıau, *разругать, разбранить, расхулить; wyłajać, bardzo zganić, zrzędzić*. Ũšvis žéntą išdérge, t. y. išłõjoja. *v.* išder̃kti, išdárgyti.

Iš-dẽrinti, -nu, -nau, *v.* išderéti. Išdẽrinta bùlbių bùva pasodìnti dėl bundininka (bandiniñka).

Iš-der̃kti, -kıù, ìšderkıau, *расхулить; zrzędzić*. Jinaĩ, anýta, mar̃čią išderke, t. y. ìšpeike (drõblis, lıẽtus jį ìšderke = łabaĩ sušłãpina, *Пон.*, *P.*). *v.* išdérgti, išdarkýti.

Iš-dervèčyti, -čiju, -čijau, *v.* išdarkãčyti, išmėsinéti. Išdervèčyk mẽsą kaip prìguł, skrózdamas meĩtėlį.

Iš-déti, ìšdedu, -déjau, *выложить; wyłożyć*. Iš to iñda, sũda išdék svıéstą. 2) *израсходовать, издержать (выложить); wyekspensować, wydać*. Išdéti pìnigus. *v.* išléisti.

Išdẽte, -tės, f. *изложеніе; wykład*. Kaip išdẽte girdétis, kaip skaĩta tõli girdétis. —

Ìšdėvos, -vų, f. pl. *изношенная до ветху одежда, износки, выноски; ubranie całkiem zużyte, łachmany*. Palìka pãčıos ìšdėvos, t. y. išdėvéti marškineĩ, kélnės. *v.* dėvéti, rỹzai, ìšnašos.

Iš-didéti, -déju, -déjau *u* išdidaũ (у А. Ю. *inf.* «išdìsti» *u* у И. Ю. *praes.* «išdįstù», *кажется, неупотребительны*), *стать гордымъ, возгордиться; stać się dumnym, wzbić się w dumę, rozpysznieć*. Súnus išdìda, t. y. į didỹstą pasikéle. *v.* dìdis.

Ìšdidis, -de, *довольно большой; dość wielki*. Ne ìšdidis (*не изъ большихъ, не особ. большой*) kuĩnas, alè brangùs. *v.* dìdis.

Iš-dýgti, -gstu, -gau, *дать ростокъ, прорасти (о сѣмени); wyrosnąć (wydobywszy się z ziarna, wyjść*

ponad ziemię). Rugeĩ išdýga (*об.* «sėkła išdýga, sėkłos sudýga»; rugeĩ išdýga, *рожь, не вся, дала ростки*).

Išdỹkėlis, -le, m. *бездѣльникъ, своевольный человѣкъ; hultaj, człowiek swawolny.* Kas ne kłaũsa, tas išdỹkėlis. *v.* išdỹkti.

Iš-dỹkti, -kstù, -kaũ, *стать бездѣльникомъ, своевольнымъ человѣкомъ, избаловаться; rozhultaić się, rozwydrzeć.* Išdỹkėlis (*sc.* vaĩkas, žmõgus) išdỹka visái. Jau ne savám súnus bùva išdỹkęs. *v.* ištvìrkti.

Iš-dìlbti, -łbstu, -łbau, *износиться (пропитаться грязью); zużyć się (przesiąknąć nieczystością).* Išdìłba im̃piłas pıerỹnų, t. y. išsinešıója. *v.* įdìlbti.

Iš-dìlti, išdìłstu (*и* išdįłù), -łaũ (*жем. и* išdilti, ìšdełu, ìšdilau), *убыть отъ тренія, истереться; ubyć przez tarcie, wytrzeć się.* Išdìła ir išglẽra sánkałas, kur tur nárstytis, judéti. Pìnigas išdìlęs. Skylẽ dėl šerdẽsa išdìłusi.

Iš-dìrbti, -bu, -bau, *выдѣла̀ть; обработать; wyprawić; wyrobić.* Anókıas gaũjas skũrų kaĩp viẽns gál išdìrbti. Žéntas pàjėme pùsininką išdirbtinaĩ, t. y. kurs jam išdir̃bs łaukùs ir visùs dárbus (*sc.* atidir̃bs).

Iš-dìrgti, -gstu, -gau, *потерять силу, клейкость (отъ сырости, влаги); истощиться (о землѣ); stracić siłę, klejkość (od wilgoci); wyjałowieć (o ziemi).* Išdìrga linaĩ ant dárgos. Dir̃va be mẽšła par ìłgą łaĩką išdìrgsta. *v.* įčìžti.

Iš-dỹvaloti, -loju, -lojau (išgỹveloti ?), *обработать, воздѣлать (поля); wyrobić (pola).* Išdỹvaloti łaukùs ỹra išgyvénti. *v.* išdìrbti. —

Iš-doróti, -rójų, -rójau, *выдать замужъ; wydać zamąż.* Mãte sàva dukràs jau išdorója, t. y. ištẽkdina (*sc.* ištẽkina).

Iš-dõvyti, -viju, -vijau, *истребить, передавить; wyniszczyć, wydusić.*

Iš-draikýti, -kaũ, -kıaũ, *разбросать въ безпорядкѣ (отдѣльныя соломины, что-нибудь стелющееся, растяжное) и тѣмъ засорить мѣсто; rozrzucić (pojedyńcze źdźbła, co-k. ścielącego się lub rozciągającego się) i tym zanieczyścić miejsce.* Išdraĩke vaĩkas šıáudus po visùs pãšalus. *v.* ištaršýti, iškraikýti.

Ìšdraikos, -kų, f. pl. *соломины, при связываніи не вошедшія въ куль, въ снопъ; разбросанная солома, роскидь; słoma, która przy związywaniu została nie zebraną; rozrzucona słoma, rozrz. źdźbła.* Linų̃ ìšdraikas pakłók, bus pánčıams. *v.* išdraikýti.

Iš-dragóti (у А. Ю. «išdràgoti»), -góju, -gójau, *истоптать, измять; wydeptać.* Arkleĩ išdragója lýsves, t. y. išmýne. 2) *извести, истребить; zużyć, zniszczyć.* Žéntas išdragója gývolus, tu ne išdragók kuĩta (*пощи*). 3) *испортить (дѣлая); zepsuć (robiąc).* Išdragója muĩkis, kad stõtkus iškúle, sukar̃pe áudekłą.

Iš-drákoti (=išdráikıoti, ?), -koju, -kojau, *разбросать, растратить; rozrzucić, rozszastać.* Išdrákoja tur̃tą, t. y. išmẽcıoja. *v.* išdraikýti. —

Iš-dràнyti, -niju, -nijau, *выпороть*; *разобрать; wypróć; rozebrać.* Iš-dràнyti ỹra išgriáuti. *v.* išdrùnyti; išdraskýti. —

Iš-drapãsyti, -siju, -sijau, *истоптать; wydeptać.* Ašvıė́nei pıė́vą išdrapã-sija, t. y. iškłampója. —

Iš-draskýti, -kaũ, -kıaũ, *повыдергать, повытеребить, разметать; разобрать; powyszarpywać; wydrzeć, rozrzucić; rozebrać.* Tvõrą sẽną iš-draskýk, o naũją užtvérk.

Iš-drẽbti, ìšdrebıu, ìšdrėbıau, *вывалить, выбросить (что-н. полужидкое, полугустое); wywalić, wywrócić (rzecz dość gęstą).* Kõšę iš sagõna į blũdą išdrẽbk. *v.* išdrìbti, iškrẽsti.

Ìšdreka (=ìšdryka, ìšdrika), *не въ мѣру вытянувшійся, очень высокій человѣкъ; bardzo wysoki a cienki człowiek. v.* išdrìkėlis.

Iš-drem̃bti, -bıù, ìšdrembıau, *раздуть, разнести; rozdąć, wydąć.* Ìš-drembe vaĩkui pil̃vą žìrnei. Visù-met pil̃vas ìšdrembtas, t. y. ìšpūs-tas, nů prastų̃ valgıų.

Iš-drezėti, ìšdrežu (*жем.*), -žėjau, *расщедриться и дать малость (о скрягѣ); stać się hojnym i dać trochę (o sknerze).* Martì kaip skūpà iš-pradžiõs, o paskù išdrežẽs, t. y. atsileĩs ir dũs súrıa, varškẽs.

Iš-drìbti, išdrimbù, išdribaũ, *вывалиться (о полужидкомъ, полугустомъ, вѣскомъ); wywalić się, wywrócic się (o rzeczy dość gęstej, ważkiej).* Išdrìba kõše par kraštùs blũda. *v.* išdrẽbti, iškrìsti.

Ìšdrikas, -kà, *растянувшійся во всю длину, лежащій врастяжку (какъ попало); wyciągnięty wzdłuż, leżący napłask, wyciągnąwszy się, jak długi.* Išdrikì šiaudaĩ kūlũse, t. y. išsidrıė̃kę. Girtũklis ìšdrikas guléja (*Ред.*). *v.* išdrìkti.

Išdrìkėlis, išdrỹkėlis (*и* išsidrıė̃kėlis), -le, *не въ мѣру вытянувшійся, выросшій человѣкъ; bardzo cienki a wysoki człowiek.* Tetõs súnus kóks jau išdrìkėlis užáuga. *v.* išdrìkti, iš-stỹbėlis.

Iš-drìkti, išdrinkù, išdrikaũ *и* išdrỹkti, išdrykstù, išdrykaũ, *размотаться, свиснуть и вытянуться въ длину (о нитяхъ, соломѣ, китинахъ); odmotać się, zwisnąć i rozciągnąć się wzdłuż (o niciach, słomie, łodygach).* Išdrìka tàva sıúłai iš kãmůla, t. y. išsìtense, susipáinıoja. Séile iš burnõs išdrỹka ir nutiñsa. *v.* ìšdrikas.

Ìšdriskos, -kų, f. pl. *что изодрано, отодрано (изодралось, отодралось); co podarte, zdarte (podarło się, zdarło się).* Ìšdriskas dėl mazgótu-vıų išdrẽksti. *v.* drìksti (*и* išdrìksti), drė́ksti (drẽksti).

Iš-driñsti, išdrinstù (*и* ìšdrensu, *об. жем.*), -saũ, *осмѣлѣть, перестать робѣть; осмѣлиться; stać się śmiałym; ośmielić się.* Duktẽ išdriñsa jau, t. y. dransì rãdos. *v.* drą́nsus (dransùs, drañsų).

Iš-dróžti, -žıu, -žıau, *выстрогать; wystrugać.* Łañką (*обручъ*) išdróžti.

Iš-drūktėti, -tėju, -tėjau, *растолстѣть; zgrubieć.* Tu łabaĩ išdrūk-tėjei. *v.* drugtėti (drūktėti).

Iš-drumbãsyti, -siju, -sijau, *истоптать; wydeptać.* Šũ išdrumbãsija ėžes burõkams, t. y. išmìndžıoja.—
Iš-drùnyti, -niju, -nijau, *выпить (много, скоро); выглохтать; wypić (wiele, prędko); wyłknąć.* Išdrùnijau trìs stiklìnes ałaũs, t. y. išgériau.
Iš-dubãvyti, -viju, -vijau, *добыть, издобыть; wydobyć.* Išdubãvyk, bobùte, kũdikį, kad ne gál pagimdýti mótyna, t. y. išiñk.—
Iš-dùbinti, -nu, -nau, *выдолбить; wyżłobić, wydrążyć.* Išdùbink mẽdį, bus łóvis. *v.* išdũbti, išdùbti.
Iš-dùbti, išdumbù, išdubaũ, *издуплѣть; stać się wydrożałym, wydupniałym.* Mẽdy, kur išdùbusi vıẽta, łaĩkos bìtys. Mẽdžıa vidùs išdùba, kaip aulỹs. *v.* išdùbinti.
Išdubtrũris, -re, *съ дуплистымъ, выгнившимъ, дырявымъ задомъ (задницею); z wydupniałym, dziurawym zadem (zadkiem).* Išdubtrũris vıẽdras, kurıõ rũra išdùbusi.
Iš-dũkti, išdũkstù, -kaũ, *выдохнуться; wytchnąć.* Ałùs išdũkęs. 2) *сойти съ ума, ошалѣть (об. о многихъ, обо всѣхъ); zwarjować, oszaleć (zwykle o wielu, o wszystkich).* Gìrtas išdũka, t. y. iš prõta (*об.* iš galvõs) išėja. Ałùs jau išdũka, išdūlėja iš gałvõs, *пиво испарилось (Ред.). v.* išdùlkti.
Iš-dūlėti, ìšdūlu, -lė́jau, *выгнить, изгнить, истлѣть; wypróchnieć.* Sıė́nójis išdūlėja, (nũ) kiniìvarpų suė́stas. *v.* išdũkti, išdunė́ti.
Iš-dùlkinti, -nu, -nau, *выколотить, выбить пыль (изъ чего-н.); wypylić (co), wykurzyć (suknię).* Ar išdùlkinai tu drabužıùs. *v.* dùlkė, išdùlkti.
Iš-dùlkti, -łkstu, -łkau, *разлетѣться (пылью); вывѣтриться; rozlecieć się jak pył; wykurzyć się, wywietrzyć się.* Išdùłksta płùnksnos dùknų.
Iš-dūlũti, -lũju, -lavaũ (= išdũłũti?), *пополовѣть; расплыться; wypłowieć; rozpłynąć się.* Dẽbesys antẽja ir išdūlãva, t. y. išskýda, *dúlin* eĩt *v.* dúłas (= dùłas), dułũti.—
Iš-dundė́ti, išdùndu, -dė́jau, *истлѣться, изгнить; spróchnieć, wypróchnieć.* Drabùžis išdundė́jęs ne tùr ni jókıa diktùma, be tvermẽs. Išdundė́jęs burõkas, kurıõ supùvęs vidurỹs. *v.* išdūlė́ti. 2) *выѣхать (отъ ѣзды земля дрожитъ; слышенъ стукъ, словно ѣдутъ по мосту); wyjechać (od jazdy ziemia się trzęsi; słyszy się stuk, przypominający jazdę przez most).* Piršlỹs išdundė́ja, t. y. išdųzgė́ja, išvažıãva.
Iš-dunė́ti, ìšdunu, -nė́jau, *выдохнуться, вывѣтриться; wytchnąć, wywietrzyć się.* Išdunė́ja ałùs, smãgens girtũkla. *v.* išdũkti, išdūlė́ti, išdundė́ti, nuvė́sti.—
Iš-dùrstyti, -stau, -sčıau, *повыкалывать, повыколоть; powykłówać.* Skỹles išdùrstyk, kad aĩmenys, púlei, tãnei (tãnės) iš skaũdula (*sc.* ištekė́tų, išbė́gtų). *v.* išdùrti.
Iš-dùrti, ìšdurıu, išdúrıau, *выколоть, проколоть; wykłóć, przekłóć.* Su ýła išdùrk skỹlę.
Iš-dùsti, išdunsù (*и* išdųstù), -dusaũ, *задохнуться (об. о всѣхъ или многихъ), издохнуть (задохнувшись); zadusić się (zw. o wszystkich lub wielu), zdechnąć (od braku powietrza).* Bìtys išdùsa. «Kad tu išdùstu-

mei»,— sãke bóba supỹkus. Iš skołų̃ (*отъ долговъ*) išdùsa kaimýnas neatidŭ̃dams. 2) *выздоровѣть (о страдающемъ одышкою); wyzdrowieć (o człowieku dychawicznym).* Sẽnis iš dùsula (*жем.* dũsula) išdùsa (*жем.* išdũsa), t. y. išgìja.

Iš-dųzgė́ti, išdų́zgu, -gė́jau, *выѣхать (и ѣхать такъ быстро, что слышно жужжаніе вѣтра отъ движенія); wyjechać (i jechać tak prędko, aż huczy).* Žéntas išdųzgė́ja, t. y. išvažiãva.

Iš-dŭ̂bėti, -bė́ju, -bė́jau, *изухабиться, изъямиться; stać się wyboistym, dołkowatym, lochowatym.* Nŭ̂ lyčių̃ (*льдинъ*) łañkos paupeĩs išdŭ̂bė́ja, t. y. dũbės pasidãre. *Išdŭ̂bė́ta* dũna *pelų̃ (?)*, t. y. (nŭ̂) pelų̃ išė́sta.

Iš-dŭ̃bti, -biu, -biau, *выжелобить, выдолбить; wyżłobić.* Išdŭ̃bta gė́łda. Išdŭ̃biau łóvį (*жем.* łõvį), o ne išskaptavaũ su vẽdega. *v.* išskõpti.

Iš-dŭ̃ti, -dŭ̃du, ìšdaviau (*вост.*, *жем.* *и* ìšdeviau), *выдать* (išléisti, išléizdinti, *выпустить; израсходовать; издать*); *wydać.* Išdŭ̃k jam visùs dáiktus. *v.* įdŭ̃ti.

Iš-dvàkaloti, -loju, -lojau, *раскидать (въ безпорядкѣ), произвести (въ чемъ-н.) безпорядокъ; rozrzucić, sprawić (w czym) bezład.* Anýta drabužiùs išdvàkaloja, t. y. sùjove. *v.* išdàkaloti, išdàkanoti. —

Ìšdvasa, -sos, c. *заморышъ, хилое существо; дохлятина; zdechlak; zdechlizna. v.* išdvẽsti, ìšgara, dvasnà.

Iš-dvasióti, -sióju, -siójau, *передохнуть; powyzdychać.* Žiùrkės išdvasiója nŭ̂ trùtos. *v.* išdvẽsti.

Iš-dvẽrinti, -nu, -nau, *дать (чему-н.) расхлябаться, не въ мѣру расшириться (объ отверстіи); dać (czemu) rozchwiać się (w różne strony), zbytnie rozszerzyć się (o otworze).* Maukà išdvẽrina gãłą, t. y. vienͅs gãłas dẽgąs (?), gašùs, añtras rūgštùs.

Iš-dvérti, išdvérstu (*и* išdvęrù), išdveraũ, *расхлябаться (распахнуться); не въ мѣру расшириться (объ отверстіи); rozchwiać się (rozpiąć się); zbytnie rozszerzyć się (o otworze).* Išdvẽrusi špúle, kad bùksų ne bẽra, bir̃b, tar̃šk, pler̃pia. Vaĩkas išdvẽręs, t. y. ne susisãgstęs. Subinẽ išdvẽrusi, kad ne suraũk. *v.* išglérti.

Iš-dvẽsti, ìšdvesiu, ìšdvėsiau *и (рѣже)* išdvẽsti (*рѣже* išdvė́sti), -dvė́stù, -dvėsaũ, *передохнуть; powyzdychać.* Žansýčei ìšdvėse.

Iš-dvìlti, išdvįłù, iš-dviłaũ, *пропасть, пройти; przepaść, zginąć, przejść.* Biésa kárve išdvìła, t. y. išẽja į niẽkus. Benè išdvil̃s iš marčiõs įłogas vagìma, keikìma, barìmos. *v.* išnýkti, išdìlti, išdvyłŭ̃ti.

Iš-dvyłŭ̃ti, -łŭ̃ju, łavaũ, *стать безцвѣтнымъ, выцвѣсти, испортиться; stracić swoją barwę, wypłowieć, zepsuć się.* Išdvyłŭ̃ti ỹra išeĩti ant niẽka, pavir̃sti iš gẽra *ant błõga* (sc. błogù). *v.* išdvìlti.

Iš-dziovė́ti, -vė́ju (*и* ìšdžioviu), -vė́jau, *изсушиться, изсохнуть; разсохнуться; stać się wysuszonym, wyschnąc; rozeschnąć się.* Išdžiovė́jusi mẽsa pakraũtė. Žẽme išdžiovė́jusi nŭ̂ sausrõs. *v.* išpìndėti, išdžiúti.

Iš-džiovìnti, -nù, -naũ, *высушить; wysuszyć*. Išdžiovìnk šlãpią drabùžį. *v.* išdžiúti.

Iš-džiúti, išdžiústu *и жем.* išdžiūnù, išdžiúvau, *высохнуть, высушиться; wyschnąć, wysuszyć się*. Išdžiúvusius linùs mìnk.

Iš-džiuvėti, -vėju, -vėjau, *v.* išdžiovėti, išdžiúti.

Ìšėda, -dos, f. *выѣдокъ, объѣдокъ; niedojadek; pl. объѣдки, объѣдья; wyjadki*. «Tu viĩkų ìšėda», — sãka ant (prãsta) šuñs. «Tu brántų ìšėda», t. y. brántų šuėstas. Ìšėdas šiẽna arklų̃ (*sc.* arklų̃ ìšėdas) atidũk kárvėms. Mìšinia ìšėdas (*sc.* išėdomis) kárvės kũtę pakratýk (*или* ìšėdas kárvės kũtėje iškratýk). *v.* išėsti.

Ìšėdis, -džia, m. *столъ (кормъ), содержанie, насево, кормъ; stół (karm), utrzymanie, karm, pasza*. Gérs ìšėdis gaspadìnei tę̃n. Aš pas tėva turėjau gẽrą ìšėdį, t. y. geraĩ válgiau. Gývolams ỹra gérs ìšėdis pastauninke, t. y. ne gál išėsti visõs žolẽs. *v.* išėsti.

Ìšeiga, -gos, f. *выходъ (изъ дому), отлучка, хожденie (по гостямъ); wyjście lub oddalenie się (z domu), chodzenie (w gościnę)*. Vaĩkas ne tùr tę̃naĩ ìšeigos. Žéntas viėnomis (=viėnóms, *dat.*) ìšeigoms, namė (*sc.* namiẽ) ne stóvi. Martì viẽn ant ìšeigų tiktaĩ stóvi, t. y. į veséles, į krikštỹnas. Ìšeiga mažà anýtos, t. y. mažaĩ jinaĩ išeĩna iš namų̃. *v.* išeĩti.

Ìšeiginis, -ne, *выходной, праздничный (о платьѣ); do wyjścia (w gościnę), świąteczny*. Ìšeiginis drabùžis: jupà, siùršis, durtìnis, žiūpõnas, šlãbe (šlėbe), kailineĩ, ùžsupalas, trãsas, kãspinas.

Išeigùs, -gì, *охотно выходящiй (въ гости), отлучающiйся (изъ дому); chętnie wychodzący (w gościnę), oddalający się z domu)*. Išeigùs žmõgus, kurs, kas tik jį pakviẽčia, visuř išeĩna: į podžiùs, kviẽslus, piřšlus, sviẽtkus. *v.* eiklùs, ìšeiga.

Išeĩti, -nù (*жем. об.* išeitù, išėtù), išėjaũ (*жем. и сосѣднiе особ. зап. в.-лит. говоры* išejáu-išejaũ), *выйти; wyjść*. Võleis išẽja súnus, t. y. pasiléida gérti. Võleis išẽja mergà, t. y. į niẽkus paviřta ir į ãpžadus išẽja. Ji išẽjenti (*sc.* išeĩnanti, *жем.* išeĩtónti, išėtónti, išẽnti) vándenį (*sc.* vandeñs) parnèšti. Bìstum pabàstum ir išẽja ta diẽna ant niẽkų. 2) Visàs sàva diėnàs išeĩti *(Ред.), отработать положенное число дней (въ пользу помѣщика)*; diėnàs eĩti *(P.), отрабатывать условленное число дней*. *v.* išdiėnáuti.

Išeitùvės, -vių, f. pl. *уходъ, отбытiе (на продолжительное время, навсегда) и прощальное угощенie по этому поводу; wyjście, odejście (na długi czas, na zawsze) i pożegnalna uczta z tego powodu*. Prieš išeitùves liñksmas buvaũ. *v.* eĩti, išleistùvės.

Išeĩvis, -via, m. *и* -ve, -vės, f. *выходецъ, выселенецъ, переселенецъ; wychodźca, wychodzień*. Išeĩvis, kurs išẽja iš tų namų̃. Už visùs išeĩvius reĩk mokėti. *v.* išeĩti.

Iš-eĩžti, ìšėižu, ìšėižiau (*в.-лит.* išiẽžti, -žiù, *жем. и* išỹžti), *вылущить (стручекъ); разнять, разодрать и вынуть (содержимое), расклaсть, разло-*

жить (что было сложено); wyłuszczyć (strączek), rozedrzeć, rozciąć i wyjąć (zawartość), rozłożyć (co było złożone). Vãnagas ántiės mẽsą ìšėiž. Keleĩve ìšėiže łóvą, nãgines bekišdamà. *v.* eĩžti.

Iš-ekė́ti *(жем., Вел.)*, -kė́ju, -kė́jau, *разборонить, взборонить; wybronować, rozbronować.* Su ekė́čiomis dir̃vą išekė́k. *v.* išakė́ti.

Į-šẽlti, -łstù, -łaũ, *избѣсноваться, разсвирѣпѣть; rozwściec się, rozbestwić się.* Pijùkas įšẽlęs, kaip šuvà pasałkañda. *v.* įdū̃kti.

Iš-éngti, -gıu, -gıau, *выскрести; wyskrobać, oskrobać.* Dùgną prisvìłusıa sagõna išéngk geraĩ, t. y. svilẽsas išgrándyk. Aš jam káilį išéngıau, *выпоролъ его (Ред.).* *v.* éngti.

Iš-érdėti (у А. Ю. «išerdė́ti»), -dėju, -dėjau, *выпороться, распороться; wypróć się.* Ja *durnaĩ (?)* sıúsi, tai sıū̃lės išérdės, t. y. išir̃s.

Iš-ésti, išė́du, -džıau, *выѣсть, сожрать, съѣсть (что заключено внутри, въ сосудѣ); wyjeść, zeżreć, pożreć (co zawarto w naczyniu).* Vaikaĩ išėsę visùs barščıùs. *v.* ė́sti, išválgyti.

Iš-gabénti, -nù, -naũ, *вынести (нѣчто нелегкое); wynieść (rzecz dość ciężką).* Išgabénti iš vidaũs. *v.* išnèšti.

Iš-gadìnti, -nù, -naũ, *перепортить; wypsuć.* *v.* išgèsti (2).

Iš-gãdyti, -diju, -dijau, *удѣлить, одолжить* (paskõlinti); *udzielić, pożyczyć (komu).* Išgãdyk man šiẽna. *v.* įteĩkti, suteĩkti.

Iš-gáiniótı, -nıóju, -nıójau, *разогнать; rozpędzić, rozegnać.* *v.* išguiniótı, išvarinė́ti.

Iš-gáirinti, -nu, nau, *расшатать (о сильномъ вѣтрѣ); развѣять; вывѣтрить; wzruszyć, rozruszyć (o mocnym wietrze); rozwiać; wywietrzyć.* Vė́jis išgáirina pasė́tus rugıùs, t. y. ìšpūte, iškė́le žẽmę, palìka rèti. Vė́jis išgáirina stùbą, kam̃barį, t. y. išbłãške, ir šáłta. *v.* išgváirinti, išgãrinti.

Iš-gaišìnti, -nù, -naũ, *растратить, извести, уничтожить, истребить; pomarnować, rozszastać, wygubić; zniszczyć, wyniszczyć.* Jinaĩ, martì, išgaišìna visùs gývolus, zõpostus. *v.* išgaĩšti.

Iš-gaĩšti, -štù, -šaũ, *вывестись, пропасть, исчезнуть; передохнуть; zginąć, zniknąc; powyzdychać.* Mùsys išgaĩša jau rùdenį. Visì arkleĩ seser̃s išgaĩša. *v.* išzgur̃sti, išnýkti, išdvẽsti.

Iš-gáłdoti, -doju, -dojau, *вывести (безцеремонно), вытолкать; wyprowadzić (bez ceremonji), wyszturmować.* Girtū̃klį išgáłdos, ištarabãnys, išvès. *v.* išbrùižti. —

Iš-gałánsti, -łándu, -łándau, *вымочить (ножъ, топоръ); wyostrzyć (nóż, siekierę).* Súnus išgałánda kir̃vį. *v.* ištẽkinti.

Ìšgalės, -lų, f. pl. (*и* ìšgalei, -lų, m.), *подробности, околичности, обстоятельства; szczegóły, okoliczności.* Bóba apsãke visàs ìšgales, ką žinója. Tẽte žìna visàs ìšgales vaitỹstos. Ne gáudyk ìšgalų. *v.* gãłas.

Iš-galė́ti, ìšgalu, -lė́jau, *быть въ силахъ, въ состояніи, смочь; być w*

stanie, *wydołać*. Kiėk ìšgali, tiėk dìrbk.

Ìšgalus, -laus (у А. Ю. «ìšgałus, -łaus»), m. *силы*, *могота*, *(матеріальныя) средства; siły*, *moc*, *środki (materjalne)*. Pãgal sàva ìšgalaus dárbą dìrbk. *v.* išgalėti.

Iš-gałvóti, -vóju, -vójau, *выдумать*, *придумать; wymyślić*. Išgałvójau, kad ni šeĩp, ni taĩp išeĩna. *v.* gałvóti.

Ìšgama, -mos, c. *выродокъ*, *негодяй; wyrodek*, *niegodziwiec*. Vaĩkas nedõras, bus ìšgama, t. y. išgìmęs. *v.* išgim̃ti.

Ìšgana, -nos, f. *выпасенное мѣсто; miejsce wypasione*. Piėva išganýta, kur nẽr ko piáuti, bus ìšgana. 2) *выгонъ* (*вост.* *и* išginià); *wygon (Ред.)*. *v.* ganýti, genesỹs, ìšvara.

Ìšganiava, -vos, f., *v.* gãniava (*и* ganiavà). Tęn gèra ìšganiava, t. y. ganỹkła.

Iš-gañdinti (*и* išgązdinti), -nu, -nau, *испугать*, *перепугать; przestraszyć*, *przelęknąć*. Išgañdinai tu màne išnejučių̃.

Išgãnymas, -ma, m. *спасенье (спасеніе души*, *уготовленіе вѣчнаго блаженства); zbawienie (danie żywota wiecznego)*. *v.* išganýti.

Iš-ganýti, -naũ, -niaũ, *выпасти (скотъ*, *лугъ)*, *пропасти*, *упасти; съумѣть вы- (скотъ)*, *у-*, *пропасти; wypaść (łąkę)*, *zdołać pasząc ustrzec (bydło)*. Išganýk šendiẽn par diẽną gývolus. *v.* išgiñti. 2) *спасти; zbawić*. *v.* išgélbėti, išgãnymas.

Iš-ganýtojis (*и* -jas), -ja, m. *Спаситель; Zbawiciel*. *v.* išganýti.

Iš-ganstáuti, -táunu *и* -táuju, -tavaũ, *пугаться*, *тревожиться*, *безпокоиться; lękać się*, *trwożyć się*, *niepokoić się*. Ũšvis išganstáuja dėl niẽkų. *v.* ìšganstis.

Išganstìngas, -ga, *тревожный; zatrważający* (у А. Ю. «*lękliwy*»). *v.* bajsùs.

Išganstlỹvas, -và, *тревожный*, *опасливый; trwożliwy*, *lękliwy*. Kas išsigansčiója, tas išganstlỹvas. *v.* baimìngas (= báimingas), bajłùs.

Ìšganstis, -sčio, m. (*и* -sties, f.), *испугъ*, *перепугъ; trwoga*, *przestrach*, *przelęknienie się*. Vìsą nãktį viėnaĩs ìšgansčeis buvaũ. Dìdelį ìšganstį turė́jau. Koks tai ìšganstis, kad iš-nejučių̃ kas išgañdina. *v.* gañsti, bájlė, bájmė.

Iš-ganùbyti *и* išganũbyti, -biju, -bijau, *истребить*, *wyniszczyć*. Põni išganùbys visùs svir̃plus, išknàkcys, išžudỹs.

Ìšgara, -ros, c. *выдохлое*, *выдохшееся существо*, *дохлятина; wytchłe stworzenie*, *zdechlizna*. Móteris pavadìna výrą: «tu ìšgara». *v.* išgarė́ti, ìšdvasa, ìšvisa, išvìsėlis, nũdvasa, pãdvasà, dvasnà, dvė́sena.

Iš-garbiniũti, -niũju, niavaũ, *окудрявиться*, *окудрявѣть; stać się kędzierzawym*. Rũtos išgarbiniãva.

Iš-garbstýti, -staũ, -sčiaũ, *восхвалить*, *превознести (въ похв. словѣ); wychwalić*, *chwaląc wynieść (kogo*, *zw. nieboszczyka)*.

Iš-garė́ti, ìšgariu, -rė́jau, *выдохнуться*, *испариться; wytchnąć*, *wywietrzeć*, *wyparować (ulotnić się)*. Kad vagìs išgarė́tum, t. y. garaĩs išeĩtum.

Iš-gãrinti, -nu, -nau, *распарить, пропарить; naparzyć, przeparzyć, parą napełnić (Ред.).* 2) *выпустить пары, развѣять, вывѣтрить* (išgáirinti, *жем.* išgárinti, ?); *rozwiać, wywietrzyć, wypuścić parę.* Pir̃tį išgãrinti ȳra gãrą išléisti łaũk. *v.* gãrinti (*гдѣ* «par łaukùs gãrinau» *вѣроятно*=par. ł. gárinau, gáirinau), išgáirinti, išgváirinti.

Iš-garmẽti, ̀išgarmu, -mẽjau, *выбѣжать, выйти (скученною толпою); wybiec, wyjść (tłumem, hurmem).* Žmónys išgarmẽja, t. y. išẽja.

Ìšgašinis, -ne, *щеголь, -лиха, модникъ, -ница; elegant, -tka, modniś.* Bérnas ̀išgašinis, t. y. gašùs.

Iš-gatavóti, -vóju, -vójau, *изготовить, приготовить; zgotować, przygotować. v.* patȳkti (patıẽkti), prireñgti, pritaisýti, išvir̃ti.

Iš-gáudyti, -dau, -dżiau, *выловить, расхитить; wyłowić, rozchwytać.* Kùniga náudą vélnis išgáuda.

Iš-gáuti, išgáunu, išgavaũ, *получить (искомое, выпрошенное), издобыть, выманить; dostać (rzecz poszukiwaną, wyproszoną), wydobyć, wyłudzić.* Led išgavaũ .nů (*u* iš) jõ tą dáiktą.

Iš-gaužũti, -žũju, -žavaũ, *сильно подняться (отъ броженія); bardzo się podnieść (od fermentacji).* Išgaužãva tešłà. *v.* iškožẽti, iškaužóti.

Iš-gẽbłoti, -łoju, -łojau, *охранить (отъ болѣзней, несчастій), спасти; ochronić (od chorób, nieszczęść), wyratować* (у А. Ю. «išgıabłóti», *wyleczyć*). Išgẽbłoti ȳra išgýdyti. *v.* išgélbėti.

Iš-gėdinti, -nu, -nau, *выстыдить (всѣхъ); сильно пристыдить, осрамить; wywstydzić; bardzo zawstydzić.* Aš súnų išgėdinau, t. y. išréiškıau gėdingus jo dárbus.

Iš-gıėdóti, išgıẽdu, -dójau, *выпѣть (пѣсню, денегъ), пропѣть (цѣлый вечеръ), перепѣть (всѣ пѣсни); wyśpiewać (nutę, wsz. pieśni), pieśniami lub pieśnią zarobić (pieniądze), prześpiewać (wieczór).* Aš visàs gıẽsmes išgıėdójau. *v.* gıėdóti.

Iš-gıėdrẽti, -rẽju, -rẽjau, *изсохнуть (отъ бездождія), высохнуть; wyschnąć (od posuchy).* Gıėdrẽte išgıėdrẽja prũdas. *v.* išgıėdróti.

Iš-gıẽdryti, -driju, -drijau, *изсушить, засушить, выжечь (о солнцѣ и засухѣ); wysuszyć, zasuszyć, wypalić (o słońcu i posuszy).* Išgıẽdrija (*sc.* sáule) žãlas rũtas, t. y. anõs sudžıúva. *v.* gıẽdra.

Iš-gıėdróti, -róju, -rójau, *v.* išgıėdrẽti. Gıėdróte išgıėdrója vãsarą prũdas, t. y. prũdè (sáule) vándenį išdžıovìna.

Iš-gıėdrũti, -drũju, -dravaũ, *v.* išgıẽdryti. Gıẽdra išgıėdrãva prũdè vándenį.

Iš-gélbėti (*вост. и* išgełbė́t), -bıu, -bėjau, *спасти, избавить; wyratować, zbawić. v.* išganýti, išgłóbti.

Iš-genẽti, ̀išgenıu (*жем.* išgenẽju), -nẽjau, *отеребить (дерево, кустъ), обломать (сушнякъ, сучья); obłamać, powycinać (zbyteczne gałązki).* Krúmus išgenẽti. *v.* apgenẽti, nugenẽti.

Iš-ger̃bti, -bıù, ̀išgerbıau, *выдѣлать*

(кожу); wyprawić (skórę). Garbõrius išgeřbia skũras.

Iš-gérti, ìšgeriu, išgériau, *выпить; wypić.* Gùrkšt išgére sẽnis vìsą stiklẽlį lìki dùgna. Didžiáuse gėrė́je *(nom.)* ne išgeřs pùsgorčiaus nů dáikta. *v.* iškùkinti, išdrùnyti, išguřgti, išmáuti, išmaũkti, ištvìnyti.

Iš-gesýti, -saũ, -siaũ (*u* išgesìnti, -nù, -naũ), *выгасить (всѣ огни, уголья), совершенно погасить, потушить (огонь въ очагѣ); wygasić.* Išgesýk ùgnį čystaĩ.

Iš-gèsti (1), išgęstù (*вост. и* išgensù), išgesaũ, *выгаснуть, совершенно погаснуть; wygasnąć.* Ugnìs benór išgèsti *(скоро совсѣмъ погаснетъ).*

Iš-gèsti (2), išgendù, išgedaũ, *перепортиться, испортиться, выгнить; wypsuć się, wykruszyć się.* Jo išgẽda visì daũtys. -+-

Išgýdyti, -dau, -džiau, *вылѣчить, изцѣлить; wyleczyć.* Bõbše išgýdys tàve iš tõs ligõs.

Išgìmėlis, -le, *v.* ìšgama *(выродившійся сынъ; wyrodziły syn).* Kurs nedõras, tas išgìmėlis. *v.* išgim̃ti.

Iš-gim̃ti, ìšgemu, ìšgimiau (*u* išgìmti, išgìmstu, ìšgimiau, *об.* išsigim̃ti, išsigìmti), *выродиться (стать хуже); wyrodzić się (stać się gorszym).* Súnus tóks ìšgime, t. y. atskirùs (*u* ãtskiras) nů visų̃ ẽsti.

Ìšgimũlis, -le *(жем. со вторымъ удареніемъ на ū), послѣднее дитя («поскребышъ»); ostatnie dziecko.* Paskutìnis vaĩkas pas tėvų̃ vadìnas ìšgimũlis. *v.* išgim̃ti, išgìmėlis, grandinỹs, gramdinỹs, pagrándis; ìšgama.

Iš-gỹnióti, -nióju, -niójau, *удержать (запретомъ); utrzymać (zabraniając).* Įsisrìga súnus eĩti į vesélįją ir ne gál išgyniòti, atgìnti.

Iš-giñti, ìšgenu, ìšginiau, *выгнать (скотъ); wypędzić (bydło).* Išgiñk galvijùs (y A. Ю. «galviùs») į gẽnesį, o ištę̃n nueĩs į ganỹkłą.

Iš-gìrdyti, -dau, -džiau, *выпоить (воду, пиво); wypoić (wodę, piwo).* Išgìrde súnus vìsą ãłų.

Iš-giřsti, išgirstù, išgirdaũ, *услышать; usłyszeć.* Išgiřdova, kad baudeĩ vãkar, t. y. dìdelei bareĩ.

Iš-gìrti, ìšgiriu, išgýriau, *расхвалить; wychwalić.* Aš ũšvį išgýriau, t. y. iškõlijau *(выхвалилъ).*

Iš-girtũti, -tũju, -tavaũ, *вытрезвиться, отрезвиться; wytrzeźwić się.* Aš išgirtavaũ, t. y. išsipagirióјau. *v.* išsipagirióti.

Iš-gýti, išgyjù (*жем.* išgynù), išgijaũ, *выздоровѣть; wyzdrowieć.* Ant gytinõs pasidrūtìna ir išgìs. Váikšrinkis, jágu esì ligónis, tai greičiaũ išgýsi. Martì iš ligõs išgìja.

Iš-gyvénti, -nù, -naũ, *прожить (изв. время), выжить; wyżyć, przeżyć (pewny czas).* Kelùs metùs súnus tę̃n išgyvẽna.

Iš-gỹžti, ìšgyžu, -žiau (*в.-лит.* išgiẽžti, -žiù, ìšgiėžiau), *выместить (свою досаду), излить (свою злобу); wywrzeć (swój gniew).* Anýta ìšgyže ãpmaudą.

Iš-głaistýti (*и синон.* išłaistýti), -staũ, -sčiaũ, *вымазать (глиною, кашею), замазать всѣ щели (въ стѣнѣ, въ стѣнкахъ); wymazać (gliną, kaszą), zamazać wsz. szczeliny (w ścianie,*

w ściankach). Su kõše šalìs blũda išgłaĩste. Sıėnas, kibìrą išgłaĩsta *(Ред.).*

Iš-głam̃byti, -biju, -bijau, *размѣсить, истоптать; rozmieszać, wydeptać.* Arklỹs išgłam̃bija purvùs. *v.* iš-kłampóti.

Iš-glèbti, išglembù, išglebaũ, *потерять тугость, упругость; рязмякнуть, опуститься; stracić sprzężystość, rozmięknąć, pochylić się (o rzeczy niesprzężystej, słabej).* Plytà ne degtà išglẽbusi nů lıėtaũs. Trıùšis mãžas sìłpnas, išglẽbęs, t. y. ištìžęs. Łãpai daržóvės išglẽbę nů kaitrõs.

Iš-glègšti (*u* išglegždėti), ìšglegždu, -daũ (*u* išglegždėjau), *расшататься; rozchwiać się.* Kójos krėsła iš-glẽgždusıos, t. y. išklìbusıos. *v.* iš-gvérti.

Iš-glerm̃ėti, išglérmu, -mėjau, *свариться (о томъ, что долго кипѣло, клокотало); wygotować się (o strawie, która długo się gotowała, wrzała).* Strõva sagõne išglerm̃ėja, t. y. ìšvire, į garùs išẽja, nukaĩsk.

Iš-glérti (*u* išklérti), išglenrù (*u* iš-glérstu), išgleraũ, *расхлябаться, расшататься; не въ мѣру расшириться (объ отверстіи); rozchwiać się; zbytnie się rozszerzyć (o otworze).* Dìšelis išglẽręs iš sánkała. Visì pašaleĩ mãglose išglẽrę, t. y. iš-dvẽrę. *v.* išdvérti, išgvérti.

Iš-glèžti, išglenžù (*u* išglęštù), išgle-žaũ, *v.* išglèbti. Ver̃šis išglẽžęs strei-pinıũja. Vaĩkas išglẽžęs ne stiprùs, kaip tẽlėžis (*sc.* lẽtėžis). Kurs ne gál stovėti, t. y. štyvìma ne tùri kúne, tas, kaip ver̃šis naujeĩ gìmęs (*sc.* ką tik turėtas, paturėtas), iš-glẽžęs.

Iš-glìžti, išglįštù, išgližaũ, *искривиться; wykrzywić się.* Išglìžusıos kójos. 2) *v.* išglérti. Kas ne stóvi stipreĩ, va-dìnas išglìžęs, ištìžęs: rãtai, stãklės, sũdas (iñdas). *v.* išklìgšti, išglèžti.

Iš-głóbti, -bıu, -bıau, *избавить, спасти; wybawić. v.* išgélbėti.

Iš-głódyti, -dau, -džıau, *извести, потерять; wytępić, wytracić, potracić.* Ja ne žıũrėsi, išgłódysi visùs gývolus.

Iš-glózoti (*u* išglozóti), -zoju, -zojau, *размазать; wymazać.* Vaĩkas kõšę išglózoja pašaleĩs blũda, t. y. iš-maĩše. *v.* išgłaistýti.

Ìšgnıauža, -žos, f. *что измято (руками), выжато, перещупано; co zmięte, wygniecione, wymacane;* 2) *остатки отъ ч.-н. измятаго, выжатаго, перещупаннаго; resztki rzeczy pomiętej, pognieciónej, wymacanej.* Visũ vaĩkių ìšgnıauža, ku-rì išgnıáužyta, iščıupinėta mergà. *v.* išgnıáužti, išgnıáužyti, iščẽženoti.

Iš-gnıáužyti, -žau, -žıau, *v.* išgnıáužti *(о дѣйствіи сложномъ, болѣе продолжительномъ).* -+-

Iš-gnıáužti, -žıu, -žıau, *выжать (въ рукѣ); wygnieść, wycisnąć (w ręku).* Sėlenas kisıẽlės išgnıáužk, t. y. iš-spáusk.

Iš-gnıaužtũti, -tũju, -tavaũ, *измѣрить пястью; wymierzyć kładąc pięść przy pięści.* Anũdu išgnıaužtãva łã-zdą. 2) *выжать (многократно сжимая); wycisnąć (często ściskając).*

Išgniaužtūk bùlbes iš molȳnės (*sc.* iškãsęs).

Iš-gnéičióti, -čióju, -čiójau, *измять, исковырять, поцарапать; pogniéść, podłubać, poszarpać.* Išgneičiójei łàmontą (*sc.* gãbałą) mėsõs ir ne suė́dei. *v.* išdarkãčyti.

Iš-gniũsinti, -nu, -nau, *сдѣлать, выйти (дѣлая, ступая вяло, неохотно); zrobić, wyjść (robiąc, krocząc niedbale, niechętnie).* Tinginȳs išgniũsina, t. y. išẽja.

Iš-góbti (= iškópti, išgróbti?), -biu, -biau, *похитить (отъ к.-н.); pochwycić (zkąd) i zabrać (wynieść).* Martì išgóbe visùs dáiktus, t. y. vagčeĩ ìšneše. —

Iš-gõnyti, -niju, -nijau, *испортить, zepsuć.* Išgõnija liẽtus kẽlį, t. y. išgadìna. Arielka išgõnys tau kraũjį. *v.* išgadìnti, sugadìnti.

Iš-grabė́ti, ìšgrabu, -bė́jau, *выкарабкаться, выйти (идя ощупью, придерживаясь руками); wygramolić się, wyjść (idąc w omacku, przytrzymując się rękoma).*

Iš-graibýti, -baũ, -biaũ, *выхватать, выловить (черпакомъ, рукою изъ воды), вычерпать; wychwytać, wyłowić (czerpakiem, ręką z wody), wyczerpać.* Išgraibýk tirščiùs iš skį́sčių. *v.* išgriẽbti.

Iš-grambýti, -baũ, -biaũ, *выгрести, сгрести; wygrzebać, zgrzebać.* Vý-rai išgrañbe plytèles ir padìrba pečiùką.

Iš-grámdyti, -dau, -džiau, *v.* išgrándyti. 2) *измѣрить (?); wymierzyć (?).* Įbrìdęs išgrámdyk giłùmą (dùgną?) ùpės.

Iš-grándyti, -dau, -džiau, *выскресть (квашню, полъ); wyskrobać (dzieżę, podłogę).* Grandineĩ, kuriũs išgrándai iš dũnkubila. Išgrándyk tvártus mė́šłą vẽžant.

Iš-granžýti, -žaũ, -žiaũ, *выбуравить, пробуравить (дыры во многихъ мѣстахъ); wyświdrować (dziury), prześwidrować (w wielu miejscach).* Su grañžtu išgranžýk grė́bla gáłvas. *v.* išgreñžti.

Iš-griáuti, išgriáunu *и* išgriáuju, išgrióviau, *выломать (откуда-н.), разрушить; wyłamać, wywalić (zkąd), rozwalić.* Budiñką dẽde išgrióve. Išgrióvia ãkmenį iš siénos, vandũ krañtą išgrióve *(Ред.).*

Išgraũž, *шишъ (тебѣ, ему)! figa (tobie, jemu)!* Žmónys, sułáukę rudeñs vaĩsiaus, sãka: «išgraũž tau, bãde, pavãsarį». *v.* išłùp.

Ìšgrauža, -žos, f., *рытвина, водомоина; wyrwa.* Smarkùs liẽtus par dir̃vas, par kelùs ìšgraužas padãra. *v.* išgráužti.

Iš-gráužti, -žiu, -žiau, *выгрызть; wygryźć.* Pẽlės išgráuže skȳlę skrȳnio.

Iš-grãžinti (*и* išgrõžinti), -nu, -nau, *разукрасить; przyozdobić.* Išgrãžinti, išdáilinti reik. *v.* gražùs.

Iš-grė́bstyti, -stau, -sčiau, *выгрести граблями (работая болѣе или менѣе долго); wygrabić (robiąc czas dłuższy grabiami).* Išgrė́bstyk iš kłõnių šiẽną, kad džiútum. *v.* išgrė́bti.

Iš-grė́bti, -biu, -biau, *выгрести граблями (безъ оттѣнка продолжительности, постепенности выгребанія); wygrabić (całość, nie myśli*

się o dłuższym trwaniu czynności). Išgrébti šiẽną.

Iš-griẽbti, -bių̀, ìšgriebiau, *выхватить, вырвать, вычерпнуть; wychwycić, wyrwać, wyczerpnąć.* Kad jumìs smeřtis išgriẽbs (*жем.* išgreĩbs).

Iš-greñžti, -žių̀, ìšgrenžiau, *дать сдачи; dać reszty.* Brólis ìšgrenže *pìnigus* (rùblį, du, *etc.*). *v.* granžà. 2) *пробуравить, выбуравить; wyświdrować, prześwidrować.* Išgreñžk skỹlę su grañžtu. 3) *добыть, достать (не безъ хлопотъ, какъ бы съ помощью сверла); wydobyć, osiągnąć (z trudnością, jakby za pomocą świdra).* Žỹdas išgreñš visùs javùs iš arũda. 4) *выжать (влагу, скручивая предметъ руками); wycisnąć, wyżąć (mokrą bieliznę, wykręcając z niej wodę).* Ìšgrenžiau (šlapiùs) drabužiùs. *v.* įgreñžti.

Iš-griéžti, -žiu, -žiau, *выкроить, вырѣзать (обводя кругомъ); wykroić (naokoło).* Išgriéžk võtį.

Iš-griñsti, išgrindžių̀, ìšgrindžiau (*u* išgrindaũ), *вымостить, выстлать (досками, щебнемъ); wybrukować, wymościć, dać podłogę.* Ìšgrindžiau griñdis ant ãsłos (*sc.* ãsłą grindimìs ìšgrindžiau, ãsłą išgrindaũ).

Iš-griñžti, išgrinštù, išgrinžaũ, *выйти (откуда-н.) домой (назадъ); wyjść (zkąd) do domu (nazad).* Žéntas išgriñža, t. y. išẽja iščė̃.

Iš-grỹti *(жем.)*, ìšgreju, išgryjáu (*в.-литов.* išgriẽti, išgriėjù, išgriėjaũ), *снять (сметану) и выбрать; zebrać (śmietanę) i wybrać (z garnka;* у А. Ю. *«wybicc»). v.* griẽti.

Iš-gróbti, -biu, -biau, *похитить, утащить (откуда-н.); pochwycić, porwać, unieść (zkąd).* Anýta išgróbe visùs dáiktus, t. y. vagčeĩ ìšneše. *v.* išgóbti.

Iš-grõmulti, -łu, -łau, *изжевать, прожевать; zżuć, rozżuć.* Šiẽną, ẽdałą išgrõmulęs, naũjį ėda jáutis.

Iš-gruilóti, -lóju, -lójau, *истереть, растереть (яйцами); wytrzeć, rozetrzeć (jajami).* Bérnas išgruilója tar̃pkojį kélnių su gruĩleis, t. y. ištrýne. 2) *выйти; wyjść* (*v.* gruilóti, 2).

Iš-griúti, išgriũvù *u* išgriũnù, išgriuvaũ, *вывалиться, развалиться; wywalić się, rozwalić się.* Išgriùva siéna. Akmũ išgriùva iš krañta *(Ред.). v.* išgriáuti.

Iš-gudénti (*u* išgudìnti), -nù, -naũ, *приучить; przyzwyczaić.* Sliñkei išgudénti, t. y. įprãtinti, tánkei gérti, spaviedótis.

Iš-guinióti, -nióju, -niójau, *v.* išgáinióti. Išguinióti ỹra išgainióti.

Iš-gùiti *u* išguĩti, ìšguju, išgujaũ, *выгнать, прогнать (вонъ); wypędzić (precz).* Išgùik iš kūtės visùs gývolus. *v.* išgiñti.

Ìšguła -łos, f. *лежина, валежникъ; leżanina, powałowe drzewo.* Gìrio sułáužytas mẽdis išgùlęs vadìnas ìšguła. Ìšgułas, ìšvartas, kerplė́šas reñka gìrio ir vẽža namõniui. Gìrio daug ìšgulų. *v.* ìšvarta, ìšłauža.

Iš-guldýti, -daũ, -džiaũ, *разложить, положить; rozłożyć, poukładać.* Svečiùs išguldžiaũ. 2) *изложить, растолковать; wyłożyć, wytłómaczyć.*

Iš-gumbéti, -bė́ju, -bė́jau, *обрасти, покрыться желваками, наростами; obrosnąć, pokryć się guzami, narostami.* Gumbaĩs mẽdis išgumbė́jęs.

Iš-gùnyti, -niju, -nijau, *выгнать, прогнать; wypędzić, wygnać.* Pìšorius išgùnija visùs vélnius iš dvãra, t. y. išvãre. *v.* išgùiti, išgiñti. —

Iš-guř̃bti, -bstù, -baũ, *изнѣжиться; wypieścić się.* Kad geraĩ ė́da, išguř̃bsta, t. y. išlem̃p. *v.* išlèpti, guř̃bti.

Iš-guř̃gti, išgurgiù, ìšgurgiau (*и* išguř̃kti, -kiù, ìšgurkiau, у А. Ю. *и* «išgurgù, išgurgaũ»), *выглохтать, выпить однимъ глоткомъ, сразу; łapczywie połknąć, wypić jednym łykiem, odrazu.* Martì išguř̃ga (*sc.* ìšgurge) vìsą ãlų, t. y. išgė́re. Pripũle ir ìšgurge vìsą álvį piė́na tàva vaĩks.

Iš-gurlė́ti, -lė́ju, -lė́jau, *разжирѣть, растолстѣть, расцвѣсти; roztłuścieć, roztyć, wybujać.* Põnas išgurlė́ja, t. y. išriėbė́ja. *v.* gurlùs.

Iš-gùsti, išgundù, išgudaũ, *навостриться, набойчиться; wprawić się, włożyć się (w co).* Ar išgudaĩ ant gùča? Jau tu išgudaĩ tęnaĩ bebúdamas, t. y. tapaĩ gudrùs.

Iš-guzũti, -zũju, -zavaũ, *покрыться желваками, шишками; pokryć się gruczołami, guzami.* Išguzãva mána burnà. *v.* gùzas, išgumbéti.

Iš-gũžėti, ìšgũžiu (*и* išgũžė́ju), -žė́jau, *вылежать, высидѣть (въ теплой кровати, въ гнѣздѣ подъ крыльями); wyleżeć, wysiedzieć (w ciepłym gnieździe lub łóżku, pod skrzydłami).* Mãte sar̃guloja, kaip išgũžė̃s po pãtałais, ir bùs sveĩka. *v.* gũžė́ti *и* gunžė́ti.

Iš-gũžti, išgũžiù, ìšgũžiau, *выхолить (держа въ теплѣ); wypieścić, wyhodować (trzymając w cieple;* у А. Ю. *«wylegać się pod ciepłem»).* Kaip žansýtis (žansýtį?), ìšgũžiau šiłtaĩ po pãtałais (*м.-б. здѣсь* išgũžti, išgũstù, išgũžaũ: «kaip žansýtis išgũžaũ»). *v.* gũžti-guñžti.

Iš-gvagždė́ti, ìšgvagždu, -dė́jau, *прожить (кормясь впроголодь); исхудать; przeżyć (cierpiąc głód).* Gývolei par žiẽmą išgvagždė́ja, t. y. išdžiúva. *v.* iškiugždýti.

Iš-gváirinti, -nu, -nau, *продуть, выдуть, провѣять; przewiać, przewionąć.* Vė́jis išgváirina tàva javùs, t. y. ìšpūte, išgáirina.

Iš-gvaldýti, -daũ, džiaũ (*вост. и* išgláudyti, -dau, -džiau), *вылущить изъ лузги (орѣхи); вылущить (горохъ); oczyścić (orzech), wyłuszczyć (groch).* Išgvaldýk riẽšutus. *v.* išgvilbýti.

Iš-gvargždėti *и* išgvar̃gšti, ìšgvargždu, dė́jau *и* išgvargždaũ, *захрипнуть, осипнуть (о горлѣ, отъ крика, пѣнія); ochrzypnąć, zachrzypnąć (o gardle, od krzyku, śpiewania).* Gerklẽ išgvar̃gžda, ne galù giėdóti, t. y. užsìrėke (*sc.* pársirėkiau). *v.* išpar̃pti.

Iš-gvem̃pti, -più, ìšgvempiau, *выманить; забрать (у кого); wyłudzić; zabrać (od kogo).* Martì sàva płùskina, o nũ (*и* iš) kìta išgvem̃pia, t. y. išgáuna, išgrób, išmãsina.

Iš-gvérti, išgvenrù (*и* išgvérstu), -eraũ, *v.* išdvérti. Kad gerklẽ išgvẽrusi,

tai płatùs (*sc.* drútas) baĩsas. Gerklẽ išgvẽra, kad kaip daržinẽ. Stebulẽ išgvẽrusi, t. y. išsipłãkusi.

Iš-gvilbýti, -baũ, -bıaũ *u* išgvildýti, -daũ, -džıaũ, *вылущить (орѣхи) изъ лузги, очистить отъ плюски; wyłuszczyć, oczyścić (orzechy) z pokrywek liściowych.* Rıẽšutus išgvilbýk. Kıavałũse rıẽšutaĩ, kad ne išgvildýti. *v.* išgvaldýti.

Įšiktùvės, -vıų, f. pl. *первое загрязненіе новаго отхожаго мѣста (какъ бы обрядъ, шут.); pierwsze zanieczyszczenie nowegu prawetu (jakby obrzęd, żartobl.).* Tàva įšiktùvės, t. y. kad pìrmas šikì naujamè šikiniñke. *v.* šìkti (*есть u* įšìkti).

Į-šìldyti, -dau, -džıau, *замѣтно, хорошенько согрѣть; porządnie zgrzać.* Įšìldyti tróbą, pir̃tį. *v.* įšìlti.

Išiłgaĩ *u* išiĩgai, *adv. u praep. c. gen. (acc.), вдоль; wzdłuż.* Gývolei eĩna išiłgaĩ rẽžių dir̃vos, ùpıa. Brúkšnis išiłgaĩ audìma.

Ìšiłgas, -gà, *продольный; idący wzdłuż.* Če áudekła drũžės ̀isiłgos, o tęn sker̃sos. *v.* ̀iłgas.

Išilgìnis, -ne, *безъ стана, цѣльный, сшитый изъ цѣльнаго матеріала; bez stanu, cały, wzdłuż sposzyty (z całej sztuki).* Išilgìnei marškineĩ mótriškos, t. y. be prýdurų. *v.* ìšiłgas, ̀ištisìnis.

Iš-ìlgti, -gstu, -gau, *соскучиться (по комъ); zatęsknić (do kogo).* Išiłgome jų́sų (jùnsų), t. y. nušibóda łáukti. *v.* išsiìlgti.

Į̃šylis, -la, m. *время, когда солнце особенно пригрѣваетъ; жара, зной; pora dnia, kiedy bywa najcieplej; upał.* Dıénõs įšylẽlu płáuti drabužiùs. Pats Į̃šylis, t. y. patì tvankà par šıènpıútį. Avìs par Į̃šylį dıénóvidžıuj, vasárvidžıuj (dıėn-džıu, v-džıu) gùli pavésėse (*sc.* pavésyje). *v.* įšìlti, kaitrà.

Iš-ilséti, išìlsıu, -sẽjau, *отдохнуть (должнымъ образомъ); wypocząć (należycie).* Kad ne esmù žmõgus išilsẽjęs, nẽr tad geraĩ. *v.* ilséti.

Į-šìlti, įšìłstu (*u* įšįłù, *жем. u* įšiłnù), įšiłaũ, *замѣтно, хорошенько согрѣться; porządnie się ogrzać, zgrzać.* Sẽnis įšìlęs dur̃s stubõs atidãre. Įšìła pẽčıus, tróba įšìła, išsisıaũsti galì.

Iš-imdinėti (*u* išiminėti), -nėju, -nėjau (*u* išimstýti, -staũ, -sčıaũ), *повынимать; powyjmować.* Po bìškį išimdinėja vaĩkas visùs óbalus. *v.* išim̃ti.

Iš-im̃ti, ̀išjemu (*u* ̀išimu), ìšėmıau, *вынуть; wyjąć.* Iš rūsıẽs ìšėme bùlbes. Išim̃k iš akıẽs krìslą.

Ìšimtine, nės, f. *пожизненный доходъ, выговоренный родителями при передачѣ дѣтямъ управленія хозяйствомъ; dożywotni zapis rodzicom na ich utrzymanie.* Tėváms dū̃da ìšimtinę súnus, t. y. añčpyžę. Pãmote tur sáu ìšimtinę iš dubõs, iš gyvãtos.

Ìšimtininkas, -ke, *получающій (pobierający)* «išimtine». Kurs gyvẽna ant ìšimtinės, tas ̀išimtininkas.

Ìširas, -à *u adv.* iširaĩ, *распоротый, свободный, нетугой, нетуго свитый; rozpróty, wypróty; wolny, nienatężony, nietęgi, nietęgo skręcony.* Ìširas sıúłas, kurs vałnaĩ sùverptas. Su ̀iširu sıúłu ne galì sıúti, t.

y. kad nesukrùs. Iširaĩ siuvaĩ, kad greĩt ìrsta. *v.* išìrti, ìšdrikas, irùs.

Į-šir̃sti, įširstù, įširdaũ, *сильно разсердиться; bardzo się rozgniewać.* Tu įširdaĩ ant mànęs, t. y. įkir̃šai, įniršaĩ. *v.* širdìs.

Iš-ìrti, išìrstu (*и* išįrù, *жем. и* iširnù), iširaũ, *выпороться, распороться; wypróć się, rozpróć się.* Prastõs siuvė́jos siūlẽ išìrsta greĩtai. *v.* išė́rdėti, išrýkšti.

Iš-ìžinti, -nu, -nau, *дать вылущиться; dać się wyłuszczyć. v.* išìžti.

Iš-ìžti, išįštù, išižaũ, *вылущиться; wyłuszczyć się.* Kaip užlìja, žìrnei ant łaũka išìža. *v.* išsiaižýti.

Į-šìžti, įšįštù, įšižaũ, *сильно разсердиться (выразить свой гнѣвъ поступками и словами), разъяриться; bardzo się rozgniewać; rozjuszyć się.* Bene (į) pùpstybį (*sc.* pùpstiėbį) sùbinę išdúrei, kad pro durìs łakstaĩ daužýdamos (= daužýdama) durìs, įšìžusi, piktà. Tìtis įšìžęs, ne galì párprašyti (*sc.* atsiprašýti), nebatlýšta. *v.* įpỹkti.

Iš-jiė́škinti, -nu, -nau, *перерыть, перешаркать; przeszukać, przetrząść* (y A. Ю. «*wyszukać*»). Mergà išjiė́škina, t. y. ìšnerše, visùs dáiktus svẽtimus (*м.-б.* išjiė́škinti *вм.* išjiėškódinti). *v.* išner̃šti, išjiėškóti. —

Iš-jiėškóti, -jiė́škau, -kójau (*вост. и* išjiė́škoti, -kau, -kojau), *выискать, разыскать; wyszukać.* Išjiė́škójau svẽtimą ryšẽlį. Išjiė́škójau visùs pãšalus (*и* po visùs pãš.). 2) *(хорошенько) поискать (въ головѣ); wyiskać (kogo).* Ar geraĩ išjiė́škójei gáłvą *(P.). v.* išutinė́ti, išveizdė́ti.

Ìšjoda, -dos, f. *истощенная (собств. изъѣзженная мужчинами) женщина; zużyta (przez mężczyzn) kobieta.* Tu ìšjoda visų̃, t. y. pasilė́idusi sénmerge, bóba. *v.* ìšpłanka, išjódyti, ìšgniauža.

Iš-jõdìnti, -nù, -naũ, *дать возможность выѣхать верхомъ, проводить (откуда-н.) верхомъ; dać możność wyjechać konno, przeprowadzić (zkąd) na koniu.* Išjõdink mus par ùpį.

Iš-jódyti, -dau, -džiau, *разъѣхаться верхомъ (въ разныя стороны, о многихъ); rozjechać się konno (w różne strony, o wielu).* 2) *выѣздить (коня) подъ верхъ; ujeździć (konia).* Išjódyti árklį *(Ред.).* 3) *вывести (лошадей, сѣвъ на нихъ верхами, не всѣхъ сразу); выпроводить взашей, вытолкать, выгнать вонъ (многихъ и не сразу, каждаго); wyprowadzić (konie nie wszystkie odrazu, siadszy na nie); dać w kark i wypędzić precz (wielu i nie odrazu, każdego).* Výrai išjóde árklus dobiliėnõn, į dobiliėną *(Ред.).* Ta bóba išjóda *) par dùris, kas ją supỹkina. *v.* išjóti.

Iš-jóti, išjóju, išjóau, *выѣхать верхомъ; wyjechać konno.* Tìtis išjója medžióti. 2) *вывести (лошадь, лошадей, сѣвъ на одну изъ нихъ верхомъ и привязавъ къ ней остальныхъ); выпрово-*

*) Глаголъ *išjodinė́ti* по значенію разнится отъ *išjódyti* тѣмъ, что употребляется о ѣздѣ, особенно часто происходящей или каждый разъ недолго продолжающейся: išjodinė́k árklį (*ср.* išjódyti, *2-ое знач.);* visur̃ išjodinė́jau, niẽkur neradaũ; kareĩvių išjodinė́tos piė́vos (*ср.* jų išvažinė́ti kelei̇̃), kur beaũgs žolẽ *(Ред.).*

dить взашей (кого-н. одного); wyprowadzić (konia, konie, wsiadszy na jednego i przywiązawszy doń resztę). Išjók árklį, árklus į dobiliėną, dobiliėnõn *(Ред.).*

Iš-jõvalyti, -liju, -lijau, *приготовить такъ, какъ готовятъ кормъ для свиней (густо); перемѣшать; zgotować tak, jak się przyrządza pokarm dla świń (gęsto); wymieszać.* Jõvalą išjõvalyti, t. y. išvìrti. *v.* marmãlyti.

Iš-jùdinti, -nu, -nau, *вышатать, расшатать, расшевелить; wyruchać, rorruszyć.* Aš išjùdinau iš šaknų̃ kélmą, t. y. iškùšinau.

Iš-jùngti, -giu, -giau, *выпрячь, распрячь (впряженныхъ въ ярмо воловъ); wyprząc, rozprząc (zaprzężone do jarzma woły).* Aš išjùngiau jáučius. *v.* jùngas, jùngti.

Iš-jùsti, išjundù, išjudaũ, *вышататься, расшататься, расшевелиться; wyruchać się, wzruszyć się.* Brólui kója išjùda iš viẽtos, t. y. išniñs *ràsetās (жем.).*

Ìšjũka, -kos, f. *осмѣяніе, глумленіе; wyśmiech, pośmiech, urąganie się.* Ant ìšjũkos sẽnį vẽda šókti. *v.* išjũkti.

Iš-jũkti, -kiù, ìšjũkiau, *высмѣять, осмѣять; wyśmiać.* Súnus ìšjũke pijùką. *v.* jũktis.

Iš-jũsti, -siu, -siau, *распоясать; rozpasać (zdjąć komu pas lub pasy).* Jinaĩ, sesẽ, išjũse manè (iš jũstų). *v.* jũsta.

Iš-kabìndinti, -nu, -nau, *pass.-caus., выгрести, выбрать (жидкое, полусухое, грязь); wygrzebać, wygarnąć (błoto).* Kaip saũsa, dum̃blą iš prũda iškabìndink. *v.* iškabìnti.

Iš-kabìnti, -nù, -naũ, *выгрести, выбрать (кашу, грязь), вырвать (ногти, что-н. зубами, ногтями); wygrzebać, wygarnąć (kaszę, błoto), wyrwać (pazury, co-k. zębami, pazurami).* Kaip įkabinaũ aš jam į nùgarą nagùs, tai su mẽsa iškabinaũ, t. y. išplė̃šiau.

Iškadà, iškãdos, f. *вредъ, убытокъ; жаль, жалко (безл.); szkoda, strata; szkoda (czego, kogo).* Iškadà *(безл.)* žýgia tõ žmõgaus. *v.* gailù, gailė́ti, jáibe.

Iškadniñkas, -ka, m.; -ke, -kės, f. *кто причиняетъ вредъ, ущербъ; szkodnik, -nica. v.* jáibininkas.

Iškãdyti, -diju, -dijau, *вредить; szkodzić. v.* keñkti.

Iškadlývas, -và, *вредный; szkodliwy.*

(Iškadùs, -dì); *adv.* iškadžiaũ, *больше жаль; więcej szkoda.* Iškadžiaũ sveikãtos, kaip tur̃tų. *v.* iškadà, gailù, gailė́ti.

Iš-kaišýti, -šaũ, -šiaũ, *убрать (внутренность избы зеленью, цвѣтами); ubrać (wnętrze chaty w zieleń, kwiaty).* Iškaišýk seklýčią su žolėmìs, su kviẽtkomis.

Iš-káišti, -šiu, -šiau, *выскоблить, выстрогать, строгая сдѣлать (углубленіе въ ч.-н.); wystrugać, wydrążyć (strugając zrobić w czym wklęsłość).* Iškáišk gróbus, vìdų viẽdra naũja su káišena. *v.* išdũbti, išskàpti, išskõpti.

Ìškaka, -kos, f. *отлучка, отъѣздъ; wydalenie się, wyjazd.* Atsitikìme ìš-

kakos téva pakviẽsk súnų į kũpą. Nũ jo ìškakos jau trečià diẽna. *v.* iškàkti.

Iš-kakéti, iškaku, iškakéjau, *имѣть достаточно, быть въ состояніи; mieć dostatkiem, być w stanie.* Kas iškakẽs šiẽna? Mẽs ne iškakésime nũmos (*sc.* nũmos, *аренды*) mokéti.

Iš-kãkinti, -nu, -nau, *отправить, послать; wyprawić, posłać.* Iškãkink súnų, t. y. išsiuñsk. *v.* iškàkti.

Iš-kàkti, iškankù, iškakaũ, *отправиться, выйти, уѣхать (откуда-н.); ruszyć (zkąd w drogę), wyjechać, wyjść.* Iškãka, t. y. išẽja.

Iškałà, iškãłos, f. *школа, училище; szkoła.*

Iš-kałãtyti, -tiju, -tijau, *исколотить, побить; zbłuc, zbić.* Súnus iškałãtija vãgį, t. y. ìšmuše. —

Ìškałba, -bos, f. *произношеніе, выговоръ; красноръчіе; wymawianie, wymowa; krasomówstwo.* Kókia seserś ìškałba. *v.* iškalbéti.

Iš-kalbéti, ìškałbu, iškalbéjau, *произнести, выговорить; попрекнуть; wymówić; zrobić (komu) zarzut.* Anýta daũg iškalbéja.

Iš-kalbinéti, -néju, -néjau, *корить, попрекать; wymawiać, wyrzucać (komu co).* Martì man daũg iškalbinéja.

Iš-kalbìngas, -ga, *рѣчистый, краснорѣчивый; krasomówny, wymówny.* Súnus iškalbìngas. *v.* ìškałba, byłùs.

Iš-káldinti, -nu, -nau, *постараться, чтобы выбили, вынули (колоченіемъ); postarać się, żeby wybito, wyjęto (przez wybijanie).* Iškáldink vinìs iš ekéčių, t. y. liẽpk iškálti. *v.* iškálti.

Iš-kaléti, ìškalu, iškaléjau, *высидѣть въ тюрьмѣ; wysiedzieć w więzieniu.* Iškaléja tìtis trejùs metùs, t. y. iškentéja kalinỹ. 2) *заглушить (о растеніяхъ); zagłumić (o roślinach).* Mẽdis žõles ìškali (у А. Ю. «ìškała»), t. y. nusmeĩkia.

Iš-kalinéti, -néju, -néjau, *повыбить, повынуть (колоченіемъ); powybijać, powyjmować (przez wybijanie).* Ekétvirbalus iškalinéti, t. y. išim̃ti. *v.* iškálti.

Iš-kálti, ìškału, ìškalau (*жем.* iškałáu), *выбить, вынуть (колоченіемъ); wybić, wyjąć (przez wybijanie).* Iškáłk vir̃bałus iš balžiénų ekéčių.

Iš-kamantinéti, -néju, -néjau, *выпытать, допросить (какъ слѣдуетъ); wypytać, wybadać.* Põnas iškamantinẽs ir paleĩs tàva výrą, t. y. iškłausinẽs.

Iš-kamãsyti, -siju, -sijau, *истоптать, вытоптать (грязь); wydeptać (błoto).* Gývolei iškamãsija, t. y. išmýne, tar̃pvarčius. *v.* iškłampãtyti. —

Iš-kampũti, -pũju, -pavaũ, *сдѣлать, отдѣлать (углы); zrobić, wyporządzić (kąty).* Dailìde iškampãva kampùs budavódamas, t. y. daĩlei išdir̃ba. *v.* kam̃pas.

Iš-kanapóti, -póju, -pójau (*и* iškinivarpũti), *быть источену, издырену (червями); być wygryzionym, podziurawionym (przez robaki).* Mẽsa iškanapójusi, t. y. išpindéjusi, iškirmgraužójusi. *v.* ištrandéti.

Iš-kanãtyti *и* iškanãčyti, -tiju (-čiju), -tijau (-čijau), *высѣчь, отхлестать;*

wybatożyć, wychłostać. Iškanãtyti šónus, t. y. išmùšti. Tė́vas ne rõdnas iškanãčija nùgarą. Aš tau skūrą iškanãčysiu, t. y. išplėksiu. —

Iš-kandė́ti, -dė́ju, -dė́jau (*u* iškandýti, -dyjù, -dijaũ), *быть изъѣдену, источену молью; być podziurawionym, zgryzionym przez mole.* Vilnõnis drabùžis ne vėdìnamas iškandė́ja, t. y. pasidãre skylìkės, (nů) kandžių̃ suė́stas.

Iš-kanė́ti, -nė́ju (*u* ìškaniu), -nė́jau, *быть изнурену, истощену (голодомъ); być osłabionym, wycieńczonym (od głodu).* Arklýs iškanė́jęs par nãktį priė tvorõs stóvi.

Iš-kankìnti, -nù, -naũ, *замучить (нѣсколькихъ); zamęczyć (kilkoro).* Pãmote iškankiñs visùs vaikùs.

Iš-kánsti, -kándu, -kándau, *выкусить, вырвать (зубами); wykąsić, wyrwać (zębami).* Iškánda šuvà šmõtą mėsõs.

Iš-kãpanotys (*жем.; в.-лит.* iššikãpanoti), -nojůs, -nojaus, *выбарахтаться, выбраться, высвободиться (съ трудомъ, изъ глуб. мѣста); wygarnąć się, wydostać się, wyswobodzić się (z trudnością, z głębi). v.* iššikãpanoti.

Iš-kapinė́ti (*u* iškopinė́ti, iškůpinė́ti), -nė́ju, -nė́jau, *вынуть (медъ изъ улья); podebrać (miód, pszczoły).* Iškapinė́k bìtis, t. y. išimk mẽdų. *v.* iškópti (1), iškõpti, iškũpti.

Iš-kapóti, -póju, -pójau, *вырубить, порубить (на куски), высѣчь; wyrąbać, posiekać (na kawałki), osmagać. Iškapók* mė̃są *ant* šmotẽlų *(?).* Su bizūnù iškapóti.

Iš-karbatkũti, -kũju, -kavaũ, *сдѣлать кружевоподобнымъ, иззубрить, вырѣзать (бумагу) на подобіе кружевъ; zrobić podobnym do koronek, wykarbować, wykroić (papier) nakształt koronek.* 2) *то же, что* iškverbetkũti.

Iš-kárdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., перевѣшать; wywieszać.* Iškárdinti šunìs.

Iš-kárkinti, -nu, -nau, *выпугнуть, выгнать (крикливыхъ курицъ); wypłoszyć, wypędzić (krzykliwe kury).* Iškárkink vìštą iš dar̃ža. 2) *выйти (о кудахчущихъ, кричащихъ курицахъ); wyjść (o gdaczących, krzyczących kurach).*

Iš-kárstyti, -stau, -sčiau, *развѣшать; перевѣшать; porozwieszać; wywieszać.* Martì iškárste visùs drabužiùs.

Iš-karšė́ti, -šė́ju, -šė́jau, *состарѣться; одряхлѣть; zestarzeć się; zniedołężnieć.* Sẽnis iškaršė́jęs ilgaĩ ir mìre. *v.* iškáršti.

Iš-káršinti, -nu, -nau, *прокормить (старика) до смерти (ухаживая за нимъ); wykarmić (starca) aż do śmierci (pielęgnując go).* Sẽnį tą iškáršink, o jis táu palìks sàva mañtą.

Iš-káršti, -štu, -šau, *прожить свой вѣкъ, дожить до глубокой старости; dożyć swego wieku, doczekać późnej starości.* Iškáršau jau aš sàva ámžį, t. y. gyvenaũ ikì senãtvės, pasenaũ. 2) *поспѣть; dojrzeć.* Várpos iškárša jau, t. y. prinóka.

Ìškarta, -tos, f. *просѣка (въ лѣсу); wyrąb (w lesie).* Viẽta iškir̃sta miškè bus ìškarta. Iš ìškartos ker̃tu men-

kùs medžiùs. Atvašýnas áuga ìškartose. Po ìškartas áuga žõlės užsėtos. *v.* iškir̃sti, skýnimas.

Iš-kárti, iškarıu, iškórıau, *перевѣшать; wywiesić* (*почти то же, что* iškárstyti). Budelis iškóre visùs šunýčius.

Ìškasa, -sos, f. *то, что выкопано, найдено при раскопкѣ въ землѣ; rzecz wykopana.* Bóba supỹkus pasãke: «tàva tėvas šuñs ìškasa». *v.* iškàsti.

Iš-kasýti, -saũ, -sıaũ, *расчесать (ногтями), выскресть; wyczesać skrobiąc (paznogciami).* Jágu bérnui nùgarą nìžti (= niẽžti), iškasýk su nagaĩs.

Iš-kàsti, ìškasu, ìškasıau, *выкопать; wykopać.* Aš ìškasıau gìlų grıõvį.

Iš-kašė́ti, ìškašu, -šė́jau, *исхудать; wychudnieć.* Gývolei ant šıaudų̃ iškašė́ja par žıẽmą, t. y. išdžıúva. *v.* išgvagždė́ti. *v.* iškatė́ti, iškıaugždė́ti.

Ìškašta, -tos, f. *издержка, расходъ; wydatek, rozchód.* Kas pagranžiñs ìškaštas veséliją kélti (*sc.* ìškaštas veséliјai, veséliјos ìškaštas), t. y. kad išsikãštiji. *v.* ìšlaida.

Iš-katė́ti, ìškatu, -tėjau, *выдержать, прожить (о больномъ), собств. «выкудакать, перекудахтать»; wytrzymać, przeżyć (o chorym), właść. «przegdakać».* Ligónis (kaip vištà) nebiškatẽs par žıẽmą, t. y. nebišmi̇̃s.

Iš-kıaugždė́ti, ìškıaugždu, -dė́jau, *изсохнуть; wyschnąć.* Iškıaugždė́jęs sẽškas, už kãzila ùžkištas, kaip pajùdina, ir sutrupė́ja. *v.* iškem̃bti.

Iš-kaũlyti, -liju, -lijau, *выклянчить, выканючить; wynudzić, otrzymać przez natręctwo.* Lýgdamas ne iškaũlysi niẽku (*sc.* niẽka), t. y. ne išprašýsi.

Iš-kıaulóti, -lóju, -lójau, *разрыть, перерыть, перемѣшать, привести въ безпорядокъ (поступить съ ч.-н. по-свински); rozryć, poprzewracać, zrobić nieporządek (postąpić po świńsku).* Tu tik iškıaulójei mẽsą, t. y. išmaurıójei, išmaišeĩ, kad ne tiñk.

Iš-kaũpti, *v.* iškų̃pti, iškõpti.

Iš-kaũšti, -šıù, ìškaušıau, *выѣсть, выгрызть (ямину въ ч.-н.); wyjeść, wygryźć (dołek), zrobić (w czym) czaszkowatą wklęsłość.* Pẽlės ìškauše vìsą kẽpalą dū̃nos, pyrãgą, t. y. išgráuže vìsą mìnkštumą.

Iš-kaũzyti, -ziju, -zijau, *v.* iškaũlyti.

Iš-kaužóti (*и* iškıaužóti), -óju, -ójau, *выбродить, кончить броженіе, выкиснуть (подняться, вздуться); przefermentować, wykisnąć (podnieść się, wzdąć się).* Ałùs, putrà, dū̃na iškaužója, t. y. išrúga. *v.* išgaužū̃ti, iškožė́ti; iškıaužóti.

Iš-kıaužóti, -žóju, -žójau, *взрыть, разрыть; rozryć, zryć.* (Nů) kùrmıa iškıaužóta žẽme, t. y. iškė́łta. *v.* iškaužóti.

Iš-kavódinti, -inu, -inau, *постараться, чтобъ было скрыто, сокрыто, сбережено; postarać się, żeby było skryto, przechowano.* Jinaĩ, ū̃sve, iškavódina anų̃ nů akrútų. *v.* iškavóti, išdalbstýti.

Iš-kavóti, -vóju, -vójau, *сохранить, сберечь; przechować, zachować.* Aš iškavójau daĩgį, ne pagadìnęs ìłgą čẽsą. *v.* išłaikýti, išlỹkinti.

Iš-kéikti, -kiu, -kiau, *проклясть; wyklnąć*. Bóba iškéike mušēklį ant riñkos.

Iš-keĩsti, -čiù, ìškeičiau, *размѣнять; rozmienić*. Iškeĩsk pìnigus. 2) *замѣнить, заступить; zamienić, zastąpić*. Iškeĩsk (*об.* pakeĩsk) vaĩką, t. y. tu pabúk, o jis pareĩs.

Ìškekšinis, -ne, *незаконнорожденный, -ная; dziecię nieprawego łoża*. Ne bútum ìškekšinis, t. y. beñkartas. *v.* kēkše; ìšmanginis.

Iš-keláuti, -láuju *и* -láunu, -lavaũ, *отправиться въ путь; wyjechać w drogę*. Žéntas į kelõnę iškelãva.

Iškelme, -mės, f., *v.* ìškilme.

Iš-kélti, ìškelu, iškélau, *поднять и высадить или вынуть; перевести, перемѣстить (чиновника); podjąć i wysadzić lub wyjąć; przenieść (urzędnika)*. Iškéłk kũdikį iš łópšia.

Iš-kem̃bti, -bstù, -baũ, *исхудать, изсохнуть; wychudnąć, wyschnąć*. Iškem̃busi kárve, t. y. sulýsusi.

Iš-keñsti, iškenčiù, ìškenčiau, *вытерпѣть, выдержать; wycierpieć, wytrzymać*. Iškeñsk tą bēdą.

Iš-kentēti, iškenčiù, iškentējau, *выстрадать, вытерпѣть; wycierpieć*. *v.* iškeñsti.

Iš-kepersũti, -sũju, -savaũ, *выйти, уйти, качаясь или покачиваясь; выбраться на четверенкахъ (выставивъ заднюю часть тѣла); wyjść chwiąc się lub wahając się; wyleźć na czworakach (odstawiwszy tylną część ciała)*. Led iškepersãva iš łóvos vaĩkas nů tēva.

Iš-kēpinti, -inu, -inau, *постараться, чтобы испеклось, изжарилось; (старательно) испечь, изжарить; postarać się, żeby się wypiekło, wysmażyło; (starannie) wypiec, upiec, usmażyć*. Aš iškēpinau mēsą gražeĩ. *v.* iškèpti.

Iš-kèpti, ìškepu, ìškepiau, *испечь, изжарить; wypiec, upiec*. Dar gegùže iškèps sàva kēpį, t. y. šaĩs. 2) *испечься, изжариться; upiec się, usmażyć się*. Dũna ìškepe. *v.* iškēpinti.

Iš-keřštvyti, -tviju, -tvijau, *отомстить; zemścić się*. Anýta jau iškeřštvija, t. y. keřštą ìšgine, išvãre.

Iš-keselóti, -lóju, -lójau, *перетрясти, вытрясти, перебрать; przetrząść, wytrząść*. Iškeselók kišènes jieškódamas pinigũ, nósiniu. *v.* išnaršýti, išveizéti, keselŷs.

Iš-kēsti (*и* iš-skēsti), ìškeciu, ìškėčiau, *раскрыть, растопырить, разставить; rozpuścić, rozstawić*. Iškēsk (*вост.*) kētį (*и* skētį, *зонтикъ*). *v.* skēsti, išžeřgti.

Iš-kētėlis (*об.* išsikētėlis), -le, *кто ходитъ нараспашку, у кого ротъ нараспашку, безалаберный человѣкъ; kto chodzi w rozpiętym ubraniu, rozchlastany, z gębą otwartą*. Jinaĩ, meřga, pavadìna bernùką «iškētėlis». *v.* iškēsti.

Iš-kevałũti (*sc.* iškiavałũti), -łũju, -łavaũ, *вылущить, снять шелуху; wyłuszczyć, wyłupić*. Ìškevałũti riešutus. *v.* kēvałas (kiãvałas).

Iš-kibstýti, -staũ, -sčiaũ, *разойтись и прицѣпиться или прилипнуть; ro-*

zejść się i przyczepić, przylepić się. Mìłtai iškibstỹs į šalîs kùbiła. *v.* kîbti.

Ìškilme, -ės, f. *пышность, роскошь, великолѣпіе; торжество; przepych, rozkosz, okazałość; uroczystość.* Į dìdę ìškilmę išsikéle žéntas, t. y. išdîda. Mаž martì turédama su ìškilme váišina svečiùs. Jos tik viẽna ìškilme, o patì badù dvẽsia.

Iš-kiłnóti, -nóju, -nójau, *высадить, перевести, перенести (много предметовъ, не сразу); wysadzić, przenieść (wiele przedmiotów nie odrazu).* Pons tas visùs žmónis gaspadõrius iškiłnója iš viẽtos. *v.* iškélti.

Iškiłnùs, -nì, *великолѣпный, роскошный, живущій пышно; okazały, wystawny, wysadny; żyjący wystawnie.* Svõčia iškiłnius piẽtus dãve vesélninkams. Ne búk iškiłnùs, ne płatavók, nù praràsi, o rytó ùbagu eĩsi. *v.* iškìlti.

Iš-kîlti, iškinłù (*и* iškìłstu, *жем. и* iškiłnù), iškiłaũ, *подняться (вверхъ); возвыситься; podnieść się, wznieść się (do góry), wywyższyć się.* Pyrãgai iškìła, mẽtas *(пора)* jau kèpti. *v.* išsikélti.

Iš-kinkýti, -kaũ, -kiaũ, *выпрячь; wyprząc.* Iškinkýk ašviẽnius.

Iš-kỹpti, -pstù (у И. Ю. «iškimpù»), iškypaũ, *выздоровѣть, выжить (съ трудомъ); wyzdrowieć, wyżyć (z trudnością).* Ligónis iš ligõs led iškỹpa, t. y. atsigãva. Silpnì ančiùkai vos iškỹpa.

Iš-kirmgraužóti, -žóju, -žójau, *быть источену червемъ (о деревѣ); być wygryzionym, stoczonym przez robaki (o drzewie).* Mẽdis iškirmgraužója. *v.* iškanapóti.

Iš-kir̃minti, -nu, -nau, *вынести (медленно); wynieść (powoli).* Tu iškir̃mini bùnžę, t. y. ìšneši.

Iškirmýtakis, -ke, *у кого червивые глаза (о человѣкѣ, больномъ глазами); kto ma oczy zrobaczałe (o człowieku, chorym na oczy).* Kad kîtą nevežió arbà skaũstančios ãkys, tad sãkas (=sakos, sãkoma): tas iškirmýtakis. *v.* iškirmýti, akìs.

Iš-kirmýti, -myjù, -mijaũ (*и* iškirméti, -mẽju, -mẽjau), *быть источену червями и сгнить; zrobaczeć i wygnić.*

Iš-kir̃pti, ìškerpu, iškirpaũ, *выкроить; wystrzyc, wykroić.* Iškir̃pti ant viẽn tìksła, t. y. suvisù tiñka. Pórmą *(форму)* ìškerp vèłuk tìksła.

Iš-kir̃sti, ìškertu, iškirtaũ, *вырубить; wyrąbać.* Aš iškirtaũ mẽdį iš šaknų̃. 2) *выклюнуть; wykluć, wykłwać.* Var̃nas var̃nui ãkį (*об.* akiẽs) ne iškir̃s.

Iš-kìšti, ìškišu, -šaũ (*вост.* ìškišiau), *высунуть; wysunąć, wytknąć.* Iškìšk liežùvį.

Iš-kitóti (=iškėtóti), -tóju, -tójau, *раскрыть, распеленать; rozkryć, rozwinąć.* Bóba iškitója kũdikį ikì parkabẽlų, t. y. išvýste. *v.* iškẽsti.

Iš-kłaidìnti, -nù, -naũ, *дать разбрестись, заблудиться; dać się rozbłąkać.* Gìrio visùs trìs šunýčius iškłaidinaũ, jau nebesugriñš jiė namõlei.

Iš-kłáidžioti, -džioju, -džiojau, *проблуждать; spędzić czas błąkając się.* Vìsą diẽną po gìrią iškłáidžiojau, arklų̃ jiėškódamas. *v.* iškłajóti.

Iš-kłajóti, -jóju, -jójau, *исходить блуждая; przejść błąkając się.* Iškłajójau vìsą mìšką, kaip ìškłuikıau iš kẽla. *v.* iškłáidžıoti.

Iš-kłaipýti, -paũ, -pıaũ, *искривить (обувь); wykrzywić (obuwie).* Tu iškłaipeĩ čeverỹkus, batùs, t. y. ìškłeišei, nùkreipei. 2) *протоптать въ разныхъ направленіяхъ (стези); wydeptać w różnych kierunkach (ścieżki).* Rugıũse iškłaipýtos brỹdės žansų̃.

Iš-kłampãtyti, -tiju, -tijau, *истоптать, вытоптать (грязь); wydeptać (błoto).* Iškłampãtyti ỹra išmankãsyti, išmìnti. *v.* iškłampóti.

Iš-kłampóti, -póju, -pójau, *истоптать (лугъ, грязь); wydeptać (łąkę, błoto).* Pıẽvų ne iškłampók važinė́damas, t. y. ne ištrapõsyk, ne išmìnk.

Iš-kłapãtyti, -tiju, -tijau, *выхлопотать; wystarać się.* Aš iškłapãtijau (*об.* išrúpinau) gẽrą vıẽtą dėl tàvęs, t. y. ìšsũsıau (*sc.* ìšsûsiau), išsistorójau, daũg kłãpatų turė́jau.

Ìškłastos, -ų, f. pl. *крупные плевелы (колосья), разметенные изъ чела хлѣбнаго вороха; grube plewy, rozmiecione z przewianego zboża.* Šıaudaĩ ir várpos ne iškùłtos, iškłastýtos vė́tant, vadìnas ìškłastos. *v.* iškłastýti, àtvėtos (ãtvėtos, atãvėtos); pastùrłakos (*и* paskuĩłakos), pìrmałakos, pełaĩ (*и* pẽłūs).

Iš-kłastýti, -staũ, -sčıaũ, *разместит (чело хлѣбнаго вороха); rozmieść (przewiane zboże).* Iškłastýk iš grũdų̃ várpas, t. y. iššłṹk.

Iš-kłaũsinėti, -nė́ju, -nė́jau, *поразспросить, разспросить (хорошенько, многихъ, обо многомъ); rozpytać się (dokładnie), wypytać (wiele osób, o wielu rzeczah).* Iškłausinė́k geraĩ kẽlį. *v.* iškamantinė́ti, iškvõsti.

Iš-kłáusti, -sıu, -sıau, *разспросить; wypytać.* Led iškłáusıau žõdį nů̃ (*и* iš) jõsıos.

Iš-klègšti, ìšklegždu, -daũ, *расшататься (о томъ, что было вдѣлано); rozchwiać się (o rzeczy wprawionej).* Išklẽgžda (*и* išklegždė́ja) rãtai, špúle, t. y. išdvẽra, išglẽra. *v.* išglègšti, išklìgšti, išklìbti.

Iš-kléisti, iškléidu (*жем.*), iškléidau, *растратить; przemarnować, roztrwonić.* Martì gál iškléisti vìsą náudą.

Iš-klẽsti, ìšklečıu, ìšklėčıau, *разложить, растянуть; (перен.) отхлестать, избить; rozłożyć, rozciągnąć; (przen.) wybić, zbić.* Vagìs ỹra ìšklėstas, t. y. ìšmuštas.

Ìšklibkõjis, -je, *съ расшатанными ногами; косоногій, косолапый, кривоногій (об.* išklypkõjis); *nóg rozchwianych; koślawiec, krzywonogi. v.* išklìbti, išklỹpti, kója.

Iš-klìbti, išklimbù, išklibaũ, *расшататься, расхлябаться (о томъ, что вдѣлано); wyruchać się, rozchwiać się (o rzeczy wprawionej).* Kójos krãsės, peĩlis iš kóta išklìba.

Iš-klìgšti, ìškligždu, -kligždaũ (*об.* išklìgždėti, ìškligždu, -dė́jau *и* iškligždaũ). Nıẽkai peĩlis, kad ìškligžd. *v.* išklìbti, išklègšti.

Iš-klỹpti, -pstù, -paũ, *покривиться, пошатнуться (въ основаніи); wykrzywić się, zachwiać się (z osady).* Rugeĩ prıė šaknų̃, žemè-pagal, iš-

klỹpa nů audrõs su lietumi̇̃, nů bangaũs lietaũs. *v.* iškri̇̀pti (iškrỹpti).

Iš-kli̇̀rti (*u* išklérti), -stu, -raũ, *расшататься (въ основаніи); wyruchać się (z osady).* Kója krãsės, žosłãna, iškli̇̀rusi, kleparũ. *v.* iškli̇̂bti, išklỹpti, išglérti.

Iš-klýsti, -klýstu, -klýdau, *заблудиться, сбиться (съ дороги, съ праваго пути); zbłąkać się, zabłąkać się (z właściwej drogi, od prawdy).* Sūnùs išklýda iš kẽla.

Iš-kłóstyti, -stau, -sčiau, *развѣшать, разостлать (нѣчто сложное, многое), разостлать (для просушки); rozesłać (rzecz skomplikowaną, wiele drobiazgu), rozesłać (dla wysuszenia).* Drabužiùs išklóstyk (*об.* išdžiáustyk) ant tvorõs. *v.* iškłóti.

Iš-kłóti, -łóju, -łójau, *выстлать, выложить (чѣмъ-н. одежду); wysłać, wyłożyć (czym), podłożyć (pod co, podszewkę).* Drabùžį pãmušu iškłók. Aš iškłójau vi̇̀są ãsłą audi̇̃mais.

Iš-kludýti, -kludaũ, -kludžiaũ, *высвободить (изъ тѣснаго мѣста); выкабалить, выручить; wyzwolić (z ciasnego miejsca), wyratować.* Aš súnų išk̇ludžiaũ iš bėdõs, kur ans įklùva (*sc.* bùva įklùvęs). *v.* išklúti, įkludýti.

Iš-kłuĩkti (*u* iškłaĩkti), -kłuikstù, -kłuikaũ, *заблудиться, сбиться съ пути (одурѣвъ, потерявшись); zbłądzić, zbłąkać się (straciwszy głowę).* Aš iškłuikaũ iš kẽla, t. y. paklýdau, kaip kłùikis. *v.* išklýsti.

Iš-klúti, išklūvù (*жем.* išklūnù), iškluvaũ, *высвободиться, избавиться (съ трудомъ); wyzwolić się, wyratować się (z trudnością).* Aš vos iškluvaũ iš tõs bėdõs, alè ir tu įklúsi. *v.* iškludýti.

Iš-knaisýti, -saũ, -siaũ, *изрыть, перерыть (рыломъ); rozryć, przeryć (ryjem).* Išknaĩse kiaũlės añtežius (*u* ántežius). *v.* išknìsti.

Iš-knàkcyti, -ciju, -cijau, *истребить, извести (слышится вскрикъ убиваемаго звѣрька); wyniszczyć, wytępić (słyszy się wykrzyk wytępianych drobnych zwierząt).* Išknàkcyti žiùrkes yra išganùbyti, išanũti. *v.* iššudýti, išnaiki̇̀nti.

Iš-kneĩbti, -biù, ìškneibiau, *вынуть, вырѣзать (шилообразнымъ орудіемъ или кончомъ ножа изъ мягкаго предмета); wyjąć, wyrznąć (szydłowatym narzędziem lub końcem noża z miękkiej rzeczy).* Kir̃menį iš óbala iškneĩbęs (galì) suė̃sti óbalį. *v.* Iškrapštýti, išràkti.

Iš-knìsti, ìšknisu, -saũ (*вост.* ìšknisiau), *вырыть, изрыть; wyryć, rozryć.* Išknìsa kiaũlės pievas. *v.* išknaisýti.

Iš-kiogždė́ti, ìškiogždu, -ždė́jau (*u* iškiugždė́ti), *исхудать, высохнуть; wyschnąć, wychudnąć.* Par žiẽmą gývolis iškiogždė́ja, t. y. išdžiúva. Iškiogždė́jusi tórpė. *v.* iškiaugždė́ti, iškiugždýti.

Iš-kõlóti, -lóju, -lójau, *расхулить, выругать, разругать; wyłajać* (у А. Ю. «*zelżyć*»). Dė̃de iškolója màne, t. y. išvàksija, išlõjoja.

Iš-koneveĩkti (*Понев.*), -kiù, iškonèveikiau (*u* iškū̃neveikti *Вилком.; зап. в.-лит.* iškãneveikti = iškąneveikti), *разрыть, извалять, изгадить; из-*

насиловать; rozryć, zawalić, powalać, zbrudzić; zgwałcić. Iškoneveĩktų *) eřžiłas su sàva mižù. *v.* išanũti; kas, ne, veĩkti.

Iš-kópti (1), -pıu, -pıau *(об. жем.), выхватить, издобыть, выбрать (что нужно брать скоро, не мѣшкотно; wychwycić, wydobyć, wygarnąć, wybrać (co się bierze rychło, nie marudnie).* Bitìs, mẽdų *(медъ изъ улья)*, žarĩją iškópti *(Ред).*

Iš-kópti (2), -pıu, -pıau, *вылѣзть, выкарабкаться, (поднимаясь вверхъ); wyleźć, wydostać się (podejmując się w górę).* Iškópti iš duobẽs, iš giłaũs rũsıo (gilõs rũsıẽs). *v.* įkópti, išlìpti. +

Iš-kõpti *(об. жем.)*, -pıù *(жем.* ìškopu *и* ìškapu), ìškopıau, *выкопать (при окапываніи, окучиваніи, раскапываніи чего-н.); wykopać (okopując, rozkopując co).* Iškõpti *(в.-лит.* iškaũpti) ropùtę, iškõpti mẽšłus *(в.-лит.* išmẽžti mẽšłą, tvártą, kúginį), iškõpti *(в.-лит.* iškaũpti, *чаще* iškũpti, *вычистить)* dũbę, šùlinį-šùlinę. *v.* apkópti *(см.* apkõpti: «apkõpk ùgnį, kıẽmą»), iškũpti, iškapinẽti. +

Iš-korė́ti, -rė́ju, -rė́jau *(и* iškorýti, -ryjù, -rijaũ), *стать сотообразнымъ, пористымъ, губчатымъ; stać się podobnym do plastru miodu, dziurkowatym, gąbczastym.* Pyrãgas iškorė́jęs, t. y. skylė́tas. *v.* korỹs, išakė́ti.

*) Въ *вост. iškũneveikti* гласный *u* полудолгъ (такой, какъ въ *acc. ku = kų*). Слогъ *veik* можетъ получать второстепенное удареніе; иногда слышно просто *iškũneveĩkti*, какъ *Понев. iškoneveĩkti.* Примѣч. Ред.

Iš-kósėti, -sıu *(3-ье л.* iškósi, iškósti, *1-ое и* iškósčıu; *вост. и* iškósu), -sė́jau *(и* iškósyti, -sau, -sıau, *Пон.*), *выкашлять, выкашлянуть; wykaszlać, wykaszlnąć.* Ligóne *(и* ligónis, f.) iškósėja geł̃tónas ir krùvinas skrèples.

Iš-kóšti, -šıu, -šıau, *выцѣдить, процѣдить; przecedzić, wycedzić.* Iškóšk pıė́ną par koštùvį.

Iš-kožė́ti, -žė́ju, -žė́jau, *скиснуть, подняться (при броженіи); podnieść się (przy fermentacji;* у А. Ю. *«nakisnąć»).* Iškožė́ti ỹra išrúgti. 2) *(об.* iškıožė́ti), *издыриться, продыриться; wydziurawieć. v.* išgaužũti; išakė́ti, iškorė́ti; iškaužóti.

Iš-kıõžti, -štù, -žaũ, *получить дыры, трещины (въ основаніи), издырявѣть; подняться; stać się dziurawym, nieszczelnym (w dolnej części); podnieść się.* Snıẽga čeř̃kšnai iškıõžę, t. y. bi *(и* by) pasikabìnę, pasipũtę stóvi. *v.* iškorýti.

Iš-kraikýti, -kaũ, -kıaũ, *раструсить, разсорить (солому, сѣно); настлать (соломы), выстлать (солому); rozrzucić (słomę, siano, jako śmiecie), nasłać (słomy), wysłać (słomą).* Aš iškraikıaũ šmõtą šıaudų̃ į kraĩkus. *v.* iškratýti, iškreĩkti.

Iš-kraipýti, -paũ, -pıaũ, *искривить (въ разныхъ мѣстахъ), поискривить; wykrzywić (w wielu miejscach); powykrzywiać.* Iškraipýtas kẽlis. *v.* iškreĩpti.

Iš-krapštýti, -štaũ, -ščıaũ, *выковырять, вычистить (трубку); wydłubać (czyszcząc palcem, rzeczą śpiczastą).*

Iškrapštýk pýpkę. *v.* iškneĩbti, išràkti.

Iš-kratýti, -taũ, -čiaũ, *вытрусить, вытрясти; wytrząść, roztrząść.* Iškratýk grúdus iš pakračių̃.

Iš-kráustyti, -stau, -sčiau, *выгрузить, разгрузить (тщательно); вынести (перенося все или много вещей); wyładować, wyłożyć (starannie); wynieść (przenasząjac wszystkie lub wiele rzeczy).* Iškráustyk visùs dáiktus iš stubõs. *v.* iškráuti.

Iš-kráuti, iškráuju *и* iškráunu, -króviau, *выгрузить, вынуть, выбрать (при разгрузке); wyłożyć, wybrać (przy wyładowaniu).* Iškráuk vežìmą mẽdžių.

Iš-kreĩkti, -kiù, ìškreikiau (*Пон.* iškréikt), *выстлать (хлевъ соломою); wysłać (chlew słomą).* Iškreĩk staĩdùs su šiaudaĩs.

Iš-kreĩpti, -più, ìškreipiau, *искривить; wykrzywić.* Ìškreipei grė́bla dantìs griė́žiant.

Iš-krė̃sti, ìškrečiu, ìškrėčiau, *вытрясти, вытрусить; wytrząść.* Iškrė̃sk kūlùs geraĩ, kad ne bútų pātrakų (pakratų̃, pakračių̃, padráikių?).

Iš-kresčiū́ti, -čiū́ju, -čiavaũ, *просеять грохотомъ; przesiać, przetrząść przez przetak.* Iškresčiū́k pãkračias su krãtelu (*sc.* krẽtilu) ir supìlk į pakratìnę. *v.* sijóti, krẽstis.

Ìškrikas, -kà *и adv.* iškrikaĩ, *не сложенный, разбросанный въ безпорядкѣ; niezłożony, rozrzucony w nieładzie.* Kam iškrikaĩ laikaĩ vir̃ves, t. y. pàkraiktas (*sc.* pàkreiktas). *v.* krìkti, iškreĩkti.

Iš-krim̃sti, ìškremtu, iškrimtaũ, *нагрызть, перегрызть (много чего-н. жесткаго, орѣховъ); nagryźć (wiele rzeczy twardych, orzechów).* Čiẽlą tar̃bą riė́šutų̃ aš iškrimtaũ. *v.* išgráužti, kramtýti.

Iš-krỹpti, iškrypstù, -krypaũ (*жем. и* iškrìpti, iškrimpù, iškripáu), *покривиться, искривиться; wykrzywić się.* Bãtai iškrỹpa (iškrìpa). *v.* iškreĩpti.

Iš-krìsti, ìškrentu (*и* iškrintù, *жем.* iškrimtù, iškrimstù), iškritaũ, *выпасть; wypaść.* Ni ómyneis ne bùva, kad tataĩ krìstum. Vaĩkas iškrìtęs iš mẽdžia kóją pasiłáuže (*sc.* vaĩkas krita iš mẽdžia ir kóją nulū́ža, sulū́ža).

Iš-kričióti (*и* iškrečióti), -čióju, -čiójau, *вытрусить; выпустить (рубашку, чтобы носить ее навыпускъ, сверхъ штановъ); wytrząść; wyciągnąć (koszulę, żeby nosić ją nad majtkami).* Márškinius iš kélnių iškričióti. *v.* įsikričióti.

Iš-krivalū́ti (*и* iškrivulū́ti), -lū́ju, -lavaũ, *выйти (вкривь и вкось шатаясь, непрямо идя); wyjść (chwiąc się na wszystkie strony, nie prosto idąc).* Bút iškrivalãvus pas liẽptą kárve, bút nenuskeñdus. *v.* kreĩvas.

Iš-krivū́ti, -vū́ju, -vavaũ, *искривить; wykrzywić.* Kám taip iškrivavaĩ vãgą, rugiùs vagódamas. *v.* kreĩvas.

Iš-kriõkti, -kiù, ìškriokiau, *выйти, вытечь (съ ревомъ); отойти, умереть (храпя, пуская храпъ); wyjść, wypłynąć (rycząc, szumiąc); umrzeć (chrapiąc).* Ligónis ìškrioke, t. y. ìšmire. *v.* nusikriõkti.

Iš-krópti, -pıu, -pıau, *выманить, wyłudzić*. Sūslỹs (*в.-лит.* sůslỹs) iškrópe šiẽną, t. y. išprãše.

Iš-krıugždėti, ìškrıukždu, -dėjau, *издробиться, выкрошиться (о зубахъ); wydrobić się, wykruszyć się (o zębach)*. Iškrıugždėja dañtys, t. y. ištrupėja.

Iš-krıùšti, ìškrıušu, iškrıušaũ, *выкрошить, искрошить; wykruszyć, rozkruszyć*. Kad pavõgtum žolès, kviẽtkas, nùgarą iškrıùščıau jái, vagìlkai.

Iš-kubùrkštyti, -štiju, -štijau, *выгнать (съ багромъ въ рукахъ; кого-н. глубоко, прочно засѣвшаго); wypędzić (z bosakiem; tego, kto głęboko, nadobre osiadł)*. Žmónės žỹdą iškubùrkštija iš kıẽma, t. y. ìšgine.

Iš-kùdeloti, -loju, -lojau, *распутать (шерсть, потрясывая); rozplątać (wełnę, przetrząsając)*. Iškùdelok susivėłusıas pãkułas, vìlnas, t. y. iškratýk.

Iš-kıùgždinti (*и* iškıõgždinti), -nu, -nau, *дать высохнуть; dać zeschnąć*. Iškıùgždinti gývolei par žıẽmą, t. y. sudžıúvę, sulýsę. *v.* iškıogždėti.

Iš-kıugždýti, -dyjù, -dijaũ, *выгнить и выкрошиться; высохнуть, исхудать; стать дырявымъ, неплотнымъ; wygnić i wykruszyć się; stać się dziurkowatym, nieszczelnym; zeschnąć, wyschnąć, schudnąć*. Gývolis iškıugždìjęs, t. y. išsẽkęs, kũdas, išdžıovėjęs. Pavãsarį iškıugždìjęs sniẽgas nů dıėnójima, išakìjęs lẽdas, iškorìjusi dũna. *v.* kıugždýti, iškıogždėti.

Iš-kùkinti, -nu, -nau, *выпить (жадно; слышно, какъ пьютъ); wypić (łakomie; słychać, jak piją)*. Iškùkindava trìs gõrčıus arıelkos pasubinỹs *(сказано о лѣстецѣ)* põna, t. y. išgérdava.

Iš-kùkštinti, -nu, -nau, *раздробить, раскрушить и выгрести; rozdrobić, pokruszyć i wygarnąć*. Iškùkštink mólį, kur bùva pẽčıus, ir išvèžk. *v.* iškrapštýti.

Iš-kukũti *и* iškūkũti, -kũju, -kavaũ, *выкуковать (кому-н.) смерть, выѣздъ изъ дому (оставленіе дома); kukając przepowiedzieć (komu) śmierć, wyjazd z domu (opuszczenie domu)*. Geguže iškukũs bekukũdama, t. y. jēbikàs mir̃s (bùrta). *v.* išłaskũti, išlingũti.

Iš-kūlėti, iškūlėju, -lėjau, *быть поврежденy головнею (особ. о зернахъ пшеницы); zaśniecić się (szczeg. o ziarnach pszenicy)*. Pūrų̃, kvıėčıų̃ grūdaĩ várpose iškūlėję, t. y. išdegulėję. *v.* įkūlėti.

Iš-kułkšnóti, -nóju, -nójau, *перебить (малые предметы); porozbijać (małe rzeczy)*. Iškułkšnóti krumslùs dir̃vo, kunkółus pùtro. *v.* iškùlti.

Iš-kùlti, ìškulu, iškúlau, *вымолотить; wymłócić*. 2) *перебить (всю посуду); potłuc (wszystkie naczynia stołowe)*. Gìrtas iškúle visùs sūdùs, indùs. *v.* išdaužýti.

Iš-kum̃brinti, -nu, -nau, *выйти (о сгорбившемся человѣкѣ, о старичкѣ); wyjść (o człowieku zgarbionym, o staruszku)*. Sẽnis jau ìškum̃brina, kùprą išmẽtęs, t. y. pasileñkęs išẽja. *v.* iškuprénti.

Iš-kum̃pinti, -nu, -nau, *выгнуть, согнуть (въ дугу); wygiąć, zgiąć (obłą-*

czysto). Kùlba daĩlei iškum̃pinta. *v.* kum̃pas.

Iš-kumpũti, -pũju, -pavaũ, *v.* iškum̃pinti. Iškumpũta pãdaryne, kùlba, łañkas.

Iš-kundéti, -dẽju, -dẽjau, *v.* iškandéti.

Iš-kunkulũti (*и* iškunkulũti), -lũju (łũju), -lavaũ (łavaũ), *уйти (отъ сильнаго клокотанія), выкипѣть; wyciec (warząc się, z wrzawą, bełkocąc); wygotować się.* Iškunkulãva vandũ, t. y. ìšvire, kunkułaĩs išẽja. *v.* kunkulũti.

Iš-kupréuti, -nù, -naũ (*и* iškũpriuti, -nu, -nau), *выйти (о горбатомъ человѣкѣ, особ. о горбатомъ старикѣ); wyjść (o człowieku zgarbionym, szczeg. o starcu garbatym).* Sẽnis dıẽdas iškuprẽna, t. y. išẽja. *v.* iškum̃brinti.

Iš-kũrénti (*и* iškũrìnti), -nù, -naũ, *вытопить (печку); wypalić (piec).* Iškũrénk pẽčių šiłtaĩ. *v.* įkùrti, įkũrìnti.

Iš-kũryti, -riju, -rijau (=iškùrti, ìškurıu, iškúrıau), *бѣжать (откуда-н.), уйти (и бѣжать безъ оглядки); uciec (i lecieć prędko).* Vaĩkas iškũrys (sc. iškuřs) išèè, t. y. išbẽgs.

Ýškus, -ki (*Вилком.* ýskus, *adv.* ýskei), *ясный, определенный; jaśny, wyraźny. v.* ajškùs (*об.* áiškus, éiškus, *рѣже* aiškùs, aĩškų), riškùs.

Iš-kıušéti, ìškıušu, -šẽjau, *изсякнуть, изсохнуть; wyschnąć.* Iš gałvõs smãgens jo iškıušẽja, t. y. ìšseke.

Iš-kùteloti, -loju, -lojau *и* iškuténti, -nù, -naũ, *выщекотать; wyłaskotać.* 2) *расшатать бороною, кое-какъ выборонить; wzruszyć broną, jako tako wybronować.* Brólis su ekẽčiomis iškùteloja šaknìs várpučių, velénas. Su ekẽčıomis grumsłùs iškuténk iš várputinų (iš varputỹnės, varputýnų, -ynũ?).

Iš-kutéti (1), -tẽju, -tẽjau, *истеребиться въ мохры; wystrzępić się.* Kraštaĩ rankóvės iškutẽję, t. y. išdrìska, išìra. *v.* išbrìgsti, kùtas.

Iš-kutéti (2), ìškutu, -tẽjau, *прокормиться, прожить (о слабомъ существѣ); wyżywić się, przeżyć (o słabym stworzeniu).* Iškutéti par žıẽmą, t. y. išmìsti. *v.* kùsti.

Iš-kùtìnti, -nù, -naũ, *прокормить, выкормить (слабое существо); przekarmić, wyżywić (słabe stworzenie).* Iškùtinti viščıukùs. *v.* kùsti, atkùsti (2).

Iš-kùtriuti, -nu, -nau, iškutrénti, -nù, -naũ *и* iškùtryti, -triju, -trijau, *расшевелить, наторить (кого); wyruszyć, rozruszyć, wymusztrować (kogo).* Anýta iškùtrys mařčią, t. y. išmìtrys, išjùdins. *v.* įkùtryti, išmangìnti.

Iš-kutũti, -tũju, -tavaũ, *истеребить въ мохры; избить (кого); wystrzępić; nabić (kogo).* Vãgıui iškutãva káilį geraĩ kũpo *(въ собраніи, на сходѣ). v.* iškutéti (1).

Iš-kũpti, -pıù, ìškũpıau, *вынуть, вынести, вырести, удалить, убрать все загрязняющее, ненужное; вычистить; wyjąć, wynieść, wygarnąć, wyrzucić, usunąć wszystko, co zanieczyszcza, co zbyteczne; wyczyścić.* Iškũpti mařką, šùlnį (*зап.* šùlinį), grıõvį, kłojìmą *(гумно)*, ãvilį *(вост.)*; iškũpti iškur šúdus, iš ãvilo,

łóvio šrukšlès *(южн. в.-лит. и особ. вост.)*. 2) *выбрать (медъ и подчистить при этомъ улей); wybrać (miód i poczyścić zarazem ul)*. Ìškůpėm mẽdų, ãvilį *(Понев.)*. *v.* iškapinė́ti; išvalýti. ✝

Iš-kvàkinti, -nu, -nau, *вылить (изъ бутылки; слышно булькание); wylać (z butelki; słychać bełkot)*. Iškvàkinti iš plèčkõs arıełką, t. y. išpìlti. *v.* iškùkinti, įkvàkinti.

Iš-kváršti, -štu, -šau, *разойтись (о головѣ); устать, истомиться (обыкн. отъ непріятнаго шума); zmęczyć się (zw. od nieprzyjemnego zgiełku, szumu)*. Iškvárša màna gałvà beveřkıant ir sùkas.

Iš-kvėpũti, -pũju, -pavaũ, *продышать; wydyszać (wydyszeć)*. Ligónis vos iškvėpãva par nãktį ir mìre. *v.* įkvẽpti.

Iš-kverbetkũti, -kũju, -kavaũ, *стать кружевоподнымъ, иззубриться; издырявѣть; stać się podobnym do koronek, wykarbowawym; wydziurawieć*. Lẽdas pavãsarį nů spindulų̃ sáulės iškverbetkãvęs, t. y. iškıožė́jęs. 2) *то же, что* iškarbatkũti. *v.* iškožė́ti.

Iš-kvõsti, iškvočiù, ìškvočıau (*и* iškvõšti, -šiù, ìškvošıau), *вывѣдать, развѣдать; wybadać, (nieznacznie) wypytać*. Iškvõsti ỹra ne znaĩmei iškłaũsinėti.

Ìšłaida, -dos, f. *и* išłaidà, -dõs, ìšłaidą, *выпускъ, выходъ; выгонъ (сборное мѣсто для стада); wypuszczenie, wyjście; wygon (jako miejsce zebrania się dla bydła)*. Kad mẽdis ne tùr ìšłaidos, par tankùmą spiĩgsta. Nėr ìšłaidos dėl gývolų. Ìšłaida ỹra piėva aptvérta, tęn gývolei ėdinė́, stovinė́, kad piėmens ein válgyti. Kol gẽna į ganỹkłą galvijùs, išléidžıa iš kũtės į ìšłaidą. 2) *расходъ; rozchód*. *v.* pryvartẽ, išlèisti, ìšgana, ìšvara.

Ìš-łaidas, -dà (*и* išłaidùs, -dì), *свободный, не скрученный (оניткѣ, веревкѣ); wolny, nie skręcony*. Anýta išłaidaĩ *(adv.)* veřpıa, t. y. nesukreĩ. Gìjos, sıúłai išłaidì, t. y. ne susùkti geraĩ. 2) išłaidùs, -dì, *тороватый, расточительный; wydatny, stratny, rozrzutny (Ред.)*. *v.* išléisti.

Iš-láidyti, -dau, -džıau, *выпустить, израсходовать (одно за другимъ, все), повыпустить; wypuścić, wydać (jedno za drugim, wszystko), powypuszczać*. Gróbus išłáidyk, kad čýsti bútum. *v.* išlèisti.

Iš-łáidoti, -doju, -dojau, *проводить изъ дому (покойника; то же, что* išlydė́ti), *похоронить (всѣхъ); wyprowadzić (umarłego), pogrzebać (wszystkich)*. Mìrusıus vaĩkus, tė́vus, brólus išłáidok.

Iš-łáidžıoti, -džıoju, -džıojau, *v.* išłáidyti. Išláidžıoti pìnigus. *v.* láidžıoti.

Iš-łaikýti, -kaũ, -kıaũ, *выдержать; сохранить; wytrzymać; zachować*. Óbalus išłaikıaũ lig šıám łaĩkui.

Iš-łaimė́ti, ìšłaimıu (*жем.* išłąimẽju), -mẽjau, *выиграть (что-н.); wygrać (co;* у А. Ю. *«nakorzystać się»)*. Išłaimė́jau aš ir jau nebłaimė́sıu tęn.

Ìšłaisvis, -vıa, m. *просторъ, свобода; przestwór, swoboda* (у А. Ю. *«wygoda»)*. Mẽdis ìšłaisvy áuga tařpei. *v.* łáisve, ìštaiga.

Iš-łaižýti, -žaũ, -žiaũ, *вылизать; wylizać*. Torėlį *(тарелку)* išłaižýti. *v.* išlėžti.

Iš-łakìnti, -nù, -naũ, *заставить вылетѣть; улетучить (откуда-н.); zmusić wylecieć; ulotnić (zkąd)*. Šẽšuras tů išłakiñs tą bóbą łaũkan.

Į-šłãkinti, -nu, -nau, *вкропить; wkropić*. Įšłãkink šłãką vandeñs, taukų̃. *v.* šłãkas, įšlẽkti, įłãšinti.

Iš-łakióti, -kióju, -kiójau, *разлетѣться, повылетать; rozlecieć się, powylatywać*. Išłakiója vìsos vìštos łaũkan.

Iš-łakstýti, -staũ, -sčiaũ, *разбѣжаться, поразбѣгаться, выбѣгать (всюду); повыскакать (поразлетѣться); rozbiec się, porozbiegać się; wybiegać (wszędzie); powyskakiwać (porozlatać się)*. Błùsos išłãksta. 2) išłakstýti árklį *(Пон.)*, *размять лошадь (P.)*. *v.* išlẽkti, išjódyti.

Iš-łàkti, ìšłaku, ìšłakiau, *вылокать; wychłeptać (o psie)*. Šuvà verẽną ìšłake.

Iš-łámdyti, -dau, -džiau, *размять (растереть); растереть, вымуштровать; rozmiąć (rozetrzeć); вымуштровать* (у А. Ю. «*wylamotać*»). Sustýrusį nů purvų̃ aũtą išłámdyk. Tu išłámdei sàva pùsę kłojìma, t. y. ištrýnei. Põns vaikùs išłámde, t. y. *išłáuže (?)*. *v.* iškùtrinti, išmangìnti, išmìtryti.

Į-šłamštéti, įšłamštu, -štėjau, *войти (производя шелестъ); wejść (wydając szelest, szmer)*. Aš įšłamštėjau su prastaĩs drabùžeis priė anų̃, t. y. inėjaũ.

Į-šłàpti, įšlampù, įšłapaũ, *намокнуть (и о подвыпившемъ); namoknąć (i o podpiłym)*. Ũšvis įšłãpęs, t. y. įgėręs. *v.* įmiĩrkti.

Iš-łasýti, -saũ, -siaũ, *выбрать, повыдергать (посконь); powybierać, powyrywać (płoskoń)*. Płaskanùs (= płãskanius, płaiskanius?) iš kanãpių išłasýk, t. y. išriñk.

Iš-łaskũti (и išłakštũti), -kũju, -kavaũ, *пѣніемъ выманить (напророчить пѣніемъ выходъ замужъ); śpiewając wyłudzić (przepowiedzieć śpiewaniem wyjście zamąż)*. Gegužẽ kas rýtą kukãva, kol iškukãva ir išłaskãva nů matùšės dukrẽlę. *v.* įłakštũti, iškukũti.

Iš-łašéti, ìšłašu, išłašėjau, *пролиться, вылиться каплями; wykapać (kroplami wyciec)*. Kaip įkaĩta łašineĩ, išłašėja. *v.* łãsas, łašėti.

Iš-łãšinti, -nu, -nau, *дать пролиться, дать вылиться каплями; dać wykapać*. Išłãšink táukus, t. y. išvaĩvink. *v.* išłašėti.

Iš-lauzgéti, ìšlauzgu (-gėju?), -gėjau, *изнѣжиться; wypieścić się*. Vaĩkas išlauzgėjęs, t. y. išlẽpęs.

Ìšłauža, -žos (и vėtrałauža, *во 2-мъ знач.*), f. *мѣсто въ лѣсу, гдѣ много лежины или бурелома; miejsce w lesie, gdzie wiele leżaniny lub drzewołomu*. Vietà, kur mẽdžei išłũžę gìrio, bus ìšłauža. 2) *лежина, буреломъ; leżanina, drzewołom*. Mẽdis iš šaknų̃ ìšverstas bus ìšłauža. Po vėtrai vienos ìšłaužos miškè. *v.* išłáužti, ìšguła, ìšvarta.

Iš-łaužìnti, -nù, -naũ *(Ольс.)*, *вынудить признаніе, выпытать; wymóc zeznanie, wypytać*. Ką išłaužìnsi,

t. y. išsikľáusi, kad nẽr ką išľaužìnti. *v.* išľáužti, išľúžti.

Iš-ľáužyti, -žau, -žiau, *повыломать; powyłamać.* Bérnas ãpľamas išľáužys visùs dañtis iš grėbla. *v.* išľáužti.

Iš-ľáužti, -žiu, -žiau, *выломать; wyłamać.* Ja ne ištráuksi, išľáužk miẽtą iš žẽmės.

Iš-lãvyti, -viju, -vijau (*и* išlãvinti, -nu, -nau), *наловчить, вышколить, развить, выучить; wykrzesać (kogo), wykształcić, wyćwiczyć, wyuczyć.* Tėvas išlãvijja sàva vaĩką geraĩ, t. y. išmóke. *v.* išgùdrinti, iškùtrinti, išmangìnti.

Išlēbėlis (у А. Ю. «išlabėlis»), -le, *неряха; rozchlastany człowiek, niechluj. v.* išlėbti, išlẽpėlis.

Iš-lėbti (у А. Ю. «išlabti» *и* «išlėbti»), išlembù, išlebaũ, *расхлестаться, стать неряшливымъ; rozchlastać się, stać się niechlujem.* Kurs ne apsivãlęs, jo aũtys ãtlapos (*sc.* aũtis ãtľapas), drabùžei jo išsklĩdę, plaukaĩ pasišiáušę, tas išlẽbęs. *v.* išlėpti.

Iš-lẽcinti, -nu, -nau, *изнѣжить; wypieścić.* Tėvas išlẽcina sàva vaikùs, t. y. gìrde, šėre. *v.* išlẽpinti.

Ìšleida, -dos (*об.* išlaidà), f. *издержка, расходъ; wydatek, rozchód.* Brólui dìde ìšleida pinigũ. Jis ìšleidos daũg tur, t. y. išleidùs, nevaraũnas. *v.* ìšlaida.

Išleidùs (*об.* išlaidùs), -dì, *торoватый, расточительный; wydatny (stratny), rozrzutny.* Sūnus ỹra išleidùs, t. y. neskũpus. *v.* ìšlaidas.

Iš-léisti (*и* išláisti), -džiu, -džiau (*и* -dau), *выпустить; wypuścić.* Tu màne išléisi į vãlas (*распустить*), t. y. dũsi dìdelę vãlą. Išléisk vaikùs słũžyti. Płudùngis išleĩs vaĩsius, t. y. išsiberḡš. 2) *спустить (лѣсъ), вырубить; spuścić, wyciąć.* Dẽde išléidžia medžiùs kuĩtė (*въ рощѣ*), t. y. ìškerta. 3) *израсходовать, выдать; wydać (pieniądze). v.* išdũti.

Išleistùvės, -vių, f. pl. *проводы; «wypuściny».* Rytó bus išleistùvės dukteȓs tekė́jusios.

Iš-lẽkdinti, -nu, -nau, *дать или заставить вылетѣть; dać lub zmusić wylecieć.* Paukščiùs išlẽkdink. *v.* išľakìnti.

Iš-lẽkti, ìšlekiu, ìšlėkiau, *вылетѣть, улетѣть; выбѣжать; выскочить; wylecieć; wybiec; wyskoczyć.* Žìžiłpa ìšlėke, t. y. akysè ródės, mirguleĩ ẽja, apžiĩpsta ãkys. Paũkštis ìšlėke. *v.* išskrĩsti.

Į-šlẽkti, įšlekiu, įšlėkiau, *вкропить, вбрызнуть; wkropić, wstrzyknąć.* Įšlẽk man bìškį taukũ į kõšę. *v.* įšlãkinti.

Iš-leléti *и* išlėléti, -léju, -léjau, *стать бѣлоручкою, изнѣжиться; rozpieścić się* (у А. Ю. «išlaléti, *rozpuścić się*»). Jau tu išlelési potám vìsiškai.

Iš-leñkti, -kiù, ìšlenkiau, *выгнуть; вымотать (пряжу на мотовило); wygiąć; wywinąć (przędzę na motowidło).* Špúlę ũsve jau ìšlenke.

Išlẽpėlis, -le, *нѣженька; изнѣженный, избалованный человѣкъ; pieszczoch; rozpieszczony, wybredny człowiek.* Vaĩkas išlẽpėlis, kurs *išsiválgęs (?), išsibáręs (?). v.* išlėpti.

Iš-lẽpinti, -nu, -nau, *изнѣжить, избаловать; wypieścić, rozpieścić, zrobić wybrednym.* Ant varpčia čeverỹkas kýša, kad bùva išlẽpintai vièntinei dùkterei biésas antũpęs (*sc.* ant-tũpęs). Mãte, ne išlẽpink sàva vaĩką. *v.* išlèpti, išdỹkinti.

Iš-lèpti, išlempù (*жем.* išlepstù), išlepaũ, *изнѣжиться, избаловаться; rozpieścić się, stać się wybrednym.* Martì išlẽpa, kaip kõžną diẽną mẽsą ẽd. Išlẽpusi šeĩma (*челядь, прислуга*) ne nór ẽsti vėžių̃ srnubõs. *v.* išgurbti, išdỹkti, ištvìrkti.

Iš-lèšinti, -nù, -naũ, *развести (водою); rozwodnić. v.* atskiésti (*и* atmiẽšti), atlèšti (atlèštu).

Iš-liẽšti (išlèšti, išlèšti), -šu, ìšlièšiau, *выманить; wyludzić.* Išliẽšti (=išliẽžti?) ỹra išvilóti. —

Iš-lešiũti, -šiũju, -šiavaũ, *стереть (уничтожить), вытасить (auslöschen); zetrzeć, wykasować, wygasić* (у А. Ю. «*wypić, rozwolnić, wygasić*»). Sẽnis išlešiũs čiẽlą plẽčką arieĩkos, t. y. išgers. Išlešiũti ỹra išválnyti (?). Išlešiũk võpną. *v.* ištrìnti, išgesýti, paléisti (vìdurius).

Iš-liéti, išliẽju, -jau, *вылить (вонъ, какъ-нибудь, нѣчто ненужное); wylać (na stronę, aby jak, rzecz niepotrzebną).* Liẽtus išliẽja iš debesų̃ vìsą vándenį. Išliék táukus iš iñda. *v.* išpìlti.

Iš-liẽžti, -žiù, ìšliẽžiau *и* (*Влад.*) išliézti, -žiu, -žiau, *вылизать (глазъ, порошину изъ глаза), выманить (лестью); wylizać (oko), wyludzić (pochlebstwem).* Išliẽžk krìslą iš akiẽs su liežuviù. Lãpe išliẽš mẽsą čẽžia.

Jijẽ, anýta, išliẽš paskutìnį grãšį nů̃ jų̃. Žéntas nór išliẽžti visùs pìnigus. Põns ìšliéže visàs dáinas, t. y. ištráuke.

Iš-lyčynavóti, -vóju, -vójau (*u* išlyčynũti), *надѣть (на кого) личину, обезобразить (кого-н.); włożyć (na kogo) larwę (maskę), oszpecić (kogo).* Užděјus neprìderus drabùžius (*sc.* apvilkęs, apdãręs, aptaĩsęs nepridareĩs drabùžeis) išlyčynavójei žmõgų, t. y. padareĩ kaip lyčỹną.

Iš-lỹdinti (*u* išlèĩdinti, *жем.; cnf. жем.* lỹti, lèĩti, *отливать что-н., напр. колоколъ, свѣчи*), -nu, -nau, *pass.-caus., отлить (фигуру); odlać (figurę).* Išlỹdink man ãtłają (*статуэтку*) sàva.

Iš-lìginti, -nu, -nau, *окончить уходъ или присмотръ (за больными); wypielęgnować (chorych).* Mótyna išlìginus visùs ligónius patì susirga karštligèmis. *v.* ligà.

Iš-lýginti, -nu, -nau, *выровнять; wyrównać.* Išlýgink pièvas, ãsłą. *v.* lýgus.

Ìšlijas, -jà (у А. Ю. «įšlijùs, -jì»), *косой; ukośny;* įšlijeĩ, *adv. u praep. c. gen., вкось, наискось, поперекъ; ukośnie, na ukos, wpoprzek.* Įšlijeĩ kálna važiũk, t. y. pašlaũnei, įšklėdneĩ, įžulnei. *v.* įškypas.

Iš-lỹkinti, -nu, -nau *u* išlỹkyti, -kiju, -kijau, *оставить (на другое время, для другого), сберечь (что), заступить (кого-н.); zostawić (na drugi czas, dla drugiego), zaoszczędzić (co), zastąpić (kogo;* у А. Ю. išlỹkyti, «*uwolnić*»). Išlỹkinti kitám, t. y. nů̃ sàvęs nutráukus dũti kitám. Brólis

išlýkija tàve nů to dárba, t. y. ans vıéns nudìrba. *v.* išlìkti.

Iš-lìkti, išlıėkù (*3-ье л.* išlıẽka *и* iš-lıẽkti, *жем.* išlyktù, išlėĩkt; *вост. об. въ неперех од. знач. и* išlinkù), išlikaũ, *остаться въ живыхъ, не тронутымъ), уцѣлѣть, избѣжать; zostać (zdrowym), ocaleć, uniknąć.* Ne išlìksi nů nãšla, t. y. ne išvéngsi. Išlìka dar màna ãtsarga (*и* atsargà, *запасъ). 2) повыплатить (долги); powypłacać (długi).* Turė́jau išlìkti skõłas, t. y. užmokė́ti. 3) Jei išlìksıu (*если позволитъ время, если возможно будетъ отлучиться изъ дому),* ateĩsıu (*P.*).

Iš-lilénti, -nù, -naũ, *выканючить, выпросить; wynudzić, wyprosić.* Martì su lıėžuvıù išlilẽna, t. y. išgãva. —

Iš-lingũti, -gũju, -gavaũ, *раскачать; wykołysać, rozkiwać.* Išlingũk màne sūpýnėje. 2) *качая(сь) пріобрѣсти, напророчить выѣздъ (ср.* «ir išlingãva močıùtės dukrẽlę», *P.); kołysząc (się) zarobić, przepowiedzieć (czyj) wyjazd. v.* iškukũti, išsıūbũti.

Iš-liñkti, -kstù, -kaũ, *выгнуться, разогнуться; wygiąć się, wychylić się.* Ašmũ (*об.* ãšmens) kir̃vıa, daĩgıa išliñka.

Iš-liñsti, ìšlendu, išlindaũ, *вылѣзть; wyleźć.* Kaip šim̃tas vil̃kų išliñda. Išliñda iš ùrva pelẽ.

Iš-lypė́ti, -pė́ju, -pė́jau, *вылѣзть (медленно, лишь немного отдаляясь отъ стараго мѣста), (нѣсколько) оправиться; wyleźć (wyłażąc powoli, niedaleko); (trochę) poprawić się.* Błogì gývolei iš sunkiõs žıėmõs vos išlypė́ja, t. y. išsìkase ikì pavãsaria. *v.* išlìpti.

Iš-lìpinti, -nu, -nau (išlipénti, -nù, -naũ?), *вылѣзть (мало-по-малу); wyleźć (powoli).* Led išlìpinau (išlipenaũ?) par lẽdą, kurs trãta, t. y. išė́jaũ. —

Iš-lipìnti, -nù, -naũ (*Вел.*), išlipýti, -paũ, -pıaũ (*жем. и вост.*) *и* išlipdýti, -daũ, -džıaũ (*вост.*), *вылѣпить, оклеить; wylepić, wykleić, okleić.* +

Iš-lìpti, ìšlipu, -paũ (*вост.* ìšlipıau), *вылѣзть (поднимаясь вверхъ); wyleźć (podejmując się w górę).* Iš dů̃bẽs išlìpk. *v.* iškópti (2).

Iš-lysìnti (*и* išłaisìnti), -nù, -naũ, *изсушить, изнурить; истощить (землю, об.* nułaisìnti); *wychudzić; wyjałowić (ziemię).* Par aĩkį išlysinaĩ kúną. *v.* išlýsti.

Iš-lýsti, išlýstu, išlýsau, *исхудать, истощиться; wychudnąć, wyjałowieć.* Išlýsa dir̃va be mė́šła.

Iš-lìsti, išlinsù *и* išlįstù (у И. Ю. «išlýsti, išlýstu»), -lisaũ, *разойтись, разсѣяться; rozejść się, rozproszyć się.* Jau išlìsa dìdumas žmonıų̃ iš bū́dės, iš pãgraba, t. y. išsklìda, išniñka (*об.* išnýka).

Iš-lýti, išlýja (*жем.* išlýn), išlìja, *вылиться, выйти, полить (о дождѣ); wylać się, wypaść (o deszczu).* Lıė́tus iš dangaũs be nór išlýti.

Ìšlyžis (*вост.; жем.* ìšlyžis, ìšlėižis; *запад. в.-лит.* ìšlıėžis), -žıa, *промежутокъ между пальцами, зубами (у корня пальцевъ, зубовъ); желобокъ; pośrodek między palcami, zębami (przy osadzie palców, zębów);*

żłobek. Kóję̃ ìšlyžei iššùta, išgẽda. Te-išspránda ìšlyžius viéna, bedìrbdama, gaspadìne, kad išvaĩke šeimýną. Ìšlyžis vẽžia ỹra káušas vẽžia (*собств. желобокъ, образуемый опустившею рачьею кожурою или рачьею шейкою;* А. Ю. *«czerep raka»*). *v.* išlė̃žti, tar̃ppirštis.

Iš-lỹžti *(жем.)*, *v.* išlė̃žti.

Ìšlyžūnis *(жем.)*, *v.* lėžū̃nìs (lėžū̃nìs, *родъ болѣзни*).

Iš-łõjoti, -joju, -jojau, *выбранить, выругать; wyłajać. v.* išvàksyti.

Į-šlõminti, -nu, -nau, *войти (волоча ноги, безцеремонно; «о жидѣ»); wejść (wlecząc się, bez ceremonji; o żydzie).* Ùbagas, žỹdas įšlõmina, t. y. įvẽja. *v.* įbaũžinti.

Iš-łópyti, -pau, -piau, *вычинить заплатками, поплатать; испотребить, извести (на что-н. всѣ заплатки); wyłatać; użyć (na co-k. wszystkie łatki).* Visùs łõpus išłópiau, daugiaũ nebturiù.

Iš-łùkštyti, -tiju, -tijau (*и* išłùkštinti, -nu, -nau), *вылущить; wyłuszczyć.* Iš łùkštų visùs riẽšutus išłùkštyk, t. y. išgvildýk. *v.* łùkštas, išgvaldýti.

Iš-łùmdyti, -dau, -džiau, *v.* išłámdyti.

Išłùp *), *adv.*, *шишъ (тебѣ)! не боюсь (тебя); figa (tobie)! nie dbam (na ciebie).* Išłùp tau antaĩ. *v.* išłùpti, išgraũž.

Iš-łùptakis *(вост.)* *и* išłuptākis, -ke, *человѣкъ со впалыми (собств. вылупленными) глазами, пологлазый; człowiek zapadłych (właśc. wyłupionych) oczu.* Žmõgus, kuriõ ãkys płãčios, įdùbusios, vadìnas išłùptakis. *v.* išłùpti.

Iš-łùpti, ìšłupu, išłupaũ (*вост.* ìšłupiau), *вылупить; вырвать, вытянуть (большой гвоздь); wyłupić, wyciągnąć (wielki ćwiek).* Vinìs iš siẽnos išłùpk. Išłùpk jam káilį *(отколоти его, P.)*.

Iš-łůsū̃ti, -sũju, -savaũ, *высвободить, освободить; wyswobodzić, uwolnić.* Iš to kãlinia išłůsũk jį̃jį, súnų. *v.* łũsas.

Iš-łúžti, išłúštu, išłúžau, *выломаться; повыломаться; wyłamać się; powyłamywać się.* Dañtys jam išłúža (*и* išłúžėja). *v.* išgèsti (2).

Iš-mainýti, -naũ, -niaũ, *размѣнять, вымѣнять, обмѣнять; rozmienić, zamienić. v.* iškeĩsti.

Iš-maišýti, -šaũ, -šiaũ, *вымѣшать, размѣшать; wymieszać.* Išmaišýti lig dùgna. *v.* išmiẽšti.

Iš-maitìnti, -nù, -naũ (*и* išmìtinti, -nu, -nau), *прокормить; wyżywić, wykarmić.* Gývolus išmaitìnk par žiẽmą. *v.* išmìsti.

Iš-makàsyti, -siju, -sijau, *v.* išmankàsyti, išmakóti, išmìnti. Ne išmakàsyk piẽvas su gývoleis rùdenį. —

Iš-makóti (*и* išmaknóti), -kóju, -kójau, *истоптать (грязь); wydeptać (błoto).* Kaimýnas išmakója su arkleĩs dir̃vą, piẽvą, t. y. sùmina. Su kójomis arkleĩ išmakója vìsą prū̃dą (be vandeñs ẽsantį). *v.* išmìnti, iškłampóti, išmálti.

*) Въ Поневѣ. говорахъ *(вост.)* это слово имѣетъ краткій, *не полудолгій* основной гласный. Прим. Ред.

Iš-małàcyti, -ciju, -cijau, *вымазать; wypeckać, wymazać.* Vaĩkas išmałàcija su tešłà kélnes. *v.* išmakàsyti, ištèpti. —

Iš-málti, ìšmału, ìšmalau (*жем.* išmałáu), *вымолоть, умолоть; wymleć.* Gėłdą grūdų̃ ìšmalau. 2) *истоптать; wydeptać (Peg.).*

Ìšmanginis, -ne, *семибатечное (незаконнорожденное) дитя; bękart, pokrzywnik. v.* ìškekšinis.

Iš-mangìnti, -nù, -naũ, *вымуштровать, вышколить; wymusztrować, wyćwiczyć.* Súnus sàva pãčią, kaĩp žỹdas (*об.* čigõnas) kumẽlę sàva, išmangìna.

Iš-mañglyti, -gliju, -glijau, *выманить; wyłudzić.* Su mełagỹstomis išmañglija jēbką̃, t. y. išvilója, išgãva. —

Ìšmane, -nės, f. *разумѣніе, пониманіе, понятіе; pojmowanie, pojęcie. v.* išmanýti, ìšmone.

Iš-manýdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., уразумѣть, постичь; zrozumieć, pojąć.* Išmanýdink pir̃m, paskù dìrbk. *v.* išmanýti.

Išmanìngas, -ga, *разумный, толковый, смышленный, понятливый, сообразительный; rozumny, rozsądny, znający się (na czym), pojętny.* Žmõgus, kurs daũg darbų̃ arbà vìs (*sc.* vìsa) išmãna, tas išmanìngas. *v.* ìšmane, išmanùs.

Iš-manýti, -naũ, -nıaũ, *понять, уразумѣть; pojąć, wyrozumieć.* Ne galù manıõs (manià, *мысль?*) išmanýti, kaip tę ỹra tarp jùma. Ar išmanaĩ, ką sakaĩ? 2) *выдумать; wymyślić.* O kas išmãne dailàs dainèles, já nc gałvõčei. *v.* pramanýti.

Iš-mankàsyti, -siju, -sijau, *истоптать (грязь); wydeptać (błoto).* Ašvıėnei išmankàsija vìsą šłãpią pıẽvą, t. y. išmýne. *v.* iškłampóti, išmakóti, išsimaklinėti. —

Iš-mánkyti, -kau, -kıau, *вымѣсить (грязь, мокрую глину); wymieszać (błoto, mokrą glinę).* Su kójomis kẽlį išmánkyti. *v.* mánkyti.

Išmanùs, -ì, *v.* išmanìngas. Brólis išmanèsnis, bo išmãna ligónį ser̃gantį, nẽščią móterį. Ans by ne išmanùs (= išmãnąs) daũg kałbų̃, kitų̃ teisýbę, kitų̃ neteisýbę. Kas išmanùs, išmãna vìską.

Ìšmara, -ros, f. *заморенное существо; покойникъ; istota zamorzona, wymorzona; nieboszczyk, trup.* Mìrus tėvui vaĩkas, kaip ìšmara, t. y. kaip łavónas, váikščıo lū̃dnas. Ìšmaros pıẽnas (suskýdęs pıẽnas, kaip vandũ). Ìšmaros verẽnas (skỹstas valgis). 2) ìšmaros, -rų, pl. *выморочное имущество; вымершіе, вымершій родъ; majątek odumarły; wymarli, ród wymarły.* Če ìšmarų kıẽmas, išmarų namaĩ, t. y. kur visì ìšmire. Àtlikūlis (*жем.*), kurs palìka nů ìšmarų. Drabùžei ìšmarų. *v.* numìrėlis, ìšmarai.

Ìšmarai, -rų, m. pl. *вымершіе; wymarli.* Į pačıùs ìšmarus nuvažiãvęs ir pàts įkrìsi į lìgą. *v.* ìšmara.

Iš-marėti, ìšmarıu *и* išmarẽju, -rẽjau, *вымереть; wymrzeć.* Ko (*sc.* ků) badù ne išmarẽjome.

Iš-marìnti, -nù, -naũ, *выморить, перебывать на отходѣ (всѣхъ), при агоніи; przebyć przy skonaniu (wszystkich).* Aš išmarinaũ visùs. *v.* išmir̃ti.

Išmarũnai, -nų, m. pl., *v.* ĩšmara *(pl.)*. Aureñ išmarũnų namaĩ.

Ỹšmas, -ma *(жем.)*, m , *v.* jiẽšmas.

Iš-mãsinti, -nu, -nau, *выманить; wyłudzić.* Žéntas išmãsina jẽbiką̃, t. y. išprãše.

Iš-mastũti, -tũju, -tavaũ, *вымѣрить, измѣрить (локтемъ); wymierzyć (łokciem).* Išmastũk su mastù audìmą. 2) *выпѣть, перепѣть (всѣ пѣсни, строфу за строфою); wyśpiewać (wszystkie śpiewy, strofę po strofie).* Išmastãva vėlýbi svõtai.

Ìšmata, -tos, f. *вымѣрокъ; отбросокъ; resztka, pozostała przy wymierzaniu gruntu; odrzutek, wyrzutek.* Piẽva, atlìkusi nů dalìnimos, bus ìšmata. Vìsas kiẽmas ìšmatas kampinìnkams árti atàdave. *v.* išmèsti, ìšmotas.

Iš-matýti, -taũ, -čiaũ, *замѣтить, увидѣть (все); zobaczyć, zauważyć (wszystko; у А. Ю. «widzieć»).* Ne išmataĩ *) geraĩ. *v.* išvýsti.

Iš-matũti, -tũju, -tavaũ, *измѣрить, (плоскость); wymierzyć (płaskość).*

Iš-maũkti, -kiù, ìšmaukiau, *выдуть (выпить), вылохтать; wyłknąć.* Išmaũkti vìsą izbõną alaũs, t. y. išgérti. *v.* išmáuti.

Iš-maurióti, -rióju, -riójau, *перерыть и сильно загрязнить; rozryć i bardzo zabłocić. v.* máuras, iškiaulóti. 2) *выйти рыча; wyjść rycząc. v.* mauríoti.

Iš-maũšinti, -nu, -nau, *выманить (особ. о еврееъ); wyłudzić (szcz. o żydzie).*

v. išvilóti, išmãsinti, iškaũlyti; įšlõminti.

Iš-máuti, išmáunu *и* išmáuju, išmóviau, *вытащить, вынуть (руку изъ перчатки, ногу изъ штановъ); wyciągnąć, wyjąć (rękę z rękawiczki, nogę ze spodni).* 2) *выпить (однимъ глоткомъ); wypić (jednym łykiem). Išmáuk* (sc. kaskaĩt) po maũlę *(по рюмкѣ)* vŷna. *v. išmaũkti*, išgérti.

Iš-mazgóti, -góju, -gójau, *вымыть, перемыть (посуду); wymyć (naczynia kuchenne).* Išmazgók (*об.* išskaĩbk, išvelė́k) drãpanas, skaĩbinius. *v.* išpłáuti.

Iš-mãžinti, -nu, -nau, *уменьшить; umniejszyć, zmniejszyć.* —

Iš-mė̃čioti, -oju, -ojau, *разбросать, раскидать, повыбросать; rozrzucić, powyrzucać. v.* išmẽtyti.

Iš-mėgìnti, -nù, -naũ, *испробовать, испытать; wypróbować, doświadczyć. v.* išbandýti.

Iš-miėgóti, išmiėgù (*3-е л.* išmiẽga, išmiẽgti; *жем.* išmėigtù-išmygtù), -gójau, *выспать, выспаться; wyspać, wyspać się, przespać.*

Iš-mègsti, ìšmezgu, ìšmezgiau, *развязать (узелъ); rozwiązać (węzel).* Išmègsti mãzgą.

Iš-meĩlyti, -liju, -lijau, *выпросить (вкрадчивостью, кротостью, обходительностью), выманить; wyprosić (przymilaniem się, łagodnością, uprzejmością), wyłudzić.* Meĩlijau, alè niẽka ne išmeĩlijau.

Iš-melãginti, -nu, -nau, *назвать, обозвать лжецомъ; nazwać łgarzem.* Tàve išmelãgins, jágu ne atsiteĩsi.

---

*) М.-б. здѣсь въ значеніи *imatýti (хорошо видѣть, имѣть хорошіе глаза).* Прим. Ред.

Iš-mełagiūti, -giū́ju, -giavaũ, *v.* išmełãginti. Mer̃gos apdainū́damos išmełagiū̃s svõčią, t. y. mełagė̀ išvadiñs.

Iš-meĩsti, išmeldžiù, ìšmeldžiau, *вымолить; wymodlić, neybłagać.* Ìšmeldžiau tą dáiktą nû (*u* iš) jõjo.

Iš-mė̂lti, išmė̃łstù, išmė̃łaũ, *посинѣть (совершенно); zsinieć.* Išmė̃lęs véidas tàva, t. y. pasidãre mė̃lynas.

Iš-mełū́ti (*жем.* išmałúti, -łóuti), -łū́ju, -łavaũ, *вылгать (что-н.); wyłgać, wykłamać (co).* Išmełū́ti ỹra par mełùs išgáuti.

Iš-mėsinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *выпотрошить; обрядить, освѣжевать (убитое животное); wypatroszyć; oprawić, rozebrać (kurę, prosię).* Žañsis, par̃šus papiáutus išmėsinė̃k. *v.* išdarinė́ti.

Iš-mèsti, ìšmetu, ìšmečiau, *выбросить; прогнать (кого вонъ); wyrzucić; wyrugować.* Põnas nór išmèsti gaspadõrių. Dìngt ir ìšmete raktùs.

Iš-miẽšti, -šiù, ìšmiėšiau, *развести, разбавить; rozprowadzić, rozwodnić.* Išmiẽšti mẽdų su vandenimì. 2) *вымѣшать; wymieszać.* Išmiẽšk łazùrką.

Iš-mėtinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *укорять, попрекать; wyrzucać (co komu).* Tokeĩs žõdžeis išmėtinė́ja mán, t. y. subłazgãtija. *v.* įstrámsėti, išmèsti.

Iš-mė̃tyti, -tau, -čiau, *разбросать, повыбросать; rozrzucić, powyrzucać.* *v.* išmèsti, išmė̃čioti.

Iš-mìlžti (*вост.* *u* išmélžti), išmélžiu, išmìlžau (*вост.* *u* išmélžiau), *выдоить; wydoić.* Išmìlžau kárves.

Iš-mìndžioti, -džioju, -džiojau (*u* išmìndyti, -dau, -džiau), *истоптать; wydeptać.* Tu visùs vištelùs ir žansclùs išmìndžiojei. *v.* išmýnioti, išmìnti.

Iš-mìnkšti, išmìnkštu, išmìnkštau, *размягчиться, размякнуть; zmiękczeć, zmięknąć.* Išmìnkšta maglauniñkas. *v.* mìnkštas.

Iš-mýnioti, -nioju, -niojau, *v.* išmìndžioti. Tamsõ eĩdamas visùs šúdus išmýniojau.

Išmintaĩ, -tų̃, m. pl. *кормъ, продовольствіе; żywność, prowjant.* Ne turiù išmintų̃ ni dėl sàvęs, ni dėl gývolų. 2) *средства; środki.* Nėr išmintų̃ budavóti rúmą (*sc.* rúmui b-ti), t. y. ne turiù spãsaba. Ką dabar̃ veĩksiu, kad aš tiė̃k išmintų̃ ne turiù. Nėr išmintų̃, ir ne išmanaũ niẽka.

Išmintė̃lis, -le, *умница; osoba rozumna.* Išvìselis ỹra ne išmintė̃lis. Kurs daũg išmãna, tas išmintė̃lis. *v.* išmintìs, išmanýti. —

Iš-miñti, ìšmenu, ìšminiau, *разгадать (все); odgadnąć (wszystko).* Bóba ìšmine visàs miñsles.

Iš-mìnti, ìšminu, išmýniau, *вымять (ногою, ногами), истоптать; wymiąć (miejsce), wydeptać.* Mólis ant ãsłos išmìntas glį̃sta, t. y. tam̃pa vałkšnùs. Ašviẽnei ìšmin piẽvą. 2) *вымять (ленъ, пеньку); wymiędlić (len, konopie).* Linùs išmìnti. *v.* iškłampóti, išmìndžioti.

Išmintìngas, -a, *разумный, разсудительный; rozumny, rozsądny.* Išmintìngas, kurs niẽka pìkta ne dãra. *v.* išmintìs.

Išmintìs, -tiẽs (*вост.* ìšmintis, ýšmintis; *жем.* *accus.* *u* ýšmintį), *f.* *разумъ,*

разсудокъ; rozum, rozsądek. Sunkì ligà ìšmintį sumaĩša. Iš tàva išmintiẽs niẽka gẽra ne bùs. Kurs bútą dáiktą greĩtai užmiršta, ne àtmena, tas mažõs išmintiẽs. Ta mergà nė jokiõs išmintiẽs ne tùr, t. y. niẽka ne išmãna. *v.* išmanýti, prõtas, núvoka (nũvoka).

Iš-mirkìnti, -nù, -naũ (*и* išmirkýti, -kaũ, -kiaũ), *вымочить, размочить; wymoczyć, rozmoczyć. v.* išmir̃kti.

Iš-mir̃kti, -kstù, -kaũ, *вымокнуть, размокнуть; wymoknąć, rozmoknąć.* Išmir̃ka plutà ir ištìža. *v.* ištiĩžti, išpýti, išplùrti.

Iš-mir̃ti, išmìrštu, ìšmiriau, *вымереть; wymrzeć.* Ìšmire visì.

Ìšmirūlei *(жем.)*, -lų, m. pl., *v.* ìšmara (ìšmaros). Kaimýnas ant ìšmirūlų naudõs užẽja, bepìgu jam gyvénti.

Ìšmisłas, -ła, m. *вымыселъ; wymysł.* Ne žàgk sàva ìšmisłu, t. y. ne gèrk, ne válgyk, ne kalbė́k, kas ỹra ùždrausta. *v.* prãmonis (prãmone), ìšmone.

Išmisliniñkas, -ke, *выдумщикъ, затѣйникъ; балаганщикъ; wymyślacz; figlasz.* Žmõgus apsidãręs, kaip bezdžiõne, bus išmisliniñkas arbà štukõrius. *v.* jũkdarỹs.

Išmislõrius (*и* išmisłõčius), -riaus, m. *выдумщикъ, изобрѣтатель; wymyślacz, wynalazca* (*то же, что* pramanýtojas, -ja, m.).

Išmisłùs, i, *выдумчивый, затѣйливый, изобрѣтательный; wymyślny (płodny w wynajdywaniu myślą), obfity w pomysły, wynalazki.* Žmõgus išmisłùs, kurs išmìslija. *v.* išmanùs, išmonìngas, pramanýti.

Iš-mìsti, išmintù, išmitaũ, *прокормиться, выжить; wyżywić się, utrzymać się, przekarmić się.* Gývolei žiẽmą išmìta. *v.* iškutė́ti. 2) *прожить (деньги), издержать, истратить; spotrzebować, wypotrzebować (wyżyć).* Ant váistų (*об.* váista) daũg išmitaũ.

Iš-mìtryti, -triju, -trijau (*и* išmìtrinti, -nu, -nau), *вышколить, расшевелить (оживить); wyćwiczyć, rozruchać (ożywić).* Méistras tàve išmìtrys, t. y. išmustravõs. *v.* išmangìnti.

Iš-mỹžinti, -nu, -nau, *помочь вымочиться; pomóc wypuścić mocz.* 2) išmỹžinti pũslę *(Ved.)*, *выпустить мочу изъ (мочевого) пузыря (убитаго животнаго); wypuścić mocz z pęcherza (zabitego zwierzęcia). v.* išmỹžti.

Iš-mỹžti (*u* išmį̃žti, *cp. praes.*), ìšmęžu (*вост. и больш. ч. жем.* ìšmyžù), išmyžaũ, *вымочиться (испустить мочу), быть въ состояніи испустить мочу* (*вост.* pramỹžti); *wypuścić mocz, być w stanie wypuścić mocz.* Ba tu geraĩ ìšmęži.

Ìšmokesnis, -snia, m. *выплата, уплата; wypłata.* Bus ìłgas ìšmokesnis skolõs. *v.* mõkesnis, ùžmokesnis.

Iš-mokė́ti, išmóku, -kė́jau, *выплатить, повыплатить; wypłacić, powypłacać.* Šmõtą pinigũ išmokė́jau.

Iš-mokìnti, -nù, -naũ *u* išmókyti *(вост. и жем.)*, -kau, -kiau, *выучить, научить (кого); wyuczyć, nauczyć (kogo).* Kìtą išmokinaũ skaitýti. Ar tu

išmókysi jĩjį, súnų, rašýti, pı̃ẽšti, rokū̃ti. *v.* išmókti, mokė́ti.

Iš-mókti, -stu, -kau, *научиться, выучиться, выучить (что); nauczyć się, wyuczyć się.* Išmõks kaip ãkys išsõks; súnus mokslùs *(способный, понятливый)* greĩtai išmóksta skaitýti. *v.* įgebė́ti, įméigti, sugebė́ti.

Ìšmone, -nės *и* ìšmonis, -nıa, m. *разумѣніе, пониманіе, понятіе; wyrozumienie, pojmowanie, pojęcie.* Bró-lis dėl sàvęs tùri gẽrą ìšmonę, t. y. išmãna kaip apsiveĩsti. Ne ant nú-monės (*в.-лит.* nū̃monės) eĩk, alè dìrbk su ìšmone. *v.* ìšmane. 2) *вымыселъ, изобрѣтеніе; wymysł, wynalazek.* Dabaĩ visókıų ìšmonıų ỹra. Ìšmonei kokıẽ, kad vežì łavóną ant stãła, prìrištą ant vežìma (?). Šepetỹs sàva ìšmonıu dìrbtas. *v.* išmanýti.

Išmonìngas, -ga, *затѣйливый, изобрѣтательный; wymyślny, obfity w pomysły, wynalazki.*

Ìšmotas, -ta, m. (*об.* ìšmota, -tos, f.), *v.* ìšmata. Če linų̃, bùlbıų pãtys ìšmotai, t. y. ìšbrokai.

Iš-muĩlyti, -liju, -lijau *u* išmuiłū̃ti, -łū̃ju, -łavaũ, *вымылить, намылить; wymydlić, namydlić.* Skuĩlį išmuiłãvęs pritvérk prıė zūbýsčıų. *v.* muĩłas.

Ìšmukas, -kà, *тонкій и высокій; wysmukły. v.* išsmukas, ìšbėginis.

Iš-mùkti, išmunkù, išmukaũ, *ускользнуть, улизнуть, высунуться; вытянуться; wymknąć się; wysmuknąć się.* Mẽdis išmùkęs, t. y. išstýpęs. 2) *слѣзть, вылинять (о внутренней кожѣ, оболочкѣ, о волосахъ); высыпаться (о зернахъ въ колосьяхъ); spełznąć (o skórze wewnętrznej, o włosach), wysypać się (o ziarnach w kłosach;* y А. Ю. *«wyprzeć»).* Kaip įpýle káršta pıėna, tai išmùka skū̃ra iš burnõs. Rugeĩ išmùks. Płaukaĩ iš skū̃rõs išmùka, t. y. nů pašutìma skū̃rõs su pelenaĩs šiłumõ. *v.* iššùsti, išsmùkti, išbìrti.

Iš-murnė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *осовѣть; osowieć* (y А. Ю. *«wychudnąć»*). Iš kãlinıa (*sc.* iš kalė́jima) sugriñža kalinỹs *(узникъ)* išmurnė́jęs, t. y. sublõgęs. *v.* muĩnas.

Iš-mùrti, išmùrstu, išmuraũ, *размякнуть (о дорогѣ, почвѣ), размокнуть; rozmięknąć (o drodze, gruncie), rozmoknąć.* Rùdenį, pavãsarį kẽlis išmùręs, t. y. išpìjęs, iškıùręs, mávų (*sc.* máivų) rãdos. *v.* išmiĩkti, ištiĩžti, ištìžti.

Iš-mùšti, ìšmušu, ìšmušiau *и жем.* išmušáu, *выбить, вышибить; wybić.* Ba tu išmušái łángą. *v.* išklõsti.

Iš-nagažıóti, -žıóju, -žıójau, *перерыть и подробно разобрать; rozryć i po szczególe rozebrać.* Išnagažıóti ỹra išnarvóti, iškiłnóti, pá̃rž̃iū̃rė́ti visùs dáiktus. *v.* išnaginė́ti.

Iš-naginė́ti *и* išnagrinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *разобрать, тщательно выбрать, повыбрать (пальцами); rozebrać, starannie wybrać, powybierać (palcami).* Aš išnaginė́jau visàs smùlkmes, mažıáusį daiktẽlį. Reĩk išnagrinė́ti visàs žõles iš dıẽgų: burõkų, kopū̃stų, ir grúdus iš šū̃ndrų, t. y. išránkıoti. *v.* išnaršýti.

Iš-naikìnti, -nù, -naũ (*вост. и* išnáikinti, -nu, -nau *и* išnaikenù, -ke-

naũ), *извести, истребить; wyniszczyć*. Musìs išnaikìnk.

Iš-náikioti, -kioju, -kiojau, *v.* išnaikìnti.

Į-šnairéti, įšnairiu, -rẽjau (*u* įšnairũti, -rũju, -ravaũ), *исподлобья, косо посмотрѣть (на кого); увидѣть, замѣтить (о косоглазомъ); wejrzeć, spójrzeć (na kogo) zezem; spostrzec (o zezowatym)*. Pavydélninkas ant tàvęs įšnairẽja, t. y. įsižiūrẽja. *v.* šnaĩras, šnairỹs.

Ìšnaktis, -tiės, f., *об.* pl. ìšnaktos, -tų, *рѣже* ìšnaktys, -čių, *время подъ полночь (9—11 ч.); czas przed północkiem (9—11 g.)*. Anũdu dvyjaũ (*жем.*) kalbẽja lig ìšnaktiės. Búdava mergèsa valõs (*sc.* mergẽse valũs) ikì išnakčių (*u* ìšnaktų). Bùva ìšnaktos, kaip atvažiãva svètis. Ìšnaktomis jau parvažiãva súnus iš tur̃gaus. *v.* naktìs, vidùrnaktis (vidúnaktis, vidùnaktis), ìšvakaros.

Ìšnara, -ros, f. *линовище, выползина; łupież, wyłupek (skóra, którą porzucił wąż, rak, etc.)*. Ve, vẽžia, gyvãtės ìšnara, t. y. skũra, iš kuriõs išsinẽre.

Iš-nárdyti, -dau, -džiau (*u* išnárstyti, -stau, -sčiau), *разобрать (на сост. части), расчленить; разрѣшить, распутать (веревку, узлы); rozebrać, rozłożyć (na części), rozczłonkować, rozwiązać, rozplątać, rozwikłać (sznur, węzły)*. Išnárdyk, kad sunárstyti šniũrai, vir̃vės. 2) *разныряться (во всѣ стороны), изнырять (о водныхъ птицахъ); zanurzyć się i rozpłynąć się pod wodą (na wsz. strony), zanurzyć się, być wszędzie pod wodą*. Ántys visur̃ išnárdo (*вост.* išsinársta, *рѣже* išnársta); išnárde (*вост.* išsinárste, išnárste) visì ančiùkai, kur besugáudysi (*Ред.*). *v.* išnérti.

Iš-nar̃glyti, -gliju, -glijau, *выманить (понемногу); wyludzić (po trosze)*. Išnar̃glija kaimýnas visùs màna pìnigus ir nór sugaišìnti, ne atidũti. 2) *всучить; wkręcić*. Išnar̃glija jis sàva sugadìntą dáiktą kitám su mełagỹstomis. *v.* išvilóti. —

Iš-narìnti, -nù, -naũ, *разобрать (на сост. части); вывихнуть; rozebrać (rozłożyć na części); wywichnąć*. Sesũ išnarìna žándų káułus. Duktẽ išnarìna rañką, ir kàdarůja, ir ùbage ámžiui. 2) *refl.*, *вывихнуть (себѣ); wywichnąć, zwichnąć (sobie)*. Ne išnarìnkis (*в.-лит.* išsinarìnk) kójos. *v.* išnérti, narỹs; išnárdyti.

Iš-nar̃ninti, -nu, -nau, *выпить (слышно бурчаніе); wypić (słychać burczenie)*. Bebùrgant išnar̃ninome plẽčką arieł̃kos, t. y. išgérime (*sc.* išgérėme).

Iš-naróti, -róju, -rójau (*u* išnar̃voti), *осмѣять, оставить въ дуракахъ; wydrwić (z kogo)*. Piršlỹs išprantavójęs nor išnaróti, t. y. išgõnyti.

Iš-naršýti, -šaũ, -šiaũ, *перерыть, разрыть (перемѣшать); rozryć, przeryć, poprzewracać (zmieszać)*. Martì išnar̃še visùs màna drabužiùs. *v.* išvartýti, iščẽženoti; išner̃šti.

Ìšnaršos, -šų, f. pl. *остатки перерытыхъ, изрытыхъ вещей; отбросы, бракъ; resztki rzeczy rozrytych; wyrzutki, brak*. Anýta ìšnaršas bùlbių palìka, t. y. ìsskiras. *v.* išnaršýti.

Iš-narvóti, -vóju, -vójau, *издырявить; podziurawić.* Vãboles išnarvója šúdus ant kẽla ir žẽme po šúdų iškiõžusi palỹkta (*sc.* palỹkt, paliẽkti). *v.* išakéti, iškoréti. —
Išnašos, -šų. f. pl., *v.* išlėvos. Kitų̃ išnašos palìka mùms dėvéti. 2) *что вынесено, выкидъ; выноска, сноска; co wyniesiono; przypisek. v.* sánnašos, ìšplauka.
Iš-neginéti, -néju, -néjau, *v.* išnaginéti.
Iš-neĩvoti, -voju, -vojau, *расхулить, обезславить; rozganić, znieważyć. v.* išniẽkinti.
Iš-nejučių̃ *и (Ольс.)* iš-nejusčių̃, *неожиданно, внезапно; niespodzianie, znagła.* Išnejučių̃ mušẽklis *(забіяка)* užpũle ant mânęs. Iš-nejučių̃ man taip stójos. Iš-nejusčių̃ svėtis atẽja. *v.* jùsti, nejučiõms.
Į-šnekéti, įsneku, -kéjau, *втолковать; wmówić.* Vot (*sc.* tai) ir įšnekéja jam teisýbę. *v.* įkalbéti. 2) *быть мастеромъ говорить; być bardzo mównym.*
Į-šnẽkinti, -nu, -nau, *неотступно заговаривая, заставить (кого) разговориться, разбесѣдоваться; ciągłym przemawianiem uczynić (kogo) gadatliwszym, rozmównym.* Tỹlintį žmõgų įšnẽkink. *v.* įkálbinti.
Iš-niẽkinti, -nu, -nau, *уничижить, расхулить, охудить; bardzo zganić, upośledzić.* Išniẽkintas dáiktas, t. y. ìšnestas. *v.* néikti.
Iš-niẽkniekiũti, -kiũju, -kiavaũ, *разрыть, перемѣшать, изваляти (сдѣлать менѣе годнымъ); rozryć, pomieszać, powalać (uczynić mniej zdatnym).* Vaikaĩ plùnksnas ne plẽša, alè tik išniekniekiũ, t. y. išanũja. 2) *то же, что* išniẽkinti. *v.* iškoneveĩkti.
Iš-neršéti, išneršiù (*3-е л.* išneršia *и* išneršti), -šéjau, *кончить метаніе икры; wyikrzyć się.* Raũdos, ešereĩ jau išneršéja *(прошла у рыбъ икряная пора).* 2) *выпорожниться (об. отъ метанія икры); wypróżnić się (zw. od ikrzenia się).* Kaip išálka, išneršéja pìĩvas, kaip žuvìẽs, t. y. ištuštéja. *v.* išneršti.
Iš-neršti, -šiù, ìšneršiau, *v.* išneršéti. Jau ìšnerše žuvìs, jau ne gardì. 2) *изрыть, перерыть, перемѣшать роя; rozryć, wyszperać, rozmieszać ryjąc się.* Martì ìšnerše visùs dáiktus svẽtimus, t. y. išižina. *v.* išnaršýti.
Išnérti, ìšneriu, išnériau, *вывихнуть; wywichnąć.* Tu galì išnérti kóją. 2) *вывязать (выдѣлать вязаніемъ); wyrobić, zrobić prątkami.* Tàva pir̃štinės gražeĩ išnértos, išrašýtos. 3) *вынырнуть; wynurzyć się.* Tikũ, tikũ (*sc.* tik ką, ką tik, ko=kũ tik) išnériau, mažne paskendaũ. Aš išnériau tolì, t. y. ìšpłaukiau. *v.* išnìrti, išnárdyti.
Iš-nešióti, -šióju, -šiójau, *повыносить; powynaszać.* Išnešióti, kad daũg daiktų̃. 2) *проносить (одежду); wynosić (ubranie). v.* išnèšti.
Iš-nèšti, ìšnešu, ìšnešiau, *вынести; wynieść.* Išnèšk łaũkan sánšłavas.
Išnevežióti, -žióju, -žiójau, *обезчестить, охулить; znieważyć, zganić. v.* išniẽkinti.
Iš-nìčyti, -čiju, -čijau, *истребить, уничтожить; zniszczyć, wyniszczyć.* Anýta išnìčija sanvalìkes (*sc.* sąva-

*ł*as, *demin.)*, t. y. suvéłtus płáu-kus. *v.* išnaikìnti.

Iš-nïgsti, išnįzgù, išnizgaũ, *растянуться (о связкахъ сустава)*, *вывихнуться; nieco wybić się (ze stawu)*, *zwichnąć się*. Iš nãrıa kója išnìzga, t. y. išnìra, ir todẽl sumïzga. *v.* nìkstas, išnìrti.

Ìšnyka, -kos, c. *хилякъ; chyrlak.* Duktẽ tókıa ïšnyka, t. y. nỹksta, džiústa. *v.* išnỹkti.

Iš-nykóti (*и* išnėikóti, *жем.; в.-лит.* išniėkóti), -kóju, -kójau, *вывѣять (лузгу на ночвахъ)*; *wyopałać.* Krů-pùs išnykók.

Iš-nỹkti, -kstù, -kaũ, *исчезнуть, перевестисъ; zniknąć.* Čystaĩ išnỹka mù-sys.

Iš-niñkti, -kstù, -káu *(Ольс.)*, *v.* iš-nỹkti. 2) *разойтись, разсѣяться; rozejść się, rozproszyć się.* Dìdu-mas žmonių̃ išniñka iš tur̃gaus, t. y. išlìsa.

Iš-nìrti, išnìrstu (*и* išnįrù), išniraũ, *выйти (изъ сустава)*, *вывихнуться; wybić się (ze stawu)*, *zwichnąć się.* Káułas iš nãra išnìra, t. y. ïšėiže (*sc.* išìža). Tau kója išnìra iš kẽla. 2) *выйти (изъ толпы); wyjść (z gromady).* Kits išnir̃š į bažnýčią, t. y. išeĩs rytó. *v.* išnérti.

Ìšnytos, -tų, f. pl. *старыя, растрепавшіяся нитяницы (ниченки)*; *zużyta niczelnica (nicienica).* Nýtės išáustytos ne paáudžıamos, — išar-dýk, ir tai vadiñsis ïšnytos ant ło-pinių̃ (*sc.* łopiniáms).

Iš-nokìnti, -nù, naũ, *дать созрѣть или дозрѣть; dać dojrzeć.* Ar išno-kinaĩ várpas, t. y. išbrandinaĩ. *v.* išnókti.

Iš-nókti, -kstu, -kau, *созрѣть, поспѣть; dojrzeć.* Várpos išnókusıos ir grūdaĩ várpose išbréndę. *v.* iš-káršti, nókti.

Iš-nõvyti *(жем.)*, -vįju, -vijau, *истребить, извести; измучить; wyniszczyć, wytępić; wymęczyć.* *v.* išnai-kìnti, išžudýti.

Ìšnumis, ïšnumıa *(жем.)*, *v.* įnumỹs. 2) *работающій не для хозяина; pracujący nie na gospodarza.* Ìšnumis, kurs storójas dėl sàvęs, tik ne dėl nãma, kurıamè gyvẽna.

Iš-númoti (*жем. и* išnõumoti, *в.-лит.* išnũmoti), -moju, -mojau, *отдать внаймы, въ аренду; wynająć, wydzierżawić.* Piėvas, dir̃vas išnúmo-jau kitám.

Į-šnıùrti, įšnıųrù (*и* įšnıùrstu), įšnıu-raũ, *стать сонньмъ; stać się sennym.* Iš kẽla įšnıùręs nė keli, t. y. mygústas (*sc.* mıėgústas, mıėgùis-tas; *жем.* mygústs, mėigóusts).

Įšokeis, *adv.* *отрывками, по отрывкамъ; иногда, по временамъ (когда время позволяетъ); kawałkami, urywkami; czasami (kiedy czas pozwala).* Sẽnis įšokeis bemóka pãsa-kas sèkti, dáınas dainũti. *v.* įšókti.

Į-šókti, įšóku (*вост. и* įšókstu), -kau, *вскочить; попасть; wskoczyć; popaść.* Įšókau, kaip į sil̃kių rasãłą. Įšóka ãšaka į gérklę.

Į-šolẽti, -lẽju, -lẽjau, *промерзнуть; namarznąć, przemarznąć.* Ne kùrsi pẽčių, — įšolẽs visì pašaleĩ trobõs. *v.* įšálti, įšalvéti.

Į́šolis, -la (*u* į̃šałas, -ła), m. *выходящій изъ земли во время оттепели морозъ; zamróz (mróz z ziemi wychodzący)*. Koks šį̃met į̃šolis dìdelis, t. y. gileĩ žẽme įšãłusi. *v.* pãšałas, ánšałas (*sc.* ántšałas).

Įšonùs, -nì, *adv.* įšoneĩ, *косой (adv. наискось); ukośny*. Važiũk įšoneĩ, t. y. ne stateĩ (*в.-лит.* stačeĩ, stàčei). Tu pašlautinaĩ kasì žẽmę, kàsk įšoniaũ. *v.* šónas.

Iš-pagirióti, -rióju, -riójau, *вытрезвиться; wytrzézwić się*.

Iš-páikinti *u* išpaĩkinti, -nu, -nau, *расхулить, охудить, счесть глупцомъ; rozganić, upośledzić, uważać za głupca*. Martì išpaĩkin *(Олс.)* výrą, t. y. į niẽkus paverčia. 2) *избаловать, сдѣлать прихотливымъ* (išpáikinti, *Влад.*); *rozpieścić, zepsuć, uczynić wybrednym*. *v.* išpaĩkti.

Iš-paĩkti, -kstù, -kaũ, *стать глупымъ, слабоумнымъ; stać się głupim, osłabionym na umyśle*. Výras išpaĩka, t. y. pasidãre paĩkas, durñas. *v.* paĩkas.

Iš-paišýti, -šaũ, -šiaũ, *разрисовать; wyrysować*. Su piẽšomis išpaĩše véidą. *v.* piẽšti, įpiẽšti.

Iš-páitvėti, -tvėju, -tvėjau *(жем.)*, *выздоровѣть, оправиться (о человѣкѣ, который долго считался нездоровымъ); wyzdrowieć, poprawić się (o człowieku niezdrowym)*. Martì išpáitvėja, t. y. išsitaĩse «ant gerùma (?)». *v.* išsipáitvėti.

Iš-pałakščiũti, -čiũju, -čiavaũ, *покрыться красными пятнами, испестриться (о лицѣ); pokryć się czerwonemi plamami, wypstrzeć (o twarzy)*. Móters veidẽlei išpałakščiãva.

Iš-pãmėtłoti (*u* išpãmėtoti), -tłojũs, -tłojaus *(жем.)*, *осмѣять, поднять (кого) на смѣхъ (передразнивая); wyszydzić, wydrwić (kogo, przedrzeźniając)*. Šẽšuras išpãmėtłoja marčią, t. y. iščìdija. *v.* pamẽgzdžioti (*u* pamẽgzdyti).

Iš-pampti, -pstù, -paũ, *разбухнуть, раздуться; wydąć się, napęcznieć*. Išpampa pìlvas jèrẽla nũ gẽrała. Išpampusi varlẽ gùli ant kẽla.

Iš-parpti, -pstù, -paũ, *осипнуть, изнемочь отъ крику и издавать хриплый, грубый голосъ (о горлѣ); stać się niepoprawnym, osłabnąć od krzyku i wydawać ochrzypły, gruby głos (o gardle)*. Išparpa man gerklẽ nũ vėja, nũ rėkìma, t. y. ne áiškus balsas. *v.* išgvargždėti.

Iš-pãsakoti, -koju, -kojau, *разсказать (все); opowiedzieć (wszystko)*. Išpãsakojau, ką̃ tik žinójau. Anà išteĩks vìs, t. y. išpãsakos. *v.* pãsaka.

Iš-piáuti, išpiáunu *u* išpiáuju, išpióviau, *вырѣзать; выкосить; wyrznąć; wykosić*. Pãpiuvas, papiovýkščius išpiáuk *(об.* kiaulės, paršùs išskeršk, išskardýk, *P.)*.

Iš-pažìnti, -žį̃stu, -žinaũ, *признать; wyznać*. Súnus pats išpažìna sàva kalčią.

Iš-peilũti, -lũju, -lavaũ, *выхолостить; wytrzebić (samca)*. Išpeilũti kuĩlį, t. y. išpiáuti, išrómyti. *v.* peĩlis, išdarýti.

Iš-peĩzoti, -zoju, -zojau, *истратить попусту; zmarnować*. Súnus išpeĩzoja pìnigus, t. y. į niẽkus léidžia.

2) *вымарать; очернить; wypeckać; oczernić.*

Iš-pelóti (*и* išpeláuti, išpelinėti), -lóju, -lójau, *выловить мышей; wyłowić myszy.* Katẽ išpelója visàs pelès, t. y. išgáude.

Iš-pełtakiūti, -kiūju, -kiavaũ, *изстрочить (покрыть строчками); wystębnować.* Rankóvės trinýčių išpełtakiūtos su bałtaĩs siúłais. *v.* išsiúti, išrašýti; pelẽ, tãkas (=«pełtakỹs, pelẽs tãkas», *строчка*).

Iš-pendýti, -dyjù, -dijaũ, *v.* išpìndėti.

Iš-penėti, ìšpenu (*и* ìšpeniu, *3-ье л.* ìšpeni), -nėjau, *выкормить, откормить (на убой); wykarmić, wyżywić; odkarmić (na zarznięcie).* Išpenėjau meĩtėlį riẽbei.

Iš-piẽpti (*у* А. Ю.) *и* išpỹpti, -pstù, -paũ, *ослабѣть, потерять энергію; osłabnąć, stracić energję.* Súnus išpiẽpęs. *v.* išpỹpti.

Iš-perėti, ìšperiu, -rėjau, *высидѣть, выпарить (о насѣдкѣ); wysiedzieć (o nasiadce).* Išperėja vištà viščiùkus.

Iš-per̃ti, ìšperiu, ìšpėriau (*вост. и* išpérti, išpėriau), *выпарить (кого въ банѣ); (перен.) выпороть (розгами); wytrzepać (chwostakiem ciało w łaźni); wychłostać.* Išpėriau aš jãmui káilį pirtỹ.

Iš-pèšti, ìšpešu, ìšpešiau, *выщипать, выщипнуть; wyszczypać, wyszczypnąć, wyskubać, wyskubnąć.* Ìšpešė súnus vaĩkui čiẽłą sáują płaukų̃.

Iš-pýdyti, -dau, -džiau, *расположить (корову) къ дачѣ молока (если корова его задерживаетъ); usposobić (krowę) do dania mleka (jeżeli krowa je zatrzymuje; у* А. Ю. *«zarwać bieg mleka dojąc»).* Išpýdei *) tu kárvę, kad patráiškei, ir pabėgai ne miłžus. *v.* išpýti.

Iš-piktū́ti, -tū́ju, -tavaũ, *добыть, пріобрѣсти гнѣвомъ, злостью; zyskać gniewem, złością.* Anýta piktà ỹra, alè ką anà išpiktū̃s. *v.* pìktas.

Iš-pìldyti, -dau, -džiau, *исполнить, выполнить; wypełnić. v.* pìlti.

Iš-pilkū́ti, -kū́ju, -kavaũ, *стать сѣрымъ; stać się szarym* (*у* А. Ю. *«wypłowieć»*). Žirnei išpilkãvę. *v.* pìłkas.

Iš-pìlnyti, -niju, -nijau, *принести, совершить (покаяніе); wypełnić (pokutę zadaną).* Súnus išpìlnija pakū́tą. *v.* išpìldyti. —

Iš-pýloti, -loju, -lojau, *вылить (понемногу, все), повылить; wylać (po trosze, wszystko), powylewać.* Vándenį išpỹlok.

Iš-pìlti, ìšpiłu (*вост.* ìšpilu), išpýlau, *вылить (въ сосудъ); wylać (do naczynia).* Tu išpýlei ãlų iš uzbõna. *v.* išlėti.

Iš-pìndėti, išpìndžiu, išpìndu *и* išpìndėju, išpìndėjau (*и* išpéndėti, -dėju, -dėjau), *изсохнуть, истлѣть (лишаясь лучшихъ составныхъ частей); изгнить (въ сухомъ видѣ); zeschnąć, zbutwieć; spróchnieć.* Vidurỹs mõdžia išpìndėjęs, t. y. į kiaugždùs pavir̃tęs. Dū́na, iłgaĩ bebúdama, išpìnd, kaip piaułaĩ. Mẽsa, šìnka išpìndėjusi, t. y. išdžiovėjusi. *v.* išpendýti.

*) При этомъ приговариваютъ: «pijók, pijók, karvẽle, pijók!» Прим. Ред.

Iš-pŷnıoti, -nıoju, -nıojau, *расплести (постепенно, все); rozpleść (stopniowo, wszystko;* у А. Ю. *«wyplatać»).* Išpŷnıoti vŷžas (*и* výžas). *v.* išpìnti.

Iš-pìnti, ìšpinu, išpýnıau, *выплести; wypleść.* Aš išpýnıau šıaudaĩs łóvą. Išpýnıau krė́słą *(Ред.).* 2) *расплести; rozpleść.* Išpìnk vŷžą, jei negeraĩ nupýnei *(Ред.).*

Iš-pìpyti, -piju, -pijau, *вырубить (скоро); wyciąć (prędko).* Súnus ìšpipe (*sc.* išpìpija) kuĩtą, t. y. iškiĩta.

Iš-pŷpti, išpypstù, -paũ, *расхлестаться, распахнуться; stać się rozchlastanym.* Susiveĩžk, kad ne bútum išpŷpęs, t. y. vaĩnas, nesusiveĩžęs. 2) *ослабѣть, разслабнуть; rozwolnieć, zesłabieć.* Tu išpŷpęs, kaip mergà, t. y. ištìžęs, maĩša ne pàkeli. *v.* išpıẽpti.

Ìšpirda, -dos, c. *поскребышъ (собств. «выпердокъ»); «wypiardek».* Paskutìnis vaĩkas vadìnas ìšpirda. *v.* pérsti, pìrsterė́ti.

Ìšpirka, -kos, f. *выкупъ; wykup. v.* išpiĩkti.

Iš-pirkinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *повыкупить, поиздержать всѣ деньги на покупки; powykupywać, wydać wszystkie pieniądze na sprawunki.* Kùpčıus javùs išpirkinė́ja jau, t. y. neblìka. Aš išpirkinė́jau, t. y. pìnigus išléidau (*подразум.* bepirkinė́damas).

Iš-piĩkti, ìšperku, išpirkaũ, *выкупить; wykupić.* Aš išpirkaũ anų̃ iš kãlinıa. Išperkamà žẽme.

Iš-pýškinti *и* išpìškinti, -nu, -nau, *отхлестать (кого); wytrzaskać (kogo).* Išpýškinti par aũsį, t. y. ištélžinti.

Išpìstake, -kės, *развратница (собств.* «bóba ìšpistõms akimìs»); *rozpustnica.* «Tu, išpìstake», — sãka bóba łõjodama. *v.* išpìsti, akìs, ìšpłanka.

Iš-pìsti, ìšpisu, išpisaũ (*вост.* ìšpisıau): išpìsa ją, *coiit (coierunt) cum ea;* išpistà, *quacum coitum est* (у А. Ю. išpìsti, *«wypuścić mocz»*). *v.* išanũti, iškoneveĩkti.

Iš-pýti, išpyjù (*жем.* išpynù), išpijaũ, *размокнуть; rozmoknąć.* Žẽme išpìjusi rùdenį ir pavãsarį nů vandeñs, todė̃l kója gývola, žmõgaus kıauraĩ smuñka, klim̃psta. *v.* išìžti, ištiĩžti, išmiĩkti.

Iš-płaikstýti, -staũ, -sčıaũ, *размотать, развить (нити); rozwinąć, rozmotać (nici).* Sıúłus išpłaikstýk iš kãmùla. *v.* išpleĩksti *и* išplėĩkti, išpłıẽksti.

Iš-płãkdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., взбить; wzbić, skłócić.* Išpłãkdinti su kačérgomis vãpną. *v.* išpłàkti.

Iš-płàkti, ìšpłaku, ìšpłakıau, *выбить, взбить; wybić, wzbić, skłócić.* Vãpną, kálkį išpłàk. 2) *отбить (косу); wyklepać (kosę).* 3) *вытянуть, растянуть (об. выбивая, взбивая); wyciągnąć, rozciągnąć, wypiąć (zw. wybijając, kłócąc).* Karũna *(хоругвь)* išpłaktà ant łazdõs, t. y. ištıẽsta. *v.* ištem̃pti, ištìnti (2).

Ìšpłanka, -kos, f. *безпутница, развратница; rozpustnica, nierządnica.* Mótriška, kurią̃ visì płankó, bus ìšpłanka. *v.* płankóti, ìšjoda, ìšplauška, kẽkše (kekšẽ).

Iš-płàšyti, -šiju, -šijau, *растратить, промотать; roztrwonić, rozproszyć*

(*то же, что* išeikvóti, iššvaistýti, prašvil̃pti, iškléisti). Súnus išpłàšija visùs sàva tur̃tus, t. y. ištermója. —

Iš-płáudinti (*и* išpłáuzdinti), -nu, -nau, *pass.-caus.*, *выполоскать, прополоскать (промывая); wypłókać, przepłókać (myjąc).* Išpłáudinti drabužiùs. *v.* išpłáuti.

Ìšpłauka, -kos, f. *что выплыло, вынесено водою; наносокъ, выкидъ; co wypłynęło; wypłók.* Kur ùpyje vandũ ìšneš žẽmę, bus ìšpłauka. *v.* išpłaũkti. *v.* ìšnašos.

Iš-plaũkšti, -škiù, ìšplauškiau, *выплескать, выплеснуть* (*и* ìšpláukšti, išpláukščiu); *разболтать; wyplusnąć; rozpaplać, wypaplać.* Ìšplauška ỹra išplaũkšta moterìškė. Tu ìšplauškei, ką girdéjei, t. y. pasakeĩ.

Iš-płaũkti, -kiù, ìšpłaukiau, *выплыть, всплыть; wypłynąć.* Aš išnẽriau ir tõli ìšpłaukiau vandenỹ. *v.* išpłústi.

Iš-płáukti, -kiu, -kiau (*и* išpłáukti, -kstu, kau; išpłáukėti, -kėju *и* -ku, -kėjau), *выколоситься; wykłosić się.* Jau miẽžei išpłáukė iš bemblų̃.

Ìšplaupa, -pos, f., *v.* ìšpłanka; išplaũpti.

Iš-plaũpti, -più, ìšplaupiau, *разболтать (все сразу); wypaplać (wszystko od razu).* Bóba išplaũps (*и* išplõps), ką žinõs, t. y. išbłũdys (išplaũkš). 2) *вылить, раздать (зря, много); wylać, rozdać (bez zastanowienia się, wiele).* Martì verẽną ìšplaupė, t. y. ìšdavė, gývolams ne reikalìngiėms. *v.* išplõpti, išplùpinti.

Iš-płáustyti, -stau, -sčiau, *промыть (масло); przemyć (masło).* Ne išpłáustytas sviéstas. *v.* išpłáuti.

Ìšplauška, -kos, f., *v.* ìšpłanka. Visų̃ vaĩkių ìšplauška. *v.* išplaũkšti.

Iš-pláuškinti, -nu, -nau, *выплескать, выплеснуть (опорожнить); wypluskać, wyplusnąć (wypróżnić).* Vaĩks atẽja išpláuškinęs pilvẽlį, t. y. išsišìkęs. *v.* išplaũkšti.

Iš-pláuškoti, -koju, -kojau, *v.* išpláuškinti. Atłaikaĩ vìrała išpláuškoti bus pãplauškos. *v.* išplur̃nyti.

Ìšpłaušos, -šų, f. pl. *измочалившийся, исхлеставшийся конецъ кнута, веревки; исхлестышъ; roztrzaskany, wystrzępiony, rozdzielony na włókna (przez długie użycie) koniec bata, powrozu.* Galė botãga pasidãra ìšpłaušos. *v.* išpłaušóti.

Iš-płaušóti, -šóju, -šójau, *измочалить, расхлестать; roztrzaskać, wystrzępić, rozdzielić na włókna.* Vaĩkas płaušója gãłą botãga, siúła. Ilgìnei šiaudaĩ išpłaušóti. *v.* płaušà (płaũšos), išpłũšũti.

Iš-płáuti, išpłáunu *и* išpłáuju, išpłóviau (*вост.* išpłáusti, -džiu, -džiau), *выполоскать, прополоскать; wypłókać, przepłókać.* Drabùžį išpłáuk.

Iš-pleĩksti, išpleiskiù, ìšpleiskiau *и* išplèĩkti-išpliẽkti, -kiù, ìšpliėkiau, *развинуть и расправить; расплющить, развернуть (покрывая тонкимъ слоемъ); rozwinąć i rozmarszczyć; rozpłaszczyć, rozpostrzeć (pokrywając cienką warstwą).* Sugniáužtą põpierą išpleĩksti. Płonaĩ išplèĩk pãpłotį, t. y. išplẽsk, greičiaũ iškèps. *v.* išplẽsti, plèĩkti(s).

Iš-pléišėti (у А. Ю. *жем.* «išpléšėti»), -šėju, -šėjau, *излопаться, полопаться, расщелиться, разсѣсться;*

rozpęknąć się, popękać (się), rozpaść się. Stēbulės rãtų išpléišėja. *v.* išplýšti.

Iš-pleitóti, -tóju, -tójau, *v.* išplėtóti. Martì išpleitõs ragùs.

Iš-plẽkyti, -kiju, -kijau, *сдѣлать бѣлымъ (содравъ кору); uczynić białym (zdarszy korę;* у А. Ю. *«wydarć łyko od skóry czarnej»).* Išplẽkyti ỹra jū̃dą žiẽvę nułùpti nů̃ karnų̃ liẽpa dėl vijìma vir̃vių (*sc.* virvėms, vir̃vėms výti). *v.* plẽkyti, blė́kti. —

Iš-pliẽksti, išpliėskiù, ìšpliėskiau, *v.* išpleĩksti. Krõminius drabužiùs ìšpliėske martì, t. y. paróde.

Iš-plekšė́ti, ìšplekšiu, -šė́jau, *вылинять (скинуть кожицу на смѣну); porzucić skórę, wyłupić się ze starej skóry.* Išplekšė́ja vėžeĩ, t. y. išneršė́ja. *v.* ìšnara.

Iš-pliė́kti, -kiu, -kiau, *взбить, расплющить взбивая; skłócić, rozpłaszczyć kłócąc.* Išpliė́k tẽšłą, t. y. į płatùmą išvarýk.

Iš-plė́nėti, -nėju, -nėjau, *покрыться золою, испепелиться (о тлѣющихъ угольяхъ); zapopielić się przy gasnięciu (o żarze).* Añglys išplė́nėja po pẽčium, t. y. į plė́nes išė̃ja. *v.* išblė́sti.

Iš-plė́nindinti (*pass.-caus. отъ* išplė́ninti), -nu, -nau, *испепелить (уголья); dać się zapopielić (węglom).* Pẽčių išplė́nindinau.

Iš-pleñšti, išplenšiù, ìšplenšiau (= išplẽškinti, išplẽšinti?), *v.* išplaũkšti, išplaũpti. Ką mãtęs, ką girdė́jęs, vis išpleñš šẽšuras, t. y. išpãsakos, išplaũkš apiẽ dáiktus nereikalìngus.—

Iš-plerė́ti, ìšpleru, -rė́jau, *не въ мѣру расшириться, расхлябаться (объ отверстiи); rozchwiać się, zbytnie rozszerzyć się (o otworze).* Išplerė́jusios stẽbulės, t. y. išdvẽrusios, išgvẽrusios. *v.* išplérti.

Iš-plẽrinti, -nu, -nau, *расхлябать, дать разлѣзться, не въ мѣру расширить (постояннымъ употребленiемъ); rozchwiać, dać rozleźć się, zbytnie rozszerzyć (przez ciągłe używanie).* Kam tu išplẽrinai batùs. *v.* išplérti.

Iš-plérti, išplenrù (*и* išplérstu), išpleraũ, *разлѣзться; rozleźć się.* Raupaĩ išplẽra, t. y. pasiléida, išsklìda, ir suplùška pūslės, płákatomis (*sc.* płaĩkatomis) eĩna, biñra. Išplẽra čeverỹkai, nė jokiõs tvarkõs, tvermẽs ne tùr. *v.* išplerė́ti, išgvérti, išdvérti.

Iš-plė̃sti, ìšplečiu, ìšplėčiau, *развернуть; вытаращить (глаза); rozpostrzeć, rozwinąć; wytrzeszczyć (oczy).* Gálvą užver̃tęs, akìs išplẽtęs, pil̃vù vãrenas (*sc.* vãrinas), sùbine nẽšenas (*sc.* nẽšinas), ir vẽžlina, t. y. eĩna. *v.* iškẽsti, išplėtóti.

Ìšplėša, -šos, f. *что вырвано (силою), что отнято силою, разбоемъ; добыча; co wydarto (siłą), co odebrano siłą, rozbojem; łup, zdobycz.* Iš šaknų̃ ỹra ìšplėša arbà słū̃ksna. Výrai tik ìšplėšą (*sc.* ìšplėšos) jiẽška nů̃ músų, daugiaũ niẽka. Daũg ìšplėšų par̃veže kareĩvis. *v.* išplė́šti, grõbis, ìšvarža.

Iš-plė́šyti, -šau, -šiau, *повыдергать, повыдрать; powydzierać, powyrywać.* Plẽkas liẽpos ant vijìmą vir̃vių (*sc.* vir̃vėms výti) išplė́šyk. *v.* šplė́šti. *v.* išplẽkyti.

Iš-plė̃šti, -šiu, -šiau, *выдрать, выдернуть; wydrzeć, wyrwać*. Iš purvų̃ išplė̃šk pãsagą *(подкову)*.

Iš-plėtóti, -tóju, -tójau, *развернуть, развить, растянуть (во всѣ стороны, вещь сложную, много вещей); rozwinąć, rozciągnąć (na wszystkie strony, rzecz skomplikowaną, wiele rzeczy)*. Išplėtók káilį ant káildžiaučia (káiłmaučia), o drabužiùs ant tvorõs. *v.* išplė̃sti.

Iš-plevasóti (išplevėsũti?), -sóju, -sójau, *раствориться, распуститься; rozczynić się, rozpuścić się*. Mólis saũsas išplevasója ant dir̃vos, t. y. ištìža. —

Iš-pl̃ikinti, -nu, -nau, *оголить, разорить; ogołocić, zrujnować*. Vaĩkas išplìkin tė́vus, atim̃damas kraĩtį. *v.* plìkas.

Iš-plikýti, -kaũ, -kiaũ (*u* išplikìnti, -nù, -naũ), *опарить (содержимое, углубленіе); wyparzyć, sparzyć (zawartość, wklęsłość)*. Ũsve išplikỹs akìs, t. y. ištvìlkys. *v.* išmùkti, išplìkti, iššùtinti, ištvìlkyti.

Iš-plìkti, išplinkù, išplikaũ, *опариться; оголѣть; wyparzyć się; stać się ogołoconym*. Łõma išplìkusi, ir todė̃l plikà pievà. Vìsas vidùs šẽpečia išplìkęs. *v.* išmùkti, iššùsti, išplikýti.

Iš-plìsti, išplintù, išplitaũ, *распространиться, разойтись; распахнуться; rozszerzyć się, rozejść się; rozchlastać się*. Išplìtusios naujỹnos. Súnus išplìtęs, t. y. nesusisãgstęs, nesusivaravóję̄s.

Iš-plýšti, -štu, -šau, *отодраться и выйти наружу или выпасть, выдраться; образоваться (о дырѣ); pęknąć i wyjść nazewnątrz lub wypaść, wydrzeć się; zrobić się (o dziurze)*. Sermẽgo skylẽ išplýša.

Iš-płokštėti (*вост.* išplokštėti), -tė́ju, -tė́jau, *стать плоскимъ, сплющиться; stać się płaskim, spłaszczonym*. Kárve išpłokštėja, t. y. *išlenvė́ja* (= išlengvė́ja, išlėnė́ja ?). *v.* płókščias.

Iš-plõpti, -più, ìšplopiau, *раздать; wydać* (*v.* išplaũpti). Kam tu ìšplopei vìską, t. y. ìšdavei sàva dáiktus, kad sau nebturì.

Iš-płotavóti, -vóju, -vójau, *растратить, раздать зря; pomarnować, rozproszyć*. Plùške visùs sàva drabužiùs išpłotavója, t. y. ištãske, išdalìja. *v.* išpłãšyti. —

Iš-płóti, išpłóju, -jau, *расплющить; rozpłaszczyć*. Tẽšłą išpłók, t. y. išpleĩsk.

Iš-płõtyti, -tiju, -tijau, *распластать; rozciąć wzdłuż, rozpłatać*. Išpłõtyk žuvìs džiovìnti. *v.* išplėtóti, išplẽsti, išpłóti. —

Ìšpłovos, -vų, f. pl. *помои; pomyje*. Sũdų, stõtkų ìšpłovomis palãkink šunìs. *v.* išpláuti; pãmazgos.

Iš-płukavóti, -vóju, -vójau, *растопить, промотать; roztrwonić, rozszastać*. Płùkas *(мотъ)* išpłukavója visùs tur̃tus. *v.* išgaišìnti. —

Iš-płukýti, -kaũ, -kiaũ (*u* išpłukdýti, -daũ, -džiaũ), *выплавить (плавя выкупать); wypławić (konia)*. Išpłukýti šùnį, árklus.

Iš-plùkšti, išplų̃škù, išpluškaũ *u* išplúkšti, išplúkštu, išplúškau, *осѣсть,*

сжаться, сплюснуться; osiąść, opaść, spłaszczyć się. Priẽgalis *(подушка)* be płùnksnų išplùkš.

Iš-plùmpoti, -poju, -pojau, *выплескать, плеща возмутить; wychlustać, chlusząc zmącić* (у А. Ю. «*wypluskać*»). *v.* išturlyti.

Iš-płùnyti (*и* išplùnyti), -niju, -nijau, *выпить (скоро жадно); wypić (prędko, łapczywie).* Dễde išpłùnija ãłų, t. y. išgère. *v.* išmaũkti.

Iš-płùnšinti, -nu, -nau, *распугать (птицъ); rozpłoszyć, wypłoszyć (ptactwo).* Viĩkas žansis išpłùnšina, t. y. išbłãške. —

Iš-plùpinti, -nu, -nau, *вылить; wylać* (*v.* išklùkinti). Tu verẽną išplùpinai kiaũlėms į jõvałą. *v.* išplaũpti.

Iš-plùpti, išplumpù, išplupaũ, *расхлестаться, широко размахнуться; rozchlastać się.* Martì išplùpusi, t. y. nesusivaržiusi, biaũrei apsidãriusi. 2) *не въ мѣру расшириться, стать вольнымъ; zbytnie rozszerzyć się, bardzo zwolnieć.* Išplùpęs drabùžis, t. y. eĩn į ertùmą. *v.* įplùpti.

Iš-plurkšti, -kščiù, ìšplurkščiau (*и* išplurškiù, ìšpluršklau), *размѣшать, разболтать; безобразно выѣсть (ища въ горячемъ только гущи); rozmieszać, wymącić; nieporządnie wyjeść (szukając w zupie tylko gąszczu).* Išplurkšti ỹra tirščiùs išgriebti, gẽrumus pajim̃ti, o skį̃sčius palìkti. Vìrałas ìšplurkštas. 2) *испражниться (имѣя сильный поносъ; объ уткѣ); wypróżnić się (cierpiąc biegunkę; o kaczce).* Išplurkšti ỹra skį̃stu dáiktu triẽsti. *v.* išturkšti.

Iš-plurnyti, -niju, -nijau, *разболтать, размѣшать (ложкою; не ѣсть, какъ слѣдуетъ); выплескать; rozmieszać, wymącić (łyżką; nie jeść należycie); wypluskać.* Išplurnija vaikaĩ vìrałą. *v.* išplurpti, išplurkšti, išturlyti.

Išplurpaĩ, -pų̃, m. pl. (*об.* ìšplurpos, -pų, f. pl.), *выплески, выѣдки (поросятъ, дѣтей); zjadki, niedojadki (prosiąt, dzieci).* Verẽnas, kurs liẽka ne suẽstas, vadìnas ìšplurpai. Ìšplurpus piẽmenų̃ dãve ẽsti svẽčiui. *v.* išplurpti; plurpałas.

Iš-plurpti, -più, ìšplurpiau, *выѣсть, (размѣшавъ рыломъ, по-поросячьи); wyjeść (rozmieszawszy ryjem; po prosięcemu).* Paršai ẽdałą ìšplurpe, t. y. ìšterše. *v.* išplurkšti.

Ìšpluršcos, -kų, f. pl. *выплески, выѣдки (жижа); zjadki, niedojadki (rzadkie).* Ìšpluršcos blū̃da gałū̃se lỹkti (*sc.* lỹkt, liẽkti) visùmet. Supìlstytas vaĩgis, lìkęs blū̃da gałū̃se, bus ìšpluršcos. *v.* išplurkšti.

Iš-plùrti, išplunrù, išpluraũ, *разлѣзться (отъ влаги, жиру), размокнуть; rozleźć się, rozpuścić się (od wilgoci, tłuszczu), rozmoknąć.* Išplùrusi žẽme, moterìške, t. y. išsklìdusi. *v.* išblùrti.

Išpłū̃skas *(Тельш.)*, -ka, m. *водяной спускъ; «spust u stawu».* Pyłà su stovỹłomis bus išpłū̃skas. Išpłū̃skus ìšneše vandų̃ par tvãną, ir málti ne gál. *v.* minìñkas, pyłà.

Iš-płustãšyti, -šiju, -šijau, *растратить; zmarnować.* Aš įdaviau pinigų̃ daug jãmui, o jis, súnus, išpłustãšija. Žéntas išpłustãšija visùs dáiktus, eĩdamas iš Žemaĩčių. —

Iš-płústi, išpłústu, išpłúdau, *всплыть; wypłynąć*. Viėname kraštė pasinėre, o antramė išpłúda vaĩkas. 2) *разругать, разбранить (перен.); wyłajać (przen.)*. Išpłúdo *(Влад.)* manė, ir tiėk *(Ред.)*.

Iš-plūšũti, -šũju, -šavaũ (*и* išpłūšóti, -šóju, -šójau; išpłūšýti, -šyjù, šijaũ), *измочалиться, стать мочковатымъ, отдѣлить волокно (объ отлежавшемся или отмочившемся льнѣ); stać się strzępiastym, oddzielić włókno (o lnie, które leżało lub było moczone)*. Łūkėk, kol linaĩ išpłūšũs. *v.* płūšótis, išpłaušóti.

Iš-plùtyti, -tiju, -tijau, *пронести (корову); dostać biegunki (o krowie)*. Išplùtija kárve triáušių priėdusi. —

Iš-po, *v.* iš.

Iš-põsakoti, -koju, -kojau, *v.* išpãsakoti. Sẽnis išpõsakoja (у А. Ю. «išpõsakava» *отъ глаг.* «išpõsakũti») vìską.

Iš-põsełėti (= *Понев.* išpũsałot, išpũsełėt), -łėju, -łėjau, *прокормить (бережно ухаживая), выхолить; przekarmić (dokładając wielkich starań, pielęgnując), wypieścić*. Gaspadõrius led išpõsełėja šiłpnus gývolus lig pavãsaria, t. y. iškavója. *v.* põpinti.

Iš-prakaitũti, -tũju, -tavaũ, *вспотѣть; spotnieć*. Išprakaitavaũ tamė gyvẽnime daũg (prãkaitų). *v.* prãkaitas.

Iš-prantavóti, -vóju, -vójau, *испытать нравъ (чей-н.); вывѣдать, разузнать; wypróbować, wybadać (czyj) charakter; dociec, wywiedzieć się*. Slẽpiamus dáiktus išprantavójau, t. y. iškamantinėjau, išklausinėjau.

Iš-prapùlti, -pũłu, -pũlau, *исчезнуть (обо всемъ); wyginąć, poginąć*. Jau išprapũle aksómai.

Iš-pràsti, išprantù, išprataũ, *догадаться, додуматься; понять; dorozumieć się, domyślić się; zrozumieć*. Viėną žõdį pasakeĩ, aš jau išprantù tolaũ.

Iš-prãtinti, -nu, -nau, *дать уразумѣть, понять; научить; dać zrozumieć, pojąć; nauczyć*. *Dárba, rãšta (gen.?)* išprãtinau jĩjį, t. y. jau jis, súnus, móka. *v.* išpràsti.

Iš-priudìnti, -nù, -naũ (*об.* išpriudýti, -daũ, -džiaũ, *жем.* išpriúdyti, -dau, -džiau), *выгнать, вытравить (собаками); wyszczuć*. Išpriudinaũ vagiùs (*и* vagìs).

Ìšpuika, -kos, c. *щеголь, щеголиха; strojniś*. Ar aš tókia ìšpuika, t. y. didičnà, puikì.

Iš-puĩskavoti, -voju, -vojau (*и* išpuĩskoti, -koju, -kojau), *разбросать, разстроить, разорить; rozrzucić, zburzyć, zniszczyć*. Põnas išpuĩskavoja vìsą màna gyvãtą, t. y. išdrãske, išpũstija.

Iš-pukavóti, -vójau, -vójau (= išpuikėti, išpuĩkti, -kėju, išpuikstù, išpuikėjau, išpuikaũ), *возгордиться, заважничать; stać się dumnym, wzbić się w powagę*. Žéntas išpukavója, t. y. į didýstą išẽja. *v.* puikavóti.

Iš-pūkýti, -kyjù, -kijaũ, *испушиться; стать мочковатымъ, мохнатымъ; obrócić się w puch, stać się strzępiastym (na powierzchni)*. Išpūkýja audìmas, kad skiẽte ne tiñka áudžiant. *v.* pūkas, išpłūšũti.

Iš-pùkšti, išpųškù, išpuškaũ, *покрыться сыпью (о тълъ); pokryć się pęcherzykami.* Liėžùvis iš kar̃ščia dvãsės išpùška pūslẽmis, t. y. báltas pasidãre.

Ìšpūlis (*в.-лит.* ìšpůlis), -la, m. *выпаденіе; wypadnięcie; жем.* širdỹs, -dėĩs ìšpūlis, išpòulis (=širdiẽs ìšpůlis), *перепoлохъ, ужасъ; przestrach.* Súnus, pamãtęs łõkį *(медвъдя)*, širdiẽs ìšpūlį turė́ja, t. y. nusigañda. *v.* išpùlti.

Iš-pùlti, išpū̃łu (*жем.* ìšpułu *и* išpułnù), išpū̃lau, *выпасть (и безл.), выгибнуть, пасть (о всемъ скотъ, о лошадяхъ); wypaść (i bezosob.), powyginąć, powyzdychać (o bydle, koniach).* Išpū̃le gývolei. Tau išpū̃ła važiū̃ti. *v.* išdvẽsti, išgaĩšti, išzgur̃sti (išgur̃sti).

Iš-pùplinti, -nu, -nau, *взбить, раздуть, вспучить; wzbić, rozdąć, wzdąć.* Susiplùškina išpùplinta, t. y. iškrakmõlinta, jùpa. *v.* išpùrinti.

Iš-pùrinti *и* išpūrìnti, -nù, -naũ, *взрыхлить, изрыхлить, вспучить, всколебать; rozpulchnić, rozbić, wzruszyć* (у А. Ю. «*wytrząść*»). Išpùrink drabužiùs išnẽšęs ir pakabìnk ant tvorõs. *v.* išpùrtinti; purùs, išpūrti.

Iš-purkū̃ti, -kū̃ju, -kavaũ, *(хорошенько) выспаться; (dobrze) wyspać się; вост.* išpur̃koti, -koju, -kojau, *съъсть понемногу (всю кашу); zjeść powoli (całą kaszę, Ред.).* Išpurkãva kūdikis, t. y. išmiėgója. *v.* knar̃kti.

Iš-pur̃pti, -pstù, -paũ, *отечь, стать одутлымъ, неплотнымъ; zabrzęknąć, stać się odętym, nieścisłym* (у А. Ю. «*wyhoczeć*»). Ridìkas pavãsarį jau išpur̃pęs, t. y. pasikiõžęs, išakė́jęs ẽsti, neskanùs válgyti. *v.* išpur̃sti.

Iš-pur̃sti, išpurstù, išpurtaũ, *v.* išpur̃pti. Išpur̃tęs véidas girtū̃kla nů ariel̃kos, išpur̃tusios kójos nů ligõs. Išpur̃tęs ridìkas *(Ред.). v.* išbrìnsti, išpūrti.

Iš-pùrškinti, -nu, -nau, *выгнать (при чемъ выгоняемый отбояриваетcя, ворчитъ, бранится, фыркаетъ); wypędzić (istota wydalana warczy, fuka, parska).* Põnas išpùrškins gaspadìnę, t. y. išvarỹs iš słū̃žmos.

Iš-purtė́ti, išpùrtu, -tė́jau, *дать стречка, улизнуть; wypierzchnąć.* Žéntas greĩt išpurtė́ja, t. y. išbė́ga. *v.* išpùrtinti.

Iš-pūrti, išpūrstù, išpūráu *(жем.), нахохлить перья, нахохлиться, взъерошиться; раздуться, стать неплотнымъ; natoperzyć się, naczupurzyć się, najeżyć się; rozdąć się, stać się nieścisłym.* Mìłtai mélnyčio išpūra, t. y. pasidãre daugiaũ. *v.* išpur̃pti, išpur̃sti, išbrìnkti.

Iš-pùrtinti, -nu, -nau (*и* išpùrtyti, -tau, -čiau), *вытрясти; wytrząść.* Drabužiùs iš dùlkių išpùrtink (*sc.* dr. išpùrtink, išdùlkink; dùlkes iš drabùžių išpùrtink).

Iš-purū̃ti, -rū̃ju, -ravaũ *(вост.), взрыхлъть, подняться; spulchnieć, podnieść się.* Išpurãvusi dū̃na, t. y. iškìłusi, kad geraĩ išmìnkyta ir įrúgusi. *v.* išpūrti, purùs.

Iš-pùsčikauti, -kauju *и* -kaunu, -kavau, *истратить, израсходовать (все, тратя понемногу); potracić,*

rozszastać (wszystko, tracąc po troszę), wypustoszyć.

Iš-pūslýti, -lyjù, -lijaũ (*u* išpūslė́ti, -lėju, -lė́jau), *изволдыриться, намозолиться; pokryć się pęcherzami, nagniotkami.* Rañka išpūslìja. *v.* pūslẽ.

Iš-pũsti, ìšpučiu, ìšpūčiau, *выдуть, раздуть, продуть; wydąć, rozdąć, przewiać.* Išpũsk gùrklį. Vė́jis išpũs drãpanas ant tvorõs pakabìntas. *v.* išgáirinti.

Iš-pùsti, išpuntù, išputaũ, *вздуться, раздуться; вспухнуть; wydąć się, rozdąć się; spuchnąć.* Išpùta žéntas (putmenimìs). *v.* išpuřsti, išpuřpti.

Iš-pustýti, -taũ, -čiaũ, *разввять, разнести (о вѣтрѣ); rozwiać, roznieść (o wietrze).* Vė́jis išpùste žìgždrus, sniẽgus, kárštą strõvą. *v.* išpũsti. 2) *наточить бруском, лопаткою (косу); wyostrzyć osełką (kosę).*

Išpùtburnis, -ne, *со вздутымъ, вспухлымъ ртомъ; mający rozdętą, spuchłą gębę.* Išpùtburnis, kuriõ burnà išpùtusi. *v.* išpùsti, bùrna (burnà, -nõs, bùrną).

Išpùtėlis, -le, *раздувшійся, вспухлый человѣкъ; rozdęty, wspuchły człowiek.* Išpùtėlis (išpùtęs putmenimìs) pũkša. *v.* išpùsti.

Iš-putė́ti, ìšputu, -tė́jau (*вост.*), *пропасть, исчезнуть, подохнуть; zmarnieć, zginąć, zdechnąć* (išputóti, -tóju, -tójau, *вспѣниться, запѣниться; wspienić się, zapienić się, Ped.).* Kad tu išputė́tum, t. y. į putàs pavir̃stumei (= išnỹktum, pražútum). *v.* putà, putóti, išpùsti.

Iš-púti, išpūvù (*жем.* išpūnù, *в.-лит.* *u* išpústu), išpuvaũ, *выгнить, прогнить; wygnić, przegnić.* Drevẽ ỹra išpùvęs vidur̃ys mẽdžio. Žẽme išpìjusi, išmir̃kusi ir veléna išpùvusi.

Išpútjaknis *u* išpūtjãknis, -ne, *съ выгнившею печенью; гнилякъ; z wygniłą wątrobą; zgniłek.* Martì supỹkusi pavadìna anýtą «išpútjakne». *v.* jãknos, išpúti.

Iš-putnóti, -nóju, -nójau, *вызвать, выманить (курицу откуда-н., пьяницу изъ корчмы); wywołać, wywabić (kurę zkąd, pijaka z karczmy).* Ne gál išputnóti výrą iš karčemõs, t. y. išvadìnti. 2) tešlà išputnója *(Понев.), тѣсто сильно поднялось; ciasto bardzo się podniosło (Ped.).* *v.* putnóti; putnùs.

Išpútsubinis *u* išpūtsubìnis, -ne, *съ выгнившимъ задомъ; бздунъ, пердунъ; z wygniłym zadkiem; bzdzioch, pierdziel, pirdoła.* Kurs nůłataĩ pérdžia (*или* bẽzda), tas išpútsubinis. *v.* išpúti, subinẽ (sùbine).

Iš-pũšti, -šiu, -šiau, *разрядить, нарядить, украсить; wystroić, upiększyć.* Mãte išpũše sàva dùkrą, t. y. išrẽde. Tetõs duktẽ išpũšta, t. y. išrėdýta, išpùplinta.

Ìšraiža, -žos, f. *вырѣзокъ, вырѣзанная полоска; wycinek, pas wyrznięty.* Iš skūrõs išrė̃žta ìšraiža. *v.* išrė̃žti.

Iš-raizgýti (*u* išrazgýti), -gaũ, -giaũ (*u* išráizgioti, -gioju, -giojau), *выплести (снурками, нитями); wypleść (sznurami, nićmi).* Galùs rãtų, kad šiaudaĩ ne bìrtum, išraizgýk (užraizgýk, *задѣлай плетя, P.*). 2) *рас-*

плести; rozpleść (P.). Išraĩzge áudekłą (ištráuke ãtaudus, ir išrĩzga áudekłas). *v.* išrègsti, išpìnti.

Iš-rakìnti, -nù, -naũ, *разомкнуть, разобрать (не поломавъ, не испортивъ того, что было сцѣплено, сомкнуто), высвободить (изъ путъ, изъ кандаловъ), перепробовать (всѣ ключи, отмыкая что-н.), поотмыкать; «rozkluczyć».* Išrakìnk šv. Pẽtro raktelùs *(родъ полевого цвѣтка),* árkla kóją *(P.).* Išrakinaũ (*и* išrakinė́jau) spỹną visaĩš rãktais, bet atrakìnti negalė́jau *(Ред.).* Išrakinaũ (*то же, что* išrakinė́jau) visàs spynàs su tũmi raktù. *v.* įrakìnti, išpìnti, išraizgýti.

Iš-ràkti, išrankù, išrakaũ, *вычистить (ковыряя), выковырять; wydłubać.* Išràk pýpkę su raktuvù *(выковыркою, ковырялкою).*

Iš-rangũti, -gũju, -gavaũ, *раскатать, развернуть (скатышъ, кусокъ холста), вывести, выйти (непрямыми путями); провести кривую черту, исчертить кривыми линіями; «wykierować, kierując wyprowadzić». v.* išringũti.

Ìšrankos, -kų, f. pl. *оборыши, оборки, обирки; wybierki, wybiorki.* Ìšrankos dainų̃ teblìka. Čc ìšrankos bùlbių, t. y. ìšskiros. *v.* išriñkti.

Iš-ránkioti, -kioju, -kiojau, *повыбирать; powybierać.* Išránkiok várpas nů grūdų̃ *(собств.* išránkioti iš grūdų̃, nuránkioti nů grūdų̃, *P.). v.* išriñkti.

Iš-ràsti, išrandù, išradaũ, *найти (послѣ долгихъ поисковъ); открыть, усмотрѣть (вину), изобрѣсти; znaleźć (czego się długo szukało); upatrzyć (winę), odkryć, wynaleźć.* Kaĩčią kókią išrañda ũšvis. *v.* ràsti.

Ìšraša, -šos, f. *выпись, копія; wypis, kopja. v.* išrašýti.

Iš-rašýti, -šaũ, -šiaũ, *выписать, снять копію; сдѣлать узоры (на ткани,* siùvinį išrašýti, *P.); wypisać, zdjąć kopję; wyhaftować* (у А. Ю. *и «wykasować»).* Išrašýk mètriką, *kad ne bútum knỹgo (?).*

Iš-raũkti, -kiù, ìšraukiau, *разморщить; rozmarszczyć.* Išraũkti ỹra iš raukų̃ ištiẽsti.

Iš-raũsti (1), išraustù, išraudaũ, *раскраснѣть, -ся; wyczerwienieć.* Iš gė́dos mergà išraũda. *v.* paraũsti.

Iš-raũsti, (2), -siù, ìšrausiau, *взрыть, вырыть (роясь), изрыть (весь лугъ, о кротѣ); wzryć, wyryć (ryjąc się), rozryć (o krecie).* Kùrmei ìšrause (*и* išraũse, *отъ глаг.* išrausýti) vìsą piẽvą. Vaĩkis ìšrause rũsį (rũtį).

Ìšravos, -vų, f. pl. *выполотки, все вырванное изъ земли (картоф. стебли, и т. д.); wypiełki, wszystko, co wyrwane z ziemi (łodygi kartofli, etc.).* Viẽnos ìšravos bùlbių pàliktos, t. y. ìšvogtos bùlbės. *v.* išráuti.

Iš-ravė́ti, ìšraviu (*жем. и частью вост.* išravė́ju), -vė́jau, *выполоть; wypleć.* Išravė́jau aš sàva bãrą. *v.* išráuti.

Iš-riėbė́ti, -bė́ju, -bė́jau, *разжирѣть; roztuczniеć, roztyć (się).* Põns išriėbė́ja, t. y. išgurlė́ja. *v.* riėbùs.

Iš-rėdýti, -daũ, -džiaũ, *разрядить, вырядить; wystroić.* Mãte išrẽde sàva dùkrą léizdama už výra. *v.* išpũšti.

Iš-règsti, ìšrezgu, -giau, *выплести (снурками, нитями); wypleść(sznur-*

kami, nićmi). Gãłą vežima ìšrezgiau. 2) *расплести; rozpleść.* Išrègsti jůstẽlę *(P.).* *v.* išraizgýti.

Iš-réikšti, išréiškiu, -kiau, *выразить, обнаружить; wyrazić, wyjawić.* Kas bùva ką pavõgęs, o aš išréiškiau.

Iš-reñgti, -giù, ìšrengiau, *собрать, снарядить (кого въ путь); wybrać (kogo w drogę).* Anýta ìšrenge pi̇ẽmenį į bažnýčią.

Iš-reñsti, išrenčiù, ìšrenčiau, *срубить (избу), поставить (срубъ, обрубъ); zrobić zrąb (na mieszkanie, studnię), wybudować (zrąb).* Ìšrenčiau reñtinį, garbẽ Diẽvui. Vìsą reñtinį ìšrenčiau, t. y. sàlig stóga išbudavójau.

Iš-rénžti, -žiu, -žiau, *натужить, напрячь; natężyć, wyprzężyć.* Klepčiùs ant łãpių išrénžti. Gáłvą išrénžęs, pasišiáušęs gývolis priẽš gývolį eĩna grùmtis. *v.* įsirénžti.

Iš-rèplóti, -plóju, -plójau (*u* išropóti, išrẽplinti), *выползти, вылѣзть (на четвереинькахъ, о жабѣ); wypełznąć, wyleźć (na czworakach, o ropuszy).* Katràs pìrmas iš ùpia išrèplósiva.

Iš-rèsti (1), išrendù, išredaũ, *выкатить (камень); wytoczyć (kamień).* Vagìs ìšrend (= išrìdin; ìšrend *м.-б.* *отъ* «išrìsti, išridaũ?») ãkmenį iš pãmata ir įlenda. *v.* išrìsti, išritinéti. —

Iš-rèsti (2), išrentù, išretaũ, *проредиться, разрѣдиться; przerzednieć, wyrzednieć.* Išrẽta mìškas nů iškapójima. *v.* rẽtas, rèsti.

Iš-riẽsti, išriečiù, ìšriečiau, *размотать, развить; rozmotać, rozwinąć.* Išriẽsk drìką iš tiestùva ir pataisýk, kur siĩpsta audìmas.

Iš-rẽtinti, -nu, -nau, *проредить, разрѣдить; przerzedzić, wyrzedzić.* Põnas išrẽtina gìrią. *v.* išrèsti, rẽtas.

Ìšrėža, -žos, f., *v.* ìšraiža; išrėžti.

Iš-rėžti, -žiu, -žiau, *вырѣзать (что-н. въ длину); wyrznąć (co-k. wzdłuż).* Išrėžiau viénas nãgines.

Iš-rýdyti, -dau, -džiau, *(прощаясь или отпуская) дать нажраться; (żegnając się lub wypuszczając) dać nażarć się.* Bóbos niẽks ne išrýdė: nė dave dũnos, sviésta, ałaũs. *v.* išrýti.

Iš-rýkšti, išrýkštu, išrýškau, *распуститься, разлѣзться, распороться; rozpuścić się, rozleźć się, rozpróć się.* Ne apsiūlė́tas audìmas išrìkš, t. y. išbrìgs. *v.* išérdėti.

Iš-ringũti, -gũju, -gavaũ, *v.* išrangũti. 2) *вывести (выпѣть, распѣть); wyprowadzić (wyciągnąć, wyśpiewać).* Išringũk dáiną.

Ìšrinka, -kos, f. *выборы; wybór (wybory), obieranie.* Bus ìšrinka (*об.* rinkìmai, skýrimas, riñks-skiĩs ką-nórs) šendiẽn viĩšininka, stõrastos, łaũksargių. *v.* išriñkti.

Iš-riñkti, ìšrenku, išrinkaũ, *избрать, выбрать; wybrać.* Išriñk žìrnius iš šiùgžmų *ant viĩima* (= viĩimui, vìrti).

Išrinktìnis, -ne, *избранный, отборный, лучшій; wybrany, wyborowy, lepszy.* Didžiósias (*sc.* didžią̃sias) bùlbes, išrinktìnes pañdaviau. *v.* išriñkti.

Iš-rìsti, ìšritu, išritaũ (*вост.* ìšričiau), *выкатить, вывалить (покатомъ); wytoczyć, wywalić (tocząc).* Išrìsk kùbiłą łaũkan iš trobõs. *v.* išrèsti (1).

Iš-ryškìnti, -nù, -naũ, *дать распуститься, разлѣзться, распороться;*

dać rozpuścić się, rozleźć się, rozpróć się. Išrýškinai áudeklą neapsiū́lė́tą. *v.* išrýkšti.

Iš-rìšti, ìšrišu, išrišaũ (*вост.* ìšrišiau), *развязать; rozwiązać.* Išrìšk rỹšį sùrištą.

Iš-rytė́ti (*и* išrėitė́ti), ìšrytu, -tė́jau (*жем.; в.-лит.* išriėtė́ti), *выкатиться; вылупиться (изъ яйца); wytoczyć się; wykluć się (z jajka).* Viščiùkai iš kiaũšių jau išrytė́ja (*ю. и зап. в.-лит.* išsirìta, *вост.* išriėdė́ja). *v.* rytė́ti, išsikálti.

Iš-rýti, išryjù (*жем.* išrynù), išrijaũ, *выжрать, глотомъ пожрать (изъ чего-н.), вылопать; wyżreć, pożreć (skąd), łapczywie wyjeść.* Išrýk, t. y. išė́sk.

Ìš-ritinė́ti (*вост.* išridinė́ti), -nė́ju, -nė́jau, *повыкатить; powytaczać.* Ãkmenis išritinė́k. *v.* išrìsti, išrytė́ti.

Iš-rýžinti (*въ знач. pass.-caus.* išrýždinti?), -nu, -nau, *развести, разставить, растопырить; rozszerzyć, rozstawić, rozczepierzyć.* Sẽnis šìłdos išrýžinęs riẽtus, t. y. ne susklaũtęs. *v.* išrýžti. —

Iš-rýžti, išrýštu, išrýžau (*жем.*), *снарядить, собрать, отправить (въ путь); wybrać, wyprawić.* Išrýžk bérnus į kelõnę, t. y. taisýk vìsa, ko reĩkia į kẽlį: ãpdarus, vaĩgius, sūdỹnes. Aš išrýžau į sviétą vaikùs, priė dárba darbininkus, t. y. išrėdžiaũ, išléidau. *v.* išreñgti.

Iš-ródyti, -dau, -džiau, *показать (все), повыказать; pokazać, wykazać (wszystko).* Vìską išródžiau aš jãmui (*v.* išvaidìnti). 2) *имѣть (такой-то) видъ; wyglądać (dobrze, źle).* Ji dár geraĩ išróda *(P.).*

Iš-rokū́ti, -kū́ju, -kavaũ, *вычесть; сосчитать; odliczyć, odrachować; zliczyć.* Išrokū́k vìsas bérna sùgaištis. *v.* atskaitýti.

Iš-rūdė́dinti, -nu, -nau, *дать заржавѣть; zardzewić.* Kodė̃l teĩp varìnį išrūdė́dinai. —

Ìšrūgos (*вост.* išrúgos), -gų, f. pl. *сыворотка; serwatka.* Ìšrūgos iš-po piėna surúgusia, o pãrūgos iš-po smetõna nurúgusia. Tekė́ti mergà, kaip mùse į ìšrūgas, leñda. *v.* pãsukos, išrúgti.

Iš-rūgóti, -góju, -gójau, *выговорить, укорить, упрекнуть; wymówić, naganić, zrobić (komu) wyrzuty.* Išrūgójau už jo liėžùvį, t. y. iškalbė́jau jo piktùs dárbus. *v.* iškalbė́ti, išmėtinė́ti.

Iš-rúgti, -gstu, -gau, *выкиснуть (выкваситься), достаточно укиснуть; wykisnąć, dostatecznie ukisnąć.* Dū̃na išrúga įmaišýta, jau galì kèpti. *v.* iškaužóti, iškožė́ti, išgaužū́ti.

Iš-rungū́ti, -gū́ju, -gavaũ (*вост., v.* išrangū́ti), *выгнуть; wygiąć.* Išrungavaũ aš jį̃, dabar̃ vaĩkšnùs, išmánkštytas.

Iš-rū̂pti, -più, ìšrū̂piau, *выдолбить, выковырять (углубленіе); wydrążyć, wydłubać.* Bùlbę išrū̂pk ir bus pýpke. Súnus ìšrū̂pe ãvilį su kertèklu. *v.* išur̃bti; raupinė́ti (*и* raupýti).

Iš-rúsoti, -sau, -sojau, *пробыть, провести время (невесело); przebyć, spędzić czas (niewesoło).* Išrúsojau name (*sc.* namiẽ) šendiẽn niẽkur ne ẽjus į svečiùs.

Iš-sakióti, -kióju, -kiójau, *разыскивая по слѣдамъ, исходить (всѣ мѣста); przeszukać (idąc śladem).* Aš išsakiójau, t. y. išjieškójau visùs pãšalus, ir ne radaũ arklų̃.

Iš-sargìnti, -nù, -naũ, *выходить, присмотрѣть (больного, больныхъ); wypielęgnować, dojrzeć (chorego, chorych).* Trìs (*об.* trejùs) metùs iš-sarginaũ ligónį. *v.* išlìginti.

Iš-sausė́ti, -sė́ju, -sė́jau, *изсушиться, изсохнуть; wysuszyć się, wyschnąć.* Žẽme išsausė́jusi nů̃ sausrõs, t. y. išdžiovė́jusi nů̃ kaitrõs. *v.* išsaũsti.

Iš-saũsinti, -nu, -nau, *высушить; wysuszyć.* Kłanùs išsaũsinti. *v.* saũsas, išdžiovìnti.

Iš-saũsti, -stù, -saũ, *высохнуть; wyschnąć.* Kłõnis, bałà išsaũsa. *v.* išdžiúti, išsausė́ti.

Iš-siaũsti, išsiaučiù, ìšsiaučiau, *раздѣть (собств. снять верхнее платье; раскрыть, раскутать); rozebrać (właść. zdjąć wierzchnie ubranie; rozkryć, odsłonić).* Išsiaũsk vaĩką, t. y. atim̃k apsiaũstus, drabužiùs.

Iš-sėdė́ti, išsė́džiu, -dė́jau, *высидѣть; отсидѣть; wysiedzieć; odsiedzieć.* Mokinỹs (*ученикъ*) išsėdė́ja sàva nevãlą.

Iš-seikė́ti, ìšseikiu, -kė́jau, *вымѣрить (закромъ), выбрать (все изъ закрома, мѣрами); wymierzyć (skrzynię zbożową), wybrać (wszystko ze skrzyni zbożowej, mierząc).* Išseikė́jau su saĩku vìsą arũdą (*жем.* mýgą, méigą) grũdų̃.

Iš-sẽkinti, -nu, -nau, *дать изсочиться или изсякнуть; высушить; dać wysączyć się, wysiąknąć (intr.); wysuszyć.* Ligà išsẽkina káułus. *v.* iš-sèkti (1).

Iš-sèkti (1), išsenkù, išsekaũ (*вост. и* ìšsekiau), *изсочиться, изсякнуть; изсохнуть; wysiąknąć (intr.), wysączyć się; wysuszyć się.* Išseke saũsas, kũdas gývolis, t. y. iškiugždìja, iškiušė́ja. Išsẽka vandů̃ iš prũda. Bar̃ščei be-vìrdami išseñk (y А. Ю. «įseñk»), t. y. suvérda, sumažė́.

Iš-sèkti (2), ìšseku, ìšsekiau, *выбѣжать (слѣдомъ); wybiec (śladem).* Šů̃ išseke pãskui jį̃ ir nebeparbė́ga. +

Iš-sel̃pinėti (*Ольс.*), -nėju, -nėjau, *разойтись, разбрестись (о слабыхъ, утомленныхъ существахъ), разбродиться; rozejść się, rozproszyć się (o słabych, zmęczonych istotach).* Žmónys iš bažnýčios išsel̃pinėja, t. y. išsiváikščioja.

Iš-sémti, ìšsemiu, išsė́miau, *вычерпать, вычерпнуть (жидкость, сыпучее); wyczerpać, wyczerpnąć (płyn, rzecz sypką).* Jinaĩ, anýta, išsė́me visùs grúdus, mìltus.

Iš-sė́ti, išsė́ju, -jau, *высѣять, посѣять; wysiać, posiać.* Išsė́jau trìs púrus.

Iš-si-aižýti, -žaũ, -žiaũ, *вылущиться; wyłuszczyć się.* Kaip užlìja, žìrnei išsiaĩže iš ánkščių. *v.* išaižýti, išìžti, ìžti.

Iš-si-akė́ti, -kė́ju, -kė́jau (*жем.*), *v.* išakė́ti; akė́tis. Išsiakė́ dũna, kad nuvýksta.

Iš-si-anũti, -nũju, -navaũ, *попортиться (о томъ, что мучилось, терпѣло); изсякнуть; popsuć się (o tym, co*

było męczone, długo cierpiało); wysiąknąć (intr.). Išsianãva vidureĩ par gavẽnę, t. y. išsitùština. *v.* anũti, išanũti.

Iš-si-aũti, -aunù, išsìavıau, *разуть (себѣ, свое); разуться (возв.); rozuć (sobie, swoje); rozuć się.* Jau išsìavıau aš kójas.

Iš-si-baĩgti, -gıù, išsìbaigıau, *выйти (издержаться, перевестись); wyjść (być wypotrzebowanym; wyprowadzić się, wyniknąć).* Ałùs išsìbaige *(вышло все пиво). v.* išsiber̃gšti, išbaĩgti.

Iš-si-barstýti, -staũ, -sčıaũ, *повысыпать (свое, у себя); разсыпаться, выкинуть (растрястись, опороситься); powysypać (swoje, u siebie); rozsypać się (roztrząść się, oprosić się).* Kıaũle partė́łžta daržè išsibar̃ste ne gývais par̃šais, t. y. išsìmete (*u* išsimė́te?). *v.* išsimèsti, apsiparšũti.

Iš-si-baukščıóti, -čıóju, -čıójau, *напугаться; nastraszyć się, zlęknąć się.* Išsibaukščıõs mergà, t. y. bijódamos gulẽs. *v.* išbaukščıóti.

Iš-si-baũsti, -baudžıù, išsìbaudžıau, *v.* išsibaukščıóti. Aš išsìbaudžıau (= įšìbaudžıau?) nů ugnıẽs. *v.* išsigañsti, įsibaũsti.

Iš-si-ber̃gšti, -gždžıù, išsìbergždžıau, *обезплодѣть; потерять способность къ оплодотворенію, истощиться (о самцѣ); wyjałowieć; stracić zdolność zapładniania, wycieńczyć się (o samcu).* Palcistùvas išsìbergžde, t. y. vaĩsıų išléida, nebtùri, *iš ko* (?) vaĩsıaus léisti. 2) *поиздержаться, поистратиться; powydawać, stracić (wszystko).* Anũdu išsìbergžde besiprovódami, t. y. įsiskõlija, ne tùri nıẽka par prõvas. Išsìbergždžıau iš visõs ãtsargos *(запасъ)* vaĩgia (= visái išsìbergždžıau) su svečeĩs, t. y. nıẽka nebturıù, vìsą ãtsargą vaĩgia išléidau. *v.* išsibaĩgti, išber̃gšti.

Iš-si-bicũti, -cũju, -cavaũ, *натерпѣться (издержаться); nacierpieć się (wydać wiele).* Išsibicãvome su pašaraĩs šį̃ pavãsarį, t. y. išsikaštãvome.

Iš-si-błàgnyti, -niju, -nijau, *отрезвиться, протрезвиться, притти въ себя; wytrzeźwić się, przyjść do siebie.* Súnus išsibłàgnija nů girtũklų (ũgų). 2) *развлечься; rozerwać się.* Gałvà man sopė̃ja, ir nuėjaũ išsibłàgnyti, žuváuti. *v.* išsibłandýti.—

Iš-si-błaivýti, -vaũ, -vıaũ, *отрезвиться; разъясниться (о небѣ); разогнать (свой сонъ); притти въ чувство; wytrzeźwić się; rozjaśnieć (o niebie); wybić się (ze snu); przyjść do siebie.* Dangùs benór išsibłaivýti, t. y. išsigaĩdryti. Brólis nů mıẽga išsibłaĩve. *v.* išbłaivė́ti, išbłaivýti.

Iš-si-błandýti, -daũ, -džıaũ, *вытрезвиться, притти въ себя, въ чувство; прогнать свой сонъ; wytrzeźwić się; przyjść do siebie, wybić się (ze snu).* Martì greĩtai išsibłañde iš pasigėrìma, iš mıẽga, iš ligõs. *v.* išsibłaivýti, išbłandýti, išsibleñsti.

Iš-si-błaškýti, -kaũ, -kıaũ, *разметаться (расхлестаться); вылечь; перевихриться; być rozrzuconym (rozchlastanym); wylec (nieprawidłowo).* Vaĩkas, ligónis (beguléd̃amas) išsi-

błãške *(P.)*. Rugeĩ išsibłãške *(P.)*. 2) *разсъяться; быть разогнану, пройти (о снѣ); rozproszyć się; przejść (o śnie)*. Mıẽgas màna išsibłaškýsęs. *v.* išbłaškýti.

Iš-si-błazgãtyti, -tiju, -tijau, *выругаться, разругаться; wyłajać się wzajemnie, wybuzować się*. Anỹdvi *(жем.)* susibãrusi išsibłazgãtija, t. y. išsineveżıója. *v.* išbłazgãtyti. —

Iš-si-bleñsti, -blendžıù, išsìblendžıau, *вытрезвиться, проясниться, освѣтиться; wytrzeźwic się, wyjaśnieć, odświeżyć się*. Tu išsìblendei švareĩ, t. y. išsimıėgójei. *v.* išsibłandýti.

Iš-si-błunzgãtyti, -tiju, -tijau, *v.* išsibłaivýti, išsibłandýti, išsibleñsti. Išsibłunzgãtyti ỹra išsipagirıóti. —

Iš-si-błusinéti, -nė́ju, -nė́jau, *выловить у себя блохъ; wyłapać u siebie pchły*. Jinaĩ, pıėmẽne, besėdė́dama išsibłusinė́ja, t. y. neblìka błùsų.

Iš-si-bodė́ti, išsìbodžıu, -dė́jau, *сбыть, сжить (то, что служитъ въ тягость), отдѣлаться (отъ кого), развязаться (съ кѣмъ); pozbyć się (tego, co jest ciężarem), uwolnić się*. Išsibodė́si tu màne, kad taip nekentì, t. y. miřsıu aš,—sãka anýta. Lẽd išsibodė́jau nů to nedõra žmõgaus, t. y. vos jį̃ nustúmıau nů sàvęs, kad jį̃jį (*sc.* jõjo) daugıaũ nebmatýti.

Iš-si-bruzdė́ti, išsìbruzdu, -zdė́jau, *расшевелиться; rozruchać się*. Prıė dárba išsibruzdė́si. *v.* įbrùzdinti.

Iš-si-budavóti, -vóju, -vójau (*и* išsistatýti, -taũ, -čıaũ), *выстроить себѣ; wybudować sobie.*

Iš-si-bùdinti, -nu, -nau, *разбудиться; rozbudzić się, wybić się ze snu*. *v.* išbùdinti, išbùsti.

Iš-si-bujóti, -jóju, -jójau, *разбуяниться; rozhukać się*. Išsibujója súnus, t. y. išsivýrava (*sc.* įsivýrava). —

Iš-si-buksvóti, -vóju, -vójau, *выпустить рубашку сверхъ штановъ (и такъ ее носить); wypuścić koszulę (i nosić ją nad majtkami, spodniami)*. Išsibuksvóti ỹra ant viřšaus kélnių márškinıus išléisti. *v.* išsikričıóti.

Iš-si-burzdė́ti, -bùrzdu, -zdė́jau, *v.* išburzdė́ti. Išsiburzdė́ti ỹra išsiskubė́ti (*sc.* išskubė́ti).

Iš-si búti, -bũvù *и жем.* -bũnù, -buvaũ, *выстояться; wystać się*. Linaĩ ant kraikõs išsibùva. *v.* išbúdyti.

Iš-si-buvóti, -vóju, -vójau, *пробыть (гдѣ-н. внѣ дома) долго, достаточно; wybyć (gdzie poza domem) długo, dostatecznie*. Aš išsibuvójau, t. y. ilgaĩ buvaũ išė́jęs.

Iš-si-čìdyti, -diju, -dijau, *выругаться (и тѣмъ выставить себя на позорище); wyłajać się (i wystawić siebie na pośmiewisko lub być za to wyszydzonym)*. Išsičìdija dė́de, kaip išsigė́re arıelkos. *v.* išsišìdyti.

Iš-si-dapstýti, -staũ, -čıaũ, *свести концы съ концами (живя бережливо); wystarczyć (żyjąc oszczędnie), wymiarkować*. Dapstýkis, be ne išsidapstýsi su sàva ùždaru, su pıė́nu. *v.* dapstýti.

Iš-si-dérgti, -gıu, -gıau, *замараться; wypeckać się, zabrudzić się*. *v.* išdérgti, išsiderkti.

Iš-si-der̃kti, -kiù, iššìderkiau, испражниться; wypróżnić się. Vaĩkas iššìderke, t. y. iššišìka (отъ глаг. iššišìkti, iššìšiku, -kaũ, вост. iššìšikiau). v. iššìkti.

Iš-si-dėvėti, iššìdėviu, -vėjau, износиться; zużyć się, znosić się. Drabùžis iššidėvėja, kaip dóbstys, t. y. išbliñda.

Iš-si-dilgėti, iššidìlgiu, -gėjau (= iššidìlgyti, -gau, -giau и iššidìlginti, -nu, -nau), ожечься на крапивѣ; «wypokrzywić się». Iššidilgėsi atsigùlęs tar̃p dilgėlų̃. v. dilgėtis.

Iš-si-draikstýti, -staũ, -sčiaũ, разбросаться изъ кучи врознь, разметаться, разлѣзться, развалиться (объ отд. соломинахъ, нитяхъ); być rozrzuconym, rozleźć się (o słomie, niciach). Iššidraĩkste linaĩ. v. išdraikýti, ìšdraikos.

Iš-si-draikóti, -kóju, -kójau (об. iššidráikioti, -kioju, -kiojau), v. iššidraikstýti. Iššidraikója šiaudaĩ, t. y. iššidraĩke (отъ глаг. iššidraikýti). v. drajkótis.

Iš-si-dransìnti, -nù, -naũ, посмѣлѣть; stać się śmiałym, śmielszym.

Iš-si-drãpinti и iššidrẽpinti, -nu, -nau (жем.), расщедриться; stać się hojnym. Màna výras ne iššidrãpins pijùkams, t. y. ne dũs abradneĩ. Màrtì iššidrãpina sàva viẽšnėms, t. y. dãve abradneĩ. Ne iššidrẽpin anýta, t. y. daũg ne dũda. v. išdrežėti.

Iš-si-driẽkti, -kiù, iššìdriekiau, v. išdrìkti, išdrỹkti. Išdrikì šiaudaĩ, kuriẽ iššidriẽkę.

Iš-si-drìbti, -drimbù, -dribaũ, развалиться, разметаться, разлѣзться (о грязи); być rozrzuconym, rozleźć się (o błocie). Kẽlis, t. y. pur̃vas iš kẽla, iššidrim̃ba (= iššidrãbsta bevažinėjant). v. išdrìbti.

Iš-si-dùmti, iššìdumiu, -dúmiau, выбиться (о дорогѣ, проложенной по песчаной почвѣ); stać się wyboistym (o drodze, przechodzącej przez grunt piasczysty). Kẽlis iššidúme, t. y. vėjis išdúme smìltį.

Iš-si-gaĩdryti, -riju, -rijau, проясниться (о погодѣ, небѣ); rozjaśnieć, rozpogodzić się (o pogodzie, niebie). Po lietaũs óras iššigaĩdrija, kad apsiũkusi bùva.

Iš-si-gamìnti, -nù, -naũ, v. įsigaimìnti, įsigamìnti. Pósūnis iššigamìna (= įsigamìna) sau pãrėdnius iš pasėlų, t. y. iššitaĩse (= įsitaĩse).

Iš-si-gañsti, -nstù, -ndaũ, испугаться; zlęknąć się. Iššigandaũ, kad pijùkas norėja mỹlintis. Kad kas baĩda, aš iššigañstu. v. iššibaukščióti.

Iš-si-gáuti, -gáunu, -gavaũ, вырваться, улизнуть; wyrwać się, zmyknąć. Výras iššigáuna iš namų̃ ir gẽria.

Iš-si-girtũti, -tũju, -tavaũ, вытрезвиться; wytrzeźwić się. Iššigirtũti ỹra iššipagirióti, iššibłandýti.

Iš-si-gõžti, -žiù, iššìgožiau, раскинуться, разрастись; rozwinąć się, rozrosnąć się. Iššigõžti ỹra iššiskẽsti.

Iš-si-ìlgti, -gstu, -gau, соскучиться, стосковаться (по комъ); stęsknić się (do kogo). Iššiìłgau (об. iššìłgau) aš tàvęs, t. y. pasiìłgau, man vis bùva iłgù.

Iš-si-jim̃ti, iššìjemu (и iššìjimu), iššìjėmiau, вынуть (себѣ, свое); wyjąć

(sobie, swoje). Turì išsijẽmusius (*sc.* išsijẽmusis, išsijẽmusi, *Ольс.* išjẽmusins). *v.* išim̃ti.

Ìšsijos, -jų, f. pl. *(мучныя) высѣвки; wysiewki, przesiewiny*. Kur ant rẽčia pasilỹkti (*sc.* pasilıẽkti) nů sijójima, vadìnas ìšsijos. *v.* išsijóti, àtsijos, pãsıautos.

Iš-sijóti, -jóju, -jójau, *просѣять (муку); przesiać (mąkę)*. Išsijótas ìšsijas sùpiłu aš kıaũlėms į jõvałą.

Iš-si-kàbazũti, -zũju, -zavaũ, *выкатиться, высвободиться (съ трудомъ); wytoczyć się, wyswobodzić się (z trudnością)*. Išsikàbazũti ỹra išsirìsti. *v.* išsikãpanoti.

Iš-si-kaišýti, -šaũ, -šıaũ, *убрать (свою избу, голову зеленью); ubrać (swoją chatę, głowę zielonemi gałązkami)*. 2) *поиздержаться (въ разныхъ мѣстахъ); wyekspensować, wydać (wiele, wszystko, w różnych miejscach)*. *v.* iškaišýti.

Iš-si-káišti, -šıu, -šıau, *выскоблить, выскребать (для себя, свое), издержать (остатки, все); wystrugać, wydrążyć (dla siebie, swoje), wydać (resztki, wszystko)*. Aš išsikáišıau iš visų̃ sàva ãtsargų (=išsikáišıau vìsą sàva ãtsargą *или просто* išsikáišıau) ant vesélijos sesers̃, t. y. daũg išléidau. *v.* káišti, iškáišti.

Iš-si-kaĩtinti, -nu, -nau, *нагрѣться; wygrzać się*. Vaĩkas išsikaĩtina ant sáulės. *v.* kaĩtinti.

Iš-si-kal̃bti, -łbstù, -łbaũ (*почти то же, что* išsikalbéti), *разговориться; rozmówić się*. Išsikałbaũ su jũmi vãkar.

Iš-si-kálti, išsìkału, išsìkalau, *выбиться, прорасти (о сѣмени); вылюнуться; wybić się, wyrosnąć (wyjść z ziarna, z ziemi); wykluć się*. Kaip uždìrš̃t žẽme, bùlbės stóvi pasvadìntos, kol beišsìkał. Viščıùkas, žąsıùkas rıẽta *(образовывается, развивается)* kıaušìnyje; surıétėjęs kãłasi, išsìkała; išsikãlęs (*и* prasikãlęs) išsìrita *(вост. и* išrıẽda, *жем.* ìšryt, išrėit, *Ред.)*.

Iš-si-kamarũti, -rũju, -ravaũ, *снять съ себя (высвободиться); zdjąć z siebie (wynurzyć się, wyswobodzić się)*. Súnus išsikamarũs iš marškinių̃, t. y. išsimaũs. *v.* išsikãpanoti.

Iš-si-kãpanoti, -noju, -nojau, *выкопаться, выбарахтаться; развязаться; wykopać się, wygarnąć się; pozbyć się*. Sẽnis led išsikãpanoja iš ligõs, t. y. išgìja. *v.* iškãpanotys.

Iš-si-kárstyti, -stau, -sčıau, *развиснуть; wywisnąć (o wielu rzeczach)*. Išsikárste ledìnės *(льдины)* pakraščeĩs ùpıa. *v.* iškárstyti.

Iš-si-kàsti, išsìkasu, -sıau, *выкопаться (и развязаться); wykopać się (i pozbyć się)*. Iš žẽmės išsikàsti. Iš ligõs išsikàsti (*и* išsirìsti, *Ред.*). *v.* išsikãpanoti.

Iš-si-kašėti, išsìkašu, -šėjau, *исхудать, изсохнуть, изсякнуть; wychudnieć, wyschnąć, wysiąknąć (intr.)*. Ligónis išsikašėjęs, t. y. išsẽkusi mẽsa ant žmõgaus. *v.* iškašėti, išdžıúti.

Iš-si-kãštyti, -tiju, -tijau *и* išsikaštũti, -tũju, -tavaũ, *издержатся, поистратиться; wydać, wyekspensować (wiele)*. Vesélįją kélti (=vesé-

lijai kélti, veséliją kẽlant) reĩk iš-sikãštyti. Išsikaštũti ȳra išsibicũti. *v.* išsikáišti; išsikaišýti.

Iš-si-kélti, išsìkelu, -kẽlau, *подняться; перевестись (куда); podnieść się; przenieść się (dokąd).* Viėnuȓ išsìkeľ, antruȓ išsìtemp ir par tai dùmšlės áudekle dãrosi. 2) *возвыситься; превознестись; wywyższyć się; wynieść się.* Žéntas išsikẽľa *(вост.; мож. быть и* iškìľa, *возвысился)* iš sàva tuȓtų (=sàva tuȓtais; iš sàva tuȓtų išsikélti, *перевестись, переѣхать изъ своего имѣнія, Р.*). *v.* iškélti, iškìlti, išsikráustyti, įsikélti.

Iš-si-kerẽžyti, -žiju, -žijau, *перебраниться; wykłócić się.* Išsikerẽžyti ȳra išsirýti *(жем.; в.-лит.* išsiriėti), išsiľõjoti.

Iš-si-kẽsti *(вост.)*, išsìkečiu, išsìkėčiau, *раскинуться, раскрыться; разрастись въ ширь; rozpostrzeć się, rozkryć się; rozrosnąć się w szerz.* Mẽdis, kaip rekẽtis, išsikẽtęs stóvi, t. y. išsiskleĩdęs. *v.* iškẽsti, išsiskẽsti.

Iš-si-kẽžti, -kėštù, -kėžaũ, *разлѣзться, расплыться; rozleźć się, rozpłynąć się.* Gymulȳs vandenȳ išsikẽšta, t. y. išsiplẽsta (=išsìplečia). *v.* ištìžti.

Iš-si-kìlti, išsikįľù, išsikiľaũ, *убраться; wynieść się.* Geraĩ, kad bóba nór iš-sikìlti (*sc.* išsinẽšinti) nů mànęs. *v.* iškìlti, išsikélti. —

Iš-si-kinkýti, -kaũ, -kiaũ, *выпрячь; развалиться; разлѣзться, расползтись; wyprzęgnąć się; rozwalić się, rozleźć się.* Arklȳs išsikiñke *(Ред.).* Jijẽ, anýta, mìslija, kad išsikinkȳs nů mušìma, t. y. numiȓs. *v.* iškinkýti, ištìžti.

Iš-si-kivìnklinti, -nu, -nau (*и* išsikivìnkloti, -loju, -lojau), *выпутаться, высвободиться; wyplątać sie, wyswobodzić się.* Led išsikivìnklina, t. y. ištrúka, žéntas iš rañkų žmõgžudų. *v.* išsipáinioti, išsikãpanoti.

Ĩš-si-kľaipýti, -paũ, -piaũ, *порасшататься, покривиться (о многихъ предметахъ); zachwiać się, wykrzywić się (o wielu rzeczach).* Nepiáuti rugeĩ išsikľaĩpe į šalìs, t. y. išsikraĩpe. *v.* išklȳpti, iškľaipýti, išsibľaškýti.

Iš-si-kľastýti, -staũ, -sčiaũ, *раскинуться; rozłożyć się.* Išsikľãstę rugeĩ, viėns šę̃n, kits tę̃n. *v.* išsisklẽsti, iškľastýti.

Iš-si-kludýti, -kludaũ, -kludžiaũ, *высвободиться (отцѣпившись); wyswobodzić się (odczepiwszy się).* Aš išsikludžiaũ, kur buvaũ įklùvęs. Rãštininkas benór išsikludýti iš bėdõs. *v.* iškludýti, įkludýti.

Iš-si-kľumpãtyti, -tiju, -tijau, *истоптаться, выбиться; być wydeptanym.* Piėva išsikľumpãtija rùdenį par šľapùmą, t. y. išmankàsija (*sc.* išsimankàsija). *v.* iškľampãtyti, iš-simaklinẽti. —

Iš-si-kõlóti, -lóju, -lójau, *перебраниться, выругаться; wykłócić się, wyłajać się.* Anȳdvi *(жем.)* išsikõloja, t. y. išsibľazgãtija.

Iš-si-kraipýti, -paũ, -piaũ, *искривиться; wykrzywić się.* Išsikraĩpęs tekìnis *ant šaliẽs (?).* *v.* iškrȳpti, išsikľaipýti.

Iš-si-kráustyti, -stau, -sčiau, *съѣхать, перебраться; wyprowadzić się, wy-*

nieść się. Sesũ išsikráuste šeñdıėn. *v.* išsikélti, iškráustyti.

Iš-si-kravóti, -vóju, -vójau, *выложить свое (и собрать); wyłożyć swoje (i zebrać)*. Kráustydamos, kol išsikravósi (*об.* išsiimstýsi, išsikiłnósi), dáiktus, bus vargas. —

Iš-si-krẽsti, iššikrečıu, -krėčıau, *вытряхнуть, вытрусить (свое, для себя); wytrząść (swoje, dla siebie)*. Ką tur tàve błùsos ėsti, ar ne galì išsikrẽsti. *v.* išsibłusinėti.

Iš-si-kričióti (*и* išsikrečióti), -čıóju, -čıójau, *выпустить рубаху (сверхъ штановъ); wypuścić koszulę*. Išsikričıóję márškinius — výrai iš kélnių, *móters iš sijõnų* (?) — pıáun šiẽną, t. y. išsitráukę, išsibuksvóję. *v.* įsikričıóti, išsibuksvóti.

Iš-si-krỹkšti, -krykščıù, iššìkrykščıau, *накрякаться; накричаться (о дитяти); nakwakać się; nakrzyczeć się (o dziecku)*. Iššìkrykšte kũdikis, t. y. iššìrėke.

Iš-si-kūrìnti (*и* išsikūrénti), -nù, -naũ, *истопиться; wypalić się*. Išsikūrìna pẽčıus. *v.* įsikūrìnti.

Iš-si-kvaipstýti, -staũ, -sčıaũ, *передохнуть; wytchnąć (nieco)*. Ašviẽnis pailsęs te-išsikvaĩpsta, t. y. te-atsìpučıa.

Iš-si-kvẽpti, -kvėpıù, iššìkvėpıau, *выдохнуться; wytchnąć*. Výnas išsikvẽpęs, t. y. nuvėsęs.

Iš-si-kvẽsti *), iššìkvesčıu, -kvėsčıau, *распахнуться, раскрыться; раскинуться; rozchlastać się, roztworzyć się; rozpostrzeć się* (*v.* išsikẽsti, išklẽsti). Išsikvẽstęs drabužıùs, káilinıus eĩnu smagùs, t. y. atsikłãstęs, išsiskleĩdęs, atsisãgstęs. —

Iš-si-łãbinti, -nu, -nau, *исцѣлиться; wyleczyć się*. Súnus jau išsiłãbina (iš ligõs), t. y. išgìja.

Iš-si-łaikýti, -kaũ, -kıaũ, *продержаться, уцѣлѣть; przechować się, ocaleć*. Bùlbės ne sušãłusıos par žıẽmą išsiłaĩke žẽmėse. *v.* įsiłaikýti, išlìkti.

Iš-si-łamìnti, -nù, -naũ, *выломаться; wyłamać się* (*то же, что* išsiłáužti). *v.* išłáužti, išłámdyti; įmalìnti.

Iš-si-łapóti, -póju, -pójau (*и* išłapũti, -pũju, -pavaũ, *южн. в.-лит.* išłapóti, -póju, -pójau), *облиственѣть; rozliścić się*. Išsiłapója šãkos, t. y. į łapùs išėja, sùgože, sùklėste mìškas.

Iš-si-léisti (*вост.* išsiłáisti), -léidžıu, -džıau (*южн. и жем.* -dau), *распуститься; растратить, спустить (свое добро); rospuścić się; roztrwonić (swoje dobro)*. Sũdys (*сажа*) prigargėjusıos ant łùbų, t. y. burbułaĩs išsiléidusıos. Põnai iššìbergžde, t. y. išsiléida, jau tuštì, nıẽka ne tùri. *v.* išléisti.

Iš-si-lıėti, -lıėju, -jau, *вылиться, пролиться; wylać się, rozlać się*. Kaip lýte (*sc.* lıėte) išsilıėja kraũjis.

Iš-si-lydėti, iššìlydžıu, -dėjau, *проводить (изъ дому); przeprowadzić, odprowadzić (z domu)*. Nũtaka iš-

*) *Iš-si-kvatóti, -tóju, -tójau (Пон.)* употр. въ значенiи болѣе обыкновеннаго въ вост. Литвѣ *išsikėtóti (распахнуться; раскинуться: eĩna išsikvatóję s)*. Ред.

silỹdi*) sàva mýlimąjį ir pabučiũ priėmeniõ.

Iš-si-lỹkyti, -kiju, -kijau, *освободиться (поработавъ лишнее или найдя себѣ замѣстителя); uwolnić się.* Išsilỹkyti iš namų̃ reĩkia, kad bútų čẽsa važiũti. *v.* išlỹkinti *и* išlỹkyti, išlìkti.

Iš-si-lỹžti (*в.-лит.* išsilıė̃žti, *рѣже* iš-silıė̃žti), išsìlyžu (*жем.*), išsìlyžiau, *вылизаться; выйти съ трудомъ и разрастись; wylizać się; wyść z trudnością i rozrosnąć się.* Pałaipstaĩs ugnìs išsìlyžė į płatùmą, by łaižỹdamos błùkt-błùkt, kur prigretẽ, t. y. išsìplėte par gaĩsrą. *v.* išlıė̃žti.

Iš-si-łõšti, -šiù, išsìłošiau, *выпрямиться; wyprostować się.* Išsiłõšusia žmõgaus gražì eĩsena. Senà bóba sãka: «Jau aš išsìłošiau, kad bútum gražì eĩsena». *v.* atsiłóšti (atsiłõšti), išsitıė̃sti.

Iš-siĩpti, -pstù, -paũ, *отчаяться; wpaść w rozpacz.* Ne išsiĩpk (=*жем.* nesiĩgk *въ значеніи* nesirúpink *или жем.* neįsipìłk, *не тужи?*), t. y. ne rúpinkis, bus sveikà duktẽ. —

Iš-si-lũlinti, -nu, -nau, *разохотиться; rozochocić się. v.* įsilũlinti. —

Iš-ši-lùšyti, -šiju, -šijau, *разохотиться; rozochocić się («rozjuszyć się»).* Sesũ išsilùšija dũti dóvanas visıė́ms, t. y. išsiukãtija. *v.* įsijùšyti. —

*) Какъ *išlydė́ti,* такъ и *išsilydė́ti* значатъ *hinausbegleiten;* второе слово указываетъ на бо́льшую заинтересованность самого провожающаго: *išsìlydi* значитъ *išsìveda, išeĩna apsikabìnusi, išeĩna du vıė́nu (be kitų̃), meĩlci pasišnekučiũdamu, gražeĩ pasikalbė́damu.* Рсд.

Iš-si-lùstyti, -tiju, -tijau, *развеселиться; rozweselić się.* Súnus išsilùstija, t. y. łabaĩ liñksmas. *v.* įlinksmė́ti.

Iš-si-maklavóti, -vóju, -vójau, *v.* išsikivìnklinti (*вывернуться; wywinąć się).* Súnus móka išsimaklavóti, t. y. išsisùkti iš bėdõs.

Iš-si-maklinė́ti, -nẽju, -nẽjau, *истоптаться, выбиться; być wydeptanym, potratowanym.* Išsimaklinẽja pıė̃va, t. y. išsimakàsija, išsimýne. *v.* išmakóti, išmálti.

Iš-si-mandagũti, -gũju, -gavaũ, *разрядиться, нарядиться; wystroić się.* Martì išsimandagãvusi, t. y. išsirė̃džıusi krãzais. *v.* mandagùs, išsipũšti.

Iš-si-manýdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., v.* išsimanýti (išsimanýdinu *собств. значитъ «достигаю того, чтобы другіе для меня придумали»).* Aš benóriu išsimanýdinti, t. y. išsimìslyti, ką pradė́ti.

Iš-si-mángyti, -gau, -gıau, *нарядиться (нескромно, неприлично); wystroić się (nieskromnie, nieprzyzwoicie).* Tas išsimánga, kurs išsirẽda, kaip ne prìdera. *v.* mángytis, mánga, pamánga.

Iš-si-manýti, -naũ, -nıaũ, *выдумать, придумать (самому, для себя); додуматься, съумѣть; wymyślić (samemu, dla siebie); domyślić się, docıec, umieć.* Martì bıésu pasidérgusi ir bıésu volútis (*жем.*) išsimãna, t. y. gõnijas. Anà išsimãna drabùžį naũjį ìštaisýti. *v.* išmanýti.

Iš-si-mánkinti, -nu, -nau (*и* išmánkyti, -kau, -kıau), *вываляться; powalać się, zwalać się.* 2) *выбарахтаться,*

вылѣзть (изъ болота, изъ грязной ямы); wydobyć się (z błota, z brudnej jamy). Įvažiãvęs, iš dûbẽs ne išsimánkinsi tu véikei. *v.* išmánkyti.

Iš-si-mañtyti (у А. Ю. «išsimontyti»), -tiju, -tijau, *вывернуться; wywinąć się (собств. «wymącić się»).* Vaĩtas móka išsimañtyti iš prìnklų (*жем.; в.-лит.* pìnklų), t. y. išsisùkti, išsikludýti. *v.* išsikivìnklinti. —

Iš-si-mastýti, -staũ, -sčiaũ, *выпутаться, распутать себя; wyplątać się, rozplątać siebie.* Taip buvaũ įklùvęs, led išsimasčiaũ. *v.* išmègsti.

Iš-si-máuti, -máunu *и* -máuju, -móviau, *вытащить, вынуть (свое, для себя); вытянуться, вынуться, выбраться; wyciągnąć, wyjąć (swoje, dla siebie); wyciągnąć się, wyjąć się, wybrać się* (*v.* išmáuti). Išsimáuti ỹra išsikamarũti.

Iš-si-mèsti, iššìmetu, -mečiau, *выкинуть, выбросить, поспѣшно вынести (свое, для себя); wyrzucić, śpiesznie wynieść (swoje, dla siebie).* Martì iššìmete (*м.-б.* išsimẽte, *разбросала свое*) náudas, t. y. iš vienos bùtos į kìtą (ìšveže), kad ne atiñtum rubáuninkai. 2) *выкинуть (преждевременно родить, ожеребиться); poronić (niedorosły płód porodzić, przed czasem oźrzebić się).* Kumẽle iššìmete, kiaũle išsibarste, žmóna parsiléida. 3) dùmšleis (*sc.* dùmšlėmis) iššìmete áudeklas (*полотно вышло неровнымъ, со складками, išdumšlėja*). *v.* išmèsti.

Iš-si-metóti, -tóju, -tójau, *разбросаться (вылечь въ безпорядкѣ); być rozrzuconym (wylegnąć nieładnie).* Rugeĩ išsimetóję (*об.* išsibłãškę), t. y. sužvìlę, išgùlę. *v.* išsibłaškýti, išmẽčioti (*здѣсь* išsimẽtioti, -mẽčioti?). —

Iš-si-mislóti, -lóju, -lójau, *выдумывать (изъ ничего); wymyślać (z niczego).* Išsimislója jũkų dalìs. *v.* išgalvóti, išsimanýti.

Iš-si-mìsti, -mintù, -mitaũ, *поиздержаться; wyekspensować wiele.* Išsimitaũ daũg ant gýdytojų, liẽkarstų, ir ne mãčija. *v.* išmìsti.

Iš-si-móngyti (*жем.*), -gau, -giau, *v.* išsimángyti.

Iš-si-mokìnti, -nù, -naũ (*и* išsimókyti, -kau, -kiau), *выучиться; wyuczyć się.* Nesunkùs dáiktas lietùviškai išsimokìnti. *v.* išmókti, išmokìnti.

Iš-si-nárdyti, -dau, -džiau, *нанырятьcя; wykąpać się, często się zanurzając.* Vandenỹ išsinárdžiau, išsiplóviau. *v.* išnárdyti.

Iš-si-niáukstyti, -stau, -šciau, *проясниться, разсѣяться (о тучахъ); rozchmurzyć się.* Bùva išrýta apsiniáukusi, dabaĩ išsiniáukste, išsivaĩkste ir giẽdra tãpa, t. y. išsigaĩdrija. *v.* išsivalkstýti.

Iš-si nerẽšti, -šiù, iššìneršiau, *v.* išnerẽšti, išnerẽšti. Išsinerẽšusi lydekà gáuda žuvìkes ir rỹja anàs.

Iš-si-nẽšinti, -nu, -nau, *убраться; уйти; wynieść się; uciec.* Sérgėk, kad ne išsinẽšintum vagìs, t. y. ne išbẽgtum.

Iš-si-nórauti, -raunu *и* -rauju, -ravau, *исполнить свое желаніе; исполнить то, чего страшно желалъ, дать себѣ волю; spełnić swoją chęć; zadość uczynić swej namięt-*

nošci, dać sobie wolę. Aĩkštis užẽja, antẽja ir turẽja žéntas iššinórauti, t. y. nórą išléisti, visùs (nórus) išpìldyti. Galì válgyti pıẽna, iššinórauti, kıẽk nóri.

Iš-si-pagirıóti, -rıóju, -jau, *отрезвиться; wytrzeźwić się*. Pijùkas jau iššipagirıója, t. y. iššibłañde, pratỹka.

Iš-si-páinıoti, -nıoju, -jau, *выпутаться, распутаться; wyplątać się*. Iššipáinıoja jaũ dẽde iš tų páinių. *v.* iššikivìnklinti.

Iš-si-páitvėti, -tvėju, -jau, *выздоровѣть (о доло подхварывавшемъ); wyzdrowieć (o chlowieku, który długo cherlał)*. Iš ligõs iššipáitvėja súnus. *v.* išgýti, išpáitvėti.

Iš-si-pakūtavóti, -vóju, -jau, *принести покаяніе; odbyć pokutę, odpokutować*.

Iš-si-parãnyti (*и* iššiparãlyti), -niju, -jau, *разбраниться, разругаться; wyłajać się* («kad tàve parãlei»!, *P.*). Výras su sàva móterimi iššiparãnija, t. y. iššikéike (*отъ глаг.* iššikéikti, -kıu, -kıau, *разругаться, выругаться*).

Iš-si-pasėlninkũti, -kũju, -kavaũ, *разжиться на «присѣвкахъ»; wzmóc się z przysiewków*. Bérnas iššipasėlninkãvęs apsižãnija. *v.* pasėlỹs.

Iš-si-pažìnti, -žį́stu, -žinaũ, *хорошенько познакомиться; dobrze się poznać*. Jaũ su jũmi iššipažìnome. *v.* pažìnti.

Iš-si-péikinti, -nu, -nau, *оправиться (послѣ болѣзни); przyjść (po chorobie) do stanu normalnego*. Ne galù iššipéikinti iš ligõs, t. y. iššitvàlinti. *v.* iššipõpinti; péikėtis.

Iš-si-peñti, iššìperıu, -pėrıau (*вост. и* iššipérti, -pẽrıau; у А. Ю. «įsiperti»), *выпариться (въ банѣ); wyparzyć się (w łaźni)*. Pirtỹ iššìpėrıau. *v.* išpeñti.

Iš-si-pìnkloti, -kloju, -jau, *выпутаться, вывернуться, высвободиться (изъ капкана, изъ бѣды); wyplątać się, wydobyć się, wykręcić się (z pułap, z biedy)*. Iš bėdõs iššipìnkloti, t. y. iššisùkti. *v.* pìnkle, iššikivìnklinti.

Iš-si-płaikstýti, -staũ, -sčıaũ, *развернуться, растянуться, выбиться (вкривь и вкось); rozpostrzeć się, rozciągnąć się, wybić się (na wsz. strony)*. Šundrýkos (*жем.*, = šundrıẽkos) be sylõs rùdenį pažemeĩs iššipłaĩksčıusıos gùli. *v.* iššidraikstýti, išpleĩksti.

Iš-si-płaiskýti, -kaũ, -kıaũ, *v.* iššipłaikstýti. Iššipłaĩskusıos žolės, t. y. iššikłaĩpusıos (*sc.* iššipłaĩskıusıos, iššikłaĩpıusıos).

Iš-si-płàkti, iššìpłaku, -kıau, *отбить себѣ (косу); wyklepać sobie (kosę)*. 2) *раздаться, выбиться; rozszerzyć się, rozklepać się*. Stebulẽ iššìpłake, kad eĩta tãpa. *v.* išpłàkti, išglérti, išdvérti, išgvérti, išdìlti.

Iš-si-płàšinti, -nu, -nau, *разбросать, растратить свой скарбъ; rozproszyć, potracić swoje manatki*. Kaimýnas kéłdamos iš vıẽtos į vıẽtą iššipłàšina, t. y. iššký da, dáiktus išpłotavója, išmãžina. *v.* išbłaškýti, iššvaistýti. —

Iš-si-płàšyti, -šiju, -šijau, *разсѣяться; rozproszyć się*. Visì gyvãtninkai (*домохозяева*) iš to káima iššipłàšija povisuñ. *v.* išibłaškýti. —

Iš-si-płatéti, -téju, -téjau, *v.* iššipłãtinti, iššiplẽsti. Pìkšašei (*u* pìktšašei, pìktašašei) iššipłatéja. *v.* płatùs.

Iš-si-płãtinti, -nu, -nau, *распространиться, расшириться; rozszerzyć się. v.* płatùs.

Iš-si-plauškavóti (*u* iššiplauškóti), -vóju, -vójau, *разодѣться (вѣтреницею); wystroić się (jak wietrznica).* Duktẽ nesiplauškavója, t. y. ne rẽdos, kaip plùške. Vìzge iššiplauškavójus, t. y. pasirẽdžıus. *v.* ìšplauška, išplaũkšti.

Iš-si-płaušóti, -šóju, -šójau (*сост. u* išpłūšýti, -šyjù, -šijaũ), *измочалиться, расхлестаться; разлѣзться; wystrzępić się, «rozwłóknieć», rozleźć się.* Iššipłaušójęs botãga gãłas. Gìjos lininės nů trýnimos iššipłaušója, t. y. iššipakuléja, pãkułota gìja palıẽkti. *v.* išpłaušóti, iššipłūšóti.

Iš-si-płáuti, -płáuju *u* -płáunu, -płóvıau, *выполоскать, прополоскать (себѣ, свое); выполоскаться; wypłókać, przepłókać (sobie, swoje); wypłókać się.* Iššipłáuti ỹra iššiplùškurti. *v.* išpłáuti.

Iš-si-plèdaroti (*u* iššiklèdaroti, iššiklèdarůti), -roju, -jau, *разболтаться, размолоться, расхлябаться; wybić się, rozchwiać się.* Iššiplàdarojęs (y A. Ю.) ratẽlis į šalìs, t. y. išdvẽręs, mùšas į šalìs veȓpıant.

Iš-si-pleitóti, -tóju, -tójau, *v.* iššiplètóti. Iššipleitójęs mẽdis, t. y. į šalìs išẽjęs, kaip sùklėste.

Iš-si-plẽsti, iššìplečıu, -plèčıau, *разрастись въ ширь, раскинуться; растянуться; rozrosnąć się w szerz, rozpostrzeć się; rozciągnąć się.* Betàkša bóba girtà iššiplẽtusi. Naũjis drabùžis, kaip súnus sulysẽs (*sc.* sulıėsẽs), iššiplẽtęs stovẽs. *v.* iššikvẽsti.

Iš-si-plẽrinti, -nu, -nau, *v.* išpleréti, išplérti (išplẽrinti). Iššiplẽrinti ỹra iššiskẽsti.

Iš-si-plėtóti, -tóju, -tójau, *развернуться, раскинуться, развиться; rozrosnąć się, rozwinąć się, rozciągnąć się. v.* iššipleitóti, išplėtóti.

Iš-si-plõgmyti, -miju, -mijau, *расхлябать, испортить (свое); rozklepać, zepsuć (swoje).* Ši mergà iššiplõgmija, išteȓšina (*sc.* sùterše, suteȓšdina) su výrais sàva namùs, todẽl nebužsìkarıa nıẽkas, bevaĩke. —

Iš-si-plùpinti, -nu, -nau, *распахнуться; rozchlastać się.* Iššiplùpinęs, kurs nesusivaȓžęs, išpỹpęs. *v.* išplùpti, iššikričıóti.

Iš-si-plùryti, -riju, -rijau (*u* iššiplùrinti, -nu, -nau), *размокнуть; стать поганымъ, ненастнымъ; rozmoknąć; stać się plugawym, słotnym.* Iššiplùrija óras, — kaip jıẽ, vaikaĩ, važıũs gìrıon. *v.* išplùrti, išblùrti.

Iš-si-plùškurti, -kuru, -rau, *выполоскаться, выкупаться (плескаясь); wypłókać się, wypluskać się.* Če geraĩ iššiplùškur drabùžei, t. y. iššipłáun. *v.* plùskurti.

Iš-si-płūšóti, -šóju, -šójau, *v.* iššipłaušóti. Sıúłai iššipłūšója ne vaškavóti (*sc.* ne vaškũti) sıùvant. Gùlint płaukaĩ iššipłūšója. 2) *попортить, растратить свой скарбъ; popsuć, rozszastać swoje manatki.* Súnus dan-

g'indamos išsipłūšója, t. y. ištrõtija, daũg daiktų̃ sàva. *v.* išpłūšóti.

Iš-si-põpinti (*u* išsipaũpinti), -nu, -nau, *вылѣчиться (о томъ, кто особенно бережется во время болѣзни); wyleczyć się (być wypielęgnowanym).* Iš ligõs išsipõpinti, t. y. išsitvàlinti.

Iš-si-púderėti, -rıu, -rėjau, *выпудриться; wypudrować się.* Išsipúderėjęs, ir papũrusi gałvà jo (žénta). 2) *выкрахмалиться; ukrochmalić się.* Žydéłka išsipúderėjusi, kaip áłka, stóvi, pũkša subatõ prıéangy.

Iš-si-pùdaloti, -loju, -jau, *взъерошиться, всклочиться; rozczochrać się, rozkudłać się.* Gałvà sūnaũs išsipùdalojusi, t. y. pasišıáušusi. *v.* išsipúderėti. —

Iš-si-puĩkinti *u* išsipuĩšinti, -nu, -nau, *разрядиться; wystroić się.* Súnus išsipuĩšinęs, t. y. išsirẽdęs. 2) išsipuĩšinti *(P.), вымарать себя сажею; zbrudzić się sadzą (вост.* puĩšos, -šų̃, -šàs, = sũdžei, sũdys). *v.* išsipũšti.

Iš-si-pùkšti, -pųškù, -puškaũ, *v.* išpùkšti (pũkšti, -kščıù, pūkščıaũ, *дуться, сердиться;* у А. Ю. išsipùkšti, «*rozpęcherzeć się, nadąć się*»). Led priputnójau išsipùškusį (=išpũkštusį?) výrą sàva prıė sàvęs.

Iš-si-pùplinti, -nu, -nau, *раздуться (наряжаясь); rozdąć się (strojąc się).* Žydùite su krinolìnomis išsipùplinusi subatõ. *v.* išsiplùpinti.

Iš-si-pũsti, išsìpučıu, -pũčıau, *надуться; nadąć się. v.* išpũsti.

Iš-si-pũšti, -šıu, -šıau, *нарядиться; wystroić się.* Žydéłka išsipũšusi, išsipùplinusi kas dıẽną.

Iš-si-raituzũti, -zũju, -zavaũ, *выпустить брюки сверхъ сапоговъ; wypuścić spodnie z cholew (żeby nosić je nad butami).* Išsiraituzũk, t. y. kélnes užléisk ant aułų̃. —

Iš-si-rangýti, -gaũ, -gıaũ, *выбраться (откуда, о лѣнтяѣ); wybrać się (skąd, o leniuchu).* 2) *выйти (непрямыми путями), вывернуться; wyjść (krzywemi, nieprostemi drogami), wywinąć się.* Išsirangıaũ tar̃p mẽdžių, kur añkštas kẽlis. Sliñkas išsirañge su lıėžuvıù, su kałbà, rañkų ne prikìšęs, ir tadà kitì dárbą nudìrba. *v.* išrangũti, išsiringóti.

Iš-si-ràsti, -randù, -radaũ, *найтись, выискаться; znaleźć się, wynaleźć się.* Kad jį̃ głóda, koks išsirãda pir̃kti kùpčius. *v.* išràsti.

Iš-si-reikałũti (*об.* išsireikałáuti), -łũju, -łavaũ, *кончить (свое) дѣло, (свои) дѣла; załatwić (swoją) sprawę, (swoje) interesa.* Jaũ išsireikałavaũ, t. y. atlikaũ sàva reĩkałus. *v.* reĩkałas.

Iš-si-rénžti, -žıu, -žıau, *v.* įsirénžti, įsiréižti. Išsirénžęs ašvıénis tráukıa vežìmą.

Iš-si-repčıóti, -čıóju, -čıójau, *выбраниться (горячась); wyłajać się (gorącując się).* Prıėš kits-kìtą išsirepčıóti, t. y. išsibárti.

Iš-si-rıėti, -rıėju, -rıėjau (у А. Ю. *жем.* «išsirýti»), *выбраниться; wyswarzyć się. v.* išsikerẽžyti, išsirepčıóti.

Iš-si-riñkti, išsìrenku, -rinkaũ, *выбрать (себѣ); wybrać (sobie). v.* išriñkti.

Iš-si-ringóti, -góju, -gójau (*об.* išsiringũti, -gũju, -gavaũ), *вывернуться;*

wywinąć się (*v.* išrangū̃ti, išringū̃ti, išsirangýti). Kaimýnas išsiringója iš bėdų̃ visókių, t. y. išsiklùde.

Iš-si-rotū̃ti, -tū̃ju, -tavaũ, *съѣхать, уѣхать (со всѣми пожитками); wynieść się (ze wszystkiemi manatkami)*. Išsirotãva žéntas, t. y. išsikráuste, išė̃ja. *v.* ratū̃tas. —

Iš-sir̃pti (*u* išsir̃bti), -pstù, -paũ, *созрѣть (о ягодахъ); dojrzeć (o jagodach)*. Led sukróve pum̃purą, nepražýdusią šãką, neišsir̃pusią ū̃gą ans, piršlỹs, nór nuł́áužti. Žẽmû̃ge jau išsir̃pusi. *v.* išnókti, prieĩti.

Iš-si-rū̃pti, -pıù, išsìrū̃pıau, *вылѣзть, выкарабкатся (изъ ямы, телѣги); wyleźć, wydobyć się (z jamy, wozu)*. Ba išsirū̃ps iš vežìma ligónis. *v.* išrū̃pti.

Iš-si-rupū̃žıū̃ti, -žıū̃ju, -žıavaũ, *выругаться* (*«tu, rùpū̃že»! «ты, жаба»!*); *wyłajać się («ty, ropucho»!)*. Bóbos supỹkusıos išsirupū̃žıãva.

Iš-si-rū̃šti, -šıù, išsìrū̃šıau, *приготовиться, выбраться (въ дорогу); wybrać się (w drogę)*. Brólis išsìrū̃še važıū̃ti į tur̃gų. *v.* išsireñgti, išrýžti.

Iš-si-sakıóti, -kıóju, -kıójau, *(всюду) исходить, избѣгать; набѣгаться; (wszędzie) wyszukać (chodząc, biegająć)*. Išsisakıójau visur̃ ir ne galė́jau atsèkti kẽlį. *v.* išsakıóti.

Iš-si-sáugoti, -goju, -jau, *убречься; wystrzec się*. Led išsisáugojau tos prãpultės.

Iš-si-sausė́ti, -sė́ju, -sė́jau, *v.* išsausė́ti. Pàkirstas mẽdis išsisausė́ja (*Понев.* iššáusėja) pãdarynei.

Iš-si-sıaũsti, -sıaučıù, iššìsıaučıau, *снять (съ себя) верхнее платье, разоблачиться; zdjąć (z siebie) wierzchnie ubranie, rozdziać się*. Išsisıaũsk, po marškinių̃ ne bùs taip šìl̃ta. *v.* išsıaũsti.

Iš-si-skáidyti, -dau, -dž́ıau, *раздѣлиться, разбрестись; rozdzielić się, rozejść się*. Išsiskáide vaikaĩ, gìminės iš kupetõs, t. y. vıė́ns vıènur̃, kìts kitur̃ paẽja. *v.* išskýsti, išskáidyti.

Iš-si-skałandū̃ti, -dū̃ju, -davaũ, *плескаясь разболтаться, выхлестаться; być rozkłóconym*. Arıel̃ka išsiskałandū̃s pilvė̀.

Iš-si-skačıóti, -čıóju, -čıójau, *раскричаться (раскудахтаться); rozwrzeszczeć się (rozgdakać się)*. Davãtkos po põterų išsiskačıója, t. y. kaip vištà (*sc.* vìštos) nū̃ kıaũšių kàt. *v.* skačıótis, katė́ti.

Iš-si-skė̃sti, iššìskečıu, -skė́čıau, *раскинуться, разрастись въ ширь; rozpostrzeć się, rozrosnąć się w szerz*. Mẽdis, kaip rekẽtis, išsiskẽtęs stóvi. *v.* išsiplė̃sti, išsikẽsti.

Iš-si-skir̃loti, -loju, -jau, *разойтись (мало-по-малу); rozejść się (powoli)*. Galvìjei išsiskir̃loja. *v.* išsiskýrıoti.

Iš-si-skýrıoti, -rıoju, -jau (*u* išsiskìrstyti, -stau, -sčıau), *разлучиться, разойтись; rozłączyć się, rozejść się*. *v.* išsiskìrti, išskýrıóti, išskìrstyti.

Iš-si-skìrti, iššìskirıu, išsiskýrıau, *выдѣлиться (отдѣлиться); wydzielić się (oddzielić się)*. Vaĩkas išsiskýre iš tùnta *(изъ толпы)* ir nuẽja sáu. *v.* išskìrti.

Iš-si-skłaidýti, -daũ, -dž́ıaũ, *разсѣяться; разойтись, разбрестись (по од-*

ному); rozproszyć się; rozejść się, rozsypać się (po jednemu). Grūdaĩ išsiskłaĩde. *v.* išskłaidýti, išsiskleĩsti.

Iš-si-skłáidžioti, -džioju, -jau, *v.* išsiskłaidýti. Vaikaĩ riėšutáudami išsiskłáidžioja į vìsas pùses.

Iš-si-skleĩsti, -skleidžiù, išsìskleidžiau, *раскрыться; разойтись, разсѣяться, разсыпаться; rozkryć się; rozejść się, rozproszyć się, rozsypać się.* Iš dáikta žẽmės, smìltys, grūdaĩ, drabùžei išsìskleide. *v.* išskleĩsti, išsklìsti, išsiskłaidýti.

Iš-si-sklẽsti, išsìsklečiu, -sklėčiau, *развернуть, разложить (свое); развернуться, раскрыться; rozwinąć, rozłożyć (swoje); rozwinąć się, rozkryć się.* Išsìsklėčiau visùs sàva drabùžius, jieškódama skarõs. Išsìsklėčiau, ir pamãte màne.

Iš-si-skraidýti, -daũ, -džiaũ (*почти то же, что* išskraidýti, išskrajóti), *поразбѣжаться, поразлетѣться (бѣгая, летая кругомъ); porozbiegać się, porozlatać się (krążąc w koło).* Vaikaĩ riėšutáudami išsiskraĩde į visàs pusès, t. y. išsiskłaĩde. *v.* išskrìsti, išsiskłaidýti, išsiskriẽti.

Iš-si-skriẽti (у А. Ю. *жем.* «išsiskrýti»), išsiskriėjù, -jaũ, *раскинуться кругомъ; rozrosnąć się w koło.* Išsiskriẽja kadugỹs pãžeme.

Iš-si-skùbinti, -nu, -nau (*вост. и* išsiskubýti), *потоpопиться выйти; pośpieszyć wyjść.* Išsiskùbinai greĩtai, búčiau dãvęs táu ũgų. *v.* išskubėti.

Iš-si-słapstýti, -staũ, -sčiaũ, *скрыться (всѣмъ, по одному), попрятаться; skryć się, schować się (wszystkim, po jednemu).* Išsisłãpste visì žvìrblei. *v.* slẽpti, słapstýtis.

Iš-si-słogũti, -gũju, -gavaũ, *отдѣлаться отъ насморка; pozbyć się kataru.* Duktẽ bùva pajimtà słogõs, ale jaũ išsisłogãva. *v.* įsisłogũti, słogà.

Iš-si-spiẽsti, -spiėčiù, išsìspiėčiau, *выроиться, отроиться; wyroić (się).* Bìtys išsìspiėte iš ãvila ant šuñs.

Iš-si-spleĩsti, -spleidžiù, išsìspleidžiau, *разлѣзться, расплыться; rozleźć się, rozpłynąć się.* Nů lietaũs ẽžės rugių̃ išsispleĩdžia, t. y. išsìplečia. *v.* išsiskleĩsti.

Iš-si-splẽsti, išsìsplečiu, -splėčiau, *v.* išsiplẽsti. Kad kritaũ ir išsìsplėčiau ant žẽmės.

Iš-si-sprũdulti *u* išsisprùdulti, -łu, -łau (*жем.*), *вывернуться (употребляя большія усилія); wywinąć się, wykręcić się (z wielką trudnością).* Merĩgal, já gundì (*v.* gandėti) šỹła, já stavóji, tai išsisprũdulsi (iš jo rañkų). *v.* išsprũdulti.

Iš-si-srõvyti, -viju, -vijau, *выпустить у себя струю (крови); wypuścić sobie strumień (krwi, etc.).* Brólis sau išsisrõvija akìs su sādriù (*sc.* saidriù), ir mãta. *v.* išsrõvinti. —

Iš-si-stam̃plinti, -nu, -nau, *выйти, выбраться, выскользнуть (изъ тѣснаго мѣста); wyjść, wybrać się, wyśliznąć się.* Išsistam̃plina iš rañkų stiklìne, t. y. išsprúda. Išsistam̃plins kiaũle iš tvorõs, t. y. išsprùks. *v.* įstamplìnti, stam̃plinti. —

Iš-si-stýgoti, -gau, -gojau, *выстоять (на одномъ мѣстѣ); wystać (na*

jednym miejscu). Arklŷs ne gál iš-sistýgoti, t. y. iškeñsti. *v.* stîgti (stýgti), įsistîgti, įstîgti.

Iš-si-stovėti, -stóviu, -vėjau, *выстояться, настояться; wystać się, nastać się*. Išsistovėti ŷra išbúdyti (*sc.* iš-búti).

Iš-si-sùkti, išsîsuku, -sukaũ (*вост.* iš-sîsukiau), *вывернуться; wykręcić się*. Išsisùkti ŷra išsipìnkloti.

Iš-si-sůvėti, išsîsůviu, -vėjau, *выстояться; пройти (о болѣзни); wystać się; przejść (o chorobie)*. Išsisůvėja ligà, t. y. išsîbenge. *v.* súova (sóva). —

Iš-si-šakóti, -kóju, -jau, *развѣтвиться; rozgałęzić się*. Mẽdis išsišakójęs stóvi. *v.* šakà.

Iš-si-šãlinti, -nu, -nau, *уклониться (сторонясь); uniknąć (stroniąc)*. Mergà išsišãlin nů vaĩkia, t. y. į šalìs eĩn. *v.* šalìs.

Iš-si-šeľmavóti, -vóju, -jau, *учинить гадость, шельмовство, ошельмоваться (исполняя свое желаніе); postąpić nikczemnie, zrobić szelmowstwo (jak się chciało, życzyło;* y А. Ю. *«wywspółkować się»)*. Muĩkis norėja išsišeľmavóti su kárve.

Iš-si-šiẽpėlis, -le, *зубоскалъ; кто вѣчно (глупо) улыбается; кто вѣчно стонетъ, жалуется (о больномъ); kto ma wyszczerzone zęby; kto wiecznie (głupio) uśmiecha się; kto wiecznie stęka, skarzy się (o chorym)*. Kurs išsišiẽpęs šŷpsa, tas išsišiẽpėlis.

Iš-si-šiẽpti, -più, išsîšiepiau, *оскалиться, оскалить зубы; wyszczerzyć się, wyszczerzyć zęby*. Anýta išsišiẽpusi, dantìs róda. Ūž stãľa atsisėdęs išsišiẽpęs, šŷpsa, ne norėdamas ėsti.

Iš-si-šerdė́šyti, -šiju, -šijau, *насердиться; nazłościć się*. Anýta išsišerdė́šija ant mànęs, t. y. išsipŷka. —

Iš-si-šérpetoti, -toju, -jau, *стать защепистымъ, шершавымъ; покрыться задоринами, защепами; stać się drzazgowatym, włochatym; okryć się zadrami*. Išsišérpetojusi siėna skeláudomis. Išsišérpetojęs mẽdis.

Iš-si-šideřstvyti, -viju, -jau, *выставить себя на осмѣяніе, на смѣхъ; wystawić siebie na wyszydzenie, na pośmiech*. Tu tik išsišideřstvijei, t. y. išsistateĩ sàve ant šideřstvos. —

Iš-si-šìdyti, -diju, -dijau, *v.* išsišideřstvyti. Anŷdvi (*sc.* aniẽdvi) išsišìdys, t. y. visì iš anŷdvims *(жем.)* šìdysis, anŷdvi visì šìdys. *v.* týčiotis.

Iš-si-šiùmeloti, -loju, -jau, *нашумѣться (расшевелиться); nahałasować się (wyruchać się)*. Pakõlei nueĩna darbininkai, pakõlei išsišiùmeloja, ir sugaĩšta.

Iš-si-tàbaľůti, -ľůju, -ľavau, *расшевелиться (разболтаться); rozruchać się (rozpaplać się)*. Kad išsitàbaľůja bóbos gìrtos, tabaľaĩnes dainũja. *v.* ištàbaľůti.

Iš-si-taisýti, -saũ, -siaũ, *совершенно оправиться (послѣ болѣзни); poprawić się (po chorobie)*. Iš ligõs ne galù išsitaisýti, t. y. išsitvàlyti. *v.* išsipáitvėti.

Iš-si-tampýti, -paũ, -piaũ, *вытянуться (расправляя свои члены); измаяться (вытаскивая, выволивая тяжелыя вещи); wyciągnąć się, wyprężyć się*

(wyprostowując się); nameczyć się (wywracając kamienie). Iššitampiaũ aš, ãkmenis vartýdamas. *v.* iššitem̃pti, ištampýti.

Iš-si-tarinė́ti, -nė́ju, -jau, *проговариваться; отговариваться; wytawiać się (w mowie z czym się wydawać, gadaniem wywijać się;* у А. Ю. *«wyrzekać się»)*. Be reĩkala iššitarinė́jau, o visĩ nů̃ (=nu, *теперь*) mȧne nùtaria. *v.* iššitèpti.

Iš-si-tarpů̃ti, -pů̃ju, -pavaũ, *ускользнуть, уйти (стараясь пройти мимо, промежинами); wymknąć się, uciec (wymijając, idąc miejscami wolnemi)*. Tarpů̃kis, kol iššitarpů̃si nů̃ žmõgžudžių. Išbė́ga vaikìnas, be ne iššitarpů̃s nů̃ akrútų, t. y. iššisùks tů̃ tárpu. *v.* ištarpů̃ti.

Iš-si-teĩsti, -siù, iššìteisiau, *расквитаться, расплатиться; поступить согласно данному слову; uiścić się (z długu, w słowie)*. Jijẽ, ů̃šve, iššìteise skoliniñkams, t. y. atìdave. *v.* išteĩsti, išteséti.

Iš-si-tė̂kšti, iššìteškiu, -tėškiau, *растянуться (въ грязи, на землѣ, упавши); rozciągnąć się (w błocie, na ziemi, upadszy)*. Bóba girtà iššitė̃škusi tė̃kša, piĩvą pastãčiusi (=atstãčiusi, išveĩtusi?).

Iš-si-tèkti, -tenkù, -tekaũ, *помѣститься, умѣститься; zmieścić się, umieścić się*. Ar iššitèksime tamè vežimè.

Iš-si-tem̃pti, -più, iššìtempiau, *вытянуться, растянуться, натянуться; wyciągnąć się, rozciągnąć się, wypiąć się*. Iššipũsk, búsi iššitem̃pęs. Kad tu iššitem̃ptum ant lentõs.

Iš-si-tèpti, iššìtepu, -tepiau, *вымазаться; вымазать себѣ; wytazać się; wymazać sobie*. Iššitèpk gáĺvą. 2) *проговориться (о чемъ); wymówić się (o czym)*. Nė žõdžia apiẽ tavè ne iššìtepiau *(P.)*. *v.* įsitèpti, iššitarinė́ti *(есть и* iššitar̃ti, *проговориться)*.

Iš-si-tiẽsti, -siù, iššìtiėsiau, *выпрямиться, вытянуться, растянуться; wyprostować się, wyciągnąć się, rozciągnąć się*. Vaĩkas bìbsa iššitiẽsęs, kaip viĩkas, ĺóvo, t. y. gùli piĩvą pastãtęs (=išveĩtęs?). Bóba iššitiẽsusi tįsoja, typsója.

Iš-si-tìkšti, -tįškù, -tiškaũ, *поблѣднѣть; wybladnąć («wybielić się»)*. Súnus iššitìškęs, t. y. išblýškęs. *v.* ištìkšti. —

Iš-si-tyráuti (*и* iššiteiráuti), -ráunu *и* -ráuju, -ravaũ, *вывѣдать, разслѣдовать, разузнать; wybadać, dociec*. Iššityráuk, kas bùva prapů̃lusiu *(dualis, не instrum.?)*. *v.* ištyrinė́ti.

Iš-si-tìrti, iššìtiriu, -týriau, *развѣдать, разузнать (по собств. дѣлу); dociec, dowiedzieć się (we własnej sprawie)*. Aš iššitýriau, t. y. dasižinójau, išgirdaũ. *v.* ištìrti, iššityráuti.

Iš-si-tìžti, iššitįštù, -tižaũ, *v.* įsitýžti.

Iš-si-tráukti, -kiu, -kiau, *вытянуть (себѣ, свое); вытянуться; wyciągnąć (sobie, swoje); wyciągnąć się*. Vandũ bė́ga iš kùbila, kaip *(когда, коли)* vãgis iššitráukia.

Iš-si-treñkti, -kiù, iššìtrenkiau, *вышибить, выбить толчкомъ (свое, себѣ); wybić, wytrącić (swoje, sobie)*. Iššìtrenkiau kóją iš nãria.

Iš-si-tváipinti, -nu, -nau, *показаться (всѣмъ, хвастаясь)*; *pokazać się (wszystkim, chwaląc się)*. Su grõmata išsitváipina žéntas visám svіétui.

Iš-si-tvàlyti, -liju, -lijau, *v.* išsitaisýti, išsipéikinti; išsibłaivýti, išsibłandýti. Iš ligõs ne galù išsitvàlyti, t. y. išsitaisýti, išsibłunzgãtyti. Ne išsitvàliju iš mıẽga, t. y. kristè krintù, mıẽga nórıu, esmì tóks by ligústas.—

Iš-si-vadžıóti (*и* išsivedžıóti), -džıóju, -jau, *повывести (всюду)*, *выводить (съ собою)*; *powyprowadzać*, *oprowadzić (z sobą;* у А. Ю. *«śledzić, usprawiedliwić się»)*. «Kaĩbos bóbos ẽja išsivadžıóti, t. y. daeĩti teisýbę(?)». *v.* išvadžıóti.

Iš-si-váikščıoti, -ščıoju (*и* -štau), -jau, *разойтись, разбрестись; разсѣяться; rozejść się; rozproszyć się*. Dẽbesys išsiváikšcioja, ir óras išsivaĩkste, išsibłaĩve, išsibłañde. *v.* išváikščıoti, išsivalkstýti.

Iš-si-vaisıū́ti, -sıū́ju, -sıavaũ, *уродить дитя, дѣтеныша; porodzić, spłodzić dziecię, zwierzątko*. Kárve ne gál išsivaisıū́ti, t. y. pagìmdýti vaĩsıų. *v.* vaisıū́tis, vaisýtis.

Iš-si-valdýti, -daũ, -džıaũ, *воздержаться; wstrzymać się*. Kaĩp súnus ne gál išsivaldýti nū̃ prãsta dárba. *v.* tvérti(s).

Iš-si-valkstýti, -staũ, -sčıaũ, *мало-помалу разсѣяться, разволочься, расчиститься, очиститься (ср.* išsivilkti, *потащиться откуда-н.; раздѣться); powoli rozproszyć sie; rozwlec się, oczyścić się*. Bùva apsiū̃kusi, nu išsivaĩkste *(тучи вѣтромъ разволокло; небо очистилось)*, ir gıẽdra tãpa, t. y. išsigaĩdrija, išsibłañde. *v.* išvalkstýti.

Iš-si-valinéti, -néju, -néjau, *избаловаться, стать своевольнымъ, испортиться; stać się samowolnym, zepsuć się*. Duktẽ išsivalinéja, t. y. į dūkus(?) išẽja.

Iš-si-vámptelėti, -lu, -lėjau, *изрекнуть (собств. произнести бреша); wyrzec (właść. wymówić szczekając)*. Vıéną žõdį išsivámptelėja anýta.

Iš-si-vąšū́ti, -šū́ju, -šavaũ, *выбиться (изъ долговъ); z trudnością wydobyć się, uiścić się (z długów)*. Žỹdas išsivąšãva. *v.* įsivąšū́ti.

Iš-si-vàturoti, -roju, -jau, *распространиться, разрастись; rozszerzyć się, rozrosnąć się*. Kaĩbos išsivàturoja, t. y. išẽja į płãtumą, išsìpléte (*sc.* pasklìda, paskìłba).—

Iš-si-veĩsti, -sıù, išsìveisıau, *исплодиться, стать безплоднымъ; перевестись; wyjałowić się, stać się bezpłodnym; wyginąć*. Išsìveise, jinaĩ, ū̃šve, t. y. pàbaige vaikùs vadžıóti. Išsìveise *(перевелись)* karvẽlei *(P.)*. *v.* išvìsti, išveĩsti.

Iš-si-vėjū́ti, -jū́ju, -javau, *стать вѣтрогономъ,-гонкою; stać się wietrznikiem, -nicą* (*v.* išsivalinéti). Duktẽ bútų išsivėjavusi, t. y. ant nıẽka išẽjusi, į kèkšes, kad ne valdýtumei.

Iš-si-vẽlyti, -liju, -lijau, *позволить себѣ; получить позволеніе (для себя); pozwolić sobie; otrzymać pozwolenie*. Kaip išsivẽlysıu, pastatýsıu krỹžıų.

Iš-si-vẽpìnti, -nù, -naũ, *разинуть ротъ (принять видъ ротозѣя); рас-*

пахнуться; rozdziawić się; rozchlastać się. Vèpła niuřksa išsivẽpinęs. Súnus išsivėpìnęs, t. y. ne susisãgstęs. *v.* išvìpti, išsivẽpti, išsivỹpti.

Iš-si-vẽpti, iššìvepiu, iššìvėpiau, *расщелиться; растопырить ротъ; разсъчься, распороться; rozszczepać się; rozdziawić się; rozpruć się*. Kùrpės tàva išsivẽpusios, t. y. išsklìdusios, išsiplẽtusios.

Iš-si-vèsti, iššìvedu, -džiau, *вывести (съ собою, для себя); wyprowadzić (z sobą, dla siebie)*. *v.* vèsti.

Iš-si-vẽzdinti, -nu, -nau, *велѣть себя вывести; быть выведену; kazać siebie wyprowadzić; być wyprowadzonym*. Kas rẽks, išsivẽzdins łaũkan. *v.* išsivèsti.

Iš-si-vilóti, -lóju, -jau, *выманить (вывести съ собою, вызвавъ хитростью); wywabić (kogo, wyprowadzić z sobą)*. *v.* išvilóti.

Iš-si-viñgurti, -ru, -rau, *вывернуться; wywinąć się*. Žéntas išsiviñgurs iš bėdõs par vigrùmą sàva. *v.* išsisùkti, išsikivìnklinti.

Iš-si-vỹpti, iššìvypu, -piau (*жем.; в.-лит.* išsiviẽpti, -più, iššìviėpiau), *состроить гримасу, скорчить рожу; wykrzywić gębę*. Vaĩkas jau išsivỹpęs (ant rėkìma), t. y. atsivỹpęs.

Iš-si-výrauti (?), -rauju *u* -raunu, -ravau, *v.* įsivýroti, įsivýrauti. Kaip súnus išsivýraus (=įsivýraus), tai tàve ne kłausỹs. Žéntas łabaĩ išsivýrava ant músų, t. y. viršų jém.

Iš-si-viřvulti, -łu, -łau, *вытечь, вылиться (струйкою), пробиться, проточиться; wyciec (strumykiem), przeciec*. Vandũ išsiviřvuła par pýlimą małũna, t. y. išsigráuže.

Iš-si-võtulti, -łu, -łau, *обвалявшись выкатиться; wytoczyć się (o rzeczy obwalanej)*. Skũra iš burnõs kol išsivõtuła, t. y. võtułas (*subst.*) kaip pãkułose įvéłtas. *v.* išvõbulti.

Iš-si-žadė́ti, iššìžadu, -dė́jau, *отречься; закаяться, заречься; wyrzec się; zarzec się*. Výras išsižadė́ja arıeĩkos gérti.

Iš-si-žagãryti, -riju, -rijau (*u* išsižagarũti, -rũju, -ravaũ), *широко раскинуться, развѣтвиться (о деревѣ); bardzo się rozwinąć w szerz, rozgałęzić się (o drzewie)*. Mẽdis išsižagãrijęs į visàs pusès. *v.* žãgaras, išsikẽsti.

Iš-si-žàgti, iššìžagu, -giau, *выругаться, выбраниться (стараясь запятнать другого); wyłajać się (starając się splamić drugiego)*. Iššìžage meřgos kits-kìtą (*u* kità-kìtą), t. y. išsidařke, išsiłõjoja. *v.* įžàgti, įsižàgti.

Iš-si-žodžiũti, -džiũju, -džiavaũ, *размолвиться (за что), выбраниться; przemówić sie, wyłajać się*. Bóbos išsižodžiãva, t. y. iššìžage. *v.* išžodžiũti.

Iš-si-žiorũti, -rũju, -ravaũ, *перегорѣть; przepalić się*. Išsižiorãva liẽpsna, t. y. išẽja, añglys ìšdege, jau ne bùs garũ. *v.* žėrė́ti, žyrė́ti, žiorũti.

Iš-si-žióti, -žióju, -jau, *разинуть ротъ, разинуться; rozdziawić się*. Žañsys išsižiójusios nóri gérti, màt łagũja (*v.* lekũti, *вост.* łakũť).

Ìšskaida, -dos, f. *разбродъ, расходъ (уходъ по домамъ); разводъ, разлученіе; разграниченіе, раздѣленіе;*

rozejście się; rozwód, rozłączenie; rozgraniczenie, podział. Bùs ìšskaida žmonių̃ iš kupetõs. Põnas padãre ìšskaidą dienų̃ žiemìnių ir vasarìnių. *v.* išskáidyti.

Iš-skáidyti, -dau, -džiau, *разлучить, разъединить, раздѣлить; rozłączyć, rozdzielić. v.* išskìrstyti; išskýsti.

Iš-skáinioti, -nioju, -jau, *вырубить, расчистить (понемногу); wyciąć, wytrzebić (po trosze).* Spiñdžių *(npoсѣку)* par krúmus išskáinioja piẽmens. *v.* išskìnti.

Iš-skaitýti, -taũ, -čiaũ, *прочесть (все), вычитать; вычислить, исчислить; przeczytać (wszystko), wyczytać; wyliczyć, przeliczyć.* Aš išskaičiaũ vìsą skiẽtą.

Iš-skal̃bti, -biù, ìšskalbiau, *выстирать; выпрать; wyprać.* Išskal̃bk skal̃binius, plóvinius. *v.* išmazgóti, išpl̃áuti, išveléti.

Iš-skàpti, ìšskapu, -piau, *выдолбить (ложку, ночвы); wydłubać, wydrążyć (то же, что* išskaptũti). Su skapù (=skaptù?) išskàpk (=išskõpk, išskõbk) šáukstą, sámtį. *v.* išdũbti, išskõpti. —

Iš-skardýti, -daũ, -džiaũ, *перерѣзать, перебить (всѣхъ свиней, поросятъ, не сразу); изрѣзать (землю ногами, особ. о жеребцѣ), выбить (лугъ, поле); pozarzynać (wsz. świnie, prosięta, nie odrazu); powyrzynać (ziemię nogami), wydeptać (łąke, pole).* Gývolei išskardỹs kójomis sãmanas (kìminus) ant piẽvos rùdenį. *v.* išskerĩsti, išmýnioti.

Iš-skebérdėti, -dėju, -dėjau, *неправильно, некрасиво развѣтвиться; nieprawidłowie, nieładnie rozgałęzić się.* Gl̃ũsnis išskebérdėja į skebérdas, skederĩus, ir reĩkia jám apkapóti šakàs.

Iš-skélbinti (*об.* išskélbdinti), -nu, -nau, *pass.-caus., разгласить; rozgłosić.* Tu išskélbinai vìską. *v.* išskélbti.

Iš-skélbti, -biu, -biau, *разгласить, объявить; rozgłosić, objawić.* Aš išskélbiau, t. y. išréiškiau.

Iš-skerĩsti, išskerdžiù, ìšskerdžiau, *перерѣзать, перебить (всѣхъ свиней, поросятъ, обыкн. сразу); wyrznąć (wsz. świnie, prosięta, zw. odrazu).* Aš jau ìšskerdžiau vìsus parĩšus. *v.* išskardýti; skerĩsti (*ср.* «kiaũlę pàskerde, ãvį papióve»).

Iš-skìnti, ìšskinu, išskýniau, *вырубить, расчистить (кустарникъ, лѣсъ); wyciąć, wytrzebić (krzaki, las).* Išskìnk kuĩstus karĩkla ant piẽvos (*sc.* piẽvoje; piẽvai, *подъ лугъ). v.* išskáinioti.

Ìšskira, -ros, f. *нелюдимый человѣкъ, отшельникъ; odludek (об.* atsiskýrėlis; ìšskira, *выдѣленное, отдѣленное существо, P.).* 2) ìšskiros, -rų, f. pl., *v.* ìšrankos, ìšnaršos. Ìšskiros ỹra jãknos. Gèras bùlbes ìšrenka, o ìšskiras atadũda kitám. *v.* išskìrti.

Iš-skỹrióti, -rióju, -jau, *v.* išskìrstyti. Ne išskyriótos če bùlbės.

Iš-skìrstyti, -stau, -sčiau, *разсортировать; разъединить, раздѣлить (нѣчто сложное); rozsortować; rozdzielić (rzecz skomplikowaną). v.* išskáidyti, išskìrti.

Iš-skìrti, ìšskiriu, išskýriau, *выдѣлить, отдѣлить; исключить; wydzielić, oddzielić; wyłączyć.* Tas ašviẽnis nũ

visų̃ ìšskiriamas. Išskìrk man grúdus, kuriẽ susimaĩšę.

Iš-skýsti, išskýstu, išskýdau, *разжидѣть, раствориться; rozrzedzić się, stać się roztworzonym.* Išskýdusi žẽme nů lietaũs, t. y. išpìjusi. Ne išskýdęs, kaĩp karvõjus. *v.* įskìsti.

Iš-skłaidinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *разостлать (небольшими частями), раскинуть, разметать; rozesłać (niewielkiemi częściami), rozrzucić.* Sieną ant piėvos išskłaidinė̃k, kad džiútum. *v.* išskłaidýti.

Iš-skłaidýti, -daũ, -džiaũ, *разсѣять, разогнать; раскинуть, разметать; rozproszyć, rozpędzić; rozrzucić.* Vil̃kas išskłaĩde avìs iš bũrio, o tu vaikùs iš kũpos. *v.* išskleĩsti.

Iš-skleĩsti, išskleidžiù, ìšskleidžiau, *разостлать; распростереть, раскрыть, распустить, расправить; rozesłać; rozwinąć, rozkryć, roztworzyć.* Išskleĩsk kũlį ant stóga, stiégdamas. Póvas ũdegą ìšskleide. Pum̃puras ìšskleide žiẽdus sàva. *v.* išsklìsti.

Iš-sklìsti, išsklindù, išsklidaũ, *разойтись, разбрестись, разсѣяться; rozejść się, rozproszyć się.* Išsklìda visì gývolei. Išsklìdusios *(расшатались, неплотно запираются)* dùrys nů senùma, t. y. pársibė́gusios, išglẽrusios iš vỹrių. *v.* išsisklaidýti, išsklỹti.

Iš-sklỹti (*в.-лит.* išsklė̃ti?), ìšskleju, išsklyjáu *(жем.), разойтись, разбрестись; rozejść się, rozproszyć się.* Išsklỹja tàva visì galvìjei, t. y. išskýda, išsklìda. *v.* išsklìsti, išklajóti.

Iš-skõpti, -più, -ìšskopiau (*жем. и* išskõbti, ìšskabu, ìšskobiau), *выдолбить (ложку, ночвы); wydłubać, wydrążyć.* Su skaptù išskõpti kùrpes, šáukštą. *v.* skõbti, išskàpti.

Iš-skrìsti, ìšskrendu, išskridaũ, *вылетѣть, выпорхнуть (о птицахъ); wylecieć (o ptakach).* Išskrìda paũkštis iš lìzda, t. y. ìšlėke *).

Iš-skrósti (*и* išskrиósti), išskródžiu, -džiau, *вырѣзать, выдолбить, выскоблить; разрѣзать и вычистить; wyrznąć, wydłubać, wyżłobić; rozerznąć i wyczyścić.* Išskrósk skródą, kiaũrymę sũle. Martì išskróde žùvį ir nuvãle.

Iš-skubė́ti, ìšskubu, -bė́jau, *выйти поспѣшно, поторопиться выйти; wyjść śpiesznie, pośpieszyć wyjść. v.* išsiskùbinti.

Iš-skvarbýti, -baũ, -biaũ, *выковырять, вырѣзать, выкроить (во многихъ мѣстахъ); wydłubać, wyrznąć, wykroić (w wielu miejscach). v.* išskardýti *(говор. и* paršùs išskvarbýti, *Г)*, išskver̃bti.

Iš-skver̃bti, -biù, ìšskverbiau, *выковырять, вывернуть, выкроить; wydłubać, wywiercić, wykroić.* Išskver̃bk iš šaknų̃ šìtą diė́gą, t. y. išver̃sk. *v.* iškneĩbti, išràkti, iškir̃pti.

Iš-słabãdyti, -diju, -dijau, *«выслободить, ослободить»; wyswobodzić, uwolnić. v.* išlůsũti, išvadũti. —

Iš-słãvinti, -nu, -nau, *расхвалить, превознести (то же, что* išgár-

*) Въ нѣк. вост. говорахъ (Вилком. и Ново-Алекс. у.) *išlė̃kt* о вылетаніи птицъ не употребляется. Ред.

binti); *wysławić*. Aš išsłãvinau vaîkį, jog słaũnus ỹra. *v.* išgarbstýti.

Iš-slégti (*вост. и* išsłógti), -gıu, -gıau, *выжать; выдѣлать (сыры); wycisnąć; wyrobić (sery)*. Súrıus visùs išslégıau, t. y. iš słagũ (*sc.* słogũ, słũgũ) ìšėmıau.

Iš-sliñkti, ìšslenku, išslinkaũ, *выползти; выскользнуть; wypełznąć; wyśliznąć się*. Iš añčıa nósine (skarẽle) išsliñka ir nukrìta ant žẽmės.

Iš-slýsti (*Вел. и* išsklýsti), -stu, -lýdau, *выскользнуть; wyśliznąć się*. Łáuke ũšvis, kol žmónys išslìs (*об.* išsklìs, išlìs, *отъ* išsklìsti, išlìsti) iš tuřgaus, t. y. išsiskiřs, išsklìs. Išslýda, išsklýda iš rañkų (*Ред.*). *v.* sklýsti; išsprústi.

Iš-smaguráuti (*и* išsmagurıáuti, išsmalũgáuti), -ráuju *и* -ráunu, -ravaũ, *излакомить (весь деньги); съѣсть (весь лакомства); wydać (wszystko) na łakocie; zjeść (wszystkie łakocie)*. Tu išsmaguravaĩ màna visùs táukus pripùĩdamas. *v.* smagurỹs (*и* smalũgas).

Iš-smaiłũti, -łũju, -łavaũ (*об.* išsmáiłauti, -nu *и* -ju, łavau), *v.* išsmaguráuti. Vìsą mẽdų išsmaiłavaĩ. *v.* smaiłùs, smáiła; smáiłauti.

Iš-smaukýti, -kaũ, -kıaũ, *растянуть, выгладить (просовывая между пальцевъ, сквозь что-н.); rozciągnąć, wygładzić (ciągnąc między palcami, przez otwór)*. Audėja išsmaũkė áudekłą. *v.* išsmaũkti.

Iš-smaũkti, -kıù, ìšsmaukıau, *вытянуть, просунуть (сквозь отверстие); wyciągnąć, przesunąć (przez otwór)*. Anyta gìjas benór išsmaũkti ir išpłaušóti. *v.* išsmùkti, išmáuti.

Iš-smùkti, išsmunkù, išsmukaũ, *просунуться, высунуться; przesunąć się, wysunąć się*. Kũdikis ne pajùta, kaip išsmùka jam šúdas iš subinẽs. 2) *опорожниться (стать порожнимъ), проголодаться; wypróżnić się (stać się próżnym), wygłodnieć*. Be visái išsmùkusi *) žmóna, t. y. išáłkusi. Gaidỹs išsmùkęs liñda ėsti (*sc.* lėsti). *v.* įsmùkti.

Ìšsmukas, -kà, *тонкій и высокій; wysmukły*. Mẽdis ìšsmukas smałkõ.

Iš-sorũti, -rũju, -ravaũ, *изсочиться, просочиться; wysączyć się, przesączyć się*. Mẽsa kepamà išsorãva (sàva sývus) ir palìka saũsa. *v.* sorũti. —

Iš-spıáudyti, -dau, -džıau, *выплевать (плевая не разъ, съ перерывами); wypluć (plwając często, z przerwami)*. Išspıáudyk skreplès. *v.* išspıáuti.

Iš-spáusti, išspáudžıu, -džıau, *вытиснуть, выжать; wycisnąć, wyżąć*. Aš jau išspáudžıau sývus iš ũgų. *v.* ištrẽkšti, išslėgti.

Iš-spıáuti, -nu *и* -ju, išspıóvıau, *выплюнуть; wypluniąć*. Aš išspıóvıau spıáudałą. *v.* įspıáuti.

Iš-spìrginti, -nu, -nau, *вытопить, выплавить на жару, изжарить; wyskwarzyć, wysmarzyć*. Jau išspìrginau visùs łãšinius, neblìka.

*) Ср. *pavaĩgsta kójos, támsta kójas pavaĩgsi; nuvìra galvà, jis gálvą nuvìra*. Поэтому возможно, что говорятъ также: *valgis (sumáltas) išsmuñka* и *žmógus (valgį) išsmuñka*. Ред.

Iš-sprándyti, -dau, -džιau, *распялить, пораспереть; porozprężać.* Te-iš-sprándai ìšlyžιus vιėna bedìrbdama, kad išvaĩke šeimýną. *v.* įsprándyti, išsprénsti.

Iš-sprénsti, išspréndžιu, -džιau, *распереть; распрячь; rozprężyć, rozprzęgnąć.* Išsprénsk árklį iš vežìma, gerιaũ paẽs. *v.* įsprénsti.

Iš-sprógtakis, -ke *(вост.), вытараскъ, пучеглазый; wytrzeszcz, mający wypukłe oczy. v.* išsprógti, akìs, išveřstakis.

Iš-sprógti, -gstu, -gau, *вылупиться, выкатиться* (ãkys išsprógа, *P.*); *развернуться, распуститься (о почкахъ, деревьяхъ); wyłupić się, wystąpić na wierzch; rozwinąć się, rozpuścić się (o pączkach, drzewach).* Pumpuraĩ jau išsprógа. *v.* įsprógti.

Iš-sprũdulti *u* išsprùdulti, -łu, -łau, *вывернуться (употребляя большія усилія), вырваться; wywinąć się, wykręcić się (z wielką trudnością).* Jijẽ, bóba, nutvérta greĩtai išsprũduła. *v.* išsprústi, išsisprũdulti.

Iš-sprùkti, išsprunkù, išsprukaũ (*жем. u* išsprùgti, -ungù, -ugáu), *улизнуть, ускользнуть; wymknąć się, zemknąć.* Šẽšuras tìnkinas (*sc.* ténkinas) beišsprùkęs iš-tę̃n, bo ỹra kaĩtas. Tókį tarpẽlį gãvęs išsprùka šũ ir nubė́ga. *v.* išsprústi, įsprùkti.

Iš-sprústi, -stu, išsprúdau, *выскользнуть, выйти (сразу, изъ тѣснаго мѣста); wyśliznąć się, wycisnąć się.* Nutvértas paũkštis bèturint išsprúda iš rañkų. *v.* išsprùkti, įspráusti; iš-slýsti.

Iš-srõvinti, -nu, -nau, *выпустить струею, дать вытечь; wypuścić strumieniem, dać wypłynąć.* Žéntas išsrõvina kraũjį, t. y. ištẽkina. *v.* srovùs, išsrúti.

Iš-srúti (*u* išsrιúti), išsrũnù *(жем.) u* išsrũvù, išsruvaũ, *вытечь (струйкою); wyciec (strumykiem).* Jau kraũjis išsrùva, t. y. išbė́ga.

Iš-srũbti (*u* išsrẽbti, išsrιũbti, išsraũbti, išsrιaũbti), -bιù, ìšsrũbιau (y A. Ю. *жем.* «išsrúbti» =išsrũbti, išsròũbti), *выхлебать; wychłeptać, wyjeść całkiem (zupę).* Išsrũbk vìsą srùbą, mẽsą galè ràsi. *v.* įsrẽbti.

Iš-stémbti, -bstu, -bau, *жем.* išstem̃bti, ìšstembu, ìšstembιau *u* išstembstù, -báu, *остебелиться; отвердѣть, одеревенѣть (о растеніи); wyrosnąć w łodygę, stać się łodygowatym, twardym (o roślinie).* Svogũnai *(лукъ)*, sałõčei, žìrnei, bùlbės išstémba, t. y. į stémbus (*v.* stámbas) išẽja, užáuga. *v.* sustémbti.

Iš-stιẽpti (*u* išstιẽbti), -pιù, ìšstιėpιau, *вытянуть (вверхъ); wyciągnąć (w górę).* Sušãlęs stỹgarą *(u* stėĩgarą, *жем.)* išstιẽpsi, t. y. mir̃si. *v.* iš-stỹpti.

Išstỹbėlis, -le, *не въ мѣру вытянувшійся въ вышину человѣкъ; długosz. v.* išstỹbti, išstỹpėlis.

Iš-stỹbti, išstybstù, išstybaũ, *вытянуться въ вышину; wyciągnąć się, wyrosnąć wysoko.* Išstỹbti ỹra užáugti (*sc.* išáugti). *v.* išstỹpti.

Iš-stỹgti, ìšstygu *(жем.)*, ìšstygιau, *v.* įsteĩgti (įsisteĩgti, įsisténgti). Man pačιái išstỹgti reĩkιa drabùžį, t. y. išpróvyti, įsigamìnti. —

Išstỹpėlis, -le, *v.* išstỹbėlis. Kurs àukštas, ténvas užáugęs (*sc.* išáugęs), tas išstỹpėlis. *v.* išdrìkėlis.

Iš-stỹpti, -pstù, -paũ, *v.* išstỹbti. Mergáite į vìsą stū̃menį išstỹpa, kaip rugeĩ, kanãpei, t. y. užáuga greĩtai. *v.* išdrìkti.

Iš-stìpti, išstimpù, išstipaũ, *окоченѣть (о всѣхъ), передохнуть; zdrętwieć (o wszystkich); powyzdychać.* Visì jo gývolei išstìpa, t. y. ìšdvėse. 2) *выголодать; wygłodnieć (P.). v.* išdvė̃sti; išvìpti.

Iš-stovė́ti, išstóvių, -vė́jau, *выстоять, отстоять; wystać.* Aš išstovė́jau sàva adỹnas.

Iš-stùmti, ìšstumių, išstúmiau, *вытолкать, выпихнуть; wypchnąć.* Išstùmk iš stubõs girtū̃klį.

Ìšsukos, -kų, f. pl. *что выкручено, вывернуто (смазь, выходящая вонъ изъ ступицъ); co wykręcono, wywiercono (smarowidło, wypadające z piast).* Ìšsukos (*и* ìšvažos) iš rãtų stebulū̃ ỹra pìkis. 2) *пахтанье; maślanka.* Su ìšsukomis nū̃ sviésta užbáltina martì barščius. *v.* išsùkti, pãsukos, ìšrūgos.

Iš-sùkti, ìšsuku, išsukaũ (*вост.* ìšsukiau), *выкрутить, вывернуть; wykręcić.* Išsùksiu su grañžtu vìnį, ir párskiłs mẽdis.

Iš-sulpė́ti (*и* iščiulpė́ti), išsulpiù, -pė́jau, *высмоктать, вычмокать; высосать; wysmoktać; wyssać. v.* išsuĩpti.

Iš-suĩpti (*и* iščiuĩpti), išsulpiù, ìšsulpiau, *v.* išsulpė́ti. Suĩpdamas išsuĩpk čystaĩ smãgenis iš káułų.

Iš-siùndyti, -dau, -džiau, *вытравить, выгнать собаками; wyszczwać.* Išsiùndyk kiaũles iš daržo. *v.* išpiudìnti.

Iš-siųñsti, išsiunčiù, ìšsiunčiau, *выслать, отправить; wysłać, odesłać.* Aš ìšsiunčiau (*об.* išléidau) grõmatą.

Iš-surbti (*и* išsiurbti), -biù, ìšsurbiau, *высосать (об. о піявкѣ); wyssać (zw. o pijawce).* Surbėlė̃ (*и* siurbėlė̃) išsurbia vìsą kraũjį.

Iš-siúti, ìšsiuvu, -vaũ (*вост.* ìšsiuviau), *вышить; wyszyć. v.* išpeĩtakiūti.

Iš-siuvinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *вышить (о кропотливой работѣ); wyszyć (o pracy mozolnej).* Martì išsiuvinė́ja ãpkaklę. *v.* išsiúti.

Iš-sū̃kti, -kiù, ìšsūkiau, *выпѣть (поя протяжно); wyśpiewać (śpiewając przeciągle).* Išsū̃k paskutìnį žõdį dainõs. *v.* išgiedóti.

Iš-sváidyti, -dau, -džiau, *повыкинуть, повышвырять; powyrzucać.* Išsváidyk visùs ãkmenis iš dirvos, kad neblìktum, t. y. išbłaškýk. *v.* įsviė́sti.

Iš-svarstýti, -staũ, -sčiaũ, *развѣшать; porozwieszać.* Ant tvorõs drabužiùs išsvarstýk (*жем.*; *об.* išdžiáustyk). 2) Išsvarste visùs kerùs (*жем.*), *повыкорчевалъ всѣ пни съ помощью рычага (P.). v.* išsverti, iškárstyti.

Iš-sverti, ìšsverių, ìšsvėriau (*вост. и* išsvérti, išsvė́riau), *выворотить (рычагомъ); wydobyć (dźwignią).* Išsverk ãkmenį iš dūbė̃s. *v.* išsvarstýti.

Iš-šàdryti, -driju, -jau, *раздать (расщедрившись); rozdać.* Martì dóvanas iššàdrija, t. y. išdalìja.

Iš-šáikoti (*об.* iššáikioti), -koju, -jau, *обгадить; осмѣять, поднять на смѣхъ; zbrudzić; wyśmiać, wydrwić.*

Svõtas móka tik iššáikoti *(цинич.)*, t. y. išjũkti. *v.* iššìkti, išdérgti.
Iš-šaknóti -nóju, -jau, *искоренить; wykorzenić. v.* šaknìs. —
Iš-šálti, iššąłù (*жем.* iššáłstu, ìššału), iššałaũ, *вымерзнуть; wymarznąć.* Agur̃kai iššãła.
Iš-šalvéti *и жем.* iššálvėti, ìššalvıu *и* iššálvėju, iššálvėjau, *вымерзнуться; wymrozić się.* Jau iššalvėja, t. y. šal̃tis ištráuke pãšałą. *v.* įšálvėti.
Iš-šáudyti, -dau, -džiau, *выстрѣлять, поразстрѣлять (всѣ заряды), выстрѣлять (всю дичь); powystrzelać.* Aš iššáudžıau vìsą pãraką, o mẽka ne nušóvıau. *v.* iššáuti.
Iš-šaũkti, -kıù, ìššaukıau, *вызвать (откуда-н.); wywołać (skąd).* Iš-šaũkti iš vidaũs. *v.* išvadìnti.
Iš-šáuti, -ju *и* -nu, iššóvıau (*жем. и частью вост.* iššaváu -iššavaũ), *выстрѣлить; wystrzelić.* Šũvį vıẽną iššóvıau.
Iš-šérti, ìšššerıu, iššẽrıau (*вост.* išlũbti, -bıù, ìšlûbıau), *выкормить, прокормить (скотъ); wykarmić, przekarmić (bydło).* Ant šėrýbos iššẽrıau kárves. *v.* šérti, sušérti.
Iš-šìkinti, -nu, -nau, *дать выстояться (выпорожниться), продержать долго безъ корма; продержать, выдержать (животное; выраж. цинич.); dać wystać się (wypróżnić się), przetrzymać długo bez pokarmu; wytrzymać, przetrzymać (zwierzę; wyr. się cyniczne).* Iššìkink kıaũles geraĩ uždãręs iš bùlbıų (*подраз.* parsivã-ręs). Te-iššìkina jáuną šùnį par žiẽmą, kol *užaugìni(?)*, t. y. *apvãła(?)* šúdus. *v.* iššìkti.
Iš-šìkti, ìššiku, -kaũ (*вост.* ìššikıau), *извергнуть изъ себя при испражненіи; wysrać.*
Iš-šinkũti, -kũju, -kavaũ, *распродать (напитки, о кабатчикѣ); wyszynkować.* Šiñkorıus iššinkãva šeñdıėn ałũdę (bãčką ałaũs).
Iš-škıumėti, ìššklumu, -mẽjau, *исхудать; wychudnąć,* Iššklumẽjusi bóba, t. y. sulýsusi. —
Iš-šłavinėti, -nẽju, -nẽjau, *повымести; powymiatać.* Iššłavinėk iš visũ kampũ grúdus, kad neblìktum. *v.* iš-šłũti.
Ìššłavos, -vų, f. pl. *выметной соръ; wymioty.* Pãčıos ìššłavos grũdũ. *v.* iššłũti.
Iš-šlur̃pti, -pıù, ìššlurpıau, *вычмокать (неприлично); wysmoktać (nieprzyzwoicie).* Smãgenis iš káuła iššlur̃pk. *v.* išsul̃pti.
Iš-šłũdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., вымести; wymieść.* Ãsłą ir visàs ker̃tes iššłũdinau. *v.* iššłũti.
Iš-šłũstyti, -stau, -sčıau, *вытереть, повытирать (метлою, тряпкою); wytrzeć, powycierać (miotłą, ścierką).* Iššłũstyti su šłũta. *v.* iššłũti.
Ìššłûstos, -stų, f. pl. *вытирки, всякіе остатки отъ вытертаго; wymiotki (przy wycieraniu).* Iš visũ arũdų (mygũ, mėigũ) ìššłûstų arbà sánbė-rinių grũdũ padãre dẽde ãłų. *v.* iš-šłũstyti, ìššłavos.
Iš-šłũti, -ju (*жем.* ìššłavu *и* iššłóunu), ìššłavıau, *вымести; wymieść.* Ìš-šłavei ãdatą, veizdėk sánšłavose.
Iš-šnýpšti, -ščıù, ìššnypščıau, *высморкать; wysmarkać.* Iššnýpšk nósį, kad smùrglis ne varvėtum.

Iš-šókti, -ku (*вост. и* iššókstu), -kau, *выпрыгнуть, выскочить; wyskoczyć.* Iššók iš vežìma. Iššókimas (*отглаг. сущ.*) ant drabùžıa vadìnas dùmpšle (*sc.* dùmšle). 2) *refl.* (išsišókti, *жем.* iššóktys-iššóktėis), *перескочить (при счетѣ); przeskoczyć (licząc).* Ne iššókdamos skaitaĩ: pìrmas, añtras, trẽčıas... *v.* įšókti.

Iš-šukū́ti, -kū́ju, -kavaũ, *вычесать; wyczesać.* Iššukū́k man gálvą. *v.* šùkos.

Iš-šıupéti, ìššıupu, -péjau, *выкрошиться; wykruszyć się.* Greĩtai ìššıupa inausti žıédai, žibùčei rinktìnei iš áudekła. *v.* ištrupéti.

Iš-šùsti, iššuntù, iššutaũ, *выпрѣть; вылинять, полинять (о частяхъ платка); wyprzeć; wyblakować.* Iššùta rıẽtai kūdikıa. *v.* įšùsti.

Iš-šùtinti, -nu, -nau, *выпарить (картофель, горохъ, посуду); odparzyć (ziemniaki, groch), wyparzyć (naczynie).* Iššùtink pū́dus su kárštu vándenimi, kad ne rúgtum pıénas.

Iš-švaistýti, -staũ, -sčıaũ, *повыгонять (скоро, съ розгою въ рукахъ); powypędzać (prędko, z rózgą w ręku).* Iššvaistýk su vỹte gývolus iš pıévos, t. y. išgainıók. 2) *порастратить; roztrwonić (P.). v.* iššveĩsti.

Iš-šveĩsti, iššveičiù, ìššveičıau, *вычистить (щеткою, вытирая, наводя лоскъ); wyczyścić (szczotką, wycierając, nadając połysk).* Iššveĩsk man reñdelį. 2) ìššveite (*съѣлъ*) vìsą pū́dą bulbıẽnės (*жем.* bulbỹnes, roputỹnes); ìššveičıau (*отхлесталъ*) jam káilį (*Ред.*).

Iš-švéntinti, -nu, -nau, *выпраздновать; przeświątkować.* Iššvéntinau (*в.-л.* ìššvenčıau) aš šeñdıėn par dıẽną (*ср.* įšvéntinti, *ж.* įšvę̃sti, *рукоположить, P.*).

Iš-švìlpinti, -nu, -nau, *выгнать освистывая; выйти посвистывая; wypędzić wygwizdując; wyjść gwiżdżąc.* Iššvìlpina meĩgą łaũk, t. y. ìšginc iš kıẽma. *v.* iššviĨpti.

Iš-šviĨpti, iššvilpıù, ìššvilpıau, *освистать, выгнать освистывая; wygwizdać, wygwizdując wypędzić.* Aš ìššvilpıau pıémenį iš trobõs (par švilpìmą). *v.* iššvìlpinti.

Ìšt, *interj.*, *вонъ! precz!* «Ìšt łaũkan»,— sãka, varýdamas šùnį.

Iš-tàbałū́ti, -łū́ju, -łavau, *выйти (потрясываясь); wyjść (trzęsąc się po trosze).* Anýta ištàbałava į Šìdłavą, t. y. išbéga, išẽja. *v.* ištàlyti.

Ìštaiga, -gos, f. *удобство; wygoda.* Kamè ràsi visùs ìštaigas. Prastám žmõgui reĩk če ìštaigos (*жем.*).

Ištaigìngas, -ga, *съ удобствами, удобный; z wygodami, wygodny.* Če ištaigìnga vıẽta. *v.* ìštaiga.

Ìštaiginis, -ne, *такой, какого желали; удобный; taki, jakiego chciano; wygodny.* Ìštaiginis drabùžis, t. y. geraĩ pasıútas. *v.* ìštaiga.

Iš-taigóti, -góju, -gójau (*жем.*), *постараться хорошо сдѣлать, постараться угодить; postarać się dobrze zrobić, postarać się dogodzić.* Visaĩp sẽnıui ištaigójau, bet ne įtikaũ, t. y. norẽjau įtìkti. *v.* taigóti.

Ìštaisa, -sos, f. *распредѣленіе; обработка; podział; wyprawa (uprawa).* Pas jĩ̇jį gerà ìštaisa łaukũ, budiñkų, t. y. súnus geraĩ ištaĩsa.

Iš-taisýti, -saũ, -sıaũ, *выправить (исправить), расправить; wyprawić (poprawić); wyprostować, rozprostować (rozmarszczyć).* Surūkšlė́tą drabùžį ištaĩse jijẽ, martì, ir tu rùkšłas *(жем.)* ištaisýk (*v.* rūkšlẽ *u* rukšłà). 2) *составить, подобрать (ноты, голоса); устроить, приготовить; napisać (nuty), dobrać (głosy); urządzić, sporządzić.* Prıė dainų̃ bałsùs ištaisýti. Vaikìnas ištaĩse sau (*об.* įsitaĩse) naũjį drabùžį, naũją stùbą, t. y. įsigamìna.

Iš-tálžyti, -žau, -žıau (у А. Ю. *и* ištálžinti-ištélžinti), *отхлестать, отшлепать; вытолкать (нанося удары кистью руки, плетью); wychłostać; wypędzić; wypchnąć (bijąc ręką, kańczugiem).* Ištálžys tàve iš karčemõs. Dẽde žéntui ištálže nùgarą su łazdà, t. y. ìšpėre, ìšmuše. Tìtis tau ištálžins par aũsį, t. y. išpìškins. Ištálžysu *(жем.)* par vepšłàs, tad žinósi *(Ред.).* 2) *съѣсть, выпѣсть (скоро, большую порцію); zjeść, wyjeść (prędko, wiele).* Ùbagas ištálže dìdį blũdą pùtros. *v.* ištélžti, iššveĩsti.

Iš-tampýti, -paũ, -pıaũ, *растянуть, расправить, выправить (сложную вещь, все); rozciągnąć, wypiąć, wyprostować (rzecz skomplikowaną, wszystko).* Kas ỹra susirukšłójęs, susitráukęs, ištampýk, t. y. ištaisýk. *v.* ištem̃pti.

Ìštansa, -sos, c. *что вытаскано, многократно растягивалось, вытереблилось и пришло, наконецъ, въ негодность; вытеребки; co było wyciągane, rozciągane; resztki rzeczy wyciąganej, rozciąganej.* «Ìšt łaũk tu, vil̃kų̃ ìštansa», — sãka ant šuñs. *v.* ištansýti, ìšėda, ìšjoda.

Iš-tansýti, -saũ, -sıaũ, *повытаскать; вытянуть, растянуть (долго, часто растягивая); powyciągać; rozciągnąć (ciągając często).* Medžiùs ir linùs pàmerktus iš mar̃kos, iš ùpıa ištansýk.

Ìštara, -ros, f. *(произносимый) звукъ; рѣшеніе; dźwięk (wymawiany); wyrok.* Vıénkart visų̃ bùva vıėnbal̃se ìštara, t. y. visì vıẽnu bałsù ìštare.

Iš-tarabãnyti, -niju, -nijau, *вывести съ шумомъ (вытарабанить); wyprowadzić z szumem (wytarabanić).* Girtũklį ištarabãnija iš vidaũs karčemõs ir nutarabãnija par łaũką su rẽksmu. *v.* išvèsti.

Iš-tar̃dinti, -nu, -nau, *pass.-caus., произнести, изречь; wymówić, wyrzec.* Ištar̃dink (*подраз.* žõdį), t. y. padarýk, kad keleĩvis ištar̃tum, koks tas ašvıénis bùva (*ср.* ištárdyti, *разслѣдовать, разузнать, v.* ištìrti, ištyrinėti, *Ред.). v.* ištar̃ti.

Iš-tar̃pti, -pstù, -paũ, *оправиться, выздоровѣть (благодаря молодымъ силамъ); poprawić się, wyzdrowieć (będąc młodym).* Duktẽ led ištar̃pa iš tos ligõs, iš kar̃ščıa. *v.* tar̃pti, išgýti.

Iš-tarpũti, -pũju, -pavaũ, *вывести (промежинами), размѣстить (въ промежинахъ); wyprowadzić (miejscami niezajętemi), rozmieścić (w miejscach niezajętych; у* А. Ю. *«zostać między nie poruszonym»). v.* tárpas.

Ìštarška, -kos, c. *баловень; pieszczoch.* Ìštarška, kas išlẽpęs prıė val̃gıa, ne

nór ésti mėsõs. 2) *то же, что* ìšmanga. *v.* graikštùs.

Iš-tar̃ti (*вост. и* ištarýti), ìštarıu, -rıau, *произнести, выговорить; wymówić, wyrzec.* Prũdas, o tamè prũdė blũdas płũdur,—ištar̃k greĩtai. *v.* išteĩkti.

Ìštarža, -žos, m., *v.* įstarža.

Iš-tašýti, -šaũ, -šıaũ, *вытесать; wyciosać.* Kur trañdys, ištašýk. Súnus ištãše tą kumpùmą.

Iš-taškýti, -kaũ, -kıaũ, *разбрызгать, расплескать; rozpryskać, rozpluskać.* Aš ištaškıaũ vìsą vándenį su tėkštůvu.

Iš-tàtyti, -tiju, -tijau, *выъхать верхомъ (потрясываясь, рысью); wyjechać konno (trzęsąc się, ryścią).* Reĩtas ištàtija jau seneĩ, t. y. išjója. *v.* ištàbal̃ũti. *v.* ištutėti. —

Iš taũzyti, -ziju, -zijau, *разболтать (глупости); rozpaplać (głupstwa).*

Iš-teĩkti, išteikıù, ìšteikıau, *разсказать, разболтать; opowiedzieć, rozpaplać.* Bóba, ką žinója, vis ìšteike, t. y. išpãsakoja (*ср.* ištéigti, -gıu, -gıau, *изречь, сказать съ важностью, Ред.*). *v.* ištar̃ti, įteĩkti. —

Iš-teisėti, *v.* išteséti.

Iš-téisinti, -nu, -nau, *оправдать (кого, что); провѣрить (что); usprawiedliwić; sprawdzić.* Reĩkıa ištéisinti žẽdną žõdį. *v.* išteĩsti, teisùs.

Iš-teĩsti, išteisıù, ìšteisıau, *сдержать слово; расплатиться; dotrzymać słowa; uiścić się (z długu).* Ką žadėjei, žõdį daveĩ, išteĩsk, atadũk. *v.* išteséti, išsiteĩsti, atsitéjsti (atsiteĩsti).

Iš-tekėdinti, -nu, -nau, *v.* ištẽkinti. Ištekėdink dũkrą. —

Iš-tekėti, ìšteku, -kėjau, *вытечь; wyciec.* Sułà ištekėja. 2) *выйти замужъ; wyjść za mąż.* Gašì mergà ištekėja už žaižarõka.

Iš-tekinėti, -nėju, -nėjau, *поизбѣгать, бѣгая поисходить (всѣ мѣста, дороги); oblecieć (nie o ptaku), obiec (wszystkie miejsca, drogi).* Ištekinėjau takelùs. *v.* ištekėti.

Iš-tẽkinti, -nu, -nau, *выточить (воду изъ бочки, кровь изъ тѣла); wytoczyć (wodę, krew).* Ne ištẽkink jám kraũja daũg. 2) *выточить, отточить (на точилѣ); wytoczyć, odtoczyć (na toczydle).* Súnus ištẽkina peĩlį ant tekẽła. 3) *выдать замужъ; wydać za mąż (P).* Ištẽkinau dùkterį (*жем.*). *v.* ištekėti.

Ištekl̃ingas, -ga, *съ достаткомъ, состоятельный; dostatni. v.* ìšteklus.

Ìšteklus, -laus, m. *достатокъ; средства; dostatek, środki.* Bepìgu dẽdei pókelį (*sc.* pókylį, prãšmintinį) kélti, kad jis tur vìsa ìšteklaus, t. y. visũ tur̃tų pìl̃nas. Súnus ìšteklaus turė́ja, kad išáuga į drũtį ir į aũkštį. *v.* àtsarga, àtskała.

Iš-tèkti, ištenkù, ištekaũ, *достать, хватить (безл.); wystarczyć.* Kaĩp tik kártei išteñkant, vežìmą šıẽna numýnıau. Pas brólį ỹra ìšteklaus, t. y. jis ištèks ánt visũ (*sc.* visıéms) dũnos, šıẽna, mėsõs, drùskos.

Iš-télžinti, -nu, -nau, *то же, что* ištélždinti (*pass.-caus. отъ* ištélžti). *v.* ištálžyti.

Iš-télžti, -žıu, -žıau, *выбросить (нечаянно, но такъ, чтобъ шлепнуло о земь); wyrzucić (niespodzianie, ale tak, żeby klapnęło, Ред.).* Ištélže jį

iš rãtų *(жем.)*. 2) *вылить* (*Ольс.* iš-teĨžti); *наварить (много горячаго); wylać; nagotować (wiele zupy)*. Martì ištélže vìrała tókį šmõtą, t. y. pardaũg ìšvire. *v.* tėlžti, teĨžti; išplaũpti.

Iš-temeřkšloti, -loju, -lojau, *вымазать, испачкать; wymazać, wypeckać*. Iš-temeřkšloja kõšę, t. y. ìštepe, iš-głaĩste pašalìnę blũda.

Iš-tempéti, -péju, -pė́jau, *выпятиться, выпялиться, натянуться; wypiąć się, naciągnąć się*. Maĩšas pripìl-tas ištempė́ja (=ištémpėja?). *v.* iš-tem̃pti. —

Iš-tem̃pti, -pıù, ìštempıau, *выпятить, распялить, напрячь, натянуть; wypiąć, wyprężyć, naciągnąć*. Sú-nus ìštempe káilus ant káildžıaučıų, káiłmaučıų.

Iš-teñsti, -sıù, ìštensıau, *вытащить; вытянуть (упругое тѣло); wyciąg-nąć*. Ne reikalìngus sũdus *(сосуды)* martì ìštense į akìvaizdą, t. y. iš-tráuke. 2) *растянуть (ослабить); rozciągnąć (osłabić;* y A. Ю. *«przepędzać czas»)*. Dıẽna žmõgui išten-stóje tiktaĩ, t. y. trum̃pini sàva ámžį (*sc.* tiktai ámžıui ištę̃sti). *v.* ištiñsti.

Iš-teplóti, -lóju, -lójau (*Ольс. и* ištẽ-ploti), *вымазать (мало-по-малу); wymazać (powoli)*. Vìsą tẽpałą iš-teplójau. *v.* ištèpti.

Iš-tèpti, ìštepu, -pıau, *вымазать, смазать; wymazać, wysmarować*. Mar-čıõs głodnaĩ añtakei ištèpti. Ištèpk batùs su taukagaleĩs, taukãpałaikeis. *v.* išgłaistýti.

Iš-tıẽpti (= iš-stıẽpti, ištıẽpti ?), -pıù, ìštiėpıau, *вытянуть (выпѣть); wy-ciągnąć (wyśpiewać;* y A. Ю. *«wy-modulować głosem»)*. Geraĩ ne ištıė́-pıù dáiną, t. y. ne ištráukıu bãsą (*sc.* baĩsa), gerklẽ geřgždžıa. —

Iš-terẽbyti, -biju, -bijau, *растоптать (и унести съ собою); истеребить; rozdeptać (i ponieść na bucie)*. Ne išterẽbyk žmõgšũdį su ãvalyne, su nãginėmis. *v.* išmýnıoti.

Iš-teřlóti, -lóju, -lójau, *испачкать, размазать; истоптать (болото); roz-mazać, wypeckać; wydeptać (błoto)*. Próvėžos ant kẽla išteřlotos.

Iš-teřšti, -šıù, ìšteršıau, *изгадить (сыпкое, жидкое); расплескать; zabrudzić (rzecz sypką, płynną); rozpluskać*. Paršıùkai ẽdałą ìšterše ir palìka łovỹ, t. y. ìšplurpe. Tojẽ meřga išteřšta. *v.* išpluřkšti.

Iš-tesė́ti *и* (y A. Ю.) išteisė́ti, ìštesıu-ìšteisıu, -sė́jau, *сдержать слово; расплатиться; dotrzymać słowa; uiścić się (z długu)*. Dẽde žadė́ja, o ne ištesė́ja, t. y. nè dave, ką žadė́ja. Aš ne galù ištesė́ti pagaĩ tàva nóra, t. y. stavóti. Išteisė́ti prìžadu (*v.* išveizdė́ti-išvezdė́ti). *v.* išteĩsti.

Iš-tıẽsti, -sıù, ìštıėsıau, *выпрямить; развернуть; wyprostować; rozwinąć*. Ìštıėstą skẽpetą *(masc.)*, kókis jis ỹra, pamatýsime.

Iš-tıėsų̃, *adv.*, *поистинѣ, дѣйствительно; za prawdę; rzeczywiście*. *v.* iš, tıėsà.

Iš-tevérnoti, -noju, -nojau, *высказать (говоря медленно, вяло); wypowiedzieć (mówiąc zwolna, leniwie)*. Łáuk, kol súnus ištevérnos visùs žõdžıus.

Ìštikimas, -mà, *надежный, вѣрный; дѣльный, порядочный; крѣпкій; pewny, wierny; dzielny, porządny; mocny.* Aš prirõdysiu *(присовѣтую)* ìštikimą žmóną daininiñkę. Ìštikimą žmõgų àtsiunte brólis, t. y. kuriám galì įtikéti. Če nẽr ištikimų̃ rañstų. Ìštikimus kluciùs padėk po skrỹnia.

Iš-tykinėti, -nė́ju, -nėjau, *выслѣдить; wyślęczyć.* Iš-netýčių ištykinė́ja sú-nus pė́dsakus vagỹstės. *v.* týkoti, tykinė́ti.

Iš-tìkšti, ištįškù, ištiškaũ, *выпрыснуться, выплеснуться; wyprysnąć się, wyplusnąć się.* Bepìlstant piéną ištìška tãškas.

Iš-tìkti, ištinkù, ištikaũ, *случиться, наступить; постигнуть; zdarzyć się, nastąpić; spotkać.* Dáinos atlìka, veřksmas ištìka, kad reik žãnytis. Ištìka błõgi mẽtai, kad rugeĩ bùva brángūs. Kad vė́jis ištiñk, vilnys sudaũža váltį ir liñksta gìrios mẽdžei. 2) *броситься, пуститься (на что), начать (что); puścić się, rzucić się (na co), wszcząć (co).* Žéntas ištìka į prõvą, į dìdį jũką, į dìdžią rìščią, į tiẽsą. 3) *попасть, ударить; trafić, uderzyć.* Ištìka põns par aũsį piẽmeniui.

Iš-tiĩpti, ìšteĺpu, ištiĺpaũ, *освободиться; uwolnić się.* Ar ištiĩpsiu iš namų̃, t. y. ar galė́siu išeĩti. Já iš-tiĩpsiu iš namų̃, tai ateĩsiu. *v.* išsi-lỹkyti, išlìkti, įtiĩpti.

Iš-tiĩžti, ištiĺštù, ištiĺžaũ, *размякнуть (въ водѣ), размокнуть, стать водянистымъ; rozmięknąć (w wodzie), rozmoknąć, stać się wodnistym.* Kur vandũ gul, tęn žẽme ištiĩžusi. Iš-tiĩžusi bùlbe vandenỹ. Pamirkýta siĩke ištiĩža par nãktį, t. y. ištìža. *v.* ištuĩžti.

Ìštimpaĩ *u* ištimpõs, *adv., безпрестанно, безпрерывно; ciągle.* Brólis ištimpaĩ dìrba, t. y. be párstoja. Bóba ištim-põs dìrb — šikù-bizdù. *v.* įtimpõs.

Ištìnėlis, -le, *опухлый человѣкъ; spuchły człowiek.* Kas ištìnęs, tas ištìnėlis. *v.* ištìnti.

Iš-tìnsčióti, -óju, -ójau, *повытянуть, повытащить (все, помаленьку); porozciągać, powyciągać (wszystko, powoli).* Ištinsčióti žárnas. Viéną kaŕtą tį́st, añtrą tį́st, teip po trùputį ir vìsa ištį́sčioja *(P.).* *v.* išteñsti.

Ištiñsėlis, -le, *v.* išstỹbėlis. Kurs ištiñ-sęs, o syłõs ne tùri, tas ištiñsėlis vadìnas. *v.* ištiñsti.

Iš-tiñsti, -stù, -saũ, *вытянуться, растянуться (о тягучемъ); wyciągnąć się (o rzeczy ciągłej).* Ištiñsa ãkys músų *(мы глаза выглядѣли)* bełáu-kiant lûsýbės, t. y. nusibóda łáukti. *v.* išteñsti.

Iš-tìnti (1), ištìnstu, ištinaũ, *распухнуть; wypuchnąć.* *v.* išpùsti, tìnti.

Iš-tìnti (2), ìštinu, ištýniau, *отбить (косу); свиснуть (ударить); wyklepać (kosę); palnąć (uderzyć).* Anám ištýne aũsį põns, t. y. dãve par aũsį. *v.* išpłàkti, tìnti.

Iš-tyrinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *изслѣдовать, разузнать; wyśledzić, zbadać, wywiedzieć się.* Aš ištyrinė́jau, kas bùva prapũłusia *(gen.?)*, ir ištýriau, dasi-žinójau. *v.* ištìrti, išsityráuti.

Iš-tirpýti, -paũ, -piaũ (*u* ištirpìnti, iš-tirpdýti, -nù, -daũ), *растопить; roztopić.* Martì jau ištiřpe łãšinius,

táukus, sviė́stą. Tu ištirpýk lẽdą iš iñda įšáłtą (*sc.* įšãłusį). *v.* ištir̃pti.

Iš-tir̃pti, -pstù, -paũ, *растаять, растопиться; stopnieć, roztopić się.* Nů ugniẽs ištir̃pa cidãbras, o nů vė́ja lẽdas.

Iš-tìrti, ìštiriu, ištýriau, *разследовать, разузнать; убѣдиться; zbadać, wywiedzieć się, dowiedzieć się; przekonać się.* Aš ištýriau vis (*вост.* vìsa), ką vaĩkas dãra. Aš pàts ištýriau, kad tas bérnas słaptà eĩna priė sàva mylimõsios. *v.* patìrti, sužinóti.

Ìštisas, -sà, *растянувшійся въ длину; wzdłuż rozciągnięty.* Ìštisas kūlỹs šiaudų̃, t. y. ne sudraikýtas. 2) *цѣлый, сплошной; cały.* Ìštisus põterius duktė̃ kaĩba, t. y. nů pradžiõs iki gãła. Anà ištisaĩ *(adv.)* ne móka dainõs. Dainà be turavójima bùs ištisà (y A. Ю. «*jednogłosy*»), dėl to, kad ištisaĩ viėna dainũja (?). Ìštisus metùs dìrbau *(P.)*. *v.* vìsas.

Ìštisinas, -na, m., *v.* ỹstinas.

Ìštisìnis, -ne, *цѣльный, сдѣланный изъ цѣльнаго куска; całkowity, cały.* Ìštisìnei marškineĩ, t. y. be prydurų̃. *v.* ìštisas, išilgìnis.

Ištìžėlis, -le, *вялый, непроворный человѣкъ; człowiek ślamazarny, rozlazły.* *v.* ištìžti, suniùgsti.

Iš-tìžinti, -nu, -nau, *развести (известь); rozczynić (wapno).* Su ištìžinta vapnà užliėja stóga załãbą. *v.* ištìžti.

Iš-tìžti, ištįštù, ištižaũ (*u* ištèžti, ištęštù, ištežaũ), *размокнуть, разлѣзться, расплыться; rozmoknąć, rozleźć się, rozpłynąć się.* Plỹtos saũsos nèdegtos nů liė́taũs ištìža, ir sugriùva kãminas. 2) *стать вялымъ, неповоротливымъ; stać się ślamazarnym, rozlazłym.* Výras ištìžęs nů pijokỹstės, t. y. supẽpęs, priė dárba neskudrùs. *v.* ištìžti.

Iš-tótilauti, -launu *u* -lauju, -lavau, *содержать, прокормить (бережно ухаживая), вылелѣять; utrzymać, wykarmić (pielęgnując), wypielęgnować.* Vargù ištótilauti, t. y. išvárginti, gývolį dėl *(вслѣдствіе)* błogõs ganỹkłos. *v.* išpósełėti. —

Iš-trádoti (*sc.* ištráidioti, ištráidžioti), -doju, -dojau, *растратить, промотать (цинич.); roztrwonić (cyn.).* Súnus ištrádoja pìnigus, t. y. ištrõtija, išdalìja. *v.* iššáikoti; iškléisti, išgaišìnti; triė́šti.

Iš-trałdavóti, -vóju, -vójau (*u* ištraĩdyti, -diju), *растратить; rozszastać.* Tu miẽste ištrałdavósi visùs pìnigus ir pýlavą. *v.* ištrádoti.

Iš-trapõsyti, -siju, -sijau, *истоптать; wydeptać.* Gývolei ištrapõsija lýsves, purvùs, t. y. ìsmina. —

Ìštraukinis, -nia, m. *вынужденный даръ; podarunek wymuszony.* Põns nóri ìštraukinį gáuti, dėltõ provójas. *v.* ìštraukis.

Ištraukìnti, -nù, -naũ *(ср.* išłaužìnti; *ср. также* ištráukdinti-ištráukinti, *pass.-caus.*, *u* ištráukyti, -kau, -kiau, *frequent.)*, *вытянуть, выманить; wyciągnąć, wyłudzić.* Kaimýnas ištraukìn čẽsnį nů kìta, o niẽka ne dų̃d, t. y. aš ne gavaũ. Ans ištraukìnti nór tàva pìnigus kvõrtomis. *v.* ištráukti; tráukìnti, sutráukìnti.

Ìštraukis, -kɪa, m., *v.* ìštraukinis. Viršininkas jiéška tik ìštraukɪa nû mànęs, t. y. kad tik ką ištráuktų. *v.* ištráukti.

Iš-tráukti, -kɪu, -kɪau, *вытянуть, вырвать; wyciągnąć, wyrwać.* Vaĩks ištraũks tau iš nagũ dũną, šáukštą. Põni nór ištráukti žõdį.

Iš-trė̃kšti (*u* ištrɪékšti), ištrė̃škɪu, -škɪau (*вост. u* ištrė̃kšti, ìštreškɪu, ìštrėškɪau), *вынести (изъ чего-н. соки; жать такъ, чтобы соки выбрызнули); wygnieść, wycisnąć (z czego sok).* Sùltis iš ũgų ištrė̃kšk, t. y. išspáusk. *v.* įtrė̃kšti, ištrìkšti, išspáusti, išslė́gti.

Iš-trem̃ti, ìštremɪu, ìštrėmɪau, *изгнать, сослать; прогнать; zesłać, wywieźć (z kraju); przepędzić.* Põns ìštrėme tìngiuį iš namũ sàva łaũkan. Iš tėvũ žẽmės ìštremtas *(P.).*

Ìštrɪėstbłaũzdis, -de, *человѣкъ со слабыми ногами, разслабленный (циник.); człowiek słabych nóg, słabowity (cyn.).* Žmõgus ištrɪėstbłaũzdis, kurs sìłpnas. *v.* trɪė́sti, blaúzda (blauzdà, błaũzdą).

Iš-trė̀šti, ištręštù, ištrešaũ, *изгнить (стать неупругимъ, мягкимъ, сыпучимъ); wygnić (stać się nieľęgim, miękkim, sypkim).* Če ištrẽša tvõra. 2) *дозрѣть, отлежаться (о недошлыхъ, снятыхъ съ дерева яблокахъ, грушахъ); dojrzeć (o owocach, zdjętych przed czasem z drzewa; stać się kruchym, miękkim).* Oboleĩ jau ištrẽša (*вост. об.* išnóka), t. y. išminkštė́ja.

Ìštrikas, -kà, *не одѣтый (въ сорочкѣ да подштанникахъ), распахнувшійся; nie ubrany (w koszuli i gaciach), rozchlastany.* Vaĩkas ìštrikas išbė́ga ankstì, t. y. vienmarškinis. *v.* ištrìkti.

Ìštrikinas, -nà, *v.* ìštrikas *(полуодѣтый; półubrany).* Põns ìštrikinas ankstì atsikė́lęs bė́ga ant óra (*вост.* oraũ), t. y. ne susisãgstęs, pùsplikis.

Iš-trìkšti, ištrįškù, ištriškaũ *u жем.* ištrýkšti, -kštu, ištrýškau, *выбрызнуть; wytrysnąć (intr.).* Lýgu tit kìsterėjau, ištrìška kraũjis, šmìrkšt. *v.* ištrė̃kšti.

Iš-trìkti, ištrinkù, ištrikaũ, *разлѣзться; выкинуть (преждевременно родить); rozleźć się; poronić.* Nė̃ščià moterìške ištrìka, t. y. pársileida, nełaikù pagìmde. *v.* patrìkti, išsimė̀sti.

Iš-trìñkti, ìštrenku, ištrìnkaũ, *вымыть (голову, овцу); wymyć (głowę, owcę),* Prɪėš kirpìmą avìs ištriñk.

Iš-trìnti, ìštrinu, ištrýnɪau, *вытереть, стереть; wytrzeć, zetrzeć.* Ištrìnk sustỹrusɪus nû šłapùma autùs. *v.* išvelė́ti.

Iš-trỹpti, -pɪù, ìštrypɪau, *истоптать, выбить; wytratować, wydeptać.* Arkleĩ šłãpią pɪėvą ìštrype, t. y. išmankàsija. *v.* išmìnti, išmálti.

Iš-trivóti, -vóju, -vójau, *выдержать, (вытерпѣть): wytrzymać (wycierpieć), wytrwać. v.* ištvérti.

Iš-trókšti, -štu, ištróškau, *возжаждать, почувствовать (сильную) жажду; upragnąć, stać się spragnionym.* Aš ištróškau gérti. 2) *позадохнуться (о рыбѣ); wyginąć od braku powietrza (o rybie w wodzie).* Šią vãsarą,

músų upẽlyje (*u* ūpẽlyje) vìsos žùvys ištróška *(Ред.)*.

Iš-troškűti, -kűju, -kavaũ, *вынести, вывезти (объ усердствующемъ человѣкѣ); wynieść, wywieźć (o bardzo gorliwym człowieku)*. Brólis ištroškãva visùs medžiùs iš gìrios, t. y. ìšveže su trõškulu.

Iš-trũbyti, -biju, -bijau, *вытрубить (кого); wytrąbić (kogo)*. Ištrũbyk šunìs iš namų̃, iš mìška. *v.* išvamzdinti.

Iš-trũkgalviűti, -viűju, -viavaũ, *выѣхать, выйти (о сорвиголовахъ, сорванцахъ); wyjechać, wyjść (o szubienicznikach, urwańcach)*. Vėłaĩ ištrũkgalviãva vesélninkai, t. y. išgarmė́ja. *v.* gałvatrũkeĩs, ištrúkti.

Ìštrũkis, -kia, m. *недохватка, недочетъ; убытокъ; niedobór, deficyt; strata*. Turė́si tu šį̃met ìštrũkį, t. y. ištrùks peĩnas, ką galė́jei pelnýti. *v.* nútrũkis (nűtrũkis).

Iš-trúkti, -kstu, -kau, *вырваться; wyrwać się*. Ištrúka gùzikas, sàga, apvárščei iš naginių̃. 2) Ir tàs jau ištrúka gáłvą *(вылетѣлъ, выбѣжалъ, gałvatrũkčeis išbė́ga)*.

Iš-trupė́ti, ìštrupu, -pė́jau, *издробиться, выкрушиться; wydrobić się, wykruszyć się*. Malavà, dűna, vis (*sc.* vìsa), kas trùpa, ištrupė́ja. *v.* iškriugždė́ti.

Iš-tuĩnyti, -niju, -nijau (*Ольс.* ištũtyti *u* ištuĩnyti), *высосать, выпить; wyssać, wypić*. Viéns veršis ãłų ištuĩnija, o añtras kárvę ištuĩnija, t. y. išžìnda. *v.* išžìnsti.

Iš-tuĩžti, ištułštù, ištułžaũ, *v.* ištiĩžti.

Kaĩp tuĩžis ištuĩžusios grũšnė́s. Pijùka véidas ištuĩžęs. *v.* tulžìs.

Iš-tupė́ti, ìštupiu, -pė́jau, *высидѣть (и о наседкѣ); wysiedzieć (i o nasiadce)*. Vištà vištýčius ištupė́ja. *v.* išperė́ti.

Iš-turė́ti (*жем.* ištũrė́ti), ìšturiu, -rė́jau, *выдержать; wytrzymać*. Vãlą kas ìštur, tas brangùs žmõgus. *v.* turė́ti, tũrė́ti; ištvérti.

Iš-tuřkšti, išturškiù, ìšturškiau, *выпѣсть (объ уткѣ, выбирающей изъ жидкости лучшія, питательныя части); wyjeść (o kaczce, wybierającej z płynu rzeczy pokarmne)*. Ántis, žañsis, įkìšusi snãpą į vándenį, ištuřškia grúdus, t. y. ìšrenka. *v.* išpluřkšti.

Iš-tuřlyti, -liju, -lijau, *v.* išpluřnyti. Ištuřlija vaikaĩ verė́ną blũde, t. y. išplùmpoja.

Iš-tuřsinti, -nu, -nau, *выставить задъ (собираясь присѣсть); wystawić tył (mając przysiąść)*. Sẽnis sàva ùžpakalį ištuřsina atsigùlęs, t. y. pastãte, arba kad sė́das (sė́zdams atstãta). *v.* pasituřsinti.

Iš-tuřšti, -šiù, ìšturšiau, *v.* ištuřkšti. 2) *fig.*, *выполоскать (посуду); wypłókać (naczynia)*. Aš ìšturšiau stõtkus, t. y. išpłóviau.

Iš-tũštinti, -nu, -nau, *выпорожнить, опростать; wypróżnić*. Ũsvis ištũština sũdą, stõtką. *v.* tùščias.

Iš-tutė́ti, ìštutu, -tė́jau, *выбѣжать (постукивая лапками, ножками, ногами); wybiec (zwolna stukając nóżkami, łapkami, nogami)*. Šũ iš priemeniõs ištutė́ja, t. y. išbė́ga.

Visì prótekinei (*v.* prótekine, -neis) ìštut par kits-kìtą, kad ỹra spūstìs žmonių̃, t. y. išeĩn łaũk.

Iš-tvanė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *разлиться, залить (во время половодья); rozlać się, zalać (podczas powodzi).* Vandũ ištvanė́ja į łaukùs par tvãną, par pãtvinį.

Iš-tvarsýti, -saũ, -siaũ, *(медленно переворачивая) изслѣдовать или разсмотрѣть (всего человѣка); (powoli przewracając) obejrzeć lub zbadać (całego człowieka).* Gýdytojis ištvar̃sa vìsą žmõgų (krūtìnę, ùžpakalį) ir išnagažiója.

Iš-tvárstyti, -stau, -sčiau, *нагородить (заборы); powyprowadzać (płoty).* Visur̃ tvõros sodýbų ištvárstytos. *v.* ištvérti.

Iš-tvérti, ìštveriu, ištvériau, *выдержать; wytrzymać, wytrwać.* Aš ne galù če ištvérti, t. y. daturė́ti. *v.* išturė́ti.

Iš-tvìlkyti, -kau, -kiau, *опарить (внутреннюю часть); wyparzyć (wnętrze).* Martì ištvìlke kartũklį (=kartóklį, kartóplį). *v.* išplikýti.

Iš-tviñkti, -kstù, -kaũ, *завымнѣть, налить (о коровѣ), разбухнуть, навымнуть (о вымени), созрѣть, налиться (объ оспѣ, чирьѣ); «nalewać».* Jau ištviñkusios kárvės priėš vedìmą ver̃šia. *v.* išbur̃kti, ištìnti (1), išbrìnsti.

Iš-tvìnyti, -niju, -nijau, *выпить (скоро, много); wypić (prędko, wiele).* Ar valósi ištvìnyti dár stìkłą (maũlę) arieĩkos, t. y. išgérti.

Iš-tvìnti, ištvį̃stu, ištvinaũ, *подняться, разлиться (о водѣ, рѣкѣ); podnieść się, wylać (o wodzie, rzece).* Upìs ištvìna, t. y. vandũ išsiliė́ja.

Iš-tvìrkti, -kstu, -kau, *расшататься; развинтиться, распуститься; rozruchać się; wyjść z karbów, rozpuścić się.* Ištvìrkęs, kai bérža tvorà *(P.).* Vaĩks ištvìrkęs, t. y. išdýkęs. Piėmẽne tàva ištvìrka vìsiškai, gývolų nebžiūri. *v.* išdýkti.

Iš-tviróti, -róju, -jau, *v.* išturė́ti, ištvérti, ištrivóti. Aš če ne galù ištviróti, t. y. ištvérti. Aš tęn ištvirójau búti.

Iš-tvóti, ištvóju, -jau *(жем. и частью вост.), отдубасить, отхлестать (чѣмъ и какъ попало); wychłostać.* Už vagýstę su pãũdegiu (=paũdeginiù?, у И. Ю. «paũdegiu») ištvók jãmui káilį. *v.* ištálžyti.

Iš-ur̃bti, -biù, ìšurbiau, *выдолбить (сдѣлать дыру ножомъ, не сверломъ); изрыть (о кротѣ); wydrążyć (zrobić dziurę w czym nożem, nie świdrem); wyryć (o krecie).* Kùrmei išur̃bia žẽmę, t. y. išraũsia. *v.* išrũpti, ùrbinti.

Iš-ur̃šti, -šiù, ìšuršiau, *v.* ištur̃šti. Bóba ìšurše stõtkus, t. y. išpłóve.

Iš-ur̃žti, -žiù, ìšuržiau, *вырѣзать, срѣзать, срыть (двигаясь по поверхности, не врываясь глубоко, не углубляясь); wyrznąć, zryć (posuwając się po gładkiej powierzchni, nie zbyt zagłębiając się).* Kad žãgre tik skver̃bias, išur̃žia piė́vos šmõtą, kaip *jáučei su ragaĩs* žẽmę *išraũsia (?).*

Į-šùsti, įšuntù, įšutaũ, *напрѣть; нагрѣться (въ пару); раздосадовать (на кого); naprzeć; nagrzeć sie (parząc się); rozgniewać się.* Įšùtome

ant anų̃, t. y. įpỹkome. *v.* iššùsti, iššùtinti.

Iš-utinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *выискать, выловить вшей; wyszukać, wyłapać wszy. v.* utìs.

Iš-ũžti, išũžiù, ìšũžiau, *выйти, вытечь (съ шумомъ); wyjść, wyciec (z szumem).* Vérpele *(боченокъ)* aлaũs ìšũže, t. y. išbė́ga.

Iš-vadinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *повызвать (и повывести); powywoływać (i powyprowadzać). v.* išvadìnti, išvadžióti.

Iš-vadìnti, -nù, -naũ, *вызвать (и вывести); wywołać (i wyprowadzić).* Led išvadinaũ výrą iš karčemõs. 2) *обозвать (всячески); oszkalować, oczernić (nazywając złodziejem, półgłówkiem, etc.).* Išvadìnti pijùku, vagimì. *v.* išvèsti, iššaũkti, išputnóti; apvãginti (apvãginti).

Iš-vadū́ti, -dū́ju, -davaũ, *освободить, выкупить (кого); uwolnić, wykupić (kogo).* Išvadū́ti pagrė́btą gývolį iš kũtės.

Iš-vadžióti (*u* išvedžióti), -džióju, -jau, *повывести, выводить; powyprowadzać, oprowadzić.* Aš išvadžiójau anã po visàs stubàs. *v.* išvèsti; išvarsłū́ti.

Iš-vagóti, -góju, -gójau, *выбороздить, избороздить; wybróździć, wyprowadzić brózdy.* Rugiùs pasė́jus, išvagók vagomìs. *v.* vagà.

Iš-vaidìnti, -nù, -naũ, *показать, обнаружить (все), повыказать; pokazać, wyjawić, wykazać (wszystko).* Bóba išvaidìna visùs neprìgulinčius dáiktus. *v.* vaidìnti, išródyti.

Iš-vaidýti, -daũ, -džiaũ, *разогнать (ссорящихся); rozpędzić (swarzących się).* Aš išvaidžiaũ iš bū̃ria besìbarančius žmónis. *v.* vaĩdytis.—

Iš-vaikýti, -kaũ, -kiaũ, *разогнать; rozpędzić.* Martì išvaĩke šeimýną. Gìrtas išvaĩke visùs vaikùs iš dubõs.

Iš-váikščioti, -ščioju (*u* -štau), -ščiojau, *исходить (весь мѣста); разойтись; obejść (wsz. miejsca); rozejść się.* Visùs pãšalus išváikščiojau, jieškódams ašvienių.

Iš-vaikštinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *v.* išváikščioti *(frequ.).* Visùs pãšalus išvaikštinė́jau ir ne radaũ avių̃.

Iš-vaisýti, -saũ, -siaũ, *извести, истребить (весь родъ); wyniszczyć, wyplenić (cały ród).* Utìs ne gál nů piė́mens (*sc.* piémeniui) išvaisýti, vis ỹra ir ỹra. *v.* išveĩsti, įvaisìnti.

Iš-vajavóti, -vóju, -vójau (*Moc.* išvajóti, -ju, -jau), *повыгнать, поразогнать; powypędzać, porozpędzać.* Piemũ̃ išvajavója galvijùs iš piėvos, t. y. išvarinė́ja. *v.* išvýti; išvajū́ti.—

Iš-vajū́ti, -jū́ju, -javaũ (=išvajóti, -jóju, -jójau), *изгнать, прогнать; wypędzić, przepędzić.* Prúsai išvajãva (= išvajavó, išvajavója) Prancūzus *(воевали съ французами и разгромили ихъ).* Išvajū́k (=išvajók) galvijùs iš piėvos, t. y. išgainiók. *v.* vajóti, vajū́ti.

Ìšvakaros, -rų, f. pl. *поздній вечеръ; późny wieczór.* Bùva ìšvakaros, kaip parvažiãva (=atvažiãva?), atjója svẽčias. Ìšvakaromis nuvažiãva tę̃n súnus. Ikì ìšvakarų veřpkite, meřgos, t. y. netõli pusė *(instrum.?)* naktiẽs. *v.* vãkaras, ìšnaktis.

Iš-vaksavóti, -vóju, -jau, *v.* išvàksyti. Põnas słūgą išvaksavója, t. y. iš-łõjoja. —

Iš-vàksyti, -siju, -jau *(жем.), выбранить, выругать; sfukać, zbesztać.* Bałãzyti ÿra bıaureĩs žõdžeis iš-vàksyti, iškolóti. *v.* išłõjoti, išbárti.

Ìšvała, -łos, f., *v.* ìšguła, išvarta. Didžıamè miškè ÿra daũg ìšvałų, t. y. ìšgułų. —

Iš-válgyti, -gau, -gıau, *съѣсть, скушать (все содержимое); zjeść (zawartość).* Keleĩvis išválge vìsą blũdą kõšės.

Iš-valýdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., вычистить; wyczyścić.* Išvalýdinau mýgas (*жем.;* iš sámpuvių grũdų). *v.* išvalýti.

Iš-valýti, -łaũ, -laũ, *убрать (избу), вычистить (удалить все загрязняющее), выгрести; uprzątnąć, uporządkować, wyczyścić (usunąć wszystko, co zanieczyszcza), wygarnąć.* Ne valę (y A. Ю. *«ni valę»*) ne išvalỹs mẽšłą, t. y. ne išdir̃bs, ne išbeñgs. Prıèš vẽžant rugıùs išvalýk jáują. *v.* iškũpti, iškõpti, suvalýti.

Ìšvałka, -kos, f. *что вытаскивается или вытащено; мѣсто, гдѣ вытаскиваютъ (сѣти); wywłok, miejsce, gdzie wyciągają (sieć).* Ìšvałka, kur įléidžıa ir ištráukıa tiñkłą iš-po lẽda. Beñgant *(жем.)* ìšvałką tráukti, praplýša tiñkłas. 2) *pl., грязное, изношенное бѣлье; brudna, znoszona bielizna.* Kaip gyvãčių ìšnaros, taĩp ìšvałkos marškinių gùli. *v.* išviĩkti, išvilkéti, ìšdėvos, ìšnašos, jũdinỹs (jũdineĩ).

Iš-válkıoti, -kıoju, -kıojau, *поразволочь, растаскать; поистаскать (обувь); powywlekać, porozwlekać, rozwłóczyć; znosić (obuwie).* Aš ãvalynę išválkıojau, o tu mẽšłus išválkıojei, t. y. išvažıójei. *v.* išvalkstýti, išvilkéti.

Iš-valkstýti, -staũ, sčıaũ, *поснимать наволочки (собств. поизвлечь подушки изъ наволочекъ); растаскать; pozdejmować nawleczki; porozwlekać.* Išvalkstýk prıégalus *(подушки)* iš ánčvałkų. *v.* išsivalkstýti.

Iš-válninti, -nu, -nau, *уволить, высвободить; uwolnić, wyzwolić.* Dẽde iš-válnina súnų iš nevãlos. *v.* išvadũti, išlůsũti, išgélbėti.

Iš-valóti, -lóju, -lójau, *оказаться въ состояніи, смочь; wydołać.* Ar išva-lósi tu tą gyvãtą valdýti, númą *(жем., в.-лит.* nũmą, *аренду)* apmo-kéti. *v.* išgaléti.

Iš-vam̃plinti, -nu, -nau, *выйти (о ротозѣѣ); wyjść (o gapiu).* Vámpła jau išvam̃plina, t. y. išẽja. *v.* išvẽ-brinti.

Iš-vam̃zdinti, -nu, -nau, *вытрубить; выпроводить съ музыкою (играя въ дуду); wyprowadzić-wysłać z muzyką (dudając, grając na dudach).* Išvam̃zdina pìktą mer̃gą iš mıẽsta, t. y. išvãre. *v.* vam̃zdis.

Ìšvara, -ros, f. *выгонъ; wygon.* Gývo-lams reĩkıa ìšvaros. Varỹkła varýk gývolus į ìšvarą. *v.* išvarýti, ìšgana, genesỹs.

Iš-várginti, -nu, -nau, *измучить, измаять; промучить, промаять; употребляя большія усилія, сработать что-н., напр. вымѣсить (квашню); namęczyć, namordować; przemęczyć;*

zrobić (co-k.), np. rozczynić (chleb), bardzo się wysilając. Led išvárginau dűną, t. y. išmìnkiau. *v.* išvařgti.

Iš-vařgti, -gstù, -gaũ, *вы-, от-, про-горемыкать, вы-, от-, прогоревать; на-, промучиться; «wytrzymać nędzę».* Jau duktẽ išvařga (*v.* išvárginti) dűną, t. y. išmìnke. Aš mìnkiau dűną, t. y. išvargaũ. Bene če ką išvařgsi; visùs metùs tę̃n išvargaũ; jau ji išvařga sàva dienàs *(Ред.).*

Iš-varinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *повыгнать (въ нѣсколько пріемовъ, изъ нѣсколькихъ мѣстъ); powypędzać (nie odrazu, z kilku miejsc).* Išvarinė́k gývolus į ganỹklą visùs. *v.* išvarýti.

Iš-varýti, -varaũ, -variaũ, *выгнать; wypędzić.* Išvarýk kiaũles iš dařža ir paganýk papiė́veis. *v.* išgiñti.

Iš-varpýti, -varpaũ, -piaũ, *поиздырявить, повыковырять, повыгрызть; podziurawić, powydrążać, powydłubywać, powygryzać.* Prūsõkai išvařpe dűną. *v.* išveřpti.

Iš-varsłűti, -łűju, -łavaũ (*об. жем.; вост.* išvadełė́ti, *южн. в.-лит.* išvadžióti), *развожжать (лошадей); «wylejcać».* Vaikaĩ būtum ašvýnius išvaršłãvėn *(жем.).* *v.* atvarsłűti, įvadžióti.

Iš-várstyti, -stau, -sčiau, *разнизать; часто отворяя дверь, выпустить (все тепло) изъ комнаты; rozebrać (naszyjnik); częstym otwieraniem drzwi wypuścić (ciepło) z pokoju.* Vìsą šìlimą išvárstei, durìs várstydamas. Išvárstytas rúmas, išvárstyta pirkià *(изба, P.).* *v.* išvérti.

Ìšvarta, -tos, f. *то, что развалено; буреломъ, буревалъ; co wywrócono, rozwalono, wywrót; wiatrołom, wykrot.* Výrai miškè ìšvartas keřta. Ìšvartas, ìšgułas gìrio riñk. Gubų̃, statų̃, meñdelų (nű vė́ja) ìšvartas pataisýk. *v.* išveřsti, ìšguła.

Iš-vartalóti, -lóju, -lójau, *поразвалиться, попáдать, повыпасть; wywalić się, popadać, powypadać.* Iš dìdžia jũka išvartalója výrai ant žẽmės. Lẽbeda kur sė́d, tę̃n išvartaló krãses. 2) *поразвалить; powywracać.* *v.* išviřsti, išvartýti, išvertė́ti.

Iš-vartìnti, -nù, -naũ, *(понукая) заставить (выпить); przymusić, zmusić (wypić).* Výras màne išvartìna stiklẽlį (maũlę) výna čýst išgérti, išválgyti ikì gãła. *v.* prisũkti (prisũkti), priveřsti, įvartìnti.

Iš-vartýti, -taũ, -čiaũ, *поопрокидывать; разрыть (товары); разворочать; poprzewracać, powywracać (rzeczy, skrzynię z rzeczami); porozwracać.* Šùnys išvartỹs tàva pűdėlus, blūdė̀lus. *v.* išveřsti.

Iš-vartóti, -tóju, -tójau, *использовать (что), употребить на свои нужды; растратить; użyć na swoje potrzeby; roztrwonić, przetrwonić.* Martì viėna išvartótum sàva tuřtus. Patė́vis išvartója visùs dáiktus, pàliktus po tė́vų, kol mẽs užáugome. Ans išvartója vìsą sàva mañtą, t. y. pragė̃re. 2) *спустить съ рукъ, сбыть, сплавить; wyhandlować, zbyć.* Võgtą árklį išvartója kaimýnas.

Išvarvė́takis, -ke, *у кого глаза изсочились, вытекли по каплямъ, вымочились (истекаютъ); człowiek, któremu oczy wysączyły się, kapiąc wyciekły (wyciekają).* Išvarvė́takis,

kurio ākys var̃va, t. y. vis āšarose (*sc.* išvarvėję, išvarvėjusios, vis var̃va). *v.* išvarvėti, akìs.

Iš-varvėti, ìšvarvu, -vėjau, *вытечь по каплямъ, изсочиться; wykapać (intr.), wysączyć się.* Išvarvėja medùs iš kõrio.

Iš-var̃vinti, -nu, -nau, *вытечить каплями, выпустить по каплямъ; wykapać (trans.), kroplami wypuścić.* Ałų iš izbõna, iš iñda, iš stiklìnės išvar̃vink čỹst, kad neblìktum. *v.* išvarvėti.

Ìšvarža, -žos, f. *что взято силою, добыча; co odebrano przemocą, łup, zdobycz.* Dáiktas, kurį̃ tu ìšverži iš rañkų kìta, vadìnas ìšvarža. *v.* išver̃žti, ìšplėša, grõbis.

Iš-vãsaroti, -roju, -rojau, *провести лѣто; попортиться за лѣто; przepędzić lato; nadpsuć się przez lato.* Jágu avìkailis ne išdìrbtas vãsaros, tai išvãsaros. Avìkailei išvãsaroję, t. y. sugẽdę. *v.* iškandėti, vãsara, įvãsaroti.

Iš-važióti (*и* išvežióti), -žióju, -žiójau, *развезти, повывезти; rozwieźć, powywozić.* Dáiktus išvažiójau aš visur̃. *v.* išvèžti.

Iš-važiū́ti, -žiū́ju, -žiavaũ, *выѣхать, уѣхать; wyjechać.* Piršlỹs išvažiãva, nebẽr.

Iš-vebrénti, -nù, -naũ, *выбрать (мало-по-малу); wybrać (powoli).* Anýta išvebrẽna skarèles, t. y. ìšeme. —

Iš-vẽbrinti *и* išvẽbrinti, -nu, -nau, *v.* išvam̃plinti. Vébra vėpsója, vėpsója ir išvẽbrina (*и* vẽbra vepsóje, vepsóje ir išvẽbrina, *жсм.*).

Iš-vėdìnti, -nù, -naũ, *провѣтрить; wywietrzyć.* Martì išvėdìna drabužiùs ant vė́ja.

Iš-vėdłū́ti, -łū́ju, -łavaũ, *вывести (молодую, v.* vėdlỹs, vėdłū́ti); *wyprowadzić (młodą).* Mar̃čią jau išvėdłãva vėdleĩ.

Iš-veĩkti, -kiù, ìšveikiau, *смочь, оказаться въ состояніи; zdołać, wydołać* (*v.* išvalóti). Ne žinaũ, begù išveĩksiu išgérti vìsą stiklẽlį. 2) *изнатужить, намучить, доконать; natężyć; namęczyć, zanadto zmęczyć* (*v.* priveĩkti). Ne dū́k sunkių̃ darbų̃, kad ne išveĩktumei vaikų̃ sỹłas, t. y. ne bútum par sỹłą (*sc.* parsunkù) aniéms.

Iš-veĩsti, -siù, ìšveisiau, *извести, истребить, выгубить (такъ, чтобы и впредь не плодилось, не размножалось; не оставить и сѣмени истребляемаго); wyniszczyć, wyplenić (do ostatka).* Išveĩsk usnìs iš dir̃vos.

Iš-veizdėti (*жем.* išveizėti, išvẽzėti), išvéizdžiu (*3-ье л.* išvéizdi), -dė́jau, *высмотрѣть, разсмотрѣть; wypatrzeć, rozpatrzeć, rozejrzeć się* (*v.* išžiūrėti). Visur̃ išveizdėk geraĩ, t. y. išjiėškók. Bérnas gražùs išveizdėti (*въ знач.* pažiūrėti, *на видъ, если разсмотрѣть его),* t. y. gražùs anõ póvyzdis (у А. Ю. išveizdėti *здѣсь въ знач. «wyglądać»*). 2) *перещупать (курицъ, не съ яйцомъ ли); wymacać (kury, czy z jajem, P.).* Ar jau visàs vištàs išveizdė́jei (*Вел.* išvezdė́jei). *v.* išžiūrėti, išjiėškóti, išródyti.

Iš-velė́ti, -lė́ju, -lė́jau, *(жем.) выстирать (вымыть въ букѣ, съ мыломъ);*

(вост.) выпрать (колотя валькомъ); wymyć (rozcierając, w kadzi do ługu); wyprać (bijąc pralnikiem). Išvelėk namè (*sc.* namiẽ) skalbinius, drabužiùs su muĩłu išmuĩlydamas, o skalbỹkło su kůłtuve išskalbk. *v.* ištrìnti, išpłáuti, išskalbti; išvélti.

Iš-vélti, ìšvelu, išvélau, *вывалить (валяя); wywalić.* Tàve išvels iš eilõs žmonių̃, t. y. išrìtins. 2) *сполстить, свалять; zwalać, uwić.* Išvels tau gáłvą, t. y. suvels kałtũną. *v.* išveršti, suvélti.

Iš-vémti, ìšvemiu, išvémiau, *выкинуть рвотою, изрыгнуть; wywomitować.* Kas ne gál išvémti, tas gókši. Kad širdìs (*и* šìrdį, *вост.)* supỹksta, kaĩp prìgeri *(если послѣ выпивки дѣлается дурно),* išvémk.

Iš-véngti, -giu, -giau, *избѣжать; uniknąć.* Jijẽ, mergà, ne išvénge, t. y. ne išlìka nů nãšla, ištekėja už nãšla.

Iš-verinéti, -nėju, -jau, *повынимать, повыбирать; powybierać.* Išverinẽs výrai iš purvų̃ visùs medžiùs po kiẽmą, t. y. išriñks. *v.* išvérti.

Iš-veřkti, -kiù, ìšverkiau, *выплакать; wypłakać.* Ìšverkiau sugrébtą gývolį, t. y. par veřksmą išprašiaũ.

Iš-veřpti, -più, ìšverpiau, *выпрясть, пропрясть; wyprząść, przepracować przędząc (ср.* trìs nedélas, vìsą diẽną aš tęnaĩ ìšverpiau, *Ред.).* 2) *выковырять, ткнуть и вывернуть, издобыть (что лежитъ колачикомъ, свернувшись); wydrążyć tknąć i wywiercić, wydostać (co skręcone, zsiadłe).* Duktẽ ìšverpe burõkus, mõrkus iš šaknų̃. Ìšverpiau diégą iš žẽmės (*P.;* atveřpk — *отломи, воткнувъ жало ножа* — ir mán kiék súria). *v.* įveřpti.

Išveřstakis *(вост.) и* išverstãkis *(зап.),* -ke, *у кого глаза на выкатъ, пучеглазый; któremu oczy na wierzch wystąpiły, mający wypukłe oczy.* Tas stipinãkis išveřstakis sėdi sũle. Žmõgus, kurs akìs į aũkštą (*и* į áukštą, aukštỹn) tur ìšverstas, tas ỹra išveřstakis. *v.* išveřsti, akìs, išsprógtakis.

Iš-veřsti, -čiù, ìšverčiau, *выворотить, вывалить; выворотить на изнанку; wywrócić, wywalić, wydobyć; wynicować, wywrócić na ręby, na nice.* Põns ìšverte mane iš-pat gruñta. Aš išveřčiu skrỹnias łaũk iš klétiės. 2) *выручить (отъ продажи, промышляя); otrzymać, dostać (sprzedając, handlując).* Martì iš kiaũšių bútum išveřtusi pìnigus. Ar daũg išvertì par diẽną *(Ред.). v.* veřsti (*и* veřstis; *ср.* vertéiva, vertẽklis, *оборотистый человѣкъ, промышленникъ).*

Iš-vertéti, -tėju, -jau, *выворотиться, вывалиться, развалиться; wywrócić się, wywalić się, rozwalić się.* Výrai konė (*Вел., см.* kůnė) išvertėja (=išvértėja?) besijũkdami, t. y. konė *(Вел.)* išviřta. *v.* išviřsti. —

Iš-vérti, ìšveriu, išvériau, *вздѣть (нитку); wyciągnąć, wywlec (nitkę z igły).* Siúłą iš ãdatos išvérk. *v.* įvérti.

Iš-veřzdinti, -nu, -nau, *pass.-causs., выворотить на изнанку; wynicować, wywrócić na ręby, na nice.* Išveřzdinta gełumbẽ. *v.* išveřsti.

Iš-veřžti, -žιù, ìšveržιau, *вырвать (у кого насильно, силою); wyrwać (komu przemocą).* Iš rañkų bróla ìšveržιau piřštinę, žιė́dą.

Iš-vèsti, ìšvedu, ìšvedžιau, *вывести; wywieść.* Išvedamúju (*и* išvedamóuju, *оба жем.*) anà, meřge. Išvèsk iš vidaũs łaũkan žmõgų pro durìs, ko čè jis tur rýtys (*в.-лит.* rιė́tis).

Iš-vė́sti, -stu, -sau, *выстыть, выстудиться, остынуть; wystygnąć, ostygnąć.* Verė́nas ne taĩp išvė́sta, išáušta, kaĩp išdžιústa. 2) *выдохнуться; wytchnąć (Ред.).* Ałùs visái išvė́sa. *v.* išdūlė́ti.

Į-šviẽsti, įšvιė́čιù, įšvιė́čιau, *впустить свѣтъ, бросить лучъ свѣта (во что-н., о солнцѣ); wpuścić światło, rzucić promień światła (dokąd, o słońcu).* Sáule įšvιė́te į vìdų par łángą (*об.* pro łángą).

Iš-vė́tyti, -tau, -čιau, *вывѣять, провѣять (хлѣбъ); wywiać, przewiać (zboże).* Aš išvė́čιau grúdus ir ãtvė́tas.

Iš-vẽzdinti, -nu, -nau, *pass.-caus., вывести (удалить); wyprowadzić.* Aš išvẽzdinau jį nů̃ sàvęs. *v.* išvèsti.

Iš-vežindinti *и* išvẽžindinti, -nu, -nau*), *pass.-caus., вывезти; wywieźć.* Põns gaspadìnę išvẽžindina (*и* išvẽžindina). *v.* išvẽžinti, išvẽžinti.

*) Глаг. išvẽžindinti *(жем.)* есть *pass.-causativum* къ *pass.-caus.* išvẽžinti. Išvẽžindinu ką собств. значитъ: *при помощи посредника достигаю того, чтобы предметъ былъ кѣмъ-нибудь вывезенъ.* Ср. *pass.-caus.* rašýdinti *и* rašýdindinti *(жем.)*: rašýdinu rãštą (pats pasirúpinu, kad kits tą rãštą parašýtų) *и* rašýdindinu rãštą (nusιunčiù ką kito paprašýti, kad tą rãštą parašýtų-parašýtų). Прим. Ред.

Iš-vẽžinti, -nu, -nau, *pass.-caus.* (*см. б. обыкн.* išvẽždinti), *вывезти; wywieźć.* Anà išvẽžina rãčιų, t. y. kìtą pasamdė (ne patì vẽže, *P.*). Põni išvẽžina javùs *(frumentum exportandum curavit)* ant pardõsa (*об.* pardõsui, pardůti), jaũ nebẽra. *v.* išvèžti; išvẽžinti.

Iš-võžinti, -žinu, -nau, *выѣхать самому и взять съ собою кого-н. другого, дать кому возможность выѣхать; wyjechać samemu i zabrać z sobą (kogo innego), dać (komu) możność wyjechania.* Tė́vas rãčιų išvẽžina (=išvažιãva rãčιum vẽžinas, *или* pasirúpina, kad rãčιus išvažιů́ti galė́tų). *v.* pavėžė́ti, pavẽžinti. +

Iš-vèžti, ìšvežu, -žιau, *вывезти; wywieźć.* Nů̃ sàvęs ìšvežιau, nebturιù.

Iš-výkti, -kstù, -kaũ, *выбыть, отбыть (выѣхать, выйти); wyjechać, wyjść.* Svẽčιas išvýka, t. y. išvažιãva, išẽja. *v.* iškàkti.

Iš-vilkė́ti, ìšvilkιu, -kė́jau, *проносить (одежду, об. рубашку); «wynosić».* Išvilkė́jau iłgaĩ tais marškineĩs.

Iš-viĩkti, ìšvełku, išviłkaũ, *вывлечь, вытащить; wywlec, wyciągnąć.* Iš drabùžιų išviĩkti vãgį. Výras išviĩka iš karčemõs gìrtą.

Iš-vilóti, -lóju, -jau, *выманить; wyłudzić.* Brólis nor išvilóti peĩlį nů̃ (*об.* iš) mànęs. 2) *выманить (изъ дому); wywabić. v.* išvìlti, išsivilóti.

Iš-vìlti, ìšvilu, išvýlau, *выманить; wyłudzić.* Súnus ìšvił *(жем.)* pìnigus nů̃ (*и* iš) anýtos. Martì drabužιùs išvýle, t. y. išgãva. Išvýlau aš nů̃ (*и* iš) ů̃švιa árklį, t. y. išmãsinau.

Iš-viñguravoti, -voju, -vojau *и* išviñgurti, -ru, -rau (*в.-лит.* išviñguriů̃ti), *украсить разными извилинами, кривыми линіями, исчертить, разрисовать; upiękrzyć krzywemi linjawi, rozrysować.* Karvõlis kẽpant išviñguravotas paũkščeis, pỹnomis, ungureĩs. Išviñgurk tẽšlą, kẽpant karvõlį pỹnomis.

Iš-vìnklóti, -lóju, -lójau, *распутать, разгадать, разобрать; rozwikłać, rozwiązać, wyłuszczyć.* Žõdžius įvairius (*жем.*) išvinklóti.

Iš-vỹnióti, -nióju, -jau, *развить, развернуть; rozwinąć.*

Iš-vìpti, išvimpù, išvipaũ, *разинуть, растопырить ротъ; rozdziawić się, rozdziawić gębę.* Ne búk išvìpęs, ne búsi išstìpęs, t. y. pelnýk võgdamas (*sc. «растопыря ротъ, хлъба не добудешь»*). Išvìpusi, łúpas patem̃pusi stóvi bóba.

Iš-vir̃bti, -bstù, -baũ, *вырасти тонкимъ, высокимъ; wyrosnąć wysmukłym.* Išvir̃busios žõlės. *v.* išstỹbti, išstỹpti, išvirkštéti; vir̃bas.

Iš-vìrinti, -nu, -nau, *постараться, чтобъ выварилось; (хорошенько) выварить; postarać się, żeby się zgotowało; (dobrze) wygotować.* Išvìrinau aš geraĩ veréną. *v.* išvìrti.

Ìš-virkščias (*и* ìšvirščias), -čià *и* ìšvirstas, -tà, *надѣтый, лежащій на изнанку; wdziany, włożony, leżący na wywrót.* Ìšvirstas šiùršis. Ìšvirstaĩ (*adv.; об.* ìšvirstus, ìšvirkščius) márškinius apsivilkaĩ, t. y. išsiver̃tęs. Móša (výra sesũ) ìšvirstą skãrą dẽvi. Jis pasãke išvirstaĩ žõdį, t. y. išver̃zdamas. *v.* išvir̃sti, išver̃sti.

Iš-virkštéti, -téju, -téjau, *разрастись, высоко и широко вырасти (о картофель, клеверъ); rozrosnąć się, wysoko i szeroko wyrosnąć (o kartoflach, koniczynie).* Dobiłaĩ išvirkštéja, t. y. į vir̃kščias išẽja, išáuga dideli̇̃. *v.* virkščià.

Išvir̃sti, išvirstù, išvirtaũ, *вывалиться, развалиться (упасть); wywalić się, rozwalić się (upaść).* Bùbt, ir išvir̃ta súnus beeĩdamas. *v.* išver̃sti.

Iš-vìrti, išvérdu, ìšviriau, *сварить; zgotować.* Bładaĩ išvìrti iš mi̇̃łtų. Núkułoms (*жем.*) išvìrk virtìnius (*sc.* virtìnių, virtiẽnių) ir apgérk núkułus (*sc.* núkułas, nũkułas). Anýta ne *vỹku (?)* ìšvire válgyti. 2) *свариться; zgotować się.* Ìšvire bùlbės jau, nukaĩsk nů̃ ugniẽs.

Ìšvisa, -sos, c. *выродокъ; безплодный, истощившійся человѣкъ (о мужчинахъ и женщинахъ); wyrodek; niepłodny, wycieńczony człowiek (o mężczyznach i kobietach).* Kurs beveĩslis, tas ìšvisa. Ìšvisa ỹra mótriška, iš veĩslės išẽjusi. *v.* išvìsti.

Išvìsėlis, -le, *v.* ìšvisa (*и о животныхъ, птицахъ*). Žãnsys išvìsėlės, kuriõs nè peria (*sc.* nè peri), niẽka ne veĩsia. *v.* išvìsti.

Iš-vìsti, išvįsù (*и* išvįstù), išvisaũ, *выродиться; wyrodzić się.* Žìrnei išvìsa, t. y. maži̇̃.

Iš-výsti, išvýstu, išvýdau, *увидѣть; zobaczyć.* Dėl to nè neš, kad põns ni viėnõs bóbos ne išvýd (*sc.* išvýst, išvýsta), t. y. ne pamãta, ne paváišina. Kurs bùva prapũlęs, ant to (*sc.* tą) iš-nejučių išvýda. Žẽdnas,

išvýdęs prašmãtną dáiktą, pasìsteb, pasidỹvija.

Iš-výstyti, -stau, -sčiau, *распеленать; rozwinąć z pieluch*. Išvýstyk (iš vystỹklų) kũdikį. *v.* įvýstyti, įvýti.

Iš-vyžavóti (*и* išvýžóti), -vóju, -jau, *смѣшать съ грязью (разругать); zmieszać z błotem (wyłajać;* у А. Ю. *«wykląć»)*. Išvyžavóti ỹra iškéikti. *v.* vyžà (výža).

Iš-võbyti, -biju, -bijau, *v.* išvilóti. Aš vos išvõbijau žmõgų gìrtą iš karčemõs.

Iš-võbulti, -łu, -łau, *выкатиться, вывалиться; wytoczyć się, wywalić się*. Bóba išvõbuł par ãpačią vežìma ant gełžãkela. Iš spũstiės svıéta išvõbuł žmõgus, kaĩp kánsnis, burnõ vartýdamos. *v.* išsivõtulti.

Iš-võgti, ìšvagiu, ìšvogiau, *выкрасть (откуда), обокрасть (кого, что); wykraść (skąd), okraść (kogo, co)*. Vagìs ìšvoge klétį. Brólis gyvén pavõjei, ant vagių̃ tãka, ir todẽl aną̃ gal išvõgti.

Iš-vókti, -kiu, -kiau *(жем.), прибрать, убрать, вычистить; sprzątnąć, uporządkować, wyczyścić*. Šiėnũjas výrai, kol išvók piėvas. Išvók šùlinį, prũdą, stùbą. Prìderkei ãsłą, o ne išvókei, t. y. ne išrinkaĩ dáiktus suméčiotus. *v.* iškũpti, išvalýti, iškõpti; nu-, suvókti *и* nu-, suvõkti.

Iš-vométi, išvoméju, -méjau, *улетучиться, выйти (о теплѣ, газахъ); ulotnić się, wyjść (o cieple, gazach)*. Išvomė visà šiłumà iš pẽčiaus, t. y. ìšpuł *(жем.)* greĩtai, kad ne uždarýtas. —

Iš-zaũnyti, -niju, -nijau, *разболтать; wygadać*. Bóba išzaũnija visùs niẽkus.

Iš-žabóti (*и* išžebóti), -bóju, -jau, *разнуздать; rozuzdać, rozkiełznać*. Išžabók ašvıénį.

Iš-žaibũti, -bũja, -bãva, *уничтожить, разнести молніею (громомъ); zniszczyć, roznieść błyskawicą (piorunami)*. Kad tàve žaibaĩs išžaibũtum.

Ìšžaras, -rà, *несгребенный, не прикрытый, не засыпанный (объ огнѣ, жарѣ); nie zgarnięty, nie przykryty, nie zasypany (o ogniu, żarze)*. Ne palìk ùgnį ìšžarą, t. y. ne sùkũptą, išžaĩstęs, kurì ỹra išsižaĩsčiusi. *v.* išžeĩti, išžarstýti.

Ìšžarga, -gos, c. *раскоряка, растопыря (и объ очень страстной женщинѣ); kto ma nogi rozczepierzone, kto chodzi rozkraczywszy się (i o bardzo namiętnej kobiecie)*. Bóba, kurì ant výra gatavà kabìntis, vadìnas ìšžarga. *v.* pajótžarga, išžeĩgti.

Ìšžargas (*и* ìšžirgas), -gà, *съ раскоряченными, растопыренными ногами; rozkraczony*. Vaĩkas ìšžargas eĩna, kad mókosi váikščioti. Anýta ìšžarga lẽk prıė dárba, bėgió apıẽ úkį, t. y. vis žingsnıú (*жем.*, *вм.* žingsnıũja) greĩtai. *v.* išžeĩgti, ĩžargas.

Iš-žarstýti, -staũ, -sčiaũ, *разгрести (обыкн. жаръ, уголья); rozgarnąć żar, węgle)*. Išžarstýk žarìjas iš ugnãviėtės. *v.* išžeĩti.

Iš-zguĩsti (*Понев.; вост. и* išguĩsti), -stù, išzgurdaũ, *выгибнуть; wyginąć*. Išzzguĩda poniõs visà giminẽ, t. y. išgaĩša. Pérnei išguĩda vìsos

músų avẽlės, kárvės *(P.)*. Vìsą dıẽną išguřda, išnỹka *(промышкалъ, пробавился)*, ir nıẽka gẽra ne padãre *(P.; ср.* ne guřsk, *не замышкайся,* nuẽjęs; avẽlės guřsta, *хилнютъ, гибнутъ). v.* išnỹkti, gaĩšti, išgaĩšti.

Iš-žélti, ìšželu, iššélau, *прорасти (о травѣ, отпрыскахъ); wyrosnąć (o trawie, pędach).* Iš vidaũs kélma išžẽle ãtžała.

Iš-žeñgti, -gıù, ìšžengıau, *выступить (ступить откуда-н. ногою); wystąpić (stąpić skąd nogą).* Sẽnis ìšženge iš vidaũs.

Iš-žeřgti, -gıù, ìšžergıau, *раскорячить, растопырить (ноги); rozkraczyć (nogi).* Išžeřgk kójas ir išsižeřgęs šokinė̃k skepetìnę. *v.* iššiřgti.

Iš-žeřti, ìšžerıu, ìšžėrıau *(вост. и* išžérti, išžérıau), *выгрести (жаръ, уголья); wygarnąć (żar, węgle).* Išžeřk žarìjas iš pẽčıaus, iš ugnãvıėtės.

Iš-žìbinti, -nu, -nau, *сжечь (весь освѣтительный матеріалъ); spalić (całe światło).* Išžìbinau visùs šãkalus, neblìka *(ср.* išžibė́ti, ìšžibu, -bė́jau: išžibė̃ja, sužibė̃ja visì žvãktaukei, *сгорѣло все свѣчное сало. P.).*

Iš-žymė́ti, ìšžymıu *(жем.* išžymė̃ju), -mė̃jau, *вынуть (всѣ) знаки; wyjąć (wszystkie) znaki.* Išžymė̃k, t. y. žymès išimk.

Iš-žìnsti, išžìndu, -dau, *высосать (о дѣтенышѣ); wyssać (o dziecku, zwierzątku).* Vìsą pıẽną veřšis *(теленокъ)* išžìnda.

Iš-žiřgti, -gstù, -gaũ, *растопыриться, раскорячиться; rozkraczyć się.* Ve išžiřgę piřštai kójų vaĩka. *v.* išžeřgti.

Iš-žìrti, išžįrù, išžiraũ, *посыпаться, разсыпаться (о жарѣ, угольяхъ); posypać się, rozsypać się (o żarze, węglach).* Par cibùka bérnas pùkšterė́ja, ir išžìra ugnìs iš pýpkės. *v.* išžeřti.

Iš-žnýbti, -bu, -bau *(жем.* -bıau), *выщипать (клювомъ, о гусѣ); wyszczypać (dziobem, o gęsi).* Žañsinas išžnýba dũbę mėsõ, t. y. išgnýba.

Iš-žıódyti, -dau, -džıau, *раскрыть (чей-н. ротъ, пасть); rozdziawić (komu gębę, pysk).* Jėrýtį išžıódęs gìrdyk. *v.* išsižıóti.

Iš-žodžiũti, -džıũju, -džıavaũ, *выбранить, обругать; wyłajać.* Žéntas išžodžıãvęs ne užsivıė̃žıa *(стѣсняется, не рѣшается; не жем.)* eĩti, gė̃disi. *v.* žõdis.

Iš-žudýti, -daũ, -džıaũ, *извести, истребить; намучить; wyniszczyć, wytępić; wymęczyć.* Iššudýti ỹra išganùbyti.

Iš-žvejóti, -jóju, -jau *(вост. и* išžúti, išžũvù — išžústu, išžuvaũ), *выловить, повыловить всю рыбу (изъ пруда); wyłowić (staw).* Mudù išžvejójova vìsą prũdą. *v.* žvejà, žúti.

Ỹt *и* ìt *(об. жем.), adv., совершенно, весьма; zupełnie, bardzo.* Ta pıė́va ỹt plikì *(sc.* ỹt plikà, ìtpliki). Ỹt plikì *(sc. жем.* ìtpliki), kad nẽr snıẽga, žémvilka. Ỹt jáunas, ỹt gražùs. Ỹt žalà pušìs. Brólis ỹt jáunas apsižãnija. Ỹt tóks *(и* tùč-tóks) arklỹs. Rúpinkes *(жем.)*, kad bũtum *(чтобы было)* ỹt kāp reĩkent *(P.)*. Daugıaũ ỹt nıẽka *(и* nìč-nıeka, nìt-nıeka, nıeku-nıẽka, *ровно ничего, ни слова)* ne kalbė̃jau. Ỹt naũjį *(sc.* ỹt naũją,

ĩtnaujį, ĩčnaujį; *Пон.* naujùt-naũją, *новехонькое)* budiñką sudẽgina. Ỹt geri (ĩčgerē, ĩtgerē, *какъ разъ подходящіе, хорошіе во всѣхъ отношеніяхъ; visái-geri*) bãtai *(P.).* Dĩrbk ỹt gerai. Reik ĩt gerai *(Гр.)* mokė́ti *(P.).* 2) Ỹt viė́nas (*об.* ĩtvíėnis), (ỹt) viė́nų̃-viė́nas *и* vĩčviė́nis (*и* viėnuĩ-viė́nas, viėnái-viėnas), *одинешенькій; jedniutki.* Ỹt viė́nas esmù namè; (yt) viė́nų̃-viė́na esù namè (*sc.* namiē) palĩkusi, visĩ išė̃ja. Ìtvisē *(всѣ до одного, visų̃-visĩ, жем.)*, bùva išė̃jėn; nĩč-niekа nabràsi, vĩtvisas *(acc. pl. fem.)* pàjėmiau *(P.).* 3) *словно; jak, zupełnie jak.* Ỹt beprõtis (*и* bēprotis) tas žmõgus. Tàva arklỹs ỹt màna, t. y. tóks pàts. *v.* ĩtin, yč (ič), adĩstar; pĩčpilnis, pĩtpilnis, tùč-tũ.

Į-táikinti, -nu, -nau, *попасть (во что-н.); угодить; trafić; dogodzić.* Ne galù jam įtáikinti nikaĩp. *v.* įtĩkti.

Įtaikùs, -kĩ, *угодливый, услужливый; chętnie dogadzający, uczynny.* Įtaikùs, kurs įteĩkia žėdnám. *v.* įteĩkti, įtĩkti, táikùs.

Įtaisas, -sa, *m.* *что заведено; приспособленіе, орудіе; устройство; co zaprowadzono; przyrząd, narzędzie; urządzenie.* Visóki ĩtaisai ant sviéta žibė́ti. Gẽras jų ĩtaisas. *v.* įtaisýti; prýmonis, ĩnagis, ĩrankis.

Į-taisýti, -saũ, -siaũ, *завести (жем. об.* įsteĩgti); *устроить, пристроить (кого); zaprowadzić, sprawić; urządzić, umieścić.* Įtaisiaũ aš jĩjį į gẽrą viẽtą.

Įtakas *и* iñtakas, -ka, m. *притокъ; ручей; dopływ; rzeczułka.* Par piėvą eĩna ĩtakas, t. y. upẽlis (*и* ūpẽlis). Į dĩdį rãvą ĩteka ĩtakas. *v.* įtekė́ti.

Įtampas, -pa, m. *напряженіе, натуга; naprężenie, natężenie.* Viė́nu ĩtampu kélkime siė́nóji, ãkmeni į vežĩmą. *v.* įteñpti.

Įtapas *и* iñtapas, -pa, m. *родимое пятно; znamię, plama (na skórze od urodzenia).* Įtapas ỹra jũsvas spáugas płaukũtas ant véida. *v.* įtèpti, àpgamas.

Į-tarinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, ĩtarlóti *и* įtarsčióti, -óju, -ójau, *поговаривать (о комъ), подозрѣвать (кого); pomawiać (kogo), podejrzywać (kogo).* Ant nùtarta žmõgaus visĩ įtarinė́. Ans seneĩ įtarlójams bùva, kad ans vagĩs. Įtarsčiója ant jo, kad jis pijùkas. *v.* įtarti.

(Įtarpas, -pa, m.); ĩtarpais, *adv.*, *въ свободное отъ занятій время, на досугѣ; изрѣдка; w wolnych chwilach; czasami.* Súnus ĩtarpais atbė́ga, kaip tùri čė̃sa. *v.* ĩkartais.

Į-tar̃ti, ĩtariu, ĩtariau, *оклеветать; заподозрить (кого); obmówić; rzucić (na kogo) podejrzenie.* Tik bereĩkała žmõgų ĩtarei *(P.).* Aš ĩtariau, kad jis vagĩs, mataĩ (*здѣсь и* mãtai, màt) — ir įvỹka. *v.* apkalbė́ti.

Į-taškýti, -kaũ, -kiaũ, *вбрызнуть, вплеснуть (разбрызгивая, расплескивая); wtrysnąć, wpluskać (rozpryskując, rozpluskując).* Įtaškýk trùputį (*и* łašẽlį) piė́na, vandeñs į piė́ną. *v.* ištaškýti, įtė́kšti.

Į-teĩkti, -kiù, ĩteikiau, *всучить; дать (взаймы); wkręcić; dać, pożyczyć (komu).* Įteike žỹdas jám sudýgusius

rugiùs, t. y. Ĩdave. Brólis Ĩteike žỹdui pìnigus, t. y. pažìčija.

Į-tekė́ti, Ĩteku, -kė́jau, *втечь; wciec.* Įtekė́ja vandũ į vìdų. *v.* ištekė́ti.

Į-tẽkinti *u* (?) įtekė́dinti, -nu, -nau, *наточить (во что), вцѣдить; natoczyć (do czego), wcedzić.* Įtẽkina sẽnis sułõs iš bérža. Sułõs įtẽkinau (у А. Ю. «įtė́kdinau? įtekė́dinau») vérpelę. *v.* ištẽkinti.

Į-tẽkšti, Ĩteškiu, Ĩtė́škiau, *вбрызнуть; wtrysnąć.* Įtẽkšk į pẽčių vandeñs, kad liépsnà ne plàktųs łaũkan.

Į-tèkti, įtenkù, įtekaũ, *попасть (къ кому); получить (у кого) мѣсто; dostać się (do kogo) na służbę.* Duktẽ bùva įtẽkusi prie kùniga į gaspadìnes.

Į-teĩkti, -kiù, Ĩtelkiau, *v.* įteĩkti (*cp.* įsteĩgti *u* įsteĨgti). Ĩtelke anà sàva dũkrą výrui, t. y. Ĩdave.

Į-teĩžti, -žiù, Ĩtelžiau, *намочить (что); namoczyć (co).* ĮteĨžti ỹra įmeřkti. 2) *влить; wlać. v.* ištélžti; priteĨžti, suteĨžti, susiteĨžti; įtiĨžti, ištiĨžti.

Į-teñpti, -più, Ĩtempiau, *натянуть, напрячь (хорошенько); naprężyć, naciągnąć (porządnie).* Įteñpk viřvę, árklus, kad ne pabė̃gtum. 2) *употребить усиліе, понапрячься, постараться; naprężyć się, postarać się.* Kókį dáiktą įteñpk jiėškóti, ir ne ràsi, o paleñgva — ràsi.

Į-tèpti, Ĩtepu, Ĩtepiau, *вымазать, замарать (сильно, въ одномъ мѣстѣ); zabrudzić, wypeckać (bardzo, w jednym miejscu).* Ĩtepiau aš skõtertę su taukaĩs.

Į-teřšti, -šiù, Ĩteršiau, *изгадить; zanieczyścić.* Kiaũle Ĩterše vándenį, vìrałą, t. y. ìnurše, Ĩžage.

Į-tiẽsti, -siù, Ĩtiėsiau, *постлать (простыню въ чемъ-н.); posłać (prześcieradło w czym-k.).* Bóba prastỹrę Ĩtiėse į grãbą.

Į-tikė́ti, Ĩtikiu, -kė́jau, *положиться (на кого-н.); zaufać (komu).* Aš įtikė́jau tė́va žõdžiams (*u* tė́va žõdžeis). *v.* pasikláuti.

Į-tìkinti, -nu, -nau, *подобрать; dopasować* (įtìkinti rãktą, *P.*). 2) *сдѣлать угоднымъ, покладистымъ; uczynić dogodliwym, nauczyć dogadzać lub ustępować.* Aš tė́vui vaĩkį įtìkinau, t. y. pamókiau, kad jis jám įtìktum. *v.* įtìkti, įtìnkinti.

Į-tìkti, įtinkù, įtikaũ, *угодить; dogodzić.* Kol põnui įtìksi, nů Diẽva atlìksi. Ligóniui niẽks ne įtiñka. 2) *прійтись въ пору (влѣзть); być w samą miarę (wleźć).* Į tùlę įtiñka kótas.

Į-tiĩpti, Ĩtełpu, *вост. u* įtiłpstù, įtiłpaũ, *умѣститься (въ чемъ); umieścić się (w czym).* Če ne įtiĩpsi (*cp.* įtalpìnti, *жем.* įtálpinti, *вост.* įtìlpinti, įtùlpinti, *умѣстить*). +

Į-tiĩžti, įtiłštù, įtiłžaũ, *промокнуть; przemoknąć.* ĮtiĨžęs mẽdis papélkė pàmestas žłùgsa. Įmerktas mẽdis pélkė įtiĩža. *v.* įmiřkti, įtuĩžti, įteĩžti.

Įtimpõs (*жем*, *собств.* tòu-, tũ-įtimpõs), *постоянно, все время; ciągle, cały czas.* To (*sc.* tů) -įtimpõs dìrbu. To (*sc.* tů) -įtimpõs vèžti ne galì, kaĩp arklỹs. To (*sc.* tů) -įtimpõs reĩk mókytis, t. y. to (*sc.* tů) pradė́jimu.

Ìtin, *adv.*, *довольно (ziemlich); dość.* Ìtin ne tõli *(довольно близко)* kel̃ta medžiùs. Tas arklỹs ìtin gẽras. Linùs ìtin gerùs «mèste ráutu ir gõmu riñktu (?)». *v.* ỹt.

Į-tìnginti, -nu, nau, *излѣнить; przyzwyczaić do lenistwa.* Be nóriu aš jį̃ įtìnginti, t. y. padarýti tìnginiu.

Į-tìngti, įtìngstu, -gau, *излѣниться, разлѣниться; rozlenić się, rozleniwieć.* Įtìnga gaspadìne visái, apsiùidina.

Į-tìnkinti, -nu, -nau, *угодить; dogodzić* (у А. Ю. «*być zadowolonym*»). Įtìnkinti pałūkomis. Martì anýtai niekadà ne įtìnkįs *(P.).* 2) *настроить; попасть въ тонъ, тактъ; nastroić; trafić w ton, takt.* Įtìnkinti skrìpką (smuĩką); kaip tū́du muzikantù itìnkina *(P.).* *v.* įtìkti, įtìkinti.

Į-tinsìmas (= įtensìmas?), -ma, m. *напряженіе, напряженное состояніе; naprężenie się, natężenie się, naprężony stan.* Brólis dìrba tū įtinsìmu, t. y. to (*sc.* tu) -įtimpõs. *v.* įtiñsti.

Į-tiñsti, įtinstù, įtinsaũ, *натянуться, напрячься; natężyć się, naprężyć się. v.* įtem̃pti (*есть и* įtim̃pti, -pstù, -paũ, *натянуться, напрячься; есть ли* įtę̃sti?).

Į-tir̃pti, įtirpstù, -paũ, *оттаять, растопиться (хорошенько, замѣтно); odtajać, roztopić się (porządnie, znacznie).* Jau šmõtas snẽga įtir̃pa. *v.* ištir̃pti.

Į-tỹsti, įtystù, -saũ, *наловчиться (втянуться); wprawić się (wciągnąć się).* Sūnùs mãna įtỹsęs, t. y. suprãtęs (*sc.* prãtęs, įprãtęs) skaitýti. *v.* įtiñsti.—

Į-tìžti, įtįstù, įtižaũ, *намокнуть (хорошенько, замѣтно); namoknąć (znacznie).* Dir̃va įtìžusi nū̃ lėtaũs. *v.* ištìžti, įtiĩžti.

Į-tỹžti, įtyštù, įtyžaũ *и* įtýžti, įtýštu, įtýžau (*рѣже* įtìžti); *принять твердое рѣшеніе; налечь (на кого и надоѣсть своимъ упорствомъ); uwziąć się, mocno postanowić; przycisnąć (kogo i naprzykrzyć się swoją upornością, zaciętością).* Výrai įtìža mãna súnų pajim̃ti į akrútus, t. y. įpỹka. Bóbos įtìža į jį̃jį, bérną, t. y. leñda, prãša, ne atléidžia, (bérnas) ne gãli ni atsikõdyti. v. įsitỹžti.

Į-tràkti, įtraukù, įtrakaũ, *взбѣситься, разсвирѣпѣть, озлобиться; wściec się, rozbestwić się, rozgniewać się.* Vyresnýbe įtrãka ant buntauniñkų (maĩštininkų), t. y. įpỹka. *v.* įsiùsti, įšélti.

Ĩtranka, -kos, f. *трещина; rysa (znak od pęknięcia).* Šè ĩtranka blũde, t. y. įskìlęs krãštas, — kas *(кто-нибудь, кто изъ васъ)* ĩtrenkite (*sc.* ĩtrenkėte).

Į-tráukti, -kiu, -kiau, *втянуть, втащить; wciągnąć.* Ka tai (*sc.* kám taip) šlur̃pi (*v.* šlur̃pti) válgydamas, gãtavas įtráukti smùrglį. Įtráuk vežìmą į vazaũnią.

Įtrauktùvės, -vių, f. pl. *угощеніе по случаю окончанія постройки остова зданія (само окончаніе сопровождается поднятіемъ вѣнка); uczta z powodu postawienia budowli (właść. ścian, krokwi i łat).* Kãziľus pastãčius vainìką pàkeľ (*жем.; и* įtráuk?) ir gẽria įtrauktùves. *v.* įtráukti.

Į-trékšti (*и* įtriékšti), įtrẽškiu, -kiau, *вынести, выжать (такъ, чтобы*

выжатое направилось во что-н.); вбрызнуть; wygnieść, wycisnąć (wprost do czego-k., do naczynia); wtrysnąć. Šį̃ryt piẽna led łašẽlį įtrė̃škiau į miłžtùvę, taĩp užtrúka kárvės. Led łašẽlį piẽna įtrė̃ške martì į barščiùs. *v.* ištrė̃kšti, įtrìkšti.

Į-treñkti, -kiù, į̃trenkiau, *ударомъ образовать (въ ч.-н.) трещину, надбить (что); nadtrącić.* Martì į̃trenke blū̃dą, ir įplýša. 2) *сильнымъ ударомъ вбить, втолкнуть (кого); wbić, wepchnąć (kogo) tocnym uderzeniem.* Kad tàve perkúnas į devýnius stū̃menis įtreñktum.

Į-treñšti, -šiù, į̃trenšiau *и* įtrénšti, -šiu, -šiau, *удобрить (землю); ugnoić (rolę).* Įtreñšti łaũką.

Į-trìkšti, įtrįškù, įtriškaũ, *надтреснуть; nadtrzasnąć, nadpęknąć.* Vè čeřka įtrìškusi, t. y. įsprógusi. 2) įtrìkšti *и* įtrýkšti, *вбрызнуться; wtrysnąć (intr.).* *v.* įtrė̃kšti, ištrìkšti.

Į-trìnti, į̃trinu (*жем.* į̃trenu), įtrýniau, *намотать утокъ (на цѣвку); nawinąć wątek, przędzę (na cewkę).* Įtrìnk šeĩvą. 2) *втереть, натереть; wetrzeć, natrzeć.* Įtrìnk taukìnės, pipìrų į vìrałą *(P.).*

Į-trìsti, įtrįsù (*и* įtrįstù), įtrisaũ, *разбѣгаться, засуетиться, почувствовавъ сильное половое влеченіе (о кобелѣ, иногда о мужчинѣ); rozbiegać się, stać się niespokojnym, poczuwszy wielki pociąg płciowy (o psie, czasem o mężczyźnie).* Súnus įtrìsęs žã-nytis, t. y. įsmìlęs. *v.* įsitrasióti.

Į-trõpyti, -piju, -pijau, *v.* įtáikinti. Įtrõpyk į vìdų daržinė̃s įvažiū́ti.

Į-trúkti, įtrúkstu, -kau, *лопнуть (въ какомъ-н. мѣстѣ), надорваться; nadpęknąć, naderwać się (nadpsuć się).* Daĩgia ã̃šmenys įtrúka.

Į-trundė́ti (= įtrandė́ti), -dė́ju, -dė́jau (*и* įtrandýti, -dyjù, -dijaũ), *(значительно, замѣтно) исчервивѣть (въ нѣкот. м.); (znacznie) zrobaczeć (w niekt. miejscach).* Įtrundė́jusi mė̃sa priė káułų, t. y. įkirmė́jusi.

Į-trùpinti, -nu, -nau, *вкрошить; wkruszyć.* Įtrùpink dū̃nos paršẽlams į gė́łdą *(ср.* įtrupė́ti, į̃trupu, *вкрошиться).*

Į-tùkti, įtunkù, įtukaũ, *потучнѣть; пожирѣть; utyć, potłuścieć.* Pẽnamas (*в.-лит.* pẽnimas, pẽniamas) paršas įtùka šmõtą.

Į-tuĩžti, įtułštù, įtułžaũ, *намокнуть и разбухнуть (замѣтно); namoknąć i napęcznieć.* Įtuĩžęs kraũjis iš skaũdula (= įtuĩžęs skaudulỹs?). Véidas girtū̃kla įtuĩžęs, t. y. įmiřkęs. *v.* įtiĩžti, ištuĩžti.

Į-tū̃pti, įtū̃più *и* į̃tupiu, į̃tūpiau, *сѣсть (во что-н., о птицѣ, по птичьему); wsiąść (o ptaku, po ptaszemu).* Į mẽdį į̃tūpe paũkštis.

Į-tùžti, įtųštù, įtužaũ *и* įtúžti, įtúštu, įtúžau, *озлобиться (на кого); rozzłościć się.* Begãła tas žmõgus įtùžęs ant mànęs, t. y. įpỹkęs.

Į̃tvara, -ros f. *веревка, скрѣпляющая обжи съ полозомъ; «powróz od sochy».* Viřve, kurì sùriša jiẽnas su žambiù (žagrè), vadìnas į̃tvara. *v.* įtvérti, tvė́rẽ, žãgre, žam̃bis.

Į-tvérti, į̃tveriu, įtvė̃riau, *вправить (соху, косу); wprawić (sochę, kosę).* Įtvérk man daĩgį į kótą.

Į-uñšti *u* inuñšti, -šiù, ĩuršiau, *загадить; zabrudzić. v.* įteñšti, išuñšti.

Į-ùrzinti *u* inùrzinti, -nu, -nau, *расшевелить, разбудить (собаку; человѣка, который просыпаясь брюзжитъ); rozruchać, rozbudzić (psa; człowieka, który budząc się mruczy, szemrze).* Kol įùrzinau miẽgantį vaĩką, sugaišaũ.

Į-usnéti *u* inusnéti, -néju, -jau, *порасти осотомъ; zarosnąć ostem.* Šĩmet daržaĩ ir łaukaĩ įusnéję. *v.* usnĩs.

Į-utédinti *u* inutédinti, -nu, -nau, *овшивить; napuścić (komu) wszów.* Ùbagas màne įutédina, t. y. apléida utimĩs. *v.* įutéti, išutédinti. —

Į-utéti *u* inutéti, -téju, -jau, *овшивѣть; dostać wszów, namnożyć się (w czym) wszów.* Vaĩka, piemeñs galvà įutéjusi. *v.* utĩs.

Įvadỹnos, nų, f. pl. *введеніе (женщ. послѣ родовъ во храмъ); wprowadzenie (do kościoła kobiety po połogu).* Móters po vaĩkui tur búti įvadỹnos bažnýčio. *v.* įvedýbos.

Į-vadìnti, -nù, -naũ, *зазвать, (пригласивъ) ввести; (zaprosiwszy) wprowadzić.* Ne galéjau aš žéntą įvadìnti į vìdų. *v.* išvadìnti.

Įvadùs, -dì, *удобовводимый; dający się łatwo wprowadzić.* Bùlbės, krũpas (*sc.* krũpai, krũpos) ỹra vaĩgis įvadùs, t. y. prabáltinęs bìskį galì válgyti. *v.* įvèsti.

Į-vadžióti, -džióju, -jau, *вводить; вести (всѣхъ); wprowadzać; powprowadzać.* Įvadžióti į prýštą, kad gáun vàksyti. Árklus į tvártą įvadžiók. 2) įvadžióti (*вост.* įvadeléti *и жем.* įvarsłũti), *взвожжать (лошадей); zalejcować (konie). v.* įvèsti; išvarsłũti (*ср.* vãdžios, vadẽlės, *вожжи; lejce).*

Į-vaikalóti, -lóju, -jau, *донять (кого); задать (кому); dopiec, zadać (komu).* Sìlpnas búdamas, ką tu beįvaikalósi, t. y. įveĩksi, kaimýną. *v.* įveĩkti.

Įvairùs, rĩ, *странный, необыкновенный; по иному сдѣланный или приготовленный; вычурный, изысканный; dziwny, niezwykły; inaczej zrobiony lub przygotowany; wykwintny.* Įvairùs vañds, žõdis, kurį ne gál ištañti, kurs visaĩp «išsìveja». Drįžei (*v.* drýžis) įvaĩrūs, t. y. sudéjims gražùs. Įvaĩrei *(adv.)* vérda barščiùs, t. y. įdoveĩ. Įvairèsnes strõvas taisýti aš ne móku. Kad įvairùs kùnigas bútum bùvęs, tokių̃ drobùlų ne gál kłóti. 2) *различный, разнообразный; różny, rozmaity.* Įvairùs (*sc.* įvairiùs) sapnùs sapnavaũ, t. y. visókius. *v.* įstabùs, keĩstas, įdėmùs.

Į-vaisìnti, -nù, -naũ (*u* įvaisýti, -saũ, -siaũ), *расплодить, развести; rozpłodzić, rozplemić, zaprowadzić.* Anóje úktvere įvaisìna daũg žansų̃. *v.* įveĩsti, išvaisýti.

Ĩvaisius, -siaus, m. *сѣмя, порода; siemię, gatunek (plemię).* Kaimýnas músų tùri gẽrą ĩvaisių (*об.* rúšį-rúšę) grūdų̃, gývolų. *v.* įveĩsti. —

Įvaizdùs, -dì, *ясный, ясно видимый; wyraźny.* Įvaizdùs ãprisas, t. y. łabaĩ mataĩ par stìkłą. *v.* pavaizdùs, įstabùs.

Įvajùs, -jì *u* ĩvijas, -jà, *сувойчатый, свилеватый (о деревѣ); «kręcisty».*

Béržas ir ẽgle tur į̃vajas skil̃tis. Mẽdį į̃vajį, t. y. sùkrų, sunkù skélti. *v.* įvýti, įvairùs; viržùs (*u* varžùs).

Į-valdýti, -daũ, -džiaũ, *унять, обуздать; съумѣть унять, съумѣть обуздать; uśmierzyć, powściągnąć; być w stanie uśmierzyć lub powściągnąć.* Brólis tàva įvaldỹs išdỹkėlus, t. y. po savám (*sc.* sãviškai, savótiškai, kaip tiñkamas) pavel̃s, párvers.

Į-válgyti, -gau, -gиau, *принять пищу, съѣсть; быть въ состояніи много съѣсть; zjeść; być w stanie wiele zjeść.* Ligóne įválge šиañdиėn šmõtą.

Į́valis, -la, *сколотина, спайка (внутренній дерев. гвоздь, который служитъ для скрѣпленія двухъ сколачиваемыхъ частей); drewniany gwóźdź (do zbijania, spajania), spojnia.* Su į̃valeis dìrbtas stõtkas ỹra dìktas. Į́valis ỹra tar̃p zvãnų tekìnиa, tar̃p šul̃ų̃, t. y. į̃valis, kur šulùs, zvanùs sùmuš. *v.* vinìs.

Į́valktis, -kčиa, m. *(всякое) платье; (wszelkie) ubranie. v.* įvil̃kti.

Į-var̃dinti, -nu, -nau (*u* įvar̃dyti, -diju, -jau), *поименовать, назвать (поименно); nazwać po imieniu, nazwać (imiona).* Įvar̃dink vardùs visų̃ sàva draũgų. *v.* var̃das.

Į́vardu (*u* įvardžиuĩ), *adv.*, *поименно, по имени; точно, опредѣленно; po imieniu; wyraźnie, dokładnie.* Paródyk į̃vardu visúmenę *(общество),* kur nóri prisirašýti. *v.* į̃sakmu.

Į-várginti, -nu, -nau, *помучить, намаять; natręczyć.* Tu įvárginai vaikùs, t. y. įkáišei. *v.* įvar̃gti.

Į-var̃gti, -gstù, -gaũ, *намучиться, намаяться; сильно устать; natęczyć się, doznać wiele biedy; bardzo się zmęczyć.* Įvar̃ga brólis dìdelei, kol atvažиãva błogù kelù. *v.* var̃gas.

Į-varýti, -raũ, -rиaũ, *вогнать; wpędzić.* Įvarиaũ aš anã̜ į tũžą, į· báimę *(я нагналъ на него уныніе, страхъ).*

Į-várputėti, -tė́ju, -tė́jau, *порасти пыреемъ (полевицею, метлюкомъ); zaperzyć się (zarosnąć perzem).* Łaũkas įvarputė́jęs, t. y. várpučeis (об. várpučиu) apáugęs. *v.* várputis.

Į-várstyti, -stau, -sčиau, *вдѣть (много нитокъ, одну за другою), нанизать; вцѣпить, вставить (не одно); wewlec, nawlec (wiele nici); wstawić (nie jedno).* Kur-nẽ-kur įvárstyk į skẽpetą kutùs. *v.* įvérti, išvárstyti.

Į-vartìnti, -nù, -naũ *(понукая) заставить (съѣсть, пить); zmusić (zjeść, pić).* Įvartìna gérti. *v.* išvartìnti.

Į-varvėti, į̃varvu, -vė́jau, *втечь по каплямъ; всочиться; wkapać, wkapnąć, wsączyć się.* Nů kárvės pãpa įvarvė́ja srutà į pиẽną. *v.* įłašė́ti, išvarvė́ti.

Į-var̃vinti, -nu, -nau, *вкапать; kroplami wpuścić.* Taukų̃ įvar̃vink biškẽlį. *v.* įvarvė́ti, įłašė́ti, išvar̃vinti.

Ỹvas, -va, m. *родъ птицы (филинъ, выпь); rodzaj ptaka (puhacz, bąk wodny).* Ỹvas kaũkиa nãktį prиė́ ežerų̃; prиė́š błogùs metùs dejų̃, ũžиa, vaivó, jáučиu baũbиa, o prиė́š gerùs švil̃pиa «up-up-up». *v.* apũkas, baublỹs (baublỹs).

Į-vãsaroti, -roju, -jau, *попортиться, истлѣть (за весну, до лѣта, за*

лѣто); nadpsuć się, zbutwieć (przez wiosnę, do lata, przez lato). Įvãsaroja põterei par vãsarą, t. y. užmir̃ša, maž tekalba (*sc.* žmónės). Neišdìrbti avìkailei, káilei, įvãsaros par vãsarą, t. y. įpelẽs. *v.* vãsara, išvãsaroti.

Į̃važas, -ža, m. *ввозъ, взвозъ; въѣздъ, подъемъ (въ гору); wwóz, zawóz; wjazd, podjęcie.* Priẽš káłną arkleĩ turėja suñkų į̃važą. *v.* įvèžti.

Į-važinėti, -nėju, -jau, *(замѣтно) уѣздить (дорогу, коня); (znacznie) ujeździć (drogę, konia).* Kaimýnas įvažinėja visùs kelùs.

Į-važióti (*u* įvežióti), -žióju, -jau, *ввезти (понемногу, въ нѣск. пріемовъ); wwieźć (po trosze, wożąc często).* Po bìškį aš įvažiójau rugiùs į namùs. *v.* įvèžti.

Įvedėne, -nės, f. *что заведено, (заведенный) порядокъ, обрядъ; co zaprowadzono; porządek, obrzęd (wprowadzony). v.* įvèsti.

Įvedýbos, -bų, f. pl. *обрядъ введенія во храмъ женщины послѣ родовъ, послѣ свадьбы и пирушка (угощеніе) по этому случаю; obrzęd wprowadzenia do kościoła kobiety po połogu, po ślubie i uczta z tego powodu.* Po výrui ir po kū̃dikiui įvedýbos móters («ir po mãža ir po dìdela gáł búti įvedýbos», *P.*), t. y. anóje įsivẽdina (*об.* įsivẽzdina) bažnýčion, o paskù eĩn ant česmẽs. *v.* įvèsti.

Į-vẽdinti, (*въ нѣк. мѣсти вм.* įvẽzdinti) -nu, -nau, *pass.-caus., ввести; wprowadzić. v.* įvèsti.

Į-veĩkti, -kiù, į̃veikiau, *донять, намучить; dojąć (komu do żywego), namęczyć.* Į̃veikiau aš súnų, t. y. įbaráu *(жем.)*, priė dárba prispáudžiau. 2) *осилить, побороть; быть въ состояніи осилить, побороть; pokonać; być w stanie pokonać.* Jis manė įveĩkia *(P.). v.* apvéįkti (apveĩkti).

Į-veĩsti, -siù, į̃veisiau, *развести, расплодить; zaprowadzić, rozkrzewić.* Úktvere į̃veise sau (*sc.* įsìveise, įsìveise sáu) sékłų aguřkų. *v.* įvìsti, išveĩsti, įvaisìnti.

Į̃velis, -la, *v.* į̃valis.

Į-veřksminti, -nu, -nau, *довести до (горькихъ) слезъ; do (gorzkich) łez doprowadzić.* Výras màne įveřksmina, t. y. į̃vede į veřksmą. *v.* įvìrkyti, veřksmas. —

Į-veřkti, -kiù, į̃verkiau, *наплакаться (порядкомъ); мочь много плакать; napłakać się (porządnie); móc wiele płakać.* Dañg į̃verke martì. *v.* priveřkti.

Į-veróti (=įverióti), -róju, -rójau, *пронять, донять (о комикѣ); przejąć, dojąć (komu, o kolkach).* Įverója (*sc.* įveriója) veruleĩ bènešant pū̃dus, t. y. sùjėme. *v.* įdiėgti.

Į-veřpti, -più, į̃verpiau, *напрясти (дов. много), быть въ состояніи (много) напрясти; naprząść (dość wiele), być w stanie (wiele) naprząść.* Duktẽ į̃verpe verpalų̃ šmõtą. 2) Įveřpk *(воткни)* peĩlį į súrį, ir atskiĩs skybẽle *(P.)*.

Į-versmė́ti, -mė́ju, -mė́jau, *покрыться ключами, источниками; стать топкимъ, непроѣзжимъ; pokryć się krynicami, stać się bagnistym, grzęzkim, nieprzejezdnym.* Įversmė́ja kẽ-

lis pavãsarį, t. y. vérsmės atsivére. *v.* versmẽ.

Į-vérti, Įveriu, įvériau, *вдѣть; nawlec (nitkę).* Įvérk siúłą į ãdatą. *v.* išvérti.

Įverža (*об.* Įvarža), -žos, f. *полоса (на тѣлѣ, отъ вдавленія натянутою, напряженною вещью); pręga (na ciele, od wciśnięcia rzeczą naciągniętą, naprężoną).* Įveržas (*sc.* Įveržos) ant kúna, kur nuvirzėja vir̃vės. *v.* įver̃žti.

Į-ver̃žti, -žiù, Įveržiau, *вжать, вдавить, нажать, надавить (о напряженной, натянутой вещи, о веревкѣ...); wcisnąć, nacisnąć (o rzeczy naprężonej, naciągniętej, o powrozie...).* Ãpvaros Įverže man kójas. Įveržei pardaũg, ir nutrúka vir̃ve. Pil̃nà tarbà Įverže mãnei peciùs. *v.* įviržėti.

Į-vèsti, Įvedu, Įvedžiau, *ввести; wprowadzić.* Súnus Įvede ašviénį į arklìdę.

Į-vèžti, Įvežu, Įvežiau, *ввезти; wwieźć.* Įvèžk vežìmą javų̃ į jáują.

Įvijas, -jà, *v.* įvajùs.

Į-vỹkti, -kstù, -kaũ, *сбыться, осуществиться, оправдаться* (įvỹkinti, -nu, *осуществить, P.*); *spełnić się, ziścić się, sprawdzić się.* Kałbà tẽtės įvỹka. 2) *усилиться; wzmóc się.* Drugỹs įvỹka ir nusmáuge kũdikį. *v.* įsisintėti.

Įvylis, -la, m. *дверной поясъ, выдавшійся полосою (служащій для скрѣпа частей дверного полотна); «pas u drzwi».* Dùris Įvyleis sùsegtos, t. y. varaĩs. *v.* vãras, jũsta, skiẽtas, įvỹlyti.

Į-vỹlyti, -liju, -jau, *вкрутить, продѣть проволоку (въ свиное рыло, чтобы свинья не взрывала земли); wkręcić, wetknąć drót (w świni ryj, żeby świnia nie ryła ziemi).* Įvỹlyk į snùkį kiaũlės drótis, kad ne knìstum piẽvas. Įvỹlyk kiaũlę, kad ne knìstų; įvỹlytos kiaũlės *(P.). v.* įvérti, įsùkti.

Į-vil̃kti, Įvełku, įvilkaũ, *вволечь; вложить, надѣть (платье); wewlec, wciągnąć; włożyć, wdziać (ubranie).* Pasiùvus naũjį drabùžį įvil̃k, t. y. įsiaũsk.

Įvilktinaĩ, *adv.*, *подъ борону (сѣять); pod bronę (siać).* Įvilktinaĩ sė̃ti miẽžius, t. y. po ekė́čiomis. *v.* įvil̃kti.

Įvil̃ktùvės, -vių, f. pl. *обновка и вспрыски по случаю обновки; obnowiny (uczta z powodu pierwszego użycia nowego ubrania).* Kad naũjį drabùžį pàsiuva ir pìrmą kar̃t Įvełka, dãra (*sc.* kẽla) įvil̃ktùves. Anýta ir ũšve eĩna į įvil̃ktùves lė́bauti, gérti. *v.* įvil̃kti.

Į-vìlminti (*и* įvìlbinti), -nu, -nau, *заманить, вволечь, увлечь; wwabić, wnęcić, pociągnąć.* Vaĩkis mer̃gę įvìlmina šókti, t. y. įmãsina. *v.* įvilóti.

Į-vilóti, -lóju, -jau, *заманить; wwabić.* Aš įvilójau šùnį į vìdų.

Įvyniõklis, -kla, m. *завой, обвивка; w co się (rzecz) zawija; obwiązka, obwijka.* Į ką įvynióji kókį dáiktą, tas įvyniõklis vadìnas. *v.* įvỹnióti.

Į-vỹnióti, -nióju, -niójau, *завернуть. zawinąć.* Įvỹniok šlikùs į tą skẽpetą; *v.* išvỹnióti.

Į-vìrinti, -nu, -nau, *нагрѣть (сосудъ до закипанія варимаго въ немъ); «zagotować»*. Aš įvìrinau pũdus, ir vérda. *v.* įvìrti, užvìrinti.

Į-vìrkyti, -kau, -kiau, *довести до слезъ; do łez doprowadzić*. Anýta įvìrke vaikùs, t. y. įrẽkina. *v.* pravìrkti.

Į-výroti, -roju, -jau (*и* įvýrauti), *возмужать, стать настоящимъ мужчиною, перестать быть «молокососомъ»; zmężnieć, stać się prawdziwym mężczyzną, przestać być «młokosem»*. Tas vaikìnas įvýroja jau. *v.* výras, įvỹrulti.

Į-viriũti, -riũju, -riavaũ *и* įviróti, -róju, -jau, *пропрасти финнами, пузырчатою глистою (о свиньѣ, свиномъ мясѣ); stać się wągrowatym (o świni, świnim mięsie)*. Kad kiaũle łabaĩ piúdyta *nů šunũ (?)*, tai mẽsa jõsios įviró, t. y. įgáuna viràs (*sc.* virų̃, virių̃), kuriõs báltos, kaip krũpai. *v.* virà (*и* vireĩ).

Į-vir̃sti, įvirstù, įvirtaũ, *ввалиться; wwalić się*. Vežìmas įvir̃ta į purvýną. *v.* įver̃sti.

Į-vìrti, įvérdu, ĩviriau, *нагрѣться до закипанія содержимаго (о горшкѣ); «zawrzeć, zagotować się»*. Ĩvire geraĩ pũdas, t. y. įkaĩta.

Į-vỹrulti, -łu, -łau *(жем.)*, *v.* įvýroti. 2) *пріобрѣсти навыкъ (къ мужскимъ работамъ); wprawić się (w męzkie roboty)*. Súnus įvỹruła į visùs dárbus, t. y. įgìda, įprãta.

Į-viržéti, -žẽju, -žẽjau, *v.* įver̃žti. Apvárstės, par šłapùmą (= dėl šłapùma) ãvalynės, įviržẽja kójas par krỹžmas, t. y. ĩverže.

Į-vìsti, įvįstù, įvisaũ, *поразвестись, пораспłодиться; rozpłodzić się, zamnożyć się*. Vỹšnios įvį̃sta visamè daržè.

Į-výstyti, -stau, -sčiau, *завернуть (въ пеленки), спеленать; zawinąć (w pieluszki), spowić*. Kūdikį įvýste bobùte į vystỹkłus. *v.* išvýstyti, įvýti; výstỹkłas.

Į-výti, ĩveju (*Ольс.* ĩviju), įvijaũ, *ввить; wwinąć*. Įvýk man pãvijas į kõbinį, aš ne datekaũ pavijóti vir̃vę (*sc.* vir̃vei pavijóti). 2) *вогнать (гонясь за кѣмъ-н.); wpędzić (upędzając się)*. Šũ įvìja kiaũlę į dar̃žą *(P.)*.

Į-võbyti, -biju, -bijau, *v.* įvilóti. Įvõbyk gývolį į tvártą.

Įvoda, -dos, f. *искусъ, искушеніе; pokusa, pokuszenie*. Búčiau ne dìrbęs, — aıпė výrai màne sutìkę ĩvodon ĩved, t. y. pagùndina. Sérgėkis įvodos, kad ne pasigértum. Įvodon vẽda šẽšuras, kad ne pasidũčiau, bárčiaus. *v.* įvèsti.

Į-võginti, -nu, -nau, *сдѣлать прогорьклымъ, непріятнымъ на вкусъ; uczynić cierpkim, jełkim, niesmacznym*. Kàži kũmi taĩp įvõginai verẽną, kad atsirãda taip vogùs, łaiškùs. *v.* vogùs.

Į-zaũnydinti, -nu, -nau, *разохотить болтать; rozochocić do gadania*. Kam bóbą taĩp įzaũnydinai, kad anà tùri visur̃ zaũnyti. *v.* išzaũnyti. —

Izbõnas, -na, m. *кувшинъ (то же, что* ąsõtis, -čia); *dzban*. Atnèšk izbõną ałaũs.

Izdabùs, -bì, *примѣтный, видный; widny*. Kréisinga mer̃ga głãbstos,

kad ne bútų izdabeĩ, kuriõs véikei galì pamatýti, kad kiũksa. *v.* įdėmùs, įstabùs. —

Į́zgauti, -auju, -avau, *v.* ingsčióti (*дико напѣвать; nócić dzikim głosem*). Brólis sau dìrba į́zgaudamas, t. y. niũniũdamas. *v.* iñgsti.

Į-zgrebelóti, -lóju, -jau, *разобрать, разбирать (грамоту), читать коекакъ; czytać jako-tako.* Dūkrẽle jau įzgrebelója, t. y. įskaĩta, išskaĩta maĩdas.

Į-zìzti, įzįstù, įzizaũ, *расшалиться, разойтись, разохотиться; rozswawolić się, rozochocić sie.* Bernẽlis músų įzìzęs po pãkaičiu (*sc.* po pã-, pókaičia) nor savãlyti, gałũtis. *v.* įtrìsti.

Ižà, ìžos, f. (*и* ìžas, -ža, m.), *шуга, сало; ставшая рыхлою, распавшаяся кожица, кора (самый верхній слой земли); pierwszy lód (kruchy) na wodzie (przed zamarznięciem); krucha, rozpadła skórka, kora (wierzchnia warstewka ziemi).* Su ìžomis užsikimšęs krãštas. Venterỹ žuvių̃s ne radaũ, ìžos pritráuke. Upỹ (*sc.* upiù, upė̀) ìžos eĩna. Ižà ìšvert žẽmę iškiaužójusią. Ìšlyna (*v.* šlýna) ìžą kẽla (*P.*).

Į́žaboklis, -la, m. *кляпъ, кляпцы; krępulec.* Į́žabokleis žabók ožkýčius, kad ne žìnstum ožkũ. *v.* įžabóti.

Į-žabóti (*Влад. и* įžebóti), -bóju, -jau, *взнуздать; okiełzać.* Įžabók ašviẽnius. *v.* pažabóti, iššabóti.

Į-žãdinti, -nu, -nau, *разбудить; rozbudzić* (*v.* pažãdinti, išbùdinti). Aš įžãdinęs palikaũ; ar vaĩks vẽl užmìgtum?

Į-žàgti, ĩžagu, ĩžagiau (*вост. и* įžangù, įžagaũ), *хватить скоромнаго (въ пятницу) и тѣмъ опоганить, осквернить (себя, сосудъ, пищу); съѣсть или выпить (что-н., не вытерпѣвъ); zjeść mięsa (w piątek) i tym zabrudzić, splugawić (siebie, naczynie, jadło); zjeść lub wypić (co-k., nie wytrzymawszy).* Pẽtnyčio įžagaũ łašinių̃. Súnus steĩgės, kol įžãga. Rýte ne prarijaũ, bet į bùrną įžagaũ vandeñs (*sc.* łašẽlį vandeñs), kąnsnẽlį dũnos. *v.* įsižàgti.

Įžambùs, -bì, *косой, косвенный; ukośny; adv.* įžam̃bei, *наискось, косо; ukośnie, na ukos.* Nukir̃pki bìškį įžam̃bei pašónius šniũravónės. Rankóves įžam̃bei kir̃pk. *v.* ĩskypas, įžvil̃nas.

Į́žargas, -gà, *v.* išžargas. Žmõgus stãtmukis, kurs su rañkomis ir su kójomis gãtavas lìpti ant gałvõs, tas ĩžargas (= ìšžargas, ìšžirgas).

Į-žargìnti, -nù, -naũ, *быть въ состояніи широко раскорячить; być w stanie szeroko rozkraczyć. v.* iššer̃gti.

Yžẽ, yžẽs, ỹžę *и уменьш.* yžìke, -kės, f. (*и* ỹžei, -žių, m. pl.), *(гороховая, рыбья) шелуха; łupina (grochu), łuska (rybia).* Dobiłaĩ greĩtai nesìkuła iš yžìkių, t. y. iš várpų. Nũ žìrnių ánkščių, kur grúdas gùl, ỹžes kiaũlėms dũk. *v.* šióše, ìžti, ižinà.

Į-žiẽbti, -biù, ĩžiėbiau, *разгнѣсти, развести (огонь), зажечь (лучину, свѣчу); rozniecić (ogień); zapalić (łuczywo, świecę).* Įžiẽbk žìburį, t. y. įpũsk.

Į-žegnódinti, -nu, -nau, *pass.-caus., v.* įžegnóti. Įžegnódinti javùs.

Į-žegnóti, -nóju, -jau, *помѣтить*

крестиками; naznaczyć krzyżykami. Įžegnóti javùs arúde, t. y. žìnkłus įdéti į grúdus.

Į-žeĩsti, įžeidžiù, ĩžeidžiau, *поранить; zranić.* Įžeĩsta sūnaũs kója su peilù, su kirviù, t. y. įkir̃sta, įpiáuta, įbrė́žta, numùšta.

Į-žéldinti, -dinu, -dinau (*u* įžéldyti, -dau, -džiau), *нарастить, сгумѣть вырастить (высокую траву, большую и густую бороду); wyrościć, umieć wyrościć (wysoką trawę, wielką i gęstą brodę).* Įžéldinti žõlę daržè. *v.* įžélti.

Į-žélti, ĩželu, įžélau, *нарасти, вырасти (высоко, широко, о травѣ, хлѣбахъ, бородѣ); narosnąć, wyrosnąć (wysoko, szeroko, o trawie, zbożu, brodzie).* Piévos įžéłusios šį̃met.

Į-žeñgti, -giù, ĩžengiau, *вступить, (войти); wstąpić (wejść).* Ar įžeñgsi tu į dañgų? *v.* išžeñgti.

Į-žýdinti, -nu, -nau, *заставить расцвѣсти; zmusić zakwitnąć.* Šilimà įžýdina žìrnius. *v.* žiẽdas, žydė́ti, pražýsti.

Į-žyméti, -miù (*жем.* -mė́ju), -mė́jau, *помѣтить; naznaczyć, oznaczyć.* Avìs visàs įžymė́jau, t. y. žymès įdė́jau. *v.* išžymė́ti.

Į-žỹminti, -nu, -nau, *v.* įžymė́ti. Sàva žansìs įžỹmina martì. *v.* žymõ.

Iżinà -nõs, f. (*жем.; в.-лит.* iżenà, yženà, pl. ìženos, ỹženos), *(гороховая) шелуха; łupina (grochu).* Brándžių, t. y. žìrniu, pùpų ìžinas išmèsk kiaũlėms. *v.* yžẽ.

Į-žìnklinti (*u* įžénklinti), -nu, -nau, *v.* įžymė́ti (žìnkłas, žénkłas). Įžìnklink sàva márškinius.

Į-žìnsti, įžìndu, -dau, *быть въ состояніи (много) высосать; być w stanie wiele wyssać.* Veršis daũg įžìnda, ale dár ne išžìnda.

Iżýti, iżaũ, iżiaũ (*жем.*), *лущить (горохъ); łuszczyć (groch).* Aš iżaũ žìrnius iš ánkščių. *v.* ìžti, aižýti.

Į-žłãbanoti *u* įžłàbanoti, -noju, -jau, *помутиться (о глазахъ); zaćmić się, zamroczyć się (o oczach).* Ãkys įžłàbanoja, ir ne mataũ. *v.* žlìbis.

Į-žlaũgti, -giù, ĩžlaugiau, *намочить; namoczyć.* Įžlaugiau óbalus į arieĩką, t. y. ĩmerkiau. *v.* įzłùgti.

Į-žłùginti, -nu, -nau, *намочить; положить (бѣлье) въ букъ, намочить въ щелокъ; namoczyć; namoczyć w ługu.* *v.* įzłùgti.

Į-złùgti, įzłungù, įžługaũ, *намокнуть, промокнуть; namoknąć, przemoknąć.* Įzłùgę daržaĩ, t. y. įmir̃kę. Mẽdis įžłùgęs, t. y. vandeñs prigė́ręs. 2) *v.* įžłùginti. Ar jau įzłùgot žłùgtą *(P.).* *v.* įžlur̃gti, įšłàpti, įtiĩžti.

Į-žlur̃gti (*u* įžlur̃kti), -gstù, -gaũ, *намокнуть, промокнуть; напиться (упиться); namoknąć, przemoknąć; napić się (upić się).* Kur taĩp įžlurgaĩ, t. y. įgė́rei. *v.* įkaũšti, įmir̃kti.

Į-žnýbti, -bu, -bau (*жем.* -biau), *ущипнуть (клювомъ, о гусѣ); uszczypnąć (dziobem, o gęsi).* Žañsinas įžnỹbs. *v.* išžnýbti, įgnýbti.

Įžodis, -džia, m. *упрекъ, укоръ; przytyk, przymówka, przycinek.* Įžodį ne turė́siu, kad sàva ne ver̃psiu pas gaspadõrių. Bútų senõlui *(старцу; дѣдушкѣ)* ĩžodis, kad gulė́tum če mergà. 2) *суевѣріе, предразсудокъ;*

zabobon, przesąd (P.). Tą vietą žmónės iš įžodžıa łaňka; iš įžodžıa kar̃tais kãdagį po akmeñs slėgıa *(Тавр., Он.).* *v.* prýtyros, bùrta.

Į-žósti, įžóstu, įžódau, *предсказать; przepowiedzieć.* Aš dũkrai tàva įžódžıau, kad bus jijẽ daininiñke, t. y. įlėmıau. *v.* žõdis.

Ìžti, inžù (*и* įštù), ižaũ, *лущиться, разрушаться, распадаться; łuszczyć się; rujnować się, rozpadać się.* Žìrnei pribréndę nů lıėtaũs iñž. Ìžte išìža pũdas. *v.* ìrti, rýkšti; aižýti, ižýti.

Įžúłas, -ła (*и* įžúłus, -li) *надоѣдливый, нахальный, наглый; грубый; uprzykrzony, natrętny, bezczelny; nieobyczajny.* Žmõgus, kurs ne pritáika nıẽkam, kitám pìkta vẽlija, visur̃ įsìkiša, kur nereĩkıa, pìrmas tarp kitũ̧ sãka põnui, įbósta žėdnám, jıė̃ška prýžasčių *(жем.)* ant barìmos, tas įžúłas. Ne įžúłas nıẽkam žmõgus, kurs ne pasãka prıė̃šais pìktą žõdį. *v.* atžúłas (*и* atžúłus), įsižúlyti.

Įžułsnùs, -nì *и adv.* įžul̃snei (*и* įžułnùs, -l̃nei), *искосый, косоватый, -ато; ukośny, -nie.* Įžul̃snei nuskleñbk (nutašýk) bãslį (mıė̃tą). Prıė̃š káłną važıũk įžul̃snei *(искоса)*, t. y. ne stačeĩ.

Ižùs (у А. Ю. «įžùs»), -žì, *рыхлый, разсыпчивый; kruchy, łatwo rozpadający się.* Žẽme, kurì kàsama ĩža, bus ižì. *v.* ìžti.

Ižũti, ižũju, ižavaũ, *покрываться саломъ, ледяною кашицею; pokrywać się kruchym, pływającym lodem (przed zamarznięciem).* Upìs ižũja, kad pràdeda šálti, t. y. ìžomis šaũła. *v.* ižà.

Į-žvel̃gti, -gıù, ĩžvelgıau, *вглядѣться, всмотрѣться; замѣтить; wpatrzyć się; zauważyć.* Pro durìs gáłvą įkìšęs į vìdų ĩžvelgıau, kas tęn dẽdas.

Į-žvìgti *(жем.)*, įžvingù, įžvigaũ (*Понев.* įžvìkti, -inkù, -ikaũ), *крѣпко срастись, сцѣпиться (съ трудомъ отдѣляться, распадаться, вырываться; о льнѣ); тосно zrosnąć się, złączyć się (niełatwo oddzielać się, rozpadać się, wyrywać się; o lnie).* Įžvìgę spãlei į vałãkną (*об. просто* linaĩ įžvìgę, įžvìkę), t. y. prikìbę, kad linaĩ ne įsibùvę, nesìmina *(sc.* kad płũštas tebẽr prižvìkęs, linaĩ ne išdìrgę, *P.).* Žviñga tàva linaĩ ir įžvìgs daugıaũ, jágu ne brùksi greĩtai. Išmýnus, tů brùk, bo įžvìgs linaĩ prıe spãlų, t. y. įsvir̃s. Linaĩ įžvìgę į žẽmę, ne galì išráuti, ištráukti. *v.* įčìžti.

Įžvir̃nas, -nà, *v.* ĩstrižas, įžułsnùs, įžambùs. Įžvir̃nas lẽdas iš krãšta po vandenimì upyjè. Įžvirnaĩ *(adv.)* pakreĩpk tvõrą. Įžvirnaĩ *(adv.)* ãrıa arìmą, ir įžvirnaĩ nugriñsta akmũ.

J, j.

Já (=jé, jéi), *если, ежели; jeśli, jeżeli.* Já brólis ateĩs, dũk šıė̃na. 2) já-ben (*v.* jé-ben), *развѣ, развѣ только; ужъ конечно; chyba, chyba że; jużci że.* Já-ben čè rasıu pàmestą raktẽlį. Já-ben (у А. Ю. «*nibyto*») tıė̃są par gvaĩtą padarýsi, (šeip, *иначе, P.*) ne gáusi màne. Já-ben (у А. Ю. «*nie*

jub) ne gál gérti su põnu sesũ. Jáben (у А. Ю. «*czy tylko*») nè mire (*возможно, что померла*) gaspadìne. 3) já-tit (*об.* jé-jéi tit, jéi tik, jéi tikt), *если только; jeśli tylko.* Já-tit ne ateĩs, bus błõga. Anýta já-tit nè mire. Já-tit tas raĩštis (skarà) ne bùs didèsnis už anãą. Já-tit dìgs aguřkai šįmet. Já-tit ne tù padareĩ. *v.* jé-ben, ne-jaũ, jágunt, jágu.

Jáb (*v.* jéb, jéib), *-либо, -нибудь; -kolwiek, -bądź.* Eĩk jáb su kũmi. Surungũk (*sc.* surangũk) drabùžį jāb-kaĩp. Kas jāb-ką ne nóri ėsti, tas graikštùs. Jāb-kóks žmõgus. Jābkuř nueĩsi. 2) *если (бы); jeśli (by), gdyby* (у А. Ю. «*oby*»). Jáb aš galéčiau słũžyti, tai aš ne dejũčiau. Jáb seneĩ bútum taip padarýta, bútum geriaũ. Jáb súnus ateĩtum, bútum geraĩ. 3) jáb ir (=jéb ir, jéib ir), *хотя, даже если бы; chociaż, nawet gdyby.* Jáb ir girdéjau, alè ne kélau. Jáb ir aš mãžas, alè dìrbu. Jáb ir kójas (*sc.* kojos) ne kéłusi, ne turéčiau tókia apšokìma (*sc.* apgavìma), širdiẽs skaudéjima. Jáb ir búčiau padãręs, búčiau ne gãvęs pinigũ. Jáb ir ne ẽjusi, búčiau geriaũ padãriusi,— ne išgiřsčiau jos tokiũ žõdžių. *v.* jéb, jé-ben; jēbi-kaĩp, jēbkaĩp.

Jág, *v.* jẽg; jiék.

Jágu, jágunt (=jégu, jégunt, jéigi, jéigu, *вост.* jeĩ, jeigù, *жем.* и jégut, jégutēs), *если; jeśli.* Jágunt gaspadõrius bùs, šeimýna diřbs. Srũbčiók kárštą srùbą, jágunt patiñk. Jágu tu taĩp darýsi, bus tau geraĩ. Jágu šẽšuras ateĩs, gaũs bùlbių, žìrnių. Jágunt taip ỹra, dúkis (*sc.* dũkis) kałtù. Jágu taĩp bus, tai ganà. *v.* já.

Jaibabònas, -na, m. (*грубая*) *шутка;* (*gruby*) *żart, figiel. v.* jáibe (*и* jáibis, *ср.* «*zabobon*»?). —

Jáibe, jábe, -bės, f. *и* jáibis, -bia, m. (=*жем.* jébe, jéibe *и вост.* (*Ланы*) éibe f., *рѣже* éibis, m.), *проказы; пакость, бѣда, вредъ; драка* (*скандалъ*); *swawole, figle; szkoda, bieda; bójka* (*szkandal*) (у А. Ю. jáibe, jábe, *sztuka, figiel;* jáibis, *zgiełk, wrzawa*). Par ùžgavėnes madavó visókias jáibes,—gérvę, óžį rõda. Aut sõdvos (vesélijos) bùva jáibių. Kokią̃ éibę (*хаосъ и вредъ*) padãre arklỹs (*сказано о конѣ, истоптавшемъ ячмень въ полѣ, Р.*). Vaĩkis padìrba jéibę, pridìrba jéibių, kokias jéibes ans dìrb (mùšasi, pẽšasi, *творитъ скандалы, пакости, Тельш. жем.; ср.* jéibings žmõgus, *проказникъ, пакостникъ; драчунъ, Р.*). Jáibis (*Сэлы, Пон.* áibe, -bės, f. *и* pl., *уйма, масса*) ỹra supûlìmas svíéta prie mušìmos, prie gaĩsra. Svíéta áibės priłáista (į tûs namùs); výrų áibe prisiriñkus; áibe paũkščių (*страшное множество птицъ*)! kur tu če pritesési tokiai áibei (svečių̃, *Ред.*)! 2) *недостатокъ; wada.* Daug jébių (*sc.* jéibių, *Росс. жем.*) tur tas arklỹs; jébings (*sc.* jéibingas, *съ недостаткомъ, -ками*) arklỹs (*P.*).

Jáibininkas (=jéibininkas), -ke, *проказникъ, драчунъ; фокусникъ, штукарь; szkodnik, zwadca; figlarz. v.* jáibe.

Jáibotis (=jéibũtis?), -bojûs, -bojaus,

обниматься; uściskać się. Sesũ nor jáibotis, t. y. grũžũtis, mylũtis(?).— Jãknos, -nų, f. pl., *печень (вост.); wątroba.* Kaip dũsıu, tai tau jãknos atšõks, t. y. płaũčei (?) su kẽpenomis. 2) *мелочь, пустяки (жем.); drobnostki, fraszka.* To pakálne tik jãknos: kẽrės, kełmaĩ, kẽsai (*sc.* kęsaĩ *), pušìkės, eglìkės, t. y. prastà pıė́va. 3) *отбросъ, отбросы (жем.); odrzutki, wyrzutki.* Jãknos ỹra ìšskiros, prastì daiktaĩ łaũk mètamis, drẽbezgai nů burõkų, kopũstų, mõrkų. *v.* łam̃štas (*u* šłam̃štas), kepenà (*sc.* kẽpens, kẽpenos), płaũčei.

Jàksas, -sa, m. *кофта; rodzaj sukni kusej (u kobiet).* Jàksas ỹra iš margìnıa strukẽle su suraũktais gałaĩs rankóvıų ir strıukaĩs raukaĩs ant lıėmeñs. *v.* drabùžis.

Jarubẽ, -bẽs, f. *рябчикъ; jarząbek. v.* árubė, jerubẽ.

Jaũ, *adv., уже; już.* Tėvaĩ jau apsìteise su žéntu. Genesisè (*sc.* genesıůsè), mačıaũ, galvìjeı jau pareĩn namõlei. Jau jõsıos véidas gaĩdrijas. Jau jõjo tęn nẽra. 2) jaugì, *да, кстати, правда; ach prawda, prawda* (у А. Ю. *«jużci»*). Jaugì, tu taĩp padareĩ.

Jáudintis, -nůs, -naus, *волноваться; burzyć się.* Jáudinas kraũjis jaunìškės šókant. 2) jáudinti, -nu, -nau *(P.), возбуждать и поддерживать (въ комъ-н.) желаніе, страсти; обольщать; podniecać (kogo), budzić (czyje) namiętności; zwodzić.* Kad ne norė́ja jos vèsti, kám dã ją jáudina. *v.* jùsti (1), judė́ti, jùdinti.

Jáugalis, -la, m. *конецъ овина; koniec suszarni zbożowej.* Vıė́ną jáugalį iškúlime (*sc.* iškúlėme), o antrą dar tùrime. Jáugalis ỹra rejõs, jáuja gãłas. *v.* jáujis, gãłas.

Jáugta (=jáuktas?), -tos, f. (*вост.* jáuktas, -ta), *ремень, которымъ привязываютъ ярмо къ рогамъ рабочаго вола; rzemień, którym przywiązują jarzmo do rogów wołu roboczego.* Pìnk jáugtą iš gaurų̃ kanãpių jáučıams jáugti. Su jáugta prirìšk jùngą prıė ragų̃ jáučıa. 2) jáukta, -tos *(Солы)*, f. *кожа вола; skura wołowa (P.). v.* pynẽ, arkłávirve, arkłárajštis, jùngti, jáugti; jautenà.

Jáugti, -gıu, -gıau, *привязывать къ ярму; przywiązywać do jarzma.* Su jáugta jáugk jáučius prıė jùnga. — 2) *мѣшать, перемѣшивать (все хорошее съ ненужнымъ); mieszać (dobre rzeczy z niepotrzebnemi; вост.* jaũkti, -kıù). Kam jáugi *(Тельш.)* šiẽną su skıėdrõmis. *v.* jaũti, mišýti, jõgoti, jùngti.

Jáuja, -jos *(в.-лит.)*, f. *овинъ (обыкн. пристройка для сушки хлѣба въ снопахъ передъ молотьбою и льна передъ мятьемъ; «рига»* = kłojìmas su jáuja); *osieć (suszarnia zboża i lnu).* Brólis jaũna javùs jáujo. Maigų̃ bus jáujo. *v.* dũba, pakurà. 2) *гумно; gumno (Юрб.).* 3) *льняная сушильня и мяльня; suszarnia lnu i zarazem miejsce międlenia (Влк.). v.* jáujis.

Jáujis, -ja (*жем.; об. жем.* jáus, *gen.*

---

*) Въ Ольсядахъ (Тельш. жем.) говорятъ *kęñsā и kẽsā* съ двумя удареніями); при чемъ слогъ *kė-* (въ *kẽsā*) произносится, какъ в.-лит. *kė-* въ *acc. kẽdę* (при *kẽdę*, стулъ). Ред.

jáuje), m. *гумно, рига; gumno, gumno z osieciq*. Jáujis ỹra budiñkas dėl jovìma(?) javų̃. Iš jáuja budavója dė̃de sau kū̃tes. Į jáują suvil̃kti, sudėti, sujaũti javaĩ. *v.* jãvas; jáuja, rejà, kłū̃nas, jáugalis, kłojìmas.

Jaũkas, -ka, m. *приманка, привада; przynęta, wabidło*. Łàpes gáuda ant jaukų̃, t. y. kulkèles iš tešłõs pàmeta, kol prijaukìna. *v.* jauktà, jaukìnti, jùnkti.

Jaũkastis, -tiės, f. *влеченіе, охота, удовольствіе; pociąg, ochota, przyjemność*. Nė̃r jaũkasties (*об.* nejaukù) su anà bóba kalbėti. *v.* jaukùs. —

Jaukinỹs, -nė̃ (*и* junkinỹs, -nė̃, acc. jùnkinį, -nę), *любовникъ, -ца, дружокъ; kochanek, -nka*. Kurs prijùnkęs priė žmõgaus, priė mergõs, tas jaukinỹs. *v.* jaukìntinis, jaukìnti, jùnkti.

Jaukinýčia, -čios, f. *мѣсто, гдѣ ставятъ ловушки; miejsce, gdzie stawią pułapki*. Viė̃ta, kur vilkùs, łapès jaukìn, bus jaukinýčia. —

Jaukìnti, -nù, -naũ, *осваивать, приручать, приманивать; oswajać, nęcić*. Bałañdžius jaukìnk, kad žinótum sàva namùs. *v.* jaukùs.

Jaukìntinis, -ne, *v.* jaukinỹs. Ta móteriška tùr jaukìntinį, t. y. vaikiùką, kurĩ prijaukìna (*sc.* yrà, tùr prisijaukìnus).

Jauktà, -tõs, f., *v.* jaũkas. Mė̃sa dvėsaline (*sc.* dvėselienà) bus jaũktai ant vilkų̃. Padė̃k jaũktą ant łãpių. *v.* jaũkas, jaukìnti.

Jaukuraĩ, -rų̃, jáukurus, m. pl., *грубое (овинное) топливо; drzewo opałowe grube (dla osieci)*. Mẽdžei jáujai kùrti bus jaukuraĩ. *v.* jáuja, jáujis, kùrti. 2) *sing.*, *топливо* (*то же, что* kùras, kuriavà); *opał (P.)*. Jáukura netùrem *(Шк.)*.

Jaukurỹs, -rė̃, jáukurį, -rę, *истопникъ, -ница (во время просушки хлѣба въ овинѣ); palacz pieca (w osieci)*. *v.* jáuja, jáujis, kùrti.

Jaukùs (1), -kì, *ручной, освоенный; swojski, oswojony*. Ãvinas, vil̃kas, kur prijùnkęs priė rañkų, vadìnas jaukùs. Jaukì vištà *(P.)*. 2) *привычный, нестрашный; пріятный; zwyczajny, niestraszny; błogi, przyjemny*. Če jaukù (*gemüthlich*, łabai gẽra, *P.)*. Vãkarą by nejaukù eĩti par gìrią. *v.* ramùs, jùnkti.

Jaukùs (2), -kì, *ненастный; słotny (Пон.)*. Jaũkus óras (*то же, что вост.* sujùkęs, suniùkęs óras; *ср.* jaũkti, *v.* jáugti). +

Jáunatis (y A. Ю. «jaunáitis»), -načia, m. *новолуніе; młodzik, nów*. *v.* pìlnatìs, jáunas.

Jaunãmarte, -tės (y A. Ю. «jaunãmarti, -rčios»), f. *невѣстка, молодая жена (въ первое время по прибытіи въ домъ своего мужа; такъ называютъ ее посторонніе лица); synowa, młoda żona (po przyjechaniu do domu swego męża)*. *v.* jáunas, martì.

Jáunas, -nà, *юный, молодой; młody*. Vė̃lyk búčiau numìrusi, ne kad jaunà tekė́jusi. Be-tabałũja jaunì vaikaĩ, t. y. štùkas próvija, stùmdos, gałũjas, kùlas. Jáunas mė̃nů (*P.*, *v.* jáunatis). 2) jaunàsis (*вост.* jáunasai,

jaũnasai*), acc. jáunąjį, *жем.* jáunãsis), gen. jáunoja *и* jaunóji (*вост. и* jaunója, у А. Ю. «jaunóje»), -nõsıos, *женихъ, невѣста; narzeczony, narzeczona.* Pyrãgų dũta jáunūjui (*жем.* jáunūjū, jáunòujòu, *вост.* jáunajam *и* jaunãjam, *зап. в.-лит.* jaunámjam).

Jáunáuti, -náuju *и* -náunu, -navaũ, *играть роль жениха, вести себя такъ, какъ подобаетъ жениху; grać rolę narzeczonego, prowadzić się tak, jak wypada narzeczonemu.* Jaunàsis jaunáuja (*об.* jáunauja), o mergà mergáuja (*и* mérgauja). *v.* bernáuti (*и* bérnauti), mérgáuti, mártauti.

Jaunãvedis, -de *и* jaunavedỹs, -dẽ, *молодой, -ая; pl. молодые, новобрачные; młody (nowożeniec), młoda; pl. nowożeńcy.* Kurĩ naujeĩ žanóti, bus jaunãvedžei. *v.* jáunas, vèsti, nauvedỹs.

Jaunikáitis, -čıa, m. *молодой человѣкъ, юноша, нестарый холостякъ; młody człowiek, młodzieniec, niestary kawaler. v.* jáunas, jaunìkis.

Jaunìkis, -kia, *женимый парень; всякъ пріискивающій себѣ невѣсту; женихъ; chłopiec, który już może się żenić; każdy, kto szuka żony; narzeczony.* Suáugęs cıẽĺs jaunìkis, kol nesižãnijęs. *v.* vaikìnas, jaunikáitis, jáunas. 2) *то же, что* jaunìklis.

Jaunìklis, -kle (*и* jaunìkis, -ke), *молодой (о мол. животныхъ, въ отличіе отъ старыхъ, родителей); młody (o zwierzątku, ptaszęciu).* Lãpe, kárvė jaunìkle pàdvėse. Žañsinas jaunìklis. 2) *то же, что* jaunìkis (*вост.*).

Jaunỹlis (*и* jaunẽlis), -le, *младшій, -ая (въ семьѣ), младышъ; najmłodszy, -sza (w rodzinie).* Súnus jõsıos jaunỹlis atkãka. Katràs kùnigas, ar jaunỹlis (jaunẽlis), ne klebõnas (*вост., P.*)? *Но:* katràs Póžeĺa, jaunàsai (*сынъ*) ar sẽnis (*отецъ, P.*)? *v.* mažỹlis, jáunas.

Jaunìmas, -ma, m. *молодежь* (*вост. и* jaunìme, -mės, f.), *собраніе (забава) молодежи; młodzież, zebranie (zabawa) młodzieży.* Sùeiga vaikìnų dėl dainãvima, mañstyma miñslų, sekìma pãsakų, dėl šókima, bus jaunìmas. *v.* jaunúmene.

Jaunimáuti, -máuju *и* -máunu, -mavaũ, *собирать молодежь; посѣщать собранія молодежи и принимать въ нихъ участіе; zbierać młodzież; uczęszczać na zebrania młodzieży i przyjmować w nich udział.* Vaĩkas eĩna jaunimáuti, t. y. šaũkti vaikìnus ir mergìnas į jaunìmą.

Jáuninti, -nu, -nau, *молодить (кого); młodzić (kogo).* 2) *refl., молодиться; młodzić się.* Bóba jáuninas, t. y. dãrosi jaunà, o senà bẽr.

Jaũnis, -nıa, m. *молодость, юность; młodość.* Koks jaũnis anõ, kad dıẽngalis. 2) (*Сл.* jaũnis *и Понев.* jaunỹsai) *то же, что (to samo, co)* jaunỹlis (*не* «jáunis»). Jaunỹsai (jaũnis) ir vyrẽsnysai (*Понев.* -nỹsai), abũdu bùva (*P.*).

Jauniškẽ, -kẽs, jáuniškę (*Гавры*), f. *молодежь; młodzież.* Susiẽja cıẽĺa

*) Въ Понев. у. *jaunàsai* есть обыкновенное членное прилагательное, *jaũnasai* (*gen.* «jáunaja») — «женихъ». Ред.

gaũja jauniškẽs, kaĩp vilkũ, ant vakarùškų ir švaĩpos. 2) jaunìške, -kės *(Тельш.)*, *дѣвица, молодая; dziewczyna, młoda.* Vìsos màna draugiñkės, vìsos su vyrìškeis, tik aš viéna jaunìške, viéna be vyrìškia *(P.)*. *v.* jaunìmas, jaunúmene, jáunas.

Jaunỹste, -stės, f. *молодость, юность; młodość.* Jaunỹste durnỹste. Aš jaunỹstė to ne dìrbau. *v.* jaunumẽ.

Jauniñtelis (*и* jaunutẽlis, *вост.* *и* jaunintẽlis, jaunolẽlis=jaunûlẽlis, *жем.* jaunitelỹs, jáunitelį, jauniteláitis...), -le, *молоденькій; młodziutki.* Jauniñtelis, blõznas dár tebẽr. *v.* jaunùtis.

Jaunóje, *v.* jáunas.

Jaunumẽ, -mẽs, jáunumę, *молодость; młodość.* Iš mažeñs, iš jaunumẽs mana tõ ne darıaũ. *v.* jaunỹste.

Jaunúmene (*рѣже* jaunũmene, *жем.* jaunúmēne, *вост.* jaunumēne *и* jaunûmēne), -nės, f. *молодежь, молодятина; młodzież.* Jaunúmene susiriñka į jaunìmą, ant sõdvos šókti, dainũti. *v.* jaunìmas.

Jaunùtis, -te *и* jaunutỹsis, *-tėje (?)*, *v.* jauniñtelis, jaunỹlis, jaũnis (2). Jaunutỹsis (*об.* jaunỹlis, jaunỹsai...) vaĩkas, jaunutėje (=jaunỹle, jaunẽle, jaunóji...) dũkrà.

Jáura, -ros, f. *и* jáuras, -ra *(Тельш.)*, m. *топкое болото, топь; bagnisko, topielisko.* *v.* atjáurė, pajáure; júra.

Jaurùs, -rì, *топкій, вязкій; сыпучій; grząski; sypki.* Ce jaurì pélke, smìltis. *v.* jáura. —

Jaũsti, jaučiù, -čiaũ, *чувствовать; czuć.* Kur jaũčia, tęn siaũčia *(шалить)*, kur miẽla, tęn akys. Aš jaũčiu, kad ateĩs dẽde. Jaũste prijaũčia (*здѣсь об.* prisijaũčia) anà (meĩga) kláutinga ẽsanti priėš Diẽvą.

Jautà, -tõs, c. *чувствительный человѣкъ; czuły człowiek.* Viénas brólis nẽjauta, o añtras jaũta, t. y. pagúd (*в.-лит.* pagũdžia) màne. *v.* jaũsti.—

Jáuta, -tos, f. (*и* jaũsmas, -ma, m.), *чувство; сочувствіе; czucie, zmysł; współczucie.* Ar tęn dìrbęs, ar ne dìrbęs, nẽr nė jokiõs jáutos (*об.* pajáutos), t. y. niẽks ne pajaũčia, ne pagúdžia (*sc.* ne pagúd, ne pagũdžia). *v.* jaũsti.

Jautaganỹs, -nõ, jáutaganį, -nę, *волопасъ; wołopas.* *v.* jáutis, ganýti, jáutininkas.

Jautakãktis, -te, *собств. «вололобый»; нахалъ, безстыдникъ; własć. «kto ma woli łeb»; zuchwalec, bezwstydnik.* Sẽnis tóks jautakãktis, t. y. begėdis.

Jáutake, -kės, f. (*и* jáutakis, jáučakis, jaučakỹs, jáučakia, m.), *родъ гриба; gatunek grzybu.* *v.* veršãkis (*и* veršakỹs).

Jáutiena, -nos, f. *говядина; wołowina.*

Jautenà (*жем.* jautinà), -nõs, jáuteną, *воловина; skóra wołowa.* -+-

Jaũti, jaunù (*и* jaujù), joviaũ, *складывать какъ попало, перемѣшивать (все); вымѣшивать, приготовлять (кормъ для свиней); składać aby jak, mieszać (wszystko); przyrządzać (jadło dla świń).* Tu jaunì šiókius tókius dáiktus, t. y. sùmeti, kaip mìšinį. Tu jaunì drabužiùs skrỹnio ir javùs, kad nė skiri. Jõvalą jaũti. 2) *refl.*, *смѣшиваться, перемѣши-*

ваться; mieszać się. Kłastýk, kad ne jaũtųs várpos su grūdaĩs, t. y. ne maišýtųs. *v.* jáugti, jõgoti.

Jautinėti (1), -nė́ju, -nė́jau, *предчувствовать, догадываться; przeczuwać, dorozumiewać się*. Aš jaũ jautinė́ju, kad taĩp bus, t. y. burinė́ju. *v.* jaũsti.

Jautinėti (2), -nė́ju, -jau *(Ольс.)*, *скупать (искать) воловъ, искать быка; skupywać woły, szukać byka*. Žýds jautinė́ (jiẽška jáučių pir̃kti). Važiũsma jautinėti (jáučia, *быка*, pir̃kti).+

Jáutininkas, -ke, *промышляющій скупкою и продажею воловъ; kto się trudni skupywaniem i sprzedawaniem wołów*, Jáutininkas jáučius pef̃k. *v.* jautinėti (2), jáutis.

Jáutinis, -ne, *воловій; wołowy*. Jáutinis (*об.* jáučia) rãgas bus trũbui. Jáutinis *(приводимый въ движеніе волами)* malũnas. *v.* jáutis.

Jáutinyčia, -čios (*и* jautìde, -dės), f. *воловня; wołownia*. Kur jáučei stóvi, bus jáutinyčia.

Jáutis (*вост. и* jáučias), -čia, m. *волъ; быкъ (Ольс.); wół; byk*. Júros jáutis skatìka (*вост. и* skatikù) veñtas, o kol parvèsi, šim̃tą dólerių užmokė́si.

Jáutkarve, -vės, f. *безплодная, не дающая молока корова (корова съ качествами вола); krowa niepłodna, nie dająca mleka*. Jáutkarve, kur̃i be ver̃šia. *v.* vìštgaidis.

Jáutotis, -tojûs, -tojaus *(лат.)*, *разспрашивать, разведывать; rozpytywać się, dowiadywać się*. Jáutokis apiẽ vìs, t. y. tēráukis, dasižinók. *v.* kamantinė́ti, kłaũsinė́ti.

Jautrė́ti, -rė́ju, -jau, *становиться чуткимъ; бодрствовать; stawać się czujnym; czuwać*. Aš jautrė́ju, t. y. sérgėju.

Jautrùs, -trì, *чуткій; чувствительный; czujny; czuły*. Kurs jaũtrų miẽgą tùr, kad kas įveĩna, tů pajuñt, tas jautrùs. *v.* jaũsti, jùsti, budrùs.

Jãvas, -va, *об.* javaĩ, m. pl., *хлѣбъ въ зернѣ; zboże*. Vẽsłũs javaĩ, kad geraĩ dér. Pupà ne jãvas, óžka ne gývolis, mer̃ga ne žmõgus, martì ne šeimýna. 2) *яровое; zboże jare (jarzyna)*. *v.* vasarójis, atórytis (atũrėtis).

Javiėnà, -nõs, javiė́ną, f. *(яровое) жнище; zbożysko, jarzynisko*. Giñk gývolus į javiė́ną, t. y. kur áuga javaĩ.

Javìnis, -ne, *яровой; jarzynny*. Javìnei šiaudaĩ, t. y. vasarìnei (*об.* vasarojiẽnei, vasarojìnei).

Jè, *adv. да; tak*. Ar ateĩs? — Jè. Jè, ar aš dariaũ taĩp? Jè, jè, taĩp, taĩp. *v.* kaip-jè, bejè.

Jé-ben (*и* jé-bent, jéi-bent), *если только, развѣ лишь; ужъ конечно; jeśli tylko, chyba że; jużci że*. Jé-ben tikraĩ dẽgina kúnus. Jé-ben vaĩkas tė́vą ne pamókys. Jé-ben kas ne papiaũs mer̃gas, t. y. kad viė́nos mer̃gos darbũjas. 2) jé-ben be, *едва-ли; wątpię, żeby*. Martì ketéja pareĩti šendiẽn, jé-ben be pareĩs, t. y. vargù pareĩs. Jé-ben be sułáuksiu. 3) jé-ben ir nè, *а можетъ быть и не; a może być i nie*. Ateĩs svetỹs; sesũ atsãka: «jé-ben ir ne ateĩs», t. y. gál ateĩti, gal ne ateĩti. *v.* ne (nè-bent), nègunt (nègut).

Jéb (*и* jéib, jéibu), *coni., или; albo, lub*. Tu jēb àš vaziũsiu į tur̃gų. 2) *еслибы*

(только); gdyby (tylko). Jéb tik dũtum, aš imčiau. Jéb jų̃s, prapulą *(sc.* prapûłą̃, prapũlę?), jũ *(sc.* jũ, jûbà) šaũktumėtės prię mànęs, tai gélbėsiu. *v.* já, jáb.

Jēbi-kaĩp *u* jēb-kaĩp, *какъ-либо, какъ-нибудь; jak-bądź, jakkolwiek.* Vaĩkas dìrb jēbi-kaĩp. *v.* jéb, jáb.

Jēbi-kàs *u* jēb-kàs, *всякій, любой; кто-нибудь; każdy; kto-kolwiek.* Jēbi-kàs keřt čc. Jēbi-kàs padẽs dìrbti. Jēbkàs gál pavõgti šùnį. *v.* jéb, jáb.

Jēbi-kóks (*u* jēb-kóks), -kıa, *всякій, какой угодно; wszelki, jaki-bądź.* Jēbikóks peĩlis bus gẽras. Anám jēbkóks nęįtìks; anám jéb-koks paĩkšis nęįtìks *(P.).*

Jẽg, *conj. (вост.), развѣ что; chyba że.* *v.* jé-ben, nègunt (nègut).

Jėgà, -gõs, jẽgą *(вост.),* f. *сообразительность, здравый смыслъ; pojęcie, zdrowy rozum.* *v.* nũjėga.

Jėgìngas, -ga, *сообразительный, со смысломъ, толковый; pojętny, rozumny, rozsądny.* *v.* jėgà, jẽgti, moksłùs, mansłùs.

Jẽgti *u* jiẽgti, -giù, -gıaũ, *смыслить, умѣть; имѣть присутствіе духа; pojmować, umieć; mieć przytomność umysłu.* Tu jẽgi dainũti, o jijẽ, ne žinaũ, begù nujẽgs tą dáiną padainũti. 2) *быть въ состояніи, въ силахъ; być w stanie, mieć siłę.* Bóba jiẽgıa dar kũdikį nešıóti, málti, t. y. sténgıa, pajıẽgıa, gál. Anýta jıẽgıa suñkei dìrbti, o martì ne įjıẽgıa. Nè jıege dẽde to dárba.

Jegutãlus, -laus, m., *v.* Jergutãlus.

Jegžlỹs, jẽgžla, m. *ершъ; jazgarz.* *v.* pũkỹs (pûkỹs).

Jéibabakas, -ka, *забава, потѣшная игра; zabawa, gra ucieszna.* Kéłmą skélti, krùpį dùrti, siĩkę kèpti, vargõnus strãjyti — bus jéibabakas. *v.* jaibabònas. —

Jıė́k *u* jıėk-vıẽnas, *каждый, всѣ до одного, до послѣдняго; każdy, wszyscy do jednego, do ostatka.* Brólis jıėk skatìką parneše, t. y. visùs pìnigus. Jıėk-vıė́ną dáiną išbàgarıava brólis. Jıėk-vıė́ns arklỹs ìšdvėse. Suriñksi jıėk mažıáusıą dainẽlę, žõdį. Jıėk-vıenõ dainõ gražì dũma, mìslis. *v.* aláj *(вост.* aleĩ, al, alei-vıẽnas, al-vıėnas).

Jėkelis, la, m. *чесалка, чесалки; czesadło, grzebień do lnu.* Šepetỹs iš vinių̃ lináms šukũti bus jėkelis. *v.* šukũtei (šukũčei, lìnšukei). —

Jıẽłakstis *(вост.; Юрб.* jıẽlikštis, *Вел.* jıẽlekštis *u* jıẽlektìs, *acc.* jıẽlektį), -tıės, f. *одиночная оглобля у сохи; лѣсина, къ которой привязывается перекладина съ двумя ярмами; dyszel u sochy; drąg, do ktorego przywiązuje się beleczka z dwoma jarzmami; «powróz od sochy».* Jıẽłakstis ỹra viřvė nũ žãgrės, kurì jùngą su ragõžiumi sùriša. *v.* jáugta, arkłávirve.

Jẽle, -lės, f. *невѣста; названіе какого-то божества (ср. «ялая»?); panna (na wydaniu); nazwa pewnego bóstwa.* Kùkũ, piršlỹ, mełãgıau, tàvę apgãva, už jẽlę báłtą žañsį dãve. «Iš sũnaũs jẽlės drebulẽ, iš dukteřs jẽlės áñžũłas pàverstas (į medžıùs)». —

Jėmė́jis (*u* ėmė́jas), -ja; -je, -jės *(об.* -ja, -jos), *кто беретъ (берущій); kto bierze (biorący).* Ỹra daũg mergų̃,

maž jėmė́jų (*жем. и вост.* jėmėjų̃, ėmėjų̃). *v.* im̃ti.

Jıė́na, -nos, f. (*жем.* ýna, éina), *оглобля; hołobla.*

Jõpkis, -kıa, m. *загородка (для лошадей); zagroda (dla koni).* Kur árklus suvažiũja keleĩvei, bus jẽpkis, t. y. iš lentų̃ ãptvaras. *v.* łáidaras (łaidarỹs).

Jė́ras, -ra (*об.* jėrẽlis, (j)ėrýtis, -rıùkas), m. *ягненокъ; jagnię. v.* gė́ras, vė́ras.

Jėrıė́na, -nos (*и* -nà, -nõs, -ıė́ną), f. *ягнятина; jagnięcina.*

Jergutãlus, -laus, m., *названіе особаго божества (?). nazwa jakiegoś bóstwa (?).* A jergutãlau (*Тельш.* Vo Jer̃gutalau, Jer̃gutelau, *рѣже* vo Jer̃guts, *въ знач.* «o Dıėvulẽli», *нѣм.* «*Herr Gott, Herr Jesus*»), tu màna, ką aš padarıaũ? *v.* jegutãlus.

Jėrinẽle, -lės (*жем.; в.-лит.* jėrenẽle, -lės, *уменьш. отъ* jėrenà, jẽreną), *ягнячья шкурка, мерлушка; skórka jagnięca. v.* jẽras, jėrıė́na.

Jėriñga, -gos (*вост.* -gà, -gõs), f. (*adiect.*), *суягняя (овца); kotna (owca).* Jėriñga avìs. *v.* jẽras.

Jıerkà, -kõs, jıẽrką, f. *ирха, (ирховая) оторочка; ircha, wypustek, broszcz (irchowy).* Jıerkõs atrė́žẽlus dẽda taĩp sıúłų sıùvant káilinıus. *v.* irkà.

Jerubẽ (*и* jerumbẽ), -bẽs, acc. jẽrubę (*и* jıérbe, jerbẽ, jérbę), f. *рябчикъ; jarząbek. v.* jarubẽ.

Jėrũtis, -rũjůs, -ravaũs, *ягниться; kocić się (o owcy).* Avìs jėrũte apsijėrãva. *v.* jė́ras.

Jıė̃škinė́ti, -nė́ju, -nė́jau, *искать (тутъ и тамъ, понемногу); szukać (tu i ówdzie, po trosze).* Gaspadìne jıė̃škinė́ja mergų̃. *v.* jıė̃škóti.

Jıė̃škóti, jıė̃škau, jıė̃škójau (*вост. и* jıė̃škot, -kojau), *искать; szukać.* Jıė̃ška žuvìs gil̃umõs, o žmõgus gerumõs. Sargaĩ pal̃ika be-jıė̃šką. Sẽnis jıė̃ška sàva pražùvusıų dáiktų. Tu grumbaĩs (*v.* grambýti, grumbýtis) jıė̃škódamas ko po šẽpą.

Jıẽšmas (*Олыс.* vėĩšmus = vıẽšmas), -ma, m., *вертелъ; rożen.* Vištẽlėms kèpti dũk jıẽšmus. Ant jıẽšma iškèpk kepẽnę (*жаркое*).

Jıėvà, -võs, jıẽvą, f. *черемуха; czeremcha.* 2) Jıėvà, *Ева; Ewa.* Lypójos (*sc.* Lıėpójaus) Jıẽva.

Jìjiškas, -ka (*евоный*), *ейный (его, ея; собств. «такой, какъ у нея»); (jego), jej (właść. «taki jak jej»).* Jìjiškas mìškas. *v.* jųsiškas. —

Jis (*рѣже* ìs), jisaĩ, gen. jõ, jõjo *онъ; on;* ji, jijẽ, jinaĩ, gen. jõs, jõsıos, *она; ona.* Naktıẽs gúdu jìs atsibùda. Ve, jìs łóvo bìbsa, t. y. gùli iššitıẽsęs. Aš jo turıù véngti łabıaũ, ne-kaĩp jis mànęs. Jis atsigrasiñs če važıũti. Jisaĩ ant velẽs (dũšıos) ne atbója (*sc.* velẽs jis ne bója, velẽ jaın ne rũpi). Jisaĩ àtverte žõdį, t. y. atgaĩ atsãke. Tas bérnas bambẽklis, vis bam̃b, vis jam ne tiñka. Jãmui reĩkıa màkara, kad jisaĩ taĩp dãra. Jũmi (*и* jõ) dė́ta (*будь я на его мѣстѣ*) taĩp darýčıau. Vakarýkščei jıẽjıė bùva susitãrę ateĩti če. Jũdu apsižodžıãva. Imaĩ jũdum (=jũdu) bùdelis. Ji ver̃pıa, ji áudžıa. Jijẽ ne bãlina dróbes. Visì jõsıos bìja. Visì ję mérgina, t. y. mylė́ja. Jijẽ tekõs (*выхода замужъ*) sãka ne nórinti. Jijẽ jĩjį (?)

àpdave, kad taĩp myłũjas. Jinaĩ dar po bìškį gir̃kštuł ariẽłką. Jinaĩ tókia murklõne, t. y. vis tỹli.

Jóda, -dos, c. *шалунъ*, *-нья*, *пострѣлъ; swawolnik*, *-nica*, *sowizdrzał*. Jis (vaĩks) toksaĩ jóda, kurs vis jódos, kùlas. Tu jóda, nesijódyk, ne kùlkis, bet im̃kis dárbą. *v.* pajóda, pajótžarga.

Jodykłà, -dỹkłos, *v.* jóda. Žmõgus, kurs vis jódos, tas jodỹkła.

Jodinéti, -néju, -néjau, *ѣздить верхомъ (часто, понемногу, толпою); jeździć konno (często, po trosze, gromadą)*.

Jodinin̄kas, -ka, m. *верховой (конь); wierzchowiec (об. epitheton ornans;* jójamas, jojamàsis arklỹs, *верховая лошадь, P.)*. A tu, žirgai, jodinin̄kai, taisýk kójas į kelẽlį.

Jodìuti, -nù, -naũ *(жем.) и* jõdinti, -nu, -nau, *отправлять верхомъ (и самому ѣхать съ отправляемымъ); posyłać konno (i samemu jechać z posyłanym)*. Jõdink brólį į kermõšių ir atjõdink čè. *v.* jódyti.

Jódyti, -dau, -džiau, *ѣздить верхомъ; jeździć konno*. Tánkei jódau aš ir kìtą jõdinu. 2) *refl.*, *шалить; swawolić*. Vaĩkis ir mer̃gės jódos (*Вел. и* jáudos), t. y. grùmas (*в.-лит.* grùmias, *собств.* kùlas, siaũčia). *v.* jóti, kùltis, siaũsti; grùmtis.

Jóg (*и* jógei), *conj.*, *что; (такъ) что; że, (tak) iż*. Ne sakiaũ, jóg niganiaũ rugiùs. Mẽs ne ésame (*об.* nẽsame) prisirãšę, jóg gyvẽnimą (gyvãtą) anái dũkrai palaũbome *(уступаемъ)*. Taĩp įtempei, jóg trúksta. *v.* jùk.

Jõgoti, -goju, -gojau *(Тельш.)*, *смѣшивать* (*v.* jáugti); *mieszać*. Martì kresnàs *(сальные вытопки)* su kõše jõgoja, t. y. jáugia, maĩša.

Jojėjis, -ja, m.; -je, -jės, f., *ѣздокъ; jeździec*. *v.* jóti.

Jojénti, -nù, -naũ, *ѣздить (понемногу, медленно); jeździć (po trosze, powoli)*. Jojénk jáuną žìrgą, t. y. prajók bìškį. *v.* jódyti, jójėti.

Jojėti, (jojėju), -jojėjau, *v.* jojénti. Ìsdarą (=ìšdarį) árklį bìškį jojėk (=pajojėk?). *v.* jóti, jojénti. —

Jóks, jókià *и* jõks, -kià *никакой (то же, что* nėjóks), *всякій (be* jókia dárba, *безъ всякой работы, P.); żaden*. Jóks kur̃pius *(башмачникъ, сапожникъ)* ne apsìjema sutaisýti tų kùrpių. Be jókia reĩkała atẽja brólis. Põnai ne gál ineĩti nė į jókias sáukałbas be sándara žmonių̃. Nė jóks (*и просто* jóks) žmõgus nebgál iškeñsti tokiõs vergìjos. Aš ne turiù ni jókia (*и просто* jókia) ùžvada, ni jokiõs tvermẽs, t. y. esmù ne dìktas. 2) by-jóks, *какой-нибудь, какой-либо, любой; jaki-bądź, jaki-kolwiek*. By-jóks (*жем. и* by-kóks, *вост.* betkõks) kur̃pius sutaisỹs batùs. 3) jóks, *conj.*, *будто; niby*. Sẽnis róda, jóks (?) ne gir̃di. *v.* kóks (kõks), búk.

Jómarkas (*Понев.* jónmarkas), -ka, m. *ярмарка; jarmark, kiermasz*. Jómarka byłà: viẽnas ver̃kia, kits kampè der̃kia. *v.* tur̃gus, mùge.

Jonẽlis, -la, m. *родъ цвѣтка (въ палисадникѣ); rodzaj kwiatu (ogródkowego)*. Jonẽlis geltonaĩ žýdi daržẽly.

Jonũti, -nũju, -navaũ (*и* jonáuti), *праздновать Ивановъ день, Иванову ночь; obchodzić dzień, noc św. Jana*. *v.* kūpoláuti.

Jõre, -rės, f. *(вешняя) зелень; zieleń, zioła (na wiosnę).* Jõre ỹra žalèsa pavãsarį. Mẽdis žãlas, kaip jõre.

Jorìnis, -ne, *ранній (о растеніяхъ); ranny (o roślinach).* Jorìnes bùlbes pirkaũ. *v.* jõre. —

Jorũti (=joriũti?), -rũju, -ravaũ, *зеленѣть; zielenić się, zieleniеć.* Žolẽ, mẽdis jorũ pavãsarį, t. y. žalũ. *v.* jõre; jūrũti. —

Jósena, -nos, f. *верховая ѣзда; konna jazda. v.* jóti.

Jóti, jóju, -jau, *ѣхать верхомъ; jechać konno. v.* brikšnóti, kesnóti.

Jõvałas, -ła, m. *смѣсь, кавардакъ; mieszanina, gmatwanina.* Suneršìmas daiktũ, sumaĩšymas į kùpetą bus jõvałas. 2) *свиной кормъ (густой); pokarm świni (gęsty).* Jõvałas ỹra ẽdałas dėl kiaũlų. *v.* jaũti, ẽdałas.

Jovalỹne, -nės, f. *мѣсто съ жижею, жижа; miejsce z gęstym płynem, gąszcz.* Dũbę su kuĩnu ìškas ãsło ir vandeñs prìpił par sõdvą, tai bùs jovalỹne. *v.* jõvałas.

Jõvalyti, -liju, -lijau, *перемѣшивать, гадить* (*v.* jõgoti); *mieszać, brudzić* (у А. Ю. «*warzyć jadło dla świń*»). *v.* marmãlyti.

Jovałũti, -łũju, -łavaũ, *v.* jõvalyti. 2) *приготовлять свиной кормъ; przyrządzać pokarm świni. v.* jaũti, jõvałas; jõgoti.

Jõvaras, -ra, m. *яворъ (бѣлый кленъ); серебристый тополь; (одноствольный) боярышникъ (crataegus monogyna); jawor; topola biała; (вост.) głóg (jednosłupkowy).*

Jú (*жем.* и jóu; *в.-лит.* jũ), *тѣмъ болѣе, еще болѣе, скорѣе; tym bardziej, jeszcze więcej, prędzej.* Jú gáunas mẽdis įdiẽgtas, kad viršúnę nułáuž. Du kaȓt jú eĩtum če, nekaĩp tẽn. Jú šiĩtaĩ (*sc.* jũ šiĩta), kad su barzdà, nenusiskùtęs. 2) *болѣе, ближе; więcej, bliżej.* Šęn-jú beñgias anũ g̃ìria. Eĩk šęn-jú. Viẽna pùse paaũsia nuskustà jú, añtra nè. Šęn-jú bẽra dìrsės. 3) jú-jú (=jũ-jũ), *чѣмъ—тѣмъ; чѣмъ болѣе— тѣмъ болѣе; im-tym, im więcej—tym więcej.* Jú geriù, jú nóriu. Jū šañł, jū bėg ašvýnei. Jū pliñk, jū trañk. Jū plìks, jū tràks. Jū daugiaũ, jū geriaũ. *v.* júba, júčiu.

Júba (=jóũba =jòubà, jòujaũs, jūjaũs, jūjaũ, *жем.; в.-лит.* *jũbà), *тѣмъ болѣе, еще болѣе; tym bardziej, jeszcze więcej.* Mànęs júba škadà. Kad sàve viẽną ne išganysi, tai penkiũ-šešiũ *nė júba* (=jũbà) ne išganýsi. *v.* jú, júčiu.

Júbas (j. łaũkas, j. łaukẽlis), *широкій, великій (въ народныхъ пѣсняхъ); szeroki, wielki.* Brólis pliẽnìneis norãgais ãre júbą łaukẽlį. Jis pragére júbus łaũkus. *v.* úbas.

Júčiu (*жем.*), *v.* júba. Jú jį sùbari, júčiu jis (vaĩkas) ne móka põterių. Júčiu pradẽja pỹkti ant mànęs, kaĩp jãmui pasakiaũ teisýbę. —

Judesỹs, jùdesia, m. *движеніе; ruch.* Ar ỹra koks judesỹs vežimè gełžãkela. *v.* judẽti.

Judẽti, -dù, -dẽjau, *двигаться, шевелиться; ruchać się.* Vaĩks łopšẽ (*в.-лит.* łopšỹ) jùd. *v.* kirbẽti, krutẽti, kušẽti, virpẽti.

Jùdinti, -nu, -nau, *двигать, шевелить;*

ruchać. Tas vaĩkas jùdin sàva pì-pelį. Jùdink (judénk, *пошевеливай*) mỹgtantį (*жем.*). Sesũ jùdin špúlę, kad sùktųs. Jú (*жем.*) jùda vaĩks, jũ dár jùdini. *v.* judėti; kùtrinti, krùtinti, kùšinti, pùrtinti.

Judrà, -ros, f. *рыжикъ посѣвной (camelina sativa); lnianka zwyczajna.* Jùdros geĩtonaĩ žýdinčios áuga linũse.

Judũti, -dũju, -davaũ, *двигаться (слабо); ruchać się (słabo).* Nů vėja karũna judũja, kad jùda. Judũ javaĩ, krúmai, kad vėjis pùčia. Brìke su lódinge judũja, t. y. iš-leñgva jùda. Kad klãvas judũ, tad sułõs ne dũda. *v.* jùsti, judėti.

Jùk, *coni.*, *вѣдь; wszak, przecie.* Jùk tu žinaĩ tęn nueĩti. Jùk ne bùva anýta bažnýčio. Jùk ne svetuř esi, alè namiẽ. Jùk tu ne mełavaĩ, kità mełãva. Jùk ne žinójau aš.

Jukà, -kõs, f. *кровяной супъ; jusznik.* Iš kraũja vìrk jùką.

Jùkyti, -kiju, -jau, *поливать кровью, кровянить; juszyć, zakrwawiać.* Martì jùkija strõvą, t. y. kraujùs žansiẽs *uždeda (?)* į strõvą. *v.* jukà.

Jukšà, jùkšos, c. (*и* jùkšas, -ša, m.; jùkše, -šės, f.), *подлецъ, мерзавецъ, негодяй (сукинъ сынъ); (psia) jucha (psia krew).* Pałáuk tu, jùkša.

Jùkšia (*вѣдь*) *такъ; (wszak) tak.* Ar važiũsi į svečiùs? važiũsi jùkšia (=jùkše?; *v.* jukšà; juk šę̃, *вѣдь сюда?*) arba nè. *v.* jùk; jukšà. —

Juktinà (*жем.; в.-лит.* juktenà), -nõs (*и* juktà, jùktos), f. *юфть; jucht.* Jůdõs juktinõs bãtai, čeverýkai.

Jukùs, -kì (*Понев.*), *котораго легко разсмѣшить, который часто смѣется; sklonny do śmiechu.* Jukùs žmogẽlis. *v.* jũkinti. -+-

Jùma, *v.* tù (jùma=jùdvieјų, *жем.* vẽdums: jùma duktė̃, *P.*).

Jùmperke, -kės, *барышня (пренебреж.; нѣм. Jungferchen); panienka (pogardl.;* у А. Ю. «jumpérkis, -ke», *«przywiązany jak kleszcz»).* Ta mótriška jo (keleĩvia) jùmperkė, t. y. «prijùngta prie jo, kaip érke įsuřbta (*sc.* įsisuřbusi»). Jùmperke gasùžeis váikščioja. *v.* jùmprova.

Jùmprova, -vos, f. *дѣвица, барышня (нѣм. Jungfrau); dziewica, panna.* Meřga, kurì *ráuna rõvas* výra širdýje, pìrmą sýkį rìšas, *jùngias* prie výra, bus jùmprova (?).

Jùmsu (*жем.*), *v.* tu (*жем.* jùmsu= *в.-лит.* jų̃sų, jų́sų; jum̃s=jų̃s).

Jùngartas, -ta, m. *нашильникъ; чересъсѣдельникъ; naszelnik; rzemień, przechodzący przez siodełko, przymocowany do hołobli.* Su jùngartu prijùnge dýselę prie pynõs. Jùngartas ýra pármetamas par balnẽlį diřžas, kuřis (vienkinkìmůse) rãtůse, vienk. vãžy kẽla abì jiėni (*P.*).

Jùngas, -ga, -gaĩ, m. *ушко (въ держалнѣ, билѣ), въ которое входитъ прiуздъ; прiуздъ; uszko (u cepowiska i bijaka), dokąd wchodzi spójnica; spójnica (u cepu).* Ant keĩtuvẽs ir bùnžes apsiúti jùngai iš žeĩvia ir tařpjungiu iš šikšnõs sujùngti. Sprãgiła jùngas. 2) *ярмо; jarzmo.* Ar jùngsi jáučius su jùngu (*об.* į jùngą, *v.* jùngti).

Jungìnis, -ne, *съ прiуздами; ze spójnicami.* Sprãgiłas ýra jungìnis, t. y.

ant jùngų sujùngtas tar̃pjungiu, ir pakartìnis. *v.* jùngas.

Jùngłankis, -kia, m. *ярмо (родъ хомута); jarzmo (rodzaj chomątu).* Dėl apkabìnima jáučia kãkła (*sc.* j. kãkłui apkabìnti) padìrb jùngłankius arba gérves. *v.* jùngas, łañkas.

Jùngti, -gиu, -gиau, *соединять; запрягать (въ ярмо); łączyć; zaprzęgać (do jarzma).* Jùngk jáučius į jùngą, o kinkýk ašviė́nius į kiñktus.

Jùnkinti, -nu, -nau (*u* jùnkyti, -au, -kиau) *npiучать; przyzwyczajać.* Aš anã̧, brólį, jùnkinu dárbą dìrbti. *v.* jùnkti (1); nujùnkinti (*u* nujùnkyti).

Jùnkti (1), -kstu, -kau, *привыкать, npiучаться; przywykać, przyzwyczajać się.* Aš jùnkstu prie jõjo ir nóriu prijùnkti. *v.* gùsti.

Jùnkti (2), -kиu, -kиau, *npiучать; przyzwyczajać. v.* gùdinti, prãtinti; jùnkinti. —

Jupà, jùpos, f. *платье; suknia (jubka).* Jùpa ỹra puikùs drabùžis su rankóvėmis ir su liẽmenimi.

Jupiñčius, -čiaus, m. *кафтанъ; kaftan (jubka). v.* jupà. —

Júra, -ros, f. *море; morze.* Jùro tiės Pałánguva (*об.* Pãłanga) máudos (płaũkos) põnai. Júros añglys (*каменный, собств. морской, заморскій уголь).*

Júras, -rà, *шумливый (юровый?); «szumliwy».* Júras žmõgus jáunas. *v.* jaurùs. —

Jùras, -ra, m. *Юрій; Jerzy.* E, Jùrai, Jùrai (*здѣсь* Jũrai?), ne dů̃k vãlos rũrai, t. y. ne bezdė́k.

Jurgìne, -nės, f. (*u* jurgìnas, -na, m.), *георгина; georgina.*

Júrìnis, -ne, *морской; morski.* Jūrìnis vė́jis, kurs pùčia nů̃ júros. *v.* júra.

Júršunis, -nиa, *пила-рыба (?); тюлень; tracz (?); pies morski* (*об.* júros ver̃šis, rũnis).

Jūrũti, -rũju, -ravaũ, *волноваться (о нивѣ); falować (o polu, zbożu).* Javaĩ, vė̃ja pučiamì, jūrũja (*u* vil̃nija). *v.* júra; jorũti. +

Jų̃s, *рѣже* jų́s, *вы; wy. v.* tu.

Jų́sasai (*вост.*), jųsóji, *вашъ; wasz.* Arklỹs dvẽs jų́sasai. *v.* jųsìškis.

Jų́siškas, -ka, *такой, какъ у васъ, похожій на вашъ; jak wasz.* Jų́siški jáučei ỹra piė́vose. *v.* mãniškas, tãviškas, jũviškas.

Jųsìškis, -ke, *вашъ; wasz.* Tas ašviė́nis ỹra jųsìškis.

Jùsti (1), jundù, judaũ, *начинать двигаться, шататься; zaczynać ruszać się, chwiać się.* Tvõra papùvusi «juñd ir jùste sujùda» (?) par tvãną. *v.* krùsti, kùšti; sujùsti.

Jùsti (2), juntù, jutaũ, *чувствовать, предчувствовать; czuć, przeczuwać.* Gẽla man šìrdis (*u* šìrdį), kad juñtu rũpestį. Tuščiõmis jutaũ besibõvijant. Jùsk širdỹje, ką sakaũ. 2) *refl., чувствоваться; чувствовать (о себѣ); czuć się; czuć się (o sobie).* Juñtas šal̃tis. Jis juñtasi negražeĩ pasiel̃gęs *(P.). v.* jaũsti.

Jusčiomìs, *adv., чувствуя, замѣтно; исzuwając, widzialnie.* Tu *jusčiõmis (?)*, o aš nejusčiõmis (*Тельш., собств.* nejusčiõms; *об.* nejučiomìs, -õms, -õm) padìrbau. *v.* jùsti.

Jų́sų (*Ольс.* jùnsa, *Вел. и* jús), *gen. pl. васъ; was; притяж. м. вашъ; wasz;*

jųsump, *(по направл.) къ вамъ; do was, na was. v.* tù.

Jùšintis, -nůs, -naus, *собираться, подумывать; ochocić się.* Dẽde jùšinas *(дядю охота беретъ)* jau ant šokìma arba važiůti namõlei. —

Jutà, -tõs, f. *чувствительность; czułość.* Jutõs (*и* jautrùma) mán jau nẽra. Jùtą į širdį jo įdůk. *v.* jùsti (*cp. adi.* jutùs, -tì = jautrùs).

Jutìngas, -ga, *v.* jautrùs.

Jùtryna, -nos, f. *нутреной, врѣзной замокъ; zamek (wnętrze zamka).* Skrỹnios ir dùrų jùtryna pagẽda. *v.* ùžraktas, ùždoris. 2) jùtryna *и* jùtrine, *заутреня; jutrznia (P.).*

Jũviškas, -ka, *ихній (собств. такой, какъ у нихъ); ich.* Tai músiškas, tai jũviškas arklỹs. *v.* jìjiškis, jìs. —

Jũ, *v.* jú.

Jubà, *v.* júba.

Jũčkis, -ke, *со смуглымъ, темнокоричневымъ лицомъ; животное черной масти; ciemnobrunatnej twarzy; zwierzę czarnej maści.* Kas bẽra véida, vadìnas jũčkis žmõgus. *v.* jũdas, jůdẽkšlis, pajũdėlis, jũdžkis.

Jůdãkis, -ke, *черноглазый; czarnooki. v.* akìs, jũdas.

Jůdantãkis, -ke, *чернобровый; czarnobrewy. v.* ántakis, jũdas.

Jũdalksnis (*и* jũdelksnis) -nıa, m. *черная ольха; olcha czarna (alnus glutinosa).* Áuksa gałvà, cidãbra krũtìne, lıẽpos kójos, jũdalksnıa šikìne. *v.* báłtalksnis, álksnis (ałksnis), purvalksnis (*и* purvelksnis).

Jũdas, -dà, *черный; czarny.* Jůdóje (*sc.* jůdóji) ligà *(антоновъ огонь).*

Jůdaunýčıa, -čıos, f. *черная (бархатная) лента, черный (бархатный) чепчикъ (безъ верху); czarna (aksamitna) wstęga, czarny (aksamitny) czepiec (bez wierzchu).* Jůdaunýčıa aksóma su ãdata susegtà ant kepuraĩtės móterų, arbà ant płaukų̃ mergų̃, kaip kãspinas. Ant jůdaunýčios mergos nešıója kãspinus, o móters nũmetus (nomètus).

Jũdbėris, -re, *темногнѣдой; ciemnogniady.* Ašvıénis jũdbėris. *v.* jũdas, bẽras.

Jũdbrunis, -ne, *темнокоричневый, чернокоричневый; ciemnobrunatny, czarnobrunatny.* Tamsaũs véida jũdbrunis žmõgus. *v.* brùnas, jũdas.

Jũde, -dės, f. *чернь, черная краска; czernidło, tusz. v.* jůdỹłai, jũdis.

Jůdẽkšlis, -le, *черноватый; czarniawy* (*v.* jũsvas). Žmõgus jůdẽkšlis. *v.* pajũdėlis, jũčkis.

Jůdgalve, -vės, f. (*и* jůdgalvis, -vıa, m.) *родъ растенія (рогозъ широколистный, typha latifolia); gatunek rośliny (ożypałka szerokoliściowa). v.* mėłdas.

Jůdgalvis, -ve, *черноголовый; czarnogłowy.* Jůdgalvis gývolis. *v.* jũdas, gáłva.

Jůdìkis, -kıa, *денежка (полушка); szeląg (polski).*

Jůdỹłai, -łų, m. pl., *черная краска; чернила (въ языкѣ лит. письменности об.* rãšałas); *czernidło; atrament.* Pıẽšk su jůdỹłais ant põpıeros. Su jůdỹłais kıaũšius jũdink ant Velýkų. *v.* baltýłai, darýłas, dažýłas (baltỹłai, darỹłas-darỹłai, daryłà, -rỹłos, dažỹłai), jũde, dažývės.

Jůdilnýčıa, -čıos, f. *чернильница; kałamarz* (*въ письм. яз. об.* rãšaline). Jůdilnýčıa ỹra sũdas, kùr supìlti jůdỹłai. —

Jůdymas, ma, m. *черное мѣсто; pl.*, *черныя нити; czarne miejsce; pl.*, *czarne nici*. Jůdymai, žãlymai, báltymai, mẽlės (*и* mẽlys), gel̃tos, raũdos dėl dirbìma (*об.* dirbìmui) jůstẽlų (*или* j-ėms dìrbti) reikalìngos. *v.* jůdas, jůdyme, jůde.

Jůdyme, -mės, f. *черное пятно*, *черное мѣсто; czarna plama*, *czarne miejsce*. Aš ne mačıaũ par nãga jůdymę, o tu sakaĩ, kad aš suėdžıau. Jůdymę súrıa išpıáuk, iškir̃sk. Vè, kókıa jůdyme ant véida, ant drabùžıa, kur sùtepei. *v.* báltime (báltyme), gel̃tónyme.

Jůdinẽti, -nẽju, -jau, *чернить (всюду*, *понемногу); czernić (wszędzie*, *po trosze)*. *v.* jůdinti.

Jůdinỹs, jůdinıa *и* jůdinıa, m. *мѣсто*, *заправленное кровью (родъ кушанія); ciasto*, *zaprawione krwią* (*rodzaj jadła*, *v.* kruvìnis *и* kurvaĩnis). Jůdinỹs ỹra val̃gis rùdenį padìrbtas iš kraujų̃ ir plikýtų mìltų mıėžìnių ir rugìnių dėl pavãsarıa (=pavãsarıui). 2) *pl.*, *грязное бѣлье (чернота); все черное*, *крашенное въ черный цвѣтъ; brudna bielizna; wszystko*, *co czarne*, *farbowane na czarno*. *v.* jůde, jůdymas, baltinỹs (baltineĩ), skalbinỹs (*и* skalbineĩ).

Jůdinti, -nu, -nau, *чернить; czernić*. Batùs jůdink su súdimis (*sc.* sũdimis). *v.* jůdas.

Jůdis, -džıa, m. *чернота; czarność*. Jůdis ãpkãklės tàva baisùs. *v.* jůdas.

Jůdis, -de, *вороная лошадь*, *всякое животное черной масти; czarny koń*, *wszelkie zwierzę czarnej maści*. Jáutis jůdis, šẽmis (*и* sẽmis), bálnis, pálšis, márgis, dvỹlis. *v.* jůdas, jůde.

Jůdýti, -dyjù, -dijaũ, *чернѣть (становиться черным); czernieć*. Papıáuti (*sc.* nupıáuti) dobiłaĩ jau jůdỹja, t. y. dãros jůdi. *v.* jůsti (1), jůdis, jůdůti.

Jůdkarklis, -la, m. *родъ ивы; gatunek łozy*. Jůdkarkla žıėvẽ nuplẽšta ir pir̃štai nů jõjo brazdų̃ (*об.* brãzda) pajůdũ. *v.* gùdkarklis.

Jůdkryžininkas, -ke, *чернокнижникъ; czarnoksiężnik*. —

Jůdkul̃nis, -ne, *съ черными пятками (черноногій); czarnych pięt (cz. nóg)*. Jůdkul̃nės móters, kurių̃ kójos ne mazgótos. *v.* jůdas, kul̃nas.

Jůdlỹs (1), -lẽ, *одѣтый въ черное платье (черанецъ, чернякъ); w czarnym ubraniu (czerniec)*. Kas jůdaĩs drabùžeis apsidãręs, tas jůdlỹs (=jůdšar̃kis, jůdšvar̃kis). —

Jůdlỹs (2), jůdla, m. *родъ чернаго (водяного) жука; gutunek (wodnego) żuka czarnego*. Jůdlỹs, vãbałas, plũdur ant vaudeñs.

Jůdmar̃gis *и вост.* jůdmárgis, -ge, *чернопестрый (бѣлый съ черными пятнами*, *пятнышками); czarnopstry (biały z czarnemi plamami*, *cętkami)*. Jůdmar̃gis jáutis, apsıaũstas. *v.* márgas.

Jůdnotryne, -nės, f. *жигучка (родъ крапивы); dżgawka*. *v.* gùdnotrẽle, gùdnotryne.

Jůdnugãris (*Ольс.* jòudnugùris=jůdnugùris), -re, *съ черною спиною; mającu*

czarny grzbiet. Jůdnugãris (jůdnugùris) jautis, j-re kárve. *v.* jũdas, nùgarà. -+-
Jůdóje, *v.* jũdas.
Jũdragane, -nės, f. *фурія, баба-яга; jędza.* Bóba supỹkusi tare į pıėmẽnę: tu, jũdragane, pygmẽ (*sc.* pỹkme). *v.* rãgana, pajũdragane.
Jůdrãgis, -ge, *черноройй; czarnorogi.* 2) jůdrãgis, -gıa, m. *idem (о чертѣ, o czarcie). v.* vélnis, jůdžıùkas.
Jůdšãkne, -nės, f. *родъ растенія; gatunek rośliny.* Jůdšãkne žýdi mėlynaĩ. *v.* žolẽ (jũdas, šaknìs).
Jůdsubìnis, -ne, *съ чернымъ задомъ (хвостомъ); z czarnym zadkiem (ogonem).* Gañdras jůdsubìnis.
Jũdu, m. *и* jıẽdvi, f. (*жем.* vẽdu, vẽdvi), *они (оба), онѣ (обѣ); oni (obydwaj), one (obydwie).* Jıẽdvi atẽja šókti.
Jůdùlis, -le, *черный (ласк.); czarny (pieszcz.).* Jůdùle kárve. *v.* jũdis, jũdžıùkas.
Jůdulỹs, jũdula *и* jũdula, m. *черное пятно; plama czarna.* Jůdulùkas akyjė̃ ỹra lėlẽ. Jůdulỹs po àkıa tàva, kur susipaišeĩ. 2) *жем.* jũdulis, *тетеревъ (самецъ;* rùde, *самка); cietrzew (samiec, P.).*
Jũdulti, -łu, -łau, *чернѣть, грязнѣть; czernieć, stawać się brudnym.* Jũdulte ne sujũduĩ marškineĩ, t. y. ne jũdi. *v.* jůdýti, jũduti.
Jůdùmas -ma, m. *чернота; czarność.* Tu jůdùma nãga ne vertà. *v.* jũdis, jũdyme.
Jůdũti (*вост.* jůdũti), -dùju, -davau, *чернѣться; чернѣть; czernić się; czernieć.* Jũda vaĩsa *(цвѣтъ, масть)* gývola jůdùja. Debesìs jũdů, bus lıėtaũs. Jũ jũdůja, jũ tu jũdini batùs. *v.* jũdas, jůdýti, jũsti (1).
Jũdvabalis, -la, *навозный жукъ; «żuk czarny» (gównował).* Jũdvabalis leñd po šúdu ant kẽla. *v.* vabolẽ *(жем.)*, šúdvabalis.
Jũdvarnis, -nıa, m. *воронъ; kruk.* Várna mėlyna, jũdvarnis jũdas, o kóvas mažėsnis *nů* várnos su žiłù kakłù (= maž. *už* várną, žiłù kakłù), kaip bałañdis. Bìtys tolaũ mãta, o jũdvarnis tolaũ giřdi. *v.* vaŕnas.
Jũdžkis, -ke, *v.* jũčkis.
Jůdžıùkas, -ke, *уменьш. отъ* jũdis. 2) jůdžıùkas, -ka, m. *idem (о чертенкѣ, o djabełku). v.* jůdrãgis.
Jũg, *v.* jóg.
Jũkas, -ka, m. *смѣхъ; шутка* (plur., *шутка, -тки); śmiech, żart.* Ko mýžauji, ko žvéngi, ko (ką?) veĩksi, jůkaĩ šìrdį pıáuna. Jůkų̃ dalìs *(послѣдствія шутокъ; посмѣшище,— о забеременѣвшей дѣвушкѣ).* Jůkù dė́jens (m. *жем.*), jůkù dė́jusis (f. *какъ бы шутя; jakby żartując)* iškalbė́k jãmui, t. y. by érzindamas, -ma, by jũkdamos. *v.* jũktis.
Jũkastis, -tıės, f., *v.* jũkas (*и* jůkaĩ). Jůkastį žmonė́ms padareĩ, ir kìts išgiřdęs jũksis. —
Jůkaũnas, -nà (*об.* jůk'ingas, -ga), *смѣшной, забавный; śmieszny, zabawny.* Tai jůkaũnas vag'imas bùva.
Jůkãvimas, -ma, m. *шутка (das Scherzen); żart* (*v.* jůkũti). Tıė jůkãvimai ne išeĩs ant gẽra.
Jůkavóti, -vóju, -vójau, *v.* jůkũti. Kam jůkavóji tą meřgą.
Jůkdarỹs, -rẽ, *шутъ, шутникъ, -ница; żartowniś, śmieszek.* Kurs jũkus

dãra, pajůkina kitùs, tas jůkdaris. *v.* jůkas, darýti.

Jůkinti (*Пон.* jùkinti), -nu, -nau, *смѣшить; śmieszyć.* Kam jůkini žmónis. *v.* jůktis, jukùs.

Jůktis, -kiůs, -kiaũs, *смѣяться; śmiać się.* Tos meřgos vis vaĩpos, jůkias. Jůkias vaĩkis su atkragõmis (*об.* su ãtkraga), dìdelu jůku. *v.* jůkůti, jůkinti, klegėti, kvatóti, švaipýtis, vaipýtis, švypsóti.

Jůkůti, -kůju (*и* jůkáuti, -káunu, -káuju), -kavaũ; *шутить, осмѣивать; żartować; ośmieszać.* Ką če jůkůji? če ne jůkai.

Jůsdinti, -nu, -nau, *v.* jůsti (2, *pass.-caus.*). Jůsdink màne, t. y. liẽpk, kad màne ans, tretỹsis, sujůstum.

Jůsénti, -nù, -naũ, *опоясывать (осторожно, слегка); opasywać (ostróżnie, powoli).* Ligónį iš-leñgva jůsénk, kad ne suspáustumei. *v.* jůsti (2).

Jůsėti (*вост. и* jūsėti; *Вел. и* jůzėti), -sėju (*и* jůsiù, jūsiù), -sėjau, *опоясываться, носить поясъ; opasywać się, nosić pas.* Seneĩ aš jůsėju tą jůstą (*об.* ta jůsta, *instr.*). *v.* jůsti (2).

Jůsinėti, -nėju, -jau, *носить (постоянно, очень часто) поясъ; nosić (ciągle, bardzo często) pas.* Tu jůsinėjei, kol *nuzłotijei (?)* tą jůstą. *v.* jůsti (2).

Jůsinti, -nu, -nau *(pass.-caus.)*, *v.* jůsdinti. Jůsink su jůsta ligónį (t. y. padarýk, kad ligónis jůsėtų, kad bútų su jůsta, *P.*).

Jůsmů (*вост. и* jůzmů), jůsmeñs, jůsmenį, *поясъ (въ брюкахъ, юбкѣ); поясница* (*об.* pusiáujei); *pas (u spodni, spodnicy); krzyż w ciele.* Kélnių jůsmů, prie kurio kvaĩdos prisiútos. Ant jůsmeñs andarõkas pasiútas. Sajõna jůsmů, kur ỹra daug stułpůtų raukšlų (kvałdų) susiúta. *v.* jůsti (2), apjůstùvas, jůsta.

Jůsta, -tos, f. *кушакъ, поясъ (отдѣльная вещь, не часть другого платья; не ремень); pas, pasek. v.* dìržas (diřžas), pársiautas, jůsmů.

Jůsti (1; *рѣже* jůsti), jůstu, jůdau *(начинать) чернѣть; (poczynać) czernieć.* Jůsta tàva véidas nů sáulės, t. y. įdega. Jůste įjůdęs dùgnas blůda, t. y. įsaĩtęs. Ánčvałkai tejůsta, o aniẽ jaũ apjůda. *v.* jůdůti, jůdýti.

Jůsti (2), jůsiu, jůsiau, *опоясывать; opasywać, pasać.* Su jůsta, kurià jůsėjei, jůsk màne. *v.* jůsinėti, jůsénti.

Jůstyti, -stau, -sčiau, *опоясывать (многихъ, не всѣхъ сразу, одного за другимъ); opasywać (wielu, nie wszystkich odrazu, jednego po drugim). v.* jůsti (2), jůsinėti.

Jůsvas, -và, *черноватый; czarnawy. v.* jůdas, jůzganas.

Jůzganas, -nà, *v.* jůsvas. Rénšis, paũkštis, ỹra jůzganas, t. y. tùr trùputį ir margùma. *v.* bálzganas (baĩzganas).

Поправки и примѣчанія

ко 2-му выпуску.

(Во второмъ выпускѣ, особенно въ первой его части, есть, къ сожалѣнію, довольно много допущенныхъ редакціею опечатокъ. Во время печатанія выпуска кое-что выяснилось и изъ того, что въ началѣ представлялось сомнительнымъ. Кое-какія частности, которыя раньше казались не возбуждающими сомнѣнія, по напечатаніи выпуска таковыми не представляются. Назначеніе нижеслѣдующихъ строкъ и состоитъ въ томъ, чтобы нѣсколько выровнять и исправить всю работу самой редакціи и посильно объяснить нѣкоторые факты языка, поскольку они связаны съ рукописнымъ текстомъ словаря. — Тѣ слова, по поводу которыхъ говорится въ «Послѣсловіи», здѣсь оставляются въ сторонѣ. Во фразахъ, которыя приводятся ниже изъ разныхъ говоровъ литовскаго языка, выражены далеко не всѣ діалектическія особенности тѣхъ говоровъ, изъ которыхъ взяты эти фразы. — Знакъ черты (—) ставится при словахъ, которыя продолжаютъ оставаться не вполнѣ выясненными или совсѣмъ не выясненными (во второмъ выпускѣ такое значеніе имѣетъ черта и частью вопросительный знакъ). Приписка *«испр.»* означаетъ, что соотвѣтствующее мѣсто выпуска слѣдуетъ исправить такъ, какъ значится теперь передъ этою припискою).

E. Форма kan, гдѣ она употребляется, сильно отличается въ произношеніи отъ слога — kan въ словѣ łaũkañ (об. *вост.*): kan = «kąn, ką». Написаніе šen слѣдовало бы замѣнить формою šę̃n, šęnaĩ (ср. tę̃n, tęnaĩ): гласный звукъ здѣсь долгъ. Вмѣсто написаній второго выпуска — šiñ, kuriñ, jiñ должны были бы быть šį̃n, kurį̃n, jį̃n: окончаніе здѣсь произносится не такъ, какъ -in въ словахъ pirtiñ, širdiñ (въ šį̃n, kurį̃n, jį̃n гласный передъ n такой, какъ a въ kąn).

Éda. Употребительна, повидимому, только форма ė̃da (при pĩjà, lė̃ba): врядъ ли это слово употребляется въ разговорномъ языкѣ въ значеніи ė̃dis, ė̃dra (ėdrà), ė̃desis (и ėdesỹs), vaĩgis (и válgymas).

Ėdinti... ėdinaĩ (*испр.*); ср. ėdinti = ėzdinti (*pass.-caus.*).

Ėdmenė̃... kelõnei (*испр.*).—Извѣстно только *жем.* ėdmens, -nų̃ (*чѣмъ ѣдятъ—уста, зубы*): jėdminis (*nom. pl.*) nusùsa, nuprùsa (*Ольс.*); už jėdminis (*acc.*) kėntės (*жем.*) sėdminis (*nom. pl.*) = už dantìs, už dantų̃ dárbą kentẽs sėdỹnė (pakałà), — galì gáut mùšti. Можетъ-быть, есть слово ėdmenà, pl. ėdmenos?

Ẽdra. Ср. gerà jėdrà (*кормъ*); če yr jėdrõs gývolems (*жем.*).

Ėdrýnas. Ср. *Вел.* vėdrynẽlis (dar̃žo žolynẽlis) и (у Курш.) vidrỹnės.

Ėdrinėti. Ср. *вост.* ẽdroti, -oju, -ojau и ėdráuti (*ѣсть понемногу, нехотя*): galvìjei, kárvės ẽdroja, ėdráuja.

Ėdrõ. Ср. *Куп.* ãdria, ãdra, *Сол.* ẽdra (съ ã, ẽ полудолгими; ẽ въ ẽdra сильно отличается отъ ȇ въ словѣ ȇdroja): kur̃ria, kur̃r aini, ẽdra (=ėsk)!

Ėdū̃... *v.* łandū̊nìs, lıėžū̊nìs (*испр.*). Извѣстно только *жем.* jėdū̊nìs, -niẽs, acc. jẽdū̊nį (*Вейв.*) и ádonys (*Куп.*), pl. (= ėdū̊nys). Возможно, что жемайты говорятъ и jėdū̊nį (acc.). Ср. geł̃ū̊ при gelū̊nìs.

Ẽdžia (*жем.* jėdžia, *Вел.* ėdžia, *вост.* ėdžià, -õs, ẽdžią). *Вост.*: pinigų̃ ėdžià; dabar̃ viẽnu žmonių̃, pinigų̃ ėdžià (*Вилком.* ėdžiù) bus mažiaũs ant sviéto.

Ẽgle... *v.* ágle (*испр.*). Ср. *южн. Сув.* eglẽ, -lẽs, -lų̃.

Eglė́šake. Ср. *Тельш.* egłãšake, *agłãšake* и eglė́šake (*жем.* об. agłãšake, при ẽgle), *Вел.* aglìšakis, *Понев.* aglìšake; ср. *Ольс.* ȇkležẽris (съ двумя удареніями) = apáugęs lúnas (при ãkłus = ãkłas и ẽžers = ẽžeras).

Ẽglus. *Вост.* ẽglis (*Лн.* и *Сл.*, въ *Сл.* собств. ẽglys) и ėglis; *Ольс.* jẽglis, *лиственница.*

Eglýnas. Ср. *Бетиг.* eglỹne («dìdele eglỹne vadìnas girià»); въ нѣкоторыхъ вост. говорахъ слова eglýtė, beržýtė имѣютъ значеніе *ельникъ, березнякъ* (не только *«молодой сосновый, березовый лѣсъ»*), т. е. употребляются въ значеніи eglýnas, beržýnas. При eglýns, beržýns нѣкоторые жемайты (около Шидлова) говорятъ: avižýns, myžýns, rugýns (= aviziėnà, mıėžıėnà, rugıėnà).

Eidinė́ti. — Ср. *Ольс.* «mirdinė́ti».

Ėjė́ti. Глаголъ извѣстенъ съ приставкою pa- (paėjė́ti, *жем.* paystė́ti, paejė́ti).

Eigà... nūsaĩkıos (nū — *жем.*) = nū̊saikıõs.

Eikštẽ, acc. éikštę. Čıa = čè (вм. рукописнаго e вездѣ печатается e).

Eikvóti... ne klė́isk (*испр.*). Ср. áikvoti (*Корц.*) и aikvóti (*вост.*): ne áikvók pinigų̃.

Eiłà, -łõs (*жем.*): eĩłas gubų̃ sustatýtas (*pl.*); *жем.* об. aiłà, -łõs (ср. agłãšake); *южн. ср.-лит.* eilẽ, eĩlę, *Мар.* и *вост.* ailà, -lõs, aĩlą.

Eilesỹs. — Жемайты (*Тельш.*) говорятъ paeilesıõũ, padėinesıõũ, panaktesıõũ (при pamėnesıõũ) = paeiluĩ, padıėnıuĩ, panakčıuĩ (при pamėnesıuĩ). Не изъ «paeilesıõũ» ли выведено слово «eilesỹs»?

Eĩsena (собств. eĩsıana, ср. *лат.* eeschana). *Южн. Сув.* eisenà.

Éiženoti *(испр.)*. Въ рукописи eiženóti. Ср. éižėti: suéižėjusi žẽmė, rañkos suéižėjo, suéižėjęs stìkłas; obûlỹs (krìtęs iš obels̃) sprógo ir suéižėjo; *(Понев.)* áiženoja, atáiženoję piȓštai (kad šérpetojas tiės nagals̃); kur žẽme tánkei suáiženojus, tę leñgva árti. *v.* ájžėti, ájženotis.

Eĩžti. *В.-лит.* jiẽžti (=iẽžti), -žiù, -žiaũ выведено изъ *жем.* ėĩžti, ỹžti (изъ в.-лит. нарѣчія слово это не извѣстно). Pẽlės ėĩž (*испр.*, вм. eĩž*a*).

Ekẽčios. *Вост.* akẽčios, -ų̃.

Eketỹs, ẽketį *(жем.)*, *южн. ср.-лит.* eketẽ (*Мар.* aketẽ): sùkas kàp (*в.-лит.* kaip, kai) šúds *eketẽ (жем.* и *в-лит.*). Ср. *Вилком.* ẽkertis, ekertẽ, jekertẽ, f. *(прорубь):* ẽkertin, ekertẽn, jekertẽn įliñdo.

Eĩdija. Слово *a*ldijà приведено изъ такихъ вост. говоровъ, въ которыхъ оно можетъ восходить къ общелитовскому *e*ldijà.

Eĩgimos. Ср. у Довконта *locat.* elgimìjs, wyżimìjs (Budas, стр. 35).

Élnis. *Вост.* и elnỹs, élnį *(Ін.); fem.* élne мнѣ не извѣстно. Говорятъ: zùike (*зайчиха*, при zuikỹs, acc. zuĩkį, zùikį), vìlkė *(волчица*, при viĩkas, *Влад.)*.

Éndra и endravóti. —

Éngti. Форма šłũnũs извѣстна только изъ нѣкоторыхъ жемайтскихъ говоровъ (*Тельш.* šlóunóus, *жем.* об. šłavús, -vóus = šłavũs).

Ẽras. Извѣстно только erẽlis (arẽlis, *орелъ*) и *вост.* (рѣдко) arelỹs.

Eȓčia... ant stãła *(испр.)*.

Érgti *(Лит.)*. *В.-лит.* «érg*iu*» выведено теоретически. Извѣстно лишь во второмъ значеніи (=éngti).

Ẽrintis. —

Érka... įsìsiurb, įsìsurb *(испр.):* подобныя слова во второмъ выпускѣ приводятся съ жемайтскимъ удареніемъ (какъ vàg, mèt, sèg = vãgia, mẽta, sẽga). Въ Бетиголѣ говорятъ mẽt, vãg, sẽg, veȓk (при первомъ лицѣ metù, vagiù, segù, veȓkiù); возможно, что тамъ же говорятъ и įsisiuȓb, paveȓk (= įsisiuȓbia, paveȓkia).

Erlũtis, ermegà, *ermenà*, ermótis. — Ср. armenà, -nõs, aȓmeną *(вспаханный слой поверхности):* vandũ pársėda par aȓmeną, par aȓmenas gyvalỹs páreje (*Гр.;* тамъ же говорятъ gaĩvenas, kõtenas = gálvenos, kótenos). Нѣтъ ли слова irmenà, ìrmeną (= suìrusi žẽmė, ср. šérmenos = piùvenos, *опилки*, при gyvulỹs «šẽriasi», *линяетъ*)?

Erškẽtis. *Вост.* и arškėtỹs, aȓškėtį *(Солы, Куп.)*, áršketį (árškėtį? *Биржи*). Ср. erškẽtas (*Вел.* arškẽtas), *осетръ*.

Ẽsa *(жем.)*. Въ Хвейданахъ, по сообщенію проф. кс. Явниса, есть форма ẽsa (при mãtu, dãru = esą̃, ẽsą, mãtą, dãrą), употребляющаяся для передачи чужой мысли. Возможно, что въ рукописи имѣлась въ виду именно эта жемайтская форма (*в.-лит.* *ẽso?), хотя возможно также, что рукописное «esa» есть лишь ошибочное написаніе формы esą̃. *v.* gėdù (gėdù beẽsa dainũti).

Erzdėti. Обыкновенно говорится er-

zė́ti: žýdai, vókiėčeĩ érza, *по-своему бормочутъ*.

Ėskena. Извѣстно только ėskà, gen. ẽskos (*Корц.*, *Крет.* jẽska, gen. jẽskas): žmõgus mėnkõs jẽskas.

Ėskus. Ėskùs, ẽskų. Ėskùs существуетъ при ėdrùs: первое болѣе о людяхъ, второе — о животныхъ (*сѣв. жем.* и *Биржи*). Ср. ėkštùs, -tì, ẽkštų (*Вилком.*): ėkštùs gyvulỹs («kurs ne vìsa ė́da, kuriám ne vìsa sveĩka ė́sti»). *v.* graikštùs.

Ẽzdinti, -nu, -nau, *p.-caus.*, *v.* ė́sti.

Ežẽ. *Вост.* ežià, g. ẽžios (и ažià, ãžios), *Мар.* ažià, ãžios (при teřpežis), *Влад.* ežià, -žiõs и ežẽ, -žẽs, *жем.* ẽže, -žes. Въ *Мар.* и *вост.* говорахъ слово это имѣетъ и нѣсколько иное значеніе (*гряда*, lýsvė).

Ežỹs. *Жем.* ẽžis и ežỹs.

Gãbanas. Извѣстно только gãbanà (*вост.* gãbana).

Gãbužas (*Лиг.*). Ср. *вост.* gabulỹs (drãpanų gabulỹs), *Волков.* šiẽno glãbužis.

Gãdyti. Форма «bãrančius» (отъ refl. bártis), кажется, употребительна.

Gadlỹvas. —

Gaidỹs... žiñgsnis (*испр.*).

Gaidrùs, -rì... šiėnpiútį (*испр.*: въ этомъ выпускѣ принято написаніе piáuti, spiáuti).

Gaidžiãgystis. Говорится также: gaĩgystė (*Влад.*), gaĩdykste (*жем.*): gaĩgyste (*instr.*) kė́lėme, rudeñs mẽtą ìlgas gaĩdykstes (*n. pl.*). Такія формы, какъ kė̃lime, mẽtim (=kė́lęme, mẽtėme), я обыкновенно исправлялъ (онѣ существуютъ въ нѣкоторыхъ принѣманскихъ говорахъ русской и прусской Литвы).

Gaĩgalas... ir àpšauk (*Ольс.*). Слово «apšók» является лишнимъ: gaidỹs vìštą àpšauke (*оплодотворилъ*); nelýgu šaukìms — ir žą̃sins žą̃sį šaũk (*Тельш.*). Ср. въ этомъ значеніи: (*вост.*) žą̃sinas gáiloja (žą̃sį), zeĩzinas-ántinas gáiloja (ántį). «Gãgalas» изъ вост. говоровъ мнѣ не извѣстно; gâgals, gãgalâ (съ перв. â долгимъ, изъ aĩ) говорятъ, повидимому, только жемайты.

Gaĩlas. Вмѣсто «gaĩlas» болѣе возможнымъ представлялось бы «gaĩlis» (см. ниже gnìmbas).

Gailastìngas и gaĩlastis (*вост.*) = gailestìngas и gaĩlestis (*жем.* gailesỹs, gen. gaĩlese).

Gaĩlis. -la (об. *plur.*), m. *багульникъ* (*ledum palustre*, *кустарникъ*); *świnie bagno* (*krzew*). *Испр.* Ср. ne lį̃sk į gailùs — gáĺvą sugaũs.

Gainióti (*и* ganióti, genióti, gáinioti)... viẽns (*испр.*).

Gáire... Gáirės (pũkštys), *испр.*

Gaĩsa, gaĩsas и gaĩstas. Слова gaĩsa и gaĩstas извѣстны только изъ адвербіальныхъ выраженій (*вост.*): tà gaĩsà, viẽnu gaĩstù, tũ gaĩstù (*instr.*). Gaĩsas означаетъ *зарево* (*Мар.*).

Gaĩšlus, -laũs, m. — Есть слово gaĩštas, -to (*Солы*): ne gaišìnk, ne darýk jiẽm gaĩšto; ir vė̃l gaĩštas (*v.* gaištìs).

Gaišlùs, -lì... (*испр.*) ilgaĩ (и iĺgai). Ср. *Вилком.* gaišùs výras, *вялый*, *мѣшкотный* (acc. gaĩšų).

Gaištìs, -tiẽs. f. и (*Понев.*) gaĩštis,

-čia, m. Ср. *Влад.* gaišatìs, -tiẽs, gaĩšatį.

Gaišułũti. — Извѣстно только gaišulũti, gaišinėti.

Gaivỹs *(испр.)*, -via, m. — Не будетъ ли здѣсь gaĩvis = gỹvis? Ср. varlė̃ gaivì, šė̃škas (šė̃škus) gaivùs *(живучъ)* и *жем.* gaivėtiės: žolė̃, diẽną suvýtusi, nãktį gaivėjes (atsigriẽbia, atsigáuna).

Gaivułótis, gaivulũtis и gaĩvalũtis. Въ точности извѣстны только gaivulũtis и особенно gaĩvalũtis (изъ южныхъ средне-лит. говоровъ).

Gaĩzdras и gaizdrė́ti. Въ Велёнѣ говорятъ gaĩstras и gaistrė́ti: gaistrė́jo pašváista.

Gáižėti и gaižė́ti. Подъ словомъ użgájžetį *(omdleć)* данъ примѣръ: «jis użgájžeja, kad nùmarĩs użpûlė». Извѣстны глаголы: gáižėti, gaižė́ti и géižėti. Ср. *Лиг.* pẽins sugáižėje (pradė́jo rúgti, rãdos nebesałdùs), *Ужв.* pýns gỹža, gỹža ir (visái) nũgéižėje. Gaižė́ti значитъ вообще *становиться «gaižùs»* (ср. gerė́ti, sausė́ti при gẽras, saũsas). Съ gaižė́ti-gáižėti, если принимать въ соображеніе главнымъ образомъ вопросъ о различіи удареній, слѣдовало бы сопоставить *жем.* sausė́ti *(становиться сухимъ)* и *Понев.-Вилком.* sáusėti: jau pasausė́je *(жем.)*, šiẽnas kad tik ban kiẽk prasáusėtų, tũj vešmà namõ; nudangstýk rugiùs, tagùl ban kiẽk apsáusa, apsáusėja *(Солы)*; jau apsáusėja žẽme *(Понев.)*. Прибѣгая къ словамъ prasáusėti, apsáusėti (вм. pradžiúti, apdžiúti, apsùsti), говорящій имѣетъ, повидимому, въ виду, что «просыханіе» или «обсыханіе» въ данномъ случаѣ является результатомъ болѣе или менѣе сильныхъ вліяній и распространяется далеко не на одну поверхность или внѣшнюю сторону и вообще одну какую-нибудь часть «просыхающихъ» или «обсыхающихъ» предметовъ; вообще говоря, эти глаголы служатъ для выраженія явленій довольно сложныхъ. Такое же различіе въ значеніяхъ представляютъ и глаголы: a) ìrti, ìžti, krìsti, łúžti, vir̃sti, kir̃sti... и b) érdėti, éižėti, kréitėti, łúžėti, vértėti, kértėti... Привожу нѣсколько примѣровъ: *жем.* vìsas šarkẽlis suérdėje, rankóves *(пот.)* išérdėje и išìra susiuvìms, см. выше éiženoti, *вост.* jis kréita-kréitėja *(praesens)*, *все время брюзжитъ, придирается и ищетъ поводовъ къ ссорѣ* и jìs užsikrìto aut manę̃s, *жем.* sułúžėjuses tõras (= sułúžėjusios tvõros) и *вост.* žmõgùs kóją sułúžo, *вост.* linaĩ suvértėję — sunkù raut и visì griovìñ suvir̃to, rañkos-dełnaĩ sukérta, sukértėjo (suéižėjusios *surumbė́jo и вообще стали корявыми*) и *v. transit.* kir̃sti (при rañkos, kójos suskir̃do). Въ виду этихъ соображеній, выраженіе «vaĩkas użgáižėja» (*v.* gỹžti-giẽžti) я склоненъ былъ бы понимать въ томъ смыслѣ, что дитя въ данномъ случаѣ долго кричало, капризничало, всѣмъ надоѣдало и наконецъ совсѣмъ выбилось изъ силъ.

Gaižùs. Ср. *Понев.* gaižùs *(капризный)* vaĩkas, gaižùs arklỹs *(нпж-*

ная лошадь: которою нельзя долго работать, которая скоро выбивается изъ силъ и заболѣваетъ), vaĩkas gaižũja *(капризничаетъ)*, *жем.* pýns apgaĩšt, apgaĩža.

Gałà. Говорятъ: kiėnõ galà, to ir valà, kiėnõ valà, to ir tiėsà. Ср. *Куп.*, *Сл.* gôlãs, gôłės (=gõlės), -lų (рѣже gôłã-gôłė, gen. gôłãs, gôłės) и vėnios, -nių: mãžos jo gôłės, miñkos jo vėnios *(слабы его силы)*, nebekokià jau mãno gôłė.

Gałabỹłas... Párėja vaikìna gałabỹłas *(испр.)*.

Gałãbyti и gałãbštyti. Говорятъ и gałùbyti: jį nugałùbijo = jam gãłą padãrė *(Солы)*.

Gałãlei. — Ср. «*gáł aléi*-viėną (и «*aléi*-žẽdną»?), *ał*-viėną *(вост.)* daiktẽlį surãšė», *можетъ-быть, онъ списалъ все до послѣдней вещицы?* Во всякомъ случаѣ, соединеніе двухъ словъ въ одно въ рукописи встрѣчается: ср. abyčẽsti (*Ольс.* àbi čẽsti; примѣръ «anìdvi gyvén abyčésti» въ Ольсядахъ невозможенъ) и abývali (*Ольс.* àbi vàli: gáł bárti, gáł ir pagìrti, *его воля, воля ваша, какъ вамъ угодно;* примѣръ, приводимый подъ этимъ словомъ въ первомъ выпускѣ, для ольсядскаго говора является искусственнымъ). *v.* aláj.

Gałánsti. *Мар.* gelęsti, geléndu.

Galánstuvas... *v.* gùde... ũłà *(испр.)*.

Gãłas... mitravója (вм. mitravója), *испр.* Вм. *жем.* gału-pãgał говорится *(Тельш.)* и gałù-pagał (съ явственно нисходящею долготою въ послѣднемъ слогѣ). Ср. *жем.* nakti-pãgał parvažiavâu (vãkarą išvažiãvęs, rýto mẽta namõ parvažiavaũ), nakti-pãgał nuvažiavâu į Kaũną (vãkarą iš namų̃ išvažiãvęs, rýto metą į viẽtą nuvažiavaũ); *вост.* buvaũ gałuĩ (gałù) sõdo, krúmo, buvaũ pačiam̃ gałù *(Ланы, Солы);* kokiám gãłui tu če dabar dìrbi, kokių̃ *gãłų* (gałų̃ = *концовъ*) tu če lendì *(Сув.)!* daug žmonių̃ nuẽjo gałañ (gãłą gãvo), *вост.;* abù jiė (= jũdu) viėno gãło *(другъ друга стоятъ)*, dėl dỹko gãło *(попусту, безцѣльно)* kamũjas *(вост.)*.

Gałatà. —

Gałatìnės. Должно быть: galėtýnei, -tỹnės... imtỹnės, ristỹnės. Въ Понев. у. говорятъ «gałatỹnė», гдѣ -ła = lė, -nė = nei: долгій слогъ -lė (передъ ударяемымъ -ty) подвергся полному сокращенію (ср. niakót, sianójis = niėkóti, siėnójus-siėnójis). Около Іоганишкель говорятъ: vaikaĩ eĩna «gałatỹnės» (= galėtỹneis).

Gałantìnis. Извѣстны только слова galintìnis и galautìnis *(Понев.):* iškrãpšte lig galintìnia, lig galautìnia daiktẽla.

Galėti.... išbrùižti (вм. išbruĩšti), *испр.*... visùs *(испр.)*.

Gałgõnas... обыкн. gałgònas.

Galìngas, -ga. Ср. въ томъ же значеніи golìngas *(Куп., Солы)*. Прилагательныя съ этимъ окончаніемъ образуютъ въ вост. говорахъ женскій родъ на -ingà, нарѣчіе — на -ingaĩ: golingà, garbingà, paršingà, kumelingà, *adv.* garbingaĩ.

Gałũdas и gałũnas. Извѣстно только galũnas. *v.* didìkas.

Galūnis. Извѣстно только galûnis, -nēs, gãlûnį (*Тельш:* galóunis, -nèis, acc. gãlóuni).

Galùs. —

Galutînis. При galutînis, paskutînis извѣстны нарѣчія только galutinaĩ, paskutinaĩ (вм. «galutînei»).

Gálva. Ср. *вост.:* linų̃ gálvos (*Ланы, Понев.*), jiñk màna galvõn (*на мой счетъ*), bēga kai galvõn mùštas, šértas.

Gálvena и galvenũtas. Говорится: gálvanos (*Солы*), galvanos (*Куп.*), gálvenos (*Мар.*), galvenos (*Гр., Влад., Гавры*), -nų̃ и galvanótas, galvenótas. Linų̃ gálvenos = linų̃ galvójei (не «*головки*»); *головки льна* = gálvos, -vēlės, -vùkės (*Мар.*), galviùkės, galvìkės. *Sing.* galvenà (*жем.* galvinà), gálveną значитъ обыкн. *кожа съ головы животнаго:* nūsipirkáu visą gálviną (*жем.*) nãginėms (*жем.* и *вост.*), хотя говорятъ, вѣроятно, и «padũk man tą (lìno) gálveną». Въ словахъ grañžina, gráužina оставлены ударенія рукописи; вѣрнѣе было бы: grañženos, graužená, gen. granženų̃, acc. gráuženą (какъ въ словѣ galvenà). При galvinà, zuikinà, jautinà (acc. zuĩkiną, jáutiną) жемайты говорятъ, однако, ùtina (utėlēs ìšnara, ùtkailis; *вшивецъ, utėlų̃ nūgrauža*, ср. blakenà); впрочемъ, это слово приходится слышать главнымъ образомъ въ зват. формѣ «ùtina» (ср. Utenà, -nõs, Ùteną, *городъ Уцяны*).

Galvéti. Вм. «stiẽbas sémens galvẽtas» мнѣ извѣстно только: «lìnas, lìno stiẽbas galvótas, galvenótas». *v.* grúdėti.

Galvìngas. Прилагат. galvìngas, gumbìngas, gogìngas изъ народнаго языка мнѣ не извѣстны. Народъ говоритъ: protìngas výras, pienìnga kárvė, sùltingi obûleĩ при gumbũtas, lapũtas mēdis, galvóti linaĩ и galvóti žmónės, šakótas béržas, dûbėtas kēlas. Слово «galvìngas» при «dagỹs» въ устахъ литовца могло бы имѣть значеніе — «носящій *въ себѣ* (не *на себѣ*) головки» (ср. kiaũle paršìngà). Когда говорятъ pìršingas (и pìlšingas) arklỹs (*широкогрудый конь*), petìngas (при pečiũtas) výras (*широкоплечій мужчина*), то этимъ хотятъ показать, что въ данномъ случаѣ о наличности извѣстныхъ *внутреннихъ* качествъ, судятъ прежде всего по бросающимся въ глаза *внѣшнимъ* признакамъ; этого, повидимому, нельзя сказать о прилагательныхъ въ выраженіяхъ galvìngas dãgis (и dagỹs), gumbìngas mēdis, gogìngi kopũstai.

Galvininkas. Въ окрестностяхъ Илгова (Влад. у.) это слово имѣетъ значеніе: a) galvìjų piemũ и b) galvìjų tvártas. Ср. láidas и laidũti (v. Курш. и Ширв. *порука-поручитель* и *ручаться*).

Galvótas. Говорятъ также — linaĩ galvóti — sémenų bus (*Понев., Ланы*), kopũstai, linaĩ galvóti (*жем.*).

Galvóžis. Значитъ также — *небольшое облако:* galvóžei reñkasi — bus lytaũs (*Гр.*). Ср. *жем.* varlóžis, varlóžgalvis, *Куп.* varliagalvis, *Гр.* bužùngalvis... (*головастикъ*).

Gáłžuda... *Плунг.:* gałzudỹs, gaĩžudį.

Gãnas. Gãnas (и gánvaikis), при piėmũ *(пастухъ)*, имѣетъ значеніе — sõdžiaus arklų̃ piėmũ *(Пон.)*.

Gañdas и gandà извѣстно только въ значеніи *вѣсть (Влад.)*.

Gandė́ti. — Въ Гаврахъ (говорю на основаніи сообщенія) есть слово gándėtiės, -dėjůs, -dėjaus, *начинаю побаиваться.*

Gandrýnas... gañdrų (*испр.*, вм. gandrų̃).

Gandrìnis. Gandrìne, gandrãlizdis *(Ольс.)*, *гнѣздо аиста.*

Gandũtis. Ср. *Волков.* gandũjas, *жалѣетъ (послѣ времени)*; neatsigandũja = negál atsigailė́ti (tõ ir tõ) ne padãręs, ne pasãkęs (anksčiaũ).

Ganė́ti. При нарѣчіи ganà есть глаголъ ganė̃ja (=ganė̃jo), ganẽs *(вост.)*.

Gángytis. —

Ganslỹvas. Болѣе извѣстно *жем.* gąsłùs, -lì: gõñslì vỹta (gąslì viėtà), gõñsłùs žmõgus (gąsłùs žmõgùs, *v.* bugùs, bajłùs).

Gañsti. *Понев.* gą̃stis: kad nóri, gą̃skis («gõskis») jų̃.

Ganstùs у жемайтовъ имѣетъ значеніе: *боязливый (пугливый)* и *страшный.* Ср. *жем.* gą̃stas, *испугъ:* gõñsta žolẽ (žolẽ nů išsigandìmo) — названіе какого-то растенія.

Garaláide.... garałaidẽ, gãrałaidę *(Куп.)*, gãrałaidė *(Солы)*, garałaĩde, garałaĩdę *(Пон.)*, garĩaide, garłaĩde *(Шав.)*, *испр.*

Garánkštis. Ср. *Ольс.* gerónkštis gė́ł.

Gárbana. *Южн. ср.-лат.* и garbanà *(выпуклина)*, garbanotas áudekłas (áudžiamas prijũstėms, rañkšłůsčiams).

Garbanõčius, *-če(?)*, *v.* garbìnius (sẽnis nů to garbanõčiaus gãva dũnos); gárbanoti, -noju, -nojau, *кудрявить; kędzierzawić* (слова, пропущенныя при печатаніи выпуска). *Fem.* garbanõtė? Есть и garbãnius, -nė = garbanõčius.

Garbìnius, -ne. — Извѣстно garbiniũčius (*v.* garbanõčius). Форма ж. рода, если она вообще употребительна, должна бы звучать garbiniũtė (при garbanõtė).

Garbiniũtas. Ср. *Вилком.* mẽdis (mẽdžias) sugarbė́ję̃s (gumburiũtas, nelýgia žiėvė̀), *Мар.* sugérbėję̃s mẽdis (rūplė́tas, neskałùs, diržìngas mẽdis), *Пуш.* mẽdis, krūmẽlis apgerbė́ję̃s (aplìpęs) ũgom, *Іоган.* apgerbė́jusi obelìs (kuriõs neplynà, nelýgi žiėvẽ), gerbenė́tas (=apgerbė́ję̃s ũgom, łãpais и «garbiniũtas», gražùs) mẽdis, gerbenė́tos rūtẽlės. Ср. далѣе įbérbėti.

Gardabõłas и gardamõłas. —

Gardókulis и gardokùlis (оба *жем.*). Въ Корцянахъ слово это означаетъ какое-то дико растущее въ огородахъ съѣдобное растеніе.

Gardùs. Около Шидлова говорятъ: mēsà skanì, ałùs gardùs, girà gardì (gardùs, *вкусный*, о напиткахъ).

Gardũtis. Ср. въ томъ же значеніи: gardáutis *(Ланы)* и garsiũtis *(Солы, Понев.)*; màt kaip pazgardė́ja *(пришлась по вкусу, понравилась)* músų kałbà *(Ланы)*.

Garė́ti. — Ср. *Пон.* gyvulỹs, žmõgus gãri = džiústa, baĩgiasi, vis menkỹn

eĩna; vìsiškai nugarė́jęs=suplùškęs, sumeñkęs. *v.* gorė́tis.

Gargõlas, gurgõlas, gargolũti. Мнѣ извѣстны слова: gurgólas, guřgulas, gurgulũti (въ знач. gargolũti), gurgulũti, gargalũti (žmogùs miėgódamas aũkštininkas kařtais gargalũja, gurgulũja, *своеобразно храпитъ*). *v.* gargulỹs, guřgulas.

Gargũti... *хрипѣть (испр.)*. *v.* kargũti. Вм. «par laukùs gãrinau» не будетъ ли «par laukùs gárinau=gáirinau»? Говорятъ «ant ãtgara, ant ãtgaras *(жем.)*, ant antgarõs».

Gárlinda. Извѣстны только слова: garlandẽ, garlañdę *(Шав.)* и garlendà, gařlendą *(Вел.)*.

Garlỹvas и garlỹvastis. — *v.* gašlùs, ũlùs, votrùs (otrùs).

Gařšva, -võs. Есть sk*ud*ùčei и sk*urd*ùtės *(родъ сопѣлокъ)*. *v.* skurdùte.

Gárvilka *(Ольс.)*, gárvilks *(Корц.)*, gárvelka *(Вейвирж.)* и garvìlka *(Гр.)*. Значитъ также *колпакъ (навѣсъ) съ вьюшкою надъ очагомъ или плитою (Ольс.)*.

Gašavótis... ãplē (*испр.*, вм. aplẽ).

Gašlùs и *(Шав.)* gašnùs. Ср. *Куп.* gašnùs, -nì, *вспыльчивый*, *капризный* (см. gaižùs).

Gašùs, *жем.* и gačnùs; *жем.* kas jo gašùms («puikùmas»)!

Gauračỹna, gaurùčas, gaurùčia. —

Gaũsti... zvãnyti *(испр.)*

Gaustõtas. —

Gausùs. Въ *Куп.*, *Сол.* gáusus: gáusūs *(умолотный)* rugeĩ, gáusi obelìs-abelìs, gáusi pievà *(дающій много— яблокъ, сѣна)*, gáusi *(плодородная, обильно награждающая трудъ)* žėmė. Doslùs (acc. dõsli), -lì *(жем.)*, dūslùs, -lì (*Росс. жем.*, при doslùs), dùslùs, dũslų *(южн. Сув.)*.

Gausvà, -võs, f. *мѣсто (испр.) изобилія*. Въ *Ольс.* gen. gaũsvas.

Gãvas и gavė́ja. — Ср. pusiáugavėnis и pusiáugavis *(средина великаго поста)*.

Gėbene. Въ Тельш. у. говорятъ gė̃bine (=gėbene), рѣже gebinė̃ и gė̃binėts, рѣже gebinė́ts.

Gedáuti... Visì gedáuna *(испр.)*.

Gedė́ti... dróbės *(испр.)* žiùrstą ir...

Gėdlingas, gėdlỹvas, giėdlỹvas. —

Giẽdra, -rõs. Въ *Ольс.* gỹdra, -rõs (не gėĩdra, -rõs): gérviu *(gen.)* gỹdras prasidė́jo, láuk kãp gérve gydrõs.

Giėdrãvalkis. Въ *Солахъ* об. giėdravalkis.

Gegà. Извѣстно: gẽge, gegẽle, geguže-gẽgužę *(жем.)* и gegẽ *(Сув.)*, gegùtė.

Geidulỹs. Мнѣ кажется, что форма ж. р. geidulẽ, -lõs, въ приведенномъ въ выпускѣ значеніи, въ языкѣ не существуетъ. Во всякомъ случаѣ, такія слова, какъ: geidulẽ, gyžulẽ (при gyžulỹs), giėžũnẽ (при giėžũnìs), godulẽ (при godulỹs), gurdulẽ (при gurdulỹs, guřdulį: kurs nuvẽjęs kur visadà suguřsta, sugaĩšta, nesuskum̃ba, *v.* išzguřsti)... **для меня весьма сомнительны.** Godulỹs собств. значитъ *жадность*, gyžulỹs (giėžulỹs) — ***надоѣдливость, неотвязчивость;*** но эти названія отрицательныхъ качествъ употребляются въ языкѣ и для означенія лицъ, которымъ эти качества присущи (godulỹs, какъ названіе человѣка,

собств. значитъ «ходячая, воплощенная жадность»). Въ рукописи при словѣ išbrindimẽlis дана форма ж. рода «išbrindimėle»: я устранилъ её. Въ словарѣ К. Ширвида подъ словомъ «mędrek» приведено лит. «iszminteŀe» (=išmintẽlė, уменьш. отъ fem. išmintìs). Въ рукописи А. В. Юшкевича дано «išmintė́lis, -le». Хотя изъ народнаго языка слово это, въ значеніи «умница, мудрецъ», мнѣ неизвѣстно, но правъ, вѣроятно, К. Ширвидъ: въ словахъ išbrindìmas (*и* išbrindimẽlis), m. и išmintìs (*и* išmintẽlė), f., когда ими обозначаются названія лицъ, родовыя окончанія, повидимому, тоже не должны измѣняться. Въ виду этихъ соображеній, считаю возможнымъ въ языкѣ и слово gumbẽlis (не «gumbẽle») въ томъ значеніи, подъ которымъ приведено во второмъ выпускѣ неизвѣстное мнѣ gumbelỹs, -lẽ, а въ встрѣчающемся у Довконта словѣ išmintys (*мудрецъ*, ср. Budas: Senowie Lëtuwiû ìszmintej, p. 80; garsós ìszmintys wardó Pitagoras, p. 89) вижу простое новообразованіе, чуждое народному языку.

Geĩžti, *v.* gỹžti (см. ниже).

Gẽŀans. Вм. «geŀantẽsne (geŀantèsne) párauga» обыкновенно говорятъ: párauga (и páraugą) ŀabıaũ (*жем.* jũ, jũjaũ, jũbà) gẽla. Ср. skaudamà vıètà, aš esù visà skaudamà, vaitója kaip dañtį gẽlamas.

Gė́ŀas... Gẽŀas, gẽŀà *(испр.)*. Ср. gẽŀas pıènas *(сладкое молоко)*, gẽŀa srıùba, gėlıẽne (=gė̃ŀas vìraŀas), *Іоган.*; jẽŀa mẽsa, *живое (безъ кожи) мясо* (*Круки*, на Курл. границѣ), *лат.* jėhla galja, *roh Fleisch*, jėhlas ȯhgas, *unreife Beeren*, jėhls peens, *süsse Milch* (Lett. Wörterb. v. Ulmann).

Geŀãže *(вост.)*. *Іоган.* «gıaŀãžıa» (=gelẽžė), *клинокъ, простой ножъ*, при «gıaŀàžis» (=geležìs), *желѣзо; Сол.* gıaŀažìs (=geležìs), *желѣзо, (желѣзный) клинокъ*. Въ значеніи «клинокъ» говорится обыкн. gıaŀažẽŀė, giaŀažẽŀa *(вост.)*. Изъ вост. говоровъ взяты и слова «geŀãžte, geŀãžıus» (*зап.* gelẽžte, gelẽžıus).

Geĩdėti *(испр.)*, *сѣв. Тельш.*, ср. *лат.* geldeht (*нѣм.* gelten).

Gẽležas. Извѣстно лишь geležaĩ, -žų̃ (при gẽležys, -žų̃); ср. akmenaĩ, -nų̃ (при ãkmenes, ãkmens, -nų̃). Geležaĩ = gẽležys.

Geležóti. Извѣстно лишь apgeležũti (geležũti).

Geĩta... *v.* geĩte *(испр.)*. Geŀtà *(вост.*, при raudà, mėlìs-mė́lis) и въ sing. имѣетъ значеніе — *желтая пряжа.*

Geŀtónas... (Nů) velų̃ *(испр.)*.

Geŀtónyme... kad žùvys *(испр.)*.

Geŀtonìžis. —

Geŀtónmargis *(вост.)* и geŀtonmar̃gis *(Влад.)*.

Geŀtónpıėne = geŀtonóji pıẽne, geŀtonpıẽne = žolẽ geŀtónu pıė̃nu.

Geŀtonũti и geŀtũti *(вост.)* и geĩtonůti и geĩtůti *(ср.-лит.)*; geŀtonũti *(Влад.)* = geŀtónınti: màt kaip nugeŀtonãvo skrỹnıą.

Geŀũne... kad geŀũne *(испр.)* užẽja.

Gė́ŀvanis и gė́ŀvone («gıáŀvonıa»), *Поnев.* = geŀůnìs (geŀũ).

Gelžìnis и gelžìs *(жем.)* = geležìnis, geležìs. Gelžìs *(Ольс.)*, *masc.; Ольс.* «peĩlẽ gelžẽlis» (*e* не открытое, не долгое) = peĩlo gelẽžtė (*v.* gełãže); geležìnis, *сошникъ*, *лемехъ:* geležìnis užmáunams ant ìšaras *(Бетиг.)*.

Gelžìntis. —

Gełžũnis = gelžũnìs *(жем.)*. Ср. gẽležũnės *(Мар.)* и «giãłažinės» (= gẽležinės), -nių *(Понев., Ланы):* arklŷs sef̃ga gẽležũnėm, gẽležinėm *(железится, мытится)*.

Genesŷs... При «genesŷs» *(Ольс.)* у жемайтовъ есть и genetŷs *(Хвейд.)*; ср. rūtìs *(сѣв. жем.)* при rūsìs, rūsŷs *(Вел., Влад...)*.

Genžẽ и genžinėti. Извѣстно только gęše и gęšinėti (собств. gę̃nšẽ, gęnšinėti, *Ольс.*). Ср. *вост.* garnŷs, *цапля* и *южн. ср.-лит.* garnŷs, *аистъ*.

Géras. Говорятъ: gėrẽlis nutaũsta, nutaũto; слово nutaũsti, nutaučiù неизвѣстно.

Gef̃bti (2)... garbõrius *(испр.)* gef̃bia...

Gerbùs. Слово apsilúžti (apsilũžti) мнѣ въ точности не извѣстно.

Gerdinėti можетъ быть понимаемо лишь какъ *v. frequ.* отъ *pass.-caus.* gérdinti (*ср.*, впроч., *Ольс.* mirdinẽti).

Geréti, -réju. Наст. время въ жем. нарѣчіи употребительно: ligóns gerẽ, stiprẽ, aš gerẽju, stiprẽju. По образованію наст. времени сюда относятся и такіе глаголы, какъ: giėdrẽti, glitėti, greitėti, grynėti, gudrẽti.

Gergždėti. Въ *Понев. у.* говорятъ обыкн. gef̃gšti, gef̃gždžia, gef̃gžde: gef̃gždžia gerklẽ *(locat., горло поетъ)*, gerklẽ nusìgergžde — tèks gérti. Ср. *Лн.* gerkłẽ gaf̃gia. *v.* gargulŷs, gvergždėti.

Gerýbe. Въ Сув. губ., гдѣ говорятъ gerŷbė, gražŷbė, dorŷbė, piktŷbė (синон. словъ gerùmas, gražùmas, dorùmas, piktùmas), есть слова gėrýbė, grožýbė (об. pl. t.: *имѣніе, имѣнія, dobra; красоты, красивые предметы*): tai kad grožýbių mačiaũ miestė! Tókias gėrýbes vaĩdo, ir dá (= dár; *Мар.* daf̃ = dabaf̃) neišteñka bernáms užsimokėt!

Gėrimas. См. далѣе gréndymas.

Gėrimẽne... jũ gerỹn einù *(испр.)*. Слово это въ точности не извѣстно: gėrimẽne и gėrýmene? ср. jaunúmene и jaunumẽne.

Girinėti (= gėrinėti)... Есть, вѣроятно, только gerinėti (ср. verinėti, vaginėti).

Gẽrinti... vaĩgį *(испр.)*.

Gerklẽ, acc. gef̃klę *(Ольс.)* и gėrklę *(Хвейд.)*; ср. *Хв.* gėrkłas (= gėrkłos), -łų, *глотка*.

Germẽ. Ср. germenà, gef̃meną: gef̃meną suválge pats, mán káułai belìka; gef̃menas paf̃dave (iš mìška), pasilìka tiktaĩ kartelės sau (*ср.* nebijók — ji płónmenas pati suvartõs, mums palìks viẽnas stórmenas, рѣчь о тканяхъ), *Шав.*

Gérũge. Извѣстно: gérvouge *(Ольс.)*, gérouge *(Плунг.)*, gérũge *(Гавры)*, gérvũge *(в.-лит.)*.

Gérve. При gérvė, -vės говорятъ: papũris (= papũręs) kãp gervẽs vãks *(Вейвирж.)*; ср. kalẽs vãks *(Хв.)* при kãlė, -lės, *сука*.

Gesýti, -saũ. Въ вост. говорахъ (не Понев. у.) отъ глаголовъ: gesýti, mókyti, migdýti, stabdýti, ródyti (не v. frequentativa) наст. время образуется — gesiù, mókiu, migdžiù, stabdžiù, ródžiu (при jódau, maišaũ, paišaũ, šáudau, skáłdau, várstau отъ jódyti, maišýti, paišýti...). Какъ v. frequentativa, наст. время образуютъ и нѣкот. другіе глаголы (daraũ, varaũ, rašaũ, отъ darýti, varýti, rašýti). Отъ глагола gesýti въ нѣкот. говорахъ Вильком. у. настоящее время образуется двояко — gesaũ и gesiù, повидимому, въ зависимости отъ значенія: gesaũ žìburius, žvakès и gesiù žìburį, žvãkę.

Giesmẽ, giẽsmę. Около Маріамп. слово giesmẽ служитъ названіемъ всякой (и народной) пѣсни; тамъ слово dainà, daĩną (жем. и Вел. dáiną) имѣетъ значеніе *напѣвъ*, *мелодія:* aš žinaũ tos giesmẽs daĩną.

Gèsti (2). Въ Вильком. уѣздѣ есть и gìsť, *gystù* = gęstù, gisaũ (ср. глаг. pamìšť — *patmyštù* = pamįštù — pamišaũ).

Gỹdałas (*жем.*)... trỹdałs (*жем.*) = giẽdałas, triẽdałas.

Gydỹkłas. При vystỹkłas (*Пон.*) = výstykłas можетъ быть, конечно, и gydỹkłas (мнѣ извѣстно только gýdykłas, -dykłaĩ).

Gilẽ (*Мар.*), gìlė (*Влад.*), gylẽ, gỹlę (*Понев.*), gylỹs, gỹlį (*Бет.*), *желудь;* gylẽ (*Мар.*, *Солы*), gỹlę, *глубь* (об. gỹlis, -lo, m.): į pãčią gỹlę įbrìdo.

Giléndra. — У жемайтовъ (въ Тверахъ) такъ называется (складываемая крестообразно) лента, которою украшаютъ свою голову мѣстныя крестьянки.

Gilmẽ. Есть и gelmẽ, geĩmę (*Вел.*, *Влад.*), gilmenà, giĩmeną (*Гр.*): ne brìsk į giĩmeną, neik į (miška) giĩmeną — galì paklýsti.

Gìlti (1), *жем.* giłnù и gìłstu.

Giltìnis... nóras gìłda (*испр.*)... sukãčiułta (*испр.*).

Gimdýti и gimti. *Мар.* gimdo, *Солы* gimdžia (см. выше gesýti), *Влад.* gìmdo; *Солы*, *Понев.*, *Волк.* gìmti (*вост.* об. gìmstu, -miaũ).

Giminẽ... atžúłas (*испр.*); Gen. pl. giminių̃ и (*Понев.*) giminų̃ (съ переносомъ ударенія — gimìnu).

Giminùs. — Слово giminùmas можно слышать.

Gimtine. *Ольс.* gimtinẽ, gimtinę.

Gimtùvės... gymulỹs (*испр.*). *Sing.* (1) kur yr tàva gimtùve; mùna gimtùves (*gen.*) sõdà (*Вейв.*, *родная деревня*).

Gymulỹs. Чаще говорятъ: gìmałas и gẽmałas, -lẽlis.

Giñčas. Слова gãbas, gãbštas, gõbšas, gõdas, giñčas, служа названіями одушевленныхъ предметовъ, въ верхнелитовскихъ говорахъ имѣютъ, повидимому, окончанія только мужескаго рода (màt koks tu giñčas, mat kokia tu giñčas). У жемайтовъ, однако, при *masc.* giñčas, gùčas gõbšas, kirmìčas, krùčas, есть и формы ж. рода: giñče, gùče, gõbše, kirmìče, krùče (krùčas šû, krùče kãle, dìdelis giñčas, dìdele giñče). Слова gãbas, gãbštas, gõdas, въ зна-

ченія названій лицъ, изъ жемайтскихъ говоровъ мнѣ не извѣстны.

Ginúde. На прусской границѣ, особенно среди колонистовъ, извѣстно слово giниódė, ginódė. Слогъ -nú-въ рукописи, вѣроятно, = nió (съ закрытымъ, «велёнскимъ» o). Такое же u (=o) надо, вѣроятно, видѣть и въ словахъ рукописи «pijùkas, grúva, gúbis»: мнѣ извѣстны только pijõkas (=girtũklis), grióva, gõbis (gũbis, впрочемъ, приходится считать возможнымъ, ср. smõgti и smõgis-smũgis, daũžti и dũžis, gaũbti и «gũbis», góbti и gõbis-«gũbis»).

Giñžinti и gišinėti. — Близъ Ольсядъ говорятъ *gė́šinėti* (*gė* произносится по-верхнелитовски) = gęšinėti *(ходить цаплею)*. Неударяемое *gė* А. В. Юшкевичъ могъ принять за gi, и вышло слово gišinėti (?); ср., кромѣ того, gaišinėti, *ходить, отлынивая отъ дѣла*. Въ качествѣ матеріала для выясненія этихъ глаголовъ, могутъ быть приведены еще *жем.* ginčkãklis *(Вейв.)* и gyškãklis *(Мос.)*, -le (arklỹs g-is, kumẽle g-le = a., k. *ìlgu, tę́vu, kãp gérvės, kaklù*).

Gỹrastis. — *Похвала* об. = gỹris, gýrimas, pagỹras.

Girdéntis. Ср. girdas eĩna *(Ланы)*, *слухъ идетъ*.

Girgždėlẽ, acc. giřgždėlę, употребляется и въ значеніи grieža, grieželė, griežėlẽ (*v.* gryžẽ); griežėlẽ, griẽžėlę, имѣетъ тѣ же два значенія. *Вост.* accus. ob. griẽžėlę и griẽžę.

Gìrnkalis. *Ольс.* girnãkalis, *жерноковъ;* girnãkũlis, *жерновъ;* gìrnkalis (= «kũlgriaužis, k. kũjátis»); *Хв.* girnkalỹs, gìrnkalį, *Вел.* girnakalỹs, giřnakalį, *Солы* gìrnkalis, *жерноковъ; Хв., Шидл.* gìrnkalis, *Мар.* gìrnakalis, *Плунг.* gìnkalis, *Вел.* girnókalis, *молотъ, Вилк.* girnókalis, *жерноковъ...*

Girtìtelis. *Жем.* girtitelỹs, gìrtitelį, *ср.-лит.* girtiñtelis, *вост.* girtintẽlis *(испр.)*.

Girtũkle и girtũklis, -le. *Шидл. (жем.)* girtõkle (гдѣ *tõ* произносится, какъ *в.-лит.* tuo, tů), *пьяница (ягода), Тельш.* girtùklis, -le, *пьяница (человѣкъ)*, ср. *Тельш.* gyžùklis, pavydùklis, šykštùklis = gyžũklis *(Вел.)*, pavydũklis, šykštũklis (и -ũlis).

Gỹrius, -re. Слово gỹrius, -aus извѣстно въ значеніи *хвастовство, хвастунъ* (*v.* gyrà). При «gyrõs maišẽlis» есть «gỹrių pũdas». Если форма gỹre *(fem.)* возможна (мнѣ она неизвѣстна), то объяснить ее можно существованіемъ въ языкѣ словъ: bezdãlus, -le, mĩžnius, -nė и другихъ подобныхъ.

Gýsti. Gýsta здѣсь, вѣроятно, = *жем.* gýst (= giest), *в.-лит. діал.* giesta (при giesti, giest, gieda).

Gývas... gývs gãlis *(жем.)* = gývas galįs. Bóba g. l. ant ariẽlkos, вѣроятно, = b. gyvà lìkusi (prie ariẽlkos), *только того и ждала, чтобы остаться (при водкѣ)*.

Gyvãtžole. Gyvãtžolių lãpai *(испр.)* ilgì. Gyvãtžole *(испр.)*.

Gývýbe. Въ рукоп. gývybe (ср. lýgybė). Чаще говорятъ gyvýbė (при lygýbė).

Gývis. Есть и gỹvis (= gyvùmas): «Kas to gývio gỹvis, kas to kiẽčio kiẽtis, kas to súrio sũris!»

Gývoti *(Волк.)*. Обыкн. говорятъ gyvũti.

Gývpłaukis. Говорятъ и gyvapłaũkei *(Мар., Солы)*, gyvãpłaukei *(Понев., Куп., Ланы)*.

Gývsakis. Извѣстны pl. t.: gývasakei, gyvasakeĩ *(вост. Сув.)*, gývsakei, gýpsakei, gysakeĩ *(зап. Сув.)*, gyvãsakei *(Ланы)..*, *живица (жидкая древ. смола)*. Ср. sakaĩ, *древ. смола (вообще)*.

Gyžénti *(жем.)* и gižénti *(жем.)*. Другie примѣры: gižén (kartė) gerklẽ, výrs pãčią gižén; tóks gyžẽklis! gyžén ir gyžén, kaip medĩnis pıúkłas («*пилитъ*»). *v.* gižìnti.

Gyžėti. *Вел.* gỹži gerklẽ, *жем.* gỹž *(Хв.)*, gyžė *(Ушн.)* и gižė gerklẽ *(Вейв.)*, gižėti *(Курш.)*: vāks gìž ir gìž (*v.* gãižùs, gaižũti, gáižėti).

Gižìnti *(Тельш.)*. Ср. *Влад.* kam gìžini pıẽną; *Вейв.* gìžinti (*v.* gaižùs, gižùs), *Ольс.* gyžìnti (kam sugyžiná pėiną).

Gìžti *(Вел., Влад., жем.)*, gỹžti *(жем., Шав.)* и gýžti *(Вилком.)*. По нарѣчіямъ подобныя различія существуютъ въ довольно большомъ числѣ глаголовъ.

Gỹžti и gėĩžti *(жем.)* = gıẽžti. *Вел.* gıẽžıa gerklẽ, kàžikas įgìžo į gérklę ir gıẽžıa, *Вейв.* brólis bèt ìšgėiže *(выклянчилъ)* árklį, *Плунг.* mótyna kar̃tās vākáms įgėiž *(можетъ хорошенько надоѣсть)*, *Вейв.* ãpmaudą nũgėižıau *(я излилъ свою злобу — досаду, отомстилъ)*, *Хв.* ãpmaudą nũgyžıau, *Рет.-Ольс.* nũgėižıau, *Ушн.* ãpmaudą nũgręnžıau; *Волк.* kàžikas gıẽžıa gerklėjè (įgìžo... ir gıẽžıa). Всѣ примѣры, кромѣ взятыхъ изъ веленскаго и ольсядскаго говоровъ, приведены на основаніи сообщеній.

Gyžulỹs и gyžũnis. *Бетиг.* и *Вел.* gıėžulỹs (gerklėjè), gıėžulỹs įpũle į gérklę, gıẽžıa (gerklėjè), *Вейв.* gėižulỹs (= gıėžulỹs), *Хв.* gyžulỹs, *Рет.* gyžulỹs (не gėižulỹs), ***прогорьклость; назойливость; назойливый человѣкъ*** (*Вейв.* mùna vāks ỹr dìdelis gėižulỹs); *Вейв.*, *Плунг.*, *Ольс.* geižòunìs (acc. gėĩžòuni) — только о ***назойливомъ человѣкѣ*** (*Вел.* gyžũklis); коегдѣ жемайты говорятъ и gižulỹs = gaižulỹs.

Głabasčıótis. Извѣстно только: głabėščıũtis *(Солы)*, głabaščıũtis *(Пон.)*, głabėčıũtis *(Ланы)*. *v.* glebėsčıótis.

Głãbintis... susıĩgsi *(испр.)*... nesidrũtìnk *(испр.)*. —

Głabóti. *Солы:* ***подбирать (разброс. вещи) и складывать въ одно мѣсто*** (susigłabók rūbùs, knygàs). Ср. *Вейв.* głõboti, ***ласкать, утѣшать; Корц*** głobóti, sugłobóti (*v.* głóbti, во второмъ и третьемъ значеніяхъ).

Głabstýti... *o odzieniu, (испр.)*.

Głaistýti... *v.* glỹti *(испр.)*. *Вел.*, *Влад.* głaĩstas atšóko, padarýk głaistũ (głaĩstas, -taĩ = kũ głaĩstoma). Kùbiłą išgłaĩsto, kad ne bėgtų; krósnį, ãsłą łaĩsto (skįstu mólu), *Вел.*

Głaižýti. Возможно, что, при близкихъ по значенію словахъ głaistýti и łaistýti, въ языкѣ есть и синонимы głaižýti-łaižýti. Не будетъ ли здѣсь «senis... głaĩžos»?

Głamžinỹs, -nẽ. —

Głaudùs. Głaudùs veřšis dvi kárvi žìnd *(жем.)*.

Glebėsčiótis... и glemežūtis, см. выше głabasčiótis.

Gléima и glēma. Извѣстно: *Ольс.* gléimas (=gléimos), mēsa apsigléimojusi, mēsa véikē apsigléimo; *Ушн.* gléimes (=gléimės), mēsa, súris gléimė, apgléimėje; *Гавры* glēmes *(pl.)*; *Хв.* glēvē (=gleĩvei), -vių, súris glēviúts (=gleiviūtas); *Мос.* glēmes *(pl.)*, suglemėjusi mēsa; *Іоган.* gléivės, gléivėm (и gléivių? ср. véidas *geltōs* aptráuktas) aptráuktas, gleivétas grỹbas; *Посв.* gléivos; *Вилк.* gleĩvės, sugleivėję̃s grỹbas, *Влад.* gleĩvės, glêvės, glaumaĩ, vandũ ilgai bestovédamas glaumaĩs apsitráukia, glaumūtas mēdis (slidùs nũ glaumų̃, ilgai bùvęs vandenỹ)... Возможно, что при glēmės есть и glēmos (ср. gléimos и gléimės).

Glemēsa и glitēsa. Мнѣ извѣстны glėmesà, glitesà, об. pl. glēmesos, glìtesos, -sų̃. Ср. *krekėsà* (у Куршата), glìtesos (тамъ же, по Mielcke), žalesà, -sōs (тамъ же). Жемайты говорятъ žalesà, ob. pl. žãlesas (=žãlesos), -saĩ, -sų̃ (*v.* gléimėti), въ значеніи: 1) *зелень, зеленая трава* (žąsýčius išléid ant žalesōs) и 2) *žalumýnai* (žalì, nevirtì válgymai) или *пирожное (какъ кушаніе изъ зелени)*. Въ рукописи подъ словами на букву Ž дано žalesà и žalésas.

Glìčas и *(жем.)* glìče... glỹtlaiža *(испр.)*. *Жем.* glỹčas?

Glitìs *(Волков.)*, glýte *(Іоган.*, =glytē, ср. gylē, при gilùs), glỹtis, -tiēs, glỹtį *(Гр.)* и glýte *(Лиг.*, *Тавр.)*. Слово glýte приводится на основаніи сообщенія. Ср. *Іоган.* kā̃ (=ko) čia tiė glỹtės *(сопляки)* leñda?

Glitùs. *Вейв.* glỹtus, -ti, acc. glỹti (=glytùs, -tì, glỹtų), *гладкій, ровный*; *Вел.* glitumaĩ iš nósiės bėga.

Glìžas и glìžti (2). —

Głóba... pãgałba (*испр.*, вм. págałba). Говорятъ, повидимому, и głobà, głōbą. Głóba: paskutìne głóba pas sàva bóbą *(Гр.)*.

Głōbastis, głóza и głózoti.—Извѣстно только glōzoti *(Ольс.)* и glozóti *(Волков.)*: išglōzoje kāp karvãšūdį, (vaĩko) kélnės priglozótos.

Głōdnas. Есть и głodnùs, głōtnas, głūdnas, -nùs, głûtnùs. Ср. głōdni virbaĩ — galėsi į véiną vežìmą sudėti *(Вейв.)*, płaštakēłė głotnì *(не шерстка, Солы)*; ср. также głudùs arklỹs (kurs užsėdant dū́das prisigłaũdžiams), głudì galvēle *(Шав.)*, głùdus dákts *(Ольс.)*, *ср.* głaudùs.

Głúdas, *v.* głūdùmas. —

Głúdinti. Не głūdìnti ли или głōdinti (см. у Куршата)? Говорятъ prisigłùdink árklį, tai užsėsi *(Шав.)*. *v.* głōdnas (głudùs).

Głúdoti, *Понев.* głūdėti, głúdi, -dėja.

Głūdùmas. *Вел.* głúduma и głūdùmas, *Волков.* głúdumas, įgłūdùmas.

Głumnas... kłùikis *(испр.)*.

Głùmsti и głùmzdytis. — Ср. *Вилком.* głùmzdyt, -zdau *(мять)*: kam głúmzdai rūbą? Głùmzdyt, вѣроятно, = głámzdyti.

Głūsniuỹs и głūsniūti. Извѣстны: *Хвейд.* głūsniútys и *Ольс.* głóusnióutėis (=głûsniūtiės). Ср. *Волк.*

głusnıótıė и głûsnıótis (če głùsteléti, tę głùsteléti, če prisigłaũsti, tę prisigłaũsti). Głūsninỹs = głûsninỹs?

Głûsnis. *Вел.* и błûksnis, głûksnis.

Gnēboti *(испр.)*... gnēbo *(испр.)* и knēboti, -boju (оба *вост.*).

Gnıēva, gnıēvastis, gnıēvotis. Пришлось слышать только gnıēvotis.

Gnýbti, -bu, -bau (*Шав.* и *жем.* gnýbıau).

Gnỹburti, -ru, -rau. Глаголы съ окончаніемъ -urti, -ulti (*в.-лит.* -urûti, -ulûti, -aroti...) мнѣ извѣстны только изъ жем. нарѣчія. Формы gnỹburıu (при *жем.* gnỹburu), -rıau (ср. у Куршата łûkurıu, -rıau) мнѣ не извѣстны.

Gnìmbas. Это слово выведено, вѣроятно, изъ gnimbēlis: въ *Ольс.* говорятъ gnim̃bis, -bēlis (dóunas gnim̃bį, gnimbēlį dēve).

Gnìmbti, -bu, -bıau *(Ольс.), v.* gnýbti *(испр.)*. Въ *Ольс.* говорятъ: ganį́nti, -náu, nį́nkštis, nįñkti, nóšnįmštis, šnįm̃šti (= ganýti, -naũ, nýkštis-nykštỹs, nỹkti, nóššnypštis, *нос. платокъ*, šnỹpšti), при nìkti, apnįñk, apnìka, vainìks, vainìka, т.-е. долгій слогъ съ у послѣ n произносится такъ, какъ если бы онъ состоялъ изъ į + n (m.).

Gnýzelis и gnyžénti. Извѣстны: *Пон.* gnižēlis (ср. по образованію gurdēlis: žmogùs, gyvulỹs, kurs gur̃sta, baĩgıasi, vis menkỹn eina) и gnižénti (toks če man výras! tik pãčıai gnižénti), *Сл.* gnìžinti (gnìžina mēsą, pir̃štą, *пилитъ тупымъ ножомъ и тѣмъ разстраиваетъ у зрителя нервы*), *Курш.* gnìžas *(нетерпѣливый мальчикъ, плакса)*.

Gnıùsis и gnıúsoti. *Ольс.* gnıũsis («kurs gnıūsó») и gnıūsóti, *вост.* gnıúsauti (ko gnıúsauji, eik prıė dárbo), *Влад.* gnıũsyti *(возиться, мучить безъ цѣли)*: kam dabar̃ gnıũsyji kačıùką (сказано ребенку)? ką tu če gnıũsyji, ar negalì kaip reĩkıant dìrbti? ką tu če gnıũsyji, lyg Adõms vóverę?

Gnıùsti (1). *Ольс.* gnıùsti, gnıųstù, gnıusáu: įgnıùsa *(упавъ ничкомъ, уткнулъ носъ)* į par̃kasą, i rãdom nagývą (negývą).

Gnıūsûti. *Ольс.* gnıusóuti, *жем.* gnıũsinėti (vaikštinėti gáłvą nuléidus, vìską užmir̃šus).

Gnıutìs-gnıùtele. Въ *Пуш.* и *Іоган.* говорятъ: gnıùtıała, ùtıata, kir̃mıała, skrùzdıała, bùtıała, *gen.* -łės (*ù* полудолго) = gnıutėlē(?), kirmėlē, skruzdėlē, bùtelis *(бутылка)*. Изъ существующаго въ языкѣ слова «gnıùtıała» А. В. Юшкевичъ вывелъ, мнѣ думается, gnıutìs и gnıùsti (2): въ Понев. уѣздѣ (слово «gnıùtıała» мнѣ извѣстно только изъ говоровъ этого уѣзда) словъ gnıutìs и gnıùsti (2) я не нашелъ.

Gõbas, *вост.* gãbas и gãbštas (см. ниже išgóbti).

Gobėtis. Ср. *Вел.* gobėti, -bıù (*v.* góbti): mer̃gos gõbi (*sc.* skēpeta, -tą, = pasirìšusıos po kakłù skepetą nešıója), móters rỹši (ùžpakaly susirìšusıos skēpetą nešıója), ta skēpeta jau gobėta; *Тельш.* ko če tēp gobėtėis (teip daug norė́t paim̃ti), — galì ir

añtrą kar̃tą ateĩti (praesens — gobėjous); *Вейв.* gobînti, -inù = gabénti.

Góbti. Ср. *Мар.* tai sugóbė (daug sùėme, pavaĩdė), *Вел.* tókıas daugybės sugóbęs, ir dá dejū̃ja; «sugróbė ir sugóbė»; см. išgóbti.

Gobùs… néikom *(испр.)*.

Godîngas (1) и godlývas. — Извѣстно gū́dîngas.

Gõda и godė́ti. — Godė́ti = gū́dė́ti? Ср. žmõgus be gū̃da *(не знающій чести)*; ar tu be gū̃da *(Понев., Биржи)*?

Gõdoti. Ср. *Мар.* jis má ne pagodója *(nesìgaili, не сочувствуетъ въ несчастьи)*, sótus aĩkanám ne pagõdo *(сытый голоднаго не понимаетъ)*, mamà kıėkvıėnám pagodója *(suprañta visų̄ bėdàs, внимательна, отзывчива къ нуждамъ каждаго человѣка)*, *Влад.* výras sàvo pãčią turė́tų godóti *(беречь, стараться не обременять непосильными работами, выручать въ работахъ)*, godójamas žmõgus *(человѣкъ, заслуживающій состраданія, внимательнаго отношенія*, ср. mýlimas žmõgùs, *любимый, заслуживающій нашей любви человѣкъ)*. Слово это въ значеніи «*чтить*» мнѣ неизвѣстно. «Godóti», повидимому, получилось въ Сув. губ. изъ gûdóti (ср. *Сув.* и *Вел.* konė, *почти, чуть не*, *ãpė* = apıė, *Сув.* kenõ, *чей*, изъ kū́nė, ãpıė при apıẽ, kıė̃nõ): сложный гласный перваго слога, при постоянномъ отсутствіи на немъ ударенія, сталъ произноситься, какъ простой гласный; удареніе въ рѣдкомъ «s. aĩk. ne pagõdo» могло перейти на слогъ go (изъ gû) уже тогда, когда за этимъ слогомъ, при отсутствіи на немъ ударенія, установилось произношеніе «go» (слова gū̃sti въ Сув. г., повидимому, нѣтъ). При жем. gōū̃džıoti - gū̃džıoti (= gū̃džıoti) есть тождественный по значенію, но болѣе рѣдкій глаголъ *(Плунг.)* gōū̃doti (= gū̃doti); при *жем.* gū̃džıotıės есть и gū̃džıótıės (*Ушн.* gūdžıótys).

Godóti. — Въ *Солахъ* говорятъ: godýt, -daũ, -džıaũ (*находить чутьемъ, соображать:* kãtinas atgõdo sàvo namùs; bet atgodeĩ kẽlą namõ) и atsigõsti, -gostù, -godaũ (ir jùs = jîs atsigõdo, *и онъ, наконецъ, спохватился, очнулся*).

Godùs, -dî. *Мар.* gotùs, -tî, gõtų.

Góge. *Ольс.* gùge: į gùgę kam dǒuti, *дать кому «въ шею»* (собств. «*въ спину-горбъ*»).

Gogîngas и gogıóti, gomar̃nas и gumar̃nas, gomù. Эти слова народу, хотя не вездѣ, понятны, но дѣйствительное употребленіе ихъ въ языкѣ мнѣ не извѣстно (см. выше galvîngas).

Gõłas. Въ Векшняхъ говорятъ gùłu (произн. «gölŏ» = gułà?): gùłu (*Ольс.* šõnās) padė́k (bùtelus); ср. *Куп.* kõgi gułõm váłgai — paspr̃ingsi. Относит. написанія ср. bórė, -rės (въ перв. выпускѣ) = *жем.* bùre, *pl.* bùres, -rıu, *(мельничный, лодочный-корабельный) парусъ.*

Gomurỹs. *Ушн.* gomurỹs = *адамово яблоко* (gerklẽs mãzgas); «gerklẽje» здѣсь, вѣроятно, вм. «apıė gérklę» *(ср.*, впрочемъ, *вост.*: «piłnà gerklẽ dantū̃», гдѣ «gerklẽ» = *ротъ, полость рта); Мар.* gomerẽ, gómerę.

Góna. Сѣв. жемайты говорятъ: gõna gývolų užẽje ir nūjẽde javùs; tokiõs gonõs gývolų nabuváu dãbar (=dár; dabar̃ = *Мар.* dar̃) mãtis *(Ольс.)*; ciẽłą gõną bóndõs (=bandõs), žmonių̃ atvãre *(Векшн.)*.

Gon̄cas и gon̄čas. Извѣстно: gõnčas, gõn̄čas, gun̄čas и gan̄cnas (gan̄cnas vagìs = gùdinas vagìs).

Gõre *(жем.)*, -rės *(испр.)*, *родъ жидкости (напитка); горшокъ съ тлѣющими угольями* (*жем.* žydélkas sẽd žeĩmą ònt gõres). Ср. *Сув.* golẽ, gõlę, *смола* (и о водкѣ: «ir vẽ parsìnešė» golẽs). Въ значеніи «родъ игры» не извѣстно.

Gorẽtis. Ср. *Волк.* gorẽti, gõri, -rẽjo: gerklẽ gõri, *въ горлѣ «горитъ», горло сильно першитъ* (послѣ съѣденія чего-н. остраго, отъ жажды) и gorū̃ti: vẽjas gorū̃ja *(сильно продуваетъ)* šiẽną, jei šiẽnas pakiureĩ sukráutas; *горячиться, dìrbti nét išsižiójus, kaipir dárbo ištróškus; сильно желать; Куп.* gorū̃ti («aĩt graĩt ir sušìłusiom; atãjo atgorãvo; *rã*=ro[a]). Не смѣшаны ли въ рукописи слова gorẽti и garẽti? Возможно, что ligónis atsigorẽja = l. atsigarẽja (см. выше garẽti), а karčema sugarẽja = k. sugorẽja.

Gõrinti *(Тельш.)*. Ср. *Сл.* atgõrina = ateĩna kãkłą ištiẽsęs. *v.* gorinẽti.

Gõžti и góžti. Ср. žõles *(pl.)* ùžgože (ką-nors), *Ушн.* bãłas (*pl.*, = bãłos; *v.* báłas, -ła = bãłos, -łų) àpgože kìminus, *Ушн.* и *Вел.* žõles (žõlės) àpgože daržóves (*v.* apgóžti = apgõžti); *Сув.* jis mẽdų (į liẽpìnę) sugóžė (supýlė sukóšęs), *Гр.* pagóže (pàvertė, sun̄kų, kẽbłų dáiktą), *Довк.* douną padieię ąnt stało o ału ìšgôżę par slengstį; Dìjwo dowìną sawo bótoie tinkamam pagożęs walgytì (Bud., 57 и 143), *Вел.-Илг.* kóks góželis! (сказано о человѣкѣ крайне невнимательномъ: į mẽdį susìdavė beeĩdamas, nemãtė kẽlo — į griõvį įvažiãvo, rankà móstelėjo — łángą ìšmušė).

Grabijõšius и grabijošiū̃ti. —

Grabštùs. *Сув.* об. graibštùs, -tì, graĩbštų (при grabùs, *v.* grabnùs). *v.* graibštùkas.

Gragždìnti. *Ушн.* gragždénti: tẽp užgragždẽna mòn (łabaĩ įprãšė, įšãkė tylẽti), alì aš tau pasakýsu.

Graibsčióti. Болѣе извѣстно gráibščioti.

Graibstýti. Ср. *Гр.* pradẽje jį graibstýti, *начали (полиц. агенты) слѣдить, смотрѣть за нимъ*, ir sùseke.

Graikštùs *(Вел.)* и gramùs *(Влад.)*; grakštùs *(Росс.)* и grãkštùs = graikštùs *(Ольс.)*. Graikštùs *(Вел.)* — болѣе качество животныхъ, а gramùs говорится исключительно о людяхъ. Grakštùs — *прелестный, прекрасный (качество людей)*, а graikštùs *(Ольс.)* — *красивый:* gražùs gražèsnis už grâkšti *(Ольс.)* и grakštùs gražèsnis už grãži *(Хвейд.)*. Слово graikštùs *(Ольс.)* употребляется, повидимому, и въ значеніи *чистый, опрятный* (ср... apey bytes, 1823, par Niezabitawski, стр. 9: dydeley pas bytes wysur użsiłayko *grayksztiby*). Возможно, что *Вел.* graikštùs и *жем.* graikštùs - grakštùs представляютъ лишь разновидности одного и того же слова: *Вел.* graik-

štùs—*разборчивый (берущій лучшія части, верхи)*, а *жем.* graikštùs-grakštus — *«разбористый»* (*ср.* выраженіе «разбористый товаръ»); *лучшій, красивый, чистый* (ср. gąstùs — *пугливый* и *страшный*, įštabùs — *наблюдательный* и *замѣтный*); graikštùs-grakštùs могло получиться изъ grai-stus, а gramùs изъ grai-mus (ср. griẽ-ti, grai-stýti).

Gráižtvos и gráižtos *(жем.)*, -tvų, -tų, *Вел.* graižaĩ, -žùs, *Гр.* graižtaĩ, -tùs.

Grajavóti. —

Grãmatas. *Пик.* grùmuta (kar̃klų grùmuta), *кустъ. v.* grùmuľas.

Grambýti *(жем.)*. Понятія «скребать» въ глаголѣ нѣтъ (не «grámbyti»). Grambýti значитъ: *ощупью искать, шарить, хватать, хватать и собирать* (ср. -grĩbti, -grimbù, gribaũ и ténkinti при tèkti, tenkù). Другіе примѣры: ko tu grambás patámsė, užsidėk žiùburį; ar kąn sugrambė́? ko če grambás, ar nejė̃dis esĩ? arklỹs gram̃bos—nór jėsti. *v.* grumbýti.

Grandỹkle... nû ãsľos *(испр.)*.

Grañdis. Ср. *Вейв.* grandĩs, grañdį =grim̃stas (въ перв. значеніи), *Лн.* grindẽ, griñdę (гдѣ grind- можетъ быть изъ grend-), *(жел.) кольцо.*

Grastĩs. Ср. *Вилком.* grazně̃, -nẽs (въ томъ же значеніи).

Griaũmedis *(испр.)*. *Бетиг.* graũmedis, -džia, *ломкое, старое дерево; kruche, stare drzewo* (graudùs medis). Griaũmedis traškùs... *(испр.)*. 2)griáumedis,-džia, c.: jis tóks griáumedis, ji tókia griáumedis *(Влад.)*.

Gráužinti, *pass.-caus., v.* gráužti. Вѣрно только 2-ое значеніе.

Gražumà, grãžumą. Различаются три слова: gražumà, gražùmas и grãžumas. Gražùmas — *красота*, а grãžumas—*добро (противоположность строгости), ласка:* ne gãľ prisikálbinti nė grãžumu (и gẽrumu), nė pĩktumu *(Влад., Мар.)*.

Griẽbdintis... susigrėbin (*Ольс.*, вм. «susigriėbĩna»), *испр.*

Grė̃bẽžis. Извѣстно только grebẽžis и grebẽžius (ср. «грабежъ», не «grė́bti»).

Grė́binti и grė́bdinti, *pass.-caus., v.* grė́bti *(испр.)*.

Grėbľãvinis. Извѣстно grėbľãvine *(Ольс.)*.

Greĩtas (*вост.* graĩtas). Ko (*діал.*, вм. kû) greitája...

Gréndymas *(Вел.* и *Сув.)*. Долгота *y* (въ слогѣ -dy-) здѣсь, повидимому, того же происхожденія, что и въ словахъ,употребляющихся въ этихъ говорахъ: kľáusymas *(вопросъ)*, pýnymas *(плетеніе)*, gė́rymas *(питье, напитокъ)*. У вост. верхнелитовцевъ и жемайтовъ эти слова имѣютъ краткій гласный передъ m (*v.* gė́rimas). Kľáusymas (при kľáusti), pýnymas (при pĩnti), gė́rymas (при gérti) перешли, повидимому, въ разрядъ словъ: dãrymas, rãšymas, plė̃šymas, kárdymas (при darýti, rašýti, plė̃šyti, kárdyti). Долгота *y* въ Сув. губ., насколько мнѣ извѣстно, сохраняется во всѣхъ отглагольныхъ существительныхъ, въ которыхъ удареніе падаетъ не на -*ỹ*mas. У жемайтовъ существуетъ слѣд. осо-

беннность: gėrìms *(напитокъ)*, plėšìms (при plėšinỹs, *новь)*, audìms *(ткань)*, kłojìms (ср. «trìs kłojimùs iškúlėm») и gẽrims (*питье*, — дѣйствіе), plẽšims (*рваніе*, при plẽšyms, отъ plẽšyti), áudims *(тканіе)*, kłójims *(стланіе)*. Есть, однако, и у жемайтовъ слова, которыя стоятъ какъ бы особо: жемайты говорятъ skýnims въ двухъ значеніяхъ — *расчистка (лѣса)* и *расчищенное мѣсто (въ лѣсу)*. Grę̃ndims у жемайтовъ значитъ *расчистка мѣста (для молотьбы, для складыванія хлѣбныхъ снопозъ, сѣна)*, а въ *Вел.* и *Сув. г.* — только *«расчищенное мѣсто» (токъ)*.

Greñsti *(Понев.* и *Мар.)*.

Grẽtas, -ta, m. — Извѣстно лишь *Ольс.* grètu (*рядомъ*, gretà) ėti. Сущ. gretà представляется возможнымъ (ср. greità, giėdrà, šviėsà...).

Grietìnẽ. Ср. *Вел.* griẽsti, griėčiù, -čiaũ: kai tik užsigriẽs, ir nugriẽbk; kai tik užsìgriėtė, ir nùgriėbė; ledžiùkas ką tik užsigriẽtęs, užtérškėjęs; *Гр.-Курш.* kad vìrałą išvérd, kar̃tais krėnìke užsìded ant vir̃šaus: tóji krėnìke bùs «grìtena» (*Сл.* grajìmas).

Grė́velis и grė́va, по значенію, равны (хотя не вездѣ) слову grióva.

Grỹbe... abriėdẽlis *(испр.)*: *Вел.* abriėdẽlis, *Бетиг.* briėdẽlis, *Ольс.* brėidẽlis, *сморчокъ (morchella)*.

Gribišáuti, *покрадывать (Ольс.)*.

Gribišióti, gribešióti, gribišõkas. —

Gribìšius. Извѣстно лишь *Ольс.* «gribìšõš, -sẽ» (= gribìšas, -šė).

Grỹbmalis, -le *(Ольс.)*, *очень вялый человѣкъ; олухъ; człowiek rozlazły; niezdara* (kurs tiktai «grỹbams málti» tiñka).

Grìbšt. *Вилк.* gribštùs, -tì = graibštùs, -tì (*v.* grabštùs).

Grìgti... «pakłumù» = «pakłómu» (?); ср. pavýmu, -mui при pavijimù: *Влад.* bùvo trìs kartùs pavýmu (*жем.* tů pavijimù, *подъ рядъ)*.

Grìkšterėti. *Ольс.* grìkštelėjau rañką, kóją (*v.* grýžterėti).

Grýnas. *Сл.* и *Куп.:* grýnas kratinỹs (kuriamè daug šiẽno yrà), grýnas abrãkas (kuriamè daug avižų̃ yrà), grýnos ãvižos (kurių̃ didelì grũdaĩ, gerì šiaudaĩ), grýnas vàlgymas (riėbùs, gardùs, nepàprastas), grýnas obůlỹs (geras, gražùs pažiūrėti, kurs ir svẽčiui tiñka), grynaĩ dũda válgyti (riėbeĩ, gar̃džei), grýnos drãpanos (łabaĩ gẽros).

Griñdas. — *Куп.-Лн.* griñdos, -dų̃ = griñdys.

Grindinỹs = ìšgrįstas per (par) pélkėtą viẽtą kẽlas.

Grìndyti. — Существованіе *вост.* grìndyti, -dau (=gréndyti, -dau?) мною въ точности не установлено. Извѣстны глаголы: *Сл.* grindýti, -dijù, -dijaũ и *Куп.* grindóti, -dóju, -jau при существит. griñdys и griñdos *(полъ)*: Kastùlis įgrindìjo (= grindìs įdė́jo) saklỹčią, rytój pradẽs łubót (ср. *вост.* «ar įdantijeĩ grė́blį?», *v.* dąntį̃nti), Jõnas įgrindójo (= grindàs įdė́jo) dar̃žinę ir jau šiaudaĩs pakrãtė. Говорятъ: aš grindaũ *(прош.)* ãsłą, ùpė (ledù) apsigriñdo, *Понев.* apsìgrende.

Grinžóratas, grinžtẽ, griñžtis, gryžulẽ. Въ *Хвейд.*, при groñšts, griñžti (=grą̃žtas, grį̃žti), говорятъ gryžórats и grýšte (собств. «grýšti», а въ *Ольс.*—grįnžoràts (не «grįnžórats»), *gen.* grįnžorãta и grįnštìs, -tèĩs, grįñžti (sprãgiła griñštìs, gaváu linũn grįñšti); ср. *Гр.* linų̃ grą̃štìs, acc. linų̃ grą̃šti. *Ольс.* grįnžulẽ, grįñžulę, *связка льну, бѣлья* (sudėk į grįñžules, paskóũ išdžiáustysma), *Векшн.* gryžulẽ (linùs sušukóutus sùsuk į grỹžules=grį̃žules); ср. *Ольс.* grįnžałâs (sugrįnždamõs) važiaváu *(я ѣхалъ назадъ).*

Grižãžole, -lės, f. *родъ растенія (рѣзуха, сердечникъ?); gatunek rośliny (испр.).*

Grýžtai (*жем.*, не «gryžtaĩ») и grýžtas (*жем.*, при «grė̃išts», *adv.* «grė̃ištã»), -tà. Во Влад. у. слова griéžtas, повидимому, нѣтъ; если бы оно было, женскій родъ отъ него, какъ отъ причастія, звучалъ бы griéžta (ср. *Влад.* lémtas, nelémtas žmõgus, lémta, nelémta žmonà, *v.* у Куршата lemiù).

Grýžterėti. Слово grýžterėti сомнительно (см. выше grìkšterėti). Ср. *Сл.*: ir da sỹkį grýšterėjo (=grį̃šterėjo), *взглянулъ, бросилъ взглядъ назадъ.* «Iš nãra»: *жем.* narỹs=*суставъ; nárs (жем.)* yra kìłpa žùvei (žùvėi) užnèrti ir užnérus ištráukti; *вост.* и *жем.* nãras (nárs)=*нырокъ.*

Gryžũti. Ср. *Пуш.* greižióti: kinìvarpos mẽdį sugreižiója.

Gróbas. Ср. *Лн.* gróbai viėnì, pasiródė tiktai gróbai *(скелетъ).*

Gróbintis, -nûs, -naus, *pass.-caus.*, *v.* gróbti (gróbtis). Черта является лишнею.

Grobstinė́tis... apłiẽ (=*жем.* ãplei, ãplē, ãpei; *в.-лит.* apiẽ, ãpiė), *испр.*

Grobûnìs, -niẽs, gróbûnį, c. *грабитель, хищникъ* (*v.* im̃čius).

Gromulỹs. *Сл.* grõmułas: «kárvė negál grõmuło atrýti», *Пон.* grõmulis (при gỹvulis, mẽzginis=gyvulỹs, mezginỹs).

Grõmulti *(жем.)* и grõmulûti *(в.-лит.); вост.* и gromułût.

Gromulûtas... *pierżastemi (испр.) chmurami...*

Grõzdinti. *Вост.* griozdóti, griauzdóti (kam čia teip prigriauzdójei).

Grožýtas *(Понев.)*, grūžýtas *(Вилк.)* и grąžýts *(Гр...).*

Grùbas. *Росс.* grùbzłas, -łaĩ: kéłs grubzłúts (grubzłûtas), *v.* у Куршата grùbłas.

Grūdė́ti. Grúdėti *(pl.)* grìkai (daũg bus grūdų̃, matyti ant laũka). Возможно, что здѣсь должно быть šį̃met grūdė́je (-dėjo) grìkai.

Grúdinti, -nu, -nau *(испр.), pass.-caus.*, *v.* grústi. Черта является лишнею. Grúdinti значитъ и *закаливать:* pagrúdinau kir̃vį *(Вел.).*

Grudùs. *Тельш.* и grukštùs: grùkštus mẽdis=m., kurs véikei łúšta.

Gruĩlei. *Sing.* gruĩlus: plìks, nũkirpts kāp gruĩlus *(Ушп.).*

Grukšnóti *(испр.).*

Grumbýtis. Написанія grambýti, -tis и grumbýtis явились, вѣроятно, изъ *жем.* gròmbýtis, -tėis. *v.* grambýti.

Grùmdyti. Формы trenù и bũrė -būrẽ *(loc.)*—жемайтскія.

Grum̃słas *(жем.)* и grum̃stas *(Вел., Влад.)*; *Пон.*, *Сл.*, *Мар.* grum̃tas; *Куп.*, *Сл.*, *Ушн.* grumuñtas (dìdelis grum̃słas, d. grum̃tas).

Grum̃sti (1). Второе значеніе слѣдуетъ нѣсколько измѣнить: *выражать неудовольствіе, досаду и грозить.*

Grumulótis. — Grumułũtis, -lũtis?

Grumzdìnti... į̃ded gileĩ *(испр.)*.

Grūnùs. Въ Тельш. у. говорятъ: grūnónti dóuna, grūnós (grūnus) kẽpałs (=grūnanti dũna, grūną̃s kẽpałas).

Grústi (2). Širdẽle sugrúst, -úda *(Гавры)* и sugruñd, -ùda *(Тельш.)*. Изъ народной пѣсни: ir sugrúdau skindamà, graũdžei verkıaũ pindamà.

Grùte. Изъ Тельш. говоровъ извѣстно: pl. t. grùtes, -tē: sudė̃k ašvéinıus į grutès *(Мос.)*, į gručıùs *(Ольс.)* = supánčıok po du; arklê ēt grùtės (arkleĩ eina grùtėse). Ср. *Ольс.*: vézu — begrutìnónčıu abùdu nômėi (véizdžıu — begrutìnančıu abudu namõ = beeinančıu sukìbusıu, susikabìnusıu).

Grutıũti и gručıũti. Верхнелит. слово должно было бы звучать только gručıũti. Въ Мосядахъ говорятъ обыкновенно sugrutóuti árklus, žmónis = į gručıùs, grutès sudė́ti. Dvilỹpus, -pıus (*испр.*, вм. «dvìlỹpus»).

Grúzdinti. Ср. *Вел.* atgrúzdinau (begrūzdamà atbùkinau) kir̃vį, tai atgrúzdytas (-dintas) kir̃vis, kam grúzdini bereĩkało kir̃vį.

Grùžas (2). Слово audìne извѣстно только изъ Довконта: webraj, kiaunes, *audìnes*, udras, joudoses łapes (B., 112).

Grùžinti. *Ольс.* arklê grũžin pė̃iva (=arkleĩ grũžina pıė́vą). *v.* apgrúžinti (=apgrũžinti).

Grúžtis. Извѣстно и *жем.* grũžtìs: grũžtį tur vâks (vaĩkas).

Grũžũti. Второе значеніе дано на основаніи сообщенія изъ Вейвиржанъ. Grũžũtıės въ значеніи «обниматься (прижимаясь)» извѣстно изъ ольсядскаго говора. Ср. у Довконта groużouti, -tijs (=grąžũti, -tıės?), *обнимать, обниматься.*

Gùdas (3). Другія значенія этого слова: *русскій литовецъ (въ Пруссіи); верхнелитовецъ (жем.); мелкій лит. дворянинъ, говорящій политовски неправильно и вообще коверкающій мѣстный лит. говоръ (Вилком.); литовецъ другого говора (Вилком., Пон.).*

Gudráuti. Ср. *Векшн.*: búdrau (=búdrauja) nãktį, ne mė́ĩgt (ne mıẽgti, ne mıẽga).

Gudrininkas. *Жем.* и gudrẽlus: kóks mat gudrẽlus išširãda!

Gúdrumas... apliẽ = ãplei *(испр.)*. Сув. и gúdumas, *Вел.* gúduma: bùvo patì gúduma.

Gugà, gùgos *(испр.)*, f. *Ольс.*: baĩnas be gùgas; ср. *жем.* gugnosà, acc. gugnõsą (žmõgus, kurıõ nósis su gugà).

Gúgis и gúłba. —

Guĩbas изв. лишь изъ нар. пѣсенъ (*Ольс.* guĩbis).

Gułõva и gułõvas. Gułõvà (=gułõvė) — слово сомнительное (изв. только изъ нар. пѣсенъ А. В. Юшкевича). Gułõvas и gułõvė = *тотъ, съ кѣмъ спятъ въ одной кровати* (у кре-

стьянъ не для каждаго есть особая кровать). «Màna gułõvė» могъ бы, конечно, сказать и мужъ о своей женѣ (ἄλοχος). 2) O tu, gùłove (и gułõve)! kai paim̃sıu tau pántį, tai dvìlinkas išsiver̃si iš łóvos.

Guĩta. На границѣ Курляндіи (въ Тельш. и Понев. у.) этого слова, повидимому, нѣтъ (ср. *лат.* gùlta).

Gumbnõsa, -nõsos *(испр.)*.

Gumbõčius. — Не будетъ ли gumbū̃čius?

Gum̃bras. *Понев.* об. gumburỹs: iš-gumburıãvęs medžıas (medis), gum-burıū̃tas medis (ne lygus, gųmbaĩs apaugęs).

Gùmurti. *Ушн.* gumulỹs sugumū̃turts.

Gùnyti. Не будетъ ли здѣсь *жем.* *gū̃-nyti (изъ *guĩnyti)?

Gùnkła, -łos, f. и gùnkłas, -ła, -łaĩ, m. (оба *вост.*).

Gùnkłotas и gunkłū̃tas: mẽdis gunkłū̃-tas, łãdas (lẽdas) gunkłū̃tas, sugun-kłū̃tas ãžero łãdas *(Лн.)*.

Gùras. Ср. káłno gùras, -gurẽlis *(выступъ)*; gurẽlis (ãtskiras kalnẽlis), *Ил.-Вел.* Ср. gur̃nas.

Gurbė́ti, -bė́ju, -bė̃jau *(испр.)*.

Gur̃bti. *Жем.* nugur̃bęs vaĩkas (*sc.* nẽ-vaša), nugur̃ba paršẽlis (visái su-menkė́jo).

Gurbùs, acc. gur̃bų: gurbùs vaĩkas (ne teip rıebùs, kaip stiprùs, sveĩkas,— о ребенкѣ, *жем.*).

Gur̃gułas. *Вост.* и gùrgułas (łazdõs gùrgułas, ver̃pıa gurgułaĩs), gurgu-łū̃ta łazdà, gurgułū̃tas botãgas, *Вел.* gur̃kmazgis (= gur̃gmazgis?) = dìde-lis mãzgas. Можетъ быть, сюда же относится и *жем.* gùrgûle (gúr-góule, gúrgūle), *лежачая толпа, куча*,— получившееся, повидимому, изъ *gùłgûle. При gúrgóule въ Тельш. у. говорятъ и gérgóule. Ср. *Сл.* gúrguzas = gargółas.

Gurgždulẽ *(испр.)*. *Ольс.* į gúrgždu-łas sıúłã sušóka, *Плунг.* vir̃ve suẽje į gur̃gždóules bėsukónt.

Gūrinė́ti. Ср. *Сл.* gúra *(человѣкъ, который ходитъ, выпрямивъ шею, хотя весь держится непрямо)*. Gu-žùtis gūrinė́ja *(Бетиг.)*.

Gùrinti и gū̃rinti. Ср. pargùrin (sun̄keĩ par̃vež), Bałtarãgis ir nūguĩrina põnū *(dat.)* avižun̄ maišẽlį *(Ушн.)*.

Gurkłótis. Не gurkłū̃tis ли?

Gurłùs. Gurłùs = *слабый, нѣжный (Корш.)*: gurłùs arklỹs, tolė̃ĩ nenū-važıóusi. *v.* gaižùs.

Gur̃nas, -na и gurnẽlis, -la, *мыщелокъ на ногѣ*. Nusidaũže gurnùs, ne nusi-daužýk gurnų̃ (terp akmenų beváikš-čıodamas). 2) *небольшая часть окорока (ближе къ мыщелку)*. Toks čıa be-kum̃pis *(какой ужъ тутъ окорокъ)*, tik gurnẽlis. Gavaũ gurnẽlį, reikẽs išsivìrti *(Пон.)*. +

Guvùs. Ср. *Понев.* gavùs žmõgus = grabnùs (grabùs) žmõgus.

Gūžė́ti *(Росс.)* и gunžė́ti *(Тельш.)*.

Gūžinti. Gūžìnti: gūžė́ti = mokìnti: mo-kė́ti. Вм. gūžìnti («žansýčıus... gū-žìn») представляется возможнымъ и gūžinti, *pass.-caus.*, *v.* gūžti (2). *Вел.:* vištà susigūžina (grıebıamà).

Gūžỹs, gúžıa *(испр.)*. Говорятъ также: gúžis, gūžỹs-gūžį *(зобъ)*. 4) *вост.* gúžıos, чаще gūžės, gūžys.

Gũžti (1). — Вм. «gūžtė atgũža visì penkì» не будетъ ли здѣсь просто «àtguža visì penkì» (*см. в.-лит.* gužėti и atgužėti)? Слово gùžti, gųštù, gužaũ (atgužaũ) при gužė́ti (atgužė́ti) мнѣ не извѣстно.

Gũžti (2). *Ольс.* guñžti. Ср. vištà atsigũžia, pasigũžia gáudoma (*Посв., Мар.*); vištà sùgũže (*прикрыла*) sàva vištýčius (*Плунг.*).

Gūžū́ti. Ср. *Волков.* vìštą gūžū́ja, kad pagáutų; pagūžū́k, ir sugáusi.

Gváirinti. Ср. kàži-kuř jis dabar gváirin, išgváirina, nugváirina (*Бетиг.*).

Gvaldýti. Ср. gláudyti, -dau: ne gláudyk žìrnių, riẽšučių̃ (*Сл.*) и glaudýti, -daũ: glaudaũ (*очищаю отъ лузги*) riẽšučius (*Лн.*).

Gvaĩščias. Ср. *Хв.* gvalìni (=gvalìnė) torà = gulščių̃ kartẽlų tvorà.

Gvėrỹne... kiaũryme (*испр.*).

Gviĩdis. *Жем.* и gviĩbis, -be: ryšutâ jau pãtis (= patys) gviĩbē (gviĩbei), при gviłbùs, -bì (ar gviĩbì rėišutâ = ar gviĩbūs riẽšutaĩ).

Gvildýti. Ср. *Мар.* gvildẽna žìrnius, grikiùs, saułógrįžius (*лущатъ, выбираютъ и очищаютъ зерна*), *Ольс.* ar išgviĩba rėišutâ (ar jau pryẽje, ar jau bìrst)?

I (1). *Ольс.* ėĩk (= *iẽk, *эхъ*), tu, ùtina, sliñki!

Y. *Вел.* kas ỹ (*что изъ того, Пон.* kas bùva), kad aš nežinaũ? *Ольс.* vākâ y (и yr) mókomóuju (см. ниже įdū́ti).

Į. *Сув.* važiavaũ į Gudelùs (названіе деревни), einù į Gudelùs, į Petraičiùs (названіе семьи), daug máłkų sukūrẽno į plytàs (*выжигая кирпичъ*); *Жосли* nuvažiavaũ in jį̃, in Gudẽlį, in kùnigū (*къ нему, Гуделису, ксендзу*), при važiū́ju Žãslosna (= Žãslůsna, *въ Жосли*), buvaũ par kùnigū (*у ксендза*); *вост.* važiū́ju ont jį̃, on jį̃, unt jį̃, un jį̃, ont -on kùnigo, unt -un kùnigū (*accus.*, *къ*); *Свенц. у.* stovė́jau in duñkčia, in káłna, in łùbū (= ant dañkčio-stógo, ant káłno, ant łùbų), eisì in (*къ*) kùnigū.

Į-áušti (*жем.*). Извѣстное слово.

Į-bam̃binti. *Сув.* bambù, bam̃ba, *Илг.* bámbu, -bė́jau, *Сл.* tu bùmbi (= bámbi), *Ольс.* bòmbė́ti, bõmb (= bámba), įbómbinti, *Сув.* įbam̃binti.

Į-baũžti. Įbáužti, išbáužti (*Ольс., Волков.*) и įbaũžinti, išbaũžinti (*Ольс.*). *Испр.* Ср. *Ольс.* baũžinė (*infin.* baũžinėti) kāp Prúsų Viẽšpats (не «Vėĩšpats»).

Į-berbė́ti. Вѣрнѣе: įbérbėti, (-bėju), -bėjau: *Ольс.* subérbėjis mẽdis, jau įbérbėjis, subérbėjis (jaunikáitis), nieka iš anõ nabús. Почти то же, что suriẽtėti. *v.* bérbėti, subérbėti; см. выше garbiniū́tas (sugarbė́jęs, sugérbėjęs).

Į-bingė́ti. Вѣрнѣе: įbingė́ti, -gė́ju (*жем.*).

Į-brū́sti, įbrūzdinti и įsibrū́zdinti. Извѣстно: *жем.* brūsti, brūzdù = brūzdžiù, brūzdžiáu (výrā numỹ brūzd, šeimýna po kymẽli = kiėmelį brūzd, *sc.* dirbinė́ja; įsibrūzdis tēp buváu, užmiršáu ir ãplėi pėĩtus; įsìbrūzdžiau, ir dìrbu; úkininks įbrūzdina vaĩkius); *жем.* и *в.-лит.* brùsti, bruzdù (и brųzdù?), bruzdáu (*Гавр.*

brùzti, -zù, -záu) при bruzdéti, bruzdù, -dējau (výrā, subrùsket; brùskem; výrā subrùzda; ir sēnis subruzdéje); *Волков.* brúzti, -zіu, -zіau (и *brústi, brúzdžіu, brúzdžіau: įbrúzіau jam árklį, bérną). На основаніи этого матеріала считаю возможнымъ исправить соотвѣтствующія мѣста выпуска такимъ образомъ: a) įbrúzti, -zіu, -zіau и (?) įbrústi (изъ įbrúzdti), -zdžіu, -zdžіau (reĩk įbrúzti - įbrústi gērą árklį), b) įbrúzdinti, -nu, -nau, *pass.-caus.*, *v.* įbrúzti (gērą dáiktą įbrúzdinau) и c) įsibrúzdinti, *pass.-caus.* (при įsibrústi - įsibrúzti: martì įsibrúzdina). Имѣются нѣкоторыя данныя, по которымъ годятся здѣсь и глаголы: įbrūsti, įbrūzdinti, įsibrūzdinti и įbrùsti, įbrûzdinti, įsibrûzdinti; но данныя этого рода можно считать плодомъ частью натяжекъ, частью недоразумѣній.

Yč... *v.* yt, ìtin *(испр.)*.

Į-čіužénti. Ср. įčіužēti *(войти, производя шелестъ)*: ponià (šilkìnėm drãpanom) įčіužējo - įčіužēja rúman, bažnýčіon *(Вилк., Пон.)*, įčіũžti, -žіù *(Сув.)* и įčіaũžti, -žіù *(Пон., Вилк.)*: žіūrék, kad ne įčіũžtų vaĩkas į šùlinį (šùlinіo búta žemù reñtinіu), tik ne įčіũžk į ēketę (bečіužinėdamas ant ùpės), vaĩkas ĩčіauže bãłon (и bałēn) ir sušłãpa, žіūrék, kad jekertēn ne įčіaũžtum, vaĩkas ĩčіauže (*v.* įsliñkti) mediñ, medžіañ.

Ýda *(жем.)*. У жемайтовъ *(Росс.)* значитъ и «*поводъ къ ссорѣ, предлогъ*»: pìłns ýdų, ýška visókių ýdų, išrañd kókią ýdą ir kiñb. *v.* jáibe. Сюда же, можетъ-быть, относится и *вост.* ýdas, gen. ýdo (ýda), *мелкія насѣкомыя:* nebegalù akét — ýdas pіáuna árklus, jýdas užpũła (užpũło, užpũłė).

Į-dìlti. При ĩdełu жемайты говорятъ įdiĩti, ĩdilau.

Ĩdukra... pàjėme *(испр.)*.

Į-dunksóti, *-sau (испр.)*.

Į-dũti. Въ *Тельш. у.* говорятъ: vākâ yr baudamóuju, mókomòuju *(дѣтямъ нельзя спускать, дѣтей слѣдуетъ наказывать, учить)*. *v.* išvèsti. Связка ỹr-ỹ при этомъ, повидимому, обязательна.

Ýdvinti. *Kám (испр.)* tu ýdvini...

Į-gіédinti. Слово «įgіédinti» народъ признаетъ возможнымъ. Не говорятъ ли įgіédìnti? При южномъ среднелит. и жем. te-gіėdіē въ вост. говорахъ есть и te-gіėdỹ: *Сл.* te-łaužỹ (*inf.* łáužti), te-pіaunỹ, te-šnekỹ, при te-łáužai (*inf.* łáužyti), te-sākai, te-válgai, te-pіáustai.

Į-gį́sloti. Вм. «neščіùs», вѣроятно, должно быть «naščіùs».

Į-gìžti... nů rúgšta ir súra *(жем.)*.

Į-gnýbti... įgnìmbіau *(Ольс.)*.

Į-káinіoti. Въ *Пуш.* и *Іоган.* говорятъ: iškáinіok gãłą rãtų, iškáinіojei ni šeip ni teip—maišaĩ leñda, iškáinіoja łóvos rõmus (= virvėmìs išpýnei, -nė). Въ этихъ говорахъ между káinіoti и páinіoti есть, повидимому, разница въ значеніи.

Ikrùs. *Ольс.* (žuvų̃) vėĩni péĩnē *(masc., самцы)*.

Įkurės *(испр.)*.

Į-léisti. *Вост.* всегда łáisť, ne léisť, но въ *Куп.* и *Сл.* говорятъ: įłáisť,

pałáisť, не įłóisť, pałóisť, при łóidyť, pałóidas, łóiksvā = łáidyti, pałáidas, łáiksvė, łáisvė.

Ilgaĩnıui. *Жем.* и iłgaĩnıóu *(Вейв.)* и ìłgainıu *(Корц.)*.

Iłgastis, įłìpinti, ỹlis, įmakùs. — Į-lìpinti (при įłaipìnti) народъ считаетъ возможнымъ. Ср. *Сув.* ỹlus, -aus, *палка, оканчивающаяся внизу гвоздемъ* (ỹlus gẽras pasiremti eĩnant ledù; ср. ýła).

Ìmai. Вѣрнѣе imaĩ (ср. «kad yrà — kertaĩ, kad nėrà — kentaĩ», *в.-лит.* и *жем.*); мнѣ извѣстно только mà *(Сув.)*: mà jį velneĩ.

Imavótis... kìts-kìtą = vıéns-añtrą *(жем.)* и vıéns-kìtą при vıéns-añtrą *(в.-лит.)*; «kìts-kìtą» возможно при дѣйствіи, происходящемъ между многими лицами (при «vıéns-kitą»).

Imčıos. Вполнѣ извѣстно только *вост.* imtys, -čių.

Imdinti... *starać się (испр.) o to...*

Į-mẽginti. Не į mẽgìnti ли?

Į-migis. Говорятъ и įmygis, įmygis *(Тельш.)*. «Nu, nù» (при *жем.* nùgis) слѣдуетъ, повидимому, вездѣ замѣнить написаніемъ nũ, nũ (при bỹ жемайты, впрочемъ, говорятъ и bì).

Imlóti. *Жем.* и imblóti.

Įnašałas и įdėlis обыкнов. значатъ a) *взносъ* и b) *вкладъ*.

Indovùs и įdovùs. Не «įdavùs» ли? Ср. «įdomùs» (įdėmùs)?

Įpinas и impinas.

Į-púti... įpu*vau (испр.)*.

Įrajis... žùvį prarýtą *(испр.)*.

Į-raũsti... Įrau*se (испр.)* kùrmis...

Irkłas. «*Ìrkle* sėdėns», повидимому, возможно: ср. *Ольс.* sėdėns *šlėdẽlėsi (loc. pl.)* ir skómbink, при įsisėdis į šlėdelės.

Irštvà. Въ *Тельш. у.* šìrts, рѣже šìrta, šìrtva.

Į-saĩsti *(Вел.)*, įsałstù, įsałtaũ *(испр.)*. Ср. *Бет.* įsãlę (= įsaĩtę) marškineĩ (*v.* įsałas, įsálti).

Į-si-brũzdinti, см. выше įbrũsti.

Į-si-dýgti... *v.* įsisprénsti *(испр.)*.

Į-si-glỹti... -glyjáu *(испр.)*.

Į-si-krúmyti и į-si-kúnyti. — Įsikúnyti, въ значеніи *воплотиться*, извѣстно изъ церковнаго языка.

Į-*si*-kùrti *(испр.)*.

Į-si-lỹdyti. Ср. *Куп.* šlìdytis, -dinos, -inaus (= šlìdintıės, -dinûs, -dinaus): bernẽlys, bárnas šlìdinas prė mergıótās, margóitās (bernẽlis, bérnas šl. prıė mergiõtės, mergáitės, *старается примаститься, ухаживаетъ*); prisišlìdyk *(сгумнѣй подойти)* prė jo, ir gáusi.

Į-si-mylėti изъ народнаго языка извѣстно, какъ v. transitivum: įsimylėjau mergẽlę, mergìną.

I-si-spelėti... įsižıūrėje*i (испр.)*.

Į-si-spytrėti. Ср. *жем.* ko če tēp spỹtrinėji, *Бетиг.* įsispitrıóti, *Вел.* įsispìtryti, -ryju, *Тельш.* и įsispitrėti.

Į-si-sténgti, -gı*u (испр.)*.

Į-si-sũsti, įsìsũs*u (испр.)* = įsisûsiù.

Į-si-šurnėti, -nėju (?), -nėjau, *опротивѣть; «wrazić się przykro»*. Jų̃jų bıaurì šnekà mán įsišurnėja, t. y. apkyrėja (пропущ. слово). —

Į-si-tỹkti, įsìtyku *(испр.)*.

Į-si-vąšũti... *z długów (испр.)*.

Įskroda. Вѣрнѣе ìsskroda, -dos: *Ольс.* stãktas = stãktos *(косяки)* padìrbtas su ìskrodoms *(съ пазами, mit Falzen).*

Į-spéti... gývo*lu* (= į gýv. gr-ą), *испр.* Изъ народнаго языка мнѣ извѣстно «stebėtiės *į ką» (смотрѣть на кого, на что съ удивленіемъ).*

Į-spiñsti. Вѣрнѣе: įspìnsti, -nstu, -ndau (*Ольс.:* при spìnd, отъ spindė́ti и apsìlpst, отъ apsìlpti). Изъ в.-лит. говоровъ, въ которыхъ эти слова, повидимому, употребляются болѣе рѣдко, извѣстны įspį̃sti, apsiĩpti, spindė́ti, spiñdi (3-ье л.).

Į-steĩgti... *i*sstỹgti *(испр.).*

Įstinga... *напряженіе (силъ), испр.*

Įsū̃nis *вост. и (испр.)...*

Įs*ū̃*nỹsta *(испр.)...* įs*ū̃*nỹstos *(испр.)...*

Į-sviésti. *Хв.* įsvýgti = įsviésti. Ср. *Сл.* «kad sviẽgsiu (= dróšiu, kiřsiù), tû̃j sustriési; nusviẽgė pañšū = n. pañšą (pagriẽbęs pãgalį teip drõžė, jog pañšas ant viẽtos krìto).

Į-svìlti. *Ольс.* linaĩ įsvìlę = linaĩ įčìžę, įžvìgę.

Iš... Jij*ẽ*, martì, ko*b*linė *(испр.).* Въ *Лослахъ* (Вил. губ.) говорятъ: parẽja *iž* łaũka, *iža*uga (= р. iš łaũko, išáugo).

Į-šálvėti. Ср. šalvẽna *(Сув.)* = šalẽna; tegù ìšałva (ìššałva) drãpanos, drãpanos jau išałvė́ja *(Понев.)*; įšalvė́ti, (iššalvė́ti) *(жем.).* Формы «įš*á*lvėti, išš*á*lvėti, -vė́ju» считаю не вполнѣ достовѣрными *(жем.).*

Iš-beñgšti *(испр.).*

Iš-błaivóti. Не išbłaivū̃ti ли?

Iš-budráuti. Не будетъ ли išbúdrauti? (см. выше gudráuti).

Iš-dasčióti. Ср. dàkš, atidàkš *(Вел., Влад.), дай, отдай.*

Iš-davinė́ti. При *Понев.* išdolót, pardolot говорятъ въ *Лн.* (гдѣ d*a*bẽ = d*ū*bẽ) pardalót (и išdalót?); отсюда можно было бы вывести *вост.* išdůlót, pardůlót.

Ìšdreka. Возможно, что говорятъ и ìšdriėka.

Išdūlė́ti. Извѣстно: mẽdžias ìšduła, išdułájo *(Куп., Сл.)*, vìsas stiprùmas (ałaũs) išdū̃ła, išdū̃łė́ja, ałùs nusidū̃ła, nusidū̃łė́ja (*v.* išvė́sti), ałùs, mẽdis išdū̃li, -łė́ja. Существованіе глагола «išdulė́ti, ìšdułu» вполнѣ установлено; формы съ ū извѣстны изъ сообщеній, полученныхъ изъ Понев. у. (изъ *Іоган.* и *Биржъ).*

Į-šélti. *Сув.* об. (įšėlęs), pašėlęs; *Куп.* pašėlys, pašė́łys, ar tu pašė́łai.

Iš-góbti. Въ *Куп.* говорятъ: išgū̃bt, išgū̃bju, ìšgobjau: mañti vìsa, visùs dóiktus ìšgobā (= ìšgůbė). Išgū̃bti произн. въ *Куп.* «išg*ũa*bt» (ů = *Вилком.* *ũa*; тамъ же гов. gã̃bštas и gã̃bas, *v.* gõbas). При góbti (см. выше) возможно, конечно, и išgóbti.

Iš-griáuti... išgrióve *(испр.).*

Išgrañž. Вм. «žmónys» въ рукоп. читается «žmónis» (об. *жем.*); *в.-лит.* об. žmónės (діалектич. žmónis).

Iš-ìlgti. Извѣстно только išsiìlgti (произн. об. «isìlgti»): ср. aš Támstos pasìlgau *(Куп., Ольс.)*, jau paiĩga ir łáukti *(Ольс.)*, man išiĩgo (łáukt, *Куп.*). Не будетъ ли здѣсь «mùms išiĩga, t. y. nus*i*bóda *(испр.)*, łáukti»?

Iš-kiaulóti. *Вейв.* iškiáuloti (ср. išbiáurioti), sukiáuloti.

Iš-kópti (1)... *(мышкотно); (испр.).*

Iškópti (2)... iš důbẽs *(испр.)*, iš... rũsia *(испр.)*.

Iš-kıõžti... *v.* iškorẽti *(испр.)*.

Iš-kułkšnóti... k*an*kółus *(испр.)*.

Ýškus. *Вилк.* aš ýskei *(вѣрно, навѣрняка)* žinaũ. Прилаг. «ýškus» не вполнѣ установлено.

Iš-kũpti. Вм. «iškũpť maĩką, šùlnį, и т. д.», когда приводятся примѣры изъ *вост.* (и южныхъ) среднелит. говоровъ, правильнѣе, повидимому, было бы писать: markà, šulnỹs *(nom.)* iškũpť, и т. д. Въ Вобольникахъ, на вопросъ: «ar tai abejeĩp sãkoma — iškũpt ir iškõpť?, получился отвѣтъ: «Ne, «iškũpť» tai — *šulnỹs* (и šul*i*nỹs?) *iškũpť*, o «iškõpť» Vabalnykénai ne sãka».

Iš-łãvyti. Tẽvas išlãv*ij*a *(испр.)*.

Iš-lešıũti. *Ольс.* vorıẽłką atlẽšıóuť (=atmıẽšti).

Įšlijas... *į*sklẽdnei *(испр.)*.

Iš-lilénti. Не будетъ ли здѣсь išlėilénti (Ср. *Ольс.* lėĩle, *языкъ*, *ругат.*).

Iš-mìnti... gl*iñ*ta (*испр.*, вм. glį̃sta). Возможно, что есть слово glỹsti, -stù, glytaũ; въ т. случаѣ рукоп. glĩsta = glỹsta (см. выше gìžti, glytùs).

Iš-mỹžti. Слова «*и* išmį̃žti, *cp. praes.*» — лишни.

Iš-nìrti... kits išnir̃*s* *(испр.)*.

Išpáikinti. Слово «išpaĩkinti» сомнительно.

Iš-pìsti. Въ *Лн.* išpỹsť, išpỹsıa, ìšpyse.

Iš-plıė́kti... į płãtumą (?, вм. «į płatùmą»), при именит. płatumà (*v.* iš-silỹžti, гдѣ «į płatùmą», вѣроятно, тоже = «į płãtumą»).

Iš-plėnėti... *przy gasnięciu (испр.)*...

Iš-płokštėti... ištenvẽja=ištęvẽja(?, вм. «išlenvẽja»).

Iš-płùnšinti. Говорятъ: išpłùšink gijàs, išpłùšink dùlkes *(Ольс.)*, išpłùskink maĩšą *(Плунг.)*.

Iš-plur̃kšti... gẽrumas (?, вм. «gẽrumus»); *об.* ger̃menas, germès *(асс.)*.

Iš-płústi... 2) *разнести (разругать)*.

Iš-põseléti... *wypieścić (испр.)*.

Iš-pùrinti, išpũr̃inti и išpũrti. Говорятъ: išpùrina, išpurẽna žẽmę, purinė́ja, išpurinė́ja žẽmę, *жем.* и *Вел.* sulýts paũkštis purinė́jes, -nė́jas, iš-sipurinė́je, -jo (ju), kad išdžıútų, *жем.* supũrinti *(взъерошить)* płáukus, *Тельш.* supũrinti, išpũr̃inti drobužıùs; *жем.* įsipũr̃ina paũkštis į mẽdį, *Влад.* papùręs paukštẽlis (*жем.* papũris)...

Iš-sausėti. Возможно, что здѣсь должно быть *вост.* išsáusėti, -su, -sėju, -sėjau: žẽme išsáusėjusi (см. выше gáižėti).

Iš-si-barstýti... partéłžta (*Пон.* partéłžť = pártelžti); см. išsimèsti.

Iš-si-ìlgti. См. выше išìlgti.

Iš-si-kravóti. Не išsikrovóti ли? (ср. *Куп.* susikrovóti = vıė́nõn vıẽton susikráuti).

Iš-si-mèsti... parsiléida = *Пон.* parsiłáide (= pérsileido).

Iš-si-płaušóti... *вост. и* išpłũš*i*jù *(испр.)*.

Iš-sir̃pti. *Бетиг.* išsıur̃bti, prisıur̃bti: ůgas jau išsıur̃ba, prisıur̃ba.

Iš-si-sáugoti, *вост.* об. išsisáugau, -gojau.

Iš-šaknóti. Ср. šaknýtis, įsišaknýti, -ìja, -ìjo *(вост.)*, *вкореняться, укорениться*. *v.* išveĩsti *(искоренить)*.

Iš-šalvéti. См. выше įšálvéti.
Iš-škiuméti... *wychudnąć (испр.).*
Iš-trádoti... *v*... triésti *(испр.).*
Iš-traĩdavóti... ir pỹlavą *(Мар, Олс.).*
Iš-trìkšti... kirsteréjau *(испр.).*
Iš-trúkti. Второй примѣръ прибавленъ редакціею.
Iš-vaidýti. Ср. *Куп.* išvaĩdeloti (kad aš nuveĩčia, tai visùs jõs = jũs išvaĩdeločia), susivaĩdeloti (ne łabaĩ ir jẽ = jiẽ sutinka, dažnaĩ susvaĩdeloja = susìbara ir ìma pèštis).
Iš-valyti... Ne vãlę *(испр.).*
Iš-vèsti, см. įdũti.
Iš-vẽžinti. Pardõsas *(жем.), продажа.* Въ данномъ случаѣ не годится, повидимому, ни «ant pardõsa», ни «pardõsui».
Ìšvirkščias... и *жем.* ìšvirsts, -stì *(испр.).* Слово «ìš-virstas, -tà» — не извѣстно. Слѣдуетъ исправить: ìšvirsts *(жем)* š., -stè, ìšvirstius, -rščius *(жем.)*...
Į-tìnkinti. Ср. Довк. Bud., стр. 176: Je nugriebtasis nebnoriеię sawo gywolio arba dakto apent atgauti, tad toumi *itinkino (удовлетворялся)* abydytasis ir kérsztas pasibengę. Мнѣ извѣстно: ténkinti, *беречь,* ténkintis, *довольствоваться,* и tìnkinti при tìkinti (*v.* įtìnkinti, įtìkinti).
Į-treñšti *(Влад.). Вост.* об. įtrę̃šti («įtrýšť»...).
Į-válgyti... šendiẽn *(испр.).*
Į-vãsaroti... mažˇ tè-kałba *(испр.).*
Ĩvažas... įvèžti *(испр.).*
Įvoda. Įvoda, *вводъ;* (vandeñs) ĩvoda, *водопроводъ;* ср. įvodẽ, ĩvodę *(Куп.):* «yvodã» (= įvodẽ) ỹra piẽvos dalìs, įsikìšus miškañ, krúmos (= krúmûsen, -sna); «gražì yvodàłã» = gr. įvodẽlė.
Į-žósti. Форма «įžódžiau» мнѣ не извѣстна. Ср. *Лн.* iššižósť *(проговориться, проболтаться),* sugavaũ bemełũjant ir apžódau (trumpaĩ pàbariau, ne łõjodamas). Нѣтъ ли слова įžõsti, -džiù?
Jáibe. *Куп.* éibã (= éibė), *уйма.*
Jáugti. *Куп.* jaũsť, -čiu, -čiaũ: sùjautã = sùjaukė.
Jaukùs (2). Слово сомнительное.
Jé-ben и jéb. *Куп.* jeibà (= jeibè) = nègut, *развѣ лишь.*
Jìs. *Куп.* jỹ, jýnai, *Сл.* jỹ, jynaĩ (при *fem.* tó, katró, giarója, *Вод. (Лн.)* tón, katrón, giarója, *Мар.* tõj, katrõj, geróji - giarój), *она* (*Понев.* об. jỹ, при tõ, katrõ, giarójĩ; *Понев.* jinaĩ получилось изъ jynaĩ, какъ gałatỹnė изъ galétỹnei, см. выше).
Jùmsu... *в.-лит.* jų́sų, jų́s *(испр.).*
Júra. Júro *(испр.)* tiės Pałánguva (?). Не говорятъ ли гдѣ-нибудь «Palanguvà»?

ПОСЛѢСЛОВІЕ

(ко втор. выпуску I тома словаря А. В. Юшкевича).

Редакція второго выпуска словаря А. В. Юшкевича была поставлена въ условія отличныя отъ тѣхъ, о которыхъ говоритъ въ предисловіи къ первому выпуску акад. Ф. Ѳ. Фортунатовъ: въ рукахъ редактора словаря была теперь вся рукопись А. В. Юшкевича, какъ та, которая подлежитъ еще напечатанію, такъ и та ея часть, которая вошла въ настоящій второй выпускъ; кромѣ того, редакторъ былъ поставленъ въ возможность провѣритъ словарный матеріалъ по даннымъ говоровъ литовскаго языка. Такимъ образомъ, новая редакція обладала, для провѣрки рукописнаго текста, значительно бо́льшимъ критическимъ матеріаломъ, и уже въ силу одного этого отношеніе ея къ печатанію словаря могло быть нѣсколько иное. Въ настоящей статьѣ я хочу дать краткое описаніе этого новаго критическаго матеріала, привести тѣ соображенія, на которыя меня навелъ этотъ матеріалъ, и объяснить, какія измѣненія введены мною въ трудъ А. В. Юшкевича, и въ чемъ вообще состояла моя работа, какъ редактора второго выпуска словаря.

Не вся рукопись словаря обработана А. В. Юшкевичемъ одинаково. Тетради со словами на буквы M, T, O, R, U, V, Z и Ž сильно отличаются отъ всей остальной рукописи. Слова на эти буквы переведены, хотя не вездѣ, на два языка—на латышскій

и польскій (польскій переводъ данъ вездѣ, для латышскаго во многихъ случаяхъ оставлено пустое мѣсто). Съ переводомъ на эти два языка въ началѣ и предполагалось, повидимому, издать въ свѣтъ весь этотъ словарь. Измѣненій въ эту часть словаря И. В. Юшкевичъ внесъ сравнительно мало, а въ словахъ на буквы O, U, V, Z и Ž ихъ почти совершенно нѣтъ; во всякомъ случаѣ эти измѣненія (нѣкоторая часть ихъ принадлежитъ В. И. Юшкевичу) легко отличить отъ основного текста. Какихъ-нибудь указаній на мѣстность, въ которой употребляются занесенныя въ эти тетради слова, въ рукописи совершенно нѣтъ, хотя такія помѣтки въ данномъ случаѣ были бы особенно важны, потому что эта часть рукописи носитъ слѣды первоначальной редакціи словаря, и такія помѣтки въ ней были бы особенно цѣнны. Глаголы приводятся то въ формѣ одного инфинитива, то въ формѣ инфинитива вмѣстѣ съ формою настоящаго, рѣже и прошедшаго времени. Настоящее время чисто жемайтскихъ глаголовъ, гдѣ оно приведено, получаетъ въ рукописи то смягченіе согласнаго, которое въ извѣстныхъ случаяхъ свойственно верхнелитовскимъ говорамъ, иначе говоря — форма настоящаго времени отъ этихъ глаголовъ приводится въ томъ видѣ, какъ она звучала бы, если бы эти глаголы существовали въ верхнелитовскомъ нарѣчіи; въ нѣкоторыхъ, однако, случаяхъ эта форма образована, повидимому, самимъ А. В. Юшкевичемъ путемъ чисто теоретическимъ *(ср.* zgurstj, *zgurdù*, zgurdaù, *v.* išzgur̃sti; vieztjs, *-žiů̃s*, *-žiaùs = верхне-лит., не жем.* užsiviéžiu, -žiau, *уживаюсь; отваживаюсь, не стѣсняюсь)*. Имена существительныя вездѣ приводятся лишь въ формѣ именительнаго падежа.— Звуки передаются въ общемъ такъ, какъ это описано въ предисловіи къ первому выпуску. Буквы *ż* и *ž* въ рукописи различаются очень незначительно (буква *ž* пишется, какъ *ż*, только изгибъ нижней части въ ней явственнѣе), такъ что ихъ легко смѣшать. Гласная e употребляется довольно неопредѣленно: su geležinejs, ana givůlejs varena parejn, varpučej *(nom. pl.)*, namolej *(домой)*, geraj, sunkej, vigrej *(adv.)* dirba, vartelus, mer-

geles *(accus. pl.)*, bernelu*), mergele *(instr. sing.)*, terebitj и teriabitj, neštj, vežtj, želtj, želù, mana nè žela pėdos, viedru nešens nueja, ji ejna nešena, jo duba patemė vidurżemė, ale (=alè, *жем.* alì)... Приведенныя формы съ е не составляютъ въ словарѣ какого-либо исключенія; онѣ въ этой части словаря иначе, можно сказать, и не выражаются. Мнѣ думается, что А. В. Юшкевичъ, слышавшій въ одной какой-либо формѣ слова звукъ е (veža, neša, geras, žeme) могъ употреблять написаніе этого звука и въ другихъ формахъ того же слова, въ которыхъ написаніе е было уже неумѣстно (neštj, vežtj, nešena, geraj); въ формахъ — geležinejs, givûlejs, varpučej, sunkej, vigrej буква е могла получиться изъ жемайтскихъ формъ — geležìnē, geležìnēs, gývolē, -lēs (съ ē долгимъ), припискою къ которымъ буквы j А. В. Юшкевичъ могъ придать имъ лишь видъ верхнелитовскихъ формъ; въ формѣ — mergeles, bernelus *(acc. pl.)*, mergele, bernelu *(instr. sing.)* букву е А. В. Юшкевичъ могъ перенести изъ такихъ формъ, какъ *nom.* mergelė, *acc.* bernelį, хотя возможно, что въ написаніяхъ этихъ формъ (mergeles, bernelus, mergele, bernelu) отразилось и вліяніе пѣсеннаго языка, въ которомъ эти формы, при чтеніи стиха, возможны съ ударяемымъ долгимъ е (*ср.* sḗjau żales rūteles..., su kitu bernelu). Что въ написаніяхъ играло у А. В. Юшкевича нѣкоторую роль и обобщеніе, видно и изъ встрѣчающихся у него сплошь да рядомъ такихъ формъ, какъ vežena, nešena (ana vajkajs vežena važiûja, ji ejna viedrajs nešena), въ которыхъ гласный *е* передъ n получился, повидимому, изъ жемайтскаго именит. падежа муж. рода — vežėns, nešėns, velkėns (=vēžinas, nēšinas, vẽlkinas). Считаю нелишнимъ здѣсь же замѣтить, что слова — vežens, nešens, velkens (и другія имъ подобныя) въ тѣхъ частяхъ словаря, которыя, при окончательной перепискѣ рукописи для печати, получили внѣшность нѣсколько обновленную, имѣютъ видъ уже вполнѣ верхне-

*) Въ этой части рукописи пишется «bernelu», а въ дальнѣйшихъ частяхъ, гдѣ употребляются буквы l и ł,— bernelu и bernelu. Во избѣжаніе недоразумѣній я вездѣ пишу «bernelis, -lu, łóva, łáukiu».

литовскій — velkinas, vežinas, nešinas, и съ ними смѣшиваются даже спеціально жемайтскія причастія прошедшаго времени отъ глаголовъ возвратныхъ, именно такія формы, какъ teĩkėns, dějėns (см. въ словарѣ dějęs, dósłus, jũkas), которыя у А. В. Юшкевича имѣютъ въ женскомъ родѣ видъ—tejkusi, tejkina (*муж. р.* у А. В. Юшкевича tejkinas) и dějusi, -sis (=teĩkusis, teĩkusins, dějusis, dějusins, гдѣ n передъ s получилось, повидимому, изъ именит. формы муж. рода); съ этими причастіями, въ свою очередь, смѣшиваются въ написаніи причастія прош. времени отъ глаголовъ невозвратныхъ, которыя, какъ и первыя, въ первоначальной рукописи писались съ окончаніями ęns, ęns (ср. jũkęns, pasilejdęns, padžiuvęns).—Въ тѣхъ прибавленіяхъ, которыя приписаны были самимъ А. В. Юшкевичемъ позже, буква e встрѣчается вообще гораздо рѣже (ср. приписку — ana ejt šunimis védena). Въ такихъ словахъ, какъ vélnis, vémtj, véngtj, А. В. Юшкевичъ писалъ въ первоначальной рукописи обыкновенно *e* (не e), хотя позднѣйшею рукою оно замѣнено уже написаніемъ e.

Сложный гласный «i͡e» (*ė* у Шлейхера) передается буквою j въ тѣхъ случаяхъ, когда выражаемый имъ звукъ у однихъ жемайтовъ произносится, какъ ěi̯, у другихъ—какъ долгое i; тамъ, гдѣ жемайты произносятъ его такъ же, какъ и верхнелитовцы, А. В. Юшкевичъ писалъ *ie* (ср. vjnas—*одинъ*, miestas—*городъ*). Довольно часто, однако, буква j имѣетъ въ рукописи и другое значеніе; такъ, А. В. Юшкевичъ пишетъ: mjls (*в.-лит.* miẽłas, *жем.* mýłs), ljtus (*в.-лит.* lietùs, lytùs, *жем.* lytùs), prjš, prj (*в.-лит.* priẽš, priė, *жем.* pryš, pry), zuikjna (zujkia skura ira zujkjna; =*жем.* zuikinà, *в.-лит.* zuikenà), veršjna (jis pirka veršjnòs, *cielęciny;* =veršiénos), stjgtj (stjk stogą žėmražiu; =*в.-лит.* stiégti). Съ другой стороны написаніе *j* нерѣдко замѣняется другими (ср. žardina=*Тельш.* žãrdėina; uždĩgiau medžius, jenomis... =uždiėgiau mėdzius, jiẽnomis, iénomis, voketỹs =*в.-лит.* vokiėtỹs, vókiėtis, *жем.* vókytis). Вмѣсто сложнаго гласнаго «ů» довольно часто является *u* (=*жем.* ū, ȯu); это бываетъ, повидимому, въ тѣхъ случаяхъ, когда какое-нибудь слово съ гласнымъ

«ů» было извѣстно А. В. Юшкевичу только изъ жемайтскихъ говоровъ. По той же причинѣ вмѣсто двугласныхъ *ai*, *ei* въ рукописи встрѣчается иногда *a*, *e* (=ā, ē изъ ai, ei: sadris, aple и aplė=*жем.* sādris, *осока*, aplē при saĩdris, aplei, apei).—Относительно употребленія носовыхъ гласныхъ считаю нужнымъ отмѣтить слѣдующее: въ разсматриваемой части рукописи А. В. Юшкевичъ писалъ — į̨n *(въ)*, vadį̂ntj, vartį̂ntj, vą̂ndėns vą̂nta, ą̨nt, ą̨ns, verksmingas, vartininkas, savęns (въ словахъ на буквы *u*, *v*, *z*, *ž*), in, ą̨nt, męnturis, męntałas, mėgį̂ntj, mėklį̨ntj, mintj, mekentj, mėsingas, mėsininkas, namininkas, manęns, savęns, ą̨ns (въ словахъ на букву М.).

Рукопись со словами на буквы K, L, N, P, S, Š, T представляетъ совершенно иной видъ. Латышскаго перевода въ этой части рукописи нѣтъ, литовскія слова вездѣ переведены только на польскій языкъ, для русскаго перевода оставлено пустое мѣсто, бумага рукописи лучше, письмо болѣе четкое, и вся рукопись новѣе. При именахъ существительныхъ, кромѣ именительной формы, отмѣченъ и родительный падежъ, а при глаголахъ, кромѣ формы инфинитива, вездѣ обозначено и первое лицо настоящаго, прошедшаго и часто будущаго временъ. Ударенія на записанныхъ въ алфавитномъ порядкѣ словахъ почти вездѣ обозначены, хотя въ приводимыхъ при этихъ словахъ примѣрахъ ихъ и здѣсь очень мало, иначе говоря — ударенія въ примѣрахъ обозначены только кое-гдѣ, т. е. лишь на нѣкоторыхъ словахъ. Нѣкоторое исключеніе составляетъ небольшая часть словъ на букву K, въ которой ударенія и на примѣрахъ поставлены вездѣ, но поставлены уже И. В. Юшкевичемъ; эта часть словъ на букву K переведена и на русскій языкъ. Главное измѣненіе въ передачѣ звуковъ литовскихъ словъ всей этой части рукописи состоитъ въ устраненіи написаній *j* и ie, служившихъ раньше для передачи сложнаго гласнаго «i͡e», и въ замѣнѣ ихъ однимъ начертаніемъ iė (рѣже i). Вотъ нѣкоторыя написанія изъ этой части рукописи: hėtus, hėpa, hėmů, nėkas, kamienas, hėpti, niáuktis, in (=į), arklej (arkleĩ), aplė (=aplē, aplei), katiẽna («*skóra kocia*»=katena,

katinà), łápina (=łapenà), kiškıëna («kiškia skura», =kiškenà, *жем.* ƶuikinà), paršıëna (=parša mėsà). Вездѣ введены новыя буквы — ł, ç̌, ẟ; въ словахъ на букву *K* инфинитивъ возвратныхъ глаголовъ оканчивается на -tıės (вм. обыкн. въ рукописи -tis). Самую важную особенность этой части рукописи составляютъ весьма частыя указанія на мѣстность, въ которой записано данное слово. Обстоятельство это, при провѣркѣ рукописнаго текста, если только мѣстность указана вѣрно, — очень важно для редакціи словаря: А. В. Юшкевичъ какъ бы самъ указываетъ, куда главнымъ образомъ слѣдуетъ обращаться за разъясненіемъ непонятнаго или возбуждающаго сомнѣніе слова.

Та часть рукописи, которая вошла во второй выпускъ настоящаго тома, представляетъ тоже нѣкоторыя особенности. Для выраженія сложнаго гласнаго «i͡e» здѣсь употребляется начертаніе ë (рѣже ė, e), вездѣ измѣненное И. В. Юшкевичемъ въ ıė. Имена существительныя даны лишь въ именительной формѣ, а при глаголахъ, которые при образованіи формъ могли бы возбуждать нѣкоторое сомнѣніе, приводится еще и форма 1-го лица настоящаго времени (въ нѣсколькихъ случаяхъ дано и первое лицо прош. времени). Родительные падежи при существительныхъ и недостающія глагольныя формы прибавлены И. В. Юшкевичемъ; ему же принадлежитъ имѣющійся въ рукописи переводъ литовскихъ словъ на русскій языкъ (латышскаго перевода здѣсь не было) и опредѣленіе, по крайней мѣрѣ въ большинствѣ случаевъ, мѣста ударенія на лит. словахъ, вошедшихъ въ приводимые при словахъ примѣры. Рукопись со словами на буквы E, Ė переписана и переведена на русскій языкъ В. И. Юшкевичемъ (соотвѣтствующей части рукописи А. В. Юшкевича у меня подъ руками не было); имъ же измѣнены въ рукописи и нѣкоторыя слова съ примѣрами на букву *G* (словами въ измѣненномъ видѣ заклеены соотвѣтствующія мѣста рукописи А. В. Юшкевича). Какихъ-либо указаній на мѣстность, въ которой были записаны слова этой части рукописи, въ текстѣ А. В. Юшкевича нѣтъ.

Такою въ общемъ представляется внѣшняя сторона рукописнаго матеріала литовскаго словаря А. В. Юшкевича.

* * *

Перехожу къ языку словаря. Тутъ прежде всего считаю нужнымъ отвѣтить на два вопроса: на какомъ нарѣчіи лит. языка составленъ словарь, и какъ переданы въ немъ отдѣльныя слова, формы словъ и весь складъ народнаго языка?

А. В. Юшкевичъ проживалъ главнымъ образомъ въ слѣдующихъ мѣстностяхъ Ковенской губерніи: въ Пушолатахъ (Понев. у.), въ Вилькіи, Велёнѣ (Ков. у.), въ Лидовянахъ (Росс. у.) и Ольсядахъ (Тельш. у.). Въ этихъ мѣстностяхъ народнымъ языкомъ служатъ говоры трехъ главныхъ нарѣчій литовскаго языка: въ Пушолатахъ А. В. Юшкевичъ имѣлъ дѣло съ однимъ изъ восточныхъ говоровъ верхнелитовскаго нарѣчія, въ Лидовянахъ и Ольсядахъ — съ жемайтскими говорами, а въ Велёнѣ и Вилькіи слышалъ среднелитовскіе говоры верхнелитовскаго нарѣчія. Извѣстно, что А. В. Юшкевичъ часто посѣщалъ и другія мѣстности Ков. губерніи; извѣстно также, что А. В. Юшкевичъ, проживая въ какой-нибудь мѣстности, собиралъ слова и отъ тѣхъ лицъ, которыя являлись лишь случайными или временными жителями этой мѣстности. Въ Пушолатахъ, Вилькіи, Велёнѣ и (особенно) въ Ольсядахъ покойнаго составителя словаря помнятъ, какъ страстнаго любителя лит. языка и лит. народной поэзіи и вмѣстѣ съ тѣмъ, какъ неутомимаго собирателя народныхъ пѣсенъ и литовскихъ словъ, матеріала для будущаго литовскаго словаря.

Составляя словарь, А. В. Юшкевичъ, мнѣ думается, не придавалъ большого значенія особенностямъ отдѣльныхъ говоровъ и не стремился къ тому, чтобы въ словарѣ отразился во всей наготѣ складъ народной рѣчи. Покойный составитель словаря былъ родомъ изъ прихода Буткишекъ (близъ м-ка Эйраголы, Ковенскаго уѣзда), мѣстности, гдѣ граничатъ два говора верхнелитовскаго нарѣчія (dãra и dãru, *genit.* stóga и stógu, łóvas и łóvos, *infin.* gyvét = dãro, stógo, łóvos, gyvénti), зналъ

многія особенности сосѣднихъ говоровъ — велёнскаго (*gen.* stógu, łóvos, *inf.* gyvét), эйрагольскаго (dãra, *gen.* stóga, łóvas, dıėk, kapó = dıėgıa, kapója) и бетигольскаго (dãra, *gen.* stóga, łóvas; *infin.* gyvét, nukabýt = nukabìnti; vą̃šas, vąšẽlis, vąšóklei = *красная смородина*, šą̃ł = šą̃ła, lę̃šei = *ляща*, mę̃žat*) = *вост.* и *жем.* mýžat), зналъ нѣкоторыя особенности Пушолатскаго говора (šõłat, dãra, stóga, łóvos, varła = šą̃łate, dãro, stógo, łóvos, varlẽ), обратилъ вниманіе на особенности нѣкоторыхъ жемайтскихъ говоровъ (pułnù, pułù, šiłnù, šiłstu = pũłu, šįłù; grįñšt, sųñst**) = grį̃šta, sų̃sta, svėists-svýsts = svıėstas, póuds-pûds = pũdas), былъ, наконецъ, знакомъ съ языкомъ литовской письменности (съ произведеніями жемайтовъ еп. М. Волончевскаго, С. Довконта, Л. Ивинскаго...). Плодомъ всѣхъ этихъ и другихъ наблюденій и вдумчивости въ области лит. языка и явился тотъ особый «діалектъ», который мы теперь имѣемъ въ составленномъ имъ словарѣ, діалектъ, который считать какимъ-нибудь однимъ нарѣчіемъ живого языка никоимъ образомъ нельзя. О нѣкоторыхъ характерныхъ особенностяхъ этого языка А. В. Юшкевича я и намѣренъ теперь высказаться.

Нѣсколько выше я сказалъ, что особенностямъ отдѣльныхъ говоровъ А. В. Юшкевичъ большого значенія, повидимому, не придавалъ. Постараюсь доказать это на примѣрахъ, взятыхъ изъ рукописи словаря; при чемъ въ данномъ случаѣ буду пользоваться главнымъ образомъ тѣми словами, при которыхъ А. В. Юшкевичъ самъ обозначилъ мѣсто ихъ употребленія. Въ словарѣ значится: kraudinėti, *Al.;* krekenà, *Al.;* kojena, *Al.* («*skura z nogi*»)..., между тѣмъ какъ эти слова въ Ольсядахъ (*Al.* = *Alsėdē, pl.*) произносятся: krıaudinėti, krekinà и krèkina, kõjina,

*) Въ Будахъ, Бетигольскаго прихода, здѣсь ясно слышны носовые *a* и *e*; но тамъ же говорятъ: neskýłąs mẽdis, vandũ kýł (= neskįłąs medis, vandũ kįła), kóje sutýst, jau sũst mẽdis (= koja sutįsta, jau sų̃sta-sų̃sa mẽdis). Такъ же произносятся эти слова и въ нѣкоторыхъ деревняхъ близъ Велёны.

**) Встрѣчающіяся у А. В. Юшкевича формы atšįnła, iškįnła, išpųnła (= atšį̃ła, iškį̃ła, išpũła, išpuñna, ìšpuła) мнѣ изъ народныхъ говоровъ неизвѣстны.

-nõs, *acc.* kójina. Въ словарѣ значится: Łápina, *Vel.* *(lisury, futro lisie)*, хотя въ Велёнѣ говорятъ: łapenà *(шкура лисицы)* и łãpenos *(лисья шуба)*. При словахъ katiẽna *(skóra kocia)*, kiškiẽna (kiškia skura bus kiškiėna) мѣстность не показана, но вмѣсто этихъ написаній все же слѣдовало бы ожидать въ указанномъ значеніи «katenà, kiškenà (*жем.* katinà, zuikinà*)». Въ рукописи читаемъ: «kéršiti, *Vel.*, *grozić*, *obiecywać*. Tėvas keršija dûti sunuj mušį ir ješka prižastiės». Въ Велёнѣ есть слова «keȓšyti» и «priẽžastìs» (*жем.* pryžastìs), а выраженіе «dûti súnui mũšį» считаю въ народномъ языкѣ вообще невозможнымъ; я бы ожидалъ: «tė́vas keȓšyja (keȓšija) dũti súnui į káilį, išpìlti súnui káilį, apmùšti súnų, ir jiẽška priẽžastiẽs». Въ словарѣ приведено «kopti, karù, kopiaú, *Al.*» съ примѣрами: «mẽšlus kapu su šake in vežìmą, as kapù medų iš avìla». Между тѣмъ слово «in», какъ предлогъ, совсѣмъ не употребляется въ тѣхъ мѣстностяхъ, въ которыхъ проживалъ въ качествѣ приходского священника и собиралъ лексическіе матеріалы покойный А. В. Юшкевичъ; кромѣ того, въ Ольсядахъ говорятъ «kàpu mė́šlus, mẽdu kópu, iš aũlė̃ (*Вел.* iš ãvilu; см. въ наст. выпускѣ — iškópti, iškõpti). Написаніе «kapù» въ выраженіи «aš kapù medų» явилось, надо думать, вслѣдствіе того соображенія, что не можетъ же «одно и то же слово *kopti*» имѣть двоякое настоящее время (kópu и kapù). Я считаю возможнымъ, что А. В. Юшкевичъ, слыша въ народномъ языкѣ какую-нибудь глагольную форму или имя существительное въ какомъ-нибудь падежѣ, часто находилъ излишнимъ доискаться и записать, какъ звучатъ другія формы отъ тѣхъ же словъ: покойный составитель словаря могъ считать возможнымъ, когда будетъ нужно, рѣшить этотъ вопросъ прямо теоретически или по памяти. Когда затѣмъ отъ словъ, имѣющихъ флексіи, приходилось отмѣчать въ словарѣ по нѣсколько формъ, то А. В. Юшкевичъ, упустившій въ началѣ эту мелочь изъ виду, оказы-

---

*) Изъ нѣкоторыхъ мѣстностей Шавельскаго уѣзда и Бетигольскаго прихода мнѣ извѣстны (въ этомъ значеніи) и формы «zuikiėna, stirniėna» (ср. словарь Куршата).

вался иногда въ затрудненіи и уже волею-неволею долженъ былъ рѣшать вопросъ на основаніи теоретическихъ соображеній; въ этомъ случаѣ особенно большое затрудненіе, конечно, должны были представлять слова, сравнительно мало различающіяся въ звуковомъ отношеніи. На это могли бы указывать частью и приведенные при «kopti» примѣры. Для того, чтобы обосновать эту мысль, сошлюсь еще на нѣкоторыя мелочи, взятыя изъ рукописи словаря. Въ словарѣ есть слово «késti, kétu, ketiaú» (-čiau), *Al. (żądać)*, при которомъ въ примѣрахъ встрѣчаются только формы настоящаго времени «ket» (3-ье л.) и «keti» (2-ое л.). Въ значеніи «*сильно желать*» въ Ольсядахъ говорятъ «kėtėti, kẽtu, kẽti, kẽt, kėtėjau»; слово «kẽsti» въ этомъ значеніи мнѣ неизвѣстно. Въ словарѣ приведено: «kesti, ketù, ketaú, kesiu, *Al. (zamyślać, obięcać)* съ примѣрами: «aš ketaú atvažiũti pas tavę, o tu keti pas manę» и (приписаннымъ позже) «vakar ketiaú ejti, ale ne išejaù; keste užsiketiau ir ejsiu vẽžauti». Здѣсь скорѣе всего произошло смѣшеніе нѣсколькихъ глаголовъ: a) обще-жемайтскаго «ketė̃ti, ketù, ketėjau» (при ketìnti, -inù, -náu), *намѣреваться, собираться*, b) «užsikeĩsti *(Сув. губ.)*, užsikeičiù, užsìkeičiau» (и «užsikẽsti?»; ср. у Довконта «óssikietęs (=užsikėtęs) koksaj Kalnienas ar Žamajtis», Budas, p. 89), *пожелать настоять на своемъ, заупрямиться* и c) приведеннаго выше Ольсядскаго «kėtė̃ti». Затрудненія, конечно, не было бы, если бы А. В. Юшкевичъ въ самомъ же началѣ, при записываніи слова, отмѣчалъ и разныя формы отъ него, а то обстоятельство, что въ начертаніи слова «kesti» приведенномъ въ словарѣ, есть буква e, вмѣсто которой въ примѣрѣ, приписанномъ позже, является *e* (ketiaú, keste užsiketiau), рѣшенія вопроса нисколько не облегчаетъ, потому что въ примѣрахъ, приписанныхъ позже, А. В. Юшкевичъ буквою e почти не пользуется. Въ словарѣ приведено слово «mę̃nžtį, -žiù, -žiaũ, *brukać*» съ примѣромъ: «kam męnži naujį drabužį, t. i. valkioji». Мнѣ извѣстно лишь слово «mė̃žti, -žiu (*жем.* -žu), -žiau (ср. *жем.* sumė̃žiau barščiùs-barkščiùs = viẽną nuskýniau, kitą palikaũ, *я произвелъ въ бураковыхъ грядахъ безпорядокъ*) и mỹžti,

mężů, ìšmężu (*Бетиг.*, *Шидл.*, *Кельмы* съ носовымъ *ę*, *Вел.* и *Влад.* mēžů, ìšmēžu, *вост.* и *Маріамп.* myžů, išmyžů, *Понев.* miàžŭ, ìšmiažŭ *), *жем.* myžů, ìšmyžu), myžaŭ. Возможно, что здѣсь произошло смѣшеніе двухъ словъ — «mėžti» (kam mėži drabužiůs, или *собир.* drabůžį, drobůžį) и «mỹžti» (kam mężi drabůžį, гдѣ «mężì» есть форма несовершеннаго вида для глаголовъ «apmỹžti, sumỹžti»), но рѣшеніе вопроса затрудняется тѣмъ, что у А. В. Юшкевича отъ глагола «mỹžti» приведена форма настоящаго времени «mežu» и есть глаголъ «mėžti» (въ рукописи даже два глагола «mėžtj» и miėžtj»). Отъ существительныхъ, приводимыхъ изъ Пушолатскаго говора, отъ тѣхъ именно существительныхъ, которыя въ именительной формѣ оканчиваются въ этомъ говорѣ на *-ła* (=*зап. в.-лит.* -ła *и* -lė), родительный падежъ у А. В. Юшкевича образованъ, повидимому, самостоятельно: этотъ падежъ въ рукописи получилъ окончаніе *-os*, хотя въ Пушолатахъ (Pŭšałotas, -ta, m.) онъ оканчивается въ данномъ случаѣ на *-ės* (ср. Пушол. abìšała **), -łės, *сукрой;* kópła, -łės, *родъ топора;* sàła, g. sàłės, *островъ*).

Иногда А. В. Юшкевичъ, знавшій изъ народнаго языка глаголъ съ приставкою, образуетъ изъ него простой глаголъ, уже безъ приставки и даетъ при немъ примѣры, которые являются, по моему мнѣнію, довольно искусственными. Такъ, при словѣ «vieźtjs», которое приведено мною выше, есть такіе примѣры: «Dvi seseri vieźiasi ir šnekas, o kitos ne *už*siviežia. Vieźtj ne *už*siveźia jis ejtj pas tavęns błogáj padaręns». Слово «vieźiasi» я склоненъ считать именно образованнымъ самимъ А. В. Юшкевичемъ, а инфинитивъ «vieźtjs» — прибавленнымъ для того, чтобы слово «užsivieźtj» можно было помѣстить въ словарѣ при сомнитель-

*) «Miàžu» говорятъ въ тѣхъ же мѣстахъ Поневѣжскаго уѣзда (въ Жеймеляхъ, Іоганнишкеляхъ), въ которыхъ говорятъ: «griàžĭ, ìšgriažĭ, drỹstŭ, (= gręžiu, išgręžiu, drįstu-dręsu,)». «Drystu» при «myžu» говорятъ въ восточныхъ (Понев. «miàžu») говорахъ и около Маріамполя.

**) Въ Пушолатахъ говорится «abìšala» (*вост.* об. abýšalė, abýšalā, -łės, -łās) и «Pūšalotus» (ì и ū = гласные средней долготы; буквами *ŭ* и *ĭ* здѣсь выражаются глухіе гласные звуки).

номъ глаголѣ «vieźtjs»: подъ словомъ «užsiviežtj» въ соотвѣтствующемъ мѣстѣ дано довольно много примѣровъ, въ которыхъ въ значеніи «viežiasi» употребляется сложный глаголъ «užsiviežia» (въ примѣрахъ дано только «*ne* užsiviežti»). Когда у А. В. Юшкевича даются слова, въ родѣ: gálti, -łstu, -łaũ (galte sunegáłstu), gaĩlti, gaĩłsta, gaĩła (gaĩlti pagaĩła), gir̃sti, girstù, girdaũ (gir̃ste pagirdaũ), gìrti, -rstu, -raũ (girte apgìra, gìrte pragìra), ožiũtj (ožka ožiũtj apsiožiava, t. i. vajkus gimdė), zgribtjs, zgrimbũs, zgribaus (zgribtj susizgribaù, ne dũsiu šjna, bo mažáj beturiù)..., то изъ этого еще не слѣдуетъ, по моему мнѣнію, заключать, что простыя формы — gáłsta, gãła, gaĩłsta, -ła, gir̃sta, gir̃da, gìrsta, gìra, ožiũja, -žiãva, zgrim̃bas, zgrìbos дѣйствительно употребительны въ живомъ языкѣ. Равнымъ образомъ отсюда не слѣдуетъ дѣлать тотъ или иной выводъ объ употребленіи въ языкѣ инфинитивовъ въ родѣ gìrte, girstè, gálte, gaĩlti, ožiũtj, zgribtj: въ примѣрахъ, приводимыхъ при глаголахъ сложныхъ съ приставками, А. В. Юшкевичъ ихъ почти не употребляетъ или употребляетъ весьма умѣренно, при чемъ употребленіе инфинитивовъ въ этихъ случаяхъ является бо́льшею частью вполнѣ объяснимымъ и понятнымъ. Объяснимыми я считаю инфинитивы и при глаголахъ «išgiėdrėti» и «išgiėdróti» (см. словарь); впрочемъ, оба эти слова перенесены мною изъ словъ на букву *G*, изъ которыхъ, собственно говоря, слѣдовало перенести въ соотвѣтствующія мѣста и глаголы — gálti, gaĩlti, gir̃sti, gìrti (apgìrti, pragìrti), gýtelėti, gurbėti..., такъ какъ переводить-то, когда имѣлись въ виду приведенные подъ этими словами примѣры, приходилось не слова — gálti, gaĩlti..., а sunegálti, pagaĩlti, apgìrti, pragìrti, pragir̃sti, pagýtelėti, išgurbėti. Кромѣ того, надо имѣть въ виду, что А. В. Юшкевичъ въ началѣ писалъ оба инфинитива («mèsti» и «mestè») одинаково («mestj»), а потомъ, когда, переписывая рукопись, сталъ различать въ немъ двѣ формы, могъ ихъ и смѣшивать; по крайней мѣрѣ въ такомъ примѣрѣ, какъ «gýtelėte pagýtelėja žìrgas (*v.* gýtelėti)», я считалъ бы болѣе умѣстнымъ инфинитивъ «gýtelėti» (Gýtelėti pagýtelėjo žìrgas, ale dìrbti jũ vargù

begalẽsiu, *поздоровѣть-то поздоровѣлъ, да...*). Привожу нѣсколько взятыхъ изъ народнаго языка примѣровъ, изъ которыхъ должно явствовать употребленіе въ извѣстныхъ случаяхъ инфинитивовъ въ литовскомъ языкѣ: 1) kad neĩna, *vestė̀* atvė̀sk; vãkar nė̀ iš viẽtos, o dabar *bė́gte* (*Мар.* bė̀gtė, *вост.* bė̀gtì = bė̀gtė) bė́ga, ant stãło knỹgų tarýtum *kráute* (*вост.* krautė̀) prikráuta; 2) Ar pats mãtė? Pats matýti nemãte, bet *(видѣть-то самъ не видѣлъ, но...)* nů kitų̃ girdė́jo. Ar jau nušienãvo piẽvas? — *Nušienáuti* nušienãvo, ale mãža tełaimė́jo. Ar mẽtė? — Mė̀sti (*вост.:* mẽsť) mė̀tė, tik nepatáikino; Ar bė́go kumẽlė? — Bė́gt (bė́gť, bė́gti) bė́go išprãdžių, ale paskuĩ priiĩso... Относительно употребленія этихъ инфинитивовъ въ отдѣльныхъ говорахъ мнѣ извѣстно слѣдующее: 1) у жемайтовъ инфинитивы обыкновенно не различаются по окончаніямъ (ср. degtì deg = degtė̀ dẽga и dė̀gti dẽga; bė́gti bė́g = bė́gte bė́ga и bė́gti bė́ga; zgribtì (*в.-лит.* grìbti) pasizgribáu *(спохватиться-то я спохватился)*, bet nepataisiáu); это различіе дѣлается только у нѣкоторыхъ южныхъ жемайтовъ, напр. въ приходѣ Гаврахъ, гдѣ есть «mė̀sti» и «mestė̀»); 2) въ тѣхъ случаяхъ, гдѣ въ в.-лит. нарѣчіи употребляется инфинитивъ на *-te*, приставка въ инфинитивѣ невозможна; она возможна, хотя далеко не во всѣхъ нарѣчіяхъ, только въ тѣхъ случаяхъ, когда инфинитивъ въ верхнелитовскомъ нарѣчіи оканчивается на *ti*, *ť*, *t;* 3) въ Тельшевскомъ уѣздѣ, въ значеніи верхнелит. инфинитива на *-te*, употребляется и форма съ окончаніемъ *-tinai:* nadìdeli dákta gáł i verptinã išveȓpti, dìdeli rẽk svertinã išsveȓti = nedìdelį dáiktą gáł *(можно)* ir verptinaĩ (= verptė̀) išveȓpti, dìdelį reĩk svertinaĩ (= svertė̀) išsveȓti (ср. gultinaĩ, *v.* guĩti); отъ этой формы слѣдуетъ отличать употребляющійся въ восточныхъ говорахъ (наряду съ инфинитивомъ на ť) инфинитивъ на *-tė̃nai* (ср. reik darýtėnai; dũtėnai dãvė, bet nenórom), гдѣ слогъ *tė*, при отсутствіи на немъ ударенія, получился изъ *-tiė* (въ Купишкахъ говорятъ «darýtẽnai», не «darýtãnai»); 4) въ нѣкоторыхъ западныхъ говорахъ верхнелитовскаго нарѣчія вмѣсто инфинитива на *ti* въ приведенныхъ выше примѣрахъ употребляется инфинитивъ на *te*,

всегда безъ приставки (ср. Ar nubėgsi, žirgẽli, šimtą mylẽlų? — Bėgte nubėgsiu, ràsi galėsiu); 5) въ приведенныхъ выше примѣрахъ, наряду съ инфинитивами — matýti, nušienáuti, bėgti, mèsti, употребляются и выраженія — dėl mãtymo, dėl šienãvimo, dėl bėgìmo, dėl metìmo; въ значеніи инфинитива на *-te* употребляются въ отдѣльныхъ говорахъ нѣкоторые старые, обратившіеся въ нарѣчія, творительные падежи (*вост.* gułõm, sėdõm).

Нѣсколько выше я высказалъ свое предположеніе относительно такихъ словъ, какъ gálti, gaĩlti, ožiúti..., которыя я считаю, по меньшей мѣрѣ, возбуждающими сомнѣніе. Еще болѣе сомнительными представляются для меня такія слова, какъ *girdis*, *gidis*, *jautà*. Изъ жемайтскихъ говоровъ мнѣ извѣстны — «nẽgirdis» и «nẽvydis», а изъ верхнелитовскихъ — nẽjauta (возможно, что жемайты говорятъ и «nẽvidis, nẽgidis», *ср. жем.* «nẽbilis»); я думаю, что «gidis, girdis, jautà» образованы А. В. Юшкевичемъ изъ «nẽgirdis, nẽjauta» и, пожалуй, возможнаго въ языкѣ «negidis», по крайней мѣрѣ примѣры, которые даны при словахъ — girdis, gidis, jautà, мнѣ кажутся въ своей цѣлости искусственными, не народными. — Есть въ рукописи категорія словъ, возбуждающихъ къ себѣ особенное недовѣріе; я имѣю въ виду слова, которымъ А. В. Юшкевичъ старается придать не существующее въ языкѣ значеніе, или такія заимствованныя слова, которыя составитель словаря пытается связать съ существующими въ языкѣ литовскими, не заимствованными словами или вообще поставить въ связь съ другими словами, вошедшими въ словарь. Сюда я отношу такія слова, какъ: gausėti (въ приведенномъ въ словарѣ примѣрѣ «gausėjau obalų̃ grúdų, t. y. daug gavaũ»), gãvas (ср. «gãvą gavė́damas daug gáusi»), gérbti (въ связи съ «garbõrius, gar̃bas»), gúdas (въ значеніи *«привычка, навыкъ; обыкновенный»*, ср. «gùsti, gundù, prigùsti»...), jùmperke, jùmprova, viežetjs, -žiũs*) (*mieć się za chędogiego:* «aš viežůs ejtj

*) Здѣсь, кромѣ того, смѣшаны, повидимому, два глагола: vežėti (ср. *жем.* apvežėti, apvažùs: vergýbas žemaitē *не apvežėje, не сносили, не терпѣли*, žmonà apvažiõs širdỹs, -dėis), и *в.-лит.* neužsiviéžti (ср. jis galėtų paliẽpti, ale neužsiviéžia).

į̨n piršlus, svečius, t. i. aš *viežlibas;* viežëtjs ira *viežlibáj* užsiłajkîtį, bo ąns ira ne*nu*sive*žą*ns, t. i. nevała»), žąnsîtis (m. *u* -*tė*, f. *gęsię*), žąnsîs, m. (*gęsior:* «piłkàsis žąnsîs, piłkoji žąnsîs»)... **Слова «garvežŷs, garpłukŷs» я склоненъ считать новообразованіями, принадлежащими тоже А. В. Юшкевичу, но образованіями довольно удачными** *).

У А. В. Юшкевича встрѣчаются такіе глаголы, о существованіи и употребительности которыхъ въ живомъ языкѣ я рѣшительно затрудняюсь сказать что-нибудь опредѣленное. Я имѣю въ виду такіе глаголы, какъ: giėdinti, gynėti, gîrdinti, gir̃dinti, gyrėti, gulėdinti, įutėdinti... Глаголъ «gynėti» мнѣ извѣстенъ только съ приставкою: pagynėk = pagiñk kiėk, pavarýk galēlį (ср. padirbėk, pamolėk = pamáłk vałandēlę, pastūmėk, panėšėk-panyšėk, pavėžėk-pavyžėk, pałūkėk, pałūžėk, paėjėk-paystėk, paūdėk = paáusk vałandēlę, trùputį...). Впрочемъ, нѣкоторые глаголы этого типа извѣстны изъ народныхъ пѣсенъ и безъ приставокъ (łūkėti); сюда, конечно, относится по образованію и такой глаголъ безъ приставки, какъ «*lydėti*» (*провожать*); но «gynėti, gyrėti» изъ разговорнаго народнаго языка мнѣ неизвѣстны, какъ неизвѣстна отъ нихъ и форма настоящаго времени («gyniù, gyriù»? ср. «lydžiù»); въ формѣ настоящаго времени мнѣ не пришлось слышать и глаголовъ «panėšėti, pagynėti»... («pànėšiù, pagyniù»? ср. «pàlydžiù»). Слово «gir̃dinti» я считалъ бы возможнымъ только, какъ діалектическое видоизмѣненіе глагола «gîrdyti» (ср. «migdìnti» при «migdýti» = migýti); приведенный въ словарѣ подъ этимъ глаголомъ примѣръ я бы выразилъ такъ: «pats geriù ir kîtą gîrdau». При словѣ «gir̃dinti» данъ примѣръ совершенно похожій на тотъ, который приведенъ при «gîrdinti». Хотя глаголы «gir̃dinti, giėdinti» (при «girdėti, giėdóti») по своему образованію должны считаться возможными въ языкѣ (*ср.* «gùlinti, jùdinti» при «gulėti, judėti»), но, насколько мнѣ извѣстно,

*) Раньше я считалъ новообразованіями и такія слова, какъ gárviłka, garałáide (= garłaide, gãrałaidė, gãrałaidę), gárlinda (= garlendà, gar̃lendą), но затѣмъ оказалось, что эти слова въ народномъ языкѣ дѣйствительно существуютъ.

въ народѣ не говорятъ: «jaũtinu, šaũkinu, giȓdinu, rẽginu (хотя есть «rãginu»), gıẽdinu» (=darau, kad jaũstų, šaũktų, girdė́tų, regė́tų, gıėdótų»). Для выясненія вопроса объ употребительности этого рода глаголовъ, считаю нужнымъ привести еще слѣдующее. Въ литовскомъ языкѣ, особенно въ жемайтскомъ его нарѣчіи, употребительны глаголы съ окончаніемъ *-d-inti*, которые во второмъ выпускѣ словаря названы *) «verba passivo-causativa». Они образуются отъ такихъ «verba passiva», какъ «skél-*d*-ėti» *(раскалываться)*, «sver-*d*-ėti» *(быть повиснувшимъ; шататься, терять равновѣсіе)* и отъ всякихъ глаголовъ, имѣющихъ переходное значеніе (skél-d-inti, sveȓ-d-inti при skél*d*ėti-skélti, sver*d*ėti-sveȓti, nẽš-d-inti, dı̀rb-d-inti при nèšti, dı̀rbti...). Глаголы эти всегда выражаютъ такое дѣйствіе, при которомъ «дѣйствующее лицо» является только распорядителемъ, а настоящими дѣйствователями или исполнителями дѣйствія должны быть другія лица, въ предложеніи не выражаемыя. «Sıúdinu vaĩkui švarkẽlį-šarkẽlį»,—говоритъ отецъ, заказавшій для сына платье или принявшій уже мѣры къ тому, чтобы *платье* для мальчика *было сшито* («sıuvù vaĩkui švarkẽlį», — скажетъ портной, который дѣйствительно шьетъ это платье). Другіе примѣры: sveȓdinu tróbą значитъ — daraũ, kad trobà sverdė́tų, kad troba bútų pasvertà; skéldinu mẽdį (daraũ, kad mẽdis skéldėtų, kad būtų skéȉtas-pérskeȉtas), vı̃rdinu roputės (daraũ, kad ropùtės būtų išvı̃rtos), kẽpdinu dũną (ср. «keptà dũna»), dẽgdinu plytàs (ср. «dègtos plỹtos»), bérnas pavõgdino árklus *(далъ украсть лошадей)*, kam nušáudinai zuĩkį-zùikį-kı̃škį *(зачѣмъ далъ застрѣлить зайца)*, apeĩdinau zuĩkį (ср. «zuĩkis àpeitas»), kam suẽzdinai muĩȉą, iškiȓzdinai mı̃šką, saũsindini pıẽvą, lẽsindini vı̃štą и т. д. Въ жемайтскихъ говорахъ Тельшевскаго уѣзда (въ Корцянахъ, Мосядахъ, Ольсядахъ, Кальваріи) употребляются въ этомъ значеніи глаголы съ оконча-

---

*) «V. pass.-caus.» на *-d-inti* особенно употребительны у жемайтовъ. Съ ихъ значеніемъ и употребленіемъ въ жемайтскомъ нарѣчіи (въ его хвейданскомъ говорѣ) меня впервые познакомилъ проф. кс. К. Явнисъ. Въ верхнелитовскомъ нарѣчіи эти глаголы употребляются гораздо рѣже.

ніемъ *-inti* (не -dinti), образуемые тоже отъ глаголовъ переходныхъ (ср. łúž-ėti, *ломаться*, при skél-*d*-ėti, *раскалываться*). Примѣры: aptráukinau káilinius, sułáužinau łãzdą, nupiřkinau, pavõginau árklį, kam nujėdinai javùs, išdẽginau plytàs, atvẽdinau vaikùs, iškẽpinau dũną («iškẽpdinau, iškẽpinau dũną», — говоритъ «баринъ»; но «iškẽpinau» говоритъ часто и «рабочій», см. ниже), iškiřtinau mẽdę, padìrbinau tìłtą («padìrbinau» при «padìrbdinau by-ką» говорятъ, кажется, всѣ жемайты) и т. д. Въ тѣхъ, однако, случаяхъ, когда основа переходнаго глагола оканчивается на гласный и (обыкн.) плавный или носовой звуки, и въ извѣстныхъ мнѣ говорахъ Тельшевскаго уѣзда «v. pass.-causativa» оканчиваются на *-dinti:* nupiáudinau žõlę, nušáudinau zuĩkį, išráudinau medẽlį, ravėdinu žolès, išárdinau piẽvą, kam išgérdinai vìsą ãłų, iškùldinau rugiùs, nupiñdinau vainìką, kam suim̃dinai (*и* sujẽminai) draugùs и пр. Отъ «v. pass.-causativa» слѣдуетъ отличать обыкновенные винословные глаголы, съ окончаніемъ *-inti*, которые, въ отличіе отъ первыхъ, можно было бы назвать «v. activo-causativa». Эти глаголы образуются отъ глаголовъ, употребляемыхъ въ непереходномъ значеніи, и отъ именъ прилагательныхъ. Они обозначаютъ, что дѣйствующее лицо является лишь виновникомъ или попустителемъ извѣстнаго дѣйствія, состоянія или просто признака какого-нибудь другого предмета. Поясняю примѣрами: lẽsinu vìštą (daraũ, kad vištà lèstų, гдѣ «lèsti» — глаголъ непереходный), ėdinù árklį (léidžiu árklui paẽsti; «ėdinu árklį» имѣло бы значеніе «ėzdinu árklį», см. выше), žìbinu, dẽginu žvãkę (daraũ, kad žvãkė žibėtu, dègtų; *ср.* žvãkė žìba, dẽga, см. выше «dẽgdinti» и «dẽginti»), kẽpinu dũną (daraũ, kad dũna kèptų, ср. «dũna kẽpa»; «kẽpinu dũną» можетъ сказать «рабочій», который самъ смотритъ за тѣмъ, чтобы хлѣбъ выпекся), vẽdinu, parvẽdinu (не «apvẽdinu») súnų (*женю сына*, daraũ, kad sũnùs vèstų, parvèstų, kad bútų vẽdęs, parvẽdęs: «vèsti, parvèsti» здѣсь — глаголы средніе), kam išbėginaĩ pùtrą, jõdinu (*жем.* jodinù) vaĩką (daraũ, kad vaĩkas jódytų, pajódytų), viřvę, pũdą, vařinį *(котелъ, жем.)* vìrinu (ср. «viřvẽ sùvirė, pũdas-vařinis vérda), saũsinu piẽvą, gẽ-

rinu ĺaũką, pa-sẽninai žmónąи т. д. Къ этимъ глаголамъ принадлежитъ по своему значенію (не по образованію) и глаголъ «valgydìnti (*жем.* válgydinti»): válgydinù vaĩką, šeimýną = daraũ, kad vaĩkas, šeimýna válgytų (не «bútų váĺgomas, -ma»). Сюда же принадлежатъ по образованію и такіе глаголы, какъ: mokinù (*учу*, daraũ, kad mokẽtų, гдѣ «mokė́ti» — глаголъ средній), traukinù (daraũ, kad susitráuktų: pieną, grybùs traukìna; patraukìno žmõgų, ср. žmõgùs patrúko, trũkį gãvo; kam sutraukinaĩ káilinius = padareĩ, kad susitráuktų, ср. выше aptráukinau káilinius = aptráukdinau káilinius, v. aptráukti), ĺaužìnti (vaĩkas iš prãdžiõs neprisìdavė, *не признался*, o paskuĩ tėvas dėlto išĺaužìno, *выпыталъ, заставилъ признаться;* tárdytojas kai pradė́jo ĺaužìnti, *пытать*, ir pasisakiaũ, prisìdaviau pavõgęs, *признался въ кражѣ).* Если принять въ соображеніе существованіе въ языкѣ еще и другихъ классовъ глаголовъ, которые частью по значенію, частью по образованію близко подходятъ къ приведеннымъ выше, — я имѣю въ виду существованіе такихъ глаголовъ, какъ: skáldyti, spárdyti, tárdyti (при skélti, spìrti, tìrti); paišýti, tráukyti, ĺáužyti (при piẽšti, tráukti, ĺáužti); gýdyti, gìrdyti, púdyti, šìldyti (при gýti, -gìrti, púti, šìlti); stabýti (*жем.; в.-лит.* stabdýti), migýti (*в.-лит.* migdýti), mókyti (*жем.* и *вост.*, ср. выше mokìnti) — при nustèbti, už-mìgti, iš-mókti, — то будетъ вполнѣ понятно, почему эти классы глаголовъ въ разныхъ говорахъ литовскаго языка стали смѣшиваться. Этому способствовало, между прочимъ, и то, что нѣкоторыя формы отъ разныхъ глаголовъ (šáudyti и šáudinti, tráukinti и tráukyti) въ отдѣльныхъ говорахъ прямо-таки звучатъ одинаково (šáudysiu, tráukysiu — отъ šáudyti-šáudinti, tráukyti-tráukinti). Смѣшеніе это, весьма незначительное у жемайтовъ, очень сильно въ верхнелитовскомъ нарѣчіи, хотя и здѣсь, конечно, оно имѣетъ свои предѣлы; по крайней мѣрѣ, едва ли гдѣ-нибудь въ русской Литвѣ употребительны такіе глаголы, приводимые въ словарѣ Куршата, какъ: bė̃gdinu, išbrìzdinu, stovė́dinu, važiũdinu. Здѣсь, однако, возвращаясь къ словарю А. В. Юшкевича, я долженъ оговориться: если при гла-

голѣ «pasẽninti» (ср. «sẽnas») существуетъ «pasėndyti» (*ср.* «pasénti, -sę̃stu»), а при этомъ послѣднемъ—*діал.* «pasėndinti» (*Вел.* «pasėdyt, -dinau»: ar dá ne *pasédinai* = pasėndinai *) pačiõs), то возможно, что въ нѣкоторыхъ говорахъ существуютъ и глаголы—gulẽdinti, į̃utėdinti (при «*gulẽdyti, *į̃utėdyti?»), хотя для того, чтобы положительно утверждать, что эти глаголы дѣйствительно существуютъ въ живой рѣчи какого-нибудь говора литовскаго языка, у меня все-таки нѣтъ никакихъ данныхъ.

Перехожу къ нѣкоторымъ особенностямъ, представляемымъ словами А. В. Юшкевича, какъ частями предложеній и отдѣльныхъ выраженій.

Въ рукописи, особенно при описаніи значенія отдѣльныхъ словъ, довольно часто попадаются выраженія такого типа: mašina dėl kúlima javų̃, mašinà gerà dėl kúlima javų̃, tvorà par úkininką užtvértà, tvora nũ úkininka užtvértà, galvìjei kandamì nũ bimbalų̃ (въ значеніи: javų̃ kulamóji mašinà, mašinà javáms kùlti, mašinà gerà javáms kùlti, tvorà úkininko užtvértà). Выраженія типа «mašinà dėl kúlima javų̃» мнѣ приходилось слышать въ Литвѣ только отъ лицъ интеллигентныхъ и «бывалыхъ» или въ тѣхъ случаяхъ, когда рѣчь заходила о предметахъ, выходящихъ изъ сферы обыденныхъ интересовъ крестьянина; выраженій, въ родѣ «tvorà par úkininką, nũ úkininka užtvértà (въ указанномъ выше значеніи) я совершенно не слыхалъ въ народномъ языкѣ Ковенской губерніи. Такихъ конструкцій, какъ—«jau reĩkia rugeĩ sė́ti (*Понев.* и jau *reĩkia rugių̃* sė́ti, *жем.* jau reik *rugiùs sė́ti)*, jau łaĩkas (*вост.* jau mẽtas) miẽžei piáuti (*жем.* j. łaĩks miežiùs piáuti), pienas sveĩka gérti», у А. В. Юшкевича, кажется, совершенно нѣтъ, а между тѣмъ эти обороты въ большомъ употребленіи въ Велёнѣ и сосѣднихъ съ нею мѣстностяхъ. Подобные обороты слышны и у жемайтовъ, но тамъ они возможны въ болѣе

*) Глаголъ «pasėndyti» (при «pasénti») существуетъ въ языкѣ на ряду съ «ap-tvìndyti, sušìldyti» (при «aptvìnti, sušìlti»), а «pasėndinti» (при «pasėndyti») могло явиться тѣмъ же путемъ, какимъ при migdýti (= migýti) явилось въ нѣкоторыхъ говорахъ «migdìnti».

рѣдкихъ случаяхъ: Benè jam dárbs rūpḗje dìrbti, jam rũp jau rugeĩ piáuti, man atsitìka gérs arklỹs piřkti.

Во многихъ мѣстахъ второго выпуска, особенно во второй его половинѣ, тѣ обороты А. В. Юшкевича, которые я считалъ особенно неправильными, я иногда «исправлялъ», приводя отъ себя при этихъ оборотахъ и такія выраженія, которыя считалъ болѣе отвѣчающими духу народнаго языка литовцевъ; въ первой части выпуска я затруднялся приписывать какія-либо «исправленія» (основного текста я нигдѣ, конечно, не измѣнялъ) и обыкновенно оставлялъ всѣ обороты и выраженія А. В. Юшкевича прямо въ томъ видѣ, въ какомъ они приведены въ рукописи словаря. Привожу нѣсколько примѣровъ съ такими сомнительными для меня оборотами и выраженіями, являющимися, на мой взглядъ, во всякомъ случаѣ, необычными для народнаго языка: 1) ant *gaũgara Vilkijõs* (*v.* gaũgaras), 2) atvažiãva gaudìklei *vaikùs gáudyti* (*v.* gaudìklis), 3) eĩnu *grébẽžį* išvadũti (*v.* grėbẽžis), 4) gajùtis, *žolẽ*, gýda (*v.* gajùtis), gegùžis, *žolė*, ỹra pavìdała eglẽlės (*v.* gegùžis), šauklỹs *žmõgus* brólį gycũja už màne (*v.* gycũti), 5) ans *pìnigus gókši*, nor išvémti (*v.* gókšėti), 6) giltìnis nóras gìłda *ant širdiẽs* (*v.* giltìnis), 7) eĩva *į grumtỹnes*, piëmens eĩna *į grumtỹnes* (*v.* grumtỹnės), 8) rẽgias *gaũsei gaũsinau* mėsõs įdėti (*v.* gaũsinti), 9) *į gandrýną sùlek gandrų̃ daug*, pirm išlėkìma svetuř (*v.* gandrýnas), 10) glérg, glérg vaĩkas *nosį ne iššnařpštęs glergḗja smùrgais* (*v.* glérg), 11) gerklẽ gỹz *vogùmas* nů̃ bùlbės *gaižiõs* (*v.* gyžėti), gerklẽ gaižulỹs nů̃ gaižių̃ bùlbių (*v.* gaižulỹs), gyžulỹs gerklẽ gỹžia (*v.* gyžulỹs), 12) *kúnas* veřšia *naujeĩ gìmusia* gleñž (*v.* glèžti), 13) *gniáubdamas* šiẽna glẽbį dėk į kúgį (*v.* gniáubti), 14) vaĩkas grabnùs *prie griėbìma* (*v.* grabnùs), 15) *gáudindamos prisigáudina* meřga (*v.* gáudinti), 16) *grobstẽklis pagróbste*, kad nė suėsti gál (гдѣ подразумѣвается, вѣроятно,—«nė šeĩp suvartóti», *v.* grobstẽklis), 17) grõbis ỹra *daug gavimas*, gáusi grõbį... pas tą asãbą (*v.* grõbis), 18) grobẽklis gróbia jẽbiką̃ (*v.* gróbti), 19) iš šaknų̃ ỹra ìšplėša arba słũksna (*v.* išplėša), 20) beñgant ìšvałką tráukti praplýša tiñkłas (*v.* ìšvałka). Во всѣ эти предложенія,

если слѣдовать духу живого народнаго языка, какъ я его понимаю, я считалъ бы нужнымъ внести кое-какія измѣненія, именно я считалъ бы болѣе народными слѣдующіе обороты: 1) ant Vilkijõs gaũgara; 2) atvažiãva gaudìklei vaikũ gáudyti, atv. g., ims vaikùs gáudyti; 3) einù grebẽžia išvadũti; 4) gajùtis gýda, gegùžis ỹra eglẽlės pavìdała, šauklỹs brólį gycũja (приложенія *-žolẽ*, *žmõgus* здѣсь ненужны: литовецъ можетъ сказать такую фразу лишь лицу, уже знающему, что gajùtis, gegùžis — žolẽ, ne mẽdis, a šauklỹs — žmõgùs); 5) ans gókši, nor pìnigus (*вост.* -gũ) išvémti; 6) giltìnis (здѣсь скорѣе «gilamàsis») nóras šìrdį gìłda (хотя едва ли простолюдинъ построитъ такую тяжелую фразу; онъ легко скажетъ одну половину всей фразы, какъ бы отвѣчая на вопросы — «ką padãra giltìnis nóras» или «kóks nóras šìrdį gìłda»?); 7) eĩvà grumtỹnių, piẽmens eĩna grumtỹnių, grumtỹnėmis (ср. imtỹnių, imtỹn, galėtỹneis*); ср. провинц. *«w dążki»?*); 8) rẽgis, rẽgēs gaũsinau mėsos įdėti, rẽgis gaũsei norėjau mėsõs įdėti; 9) priẽš (gañdrams) ìšlekiant, pr. (g.) išlẽksiant susìrenka vìsas gandrýnas, — teip daug jũ tũkart atsirañda; 10) glérg, glérg (vaĩka) nósis (остальное, мнѣ кажется, прибавлено для поясненія предыдущаго; ср. «strýkt, strýkt kìškis»); 11) nũ tos bùlbės man gerklẽ *(nom.* и *locat.)* gỹž (vogùmas — лишнее слово; что въ данномъ случаѣ bùlbe — gaižì, видно и изъ глагола «gỹž», при которомъ слово «gaižì» только портитъ фразу, дѣлая ее невозможною въ естественной, безыскусственной рѣчи); mán į gérklę įgìža, gerklẽ gyžė *(жем.)*, gỹž *(жем.)*, gỹži; ar jau párėja gyžulỹs, gaižulỹs? pìrmà toks gyžulỹs bùva gerklẽ, dabar párėja (всѣ эти выраженія мною записаны изъ народнаго языка; выраженій «gyžulỹs gerklẽ gỹžia» и «gerklẽ gaižulỹs nũ gaižių bùlbių» не могу считать случайно схваченными изъ устъ народа, точно такъ же, какъ не считалъ бы таковыми и выраженій — «skaudulỹs kójoje skaũda» или «kójose skaudulỹs nũ skaudžių rýkščių»); 12) veĩšis tùj turėtas glęža, glęšta (слово «kúnas» при «veĩ-

*) «Į grumtynės eĩti» могло бы значить — «итти туда, гдѣ борются» (ср. «eĩti į išleistuvės»).

šia» являлось бы очень необычнымъ для простолюдина-литовца, другое дѣло —«žmõgaus kúnas»; «gim̃ti, gìmti» по отношенію къ животнымъ неупотребительно); 13) sugniáubęs šiẽna glẽbį ir dė́k į kúgi (*praes.* gniáubdamas здѣсь необычно; обычно будетъ — gniáubk, sugniáubk glẽbį ir dė́k (*подраз.* «sugniáubęs») į kúgį: «begniáubdamas žmõgus negál į kúgį padė́ti»); 14) vaĩkas grabnùs, *v.* grabùs (выраженіе «priė griébìma» въ данномъ случаѣ считаю лишнимъ: прибавляя это выраженіе къ слову «grabnùs», А. В. Юшкевичъ, мнѣ кажется, скорѣе объясняетъ слово «grabnùs», чѣмъ даетъ фразу, записанную изъ живой рѣчи); 15) mergà prisigáudina (причастіе «gáudindamos» я считалъ бы возможнымъ въ такой фразѣ, какъ: «kur ne prisigáudįs, pati gáudindamos!», *какъ ей не обмануться, коли она сама на то идетъ!* ср. также «eĩk eĩdamas, bė́k bė̃gdamas», собств. *ступай, коли идешь, бѣги, коли бѣжишь; ступай же, бѣги же*); 16 и 18) grobstẽklis pagróbste, grobẽklis gróbia (эти выраженія, сами по себѣ вѣрныя, едва-ли однако возможны въ естественной рѣчи; на вопросы «kas pagróbste, kas gróbia» отвѣтятъ «grobstẽklis, grobẽklis», а на вопросы «ką padãre grobstẽklis, ką dãra grobẽklis?» можетъ, конечно, получиться и отвѣтъ «grobstẽklis pagróbste, grobẽklis gróbia», но это обстоятельство еще не можетъ быть оправданіемъ приведенныхъ въ *словарь* выраженій: на мой вопросъ — «*dė́lko* yra šìta mašinà?» простолюдинъ мнѣ отвѣтитъ — «*dė́l kúlima, dė́l siuvìma*», но пользоваться этими отвѣтами, какъ данными для словаря или грамматики, я едва ли буду въ правѣ); 17) grõbis yra «gróbimas» *(захватываніе, жсм.)* arba «grobìmas» *(захваченное, жсм.)*, grõbis ỹra pagróbtas dáiktas (gáusi grõbį pas tą asãbą» нѣсколько припоминаетъ приведенное выше «tė́vas *dãve* súnui *mũšį*» и *вост.* «sūnùs *trũkį gãvo*» въ значеніи «sūnùs patrúka», *сынъ надорвался;* возможно, что при «trũkį gáusi» говорится и «grõbį gáusi, ср. patrúkti-pagróbti, но тѣмъ не менѣе все выраженіе «gáusi grõbį pas tą asãbą» мнѣ кажется искусственнымъ, не живымъ); 19) трудно представить себѣ такой моментъ, когда литовецъ можетъ въ свободномъ разговорѣ сказать «iš šaknũ̃ ỹra ìšplė́ša arba

slůksna»: А. В. Юшкевичъ этимъ выраженіемъ хотѣлъ, очевидно, сказать, что «то, что сдираютъ съ корней», называется «ìšplėša» или «slůksna» *(слой; волокно)*; приведенная фраза представляется во всякомъ случаѣ дѣланною, не народною). 20) Я считаю не народнымъ и такое выраженіе, какъ «beñgant ìšvałką tráukti praplýša tiñkłas». «Ìšvałka» есть, собственно говоря, «*то, что̀ вытащено; мѣсто, гдѣ вытаскиваютъ*» (въ настоящемъ выпускѣ сказано и «*что̀ вытаскивается*», такъ какъ это значеніе нужно было для перевода данной фразы); поэтому можно сказать только: «tiñkłą ištráuke, išvil̃ka, jam vìsą ìšvałką (val̃ksmą) par̃dave, mùms tiñkłas, bal̃giant tráukti, praplýša». Говорится «gyvãtės ìšnara, jų ìšplėša, grõbis *(добыча)*», но литовецъ не скажетъ «łupù gyvãtės ìšnarą (въ значеніи «*сдираю кожу со змѣи*»), gróbiau, plė́šiau jų, iš jų̃ ìšplėšą, grõbį (въ значеніи «я захватывалъ у нихъ добычу»), зато онъ скажетъ: «dirù, dirù-derù *(жем.)*, dyriaũ gyvãtę, óžį, dirù káilį, d. ódą, łupù gyvãtę, nułupaũ (*вост.* nùłupiau) káilį, dirtė nùdyriau gyvãtę, óžį; radaũ gyvãtės ìšnarą; gróbiau nẽprietelių gývulus, náudą; gróbte pagróbe màna gývulį, iš manę̃s plė́šte *(насильно)* išplė́še val̃ką; kur dė̃jei ìšplėšą, grõbį; výrai tik ìšplėšos jiė́ška (*v.* ìšplėša), въ значеніи «výrai jiė́ško tik kur išplė̃š» (выраженіе «jų grõbį gróbiau» могло бы значить «*я похищалъ принадлежавшую имъ добычу*»). — Иногда А. В. Юшкевичъ, приводя чисто народное выраженіе, старается его дополнить и какъ бы поправить при помощи такого выраженія, которое явно портитъ всю фразу. При словѣ «gumbůtis» есть примѣръ: «Žéntas vis gumbůjas, t. y. sef̃ga gumbù, *ant gum̃ba*». Смѣю утверждать, что «sir̃gti ant gum̃ba, ant kar̃štinės» простонародіе не говоритъ, и что подобное выраженіе для литовца, не говорящаго по-польски *(«chorować na co»)*, можетъ быть даже непонятно. При словѣ jẽle данъ такой примѣръ: «Iš sūnaũs jẽlės drebulẽ, iš dukter̃s jẽlės ánžulas pàverstas į medžiùs». Слово «jẽle» мнѣ неизвѣстно, и смыслъ всей этой фразы для меня теменъ, но тѣмъ не менѣе думаю, что слова «į medžiùs» здѣсь прибавлены самимъ А. В. Юшкевичемъ: покойному автору словаря могла пока-

заться непонятною такая конструкція, какъ: «iš sūnaũs jẽlės drebulẽ pavir̃ta» (Ср. *вост.*: «iš žmogaũs arklỹs pavir̃to, žmogùs árklu pavir̃to, žmõgų vélnias árklu pàverte, arklỹs vėl žmogùs atvir̃to, *конь опять обратился въ человѣка*), и онъ прибавилъ къ ней «į mẽdį», чѣмъ сдѣлалъ всю фразу невозможною.

Я привелъ выше довольно много отдѣльныхъ мѣстъ и свои соображенія по поводу этихъ мѣстъ, какъ данныхъ для характеристики языка литовскаго словаря А. В. Юшкевича. Но въ своихъ соображеніяхъ по поводу отдѣльныхъ словъ и выраженій словаря я коснулся, къ сожалѣнію, только нѣкоторыхъ усмотрѣнныхъ мною недостатковъ словаря или, собственно говоря, того, что̀ я считалъ въ словарѣ сомнительнымъ и частью возбуждающимъ недовѣріе. Да и говоря о недостаткахъ словаря, я, конечно, не могъ имѣть въ виду исчерпать весь затронутый вопросъ: я хотѣлъ лишь указать на наличность въ словарѣ этихъ недостатковъ и привелъ тѣ изъ нихъ, которые казались мнѣ типичными для языка словаря. При всѣхъ своихъ мелкихъ недостаткахъ, значеніе труда А. В. Юшкевича, какъ *словаря* литовскаго языка, тѣмъ не менѣе должно быть признано громаднымъ (см. «Предисловіе» акад. Ф. Ѳ. Фортунатова, стр. II). Указывая на отдѣльные недостатки словаря, я, конечно, нисколько не думаю поколебать значеніе этого словаря, какъ *сборника множества отдѣльныхъ словъ*, остававшихся до А. В. Юшкевича неизвѣстными: въ этомъ отношеніи словарь (я имѣю въ виду всю рукопись) дастъ весьма много и притомъ очень цѣннаго матеріала; имъ собрано этого матеріала больше, чѣмъ можно ожидать по двумъ первымъ выпускамъ. Нѣсколько иначе, однако, приходится смотрѣть на весь этотъ трудъ, если пожелаемъ пользоваться имъ, какъ матеріаломъ для изученія народныхъ говоровъ и синтактическаго строя литовскаго языка. Діалектическія особенности, сами по себѣ очень незначительныя, разбросаны по всему словарю и перемѣшаны: какая-нибудь особенность пушолатскаго говора уживается въ одной фразѣ съ формою, присущею велёнскому говору; во фразахъ при словахъ, записанныхъ изъ велён-

скаго говора *(Vel.)*, далеко не всегда преобладаютъ формы, свойственныя именно этому говору... Далѣе, я думаю, что А. В. Юшкевичъ не всегда заносилъ въ словарь только слышанныя въ народѣ фразы; записавъ какую-нибудь фразу изъ устъ народа, покойный авторъ словаря, при занесеніи ея въ свой трудъ, довольно часто, мнѣ думается, округлялъ ее, дѣлалъ болѣе полною, стараясь представить ее въ болѣе «литературномъ» и болѣе «правильномъ» видѣ; но поступая такимъ образомъ, А. В. Юшкевичъ лишилъ многія фразы ихъ характерныхъ особенностей и тѣмъ умалилъ въ нѣкоторой степени значеніе своего словаря, поскольку этотъ словарь долженъ отражать въ себѣ и синтактическій строй народнаго языка. Вотъ почему, при пользованіи этимъ словаремъ, какъ матеріаломъ для опредѣленія синтактическихъ и стилистическихъ особенностей языка, слѣдуетъ, по моему мнѣнію, быть крайне осторожнымъ. Возможно, что мое мнѣніе объ этой сторонѣ собраннаго А. В. Юшкевичемъ словарнаго матеріала не будетъ раздѣляемо знатоками синтаксиса и вообще строя литовскаго народнаго языка. Какъ бы то ни было, наличность субъективнаго элемента, и притомъ въ довольно значительной степени, внесеннаго въ словарь народнаго языка, для меня кажется несомнѣнною и въ тѣхъ случаяхъ, гдѣ данныя словаря могли бы служить матеріаломъ для изученія синтактическихъ особенностей литовскаго языка. Доказать это съ полною очевидностью, конечно, весьма трудно, такъ какъ территорія, въ которой собиралъ матеріалы для словаря А. В. Юшкевичъ, довольно обширна, и провѣрять сомнительныя данныя словаря приходилось бы во всей этой территоріи, что́, конечно, является дѣломъ не всегда возможнымъ. Въ нѣкоторыхъ случаяхъ, однако, эту провѣрку облегчаетъ самъ А. В. Юшкевичъ, именно тѣмъ, что указываетъ на мѣстность, въ которой имъ записаны извѣстныя слова и приведенные подъ этими словами примѣры. Провѣряя примѣры по даннымъ говоровъ литовскаго языка, я и пользовался этими указаніями А. В. Юшкевича. И вотъ оказывается, что, напр., подъ словомъ, записаннымъ въ Пушолатахъ, есть примѣры со словами,

не употребляющимися въ Пушолатахъ, а при словахъ, взятыхъ изъ ольсядскаго говора, есть примѣры со словами, формами (miẽstan, bažnýčıon, daržañ) и оборотами, существующими только въ другихъ говорахъ; такія слова, какъ: «álve *(Halben, Halbstof)*, arklĩde, ašviẽnis, stubà *(Stube)*», довольно часто приводятся въ примѣрахъ подъ словами такого говора, въ которомъ этихъ существительныхъ какъ разъ и нѣтъ. Это будетъ видно, когда въ словарѣ начнутъ появляться указанія на мѣстность, принадлежащія самому А. В. Юшкевичу, а пока можно обратить вниманіе хотя бы на слово «įvèsti», подъ которымъ записанъ примѣръ — «sūnùs Įvede ašviẽnį (у А. В. Юшкевича «ašvýnį») į arklĩdę»: соединеніе въ одномъ предложеніи словъ «ašviẽnį» и «arklĩdę» принадлежитъ, повидимому, самому А. В. Юшкевичу, такъ какъ оба эти слова въ одномъ и томъ же говорѣ, кажется, не встрѣчаются (arklĩde — *вост.*, ašviẽnis — *жем.*). Все это говоритъ, по моему мнѣнію, также за то, что А. В. Юшкевичъ могъ вносить измѣненія и въ построеніе фразъ. Я лично и думаю, что такія измѣненія имъ вносились и притомъ вносились довольно часто.

* * *

Вопросъ объ удареніи у А. В. Юшкевича оказался для меня особенно труднымъ. Чтобы легче разобраться въ немъ, я останавливался главнымъ образомъ на тѣхъ частяхъ рукописи, въ которыхъ нѣтъ или почти нѣтъ измѣненій, принадлежащихъ И. В. Юшкевичу.

Я уже имѣлъ случай отмѣтить, что ударенія въ примѣрахъ поставлены у А. В. Юшкевича далеко не вездѣ: словъ съ удареніями гораздо меньше, чѣмъ словъ безъ удареній, въ словарѣ есть слова и примѣры, на которыхъ ударенія совсѣмъ отсутствуютъ (напр. «Ąns užbaudė manę, kad słabnas ligonis», подъ словомъ «užbaustį»; «žali barščej ne patrova, sena boba ne užbovas», подъ сл. «užbovas»; «rejkıa šimet jįnjįn *vesdintį*» (=vẽdinti, см. выше»), подъ словомъ «vesdintį»). Чтобы не казаться въ дальнѣйшихъ выводахъ совершенно голословнымъ и дать нѣкоторое предста-

вленіе о томъ, какъ ставились ударенія А. В. Юшкевичемъ, я выписываю здѣсь довольно много примѣровъ съ удареніями, несомнѣнно принадлежащими самому автору словаря. Вотъ эти примѣры: 1) Vartá (я знаю только várta, -tos, *Wart*, и var̃tas, -to, *Wärter*): — apsodina vartomis kal̃nius; ąns stovëja ąnt vartós; 2) užbástitj — užbástik basl̀us, kur tvorą tvérsi; 3) užbłokštj — užbłokšk kepurę ąnt viršaũs; 4) užbrjžtj (=užbrëžti, užbrıéžti) — užbrjžk ąnt lentós kur piłavosi; 5) útura — jo tin buva ił̃ga útura *(об. вост.)* aple *(жем.)* vargùs; 6) sùbine, subinė́, *Vel.*, subı̃ne, *Al.* (=subinẽ, *Вел.* и sùbine, *Олс.*); 7) subaústi, sùbaudžiu, -džiau, — sùbaudžiau vájkus kad ne siaustu; 8) suárti, -riu, -riaú; nuverpti, -pu, -piaú; supiė́šti, -šiu, -šiaú; užtį̃stas, nesı̃tejkia, nèstejgia; 9) svérdėti — jije sė́sdama in stakles svérdėti pradė́ja; pasvérdėti, *Vel.* — pasvérdėjau sė́sdama in stakles; 10) vabóle — vabóle spind; 11) paprótis — toks jo paprótis šokti, kultis su mergomis; 12) prarį̃tis, -tiės, *Al.*, *przepaść* — čo sausa, a ten prarį̃tis tikrà; 13) pramónis, -nia *Al.;* 14) lı̃žunis, liéžunis, -niės; łandúnis, -niẽs, *Al.* — łandunis... ėda pirštą iki (=lı̃gı̃, *Олс.*) kaułu, kuriė sprogsta, skįnła ir bįnra (=skı̃łst, bı̃rst, *Олс.* и skỹł, bỹr, *Бетиг.*) po šmotelį; gełúnis-gełónis-gė́łune *(nom. sing.);* ukinı̃nkas; uždą́ngtis — geras uždą́ngtis kubiła; utkájlis — utkájlis tas šũ, t. i. utjs kajlis; veltė́dis, -de, *darmojad* (=*жем.* veltjėdỹs, acc. véltjėdį); visas savo atsárgas (*acc. pl.;* при ссылкѣ на послѣднее слово всегда пишется atsárga); 15) pàšukas, *galop*, — pàšukajs bėga arklỹs, sunku danókti jįn (=*Олс.* pašúkās bẽg, šúku ēt, *бѣжитъ, идетъ подпрыгивая);* 16) mą́nsłus, -li, *zdolny*, *pojętny;* moksłùs, -li, *pojętny*, — anà moksłı̀; pajémłus, *-lì*, *pojętny*, *zdolny*, — vajks pajémłus, kurs...; mérga pajém*li* grejt išmokst virti; 17) skalinỹs (=*Олс.* skalı̃nis) — skalinė́j prasti, ne gal praskalditi; iš škálinia skałda skałàs; 18) sriúga, *Al.* (=*Олс.* srõuga) — sriúgomis *liėtus ejt* (*«дождь идетъ»:* въ Литвѣ говорятъ — lỹja, *жем.* lỹn, *вост.* и liėtùs lỹja; «liėtus (не *жем.*) ejt» *(жем.)* — едва ли говорятъ въ Литвѣ); sriugelės bałtáj raudonos ant vejda mergòs; 19) stámbas, *Vel.* — rudeni dobı̃lu (*Вел.* dobiłų̃, *вост.* и dobı̃łų, dobỹłų) łápaj

nubìra (=*Вел.* nubŷra), o palıẽka stambáj žalì bedžıovìnant; ručkí-nıu, kıė̃čıu, notrelu, avıéčiú (=*Вел.* avıẽčıų, *жем.* avė̃čıų)... ru-deni palĩkta (=*Вел.* palıẽka, *Бетиг.* palıẽkt и palıẽkta, *Мар.* pa-lıẽkti, *вост.* и paliñka) stambáj, o łápaj nubįnra (=*Вел.* nubŷra); 20) Vertė́tj, nuvértėti — iš tavęns jůkájs visi vertė́tj išvertė̃ja (*v.* išvertė̃ti); kopustaj par dideľumą gaľvú vertė̃ iš šaknú; ašmů kir-vıa nuvértėja; 21) traukìnti, sutraukìnti, *Vel.* — sutraukìna var-pùs (mirus jam); 22) du nůrágu, su noràgajs...

Постараемся теперь разобрать эти примѣры со стороны по-ставленныхъ на нихъ удареній.

a) Такія формы, какъ sùbaudžıu, nesìtejkıa, nèstejgıa, могли получиться у А. В. Юшкевича изъ жемайтскихъ — sùbaudu, nesìteik, nèsteig *): придавая жемайской глагольной формѣ видъ верхнелитовскій, А. В. Юшкевичъ могъ, однако, оставлять эту форму съ тѣмъ жемайтскимъ удареніемъ, которое слышалъ въ живомъ жемайтскомъ языкѣ.

b) Чѣмъ объясняются ударенія въ словахъ — užbástik, svér-dėti, pasvérdėti, vertė̃ti, išvertė̃ti, pàšukas (въ указанномъ зна-ченіи), — во всякомъ случаѣ трудно себѣ объяснить. Въ восточ-ныхъ говорахъ есть слово bãslis и baslŷs; если на постановку ударенія въ «užbástik» не повліяло «bãslis», то возможно, что «užbástik» А. В. Юшкевичъ написалъ по ошибкѣ вмѣсто už-báslik (=užbãslyk; *v.* baslýs, báslyti), хотя мнѣ лично извѣстно только bastýti (iš-, api-, už-bastýti, -staũ, *v.* bastýtis, bèsti). — «Svérdėti» у А. В. Юшкевича могло появиться при «skéldėti», гдѣ удареніе на первомъ слогѣ вполнѣ понятно (*ср.* skélti): слово sverdė̃ti (не svérdėti) мнѣ извѣстно главнымъ образомъ изъ во-сточныхъ говоровъ, при чемъ и тамъ, гдѣ на востокѣ говорятъ svérť (=sverti), слово sverdė̃ti произносится съ удареніемъ на предпослѣднемъ слогѣ. — Слово «vertė́ti» имѣетъ въ рукописи уда-

*) Въ рукописи формы *bė́ga*, *šóka* служатъ то настоящимъ (рядомъ съ *bė̃g šók*), то прошедшимъ временемъ (въ примѣрахъ, взятыхъ изъ всѣхъ трехъ главныхъ для А. В. Юшкевича говоровъ); 3-ье лицо настоящаго времени бываетъ то gúd, stejg, tejk, то gúdžıa (= gũdžıa), stejgıa, tejkıa.

реніе на первомъ слогѣ только въ «nu-vértėti»; въ словахъ «vertėti», «išvertėti» удареніе поставлено на предпослѣднемъ слогѣ. Слово это извѣстно мнѣ только изъ восточныхъ говоровъ: kir̃vio ãšmenes-ãšmenys (ãšmens) išvértėjo (káułus bekapójant); skiẽtas áudžiant, skiẽto dañtys-dañtes *(pl.)* išvértėjo = išsikłaĩpė, pérsimetė; linaĩ suvértėję — sunkù ráut), а употребленіе его въ такихъ выраженіяхъ, какъ «výrai jũkaĩs išvertėja» (*v.* išvertėti), «iš tavęns jukájs visi vertėtj išvertėja», какъ ни близко подходитъ къ употребленію въ примѣрахъ, приведенныхъ мною изъ восточнаго говора, мнѣ извѣстнымъ считать не могу.—При словѣ «pãšukas» Вит. Ив. Юшкевичемъ приписано изъ велёнскаго говора «pášokas», при которомъ изъ ольсядскаго говора мнѣ извѣстно нарѣчіе «pašúkas», а изъ восточныхъ—pašũkom (kìškis bẽga pašũkom). Въ Велёнѣ мнѣ не пришлось слышать этого слова; если тамъ дѣйствительно говорятъ «pašokas», то написаніе здѣсь *u* и (послѣ š) у А. В. Юшкевича выражаетъ сильно закрытое *o (Вел.)*.

c) Написаніе «sùbinė, *Vel.*» считаю возникшимъ у А. В. Юшкевича изъ звательной формы, въ которой, между прочимъ, дается это слово въ примѣрахъ. Почему для ольсядскаго говора дается «subìne», — непонятно; здѣсь та же ошибка, что и accus. kalìnius (*Ольс.* и *Вел.* kalinỹs, kãlinį). Интересно, однако, что въ словахъ на букву *K* и И. В. Юшкевичъ ставитъ на оставшемся у А. В. Юшкевича безъ ударенія словѣ «kalinį» такое же удареніе (jis čc kaip į kalìnį įkìštas). Вмѣсто приведеннаго «ant viršaús» я бы ожидалъ «ant vir̃šaus» *(Вел.)*, хотя говорятъ не иначе, какъ «ką dúsi viršaũs» (*придачи, надбавки, Вел.;* ср. это слово у Куршата и *adv.* daugiaũs).

d) Особенно трудно бываетъ рѣшить вопросъ объ удареніи, когда имѣешь дѣло съ такими словами, какъ łáužinti (въ словарѣ—łáužink virbus ir mesdink ant ugnės; я бы ожидалъ: łáuždink ir mẽzdink, *Ольс.* łáužink ir mẽtink) и łaužìnti (*v.* išłaužìnti и стр. XVIII), tráukinti и traukìnti, тѣмъ болѣе, что подъ словомъ, напр., traukìntj («tráukinti» не дано) приведены примѣры, въ которыхъ можно ожидать въ одномъ случаѣ tráukinti,

въ другомъ traukìnti; есть и такіе примѣры, для которыхъ это слово какъ бы совсѣмъ не годится («ąns traukïna tėvą—sakė kad ejs už vaikį, o ne ejna»; вм. «traukìna» я бы ожидалъ «trùkina, trùkde»; выраженіе «traukìna tẽvą» я бы понималъ лишь въ значеніи «*надрываетъ, надсаживаетъ отца*» (ср. стр. XVIII; слово «patraukìnti» въ этомъ значеніи и дано въ рукописи). Выраженіе «sutraukìna varpùs» въ значеніи «*стали звонить*» (собств. «padãre, kad imtų tráuktis varpaĩ, kad susitráuktų varpaĩ») въ народномъ языкѣ употребительно; но возможно было бы, хотя въ другомъ значеніи, и «sutráukina varpùs» (ср. įtráuke vaŕpą, įtráukina vaŕpą, *pass.-caus*, *втянули*).

e) Въ такихъ прилагательныхъ какъ «mą̃nsłus, moksłùs, pajémłus»..., если послѣдній слогъ въ нихъ кратокъ, А. В. Юшкевичъ ставитъ удареніе обыкновенно на предпослѣднемъ слогѣ. Такая постановка ударенія свойственна въ этого рода словахъ, хотя далеко не всегда, среднимъ говорамъ верхнелитовскаго нарѣчія (ср. у А. В. Юшкевича «ana mokslì, t. i. greitaj išmóksta; merga pajémli grejt išmokst virti»). Причины, вызывающія колебаніе ударенія въ приводимыхъ А. В. Юшкевичемъ примѣрахъ съ этого рода словами, для меня не совсѣмъ ясны. То же колебаніе ударенія въ этихъ словахъ замѣчается, впрочемъ, и независимо отъ употребленія ихъ въ примѣрахъ: А. В. Юшкевичъ пишетъ «moksłùs, -li, mą̃nsłus, -li, pajémłus, -lì», а въ ссылкахъ на эти слова и — «pajemłús, mąnsłús».—Въ именахъ существительныхъ двусложныхъ ударенія ставятся какъ бы согласно велёнскому (и вообще южному) произношенію: aple *vargùs*, ant *lentõs*, užbástik *baslùs*, par didełumą *gałvú*, sutraukìna *varpùs*, ant vejda *mergòs* (ударенія на конечномъ слогѣ встрѣчаются очень часто).

f) Что касается удареній въ склоненіи отдѣльныхъ существительныхъ, то тутъ не мѣшаетъ обратить вниманіе на слова съ окончаніями -ẽjas, f. -ẽjà и -ýnas. Первоначально А. В. Юшкевичъ писалъ «vežẽjis, virejìs (*поваръ*), f. -èja»; потомъ сталъ писать и -ẽjas, -ẽjus (sėjẽjas, sėjẽjus, sėjẽjis). Всѣ формы

этихъ существительныхъ имѣютъ въ рукописи удареніе постоянно на предпослѣднемъ слогѣ (на ė). Такъ же ставятся ударенія на этихъ словахъ и въ «Svodb. Rėda», первые корректурные листы которой, насколько извѣстно, тщательно просматривались и исправлялись самимъ А. В. Юшкевичемъ (ср. gen. «rugiú pjovējos, gývūlu šerējos, ėdału jovējos», Sv. R., стр. 6). Впрочемъ, изрѣдка попадаются и отступленія отъ общаго правила: подъ словомъ «pjovējas» есть такой примѣръ — pjovėjéj ejn už antrą barą (=už añtra bãra?). Жемайты говорятъ — minėjeĩ, -juñ, f. -jė, -jõs; изъ тѣхъ верхнелитовскихъ говоровъ, въ которыхъ удареніе на послѣднемъ слогѣ возможно при всякомъ положеніи слова, мнѣ извѣстны и формы — vežėjei, -jų (*вост. об.* -jeĩ, -jų̃), fem. virėja, -jos (у Куршата «pjovė̃jas, -jà»...). — Существительныя съ окончаніемъ -ýnas въ рукописи словаря имѣютъ въ ед. числѣ тоже постоянное удареніе (*вост.* и *жем.* pušýnas, -naĩ, -nų̃, -náms; *Владисл.* pušýnai, -nų, -nams); формъ множественнаго числа (-ynai, -ynų, -ynams), съ помѣченными на нихъ удареніями, въ рукописи я не встрѣчалъ.

g) Такія ударенія, какъ atsàrgas *(acc. pl.)*, apmečiaú (въ первомъ выпускѣ), suariaú nuverpiaú (если только въ этихъ глагольныхъ формахъ ударенія поставлены не по ошибкѣ, въ виду формъ — mečiaũ, ariaũ, verpiaũ), vabóle *(жем.* vabolẽ, vãbolę, *навозный жукъ)*, я объясняю тѣмъ, что здѣсь А. В. Юшкевичъ могъ смѣшивать удареніе съ долготою гласнаго, именно съ нисходящею долготою слога, слѣдующаго за главнымъ удареніемъ въ жемайтскомъ нарѣчіи. Дѣло въ томъ, что долгіе слоги, слѣдующіе за слогомъ съ главнымъ удареніемъ въ словахъ — ãtsargas (*nomin.* atsargà, -gõs, *жем.* ãtsarga, -gas*), vãbolę, àpmečiau, sùariau, nùverpiau — жемайты произносятъ совсѣмъ не такъ, какъ ихъ произносятъ верхнелитовцы: долгіе слоги послѣ главнаго ударенія имѣютъ у жемайтовъ такую явственно нисходящую долготу, которую легко можно смѣшать съ удареніемъ

*) У жемайтовъ при «pãgūda, pãgalba» есть и «pagū̃da, pagálba». Поэтому возможно, что жемайты говорятъ и «atsárga».

слова. Интеллигентный жемайтисъ въ данномъ случаѣ обыкновенно и говоритъ, что въ такомъ словѣ не одно удареніе. Когда я впервые слышалъ у ольсядскихъ жемайтовъ формы, въ родѣ *acc.* и *nom.* ãtsarga, sùmečiau, nùmečiau (*Ольс.* sũmečiau, nũmečiau), мнѣ также казалось порою, что я слышу: atsárga, sũmečiáu, nũmečiáu. Въ верхнелитовскихъ говорахъ я лично не слышу такого качества долготы на долгихъ слогахъ, слѣдующихъ за главнымъ удареніемъ слова. Смѣшеніе долготы слога съ удареніемъ слова вижу и въ постановкѣ удареній на такихъ словахъ, какъ: ukinĩnkas, paprótis, pramónis, uždą̃ngtis (=úkininkas, paprotỹs, *жем.* и *вост.* pãprotis, *вост.* и póprotis, prãmonis и -ne, ùždangtis). Въ данномъ случаѣ характерно, что и въ латышскихъ словахъ, вошедшихъ въ рукопись, А. В. Юшкевичъ часто ставилъ ударенія въ серединѣ и концѣ слова: zebékste, precĩba, bradàt... (=zebeekste, precība, bradāt...); стало быть, долгіе слоги и латышскаго языка составителемъ словаря принимались за слоги ударяемые. О томъ, что знаками ударенія А. В. Юшкевичъ хотѣлъ обозначить лишь долготу слога въ латышскомъ языкѣ, не можетъ быть въ данномъ случаѣ рѣчи уже по одному тому, что въ словахъ этого языка ставятся имъ знаки ударенія и на краткихъ слогахъ (kùškis, zĩne = zinja, cèla-nauda = celja-náuda...).

Въ ольсядскомъ говорѣ такія слова, какъ: praryt̃is, lėžũnĩs, łandũnĩs, gełũnĩs, въ именительной формѣ обыкновенно получаютъ удареніе на первомъ слогѣ, а предпослѣдній слогъ имѣетъ въ такихъ случаяхъ дѣйствительно существующее въ языкѣ второстепенное удареніе. Формы: vabolẽ *(nom. sing.)*, prarytiẽs, lėžũniẽs, łandũniẽs, gełũniẽs *(genit. sing.)*, при переносѣ ударенія на первый слогъ, сохраняютъ въ этомъ говорѣ второстепенное удареніе на послѣднемъ долгомъ слогѣ. Эта особенность ольсядскаго говора могла вводить А. В. Юшкевича въ заблужденіе во всѣхъ тѣхъ случаяхъ, когда ему приходилось имѣть дѣло съ аналогичными жемайтскими словами, слышанными въ окрестностяхъ Ольсядъ и вообще у сѣверныхъ жемайтовъ. Этимъ и

объясняется, по моему мнѣнію, его колебаніе въ постановкѣ удареній на приведенныхъ словахъ. Преобладающимъ, впрочемъ, и здѣсь является въ рукописи удареніе на предпослѣднемъ слогѣ: vabóle, łandúnis, -nės, lĩžunis, lėžunis, gełúnis-gełónis-géłune, prarĩtis, -tiės. Эти слова въ формѣ винительнаго падежа, гдѣ второстепеннаго ударенія и въ ольсядскомъ говорѣ не бываетъ, обыкновенно сохраняютъ въ рукописи удареніе именительной формы (должно было бы быть—vãbolę, łañdũnį, lėžũnį, gẽłũnį, prãrytį). Этимъ же приходится объяснять и ударенія (поставленныя, можетъ быть, не А. В. Юшкевичемъ) въ такихъ жемайтскихъ словахъ, какъ: atspindùlis, atlikúlis (*Ольс.* àtspindūlis, àtlėikūlis, со второстеп. удареніемъ на ū), atkákšnis, apkaklė́ — àpkaklę (*Ольс.* àtkākšnis, àpkāklẽ, со второстеп. удареніемъ на ā, *в.-лит.* ožẽksnis-ožẽkšnis, apĩkaklė); и эти слова имѣютъ въ словарѣ большею частью постоянное удареніе, хотя такія формы, какъ: àtspindūli, àtlėikūli *(accus. sing.)*, àtspindūlu, àtlėikūlu *(instr.)*, въ ольсядскомъ говорѣ (и вообще у жемайтовъ) имѣютъ удареніе только на первомъ слогѣ.

Когда А. В. Юшкевичъ слышалъ въ Ольсядахъ такія формы, какъ: gĩžinu, gàdinu, jẽdinu, въ которыхъ удареніе тоже перенесено съ послѣдняго слога (=gižinù, gadinù, ėdinù, *жем.* jėdinù, *Пушол.* ėdĩnũ, gadĩnũ), то могъ иногда записать и инфинитивы — gĩžinti, gàdinti, jẽdinti-ẽdinti (*Ольс. inf.* gižĩnti, gadĩnti, jėdĩnti, *3-ье л.* gižĩn, gadĩn, jėdĩn). Этого рода ошибки, именно обобщеніе слышаннаго въ одномъ случаѣ ударенія, изрѣдка попадаются и въ рукописи (сюда, можетъ быть, относится и постановка ударенія въ глаголѣ ėdinti, см. вт. выпускъ). — Въ Ольсядахъ есть слово skalĩnis (*лучинное польно;* А. В. Юшкевичъ пишетъ—skalinìs, -néj, *gen.* skálinių). Тамъ же говорятъ: «geruñ skalĩnių *(gen. pl.)* gaváu; kāp devẽ par gáĺva su skàlinių, ir apvirtáu (гдѣ skàlinių=skalinù, ср. *Ольс.* «palýgauk, kókiu brõñgumu=brangumù tavõrs»); su skalinù óns rẽžẽ, na su rýkšti». Отсюда видно, что въ Ольсядахъ одно и то же существительное, состоящее изъ трехъ слоговъ, можетъ, при

извѣстныхъ условіяхъ, получать удареніе на любомъ слогѣ. Если А. В. Юшкевичъ, слыша такое слово въ первый разъ въ Ольсядахъ, слышалъ его въ формѣ творительнаго падежа «su skàliniu», то именительную форму его могъ написать, конечно, двояко — skàlinis и skalinĩs, а отсюда уже и *genit. sing.* skálinia, *nom. pl.* skalinéj. Возможно, однако, что «skalinỹs, -neĩ» дѣйствительно существуетъ въ какомъ-нибудь говорѣ литовскаго языка.

Нѣсколько выше я говорилъ о переносѣ ударенія съ конечнаго слога, вызывающемъ въ ольс. говорѣ и вообще у сѣверныхъ жемайтовъ второстепенное удареніе на долгомъ конечномъ слогѣ, съ котораго перенесено удареніе (*nom.* vabolẽ, *gen.* lièžũniẽs), или на томъ долгомъ слогѣ, черезъ который перешло удареніе, переносимое съ конца слова на его начало (*nom.* lièžũnìs, łandũnìs). Но въ этихъ говорахъ переносъ ударенія можетъ сопровождаться, при извѣстныхъ условіяхъ, и другимъ явленіемъ. Въ сѣверныхъ говорахъ жемайтскаго нарѣчія слова — angà, aušrà, pũgà (и pũkà, *мятель, вьюга*), ẽžeras образуютъ родительные падежи обыкновенно añgos, aũšros, pũgos *(sing.)*, èžerun *(pl.)*, въ которыхъ на послѣднемъ слогѣ бываетъ еще второстепенное удареніе. Но въ Ольсядахъ и нѣкоторыхъ другихъ мѣстностяхъ Тельшевскаго уѣзда мною отмѣчены и другія особенности, вызываемыя переносомъ ударенія. Дѣло въ томъ, что въ этихъ мѣстностяхъ говорятъ: «parvèžk ratukùs pry *añgas* (собств. «òngas»; = parvèžk ratukùs ir parvẽžęs privèžk prie angõs); kur važióusi tóki *pũgas* dèĩna *(accus.)*; žináu žvaĩzde *aũšras*, žvaĩzde vãkaru, sèita... (отвѣтъ на вопросъ: «kókias Támsta žinaĩ žvaigždès?»); negražũ mèigóti lìgi *aũšras* (при: «galė̃jē juk ligi *aušrõs* iššivìrti válgyti»); *èžeru* tárpi òns (= ans, *онъ*) gyvén...». Къ сожалѣнію, мною не было своевременно отмѣчено качество ударенія на *e* въ словѣ *e*žeru (какъ и качество ударенія на *a* въ instrum. skàliniu, см. выше); во всякомъ случаѣ, оно здѣсь, кажется, не тождественно съ удареніемъ на *e* въ genit. sing. *e*žera*).

*) Первый слогъ въ жем. «raša (= rãšo), ežera» сильно отличается отъ того же слога въ южныхъ верхнелит. (не вост.) — rãšo, ẽžero, гдѣ *a* и *e* — настоящіе

Первый слогъ въ *gen. sing.* añgas, aũšras, pũgas имѣетъ ударенiе, повидимому, восходящее (какъ и въ gen. añgos, aũšros, pũgos, при второстеп. ударенiи на кончномъ слогѣ), а не то восходяще-нисходящее, которое слышно въ *accus. sing.* añga, aũšra, pũga: мнѣ, не жемайту, нелегко давалось различить въ жемайтскихъ словахъ эти два вида жемайтскаго ударенія, тѣмъ болѣе, что, при провѣркѣ между жемайтами рукописнаго текста словаря, меня занимали главнымъ образомъ вопросы лексическiе и синтактическiе. Отсутствiе въ приведенныхъ словахъ (añgas, pũgas, aũšras, èžeru) второстепеннаго ударенія на послѣднемъ слогѣ вызвано, повидимому, довольно сложными причинами. Сказавъ: «parvèžk ratukùs», «kur važióusi», «žináu žvaĩzde», «negražù mėigóti», человѣкъ какъ бы останавливается на время, думаетъ и затѣмъ заканчиваетъ свою мысль словами: «pry añgas», «tóki pũgas dėĩna», «aũšras, vākaru, sëita (*acc*, = siëtą, siėtýną)...», «lìgi aũšras». Въ предложенiи — «èžeru tárpi òns gyvén» вся сила логическаго ударенія падаетъ на слово «tárpi», которое вмѣстѣ съ «èžeru» составляетъ какъ бы одно цѣлое. Одно вполнѣ ясно: на приведенные формы родительныхъ падежей логическое ударенiе во всякомъ случаѣ не падаетъ, и при этихъ формахъ не слѣдуютъ одинъ за другимъ ударяемые слоги (соблюдена димоція ударяемыхъ слоговъ). Въ примѣрахъ съ «añgas, aũšras, pũgas» отсутствiе второстепеннаго ударенія нельзя, конечно, объяснять постановкою этихъ словъ во второй половинѣ

долгiе гласные: первый слогъ въ жем. «raša, ežera» не кратокъ, хотя, мнѣ кажется, короче восточнаго полудолгаго гласнаго, который легко можно принять за гласный съ настоящею долготою, притомъ ударенiе на этихъ «некраткихъ» жем. *a*, *e* приходится отнести къ категорiи ударенiй нисходящихъ (въ вост. говорахъ верхнелит. нарѣчія слова «rašo, ežero» имѣютъ, какъ извѣстно, ударенiе восходящее). Кромѣ того, количество *a* и *e* въ «vaksyti, *e*žers *(nom. sing.)* мнѣ представляется нѣсколько инымъ, чѣмъ въ «r*a*ša, *e*žera», въ которыхъ послѣ ударяемаго слога нѣтъ долгихъ слоговъ; въ первомъ случаѣ эти *a*, *e* легко можно принять за краткiе гласные, хотя все же ясно, что и здѣсь *a*, *e* не тождественны съ краткими ударяемыми *a* и *e*, существующими, напр., въ верхнелит. (не вост.) — kàsti, nèšti. — Приводя въ словарѣ вост. и жем. слова съ ударяемыми *a* и *e*, я ставлю на нихъ ударенія примѣнительно къ произношенiю подобныхъ гласныхъ въ Велёнѣ.

или въ концѣ предложеній, такъ какъ самая эта постановка, при отсутствіи другихъ причинъ, рѣшающаго значенія имѣть не можетъ.

Въ ольсядскомъ говорѣ, при такомъ полномъ переносѣ ударенія, какое мы видѣли въ añgas, aũšras..., gìžinu, gàdinu, возможно и совершенно обратное явленіе, сближающее этотъ говоръ съ южными какъ жемайтскими, такъ и верхнелитовскими говорами. Дѣло въ томъ, что удареніе здѣсь часто остается на послѣднемъ краткомъ или долгомъ слогѣ, не переходя на начало слова и въ томъ случаѣ, когда начальный слогъ даннаго слова долгъ. Мною отмѣчены такіе примѣры: «Ana bùva vil̃ka *neštà* ir *pamestà...;* paskòũ par *sodàs* (приблизит. «черезъ *деревни*, не черезъ города») važıãvom; «kāp aš mokẽjau *vākùs* augìnti», — òns lúb gìrtèis (*обыкновенно хвастался;* въ Ольсядахъ говорятъ «lúb» вм. ожидаемаго «lóub»); nè tu *žvaiždžıuñ* suskaitýsi, nè tu *pl̃aukuñ* suskaitýsi». Здѣсь рѣшающимъ образомъ повліяло, очевидно, логическое удареніе, падающее въ данномъ случаѣ на слова: neštà ir pamestà, par sodàs, vākùs, žvaiždžıuñ, pl̃aukuñ. При наличности этого условія, говорятъ и *genit.* mergõs, žmonõs (съ удареніемъ только на послѣднемъ слогѣ).

Изъ ольсядскаго говора у меня отмѣчены и такіе примѣры, въ которыхъ ударенія являются, казалось бы, совершенно неправдоподобными. Вотъ нѣкоторые изъ этихъ примѣровъ: а) «Vẽinu jau *nūsìkračıau* (вм. обыкнов. «nūsikračıáu, *в.-лит.* nusikračıaũ); б) «aš *atsìsakau*», -òns sãka; vo kāp òns gál̃ *atsìsakyti* (*жем.* об. atsisakáu, atsisakýti)! в) be ne (= ar ne) *susivìdurıavā* (обыкн. «susividurióuti, -rıavá, *в.-лит.* -rıavaĩ», *не разстроился ли у тебя желудокъ, не пришлось ли выйти...?*); г) važıãvom у *Lẽipoju* (вм. «у Lẽipóju = į Lıèpóją»); д) òns jau *pàkinkys* (*жем.* об. pakinkýs = pakinkỹs, *запряжетъ*), tu na sòũskes (*ты не хлопочи*); е) òns tēp nèdarys (*жем.* обыкн. «nedarýs = nedarỹs»). Насколько эти переносы ударенія представляются явленіемъ общимъ въ языкѣ, — судить не могу. Фразы эти записаны мною отъ двухъ ольсядскихъ старожиловъ, не владѣющихъ латышскимъ языкомъ.

Всѣми этими отрывочными замѣчаніями я не имѣю въ виду рѣшить весь сложный вопросъ объ удареніи въ сѣверныхъ жемайтскихъ говорахъ. Я воспользовался лишь случаемъ подѣлиться нѣкоторыми наблюденіями, которыя я сдѣлалъ при провѣркѣ въ Тельшевскомъ уѣздѣ матеріала, вошедшаго въ составленный А. В. Юшкевичемъ литовскій словарь. При этомъ я хотѣлъ также показать, какъ трудно бываетъ иногда исправлять то или другое удареніе, которое поставилъ самъ авторъ словаря, кстати обильно пользовавшійся для своего труда словами и вообще языкомъ Ольсядъ, мѣстности, въ которой онъ долго жилъ, въ которой, кажется, особенно много потрудился надъ составленіемъ и обработкою словаря, — той мѣстности, которая, при провѣркѣ на мѣстѣ данныхъ словаря, и мнѣ дала столько матеріала, сколько не могла дать до сихъ поръ ни одна другая мѣстность населенной литовцами территоріи. Этимъ, однако, не исчерпывается вся трудность даннаго вопроса. Хуже всего въ данномъ случаѣ то, что редакціи словаря нельзя, собственно говоря, опираться на какой-либо *одинъ живой говоръ* или какое-либо *одно живое нарѣчіе* литовскаго языка: въ рукописи А. В. Юшкевича, кромѣ смѣшенія разныхъ говоровъ одного нарѣчія и разныхъ нарѣчій одного языка, мы имѣемъ еще и смѣшеніе законовъ акцентуаціи, существующихъ въ разныхъ говорахъ; кромѣ того, авторомъ, мнѣ думается, вольно или невольно внесено какъ въ самый языкъ, такъ и въ постановку удареній кое-что лично отъ себя. Прошу обратить вниманіе на вышеприведенный примѣръ подъ словомъ «stámbas». Въ данномъ случаѣ я хотѣлъ бы сослаться опять-таки на этотъ примѣръ, и именно потому, что въ немъ поставлены самимъ А. В. Юшкевичемъ ударенія на сравнительно большомъ числѣ словъ, и въ немъ довольно ясно сказывается соединеніе фактовъ языка, взятыхъ изъ разныхъ мѣстностей. Независимо отъ данныхъ, представляемыхъ рукописью словаря, слѣдовало бы, при рѣшеніи этого вопроса, обратить вниманіе еще на одно обстоятельство. Извѣстно, что начало книги «Svodb. Rḗda» печаталось подъ наблюденіемъ самого А. И. Юшкевича, и тѣмъ не

менѣе на первыхъ страницахъ этой книги мы находимъ слѣдующее: «ištìkimą pasiųntinį, kad pasimatýtum *(3-ье л.)* kits kìtą, toks paprótis (стр. 5), kur ýra aprę́nkama vèsima mérga, apsigérbančios *(gen. sing. fem.)*, nè dręns sė́sti, išbė̃g kamáran, prie sũła, iš stovýłos ...ir kałbós, tarp anũdums, kokiú dárbu *(gen. pl.)*, par mẽgłavimos (стр. 6), žiúri vìsą jósios élgimos, brúškin par dùris, ùžtiėsia báłtą skarélę, ar tekė́tum už jį̀nji, be-šnókant ...ìšgeria vìsa (=vìsą) álvę midaús..., atvèžta par pìršlį (стр. 7)». Если бы, на основаніи стр. 5—7 «Svodb. Rė́da», именно на основаніи представляемыхъ этими страницами лексическихъ, фонетическихъ, морфологическихъ и синтактическихъ данныхъ, пришлось отвѣтить на вопросъ, на какомъ говорѣ верхнелитовскаго нарѣчія написана эта книга, то представилось бы во всякомъ случаѣ очень серьозное затрудненіе; такое же, если не бóльшее затрудненіе явилось бы и при рѣшеніи вопроса о томъ, какого (сѣвернаго, средняго или южнаго) говора среднелитовскаго нарѣчія держались братья (И. В. едва ли дѣйствовалъ въ данномъ случаѣ самостоятельно, независимо отъ А. В.), ставя на этихъ страницахъ знаки ударенія.

Мнѣ кажется, что для того, чтобы предполагать, что ударенія А. В. Юшкевича, — ставь онъ ихъ при перепискѣ словаря вездѣ и притомъ самостоятельно, — сильно отличались бы отъ удареній, проставленныхъ И. В. Юшкевичемъ, у насъ нѣтъ никакихъ твердыхъ данныхъ. Во всякомъ случаѣ, едва ли бы А. В. Юшкевичъ, при постановкѣ удареній, могъ держаться одного какого-нибудь говора: исполненная почтенныхъ трудовъ жизнь покойнаго составителя литовскаго словаря протекла въ очень ужъ разнообразныхъ по языку мѣстностяхъ дорогой ему Литвы, но протекла въ такое время, когда діалектическіе вопросы (и особенно вопросъ объ удареніи въ отдѣльныхъ литовскихъ говорахъ) были еще мало разработаны и, можетъ быть, слишкомъ мало обращали на себя вниманіе; если въ вопросѣ объ удареніи въ отдѣльныхъ говорахъ литовскаго языка еще и теперь трудно разобраться, то тѣмъ труднѣе было справиться съ

нимъ или дать, по крайней мѣрѣ, путеводную нить для его рѣшенія — покойному А. В. Юшкевичу.

Начиная говорить объ удареніяхъ, поставленныхъ А. В. Юшкевичемъ въ рукописи словаря, я сказалъ, что этотъ вопросъ оказался для меня особенно труднымъ. Это значитъ, что, по моему мнѣнію, въ рукописи словаря нѣтъ какихъ-либо твердыхъ данныхъ для рѣшенія вопроса о томъ, какого говора или какой тѣсной группы говоровъ слѣдуетъ держаться при постановкѣ удареній на словахъ, оставшихся въ примѣрахъ рукописи безъ удареній.

* * *

Моя работа, при приготовленіи второго выпуска словаря къ печати, состояла въ слѣдующемъ.

Русскій переводъ литовскихъ словъ второго выпуска былъ составленъ И. В. и частью Вит. И. Юшкевичами, но далеко не въ томъ видѣ, въ какомъ онъ теперь напечатанъ: старый переводъ мною переработанъ и вообще сильно измѣненъ. При переводѣ литовскихъ словъ на русскій языкъ я обыкновенно старался дать прежде всего главное значеніе слова, а затѣмъ обращалъ вниманіе на то, чтобы предложеннымъ переводомъ можно было пользоваться при толкованіи значенія записанныхъ А. В. Юшкевичемъ примѣровъ. При печатаніи начала выпуска, въ русскомъ переводѣ я почти не отступалъ отъ тѣхъ рамокъ, въ которыя былъ поставленъ польскимъ переводомъ А. В. Юшкевича и приведенными въ словарѣ примѣрами, но чѣмъ дальше подвигалась работа, тѣмъ больше проявлялъ самостоятельности, хотя опять-таки далеко не вездѣ, и въ переводѣ литовскихъ словъ на русскій языкъ.

Польскій переводъ данъ во всей рукописи самимъ авторомъ словаря, но въ рукописи, вошедшей во второй выпускъ, прибавлены къ нему нѣкоторыя дополненія И. В. Юшкевичемъ. Такъ какъ мой переводъ на русскій языкъ часто сильно отличался отъ польскаго перевода А. В. Юшкевича (ср. у А. В.

Юшкевича: gaĩstas, *płacz głośny;* gargsóti-garksóti, *być zgłodniałym, niezakrytym, nagim...*), то я счелъ нужнымъ согласовать этотъ послѣдній со своимъ, при чемъ въ тѣхъ случаяхъ, когда переводъ А. В. Юшкевича считалъ лишь простымъ отступленіемъ отъ точной передачи значенія литовскаго слова, указаній на сдѣланное измѣненіе не дѣлалъ, а тамъ, гдѣ ясно было, что литовское слово я понимаю иначе, чѣмъ А. В. Юшкевичъ,— я привожу и значеніе, данное для этого слова авторомъ словаря. Вносить измѣненія и исправленія въ польскій переводъ я считалъ нужнымъ и потому, что такія исправленія, по крайней мѣрѣ одно время, вносились редакціею словаря довольно часто и въ первый выпускъ (см. «Prace filologiczne», t. I, стр. 772). Въ нѣкоторыхъ случаяхъ, когда польскій переводъ А. В. Юшкевича меня не удовлетворялъ, но своего перевода я не давалъ, — я заключалъ его переводъ въ ковычки; такъ же поступалъ я иногда и съ русскимъ переводомъ И. В. Юшкевича, именно въ нѣкоторыхъ изъ тѣхъ случаевъ, когда литовское слово оказывалось для меня неизвѣстнымъ. — Относительно перевода отдѣльныхъ словъ считаю нужнымъ также кое-что замѣтить. При переводѣ литовскихъ глаголовъ, я старался передавать лишь значеніе неопредѣленнаго наклоненія; поэтому такіе глаголы съ приставками, какъ—išbė́gti, išeĩti, старался передавать русскими глаголами совершеннаго вида — *выбѣжать, выйти* (ср. išbė́gu išeinù, *выбѣгаю, выхожу;* išbė́gau, isė́jaũ, *я выбѣжалъ, вышелъ;* išbė́gsiu, išeĩsiù, *выбѣгу, выйду*). Такіе глаголы, какъ — į́ėsti, įl̃óti, употребляясь въ значеніи *«быть въ состояніи много съѣсть, быть мастеромъ брехать (лаять)»*,— во всѣхъ формахъ имѣютъ значеніе глаголовъ вида несовершеннаго (ср. «jis įsakỹs pamókslą», *онъ будетъ хорошо говорить проповѣди;* «jìs geraĩ pasakỹs pamókslą», *онъ хорошо скажетъ проповѣдь*), но это значеніе, при толкованіи глаголовъ съ приставкою į-, я давалъ вообще довольно рѣдко, главнымъ образомъ въ тѣхъ рѣдкихъ случаяхъ, когда подъ глаголомъ съ этою приставкою были у А. В. Юшкевича подходящіе примѣры.—Значеніе глаголовъ, называемыхъ здѣсь «v. pass.-causa-

tiva» (терминами «v. pass.-caus.» и «v. act.-caus.» я позаимствовался у проф. кс. Каз. Явниса), сначала я пробовалъ передавать описательно. Въ первой части 2-го выпуска есть нѣсколько этого рода глаголовъ, значеніе которыхъ передано мною не совсѣмъ точно, именно неточными я считаю переводы, данные мною при толкованіи значенія словъ — gabéndinti, griáudinti, gráuždinti. Дѣло въ томъ, что «aš gabéndinu dáiktus», собственно говоря, не значитъ «*приказываю или позволяю нести вещи*», точно такъ же, какъ фразы «griáudinu šútį, gráuždinu sėtinį» не значатъ «*велю развалить груду (кучу)*», «*велю, позволяю грызть брюкву*»: здѣсь идетъ рѣчь не о *приказаніи* или *позволеніи* производить извѣстное дѣйствіе *(нести, развалить, грызть)*, а о самомъ исполненіи или производствѣ дѣйствія, только при этомъ подразумѣвается, что «дѣйствующее лицо», при производствѣ дѣйствія, пользуется чужими руками (не своими орудіями) или чужимъ трудомъ. Приведенныя фразы можно, конечно, переводить и такъ («kam gráuždini rópę» = *зачѣмъ даешь, позволяешь грызть рѣпу*), но въ такомъ случаѣ надо помнить, что предложенія — «gabéndinu dáiktus, griáudinu šútį, gráuždinu sėtinį» по значенію не тождественны съ предложеніями — «lėpiù, léidžiu dáiktus gabénti, šútį (su)griáuti, sėtinį (su)gráužti», отвѣчающими русскимъ «*велю, позволяю нести вещи...*». Въ виду трудности перевода этихъ глаголовъ на русскій языкъ, я сталъ переводить ихъ, при печатаніи второй половины выпуска, какъ обыкновенные глаголы, только при этомъ всякій разъ отмѣчаю ихъ своеобразную виновловность *(pass.-caus.)*. — Глаголъ gáudinti *(pass.-caus.)* переведенъ, какъ обыкновенный глаголъ; выраженіе «gáudinu ligónį», въ данномъ на стр. 418 значеніи, мнѣ представляется нѣсколько сомнительнымъ (говорится «ligónis atsigãva», «javaĩ-gáunas», «gyvulỹs-ligónis gáunas»), хотя такія выраженія, какъ «atgáudinau ligónį, mergà prisigáudina», весьма употребительны въ языкѣ (*v.* atgaudį̃nti). Въ нѣкоторыхъ случаяхъ, когда «v. pass.-caus.» или другой глаголъ съ окончаніемъ -dinti давался въ значеніи обыкновеннаго виновловнаго глагола (v. act.-caus.), я переводилъ только этотъ

послѣдній; такъ, переводя ëzdinti и gulëdinti, я переводилъ, собственно говоря, ėdìnti и gùlinti (глаголъ ëzdinti, такимъ образомъ, остался безъ перевода: «ëzdink árklį» могло бы значить *«давай лошадь на съѣденіе»*). — Существованіе въ нѣкоторыхъ говорахъ «v. pass.-causativa» съ окончаніемъ «-inti (не -dinti)» мнѣ долго было неизвѣстно изъ народнаго языка, поэтому къ такимъ глаголамъ, какъ grëbinti, grúdinti, я относился сначала съ нѣкоторымъ недовѣріемъ: считая возможными въ языкѣ только grėbìnti (ср. ėdìnti, bėgìnti, *v. act.-caus.*), grúzdinti, я переводилъ эти послѣдніе глаголы... Вообще говоря, въ первой части выпуска, при переводѣ «v. pass.-causativa» на русскій и польскій языки, я допустилъ, къ сожалѣнію, значительную непослѣдовательность. Кромѣ того, я вижу теперь, что въ нѣкоторыхъ случаяхъ, и при толкованіи значенія словъ, мною были допущены болѣе или менѣе значительныя неточности.

При переводѣ литовскихъ словъ на польскій языкъ я пользовался, главнымъ образомъ, польскимъ словаремъ М. Оргельбрандта (Wilno, 1861) и тою частью выходящаго въ настоящее время «Słownika języka polskiego», которая вышла въ свѣтъ ко времени приготовленія къ печати второго выпуска. Иногда, впрочемъ, я довольствовался польско-русскимъ и русско-польскимъ словарями П. П. Дубровскаго и Фр. А. Потоцкаго. Въ вопросахъ правописанія для польскаго языка я рѣшилъ руководствоваться грамматикою А. А. Крынскаго (Gramatyka języka polskiego przez Ad. Ant. Kryńskiego, Warszawa, 1897). При переводѣ литовскихъ словъ на русскій языкъ я пользовался постоянно «Толковымъ словаремъ» Влад. Даля и напечатанною уже частью академическаго «Словаря русскаго языка» (посл. изд.).

Въ литовскомъ текстѣ словаря, по сравненію съ первымъ выпускомъ, сдѣланы довольно значительныя измѣненія: введена буква ż (только въ нѣсколькихъ случаяхъ оставлено по недосмотру ź), буква e вовсе не употребляется, написанія aj, ej, ej, uj (vajkas, vejkti, lejsti, vajkuj) измѣнены въ ai, ei, ui (vaĩkas, veĩkti, léisti, vaĩkui). Кромѣ того, вмѣсто рукописныхъ: grąnżtas,

rąnka, gandas, gandras, ganstáutis, gangsoti—ganksoti (у А. В. Юшкевича), gąndas, gąndras (у И. В. Юшкевича), maldįnti, vežįnti (при maldinti, vežinti, vežinti), bįnra, šįnla (при binra, šinla), во второмъ выпускѣ употребляются болѣе однообразныя (упрощенныя) написанія: grañžtas, rañkà, gañdas, gañdras, ganstáutis, ganksóti, máldinti, vẽžinti, vẽžinti, biñra, šiñla. Винительные падежи — mànè, tàvè, sàvè печатаются съ конечнымъ е (при *genit.* mànęs, tàvęs, sàvęs); въ написаніи нарѣчія tę̃, tę̃n, tęnaĩ (*тамъ*) буква ę оставлена (южное *в.-лит.* tē, tēn, tēnaĩ; въ первой части выпуска по недосмотру печаталось и ten, tenaĩ). Предлогъ и приставка į въ рукописи, вошедшей во второй выпускъ, писались какъ in, im (И. В. Юшкевичемъ эти написанія измѣнены въ į, но передъ гласными оставлено in). Въ данномъ случаѣ мною сохранены написанія И. В. Юшкевича (печатается — įbégti и įeĩti при ineĩti), хотя мнѣ неизвѣстно, есть ли говоры, въ которыхъ при ybégti возможно ineĩti. При такихъ словахъ, какъ įkilas, įtakas оставлены написанія и iñkilas, iñtakas: во многихъ говорахъ при ykélti, ytekė̃ti говорятъ iñkilas, iñtakas (*Юрб.*, *Понев...*). Въ тѣхъ случаяхъ, когда у А. В. Юшкевича (и И. В. Юшкевича) были въ серединѣ слова простыя гласныя буквы вмѣсто носовыхъ или такихъ долгихъ гласныхъ, которыя произошли изъ носовыхъ, я писалъ обыкновенно носовыя гласныя (безъ слѣд. *n*), такъ что эти мои измѣненія легко отличить отъ написаній А. В. и И. В. Юшкевичей, писавшихъ во всѣхъ подобныхъ случаяхъ простыя гласныя (съ *n* и безъ *n*) или носовыя гласныя (съ *n*); при написаніи такихъ формъ, какъ lỹja, gỹja, pũva, этого измѣненія я не дѣлалъ. Мною же введено написаніе ų и į (вмѣсто рукописныхъ u и i-y) въ окончаніяхъ родительнаго падежа множ. числа (lóvų, laukų̃) и 3-ьяго лица условнаго наклоненія (kad eĩtų, darýtų), при *жем.* eĩtum, darýtum, въ *пот.* jų̃s (рѣже jũs, *вы*) и trį̃s (*три*).

Настоящее и прошедшее времена отъ глаголовъ типа: gýti, rýti, púti, dalýti, iššigiẽdryti (iššigaĩdryti), akýti (išakýti), kirmýti не во всѣхъ нарѣчіяхъ образуются одинаково. Въ извѣст-

ныхъ мнѣ восточныхъ говорахъ верхнелитовскаго нарѣчія говорятъ: *(наст. вр.)* gyjù—gỹja, ryjù—rỹja, pūvù, pústu—pũva, pústa, dalijù—dalìja, išsigiẽdriju—išsigiẽdrija, akijù—akìja, kirmijù—kirmìja и *(прош. вр.)* gijaũ—gìjo, rijaũ—rìjo, puvaũ—pùvo, dalijaũ—dalìjo, išsigiẽdrijau—iššigiẽdrijo, akijaũ—akìjo, kirmijaũ—kirmìjo (гдѣ ì и ù, не въ концѣ слова, выражаютъ полудолгіе гласные звуки); въ южныхъ говорахъ среднелитовскаго нарѣчія эти же формы звучатъ: *(наст. вр.)* gyjù, ryjù, pūvù (рѣже pústu, ср. búnu при būvù, *жем.* būnù)—gỹja, rỹja, pũva, dalyjù, išsigiẽdryju—dalỹja (об. dalinù, dalìna), išsigiẽdryja, akyjù, kirmyjù—akỹja, kirmỹja и *(прош. вр)* gijaũ, rijaũ, puvaũ—gìjo, rìjo, pùvo, dalyjaũ, išsigiẽdryjau—dalỹjo (об. dalinaũ, dalìno), išsigiẽdryjo, akijaũ, kirmijaũ—akìjo, kirmìjo; въ жемайтскихъ говорахъ глаголовъ типа—akýti, kirmýti, pelýti, повидимому, нѣтъ (*жем.* akėtiės, kirmėti, pelėti: dóuna—dúna akėjes, pelė, mēsà kirmė), отъ глаголовъ dalýti, apmaũdytiės *(досадовать)* приведенныя формы образуются съ краткими гласными (dalijù, dalijáu, apmaũdijous-apmaũdijūs, apmaũdijaus), а въ глаголахъ gýti, rýti, púti коренной гласный, какъ и въ другихъ нарѣчіяхъ, бываетъ дологъ только въ настоящемъ времени (gynù—gỹn, rynù—rỹn, pūnù—pũn, gijáu, rijáu, puváu—gìje, rìje, pùva). Во второмъ выпускѣ приняты за основныя слѣдующія написанія: gyjù—gijaũ, pūvù—puvaũ, akyjù—akijaũ, kirmyjù—kirmijaũ, pelyjù—pelijaũ (*вост.* peĺėti, peĺù, -ĺėjau, *жем.* pelėti, pelėju, -jau), dalijù—dalijaũ, išsigiẽdriju—išsigiẽdrijau.

Сложный гласный «i͡e» выражается во второмъ выпускѣ двояко: тамъ, гдѣ верхнелитовцы и жеймяты произносятъ этотъ гласный не одинаково, оставлено написаніе, принятое въ первомъ выпускѣ,—iė (ср. sviėstas, griẽbti, priẽdai, *жем.* svėists, svýsts, greĩbti, prỹdai), а въ тѣхъ случаяхъ, когда этотъ гласный верхнелитовцами и жемайтами произносится одинаково, печатается ie (griẽkas, nẽprietelis). Есть, конечно, и такія слова съ этими гласными, которыя употребляются только либо у верхне-

литовцевъ, либо у жемайтовъ (ср. *в.-лит.* stiégti при stógas, *жем.* ìndieve; если бы при *жем.* «ìndieve» извѣстно было *в.-лит.* «ìndėve», въ словарѣ печаталось бы только послѣднее). — Гласныя o и ė, ů и ie въ этомъ выпускѣ часто имѣютъ условное значеніе: когда приводится жемайтское слово съ этими гласными, то написанія ie, ů обозначаютъ для жемайта звуки ˙ĕi-y, ˙ŏ-ū, а буквы ė, o — такіе звуки, которые равносильны ie, ů въ произношеніи верхнелитовца (въ *верхнелит.* sviestas, dûna); но въ такихъ формахъ, какъ *gen. s.* и *nom. pl.* «kárvės, łóvos» окончанія -vės, -vos жемайтами, конечно, произносятся иначе (какъ kárves, kárvěs, kárvis, łóvas). Вмѣсто рукописныхъ «ašvînis-ašvýnis, gîvûlis-gývûlis» печатается «ašviénis» (въ нѣсколькихъ случаяхъ оставлено «ašvýnis») и «gývolis»: эти слова жемайты произносятъ какъ «ašvĕinis-ašvýnis, gývůolis (=gývolis, *в.-лит.* gyvulŷs, gyvalŷs», *acc.* gŷvulį-gŷvalį).

Вмѣсто рукописныхъ — «ésdinti, vésdinti, mésdinti, łúžtu, grįnžtu» во второмъ выпускѣ печатается — «ẽzdinti, vẽzdinti, mẽzdinti, łúštu, grìnštu» (изъ «łúž-stu, grìnž-stu», при «ésti, vèsti, mèsti, łúžti, grìnžti»). Такія написанія, какъ «išbeȓgžti» (вм. išbeȓgšti изъ išbergžd-ti), оставлены въ нѣсколькихъ случаяхъ только по недосмотру.

Написанія — gẽgne, -nės, kárve, -vės (вм. рукописныхъ «gégnė, -nės, kárvė, -vės») приняты во второмъ выпускѣ только въ виду написаній А. В. Юшкевича — łóva, -vos, várna, -nos, kálnas, -na, arklỹs-arklýs, árkla, rãša, dãra (=rãšo, dãro). Формы — kárve (собств. «kárvia»), kálna, árkla, rãša, dãra при kárvės, łóvos, várnos извѣстны мнѣ изъ говоровъ Поневѣжскаго уѣзда, но А. В. Юшкевичъ, принимая эти формы для словаря, едва ли имѣлъ эти говоры въ виду. — Дѣлая измѣненія въ написаніяхъ А. В. Юшкевича, я старался, по возможности, не отдаляться отъ основныхъ правилъ правописанія, принятыхъ въ рукописи словаря.

Формы настоящаго и прошедшаго времени отъ глаголовъ, вошедшихъ во второй выпускъ, А. В. Юшкевичемъ вовсе не

были даны или даны были не вездѣ; онѣ прибавлены большею частью И. В. Юшкевичемъ. При тѣхъ образованіяхъ этихъ временъ, которыя оказались въ рукописи словаря, мною, особенно во второй части выпуска, большею частью указывалось на существованіе въ языкѣ и разныхъ другихъ образованій этихъ формъ. При этомъ я, однако, не приводилъ такихъ формъ, какъ įkė̃łau, įvė̃łau, существующихъ, напр., въ тѣхъ Поневѣжскихъ говорахъ, въ которыхъ въ силу фонетическихъ законовъ этихъ говоровъ, окончанія -lė и -łė должны были совпасть: при šãła (=šãło), kė̃ła (=kė̃lė) въ нихъ развились и такія формы, какъ kė̃łau (ср. šałaũ). Форма gułaũ (=gulaũ), которая дана при глаголѣ gul̃ti, приведена мною изъ этихъ говоровъ лишь по недосмотру. Не указаны мною въ словарѣ и нѣкоторыя другія образованія: въ восточномъ верхнелитовскомъ нарѣчіи, при į̃ričiau, ìšsiuviau (въ извѣстныхъ мнѣ восточныхъ говорахъ формы įritaũ, išsiuvaũ вовсе не употребляются), есть и į̃šilau, į̃šalau, но эти послѣднія формы возможны, насколько мнѣ извѣстно, только въ самыхъ сѣверныхъ говорахъ этого нарѣчія, особенно склонныхъ къ переносу ударенія съ конца слова (на его начало). Въ нѣкоторыхъ восточныхъ говорахъ употребляются иногда двоякія формы: įkimšaũ и į̃kimšiau, ažkimšaũ и ažùkimšiau, prižagaũ и prìžagiau, įžługaũ и į̃žługiau *). На сколько я могъ замѣтить, существованіе въ восточныхъ говорахъ формъ į̃ričiau, į̃šsiuviau, į̃kimšiau, ažùkimšiau (при įkimšaũ, ažkimšaũ), į̃šilau, sùšalau находится въ тѣснѣйшей связи со стремленіемъ этихъ говоровъ къ переносу ударенія съ конца слова: даже въ тѣхъ восточныхъ говорахъ, въ которыхъ въ формахъ rasiù, mesiù, raščià, rastũ (=ràsčia, ràsčiau, ràstų) сохранились старыя ударенія, при «pirtìs, rėžtà, pašautà» можно слышать и «pir̃tis, rė̃žta, pašaũta»; въ южныхъ говорахъ среднелитовскаго нарѣчія, въ которыхъ такого колебанія въ ударенiи нѣтъ, всегда говорятъ: pirtìs, rė̃žta, pašáuta *(nom. fem.)*

---

*) Въ Солахъ и Купишкахъ говорятъ: «katė̃ prižãgo piéną. Ką̃ jy (= jì) padãre? Ugi piéną prìžage. Ažkim̃šom vìsą dar̃žinę (ažùkimšėm v. d.), vìšą dar̃žinę ažùkimšėm» (діалектическія особенности здѣсь не переданы).

и *(Мар.)* rėžtà, pašautà («pir̃tis, rė̃žta, pašaũta», съ перенесеннымъ удареніемъ, въ этихъ говорахъ, кажется, невозможны).

Въ нѣкоторыхъ случаяхъ, чтобы лучше иллюстрировать значеніе приводимаго А. В. Юшкевичемъ слова, я приводилъ свой примѣръ, при которомъ, какъ не принадлежащемъ автору словаря, ставилъ особый знакъ *(Ред., Р.)*. Было нѣсколько случаевъ, когда я рѣшался приводить даже свое слово. Такъ, у А. В. Юшкевича было дано одно слово iškopti (и то безъ примѣра); пользуясь этимъ случаемъ, я привожу три слова: iškópti (1), iškópti (2) и iškõpti. Когда въ словарѣ давались такія слова, какъ įsalas, jorũti, išgėsti, jautinėti, я приводилъ отъ себя слова, звучащія такъ же или похоже, но имѣющія другое значеніе. Такъ я поступалъ, однако, лишь въ весьма рѣдкихъ случаяхъ. При словѣ, приводимомъ въ словарѣ А. В. Юшкевичемъ, я довольно часто вставлялъ и другое слово, взятое мною изъ какого-нибудь говора литовскаго языка. Внося всѣ эти мелочи въ словарь, я, конечно, нисколько не измѣнилъ общаго вида труда А. В. Юшкевича, а между тѣмъ эти мелочи я считалъ не безынтересными.

Въ литовскомъ текстѣ второго выпуска приняты, согласно системѣ Фр. Куршата, три вида удареній. Слова восточнолитовскихъ и жемайтскихъ говоровъ, вошедшія въ этотъ выпускъ, получаютъ ударенія примѣнительно къ произношенію ударяемыхъ слоговъ въ среднелитовскомъ нарѣчіи: хотя, напр., въ *вост.* visos *(nom. pl.)*, rašo - raša и *жем.* aušra *(acc. s.)*, raša первый слогъ въ произношеніи рѣзко отличается отъ того же слога въ среднелитовскихъ — vìsos, rãšo, rãšu, rãša, aũšrą, тѣмъ не менѣе, когда приводятся изъ этихъ говоровъ формы — visos, raša, aušrą, онѣ получаютъ во второмъ выпускѣ удареніе облеченное (rãša, aũšrą) и тупое (vìsos). Въ словахъ, приводимыхъ въ алфавитномъ порядкѣ, я ставилъ въ началѣ ударенія на тѣхъ слогахъ, на которыхъ они были поставлены авторомъ словаря (gálva, gulỹkla — *nom. s.*, при galvõs, gulỹklos — *gen. s.*). Но такъ какъ въ случаяхъ, подобныхъ gálva, gulỹkla, ударенія въ рукописи не всегда ставятся на предпослѣднемъ слогѣ, то впо-

слѣдствіи, при обозначеніи удареній въ словахъ, приводимыхъ въ алфавитномъ порядкѣ, я счелъ неудобнымъ сохранить такое колебаніе въ постановкѣ удареній и сталъ довольно строго держаться одной системы: я ставилъ на этихъ словахъ ударенія примѣнительно къ произношенію ихъ въ южныхъ говорахъ верхнелитовскаго и жемайтскаго нарѣчій (į̀dėmùs, į̀vairùs....). Постановка двухъ удареній на одномъ и томъ же словѣ обозначаетъ, что слово это было извѣстно мнѣ съ различными удареніями; удареніе на такомъ словѣ, когда оно входитъ въ примѣръ, мною ставится лишь одно, именно на томъ слогѣ, на которомъ ставили его братья **Юшкевичи**. Я ставилъ ударенія и на такихъ словахъ, которыя мнѣ были неизвѣстны; въ этомъ случаѣ я руководился частью теоретическими соображеніями, частью тѣми данными, которыя имѣлись въ самой рукописи. Проведенная при такихъ словахъ черта (—) должна показывать, что и ударенія на нихъ поставлены гадательно.—Въ рукописи есть взятыя изъ жемайтскаго нарѣчія слова, на которыхъ должны бы стоять два ударенія—главное и второстепенное (gùdobele, gùdnotryne, gùdnotrėle....). Въ началѣ я совершенно не указывалъ, изъ какой мѣстности извѣстно мнѣ приводимое въ рукописи слово, и, при постановкѣ удареній на такихъ словахъ, не принималъ въ соображеніе ихъ жемайтскаго произношенія. На предпослѣднемъ слогѣ словъ этого типа должно бы стоять второстепенное удареніе, при которомъ слогъ *be* въ gùdobele долженъ удлиниться. Приводя изъ жемайтскаго нарѣчія слово jaunúmēne (со второстепеннымъ удареніемъ на слогѣ *mē*), я ограничился указаніемъ на то, что предпослѣдній слогъ въ данномъ случаѣ дологъ. Сожалѣю, что въ постановкѣ удареній на такихъ словахъ мною не была выдержана строгая послѣдовательность.—Въ словахъ типа: galýbe, gudrýbe и ėdё́jis gėrё́jis (ėdё́jas, gėrё́jas) во второмъ выпускѣ ставится на предпослѣднемъ слогѣ нисходящее удареніе. Слова galýbė, gudrýbė съ нисходящимъ удареніемъ извѣстны мнѣ, главнымъ образомъ, изъ жемайтскихъ и частью восточныхъ говоровъ (ср. Владисл. gėrýbės, *имѣніе*, *имѣнія*, *dobra*, при gerỹbe, *до-*

брота); слова ėdė́jis, gėrė́jis (*жем.* jėdė̃s, gėrė̃s, *gen.* jėdė́je, gėrė̃je) имѣютъ постоянное (нисходящее) удареніе только въ нѣкоторыхъ восточныхъ и частью южныхъ среднелитовскихъ говорахъ (въ послѣднихъ слова этого типа вообще мало употребительны: gėrė̃jis, ėdė́jis = gėrȋkas, ėdȋkas). — Въ такихъ глаголахъ (сложныхъ съ приставками), какъ: įsidėmė̃ti, išvilkė́ti, įžiūrė́ti, формы настоящаго времени не во всѣхъ нарѣчіяхъ имѣютъ одно и то же удареніе. Въ то время, какъ въ восточныхъ говорахъ преобладаютъ формы — įsidėmiù, išvilkiù, įžiūriù (съ переносомъ ударенія — įsidė̃miu, išvil̃kiu, įžiū̃riu) при третьемъ лицѣ — įsidė̃mi, išvil̃ki, įžiū̃ri (ср. išverčiù, išver̃čia), въ большинствѣ южныхъ говоровъ среднелитовскаго нарѣчія говорятъ — įsȉdėmiu — įsȉdėmi, ȉšvilkiu — ȉšvilki, į̃žiūriu — į̃žiūri (ср. nesȉstebiu, pasȋkalbu). Ударенія на этого рода глаголахъ, на словахъ, слѣдующихъ въ алфавитномъ порядкѣ, приняты въ словарѣ по типу — į̃žiūriu, įsȉžiūriu, įšȉdėmiu, ȉšvilkiu. Отъ глаголовъ iškentė́ti, išneršė́ti (при iškę̃sti, išner̃šti) настоящее время и въ южныхъ среднелитовскихъ говорахъ, насколько мнѣ извѣстно, получаетъ ударенія не на первомъ слогѣ (ср. iškeñčia, išner̃šia, iškenčiù, išneršiù отъ глаголовъ iškę̃sti, išner̃šti).

Относительно постановки удареній на словахъ, входящихъ въ примѣры второго выпуска, я долженъ замѣтить слѣдующее. Опредѣлить, какого говора или какой группы говоровъ держался А. В. Юшкевичъ при обозначеніи удареній въ примѣрахъ (въ примѣрахъ на большинствѣ словъ вовсе нѣтъ удареній), — я, къ сожалѣнію, не смогъ. Это обстоятельство, главнымъ образомъ, и лишило меня путеводной нити, которой я долженъ былъ держаться, ставя ударенія на словахъ, оставшихся послѣ А. В. Юшкевича безъ удареній. Кромѣ того, я остаюсь при томъ мнѣніи, что ударенія въ примѣрахъ словаря, если въ постановкѣ ихъ будемъ держаться одного какого-нибудь говора (или одной тѣсной группы говоровъ), должны будутъ сопровождаться и другими измѣненіями въ этихъ примѣрахъ, именно такими измѣненіями, которыя должны будутъ дать право называть языкъ сло-

варя однимъ какимъ-нибудь нарѣчіемъ литовскаго языка или, по крайней мѣрѣ, видѣть въ немъ воплощеніе главнѣйшихъ особенностей небольшой группы говоровъ одного нарѣчія. Если бы, напр., при обозначеніи удареній въ примѣрахъ словаря, рѣшено было держаться бетигольскаго говора, то и эти примѣры мы должны были бы выразить приблизительно такъ, какъ ихъ сказалъ бы бетиголецъ; если въ приведенномъ подъ словомъ «stámbas» примѣрѣ (см. выше) будемъ ставить ударенія согласно законамъ веленскаго говора, то придется и весь этотъ примѣръ передѣлать такъ, чтобы въ немъ получили отраженіе и другія особенности веленскаго говора. Въ обозначеніи у А. В. Юшкевича мѣста ударенія на одномъ и томъ же словѣ, какъ части тѣхъ или иныхъ словосочетаній, одно лишь ясно для меня изъ рукописи словаря: при постановкѣ ударенія на такомъ словѣ А. В. Юшкевичъ, вообще говоря, былъ довольно непослѣдователенъ, какъ онъ былъ непослѣдователенъ и при обозначеніи удареній на словахъ, занесенныхъ въ рукопись въ алфавитномъ порядкѣ. Но при этомъ остается неяснымъ вопросъ о томъ, вызывается ли эта непослѣдовательность дѣйствительно существующимъ въ живомъ языкѣ, въ сѣверныхъ говорахъ, колебаніемъ въ мѣстѣ ударенія одного и того же слова, какъ части различныхъ словосочетаній, или просто тѣмъ, что, ставя ударенія въ примѣрахъ, А. В. Юшкевичъ не чувствовалъ подъ собою твердой почвы и ставилъ ударенія разъ такъ, другой разъ иначе, безъ всякой видимой причины. Я лично склоненъ былъ бы думать, что при постановкѣ удареній на словахъ, вошедшихъ въ примѣры и литовскія объясненія словъ (многіе примѣры приходится считать простыми объясненіями значенія словъ), сказалась скорѣе всего нерѣшительность самого А. И. Юшкевича; по крайней мѣрѣ, извѣстное мнѣ изъ живого языка (жемайтовъ и верхнелитовцевъ) колебаніе въ мѣстѣ ударенія одного и того же слова, являющагося частью различныхъ словосочетаній, не тождественно, повидимому, съ тѣмъ колебаніемъ въ мѣстѣ ударенія, которое выражено непослѣдовательностью А. В. Юшкевича въ

обозначенiи мѣста ударенiя въ словѣ, какъ части словосочетанiя. При этомъ надо всегда имѣть въ виду, что это колебанiе не во всѣхъ (среднихъ и) сѣверныхъ говорахъ проявляется одинаково. — Въ виду всѣхъ этихъ соображенiй я позволилъ себѣ во второмъ выпускѣ ограничиться лишь очень незначительными измѣненiями въ томъ обозначенiи мѣста ударенiя, которое принадлежитъ въ рукописи А. В. и И. В. Юшкевичамъ. Къ этому, впрочемъ, побуждали меня еще два обстоятельства: 1) въ рукописи, вошедшей во второй выпускъ, я не вездѣ могъ отличить ударенiя, поставленныя А. В. Юшкевичемъ, отъ ударенiй, принадлежащихъ И. В. и частью В. И. Юшкевичамъ и 2) ввести болѣе рѣшительныя измѣненiя въ обозначенiе мѣста ударенiя въ примѣрахъ можно будетъ позже, когда лучше выяснятся тѣ вопросы, которые связаны съ постановкою ударенiй въ примѣрахъ А. В. Юшкевича.

Въ литовскомъ текстѣ я оставлялъ всѣ ударенiя братьевъ Юшкевичей, которыя мнѣ представлялись въ томъ или иномъ говорѣ возможными, измѣняя, при обозначенiи мѣста ударенiя, лишь то, что считалъ противорѣчащимъ общимъ законамъ и фактамъ литовскаго языка. Такимъ образомъ, въ примѣрахъ словаря оставлено: gałvà и gáłva *(nom. s.)*, dárbų и darbũ *(gen. pl.)*, žmonà и žmóna *(n. sing.)*, įsižiũri и įsĩžiũri, įvaĩrų и ĩvairų (ср. *Хвейд.* ývairi, *Ольс.* yvaĩri, *acc. s. masc.*). Тамъ, однако, гдѣ были формы въ родѣ parvažiãva, parẽja, въ значенiи обыкновенныхъ párvažiava, párėja (=pérvažiavo, pérėjo), я измѣнялъ ихъ въ párvažiava, párėja (въ нѣкоторыхъ говорахъ Поневѣжскаго уѣзда употребительны только слова parvažiũti, pareĩti — parvažiãva, parẽja, въ двухъ значенiяхъ — *переѣхать, перейти* и *прiѣхать домой, притти назадъ, возвратиться домой;* ср. *жем.* párvažiãva, *онъ переѣхалъ*, съ двумя ударенiями). Собственно говоря, вмѣсто gáłva, žmóna *(nom. s.)*, dárbų *(gen. pl.)* слѣдовало бы ожидать — gaĩva, žmõna, daĩbų (согласно закону о переносѣ ударенiя съ конца слова). Но послѣднихъ написанiй я умышленно избѣгалъ: если бы я держался въ данномъ случаѣ какого-

нибудь одного говора, въ которомъ возможны или обязательны формы gal̃va, žmõna, dar̃bų, я долженъ былъ бы согласовать съ данными этого говора и другіе факты языка А. В. Юшкевича, въ томъ числѣ, конечно, и всѣ другія ударенія въ примѣрахъ рукописи. Мои ударенія въ такихъ случаяхъ, какъ *nom. s.* gáłva, žmóna, *gen. pl.* dárbų, показываютъ лишь, что, если бы въ тѣхъ говорахъ, въ которыхъ ударенія въ общемъ не переносятся съ конечнаго слога, удареніе стояло въ какой-нибудь формѣ слова на данномъ слогѣ, то оно было бы именно такое, какое обозначено во второмъ выпускѣ (ср. *accus.* gáłvą, žmóną, dárbą, gáłvas, žmónas, dárbus, *instr. s.* gáłva, žmóna, dárbu). Если удареніе въ какомъ-нибудь словѣ или въ какой-нибудь формѣ слова является перенесеннымъ и въ южныхъ говорахъ, я оставлялъ на такомъ словѣ ударенія, выражающія дѣйствительно существующій въ этихъ говорахъ фактъ (ср. *adv.* drũčei, *крѣпко*, il̃gai, *долго,* при drútas, *крѣпкій*, *толстый* и ìłgas, *долгій*, *длинный*). Въ такихъ формахъ, какъ stałù, ragù, šakè *(instr. s.)*, metùs, stałùs, ragùs, šakès *(acc. pl.)*, nešdamà *(nom. sing. fem.)*, если А. В. или И. В. Юшкевичи ставили ударенія не на послѣднемъ слогѣ, я выражалъ переносъ ударенія знакомъ ˋ: stàłu, ràgu, šàke, mètus, stàłus, ràgus, šàkes, nešdàma *(в.-лит.)*, nèšdama *(жем.)*. Въ среднихъ говорахъ верхнелитовскаго нарѣчія, въ которыхъ говорятъ triõba *(nom. s.)* — triobõs *(gen. s.)*, žmõna, -nõs, mer̃ga, -gõs, переноса ударенія въ такихъ формахъ, какъ stałù, ratù, ragù, nešù, vedù..., повидимому, еще не бываетъ: формы stàłu, ràtu, ràgu, nèšu, vèdu *(веду)*, насколько мнѣ извѣстно, возможны только въ тѣхъ сѣверныхъ говорахъ, въ которыхъ говорятъ всегда или при извѣстныхъ условіяхъ — triõbos, žmõnos, mer̃gos *(gen. sing.)*. — Въ условномъ наклоненіи я ставилъ ударенія примѣнительно къ произношенію ударяемаго слога этой формы въ южныхъ говорахъ верхнелитовскаго нарѣчія: łáukčia-łáukčiau, łáuktumei-łáuktum, mèstum, łáuktų, mèstų... (ср. *Маріамп.* aš łaũkčia-łaũkče-łaũkčiau, tu łaũktum, jis łaũktũ, mèstũ, *вост.* aš łaũkčià, tu łáuktum-łaũktum, jis łaũktũ, mèstũ — съ конеч-

нымъ ũ и слогомъ mè полудолгими; *жем.* aš Ꞁáukčio, dîrbčio и *сьв. жем.* aš Ꞁaũkčio, dir̃bčio...). Въ рукописи А. В. Юшкевича попадаются довольно часто формы manei, tavei, savei *(dat. s.)*; формы эти изъ народнаго языка мнѣ неизвѣстны; въ народныхъ (верхнелитовскихъ) пѣсняхъ встрѣчаются дательные падежи—tavë (въ пѣсняхъ Лескина), manei, mane, tavi, а жемайты говорятъ—mùnų, -nèi, tavy, -vèi, savy, -vèi (ср. у Леск. tavë) и ставятъ ударенія на предпослѣднемъ слогѣ. Я ставилъ въ этихъ формахъ облеченное удареніе на первомъ слогѣ. Въ такихъ формахъ, какъ *3-ье л.* žegsi, žagsi, takšo (*inf.* žegsëti, žagsëti, takšóti), поставлены ударенія примѣнительно къ произношенію подобныхъ формъ въ велёнскомъ говорѣ: žègsi, žàgsi, tàkšo. Въ формахъ—jųs *(вы)*, jai *(ей)*, tai *(той*, *dat. s.)* мною поставлено въ нѣсколькихъ случаяхъ нисходящее удареніе, хотя формы эти произносятся обыкновенно съ фонетически правильнымъ восходящимъ удареніемъ; съ нисходящимъ удареніемъ произносятся онѣ въ Сувалкской губерніи (къ югу отъ Велёны) и, кажется, въ окрестностяхъ Велёны. Въ словахъ arieŀka, morka я ставилъ удареніе обыкновенно на Ꞁ, r (arieꞀ̃ka, mor̃ka); правильнѣе было бы писать ariẽŀka, mõrka. Ставя удареніе въ словѣ dũkrà (dũkra), я не всегда принималъ во вниманіе долготу перваго слога, хотя слово это (при duktẽ) мнѣ извѣстно только съ долгимъ *u* (ср. pód*ū*kra-pód*ū*krė при pós*ū*nis).

* * *

Въ рукописи, напечатанной во второмъ выпускѣ, не было никакихъ указаній на мѣстность, въ которой записано приводимое у А. В. Юшкевича слово. Это обстоятельство сильно затрудняло провѣрку рукописнаго матеріала по даннымъ мѣстныхъ говоровъ. Спеціально для цѣлей словаря я ѣздилъ по два раза въ Велёну и Ольсяды и побывалъ въ Пушолатахъ (въ Іоганишкеляхъ-Норейканахъ-Швабишкахъ) и Эйраголѣ (въ Буткишкахъ, Пернаровѣ и Бетиголѣ). Ѣздилъ я съ тою же цѣлью и во многія другія мѣстности Ковенской губерніи, но эти послѣднія поѣздки

не столько выяснили часть того, что было непонятнаго въ рукописи, сколько дали новые матеріалы для литовскаго словаря. Изъ такихъ мѣстностей сравнительно много лексическаго матеріала удалось собрать въ дер. Ужуланахъ (на берегу озера Ланы, Вильком. у.), въ дер. Гальсишкахъ (приходъ Солы, Вилком. у.), въ дер. Косаны (Kūsānai = Kūsėnai), Итканцы и односельи Валюкишки (Купишскаго прихода, Вилком. у.), въ Посволѣ и Жеймеляхъ (Понев. у.), въ двухъ деревняхъ прихода Грузди и въ выселкѣ Кеграхъ Векшненскаго прихода (въ сѣв. части Шав. у.), въ дер. Гудзюнахъ (въ южной части Шав. у.), въ приходѣ Ужвенты (въ зап. части Шав. у.), въ дер. Малавянахъ (близъ Шавель), въ Шидловѣ и Кельмахъ (Росс. у.) и въ Мосядахъ и Кальваріи (Тельш. у.). Жаль только, что почти всѣ поѣздки приходилось совершать въ лѣтнее время, когда народъ занятъ главнымъ образомъ въ полѣ. Одна зима, которую мнѣ посчастливилось провести въ Литвѣ и побывать при этомъ между народомъ, дала чуть ли не больше матеріала, чѣмъ всѣ поѣздки, предпринимавшіяся въ лѣтнее время.

Въ мѣстность, которая представляется особенно интересною для цѣлей словаря, очень важно съѣздить нѣсколько разъ. Дѣло въ томъ, что и слова своего говора не всѣ знаютъ одинаково хорошо, и вотъ бываетъ очень важно напасть, во время поѣздокъ, на такого человѣка, который въ повседневныхъ разговорахъ пользуется сравнительно бо̀льшимъ запасомъ словъ и выраженій, хорошо знаетъ слова и обороты своей мѣстности и вообще даетъ себѣ ясный отчетъ въ томъ, что̀ и какъ говоритъ. При разспрашиваніи словъ нерѣдко случается, что лицо, къ которому обращены вопросы, не отличаетъ словъ, являющихся для него понятными, отъ тѣхъ, которыми онъ самъ пользуется въ сношеніяхъ съ другими людьми. Когда вы спрашиваете, знакомо ли вашему собесѣднику или что̀ значитъ въ его мѣстности такое-то слово (при чемъ дается и все словосочетаніе, въ которомъ употреблено это слово въ рукописи словаря), вашъ собесѣдникъ часто, не обинуясь, отвѣчаетъ, что слово такое есть и означаетъ

то-то и то, а между тѣмъ потомъ оказывается, что слово это въ данномъ словосочетаніи было только понятно для собесѣдника, хотя его, этого слова, въ данной мѣстности какъ разъ и нѣтъ. Въ одной мѣстности Поневѣжскаго уѣзда (близъ м-ка Іоганишкель) мнѣ пришлось спрашивать, что̀ значитъ «jaũkùs óras». Все крестьянское общество, къ которому былъ обращенъ мой вопросъ, отвѣчало, что это — «ненастная погода», при чемъ дало мнѣ очень подробное объясненіе такой погоды. Бывшій при этомъ крестьянинъ изъ м-ка Биржи поддержалъ это толкованіе, прибавивъ, что и въ его приходѣ говорится въ этомъ значеніи «jaũkus óras». Потомъ мнѣ приходилось жить въ этой мѣстности подолгу и во всякую погоду, но выраженія «jaũkùs óras» слышать не удалось. Я опять заинтересовался значеніемъ этого выраженія (проживая все въ той же мѣстности), и мнѣ объяснили, что это, *вѣроятно*, то же самое, что «sujùkęs óras» (и «suniùkęs óras»). Наконецъ, уже живя въ г. Псковѣ, я обратился въ м-ко Биржи, къ пастору П. Якубенасу, родившемуся и выросшему въ приходѣ Биржахъ литовцу, прося его узнать, говорятъ ли въ его приходѣ «jaũkus óras», а если говорятъ, то что̀ это выраженіе означаетъ. Оказалось, что и въ этомъ приходѣ многіе понимаютъ приведенное выраженіе лишь въ значеніи «sujùkęs-suniùkęs óras» *(пасмурная*, частью *ненастная погода)*, хотя самаго-то выраженія «jaũkus oras», *повидимому*, и тамъ не существуетъ. Такими же сомнительными словами представляются мнѣ теперь и глаголы — «įmẽginti» и «išpaĩkinti» (при «išpáikinti»), сообщенные мнѣ въ окрестностяхъ Ольсядъ: въ связи съ «paĩks, paĩkšus» (=paĩkas, paĩkšas) мнѣ приводили «išpaĩkinti», а въ связи съ «mẽgti» — «įmẽginti». Позже я узналъ, что въ нѣкоторыхъ мѣстахъ Тельшевскаго уѣзда глаголъ išpáikinti имѣетъ оба значенія, которыя даны для него во второмъ выпускѣ (см. išpaĩkinti и išpáikinti). Иногда случается и совершенно обратное явленіе. Вы спрашиваете какое-нибудь слово и приводите изъ рукописи все словосочетаніе, въ которомъ употреблено это слово. Вамъ поясняютъ, что спрашиваемаго вами слова въ данной мѣстности нѣтъ; вашъ

собесѣдникъ, повидимому, даже не понимаетъ этого слова. Однако, если вы пробудете съ этимъ человѣкомъ болѣе продолжительное время, можетъ случиться, что въ свободномъ разговорѣ съ вами онъ употребитъ именно то слово, которое раньше считалъ для себя непонятнымъ. Разспрашивающій легко переходитъ отъ одного слова къ другому, а отвѣчающій, привыкшій имѣть дѣло болѣе съ предметами, чѣмъ со словами, нерѣдко съ трудомъ отрывается отъ одного слова, чтобы перейти къ другому, путается или прямо рѣшаетъ, что такого-то слова въ данной мѣстности совершенно нѣтъ.

Постороннему человѣку, заинтересовавшемуся языкомъ какой-нибудь мѣстности, литовскій простолюдинъ даетъ объясненія очень охотно, но онъ долженъ прежде всего убѣдиться въ томъ, что исполняемая «чужимъ человѣкомъ» работа по меньшей мѣрѣ не будетъ направлена противъ него же, литовца. Одно то, что его слова и выраженія записываются вами латинскимъ шрифтомъ, шрифтомъ дорогихъ ему и дорого оплачиваемыхъ книгъ, уже можетъ расположить его къ вамъ: крестьянинъ сейчасъ же рѣшитъ, что вы—его пріятель и во всякомъ случаѣ не являетесь однимъ изъ тѣхъ, которые готовы воспользоваться его откровенностью, чтобы дать ему почувствовать все «несоотвѣтствіе» латинскаго шрифта для его письменности (изданія на литовскомъ языкѣ въ настоящее время покупаются, какъ извѣстно, не въ лавкѣ и не на рынкѣ). Скажу больше: бывали случаи, что, изучая для цѣлей словаря говоръ какой-нибудь деревни, я самъ причинялъ своимъ гостепріимнымъ хозяевамъ непріятности (у крестьянъ, сейчасъ послѣ моего отъѣзда, если мѣстныя власти считали почему-то нужнымъ выказать усердіе, иногда какъ я узналъ впослѣдствіи, производились безцеремонно... обыски), и тѣмъ не менѣе, когда въ такой деревнѣ приходилось вторично провѣрять данныя словаря, крестьяне проявляли, повидимому, нисколько не меньшую готовность посильно помочь интересовавшему меня дѣлу.

Такъ какъ жить мнѣ приходилось большею частью за предѣлами Литвы, то, нуждаясь для цѣлей словаря въ свѣдѣніяхъ,

главнымъ образомъ, лексическаго характера, я велъ обширную корреспонденцію со многими литовцами, проживающими въ Литвѣ и внѣ Литвы. Этимъ путемъ получено мною довольно много сообщеній, являющихся большею частью отвѣтами на предлагавшіеся вопросы. Большинство корреспондентовъ, передавая слова своей мѣстности, обыкновенно пользуется тѣмъ правописаніемъ, которое теперь болѣе или менѣе установилось въ литовской письменности. Кромѣ того, не всѣ интеллигентные литовцы, какъ оказывается, привыкли одинаково обозначать на словахъ ударенія: одни держатся системы Фр. Куршата, другіе слѣдуютъ примѣру покойнаго еписк. Ант. Барановскаго, третьи успѣли усвоить систему проф. кс. Каз. Явниса. Такимъ образомъ, знакъ ´ у однихъ обозначаетъ нисходящее удареніе на долгомъ слогѣ, у другихъ — восходящее удареніе на такомъ же слогѣ; знакъ ˜ для однихъ значитъ восходящее удареніе на долгомъ слогѣ, для другихъ — такое же удареніе на слогѣ средней долготы и т. д. Эти два обстоятельства нѣсколько затрудняютъ выясненіе путемъ корреспонденцій многихъ особенностей, связанныхъ съ провѣркою рукописнаго текста словаря по даннымъ отдѣльныхъ говоровъ литовскаго языка.

Выше мною было сказано, что для провѣрки текста словаря особенно много матеріала далъ мнѣ ольсядскій говоръ. Это обстоятельство, независимо отъ приведенной тамъ причины, я объясняю еще и тѣмъ, что въ Ольсядахъ мнѣ пришлось воспользоваться любезностью, терпѣніемъ и удивительнымъ знаніемъ своего языка мѣстнаго старожила, Фл. К. Бубеля, значительно облегчившаго мнѣ всю работу, поскольку эта послѣдняя была связана съ ольсядскимъ говоромъ жемайтскаго нарѣчія. Очень много я обязанъ также глубокому знатоку литовскаго языка, проф. кс. Каз. Явнису, любезно сообщившему и объяснившему мнѣ много словъ и фактовъ изъ своего хвейданскаго (Kvė̃darna) и другихъ жемайтскихъ и верхнелитовскихъ говоровъ. Кромѣ того, для цѣлей словаря и вообще для уясненія себѣ многихъ фактовъ жемайтскаго нарѣчія, особенно въ сѣверныхъ его гово-

рахъ, я очень и очень многимъ воспользовался изъ сообщеній рѣдкаго знатока народнаго языка жемайтовъ, г-жи Юл. Жимонтъ. При изученіи лексическихъ данныхъ словаря, поскольку это было связано съ веленскимъ говоромъ, мнѣ много помогли г.г. И. Куметисъ и И. Краучунасъ. При собираніи данныхъ изъ другихъ говоровъ, я воспользовался, между прочимъ, услугами мѣстныхъ уроженцевъ, интересующихся фактами своего языка: студ. Каз. Яконта (въ Купишскомъ приходѣ), студ. Ю. Шлапелиса (въ Солахъ), г. Ант. Сметано (въ дер. Ужуланахъ), г. Влад. Пожелло (въ Понев. у.), г. П. Авижониса (въ Посволѣ), г. Ю. Сланчевскаго (въ Груздяхъ), г. Ст. Жюпсниса (въ дер. Гудзюнахъ), студ. Іер. Ралиса (жемайтиса)... Много данныхъ мною почерпнуто и путемъ переписки съ лицами, собиравшими интересовавшія меня свѣдѣнія изъ такихъ мѣстностей, въ которыхъ мнѣ самому совершенно не удалось побывать, Такъ, о «дзукскихъ» (восточныхъ) говорахъ Сувалкской губерніи мнѣ сообщено много интересныхъ данныхъ какъ лексическаго, такъ и грамматическаго характера Кс. Игн. Чижевскимъ; не мало данныхъ изъ разныхъ говоровъ Сувалкской губерніи, какъ матеріаловъ для словаря и частью грамматики, сообщили мнѣ П. К. Краучунасъ, О. М. Ясулайтисъ, А. А. Булатъ и г. Вик. Мицкевичъ; такія же данныя, почерпнутыя изъ разныхъ мѣстностей Ковенской губерніи, мною получались отъ проф. Ковенской духовной семинаріи Кс. П. Янушевича, кс. А. Висконта, кс. Дом. Туменаса, діакона А. Баіоринаса, кс. Фр. Урбановича, отъ г.г. Каз. Яконта, Ю. Шлапелиса, А. Сметано, П. Авижониса, Влад. Пожелло и многихъ другихъ лицъ.

Всю рукопись, вошедшую во второй выпускъ, пришлось, при сдачѣ въ печать, переписать заново. Бóльшую часть этой неблагодарной работы исполнили г.г. И. Краучунасъ и Влад. Пожелло.

Всѣмъ этимъ и многимъ другимъ лицамъ, оказавшимъ мнѣ, при провѣркѣ данныхъ словаря, посильную помощь, я считаю своимъ долгомъ выразить здѣсь же свою глубокую благодар-

ность и признательность. Такую же благодарность и признательность приношу, пользуясь случаемъ, и лицамъ, сообщавшимъ мнѣ въ разной формѣ (присылкою народныхъ пѣсенъ, сказокъ, загадокъ....) матеріалы по языку и этнографіи литовскаго народа, независимо отъ вопросовъ, тѣсно связанныхъ съ провѣркою данныхъ словаря. Многими изъ этихъ матеріаловъ я пользуюсь для цѣлей литовскаго словаря, другіе будутъ обработаны и, при удобномъ случаѣ, напечатаны.

Возвращаясь еще разъ къ словарю А. В. Юшкевича, позволяю себѣ обратиться къ своимъ землякамъ, интересующимся фактами и судьбою родного языка, съ нижеслѣдующею просьбою: покорнѣйше прошу провѣрять, исправлять и дополнять вышедшія части словаря А. В. Юшкевича по даннымъ народнаго языка разныхъ мѣстностей населенной литовцами территоріи и сообщать, если можно, свои замѣчанія и дополненія редакціи этого словаря. При этомъ было бы крайне желательно, чтобы изъ устъ народа записывались въ различныхъ мѣстностяхъ не отдѣльныя слова, но, по возможности, и цѣлыя выраженія или фразы, въ которыхъ эти слова были услышаны; важно также, чтобы на словахъ (и на разныхъ формахъ одного и того же слова) всегда отмѣчались и ударенія. Такимъ образомъ, благодаря общимъ усиліямъ многихъ лицъ, съ теченіемъ времени, можетъ-быть, явится возможность составить и «*Полный словарь живого литовскаго языка*», а этого рода трудомъ, независимо отъ его важности для изученія языка, только и слѣдовало бы почтить память такого труженника, какимъ былъ покойный А. В. Юшкевичъ.

И. Яблонскій.

Объясненіе сокращеній.

Бет., *Бетиг.* — Бетигола (и ея окрестности);
Вейв., *Вейвиржс.* — Вейвиржаны, Росс. у. *(жем.);*
Векшн. — приходъ Векшни *(жем.);*
Вел. — Велёна (Veliûna);
Вилк., *Вилком.*, *Вльк.* — нѣкоторыя мѣстности Вилкомирскаго уѣзда (Ков. г.).
Влад. — Владиславовскій у. (Сув. г.);
В.-лит. — верхнелитовское нарѣчіе;
Вод. — Водокли, Вилком. у. *(вост.);*
Волк., *Волков.* — Волковышскій (Vilkaviškio) у. (Сув. г.);
Вост. — восточные говоры верхнелитовскаго нарѣчія;
Гавры — приходъ Росс. у. *(жем.);*
Гр. — Грузди, Шав. у.;
Жем. — жемайтское (нижнелитовское) нарѣчіе;
Илг. — Илгово, Владисл. у.;
Іоган. — Іоганишкели *(вост.);*
Корц. — Корцяны, Тельш. у. *(жем.);*
Курш. — Куршаны, Шав. у. *(жем.);*
Куп. — Купишскій приходъ *(вост.);*
Лиг. — Лигумы, Шав. у.;
Лн. — Ланы *(вост.);*
Мар. — Маріампольскій у. (Сув. г.);
Мос. — Мосяды, Тельш. у. *(жем.);*

Ольс. — Ольсяды *(жем.)*;
Он. — Оникшты, Вилком. у. *(вост.)*;
Пик. — Пикели, Тельш. у. *(жем.)*;
Плунг. — Плунгяны, Тельш. у. *(жем.)*;
Пон., *Понев.* — говоры Поневѣжскаго у., Ков. г. *(вост.)*;
Посв., *Пуш.* — Посволь, Пушолаты *(вост.)*;
Рет. — Ретово, Росс. у. *(жем.)*;
Росс. — Россіенскій у. (Ков. губ.);
Сл., *Сол.* — Солы *(вост.)*;
Ср.-лит., *ср.-л.* — среднелитовскіе говоры верхнелит. нарѣчія;
Сув. — южные среднелитовскіе говоры сѣверной части Сувалкской г.;
Тавр. — Таврогенъ, Росс. у. *(жем.)*;
Тельш. — Тельшевскій у., Ков. г. *(жем.)*;
Ушн. — дер. Ушняны, Шав. у. *(жем.)*;
Хв., *Хвейд.* — Хвейданы, Росс. у. *(жем.)*;
Шав. — Шавельскій у.;
Шидл. — Шидлово, Росс. у. *(жем.)*;
Шк. — Шкуды, Тельш. у. *(жем.)*;
Юрб. — Юрбургъ, Росс. у.

(См. стр. LIII, LIV и LVIII).

ОГЛАВЛЕНІЕ

(2-го вып. I тома).

КОНЕЦЪ I ТОМА.